
KENCHENAHALLI
BANGALORE-56003

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ சிவஞானபோதம்

ஸம்ஸ்கிருத சுலோகத்திற்கு ஸ்ரீமெய்கண்ட

தேவநாயனாரால்

மொழிபெயர்த்தருளிய தமிழ்ச்சூத்திரமும்

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம்

கரபாத்திர சுவாமிகள்

ஆதீனம்

ஈசூர் சச்சிதானந்தசுவாமிகள்

மாணாக்கராகிய

பழனிச்சாமி சுவாமிகள்

அவர்களால் இயற்றிய

வேதாந்த தீபிகையுரையும்.

ஸ்ரீசிவஞானபோத ஸமஸ்கிருத ஸூத்திரத்திற்கு

திருவையாற்றிலிருக்கும்

ஸஷயானந்தத்தினலியற்றியவுரையும்.

கும்பகோணம்

"ஸ்டார் அச்சுக்கூடத்தில்"

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1922.

ஓம் தத் சத்.

நான் என்மனதிற்கு அறிவுறுத்தல்.

சேய்காரியமட்டற்ற.

ஹே! என்மனதே! சற்று நில், சற்று நில். ஈதொன்றைக் கவனி, மலரும் மணமும்போல நாமிருவரும் ஒன்றுபட்டு முன் முன் மனிதப்பிறவியில் தன்னிலை மறந்து செய்த எண்ணிலாப் பழவினை பலவால் புல் புழு விலங்கு பறவையாதி பல்வேறு பல் கோடிப் பிறவியில் பிறந்து அளவிலாத் துன்ப இன்பங்களை அநு பவித்து அலுத்துளோமன்றோ? என் அருந்துணை மனதே! இப போது ஏதோ ஓர் புண்ணிய பரிபாகவசத்தால்; ஈசன் விழிப்பார்வையால்; கையால் நீந்திக் கடலைக்கடந்தெனப்பஅடை தற்கு அரிது அரிதெனும் இம்மானிடப் பிறவியை மீண்டும் பெற் றுளோமே! மனதே! அரிதிற்பெற்ற இப்பிறவி என்ன! நிலையா? இப்பவோ எப்பவோ இனிவருங்கணத்தோ என அறிதற்கரிய அவதிபுடையதன்றோ? நன்னலமெல்லாம் நாடுமென்மனதே! இங்ஙனம் அடைதற்கருமையும் அறிதற்கரிய நிலைமையும் உடைய இந்த மானிடப்பிறவியில் நாமுள்ளபோதே இவ்வரும்பெரும் பிறவிப்பயனைப் இந்த உடம்பினிற்றனே நம்மையும் நம் ஆதாரத் தலைவனையுங்கண்டு பின் அத்தலைவனே நாமாய், சிவமாய்நிற்கும் துன்பவொழிவும் இடையறா இன்ப அடைவுமாய முத்தியை யன்றோ! பெறவேண்டும். சற்று நில் நில் மனதே! ஒப்பு உயர்வு இலா இம்முத்தியைப் பெறுதற்கு நாம் இனிப்பிறவா நெறியி னன்றோ செல்லவேண்டும். அங்ஙனமின்றி, என் சஞ்சலமனதே! முன்னைய நாய்நரி விலங்காதி பிறப்பினைப்போன்று உண்ணல் உறங்கல் களித்தல் குழந்தைகுட்டிகளை நியமமின்றிப் பெறல், தனம் நிலமாதிய தாறுமாறாய்த் தேடல், கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமெனக்கோடல் என்பனவாதியில் முந்தி முனைந்து நீ சென்று என்னையுங்கூட இழுத்து அவற்றில் அழுத்தி இம்மனிதப்பிறப்பிற்கு உரித்தான பகுத்தறிவாய விவேகத்தை நாளும் நாளும் தொலைத்துவருகின்றனையே? ஆஹா! ஈதென்

அந்தோ! மனதே! இனியேனும் உண்ணல் உடுத்தலாதி பழக்கவழக்கங்களை நமக்கு இன்றியமையா நியமவகையில் நடத்திக்கொண்டு இனிப்பிறவாநெறியில் நாமிருவரும் ஊசி நூல்போல் ஒன்றுபட்டுச் செல்வோம். போன்போகிலக்தும் என் புண்ணிய மனதே! அந்தோ! இதென்! நாம் சிவனடிக்குத் தொண்டனாகவேண்டாமா? மங்கலம் செய்ய நம் கண்டத்தில் ஓர் உருத்திராக்க மணியை விரும்பிக் கட்டவேண்டாமா? நமது துன்பம் தொலைத்து இன்பமளிக்கும் விபூதியை முப்போது மெப்போதும் சிவ சிவ சிவ எனச் சிந்தித்துச் சிறக்க அணியவேண்டாமா? நம் தீவினை எலாமகற்றும் சிவனடியாரைச் சிவமே எனத் தெரிசிக்கவேண்டாமா? மனதே! இவற்றிற்கினியாயினும் உடன்படு உடன்படு. என் அருந்தவமனதே! நாம் செல்லுதற்குரிய இனிப்பிறவாநெறி யாதென விரும்பிக் கேட்பையேல்! அதனை யான் முடிந்தநிலையில் சுருக்கிக் கூறுகின்றேன். மனதே! ஒருமைநிலையினின்று நீ கேள். நாம் இனிப்பிறவா நெறியென்பது! நாம் பிறக்கும்பொழுது கொண்டு வாராததும் மண்மேல் இறக்கும்பொழுது கூடக்கொண்டு போகாததுமாய் இடைநடுவில் நம்முடையதெனக் குறிக்கும் இத்தேகம் மனைவி மக்கள் வீடு காடு தனமாதிய அனைத்தையும் உண்மையில் எல்லாம்வல்ல இறைவன் தந்தவைகளேயென நிச்சயித்து;மனதே! இவ்வுடமைகளுக்கு உடையவனான இறைவனுக்கே இப்போதும் இவற்றைமுழு நம்பிக்கையுடன் ஒப்படைத்து, இத்தேகமாதியவனைத்திற்கும் உயிர்த்துணையாய இறைவனையே தலைவனாக்கி அவனடிக்கு நாம் அடிமையாயிருந்து நமக்கு இன்றியமையாத வியாபாரம் விவசாயம் உத்தியோகமாதிகளையும் நித்திய ஸ்நானம் அநுட்டானம் ஜபம் ஆலயவழிபாடு அடியார்வழிபாடு அத்துடன் தானம் தருமம் விரதம் முதலானவைகளையும் எங்குமுள்ள இறைவன்பணியாய், செய்தற்குரிய கடமை நமதாய், யாதொருபயனையும் விரும்பாது, செய்யும் முறையிற் சிறிதும் பிறழாது அவைகளைச் செய்துவருதலே நாம் செல்லுதற்குரிய இனிப்பிறவா நெறியாமென்க. ஹே! என்மனமே! நாம் உறுதிகொண்டு இவ்வாறே செய்யின் சித்தசுத்தியெனும் கரணத்துய்மையாய மலபரிபாகமும் சித்த ஏகாக்கிரமெனும் கரணவொருமையாய இருவினையொப்பும் இப்பிறவிநாளிலேயே உண்டாய் இவற்றின் பயனாய சிவஞானமும் அதனால் நாம் புகும் நால்வகை

யோனியின் விடுதலையாய இன்பவடிவ முத்தியும் கைக்குண்டாமென்பது சத்தியம் சத்தியம். ஹா! என் தவவுருவாய மனதே! தெரியப்படுத்திய இவையனைத்தும் நாம் சுலுவிலடையும் உபாயமொன்றுளது. அதனையுங் கூறுகிறேன். இன்னுஞ்சற்று நின்று கேள். மனமே! ஒப்புயர்வற்ற இடரிலா இன்பமாய இம்முத்தி ஒன்றிலேயே விருப்பமும், கருணை பக்தி துறவு சிவஞானம் என்ற நான்கினையும் உண்மையில் உடைய அடியார் உறவும், சிவநிந்தை, விஷ்ணுநிந்தை, அவதாரமாய மதாசாரியர் முதலிய பெரியோர் நிந்தை, வேதநிந்தை, வேதமார்க்கநிந்தை ஆகிய இவற்றைப் புகட்டி நம்மை மீளாநரக துன்பத்திற்கு ஆளாக்காத உத்தமமான கீதையாதி நூல்ஆராய்ச்சியும், ஆகிய இவைகளை நம் உயிர்த்துணையாய்க் கொள்ளுதலே நாம் முறையாய் துன்பமற்ற இன்பமாய முத்தியை அடைதற்கு உபாய மென்றறி! ஆகையால் என்உருவாயமனமே! எவ்விதத்தேனும் இவற்றையே தேடி அடைந்துஅழிவிலா இன்பவாழ்வில் உய்வோம் உய்வோம் உய்வோம். சுபம்.

இம்மை மறுமை இன்பத்தை விரும்பும் உத்தமர் யாவரும் இதனைச்சிந்தித்து நன்மார்க்கமடையுங்கள்.

மெளனம் தயானந்தசுவாமி.

“உடம்பினைப்பெற்ற பயனாவதெல்லாம்
உடம்பினில் உத்தமனைக் காண்”

“அகரவுயிர்போல் அறிவாகியெங்கும்
நிகரில் இறைநிற்கும் நிறைந்து”

“இருள்சேர் இருவினையுஞ்சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு”

“இறந்த பிறப்பில் தான்செய்த வினையைப்
பிறந்த பிறப்பால் அறிக—பிறந்திருந்து
செய்யும் வினையால் அறிக இனிப்பிறந்து
எய்தும் வினையின் பயன்.”

கார்த்திகேயன் பிரஸ், சிதம்பரம்.

உ

சிவமயம்.

பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திரு!

மறைகள் நிந்தனை சைவ நிந்தனை பொறாமனமும்
தறுகண் ஐம்புலன்களுக்கேவல் செய்யுறாச் சதுரும்
பிறவி தீதேனுப் பேதையர் தம்மொடு பிணக்கும்
உறுதிநல்லறம் செய்பவர் தங்களோ டுறவும். ௧.

யாதுநல்லன்பர் கேட்பினும் உதவுறும் இயல்பும்
மாதவத்தினோர் ஒறுப்பினும் வணங்கிடு மகிழ்வும்
ஓதுநல் லுபதேச மெய்உறுதியும் அன்பர்
தீதுசெய்யினுஞ் சிவச்செயல் எனக்கொளுந் தெளிவும். ௨.

மனமும் வாக்குநின் அன்பர்பால் ஒருப்படு செயலும்
கனவிலும் உனதன்பருக்கு அடிமையாங் கருத்தும்
நினைவில் வேறொரு கடவுளைவழிபடா நிலையும்
புனித! நின்புகழ் நாடோறும் உரைத்திடும் பொலிவும். ௩.

தீமையாம் புறச்சமயங்கள் ஒழித்திடுந் திறனும்
வாய்மையாகவே பிறர்பொருள் விழைவுறா வளனும்
ஏழுறும் பரதாரம் நச்சிடாத நல் நோன்பும்
தூய்மைநெஞ்சில் யான் எனதெனுஞ் செருக்குறாத் துறவும். ௪.

துறக்க மீதுறையினும் நரகிற் றேய்கினும்
இறக்கினும் பிறக்கினும் இன்பந் துய்க்கினும்
பிறைக் கொழுந்தணி சடைப்பெரும! இவ்வறம்
மறுத்திடா தெனக்கு நீ வழங்கல் வேண்டுமால். ௫.

இவ்விதம் சிவபரம்பொருளை நந்தியெம்பெருமான் வேண்டிப் பெற்றவாறு நாமும் நாள்தோறும் இறைஞ்சிவேண்டி இப்பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திருப்போமாக.

*அரிமளம் நகர தனவைசியர் தருமச்செய்கையின் நினைவிற்காக
வெளியிடப்பட்டது.*

உ

அறிவிப்பு.

வேதாந்த பிரகாசிக பாஷ்ய சன்னிதியை விளக்குவதாகும் இப்புத்தகத்தை வெளியிடும் பிரசுரகர்த்தர் எனது மாணவர்களாகிய அ. டேபட்டா, ... எம், ICT. ... வேதவர், & ஏ. சுந்தரம்பிள்ளை பெரியவர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

22—12—21-ல் (துன்மதி வருஷம் மார்கழி மீ 8உ) கும்பகோணம், டவுன் ஹைஸ்கூல், தமிழ் பண்டிட், அ. பாலசுப்பிரமணிய பிள்ளை, கும்பகோணம், பதார்த்தசவி அச்சுக்கூடத்தலைவராகிய டி. வி. கோவிந்தசாமி பிள்ளையும், என்னிடம் பாரம் 1-க்கு 7 ரூபாய் கூலி பேசி, மாதம் 10 பாரம் கொடுப்பதாக சம்மதித்து, 30 ரீம் டிமாய் பேப்பரையும், 101 ரூபாயையும், பெற்றுக்கொண்டு 15 பாரம் அச்சுக்கவிட்டு, 13—1—22-ல் ரூபாய் 150 பெற்றுக்கொண்டு மற்றைய மூன்று மாதத்திற்கும் பத்து பாரம் அடிக்கும் நிர்ணயமும் பணத்தையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு கெடு செய்யத் தொடங்கிவிட்டமையால் 18—4—22-ல் ஜெபார்களிடம் எழுதிவாங்கினபின், கும்பகோணம் பாணாதுறை மேலவீதி 3-ம் வீட்டிலிருக்கும் பண்டிட், சாமிநாதபிள்ளை 23—4—22-ல் பூராவிருப்பு, நடேச உடையார்க்கு போட்ட லெட்டரில் ஜெபார்கள் அச்சிடமுடியாதென்று சொல்லிவிட்ட விபரத்தைத் தெரிந்து, வந்து கேட்க, ஜெபார்கள் முகம் நக்கிரக் தொடங்கி அச்சிட்ட 25 பாரங்களையும், மிகுந்த பேப்பர் 11 ரீமையும் 4—5—22-ல் கொடுத்துவிட்டு, பாக்கி 76 ரூபாயையும், 4 ரீம் பேப்பரையும் எடுத்துக்கொண்டு வின்வழக்குப்பெற நடந்து கின்றனர்கள். அதன்பின்னர், கும்பகோணம் ஸ்டார் பிரஸின் சொந்தக்காரர்களாகிய டி. கே. காசிநாதராவ் கோவில்கர் பிரதர்ஸ் அவர்களால் மாதம் 1-க்கு 16 பாரம்வீதம் 1922-ஆம் மேமீ 9உ (துந்துபி வருஷம் சித்திரைமீ 27உ) முதல் ஒன்றரைமாத காலத்துக்குள் முடித்துக்கொடுத்து எனது சிரமத்தைப் பரிகாரஞ்செய்தனர்கள். அவர்களது பேருதவியை என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று.

உ

சிவமயம்.

சாற்றுக்கவிகள்

திருவாரூர்
ஸ்ரீ குருதேக்ஷிணாமூர்த்திசுவாமிகள் மடாலயத்திற்குரிய
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவானந்தசுவாமிகள் பாதசேகரன்
மாணிக்கசுவாமிகளால்
இயற்றப்பட்ட

நேரிசை யாசிரியப்பா.

உயிரிற் றோன்றாத் துணைபரா யுற்று
செயிறறு முள்ளத் தின்பறி வாகி
நிறைபரம் பரமா நின்மல னருளான்
மறையின் விழுப்பொருள் நால்வர்க்கு வழங்கிபாங்
கப்பொரு ளுணர்தற் காற்ற லின்றிய
தப்புளத் தவர்கள் தனிநிலை யெய்ந்து
மும்மல மொழிந்து முத்திபெற் றுய்வான்
அம்மல மகற்று மாகம நூற்களை
நன்ன ருளத்து நந்தி கணத்தவர்
மன்னருஞ் சிறப்பின் மணிவா சகப்பெயர்
புங்கவர்க் கருளாற் புகன்றன னென்ப
அங்கவை காமிக மாதியா மொழிந்த

பன்னூன் கிரட்டிப் பான்மைய வதனுட்
சொன்ன ரௌரவத் துணிபொரு ளுணர்த்துந்
சிவஞான போதமாஞ் செவ்விய நூற்குத்
தவஞான மின்றித் தனைத்தான் புகழ்ந்தே
இறுமாந் திடற்படு மேழையர் சில்லோர்
திறமறு முப்பொரு ளுண்மையாத் தெரித்து
பாடிய மெனப்பெயர் பண்புற வியற்றி
மூடர்கள் வியப்ப மூன்றுற விடுத்தனர்
அவருரை கைக்கொண் டலமரு மாக்கள்
தவருளந் தெளிந்து தத்துவ முணர்ந்து
தடையற வின்பத் தடங்கடல் படிந்தே
யிடையறு மகிழ்ச்சி யெய்தினி திருப்பத்
திருவுளங் கொண்டு திருத்தகு வுரையா
மிருவே தாந்த தீபிகை யெனவே
சிவனிய பாடியஞ் சிறப்புற வமைத்துச்
சிவப்பிர காசஞ் சிவஞான சித்தியாந்
தாந்திரிக துவித சைவசித் தாந்தம்
சாந்த முருப்பத முத்தியாச் சாற்றி
அன்னவர் நூற்களை மேற்கோ ளறைந்து
முன்னோர் புகன்ற முதனூற் காட்டி
ஒத்துப் பொருளி னுண்மை யுரைத்தே
பேத்தி யாவரு முத்தி யெளிதுறக்
காதலா மலகக் காட்சியிற் றெரித்துச்
சாதகன் ஞானச் சங்கர பகவற்
பாதனற் றாண்மலர் பற்றறப் பற்றும்
சாதுசங் கத்தவர் தனதுளங் களிப்ப

இயகிரித் தோன்றிய என்று மென்னத்
தமவஞ் ஞானந் தணந்தன னன்றுன்
கைம்மா றுகவாக் கண்ணுத லொப்பான்
மைம்மலி யுலகம் பொய்யெனத் தேர்ந்து
முற்றத் துறந்து முதுக்குறை வெய்தி
கற்பனை யாவுந் தன்னிடைத் தோற்றுஞ்
சொப்பன மென்னத் துணிந்த பேறறிஞன்
செப்பு தத்துவ மசிப்பொரு டேர்ந்தோன்
சிவன் முத்தியா நிலையினிற் றிகழ்வோன்
பாவலர் போற்றும் பழனிச் சுவாமியாம்
பண்புறு நாமம் படைத்த பண்டிதன்
பண்டை யோர்பரவுஞ் சச்சிதா னந்தப்
புங்கவன் பதமலர் போற்றும்
மங்கல மார்புகழ் மாட்சிமைத் தவனே.

வானராங்குடி
பிரம்ம-ஸ்ரீ ப. கிருஷ்ணசுவாமி அய்யரவர்களால
இயற்றப்பட்ட

நிலைமண்டல வாசிரியப்பா.

தாமரை நண்பன் றன்னொளி பரப்பி
திமில மன்ன திமிரம் போககிப்
போகமார் மன்பதை பொன்முக விழிகட்
கேகமாய் நின்றே யிலங்கிடு மாபோல்
சோமன் வன்னி சூரியர்க் கொளியருள்
தாவிலா மேவக தற்பிர காசன்
அங்கண்மா ஞாலத் தகவிரு ளகல
பொங்கற முதலாப் பொதுமறை முதனூல்
பாங்கா யியற்றிப் பாஞ்சேகஞ் சிவன்
சாங்குவா தத்தாற் சற்று மிலையெனத்
தானே தனித்தொளிர் தத்துவ தயாநிதி
பானேர் மொழியுமை பங்கன் பரமன்
தேனே யனைய திருவா சகஞ்சொலத்
தானே யாகிய தனிமணி வாசகன்
தேசிகோத் தமனைத் திருப்பெருந் துறையில்
போதித்த சிவஞான போத மதற்கு
உளக்கண் ணில்லா உத்தம வந்தகர்
அளப்பிலா வானந்த மாம்பதி யென்றும்
அறிவிக்க வறிவது ஆன்மா வென்றும்
அறியுந் திறனிலா தகன்மல மென்றும்
முப்பொருண் முத்தியி லுண்டென முழக்கித்

தப்புரை செப்பித் தாந்தநி மாறுவர்
யென்னை விந்தை யிவருரை பாடியம்
அன்னவ ருரைகளு மவர்பா டியமும்
இரவிபி னெதிருறு மிருள தெனும்படி
சாகுரு மொழிகள் சொன்னபம் பொருளாய
வென்றிகொ ளத்வைத வேதாந்த தீபிகை
யென்றுயர் பெயரா லியற்றினன் பாடியங்
கலைவலோர் பலருங் கண்டுளங் களிப்பத்
தலைமையா நூல்பல சாற்றிய பெரியோன்
அறிவல தறியாமை யலவல வென்போன்
அறிவே தானல தயலன் றென்போன்
அறிவினுக் கறிவறி யாமை யறைதல்
குறியிலர் கூற்றே யன்றியின் றென்போன்
மறைமுடி விளங்கு மந்திர நூற்கும்
இறைவன் மொழிந்த வினையிலா நூற்குந்
துறைபங் கலவன் சொற்றமெய் நூற்கு
மறைவலோர் பகர்ந்த மற்றுள நூற்குஞ்
சங்கர குரவன் சாற்றிய படியே
எங்களுக் குரமுற வக முரைத்தோன்
இந்திர பீடத் திலங்கிய மாபினில்
வந்தவ தரித்த மாபெருங் கருணைச்
சச்சிதா னந்த சற்குரு பதத்தே
பிச்சையா லனுதின மிணைவிழி வைப்பவன்
மழவிடைப் பாகன் மகனடி துதிக்கும்
பழனிச் சாமியாம் பண்புறு தவனே.

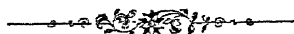

திருத்துறைப்பூண்டி தாலுக்கா அம்மளூர் பிரசங்க வித்வான்

கு. க. சதாசிவம் பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பட்ட

நிலமண்டல வாசிரியப்பா.

அன்பின் றுன்னிய வமைதரு முலகத்து
புன்மனைக் குரீஇ யின்முகம் விளக்க
மின்மினி கூட்டி மென்குரற் பார்ப்பினம்
களிமிக் கூர வளர்ப்பது கடுப்ப
மாசறக் கிடந்த நீனிறப் படாஅத்து
உடுக்கணம் பரப்பிய உள்ளக் கள்வன்
செம்பதம் தரூஉம் செம்பதந் தழுவும்
பயிர்ச்சி யெவர்க்கு மியற்கை யன்றே—யதனால்
மன்னு வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோ
ரறிவு டளாவிய அன்பின் றுதலிய
ஒத்துமுறைத் தொகுதியின் உறுதியுட் படுத்தி
யளவையிற் படுத்திய வளவினூற் பொருட்கனைத்
திரிபி னுணர்ந்தத் திமையிற் சுழன்று
முப்பொருண் முடிபு முனைவன் மொழியும்
பழுதுபடக் கூறிப் பகைத்தல் காணூஉ
திப்பிய நெறியு முக்குண வயத்தான்
அப்பகை கடிந்து மெய்ப்பொரு ளுணா
வுண்மை யின்பத் தலகுதாழ்ந் துயர
வொப்ப வுரைத்த பற்பல நூற்களுள்
சைவந் தழைஇய மெய்வந் தெளிர

மெய்கண் டாரிவர் மெய்கண் டாரென
மெய்கண் டாட மெய்கண் டார்செய்
சித்தாந்த விளக்கெனுஞ் சிவஞான போதத்துக்
கத்திய வுரையிற் கூறிய பிழையெலாங்
கைத்தலா மலக மெனப்ப விளக்கியும்
பரவே தாந்த மறைபுரை புணர்த்தியு
மிருவேறு கொள்கை யிலையிலை யென்று
வரைவா மொலிப்ப வுரைவா யுரைத்தனன்—அவனே
பின்றோன் முனிவர் கண்டகங் களிப்ப
கல்லா விழற்ற சொல்லாற் சொலாது
சொற்றுணை யான சோதி வானவன்
வழிவழி வந்த மாதவர் மரபின்
தலைமை பெய்திய கலைமே வுளத்தன்
உபதே சிப்பா னுருவந் தாங்கிய
வொருபெருங் கடவு ளருபே ரணைந்த
தோமில் பழனிச் சாமி யென்ன
உலகமுழு துவப்ப நிலவி யோனே.

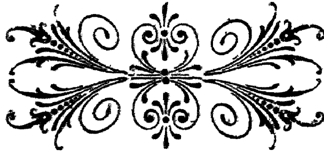
வெண்பா.

அவஞான நீக்கி யருண்ஞானந் தேக்குஞ்
சிவஞான போதவுரைச் செம்மை—தவஞானஞ்
சேமியா ருங்கொள்ளச் செய்தளித்தா னம்பழனிச்
சாமியா குஞ்சிவநே சன்.

ஒன்றுபொரு ளேயென்ன வொன்றுபட்டாற் போன்மற்று
மொன்றுபட வேயுரைய மொன்றளித்தா—னின்றுமுதல்
வேதாந்த சித்தாந்தம் வேறன்று லொன்றென்ன
வேதாந்த மிற்கண்டா ரேற்று.

---

(1) காணூஉ—கண்டு. (2) செய்யாரும்—செய்யாதவர்களுங்கூட (3) ஒன்றென்னவே—தாம் தம்மில்கண்டார். (4) யேற்று—உரை யேற்று எனக்கொள்க.

உ

சிவமயம்.

விஷயசூசிகை.

பக்கம்.

முகவுரை.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

பொதுப்பாயிரம்.

முதல் சூத்திரம்.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

மூன்றாஞ் சூத்திரம்.

நான்காம் சூத்திரம்.

ஐந்தாம் சூத்திரம்.

விஷயசூசிகை.

ஆறாஞ் சூத்திரம்.

ஏழாஞ் சூத்திரம்.

எட்டாஞ்சூத்திரம்.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்.

பத்தாஞ் சூத்திரம்.

பதினோராஞ் சூத்திரம்.

பனிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

விஷயசூசிகை முற்றிற்று.

உதாரணச் செய்யுட்களின் அகராதி.

அகராதி முற்றிற்று.

"ஸ்டார் அச்சுக்கூடம்" கும்பகோணம்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

காப்பு.

தானே பரமாதி யாகத் தடித்ததூஉம்
தானே பலவாத் தனித்ததூஉம்—தானே
இருந்தபடி நிற்பதூஉ மென்று ஞானமிலன்
பெருங்காப்பின் நூற்கிதுவே பேறு.

கடவுள் வாழ்த்து.

உண்டிலை யாமன் றெனப்படாஅ முதலை
அங்ஙன மாத லதுவழுத் தலபிற.

(இதன் பொருள்) இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், உண்டெனற்கும், இன்றெனற்கும், ஆமெனற்கும், அன்றெனற்கும் உடன்படாது ஒளிர்வதாகிய ஓர் முதற்பரம்பொருளைத் தன்மையாதி மூன்றிடமில்லாவிடத்து எங்ஙனம் வழுத்தல் கூடும். கூடாததால் அஃதெங்ஙனமோ அங்ஙனமாகத் தனது சேட்டையின்றி நிற்றல் வழுத்தலெனப்படும். இதற்குமாறாக நின்று வழுத்தல் அனைத்தும் வழுத்தலன்று பிறவாதலின்.—என்றவாறு.

தனக்கயலான வஸ்துவைக்கருதி இச்சொல்வகையானும், இவற்றுள் யாதானு மொன்றானும் நிலையுறுத்தப்புகுந்தால் முரணாயமைவதன்றி என்றுந் தொலையாவழக்காய் முடியும்; முடிவதைப்பற்றி இங்ஙனங்கூறியதென்க. இல்லையென்பது - இலையென்றும், அல்லவென்பது - அலவென்றுந் தொகுத்தல் பெற்றன. அது - எழுவாய், வழுத்து - பயனிலை, பிற - எழுவாய், அல - பயனிலை. சசாதியாதி விகற்பமிறந்ததை வழுத்தியது. இந்நூலுரை இனிதுமுடியப் பலவாறாக விரிந்துள்ள பற்பல பாஷைகளி லொன்றாகிய தமிழென்னும் இலக்கியமும், அதனைத் தூய்தாக்கற்கியைந்த எழுத்துமுதலிய பஞ்சவிலக்கணமும்போல அனந்தமதப் பிரவாகபேத முரணாயுள்ள நிச்சயங்களனைத்தும் புத்திவிகற்பத்தா லாயதெனச் சோதனைஞாயம் பொரு

த்த முகத்தாலுஞ்சாதநின்று அவற்றைப் பூர்வபட்சமாக்குதற்கும், அவர்போற் சொல்லாலல்லது வாச்சியம், இலட்சியமென்னும் அர்த்தங்காரணமாக அன்றேல் இசைகாரணமாகவன்றும, அபிமானத்தாலல்லது எதார்த்தமாய் நின்று உண்மையை விளக்கற்கும் சர்வமத கோளரியாமெனல். இதனை மதாபிமான மற்றோர் யாண்டு மேற்றற்கும், அங்ஙனம் உண்மையாக வேற்று அனுசந்தானஞ் செய்தோர்க்கு மறுமையி லென்பதின்றி இம்மைக்கண்ணேதானே துக்கநிவிர்த்தியும், தடையற்ற ஆனந்தமுமெய்தற்கும் செய்ய மிக்க வலியுள்ளது வேதாந்தமாதலானும. இதனை ஏற்றற்பாலார் விடயதோடதிருட்டியிக்கோராதலினானும், இங்ஙனம் ஏவற்றினுஞ்சிறந்த மேலா மனுபூதியிலுணர்வாயமைந்த ஏகமேவாத்வைத சுயம்பிரகாச சைதன்யத்தை மாத்திரம் பிரதிபாதிக்கும் ஞானகாண்டத்திற் கூறப்படும் விடயம் பின்னர் ஏகமாதற்கு முன்னர் இருக்கு நிருபியமெனப்படுவது. இங்ஙனங் கூறப்படுவதும், சகசிய பர விகற்பபேதங்களை அகற்றற்காதல் இனிது பொருந்தும். இருக்கு நிருபியமென்பவற்றிற்குச் சச்சிதானந்த நித்திய பரிபூரணமெனவும், அதற் சடதுக்க அநித்திய கண்டமெனவும் இலக்கணமிருப்பதால், இவ்விரண்டையும் இலக்கியமாக்கி இவ்வுரை கூறப்புகுதலின் இதனை வேதாந்த தீபிகையெனக் காரணக்குறியாக ஏதுணர்வோர் ஏற்கப் பெயர்தந்ததென்க. இவ்வேதாந்த விலக்கியமும, இலக்கணமும், இவற்றை யமைத்துக்கூறுந் தமிழிலக்கியமும், இலக்கணமும் விக்கினமின்றி நிறைவேறக் கடவுளவாழ்த்துக் கூறியதென்க. இலக்கண மிலக்கியத்தின் அமைதியாதலினானும், இலக்கியங்கண்டதற்கு இலக்கணமென விதியிருப்பதினானும், வேதாந்தவிலக்கியம் இன்னதென்றறியார் தமது இலக்கணம் எங்ஙனந் தெரிதற்பாலார். அதனை விளக்குவிப்பான் இவ்வுரை கூறப்புகுந்ததென்க.

திருமந்திரநூன்முகம் 11-வது பக்கத்தில் மேலும், "காலோத்தரம்" என்னும உபாகமம், சிவபிரானுக்கும், கார்த்திகேயக்கடவுளுக்கும் பெரும்பாலும் சரியை வரலாற்றைப்பற்றியும் கிரியை வரலாற்றைப்பற்றியும், நிகழ்ந்த த்விவித சம்வாதம். புரோத்கீதாகமத்திலடங்கும் உபாகமங்களுள் ஒன்றாகி, "ஸ்ரீ காலஞானம்" என்று மறுபெயர்தாங்கும் "த்ரிகால ஞானம்" என்னும் ஆகமத்தை, அதற்குரித்தான "தேவிகாலோத்தரம்" என்னும் பெயரை விட்டு, அறிவின்மையால் சிலர் "காலோத்தரம்" எனக்கூறுவர். அது பொருந்தாது. என்றும்,

நாம் மேற்சொல்லிய ஆகமங்கள்யாவும் நேபாளவேந்தனது "ஏட்டுநூற்களஞ்சிய"த்தில் உளவேயன்றி, அச்சேறவில்லை என்றும, வேதாரண்யம் வை. வை. இராமசாஸ்திரியவர்கள் அழுக்காறுதனை மேற்கொண்டொத்தநபோலாகாமல், மான்போலும் நோக்கத்தையும் கூர்மையினால் வேலையொத்த ஒள்ளிய நயனத்தையும், வாசனைநிறைந்த செவ்வாம்பல்போன்ற

ஸௌந்தர்யமும், வண்டுகள் தங்கிய மலரை முடித்த கூந்தலையுமுடைய உமாதேவியார் சிவபெருமானது குற்றமற்ற ஸ்ரீபாதத்தில் நமஸ்கரித்துத் துதித்து, பிரமன், விஷ்ணுக்கள்முதலிய தேவர்களுக்கெல்லாம் நாயகனே! திவிரம, திவிரதரமுதலான சத்திநிபாதத்தினாலே பவித்திரமாகிய அந்தக்கரணத்தையுடையராய் நித்தியராயிருக்கிற பக்குவான்மாக்கள் யாவர்க்கும் ஆணவாதி பஞ்சபாச பந்தநிவர்த்தியின்பொருட்டு, பசுத்துவ நிவர்த்தியில்விட்டு நீங்காமலிருக்கிற பதித்துவப் பிராப்தியாகிய சிவசாக்ஷாத்காரமாயுள்ள பரமசிவசாயுச்சியத்தைவிளக்கும் ஞானத்தையும், ஞானசாரத்தையுங் கிருபையினாலே அடியேனுக்குத் திருவுளம் பற்றவேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்து கேட்க, எவற்றிற்குமுதற்காரணமாயுள்ள சிவபெருமான் விசேஷமாகிய நல்லருணத்தையுடையாளே! ஞானத்தினாலும், ஞானசாரத்தினாலும் ஞானிகளானவர்கள் பஞ்சபாசங்களையுநீங்கிச் சிவசாயுச்சியத்தை அடைதற்குரிய ஞானத்தையும், ஞானசாரத்தையும் விரித்துச் சொல்லுகிறோம். இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட காலோத்தர ஞானபோதத்தினாலே சித்தசலனம் நீங்கி விளங்காதபேருக்கு அநந்தகோடி சாத்திரபோதையினாலும் ஞானம் உண்டாகாது என்று விஸ்தாரமாக மேற்சொல்லப்படும் ஞானசாரங்களினாலே உண்டாகும் மோட்சரூபமாயிருக்கிற ஞானசாதகருடைய சொரூபமுதலியவற்றை எண்பத்தைந்து சூத்திரங்களால் திருவாய்மலர்ந்தருளி முந்திச்சொல்லப்பட்ட ஞானமும், ஞானசாரத்தினுடைய முடிவுமாகிய பரிபாக காலத்திலே உண்டாகும் ஞானம் நம்மாலே சொல்லப்பட்டது. அன்றியும், சொல்லத்தக்க எல்லாவற்றையுஞ் சொன்னோம்; ஆதலால், மீண்டும் இனி உனக்கு இதனைச் சொல்லப்புகின், சொல்லத்தக்கது யாது? (ஒன்றும் இல்லை என்றபடி) என அருளிச்செய்த ஞானநூலாகிய இதனை அடியில்வரும் மேற்கோளாலும், பாயிரத்தாலுங் கண்டுகொள்க.

அரியவாக்கையின் மானுடவாக்கையே யாக்கை
விரியுமோரன்பினி லுயிர்கொலாவிரதமே விரதங்
கருதிற்றெய்வநங் கண்ணுதற்றெய்வமே தெய்வந்
தெரியிற்றேவிகா லோத்தரத்தேற்றமே தேற்றம்.

என்று சிவஞானவள்ளலார் சிரமேற்கொண்டு துதித்ததுபோல ஞானவான்கள்பலரும் உச்சிமேற்கொண்டு துதித்தற்குரிய அரியபெரிய மகத்துவம் பொருந்திய இத்தேவிகாலோத்தரம்;

ஸ்ரீ கைலாசபதியாகிய சிவபெருமானுடைய திருமுகத்திற்றோன்றியதாயும், உலோகோத்தரமாயும், சிவாகமத்திலே சுத்தமான ஞானத்தையுஞானசாரத்தையும் போதிப்பதாயுமுள்ள ஞானசாரப் போதகப்படலமானது காமிகாதி சிவாகமமிருபத்தெட்டையும் மிக்கசாரமாயெடுத்துச்சேர்த்த சங்கிதையாயிருக்கின்றது. அப்படலத்தி னெண்பத்தைந்து சூத்திரங்களையுந்

[illegible] தேவிகாலோத்தரமென்னும் பெயரிது [illegible] சொல்லப்பட்டதாதலால், சாதன சதுட்டயமுடையவர்களாதலைப் [illegible] குற்றங்களைத்தேர்ந்து நிவிர்த்திசெய்து கொள் [illegible]. [illegible] னுட்கருத்து விளங்காவாதலா லவர்க [illegible] கொள்ளப்படமாட்டாது.

[illegible] விரிதலும் இரௌரவாகமத்திற் பாச [illegible] சிவாகமமிருபத்தெட்டுடையுஞ் சாரமாயெத் [illegible]. அந்தச் சிவஞானபோதப் பன்னி [illegible] பன்னிரண்டு சூத்திரமாக முதனூலின் பெய [illegible] மொழிபெயர்த்தருளினர்.

[illegible] அநுபவிகளாகவேண்டும்; அநுபவமாவது [illegible] மித்தையாக்கிப் பரமாக்கித் தானாக்க [illegible]. [illegible] வழியின்றேல் ஞாயஞ், சோதனை, பொருத்த [illegible] வுத்தியாலேனு மங்ஙனமாக்கவேண் [illegible]. [illegible] சருதிமுகத்தாலேனும் யுக்திக்குமாறின் [illegible]. [illegible] உபமான உபமேயங்கட்குப் பொருத்தமின்றிக் [illegible] வழிநூலுக்குப் புடைநூல்களு [illegible] தர்க்கயுத்திகளைத் தருக்கயுக்திபோற் கூற [illegible].

அநுபவ [illegible] சின்மாத்திரமாக்கி யனுபவித்தல் [illegible]. [illegible] பிரபலசருதியென்பதற்கு விக்கினம்வரும். "[illegible]" வெனத் திருமந்திரமும். "வேத [illegible] வேறுமுன கலைகளெல்லா" மெனத் தாய [illegible]. "[illegible] திருநான்மறைமுடிவு, மூவர்தமிழு முனிமொ [illegible] — [illegible], திருவாசகமுந் திருமூலர்சொல்லும, ஒருவாசகமென்று [illegible]." [illegible] கூறியவாறு மேற்கோள்காட்டி யுரைகூறவிடத் [illegible] வேனையபண்டிதர் வித்வான்களைக் காட்டினும் [illegible] சைவசித்தாந்த சாம்பிரதாயத்தா ரென்பதிற் சிறப்பென்னை.

இன்னும் 1892-ஆ இந்து [illegible] யந்திரசாலையில் பதித்துள்ள [illegible] முகவுரையில், "மெய்ப்பொருளை திருவெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்டதேவர வதரித்துச் சிவஞானபோதமென்று நூலருளிச்செய் தனர். சிவஞானபோதத்தை விரித்து அவர் மாணாக்கர் அருணந்திதேவர் சிவஞானசித்தி செய்தருளினர். அருணந்திதேவர் மாணாக்கராகிய மறை ஞானசம்பந்தரிடம் அநுக்கிரகம்பெற்ற உமாபதிசிவாசாரியார் சிவஞானசித் தியைத்தொகுத்துச் சிவப்பிரகாசமென யாவரும் எளிதிலுணரும்படி யோர் நூலருளிச்செய்தனர். உமாபதிசிவாசாரியார் தாம்செய்த சிவப்பிரகாசம்

ஞான நூற்கெல்லாம் முதன்மையால் சிறந்து விரித்திருப்பதைப்பற்றி விருபக்ஷ முதலாய சாத்திரத் தருக்கங்கள் மனனமாதற்பொருட்டுத்திருவருட்பயனாகிய திருவருளடையும் திருவருட்பயனென் றிந்நூலருளிச் செய்தனர் என்பதற்கு ஆதாரமாக அந்த சிறப்புப்பாயிரத்தில்:—சிவப்பிரகாசத் திருப்பெயர்ப்பனுவலிற் சைவநூற்சலதி சொற்றினிற்கடந்து, மாக்கலமதற்கு மாலுமியாகிய, பகுதியின் வாக்கும் உழுவறப்புணர்த்தித், தென்னூசற்புலமை வல்லநுணர்ந்தோர், சந்தனியுடைச் சேரக் கற்றவர்களிப்ப, திருட்பயனென்று சுதர்மொழிந்த ஈரமர் தொட்டுப்பட்டோர்க்கு செந்தமிழ்யாப்பிற், குறளதவெண்பா பொருநூறியம்பினன், மற்றவன் பவிழுர்வாசகர்க்கீழ்பாற், கொற்றவாற்றுயிற் றுடகொண்டுறைந்த, புகாரறுரைத்த புதுமதிவேணியுஞ், காககண்டமுங்காரத், தேசிகனுமாபதி சிவனென்பவனே. என்றும்.

திருவருட் பயன்.

உமாபதிசிவனென்னும் பிள்ளைத்திருநாமத்திற்கும், இந்நூற்கும் முதலாகிய கொற்றவன் குடிமுதலியார், அறம்பொருள் இன்பம் வீடென்னு நான்கினுள் வீட்டின் நெறிகாட்டுவான் தம்மாலெடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட இலக்கியம் இடையூறின்றி யினிதுமுற்றுதற்பொருட்டு, ஆதிக்கண்ணே கரிமுகக் கடவுளை வாழ்க்கநிசெய்தருளுகின்றார், என்றும் கூறியுள்ளன. ஆதலால் சைவ சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பேயென்பதையும், சிவஞானசித்தியார் முதனூலும், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் முதலியன புடைநூலுமா மென்பதையும், திருக்குறள்முதலியன நாற்பொருட்பயக்கும் கலனுடைத்தென்பதையும், அவரது மதநூற்களைக்கொண்டும் விளக்குதும். அதாவது:—

தத்துவஞான சிஷ்டபாராகிய திருமூலநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பத்தாந்திருமுறையென்றும் திருமந்திரத்திற்குமாலை, வே. விசுநாதபிள்ளையால் எழுதப்பட்ட குறிப்புரையில் 29—9—1911, வேதாரண்யம், வை. வே. இராமா சாஸ்திரியவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள நான்முகத்தில் ஏழாவது பக்கத்தில்:—திருமூலநாயனார் காலம், வடமொழி ரௌரவாகமத்தின் ஓர் பகுதியாகிய சிவஞானபோதம் என்னும் நூலைத்தமிழில் மொழிபெயர்த்து, அதுவாயிலாக ஆகமக்களஞ்சியத்தின் ஞானபாதப் பெரும்பயனைத் தமிழ் நாட்டினர்க்கு அளித்து, ஆகமாந்தத்தை ஒருவாறு நிலைநிறுத்திய பேரறிவின் வன்னவான மெய்கண்டார் காட்குப் பன்னூற்றாண்டுகள் முந்தியது. ஆயினும், ஷெ திருமூலநாயனார்போல் ஆகமாந்தத்தின் கோட்பாடுகள் அனைத்தினிடத்தும் அன்புரிமைபாராட்டி, அவைகளை ஐயமற அணிவகுத்து, ஒளிவீசும் மாமணிக்குவியல்போன்ற பாசுரங்கள்வழியாகச சுவைபெருக அளிக்கும்வாய்மை, இத்தென்னிந்தியாவில் வேறு தமிழ்நூலாசிரிய ரெவரிடத்தும் இவ்வண்ணம் இல்லையென ஒருவாறு நாம்சொல்லுதல்கூடும், என்றும். (8) இஞ்ஞானக்களஞ்சியத்தின் (சிவஞானபோதத்தின்) மெய்ப்பொருளை

உரைத்த வடமொழியில் இருபேருரைகள் உள. அவற்றைச் சமைத்தோர்கள் வித்தியாரணியசுவாமிகளும், சிவாக்கிரயோகிகளுமே. அவ்வுரைகளில் ஒன்றும் இன்னும் அச்சேறவில்லை, என்றும் வரைந்துள்ளார்.

மற்றும், கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியாருளிச்செய்த கோயிற்புராணம் சந்தானகுரவர் வரலாற்றில், பரஞ்சோதிமுனிவர் கைலாயத்தை விட்டுவந்து சிவஞானபோதத்தை, மெய்கண்டதேவருக்கருளிச்செய்ய, அதனையவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வார்த்திகப் பொழிப்புரைசெய்து, அருணந்திசிவாசாரியர்முதலிய நாற்பத்தொன்பதின்மர்களுக்கருளிச்செய்ய அவர் சிவஞானபோதத்திற்கு வழிநூலாகச் சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபது என்றுமிரண்டையுமமைத்து அம்மூன்றையும் மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியருக்கருளிச்செய்ய, அவர் உமாபதிசிவாசாரியருக்கருளிச்செய்ய, அவர் தமிழிலே சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் முதலிய புடைநூல்களைச் செய்தனரென்றும், இன்னும் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துத் திராவிடமகாபாஷ்யகர்த்தராகிய சிவஞானயோகிகளருளிச்செய்த பிரபந்தத்திரட்டு ஷையாத வரலாற்றின் நான்காம்பக்கத்தில், அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தைத் தமிழில் வார்த்திகப்பொழிப்பாக மொழிபெயர்த்து அருணந்திசிவாசாரியருக்கு அளித்தருளினர். அவர் அதற்கு வழிநூலாகச் சிவஞானசித்தியாரும் இருபாவிருபதையுமியற்றி அவைகளை மறைஞானசிவாசாரியருக் குபதேசித்தருளினர். அவர் உமாபதிசிவாசாரியருக் குபதேசித்தருளினர். அவர் வடமொழியில் பௌஷ்கராகமத்துக்கு வியாக்கியானத்தையும், தமிழிலே புடைநூலாகிய சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் என்னும் எட்டுச் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களையு மற்றைப்புராணங்களையு மியற்றினர் என்பது காணப்படுகின்றது. இன்னும் ஷை சிவஞானயோகிகள் பிரபந்தத்திரட்டில் குளத்தூர் சோமேசர் முதுமொழிவெண்பாவென்று நூலுமொன்று அது திருக்குறள் நூற்றிமுப்பத்துமூன்று அதிகாரத்தில அதிகாரத்துக் கோவ்வொரு குறளெடுத்து முதுமொழிகூட்டி 133 வெண்பாவாகப்பாடிய நூல். அவற்றுள் வீட்டுக்குக்கூறிய வெண்பாவில் :—

நிலையாமை.

ஆக்கையு மாவிரத்தி தட் டண்டங் களுநிலையா
அக்கேபூண் நான்குரன் சோமேசா—நோக்கியிடில்
நில்லாதவற்றை நிலையினவென் றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.

துறவு.

கோவணமொன் றிச்சிப்பக் கூடினவே பந்தமெலாந்
தூவணஞ்சேர் மேனியராய்ச் சோமேசா—மேவில்
இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மை யுடைமை
மயலாகும் மற்றும் பெயர்த்து.

மெய்யுணர்தல்.

காரிகைபா ரைப்பொன்னைக் காட்டவுங்கா மாதிமும்மைச்
சோர்விழந்துய்ந் தாரரசர் சோமேசா—வோருங்காற்
காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்.

அவாவறுத்தல்.

தாய்கா றில் வாழ்துறவி தாமெல்லாம் வேண்டுவது
தூயபிற வாமைபோன் றே சோமேசா—வாயதனால்
வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

ஊழ்.

முன்னை ரமண்மதத்து மூண்டரசர் பின்சைவந்
துன்னியது மென்னியப்போ சோமேசா—வுன்னுங்காற்
பேதைப் படுக்கு மிழவூ ழறிவகற்று
மாகலூ ழுற்றக் கடை.

என்பவைகளும்,

இன்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் சரித்திரத்தில் 6-ம் பக்கம்: மதுரையில் பின்பொருநாள் திருமலைநாயகர் வெகுநேரம்வரையில் போசனஞ்செய்யாதிருந்தமைகண்டு, சுவாமிகள், "வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி, தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது." என்னுந் திருக்குறளை யெடுத்தோத; அரசருவந்து "அரிய திருக்குறளெனப்படும் தமிழ்வேதத்தை முற்றும் ஆராய்ந்து தெளிதற்குக் காலமில்லையாதலால், அதிலுள்ள அறமாதி நான்கினையும் விளக்கிச் சுருக்கமாக ஒருநூல் செய்துதரவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே நீதிநெறிவிளக்கமென்னு நூலைச்செய்தருளினர். அவற்றுள் வீட்டுக்குரிய வெண்பாக்கள்:—

[illegible] பொய்ம்மேற் புலம்போக்கார் மெய்ப்புணர்ச்சி
கைவந்தக் கண்ணாற் புலங்காப்பார்—மெய்ப்புணர்ந்தார்
காடுமே [illegible] பதிநாண நீள்கதவாச்
சேர்வார் நிறைத்தாழ் செறித்து.

கற்றுத் துறைபோய காதலற்குக் கற்பினள்
பெற்றுக் கொடுத்த தலைமகன்போன்—முற்றத்
துறந்தார்க்கு மெய்ப்புணர்வித் தென்றுவகை யின்ப
மறந்தவர்க்குத் துன்பமலர் தில்.

அற்றுக் கதிர்ந்தடங்கித் தீதொரீஇ நன்றாற்றிப்
பெற்றது கொண்டு மனந்திருத்திப்—பற்றுவதே
பற்றுவதே பற்றிப் பணியறநின் றொன்றுணர்ந்து
நிற்பாரே நீணெறிச்சென் றார்.

ஐயந் திரிபின் றளந்துந் தியிற்றெளிந்து
மெய்ப்புணர்ச்சிக் கண்விழிப்பத் தூங்குவார்—தம்முளே
காண்பதே காட்சி கனவு நனவாகப்
பூண்பதே தீர்ந்த பொருள். என்னுமிவைகளுமன்றி

புனிற்றுத் தாமரையே பொன்னுக்குச் சாம்புனதம்
ஆனிற் கருமுனியே யானைக் கமரரும்பல்
தேனிற் றிருவையா றெனச்சிறந்த தென்பவே
பானிற்கு வள்ளுவர்வெண் பா.

என்று கவிசாகரப் பெருந்தேவனார் புகழ்ந்துகூறியவண்ணம், உலகில் வழங்கும் எப்பெரும் நூல்களிற் சிரோமணியாயும், செந்தமிழ்க்கடலாயும், செந்தமிழ்க் களஞ்சியமாயும், செந்தமிழ்க்கற்பகமாயும், செந்தமிழ்த்திலகமாயும், புருஷார்த்தபொக்கிஷமாயும் விளங்குகின்ற மேம்பாட்டினாலே, திருக்குறள் பல்வேறு தேசத்தாராலும், சாதியாராலும், சமயத்தாராலும், தங்கடங்கள் பாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, எக்காலத்தும், எவ்விதத்தும், எள்ளளவும் தன் இயற்கை கெடுகின்றது, குன்றின்மேலிட்ட விளக்கம்போல இந்நிலவுலகத்தில் நிலைபெற்று விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

இத்தெய்வநூலுக்கு உரைவகுத்தோர் "தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்; பரிமேலழகர் பருதி—திருமலையர்; மல்லர் கவிப்பெருமாள் காளிங்கர்." என்னும் பதின்மர் என்பர். அப்பதின்ம ருரைகளுட் சிறப்புற்றுத் தொன்றுதொட்டு ஆன்றோரால் வழங்கப்பட்டு வருவது பரிமேலழகர் உரையேயென்பர்.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் அச்சிட்ட திருக்குறள்மூலமும், பரிமேலழகர் உரையுமடங்கிய புத்தகத்தின் ஆரம்பத்தில், உரைப்பாயிரம் என்ற தலைப்பகத்தின்கீழ், "இந்திரன்முதலிய இறையவர் பதங்களும், அந்தமிலின்பத்தழிவில் வீடும், நெறியறிந்து எய்துதற்குரிய மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந்தோரா னெடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு. அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்பன. அவற்றுள், வீடென்பது, சிந்தையு மொழியுஞ்செல்லா நிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது, இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்." என்று வரையப்பட்டிருக்கிறது.

இது, 'பரிமேலழகர் உரைநடைதானோ? அல்லது பிறர் உரைநடையோ?' என்று ஐயுறுதற் கிடந்தாரநின்றது என்னை? இது, பரிமேலழகராற் கூறப்பட்டதாயின், நூலினது சிறப்புப்பாயிரத்துக்கும், நூலகத்துத் தாமெழுதிய உரைநடைக்கும், வேறுபட்டு "மாறுகொளக்கூறல், மயங்க வைத்தல்" முதலிய பல்வகைக் குற்றங்களுக் கிடந்தந்து, நாயனாரது சிறப்பையும், தஞ்சிறப்பையும் போக்கும் போக்குற்றதாய் விளங்குவதாயிருத்தலின். ஆதலின், இவ்வுரைப்பாயிர வுரைநடையின் ஆரம்பத்தைப் பொருவாறு ஆராயத்தொடங்குவாம்.

"சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி."

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்றிரு திருக்குறளையும் நன்கு சிந்தையுட்கொண்டு கவனிக்கவேண்டும்.

இந்திரன்முதலிய இறையவர் பதவிகளையும், அந்தமி லின்பத்தழிவில் வீட்டையும் நெறியறிந்து எய்துதற்குரியவர் மாந்தரெனவும், அவர்கள அவ்விரண்டையும் அடையும் வழியறிந்து, அடைதற்கு உறுதியென வுயர்ந்தோரா னெடுக்கப்பட்ட பொருள், அறம் பொருளின்பம் வீடெனு நான்கெனவும், அவற்றுள் வீடென்பது சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லாநிலைமையுடையதெனவும், அக்காரணம்பற்றி அது 'துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்

வேடு ... பொய்ம்மேற் புலம்போக்கார் மெய்யுணர்ச்சி
வைவரு நோக் கண்ணாப் புலங்காப்பார்—மெய்யுணர்ந்தார்
காட்டபே ... பதிராண நீள்கதவாச்
சேர்வார் நிறைத்தார்ச் செறித்து.

தப்பாக் குறைபோய காதலற்குக் கற்பினாள்
மெய்ப்பாக் கோடித்த தலைமகன்போல்—முற்றத்
துறப்பார்க்கு மெய்யுணர்விற் றோன்றுவதே யின்ப
மிறப்பவெலார் துன்பமலா தில்.

கற்றுக் கடிந்தடங்கித் தீக்காரிஇ நன்றாற்றிப்
பெற்றது கொண்டு மனந்திருத்திப்—பற்றுவதே
பற்றுவதே பற்றிப் பணியறநின் றொன்றுணர்ந்து
நிற்பாரே நீணெறிச்சென் றார்.

ஐயந் திரிபின் றளந்தத் திறிற்றெளிந்து
மெய்யுணர்ச்சி கண்விழிப்பத் தூங்குவார்—தம்முளே
காண்பதே காட்சி கனவு நனவாகப்
பூண்பதே தீர்ந்த பொருள். என்னுமிவைகளுடன்றி

பூவிற்குத் தாமரையே பொன்னுக்குச் சாம்புநதம்
ஆவிற் கருமுனியா யானைக் கமரரும்பல்
தேவிற் றிருமா லெனச்சிறந்த தென்பவே
பாவிற்கு வள்ளுவர்வெண் பா.

நந்த வித்வான்களாப் பெருந்தேவனார் புகழ்ந்தெடுத்தியவண்ணம், உலகில் வழங்குமெப்பெறும் நூற்களிற் சிரோமணியாயும், செந்தமிழ்க்கடலாயும், செந்தமிழ்க் களஞ்சியமாயும், செந்தமிழ்க்கற்பகமாயும், செந்தமிழ்த்திலகமாயும், புருஷார்த்தபொக்கிஷமாயும் விளங்குகின்ற மேம்பாட்டினாலே, திருக்குறள் பல்வேறு தேசத்தாராலும், சாதியாராலும், சமயத்தாராலும், தங்கடங்கள் பாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, எக்காலத்தும், எவ்விதத்தும், எள்ளளவும் தன் இயற்கை கெடுகின்றது, குன்றின்மேலிட்ட விளக்கம்போல இந்நிலவுலகத்தில் நிலைபெற்று விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

என்றுங்கூறினர். அத்துவித நூல்களெல்லாம் விட்டுவிடாத வக்கிரமா ..டதுபோற்றான் கூறினானென்பதை யுணராமல் சைவ சிவஞான யோகிகள் சிதம்பாருளாயி லத்துவித சித்தாந்தத்தை மறுத்துத்தமது சித்தாந்தத்தை ஸ்திரப்படுத்தற் கெண்ணிமேல் "அப்ரமாணிப்பட்டிருப்பன ..பொருளல்லவென்பார்; பண்டைமறைகளுமது காருணேனென்று பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக் ..ன்றார். எனவே, வேதாந்த மகாவாக்கியமுஞ் சித்தாந்த மகாவாக்கியமும் பொருளாகுமென்றே ..றும் பேறப்பட்டது" எனக்கூறி, வேதாந்தசித்த அத்துவிதிகள் ..றுமை தவிறனவர் தாங்கூறுமுலாயே சரியெனவக்கூறினர். இதனை ..கொள்கையெல்லாந் திருமூலாசரர் கருத்திற்குஞ் சுருதிகட்குந் விரோதப்படுகின்றது.

சுருதிஸ்மிருதி புராணவிதிகாசமாதிகளைப் பிரமாணமாகக்கொண்ட இப்பரதகண்டத்திற் பூர்வீகமாய் விளங்கிவரும் வைதிக சமயமாகிய சமுத்திரத்தின்கண் அப்போதைக்கப்போது எத்தனையோ அவைதிக மதங்களாகிய அலைகள் தோன்றித்தோன்றித் தத்திலேகெட் டொழிந்தனவென்பது பிரசித்தம். அப்படியே யிப்போதுஞ் சில தோன்றியிருக்கின்றன. அவற்றிலவைதீக தார்கிக துவிதசைவமதமென்பதுமொன்று. அது அவைதிகமாயிருக்கும், வைதிகம்போல நடித்துக்கொண்டு, சுருதிஸ்மிருதி புராணவிதிகாசங்களையு மவற்றின்முடிபான மகாவாக்கியப்பொருளையு மப்பொருளின் சித்தாந்தமான அத்துவிதத்தையுந் தூஷிப்பதுமன்றி யந்நூல்களுக்குத் தப்புரை யெழுதியும் வருகின்றது.

மேற்படி சிவஞானசித்தியானது, வேதசித்தாந்தத்தை நிந்திக்குமாறென்னனி யதற்கு மாயாவாதமென்று யாதோர் காரணமின்றிப் பேரிட்டுப் பரபக்கத்திலதைத் தூஷித்ததைப்பற்றிச் சிறிதிங்கு கூறுவாம்.

மேற்படி சிவஞானசித்தி பரபக்கம் மாயாவாதமறுப்பு 5-வது செய்யுளில்; அஃதன்றிப் பிரபஞ்ச மெய்போலத்தோன்றிப் பிரகாசிக்கிறபடியும் பரமார்த்தத்திற் பொய்யாகிறபடியு மெங்ஙனமென்னில்: வெள்ளிபோலப் பிரகாசிக்குமிப்பியையும், வெள்ளியைக் கனலிலிட்டால் இப்பிகெட்டு வெள்ளி நின்றாற்போல மெய்போலத்தோன்றும் பிரபஞ்சமும் அவிகாரமாகிய பிரமமும் பரமார்த்தத்தில் நிருபணஞ்செய்தால் அவிகாரமாகிய பிரமமே மெய்யாய்ப் பிரபஞ்சம் பொய்யாகக் கொள்ளப்படும் என்றுரைப்பது வேதாந்தமெனக் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வுபமான மிவர்மாயாவாதமெனப் பேரிகைகொட்டிவரும் வேதாகமமுதலிய பதினென்குவித்தைகளிலுங் கிடையாது. அல்லதிவ்வுபமான மிருக்குமிடத்தை யிவரேனு மிவரினத்தவரேனு மெடுத்துக்காட்டி சத்தியவாதிகளாயினரு, மாகாருமில்லை.

இன்னும் "நாலுவகையாகிய சாதனங்களையுடையதே வீடு." என்றார். இதனுள் வீடு சாதியப்பொருளென்றும், அதனை யடைதற்குரிய வுபாயம் நாலுவகையென்றும் கூறினர். "பற்றற்றகண்ணே பிறப்பறுக்கும்" எனவும். "தூஉய்மையென்ப தவாவின்மை" எனவும், "அற்றவரென்பார் அவாவற்றார்" எனவும், "ஆரியசத்தியை மாசியம்பின் அத்தியே, வேற [illegible]" எனவும் ஆசிரியர் அவைகளைக் கூறினாரும். "அற்றது பற்றெனி லுற்றது வீடு" என ஆழ்வார்கள் இவ்வபிப்பிராயங் கூறினாரும், "பற்றற்றகண்ணே பிறப்பறுக்கும்....." என்ற திருக்குறள் உரையில் "இதனுள், ஒருவன் தானல்லாத உடம்பை யானென்றும், தன்னோடியை பில்லாத மனைவிமக்கள் முதலியவற்றை யெனதென்றும் கருதி இருவகைப்பற்றும், தேசிகர்போதித்த வறநெறிமொழியாலும் யோகப்பயிற்சியாலும், அவை யானென தன்மைதெளிந்து, அப்பொழுதே அப்பற்றுவிட்ட பயன் பிறப்பையறுக்கும். காரணத்தப்பொழுதே காரியமுடித்தலுணர்வைபற்றி, பற்றற்றகண்ணே என்றார்." என்று பரிமேலழகர் கூறினாரும், துறவறமாகிய பற்றறுதலாகிய சாதியம் பிறவிபொழிவேயன்றியன்று பிறவிபொழிவே, அதனுட் சொன்னபடிப் புதினை உடைக்காமலின், குறள்தொடையார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெயுண்டபொழுது படிமத்தின் குன்று சூழ்ந்து திரிந்துவருந்திய, ஆன்மா தன்சொரூபமான நிர்மலமான அறிவுதனை யடைந்த நிரதிசய இன்பமயமாய் விளங்குதலே வீடு என்பது அத்திருக்குறளின் கோட்பாடு. இதுபற்றியே ஔவைப்பிராட்டியாரும்,

ஈதலறந் தீவினைவிட் டீட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றுங்
காத லிருவர் கருத்தொருமித்—தாதரவு
பட்டதே யின்பம் பரனைநினைந் திம்மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு.

ஔவைக்குறள் வீட்டுநெறிப்பால் முதலாவது!

ஆதியாய் நின்ற வறிவு முதலெழுத்
தோதிய நூலின் பயன்.

என்றதனால்

நீதிநெறிவிளக்கம்.

அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டு—முறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியி னூங்கில்லை
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை.

திருவாய்மொழி.

[illegible] பேரப் [illegible] திரிய மெல்லாமீர்த்
[illegible] பெரும்பாழுலப்பிலதனைப்புணர்ந்துணர்ந்து
[illegible] செற்றுக் களைந்து பசையற்று
[illegible] வீடு விடாமல்.

[illegible], [illegible] வீடுயிர்
[illegible] மன்னுறில், அற்றிறை பற்றே.

வைராக்கியசதகம்.

[illegible] மிகழ்ந்துகை விடுதலே வீடு, [illegible] யதனையே யறமெனக் கூறிக், [illegible] பிருக்கல் குறித்துமெய் புணர்வையுந் [illegible] தமி ழுருவத் தொளித்தெமக் [illegible].

([illegible]) [illegible] சேர்க்குதலே தருமமும் அநித்தியமாகிய [illegible] கைவிட்டு நீங்குதலே வீடும் [illegible] இவ்வாழ்க்கையையே அறமெனக்கூறித் [illegible] பிருத்தலேநோக்கி, மெய்ப்பொருளை [illegible] மெய்யுணர்வென்னு மதிகாரத்தையுந் துற [illegible]. [illegible] தமிழ்மொழிருபத் [illegible] திருவள்ளுவநாயனார், எ-று. என்பதில்,

[illegible] பிருத்தல் குறித்துமெய்
[illegible].

என்றதனுனும்,

[illegible] 28-ம் பக்கத்தில் 9-ம் நம்பிராமாகிய இறுதித்தந் [illegible], அவைகளின்மெய்ப்பொருள்களை [illegible] விடாதவினையும் ஆன்மாவினது [illegible] அவ்வான்மாவின் புத்தியிற்பொழியும் இறைவ [illegible] தன்மைகளையும், அத்தன்மைகளைச் [illegible] அவ்வான்மாவுக்குப் புலப்படும் பற் [illegible] இயக்கத்தையும் உரைத்துமுடிப்ப [illegible] இன்பப்பயனைவி [illegible] விளக்கவைத்தாரெனக்

கொள்ளற்பாலது" என்றும். நான்முகம் 26-ம் ப. "திருமூலர் தென்னிந்தியாவிற்கு வந்தகாலத்துத் தமிழில் ஞானநூல்கள் மிகுதியாயில்லை" என்றும், வேதாரண்யம் வை. வே. இராமண சாஸ்திரியவர்கள்கூறிய உறுதிமொழியானும், இவரதுவாதம் பெருங்காற்றி லகப்பட்ட விலவம்பஞ்சுபோற் பறந்தொழிந்தவாறறிக.

அன்றியும், "வீடு என்பது இலக்கணவகையாற் கூறப்படாது." என்று கூற்றுமுன்னரே மறுக்கப்பட்டவாறு கண்டுதெளிக.

"நூல்களாற் கூறப்படுவன, வீடொழிந்த வேனை மூன்றுமேயாம்." என்றார்.

நூல் என்ற சொற்குப்பொருள் யாதோ வெனின்,

பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவ லிழையாகச்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா—எஞ்சாத
கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா நூன்முடியு மாறு.

உரத்தின் வளம்பெருக்கி யுள்ளிய தீமைப்
புரத்தின் வளமுருக்கிப் பொல்லா—மரத்தின்
கனக்கோட்டந் தீர்க்குநூ லஃதேபோன் மாந்தர்
மனக்கோட்டந் தீர்க்குநூன் மாண்பு.

நூலென்பது—உவமவாகுபெயராம்.

பஞ்சுகொண்டு இழைத்து நூற்கப்படும் நூல்போலச் சொற்கொண்டு தொடுத்து அமைக்கப்படுவதும், மரம் முதலியவற்றின் கோணலைத்தீர்த்துச் செப்பஞ்செய்யும் எற்றுநூல்போல மனத்தின்கோணலைத்தீர்த்துச் செவ்வை செய்வதும், நூலெனக. இன்னும், நூலென்றது ஒப்பினையதோர் ஆகுபெயராம். அவ்வொப்பாயவாறென்னையெனின்: குற்றங்களைந்து எஃகின் பஞ்சினைப் பஞ்சுகளையெல்லாம், கைவன்மகளேறத் தூய்மையும் நுண்மையுமுடையவாக வோரிழைப்படுத்தினாற்போல, "வினையின் நீங்கிவிளங்கிய அறிவனுவே" வழுக்களைந்து, எஃகிய இலக்கணங்களையெல்லாம், முதலுமுடிவு மாறுகோளின்றாகவும், தொகையினும் வகையினும் பொருண்மைகாட்டியும், உரையுங் காண்டிகையும் உள்நின்றகலவும், ஈரைங்குற்றமுமின்றி, ஈரைந்தழகுபெற, முப்பத்திரண்டு தந்திரவுத்தியோடு புணர்க்கப்படுதற் றன்மையுடைமையானெனக" என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறிய வுரைகடையானுங் கண்டுகொள்க.

அத்தகைய நூலி னியல்பு யாதோவெனின்,

நூலி னியல்பே நுவலி னோரிரு
பாயிரந் தோற்றி மும்மையி னொன்றாய்
நாற்பொருட் பயத்தோ டெழுமதந் தழுவி
ஐயிரு குற்றமு மகற்றியம் மாட்சியோ
டெண்ணான் குத்தியி னோத்துப் படல
மென்னு முறுப்பினிற் சூத்திரங் காண்டிகை
விருத்தி யாகும் விகற்பநடை பெறுமே.

என்ற சூத்திரங் கூறியாங் கடைத்துக்கொள்க.

அந்நூல்தான், 'முதல்வழி சார்பு' என மூவகையாகப் பகுக்கப்பெறும். அம்மூவகை நூல்களையும், மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்துப்பொருண் முடிபுகாண்டற்கு எண்ணும் எழுத்துங்கருவிநூலெனக் கூறுவர். எண்—தருக்கநூல்; எழுத்து—இலக்கணநூல். மீண்டும் அம்மூவகை நூலுந்தம் முட்கொண்ட பொருண் மிகுதிப்பாட்டால், 'அறநூல், பொருள்நூல், இன்பநூல், வீட்டுநூல்' என நான்காகவும் பகுக்கப்பெறும். அறத்தினியல்புகளை விளக்குநூலை, அறநூல் என்றாற்போல, வீட்டின் இயல்புகளை யுணர்த்து நூல்களை வீட்டுநூலென்பர் மேலோர்.

'நூல்களாற் கூறப்படுவன வீடொழிந்த மூன்றுமேயாம்.' என்று கூறியதனால், அம்முப்பொருளும் அறநூல், பொருணூல், இன்பநூல் ஆகிய மூன்றாலும் ஓதப்பெறுதல் முறையேயாம். அம்முறையே வீடு, 'வீட்டுநூலாற் கூறப்படுமுறை யுடைத்தாகும்' என்பதுதானே போதரும். அவ்வீட்டுநூல்தான் யாவையோவெனின், தமிழ்மொழியின் மேற்கூறிய வேதங்களும்,

எந்தைசன காதியருக் கீந்தநூல் முற்காலம்
நந்திக் குரைத்தருளு ஞானநூல்—செந்துவர்வாய்த்
தேவிக் குரைத்தநூல் சீராமற் கோதியநூ
லாவிக் குரியநூ லாம்.

என்றவெண்பாவிற்சொல்லிய நூல்களும், பிறவுமேயாம். அறம் பொருளின்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே என்றபடி நாற்பொருட்பயக்கு நலமுடையதேதுவோ அதுநூல் என்ற நூலியல்புக்கு "மூன்றுமேயாம்" என்றதுமாறுபடாது பாங்கனமமையும்.

முன்னர் "நூல்களாற் கூறப்படுவன வினை மூன்றுமேயாம்" எனப் பிரிநிலையேகாரம் சேர்த்துப்புணர்த்தோதிய இவரே, 'வீடு துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படும்.' என்று உடன்பட்டாராதலின், அக்காரணங் கொண்டேனும் அவ்வீட்டியலைக் கூறுவதற்கு யாதானுமோர் நூல்வேண்டுதலின்றியமையாதாதலின், "நூற்களாற் கூறப்படுவன வினைய மூன்றுமென் பதொடமையாது, வீடுங்கூறப்படும்." என்றாகி 'அதிவியாத்தி' யென்னுந் தோடத்தாற்றாக்குண்டு, 'மேற்கோளழிவு' என்னுந் தோல்வித்தானமுமெய் தப்பெறுவாராயினர். ஆதலால், அத்தொடர்மொழியின் மயக்குற்றுநின்ற 'நூல்கள' என்னும் மொழி, இருதலைக்கொள்ளியிலகப்பட்ட எறும்புபோலத் தப்புதற்கிடமின்றிப் பிடருறுத்துவதாயிற்று.

இனி, 'வினைமூன்றுமே' என்ற தொடர்மொழியின் ஈற்றேகாரத்தைப் படைபெயர்த்து, வீடு என்பதனொற்றிப் புணர்த்து, 'நூல்களாற் கூறப்படுவது வீடே' எனத்தேற்றமாக்கி, ஒருபொருட் பலசொல்லினையும், ஒருசொற் பலபொருளினையும், முறையே சொற்கூட்டமும், பொருட்கூட்டமும் என்பர் இலக்கணநூலோர். வேதாகமபுராண முதலிய நூல்களையும், மாயாகாரியமாயுள்ள சகல பிரபஞ்சங்களையும், முறையே சொற்கூட்டமும் பொருட்கூட்டமும் என்பர் வீடுநூலோர். அறமுதலியனகூறும் அந்நான்கு நூலுள், வீட்டுநூலே சிறப்புடைத்து. ஏனை அறநூல், பொருணூல், இன்ப நூலாகிய மூன்றும் அச்சிறப்பின்று. வீட்டுநூல் நான்கனுள் அறிவுநூல் சிறப்பு. சரியைமுதலிய மூன்றும் அச்சிறப்பின்று' என்று திருக்கயிலாய பரம்பரை, திருவாவடுதுறை யாதீனத்து, சாமிநாததேசிகராற் செய்யப்பட்டச்சிட்டிருக்கும், இலக்கணக் கொத்துரைப்பாயிரம் 7-வது பக்கத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதற்கேற்ப 'நூல்களாற் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது வீடொன்றே' எனக் கொடற்கையப்பாடின்றென்க.

அவைபோல, நந்தெய்வநூலாகிய திருக்குறள் எப்பொருளைக் கூறுவதாகும் என்றாலோ? "அறமுதலிய நாற்பொருளின் றிறங்களியாவற்றையும் ஒருசேரத் தொகுத்து, வகுத்து, விரித்துக்கூறும் வனப்பாலும், திட்பநுட்பத்தாலும், தனக்கொப்புயர்வின்றி வீறுற்றுவிளங்கும் மேம்பாடுடையது" என முற்கூறியுள்ள இந்நூற்சிறப்பால் வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பினும், விளங்குதற்பொருட்டுத் திருவள்ளுவமாலையிற் சிலவற்றைப் படியெடுத்துரைத்து மேற்சேறும்.

"அறனறிந்தே மான்ற பொருளறிந்தேம் இன்பத் திறனறிந்தேம், வீடுதெளிந்தேம்" "மும்மையின்—வீடவற்றின் நான்கின் விதியழுக்க வள்ளுவனார் பாடினார்." "பெறலரிய நான்குமொழிந்த பெருநாவலர்." "முப்பாலி னாற்பான்மொழிந்தவர்." "அறம்பொரு ளின்பம்வீடென்னு மந்நான்கின், திறன்றெரிந்து செப்பியதே." என அசரீரிநாமகள் இறைய

னார் முதலிய கடவுளராலும், பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்பலராலுங் கூறிய சிறப்புப்பாயிரம் அதனை வலியுறுத்தும்.

இன்னும், இந்நூலுரை பதிப்பித்தற்கு பிற்காலத்தின் மகாவித்வான்களாய் விளங்கியவர்களுள், திரிசிரபுரம் மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்— "செங்கதிரின் வள்ளுவனென்றொரு நாமம்மேவத் தோன்றி—மறையகத்தமைந்த அறமுதல் நாற்பொருளும்—நவைநண்ணுறாக — உலகுவப்பவளித்தான்." என்றும்,

ஷ பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கராகிய தியாகராஜ செட்டியாரவர்கள்— "நான்மறைமுழங்கு நன்னுவுடைக்கடவுள்—திருவள்ளுவராய் மகிதலத்துதித்து, மக்கள் அறமுதல் நான்குந்திறமுறவுணரவும், நன்மையெங்கணுநனி சிறந்தோங்கவும்......திருவாய்மலர்ந்து......புகன்ற, தெய்வத்திருக்குறளென்னுஞ் செந்தமிழ்வேதம்...." என்றும,

ஷ பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கராகிய சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட்டியாரவர்கள், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்......அறமபொருளின்பம் வீடெனும், நாற்பொருட்பயக்கும்......திருக்குறளென்னுந் தெய்வமாமறை......" என்றும்கூறிய சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்பகுதிகளாலும், இந்நூல் நாற்பொருள் உணர்த்தும் நலம்வாய்ந்ததெனவும் உணரப்படும்,

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைமுகத்துள்ள உரைப்பாயிரமானது, மிகைபடக்கூறல், கூறியதுகூறல், மாறுகொளக்கூறல், வழூஉச்சொற்புணர்த்தல், வெற்றெனத்தொடுத்தல் முதலிய பலவிதகுற்றங்கள் பொதுளியதாய், நூலுக்கும், நூலகத்துள்ள உரைநடைக்கும் சிறப்புப்பாயிரத்துக்கும் முரணுற்று விளங்குவதாயிருத்தலின் பரிமேலழகர் உரைநடையன்றெனவும், அவ்வாறின்றி அவரது உரைநடையெனக்கொள்ளின், அது தன்மாட்டுள்ள, மொழிவாக்கிய முதலியவற்றின் ஆற்றலியைபு முறைமைமுதலியவை புரைபட்டு நெறியிற்றிறழும் புன்மொழித்தொடராயும், "திருவள்ளுவர் கருத்தமைதிகருதிப் பரிமேலழகன் விரித்துரைத்தான்." என்றும், "நூலிற்பரித்த வுரையெல்லாம் பரிமேலழகன் தெரித்தவுரையாமோ?" என்றும, உலகம் புகழ்ந்கூறும் அந்நூலுரைமுழுவதும், தன்னியற்கைநலனாகிய பெருமையை யொருங்கேயிழந்து போக்குற்றவுரைநடையாயும் முடியுமெனவும், பசுமரத்தாணிபோற் பற்பல நூற்பிரமாணங்களாலும், யுக்திவகையாலும் விளக்கமாய் உணர்த்தப்பட்டமை யுய்த்துணர்ந்துகொள்க! இவ்வுண்மை இவ்வாறாக:—

இவ் வழூஉக் குழூஉ கெழீஇய வுரைநடையைப் பின்பற்றிச், சென்ற சில நூற்றாண்டாக, நமது செந்தமிழ்நாட்டிலே "சைவசித்தாந்தி" யெனப் பெயரிட்டுக்கொண்டு வெளிவந்துள்ள சிலர், தமது முன்னாசிரியருக்கும்,

அவர்கள்செய்துள்ள சபையாருக்கும் பெருமையுண்டுபண்ணவேண்டுமென்றும் விருப்பத்தாலோ, வேறெதனாலோ, "திருவள்ளுவதேவர் தமது நூலாகிய திருக்குறளில், அறமுதல் முப்பாலே கூறிமுடித்தார். அவர் கூறாதுவிடுத்த வீட்டுப்பாலைக் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியார் திருவருட்பயனென்ற தமிழ்சைவநூலாற் கூறலானார்." என்றுசொல்லியும் எழுதியும் வருகிறார்களெனக் காணப்படுகிறது. இதனை, "தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்த திருக்குறட் பரிமேலழகருரை கடினமாயிருத்தலின் பலருமுணர ஓர் கருத்துரையும், அந்நாயனார்சொல்லாது சொல்லி விடுத்தருளிய வீட்டுநெறியைக் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியாரருளிச்செய்த சைவசித்தாந்த சாத்திரத்திலொன்று திருவருட்பயனைக் கூறியிருத்தலால், அதற்கோர் கருத்துரையும், பலருக்கும் உபயோகமாக வெளியிடக்கருதித் திருமயிலைச்செந்தில் வேலுமுதலியாரவர்கள் விரும்பிய வண்ணம் அச்சிட்டுமுடித்தனன்.

அறிவிப்பில்,

உலகத்தில் மானுடதேகத்தை யெடுத்ததனாலடையவேண்டிய, அறம் பொருளின்பம் வீடென்னும் புருஷார்த்தம் நான்கனுள், முதல்மூன்றையும் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் திருக்குறளவழியாய் வெளியிட்டனர். நான்காவதாகிய வீட்டுநெறியைக் கடவுள் குருமூர்த்தமாய் ஆன்மாக்களுக்கு விளக்குமுறையைக் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் அத்திருக்குறளுக்கு சார்பாகத் 'திருவருட்பயன்' என்னுஞ் சித்தாந்த நூலைக் குறட்பாவினால் செய்தருளினர்.

விஜய௵ வைகாசி௴ (ஒப்பம்)

வி. சுந்தரமுதலியார்.

என்றும் இவ்வாறு திருக்குறளும், திருவருட்பயனும், அவற்றின் கருத்துரையுமடங்கிய பதிப்பிலெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இவற்றால், (1) "நாயனார் வீட்டுநெறியைச் சொல்லாதுசொல்லி விடுத்தார்" என்றும், (2) "அவர் அறம் பொருளின்பமாகிய முப்பாலே கூறினர்" என்றும், (3) "கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியார் திருவருட்பயனென்னும் சைவசித்தாந்தநூலால் அவ்வீட்டுநெறிகூறி, திருக்குறளுக்குச் சார்பாகச் சேர்த்தருளினர்" என்றும், (4) "அவ்வீட்டுநெறிதான், கடவுள் குருமூர்த்தமாய் ஆன்மாக்களுக்கு விளக்குமுறை" என்றும் வெளியாகின்றன.

ஆதலின், திருக்குறள் சைவசித்தாந்தநூலென முடிந்தது. என்னை? திருவருட்பயனாகிய வீட்டுநெறிநூலைத் தனக்குத்துணையாகப் பெற்றமையின். அதுவன்றியும் திருக்குறள் வீட்டுநெறிப்படாத நாட்டுநெறியுடையதெனவும் பெறப்படுகின்றது.

இனி, முதலில், நாயனார் எம்மதத்தை மேற்கொண்டவரென வாராயத் தொடங்குவாம். நாயனாரோ வேதப்பொருளை விரகால் விரித்துரைத்தவர் எனவும், பிறவும் அவர்சிறப்பால் முன்புவிளக்கப்பட்டிருத்தலின், வேதநெறியொழுகிய வேதியர் என்பது வெள்ளிடைவிலங்கலாம். ஆதலால், வேதத்தைப் 'பசுநூல், பொதுநூல்' என்பனவாதிய கூறிப்புறன்பழிக்கும் துவித சைவநெறிக்கு அவர்கருத்து எவ்வாறுபொருந்தும். அவர் சமயக்கணக்கர் மதிவழிப்படாப் பெருநெறியாளரென்பது, அவர்கூறிய கடவுள்வாழ்த்தே தக்க சான்றுபகரும். *முதற்குறளால், 'இறைவன் விவர்த்தவுபாதான நிமித்தகாரணனாவான்' என்று தங்கோளைநாட்டினாராதலின், நாயனாருக்கும், துவிதசைவத்துக்கும் கருமபுக்கும், வேம்புக்கும் எவ்வளவு ஒற்றுமையோ அவ்வளவு ஒற்றுமையுண்டென அறிக.

இனி, "நாயனார் வீட்டுநெறியைச் சொல்லாதுசொல்லி விடுத்தார்." என்பதை யாராய்வாம்.

நாயனார் வீட்டுநெறியைச் சொல்லாதுசொல்லினார் என்றால் அவர் அதைக்குறிப்பாற் கூறியுள்ளார் என்பது போதரும். எனவே, அவர்வீடு கூறுதில்லை யென்பதாயிற்று. ஆகவே, அப்பெருநாவலரால் கூறப்பட்டதொன்றைக் கொற்றங்குடியார் கூறவேண்டாவாயிற்று. அற்றன்று, நாயனார் குறிப்பாக்கூறியதைக் கொற்றங்குடியார் வெளிப்படையாச் சொன்னாரெனின்,—அத்தெய்வப்புலவரால் வெளியிடமுடியாதொன்று கொற்றங்குடியார்மாத்திரம் எவ்வாறு வெளியிடக்கூடும்? அறம்முதலிய மூன்றும்வெளிப்படுத்தியநாயனார், வீட்டைக் குறிப்பாக்கூறக் காரணமென்ன?" என்று மாசங்கைகள்நிகழும். அவ்வாறு குறிப்பாலுணர்த்தினாரெனின், "அறனறிந்தேம்......வீடுதெளிந்தேம்" என்ற சிறப்பச்செய்யுளில் அறமுதல் மூன்றுமறிந்தேம், வீடுதெளிந்தேம் அதாவது தெளிவாய், விளக்கமாய்த் தெரிந்தேம் என்னும் பொருளுக்கு முரணுறுமெனக்கொள்க. அவர் நாற்பொருளுமொருங்கே வெளிப்படையாய்க் கூறியுள்ளாரென்பது முன்பு தெளிவாய் விளக்கப்பட்டிருத்தலின், அவற்றை யாய்ந்தறிக.

னி, "கொற்றங்குடியார் திருவருட்பயனென்னும் சைவநூலைச் செய்து, திருக்குறளுக்கு நற்றுணையாய்ச் சேர்த்தார்" என்றார். இவ்வாறு நம்நண்பர் கூறுவது, உலகம் நகையாடற்கிடனாம். திருக்குறளானது எல்லாப்பொருள்களையுந் தன்னகத்துக்கொண்டு, எப்பாஷையிலுமுள்ள எவ்வித நூல்களுக்கும் பெருந்துணையாயிருந்துகொண்டிருக்க, அது வேறுநூலொன்றைத் துணைக்கொண்டது என்றால் யாவர்தான் நகையார். பூவெனப்படு

* இதனை முதற்குறள் வாதமுதலிய துவித சைவகண்டன நூல்களா லாய்ந் துணர்க.

[illegible], பாவெனப்படுவது வஞ்சிவர் வெண்பாவே யென்பதற் [illegible]. ஆதலால், அத்தெய்வப்புலவருக்கும், [illegible] [illegible] பெருமையினும் பேதமையாவதுமன்று, [illegible] ஆதும். அப்படிக்கூறாதுவிடினும், [illegible], அன்றைக்கிருந்த [illegible] பனித்திவலைக்கும் அலைவீசும் [illegible] முடியும்.

இனி, "[illegible] தான் கடவுள் குருமூர்த்தமாய் ஆன்மாக்களுக்கு [illegible]" என்றார். "[illegible] அர்த்தம் வின்பத்தழிவின்மையுந், [illegible] செல்லாநிலையையுடையானது" என உரைப்பாயிரங் கூறு [illegible]. இனி "[illegible] குருமூர்த்தமா யான்மாக்களுக்கு விளக்குமுறை." [illegible]. [illegible] செல்லாநிலையையுடையபதை ஆன்மாக்க [illegible] கொற்றங்குடியார் விளக்கின்ற அம்முறை யிலக் [illegible] விளக்கினரா? காரணவகையால் விளக்கினரா? இலக் [illegible]: [illegible]. அவ்விலக்கணம் தெய் [illegible]? கொற்றங்குடியார் மாத்திரம் [illegible]? அற்றன்று. [illegible] காரணவகையாற் [illegible]. ஆதலால், கொற்றங்குடியார் அவ்வகையிற் [illegible], அவ்வாறு கூறியது தொகுத்தா? வகுத்தா? விரித்தா? [illegible]? [illegible]? என்று [illegible] முறையொன்றுமின்றித் தலைமயங்கிக்கிடந்த [illegible] முறைப்படுத்தி வகுத்துப்பகுத்த [illegible] பொற்றவுரி [illegible]. உதாரணமாக:—தவத்தி [illegible] "உற்ற [illegible] செய்யாமை, [illegible] தவத்திற் குரு." என் [illegible] காட்டியிருக்கும் [illegible] திட்பநுட்பம் [illegible] அறிய [illegible] கூறியிருக்கும் வீட்டுநெறி [illegible] விளங்கு [illegible]. கொற்றங்குடியார் கூறியது ஒருநினையிற் பதினாயிரங்கோடி [illegible]. அவ்வாறு வீட்டுநெறியை விளக்கவந்த திருவருட் பயனி [illegible], திருவள்ளுவ [illegible] அடங்குவதாயிருக் [illegible]. எங்ஙனமெனில்? பதிமுதுநிலை முதலியன கடவுள் வாழ்த்திலும் அருளது நிலை முதலியன அருளுடைமையிலும், அறிவநெறி மெய்யுணர்தலி லும், அணைந்தோர் தன்மை நீத்தார் பெருமையிலும், உள்ள ஒருபாவின் [illegible], [illegible] துறவைப்பற்றி, மலையையடைந்த அனுப [illegible] மறைந்தொழிவதாகும். இதனால், திருவருட்பயன், முதல்வழி சார்பு என்னும் [illegible], அந்தாதிலையை யடையத்தக்க [illegible]. [illegible] மசகத்தைச் சேர்த்தாற் [illegible] திருக்குறளுக்குத் [illegible] சேர்த்துத் தன்னுவின் [illegible] முடித்தார்.

இதுகாறுங்கூறியவாற்றால், நாயனார் வேதவழிவந்த வேதியரெனவும், அவரது நூல் அறமாதி நாற்பொருளையும் ஒருங்கே பெருந்தன்மையா யுணர்த்திநிற்பதெனவும், கொற்றங்குடியாரும், அவர்செய்த திருவருட்பயனென்னும் நூலும், நாயனாருக்கும், அவர் வாய்மொழி மாண்புக்கும் அணுத்துணையுந் துணையாகாவெனவும், அத்தகைய திருவருட்பயனும், நாயனாரது நாடிய விரண்டொருசீரு விரும்புண்ட நீர்போற் சுவறிச் சொரூபமற் றொழியத் தக்கதெனவும் விளக்கப்பெற்றன.

ஆதலின், திருக்குறளையும், திருவருட்பயனையுஞ்சேர்த்துப் பதிப்பித்த வ். சுந்தரமுதலியார் கூற்று, கூற்றுண்டொழிந்தவாறறிக!

அருந்தமிழுணர்ந்த அறிஞர்காள்!

வீடொன்று பாயிர நான்கு விளங்கற
நாடிய முப்பத்து மூன்றொன் றூழ்—கூடுபொரு
ளெள்ளி லெழுப திருபதிற் றைந்தின்பம்
வள்ளுவர் சொன்ன வகை,

என்று பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்மணிகளுள் ஒருவராகிய சிறுமேதாவியார்கூறிய இச்சிறப்புச் செய்யுளானது, திருக்குறளின் பால்கட்கு அதிகாரவரையறை யுணர்த்துகின்றது.

இதன் தொடக்கத்தில், "வீடொன்று பாயிர நான்கு" என்றது, வீட்டினியல்புகளெல்லாம பொதிந்துவிளங்கும் பாயிரமானது நான்கதிகாரமுடைத்து. ஒன்றுதல்—பொருந்துதல். இனி, வீடு—வீட்டினியல்புணர்த்தும், ஒன்று—ஒருபால், பாயிரம் நான்கு—பாயிரமாகிய நான்கதிகாரமுடைத்து என்றுங்கூறத்தகும். என்னை? இப்பாயிரமானது, நூற்குப்புறவுரையாகிய பொதுப்பாயிரம் சிறப்புப்பாயிரமபோலாது, நூல்நுதலிய பொருள்கள் நான்கனுள் அறத்தின்பகுதியாகவே முடிதலின், பிறராற்கூறப்படாது, நூலினகத்துறுப்பாக ஆசிரியராற் கூறப்பட்டது. இது அறத்தின் பகுதியாகவே முடிதலைத் திருவள்ளுவமாலையில், தொடித்தலைவிழுத் தண்டினார், "அறநான்கு" அதாவது, அறத்துப்பாலினுட், பாயிரம் இல்லறம், துறவறம், ஊழ் என்னும் நான்கு பிரிவுகளுள்ளனவென்றும், எறிச்சலூர் மலாடனார், "பாயிர நான்கு......அறத்துப்பால் நால்வகை ......" என்றும, மதுரைப்பெருமருதனார் "அறம் முப்பத்தெட்டு..." என்றும் கூறியவாற்றாற் றெளியப்பெறும். இப்பாயிரம் அறத்தின் பகுதியைக் கூறியதெனவே, அதன்பயனாகிய வீட்டியல்புகளைக் கூறியதென்பது சொல்லாமலே போதரும். என்னை? ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலிலேகூறிய "அந்நில மருங்கி னறமுத லாகிய, மும்முதற்பொருட்கு முரியவென்ப" என்ற 106-வது சூத்திரவுரையில், உச்சிமேற் புலவர்கொள

நச்சினார்க்கினியர், "உலகியற்பொருள் மூன்றனுடனிலையெனக்கூறி, அவற்றை யிவ்வாறுங்கூறவே, வீடுங்கூறிற்றாம்" என்று கூறிய வுரையானு மாற் கண்டுகொள்க. இன்னும், அறமுதலிய மூன்றினியல்பெல்லாம், அவ் வீட்டினைத்தே படர்ந்தனவாயிருத்தலின், அதனை யவ்வறுத்தற்கு 'வீடெனத் தொடர் பாயிரம்' என்றுமொழிதற் பொருந்தும். எங்ஙனமெனில்? மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தை, சகோதரர் முதலிய உயிர்ச்சார்பு; பசு, தனம், தானியம், உடை, ஆபரணம், அடி, மாடு, அடிமை முதலிய பொருட்சார்பு ஆகிய சர்வசங்கபரித்தியாகமாயினால், உயிர்க்கின்ப பூரணநிரதிசயானந்த சொரூபமாய் விளங்கிநிற்றலை வீடென்று மேலோர்கூறுவர். தருமமாவது பெரும்பான்மை தானத்தடங்கிய இரண்டினுமடங்கும். அவற்றுள், உடல்பொருளாவியாகிய மூவற்றையுந் தன்னையாட்கொண்ட குருமூர்த்திக்குச் சர்வசுதந்திரமாகத் தத்தஞ்செய்தலைவிட மேலான தானமுமில்லை. அதனால், தற்சுதந்திரமின்றி யிருக்குந்தன்மையினும் மேலான தவமுமில்லை. உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் ஒர் காலத்துத்தோன்றி நசிக்கும் அநித்தியத்தன்மையுடைமையால், எக்காலத்தும் அழிவின்றிவிளங்கும் வீடே சிறந்த பொருளாவது 'சிறப்பீனும்.....' என்று கூறுமாற்றாற் பெறப்படும். உலக வின்பமெல்லாம் தோற்றக்கேடு, உயர்வு, தாழ்வு முதலியன வுடையவாய்த் துன்பத்திற்கேதுவாகு மதுபோலாது, காலத்தினாலுந் தேசத்தினாலுங் கண்டிக்கப்படாத, நித்தியநிரதிசயானந்த சொரூபமாய்விளங்கும் வீட்டின்பமே மிகமேலான வின்பமென்று மேலோர் கூறுவர்.

இவ்வாற்றால், அறம் பொருளின்பமாகிய மூன்றின் றிறனெல்லாம் வீட்டினைத்தே விளக்குவனவேயன்றிப் பிறிதின்றெனக் கடைப்பிடிக்க வுரைக்கின்:—

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கின்
திறந்தெரிந்து கொண்டாக்கிச் சிந்தை—யறங்கொள்ள
வாடாது நிற்ப வுருவெரிதல் லாமுறையிற்
கோடா தளிப்பவன் குரு.

இன்னும், அறத்துப்பால் கூறுமவையெல்லாம், பாயிரத்தின் அறன்வலியுறுத்தலி னடங்குதலானும், அங்ஙனே மற்றைப்பொரு ளின்பங்கட்குக் காரணமாதலானும், அவ்வறன்முதலிய மூன்றும் வீட்டினைத்தே யடங்கிநிற்றலானும், 'வீட்டியல்பு ஒன்றியபாயிரம்' என்றும்.

இன்னும், "வேறில்லா வீட்டினிலக்கணமெல்லாம், அறனுபோதினார்" என்று பிறசான்றோர் கூறுமாற்றால், வீட்டினியல்புளெல்லாம் பொலிந்து விளங்கும் பெய்புணர்வு, துறந்தார் மாட்டேதாதலின், அவரது அதிகாரத்

ஐந்தந் தன்னகத்துக்கொண்டு விளங்குவது பாயிரமாதலால், "வீட்டினியல்பு பொருந்திய பாயிரம்" என்றும்.

ஈதுகாறுங்கூறியவாற்றால், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார், தமது வாயுறைவாழ்த்தாகிய திருக்குறளினிடத்தே, "அறம் பொருளின்பம் வீடு" என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கினியல்புகளெல்லாம், குன்றக்கூறல் முதலிய குற்றங்களுக்கிடந்தராது நிறைந்துவிளங்குகின்றனவென்பது வச்சிரஸ்தம்பம்போல் நிலைநிறுத்தவாறறிக,

இவ்வாறே, சைவசித்தாந்திகளென்னுந் துவிதமதவாதிகள், முன்னோர் நூலின் முடிபொருந்துணராது, தத்தம் வாயவந்தவாறே, நூலியல்பையும், உரையையும், பிறழக்கொண்டுபேசியும், எழுதியும் வருவதைக்கண்ணுற்று, அவர்களது திரிபுணர்ச்சியை மாற்றுவான்கருதி, அவர்கள் சிரமேற்கொண்டொழுகும் தென்மொழிச் சிவஞானபோதமாகிய நூலின் மூலத்தின் உண்மையுரை யொன்றெழுதி வெளியிடலாயினேன். பூரணகல்வியும், பேரறிவும்வாய்ந்த பெரியோர்கள், செய்தற்கரிய இதனைச்செய்தற்கு, அத்தகைய அறிவாற்றல் ஒருசிறிதும் அடையப்பெறாத அடியேன் செய்துள்ள இவ்வுரையகத்துக் காணப்படும் குற்றங்களைந்து, குணங்கொண்டொழுகுதல், கற்றறிந்த மாந்தர் கடமையாமெனப் பன்முறையும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

வெண்பா.

தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளா
லானா வறமுதலா வந்நான்கு—மேனோர்க்
கூழி னுரைத்தாற்கு மொண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழியுல கென்னாற்று மற்று.

வாயுறைவாழ்த்து.

எப்பொருளெத்தன்மைத்தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

இன்னும், ஆடுநனையுதென்று நரி கண்ணீர்விட்டழுததென்று கூறும் பழமொழிக்கும்,

குட்டித் திரட்காடி யாமெருழுகக் கோன்குதித்துக்
கட்டிப் புதைத்த கதையாகுந்—துட்டமலப்
பித்திலே மூத்தவர்க்குப் பேய்பிதற்றும் பேதையர்கள்
புத்திபோற் காட்டும் பொருள்.

என்னும் வெண்பாவிற்கு மிலக்கியமாகச் சிவஞானசித்தியார்;

8-ம் சூத்திரம். 19-ம் செய்யுள்.

புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம
அறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து
மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்து
சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச்
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்
திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்,

என்னுஞ் செய்யுளுரையில், "சீவர்கள் பிறந்திறவாப் பெருவாழ்வாகிய பேரின்பமூரடை வழியையுணராரைக், புறப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், அகப்புறச்சமயம், அகச்சமயமென்னு மிருபத்துநான்கு சமயங்களிலும் புகுந்து நின்று அங்கங்குள்ள விதிப்படி மேன்மேன் மதங்களை யிகழாமலொழுகியும், தருமசாஸ்திரங்களையும், நான்காச்சிரமங்களையும், அரியதவங்களையும், அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களையும், நான்குவேதங்களையும், பதினெண் புராணங்களையும், வேதாந்தமாகிய நூற்றெட்டுபநிடதங்களையும், அவைகளின் பொருளைப் பன்முறையு முந்துநோக்கி யாராய்ந்து முன்பின் விரோதம் வாராமற் சமன்வயஞ் செய்தறிந்தும்; இவ்வரிசையில் வழுவாதுசென்றாற், சுத்தசைவமார்க்கத்தி லுறுகப்பெறுவார்கள். இதிற் சரியை கிரியை யோகஞ்செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்" என்றும், நாம் பிரமமென்றும் ஏகான்மவாதிகட்குச் சிலவுபநிடதங்களும், தங்கட்குப் பலவுபநிடதங்களுமா, தங்கள், தங்கள் கொள்கைக்குத்தக்கபடி பொருள்கொண்டு மகிழ்தற்கிடந்தந்து நிற்கின்றனவென்றும், நீதிநெறியினிற்கு முலகோரும், ஞானநெறியினிற்கு முயர்ந்தோருமாகிய இருவரு முய்தற்பொருட்டு வேதத்தையும்; ஞானநெறியினிற்போர் மட்டுமுய்தற்பொருட்டு ஆகமத்தையு மருளிச்செய்தனனென்றும், உபநிடதங்கள் பலகடவுட்கும் பரத்துவங்கூறுதலாற், சிவனொருவனுக்கே பரத்துவங்கூற லாகமத்தையருளினனென்றும், வேதத்துக்கு விரித்தியுரையாகிய பாஷ்யம்போல்வது ஆகமமென்றும், 14-வது செய்யுளில், "அருமறையாகம முதனூலனைத்து முரைக்கையினா" லென்றும், 13-வது செய்யுளில் "ஓதுசமயங்கள்பொரு ளுணருநூல்க ளொன்றோடொன்றொவ்வா" தென்றும், "நீதியினாலிவையெல்லா மோரிடத்தே காணநின்றதியாதொருசமய மதுசமய" மெனவும், "ஆதலினாலிவையெல்லா மருமறையாகமத்தே யடங்கியிடு" மென்றும், 15-வது செய்யுளில்,

"வேதம் உலகர்க்கும் ஞானாதிகாரிகளுக்குமுரித்தாய்ப் பல கடவுட்கும் பாத்தியங் கூறுதலினால் பொதுவும்" "ஆகமம் ஞானாதிகாரிக்கே யுரித்தாய்ச்சிவபெருமானுக்கே பாத்தியங் கூறுதலினால் சிறப்பு" மாமென்றும், வேதாந்தத்தின் முடிவான பொருளைச்சொலலும் சிவாகமம் சித்தாந்த மெனப்படுமென்றும், தாயுமானவர் சைவசமயமே சமயமென்று சிறப்பித்துக்கூறினாரென்றும், அன்றியவரே மற்றைய யெண்ணிறந்த சமயங்களெல்லா மிவ்வாறு சைவசமயத்திற்குத் தாழ்ந்த சோபானங்கள் (படிவரிசைகள்) எனக்கூறியிருப்பதாகவும், "இயல்பென்றுந் திரியாம லியமாதி யெண்குணமுங் காட்டிப்பர்பாலின்டாகிப், பயனாகப் பொருள்கள்பரி வாரமாகிப் பண்புறவுஞ் சோபானபடிக்காட்டி, மயலறுமந் திரஞ்சிக்ஷை சோதிடாதி மற்றங்க நூல்வணக்க மனனமோலி, பயர்வறச்சென் னியில்வைத்து ராஜாங்கத்தி லமர்ந்ததுவைதிகசைவ மழகிதந்தோ" என்னுஞ்செய்யுளை யெடுத்துக்காட்டினார்.

இச்செய்யுளிவர்கூறிய சமயங்களைச் சோபானமாகக் கூறுமர், சரியையாதியை யங்கங்களைம் படியாகக்கூறியதால் மேற்கோளழிவும், தமது சித்தாந்தசைவத்தை சிறப்பிக்கவேண்டுமென்னு மிச்சைகொண்டு, வேதாந்தமாகிய வைதிகசைவத்தைச் சிறப்பித்தமையால் வேறுமேற்கோளாக முடிந்ததுமன்றி, 'அழுக்காறுடையார்க் கதுசாலுமொன்னார், வழுக்கியுங் கேடீன்பது' என்றும், "நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக், குற்றமுமாங்கே தரும்." என்றுங்கூறிய குற்றத்திற்கிவரை யிலக்காக்கிவிட்டது. ஜடிதாடம்பமானவரைக்கொண்டே மேற்கோளழிவென்பதை யிவர்க்கு வலியுறுத்துதும்.

போனக மிருக்கின்ற சாலையிடை வேண்டிவ புசித்தற் கிருக்குமதுபோற், புருஷர்பெறு தர்மாதி வேதமுட னாகமம் புகலுமதினலம் பயன், ஞானநெறி முந்நெறி காட்டியது மானமுதலாறு விதங்க டேர்ந்து, நாலுனனக்குளாறு படைபுடை பெயர்த்திடவு நான்குரா தனமு மோர்ந்திட், டானநெறி யாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற் றனுபக்ஷ சம்புபக்ஷ மாயிரு விகற்பமு மாயாதி சேவையு மறிந்திரண் டொன்றென் றுமோர், மானத விகற்பமற வென்றுநிற் பதுமது மாமென்ற பரமகுருவே, மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன் மரபில்வரு மௌனகுருவே.

சிற்சுகோதயவிலாசம்.

"ஐவரென்றபுல வேடர்........மெய்வருத்துதவ மில்லை நற்சரியை கிரியை யோகமெனு மூன்றதாய், மேவுகின்றசவு பானநன்னெறி விரும்பவில்லையுல கத்திலே, பொய்முடங்குதொழில் யாதுதற்குநல சாதித்தொழிலடைத்திடும்" என்றும், "யோகியர்க்கே ஞானமொழுங்காம்பே ரன்பான

தாகிடனும் போகமுன்னே சார்ந்தோர். விரும்புஞ்சரியைமுதல் மெய்ஞ் ஞானநான்கு, மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோபராபரமே.'' என்றுஞ் சா ஸ்டாதிவை சோபானமாகக் கூறுதலின் மேற்கோளழிவாயிற்று.

பூர்வத்தில் சமயங்களாறுவகையாமென்பதற் குதாரணம்.

திருமந்திரம்.

ஒன்றதே பேரூர் வழியதற் காறுள
தென்றதே போலு மிருமுச் சமயங்கள்
நன்றிது தீதிது வென்றுரை மாந்தர்கள்
குன்று குரைத்தெழு நாயைபொத் தாரே.

முதலொன்று யானை முதுகுடன் வாலுந்
திகழுறு கொம்பு செவிதுதிக் கைகால்
மதியுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே
பதிகூற லொக்கு மாறு சமயமே. என்றும்,

பட்டினத்தார்.

அஞ்சென்று மாறென்று மாறு சமயங்க
ளொன்றோடொன் றெவ்வா துரைத்தாலும். என்றும்

தாயுமானார்.

"பாறுபடு தர்க்கத் தொடுக்கவறிவார்.........திரமென்று தந்தம் மதத் துதைய நாமதச் செய்கைகொடு முனைவறிவா, ராறுசமயங்கடொறும் வேறு வேறுகிலீலை யாகிமுமை யாவ ரறிவார்" என்றும், "பேதித்தசமயமோ வொன்றுசொன படியொன்று பேசாது" என்றும், "ஆனமான சமயக்க ளாறுக்கும், தானமாய்நின்று தன்மயங்காட்டிய, ஞானபூரண நாதனைநாடியே, நானெனின்பர் தேக்கித் திளைக்கவே" என்றும், பிற்காலத்தில் இச்சம யங்க ளொவ்வொன்றினின்று மநேகசமயங்களாக விரிந்திருத்தலினாலும்: அவ்வாசசமயங்களும் சம்பந்தசுவாமிகள், சங்கராசாரியர் முதலியோரால் வாதிக்கப்பட்டும் ஒழிவுகூடாமல் அனந்தமான அனலைகளைக்கொண்டு நிற்கின் றமையினாலும்; "இகழ்கின்ற சமயமு மனந்த" மென்றுங்கூறினார்.

அவிரோதவுந்தியார்.

ஒன்றோடொன் றெவ்வா மதங்களொன் றொன்றிற்
பொன்றுவ திவ்வே றாந்திபற
பொய்ப்பெய்ப தெத்தனைநா முந்திபற, என்றும்

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்—திருமுதுகுன்றம்—174.

மேனியிற்சீ வரத்தாரும் விரிதருதட் டுடையாரும் விரவலாகா, வூனிகளா யுள்ளார்சொற் கொள்ளாது முள்ளுணர்ந்தங் குய்மின் றொண்டர், ஞானிகளா யுள்ளார்க ணான்மறையை முழுதுணர்ந் தைம் புலன்கள் செற்று, மோனிகளாய் முனிச்செல்வர் தனித்திருந் தவம்புரியு முதுகுன் றம்மே,

அங்கமாறும் வேதநான்கு மோது பயனெடுமாற்
றங்கணாது நேடநின்ற சங்கரன் தங்குமிடம்
வங்கமாரு முத்தமிப்பி வார்கட லூடலைப்பப்
பங்கமில்லார் பயில்புகலிப் பல்லவ னீச்சரமே.

திருப்பரங்குன்றம்.—132.

"அங்கமோ ராறு மருமறை நான்கு மருள்செய்து."

திருவல்லம்.—149-ப.

"பெரியவன்.......அரியவ னருமறை யங்கமானான்."

திருமுதுகுன்றம்.—174-ப.

"அறங்கிளரு நால்வேத மாலின்கீ ழிருந்தருளி."

திருவையாறு —222-ப.

"நண்ணியோர் வடத்தினிழ னால்வர் முனிவர்க்கன்
றெண்ணிலி மறைப்பொருள் விரித்தவ ரிடஞ்சீர்."

திருக்கழிப்பாலை,—209-ப.

"பெரிய, மறையார் தருவாய்மையி னாய்."

புற்றர வணிந்து நீறுமெய்ப் பூசி பூதங்கள் சூழ்தர வூருர்
பெற்றமொன் றேறிப் பெய்பலி கொள்ளும் பிரானவ னுறைவிடம் [வினவிற்
கற்றநால் வேத மங்கமோ ராறுங் கருத்தினா ரருத்தியாற் றெரியு
முற்றபல் புகழோர் சேரமமாம் புலியூ ருடையவர் வடதளி யதுவே.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்: திருவேகம்பம்.—518.

கல்லானை நல்லானை நான்மறையோ டாறங்கம்
வல்லானை வல்லார்கள் மனத்துறையு மைந்தனைச்
சொல்லானைச் சொல்லார்ந்த பொருளானைத் துகளேது
மில்லானை யெம்மானை யென்மனத்தே வைத்தேனே.

விரித்தானை நால்வர்க்கு வெவ்வேறு வேதங்கள்
புரித்தானைப் பதஞ்சலிப் பொருளுருவாம் பன்னாளினை
தரித்தானைக் கங்கைநீர் தாழ்சடைமேன் மதின்மூன்று
எரித்தானை யெம்மானை யென்மனத்தே வைத்தேனே.

நமச்சிவாயபதிகம்.—522,

வெந்தநீ றருங்கலம் விரதி கட்கெலாம்
அந்தணர்க் கருங்கல மருமறையா றங்கம்.

திருவையாறு.—525·

"பின்றானை யுருமாறும் வேதத்தின் பொருளானை."

திருப்புகலூர்.—574,

"அருமரைத் தாங்கினானு மருமறை யாதியானும்"

தனி.—641.

"வில்லாகத்தான் மிக்க வேதத்துளான்."

ஆவடுதுறை.—838.

"நம்பனை நால்வேதங் கரைகண்டானை."

திருக்கஞ்சனூர்.—900.

"மூவிலைநற் சூலம்......நால்வேத மாறங்க மாயினானை"

கனைபோர்புத் தாழு மார்க்கங்க ளேந்தாங் கண்டிக்கப் படுவன வல்ல
வையாகத்தாலொருவனேர்மார்க்கமனுட்டிக்கினவ்வம்மார்க்கத்திற்
கூறப்படு துணைமா வதிற்றிடையாக வுரைத்திடப் பட்டநம் பரமன்
மயூரந்கநாதன் முறைமுறை யுயர்த்து மறைநல பார்க்கநன்
[கடைவான்.

வேதவாக்கத்தின் முக்கியமாக விளம்பிடப் பட்டதுஞ் சிவனே
யாகவன் முத்தி கொடுப்பவன் கருமகாண்டத்திற் செப்பிடப் பட்ட
தாகனுஞ் சிவன் ஞானத்திற பத்தி நல்குவான் ஞானகாண்டத்தில்
கூறிடப் பட்ட சிவன் ஞானமூலமாகவோண் முத்தியைக்கொடுப்பான்.

ஆரண மார்க்க மொன்றி னானே யுண்டா மிம்புத்தி முத்திகளும்
பூரண சிவசாரூபத்தும் பந்த சொரூபத்தும் புகல்பிர பஞ்ச
காரணத் தற்சீர்க்கசிச் சொரூபத்துக்கரை ஞானசொரூபத்தும் வேதச்
சீரண வர்க்க திருக்குமா ரகர் செப்பிய தென்னெனிற் கேண்மின்

..ந்தமார் புத்தி யுடையராய் வல்ல மாயையர் மூடப் பட்ட
..தரா பினருக் கனுகுண மாகப் பகர்ந்ததல் லான்மறந் தேனுஞ்
..ந்தையார்க் குயர்ந்த பரமார்த்த மாகச் சாற்றின தில்லையா லுணர்வீர்
..ந்நாண்மலர்ப்பூங்கருங்குழல்பாகக்கடவுடாள்கருதுமுள்ளகத்தீர்.

பற்பலகூ றுவதென்னே பாரிடத்தில் யாரேனும்
அற்பவுயி ரையுங்கொல்லா தமைதலே பெருந்தவமாஞ்
சொற்படுமூ றதிகடி னாயவுண வான்ஞானம்
பொற்பமுறை யுண்டாகு மெனப்புகலு மறைமுடிவும்.

முறையினுல கத்தொருவர்க் குதிக்குமுழுச் சிவஞான
மறைமுடிவா லுதிப்பதன்றி மற்றொன்றா லுதியாது
குறைவறுநற் சதுர்த்தசவித் தைகளுநனி கூறுமறை
நிறைவையனு சரித்தலினா லிகரில்பிர மாணமாம்.

ஆரணத்திற் கவிரோத வாகமச்சார் பினுஞானஞ்
சீரணவ வுதிக்குமெனச் செப்புமா லன்மறையு
நாரணனு மலர்மகனு நாடரியா னுபசிவ
பூரணனுக் காளாகிப் பொலிவுற்ற மாதவத்தீர்.

என்று கூறியதனானும் மற்றும் வருவனவற்றானுங் கண்டுகொள்க.

வாயுசங்கிதை: புராணவரலாறு.

பொன்னவிர் சடையோ னன்னவா கனனைப் படைத்துமுன் புரையற வகுத்த, மன்னிடு பதினெண் விஞ்சையு மறிய வழங்கினன் மற்றவன் விரித்துப், பன்னிய வகையா லவர்க்குரன் குணர்த லரிதெனப் பால்விடை யண்ணல், கன்னவி றிரடோண் மாயனை யழைத்துச் சுருங்கநீ கழறுதி யென்றான்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் மூன்றாம் அம்சம் ஆறாம் அத்தியாயம், சாம வேத அதர்வண வேத புராணங்களின் வரலாறு:—

ஆத்துமகோடிகள் அறியவேண்டிய சகல தருமங்களையும் பிரதிபாதிக்கின்ற சாஸ்திரங்களெவையென்றால், முன்சொல்லப்பட்ட இருக்குமுதலான வேதங்கள்நான்கும், அவற்றின் அங்கங்களாகிய சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தசு, நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம் என்கிற ஆறும், மீமாம்சையும், நியாயநூலும், இதிகாசபுராணங்களும், தருமசாஸ்திரங்களுமாகிய இப்பதினான்குமாம். இவைகளுக்கு வித்தியாஸ்தானங்களென்றும் பெயர். அன்றியும், ஆயுர்வேதம் என்கிற வைத்தியசாஸ்திரமும், தனுர்வேதமென்கிற ஆயுதசாஸ்திர

மும், தர்க்கரூபவேதமென்கிற சங்கேதசாஸ்திரமும், அர்த்தவேதமென்கிற ஞானஜ்ஞாதி சாஸ்திரமும் உபவித்தைகளென்று சொல்லப்படும். ஆகப்பதி னெட்டுவித்தைக ளுண்டென்பார்கள்.

இந்த வித்தைகளன்றியே, வாதிகள் பிரதிவாதிகளுக்குரிய நூல்களையும், பிரதிவாதிகள் வாதிகளுக்குரிய நூல்களையும் எடுத்துக்காட்டுவது மிகவும் விசேடமாம். அது அத்வைதிகள் விசிட்டாத்துவைதிகளுடன் வாதஞ்செய்யும்போது, இராமாநுஜர் முதலியவர்கள் செய்தநூல்களைப் பிரமாணமாக எடுத்துக்காண்பிப்பதும், விசிட்டாத்துவைதிகள் சங்கராசாரியர் முதலியவர்கள் சொல்லிய நூல்களையெடுத்துப்பிரமாணமாகக் காண்பிப்பதுமாமென்க.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருமுதுகுன்றம்—173-ம் ப.

“மெய்த்தாறு......ஒத்தாறு சமயங்கட்கொரு தலைவன்.”

திருவாசகம்—437-ம் ப.

“வேதமொழி வேள்விபலவாயின மிகுத்து விதியாறுசமய
சோதிபுக ழார்த்துமுன தேவர்தொழ நின்றருள்செய் யொருவனிடமாம்.”

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தசபுராணம்—525-ம் ப.

“... மூவுருவிற்சாலமாகிமிக்கசமயங்களாறினுருவாகிநின்றதழலோன்

திருமறைக்காடு—549-ம் ப.

“அங்கையிலனலும் வைத்தார் அறுவகைச் சமயம்வைத்தார்.”

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருப்புன்கூர்—987-ம் ப.

“அறிவினொன்மிக்க அறுவகைச்சமய மவ்வவர்க்காங்கே யாரருள்புரிந்து.”

கூர்மபுராணம் : திருக்கலியாணம்.

வேத நூல்க ளவற்றின்வழி விராட்டாஞ் சுவாயம் பூமனுமன்
றோது நூல்கள் வியாத முனி யுரைத்த நூல்க ளவற்றின்வழி
நீதி வருமா மறைக்கிழவர் செப்பு நூல்க ளனைத்துமே
ஆதி நூல்க ளிவற்றின்வழி நின்றோர் நெறியி னின்றோரே.

அங்க மாறு மறைநான்கு மீமாங் சையமென் றருள்கொழித்துத்
தங்கு நீதி நூலொன்று புராண மொன்று தவநெறிந்து
பொங்கு தரும நூலொன்று புகன்ற விரேழ் விஞ்சையினை
அங்க ணுலகின் றலைவனளித்தா னிவற்றை யுணர்ந்தோ ரறி
[வுடையோர்.

என்று கூறியிருக்கின்றவைகளை யுணருமாற்றலின்றி மனங்கொண்டபடிபேசி யெழுதிவிட்டு மேற்கோள்காட்ட விதியின்றி தாழ்வுறுகின்றனர்கள். "தன்குற்றநீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற்பின், என்குற்றமாகு மிறைக்கு." என்னுந் திருக்குறளின்பொருளை யிவர்களறியாது போயினமைக்கு விசனமுறுகின்றேம்.

இன்னுங் கன்மம், பக்தி, ஞானமென்னு மூன்றுகாண்டப் பொருளைக் கூறும வேதத்திற்கு வேதத்தின் ஞானகாண்டத்தை மாத்திரங்கூறும் ஆகமம் விரித்துரையாகிய பாடியமாவதெப்படி? வேதத்தில் பலகடவுட்குப் பரத்துவங் கூறியிருந்தால் அதன் பாடியமாகிய ஆகமத்திலு மப்படித்தானே கூறியிருக்கவேண்டும். அதனையிவர்கள் யோசியாமல் சிவனொருவனுக்கே பரத்துவங்கூறுவதற்கும் ஆகமத்தை யருளினனென்று கூறலாமா? கூறவர்தமையின் இவரது சாம்பிரதாயமும் சிவஞானபோதபாடியமும் அப்படித்தானிருக்கும். வேதத்தை ஆராய்ச்சி செய்தோர், பரமசிவனே பரமெனக் கூறியதோடு, இதரதேவதைகளை பரமன்றென நியாயவாயிலாக எவ்வளவோ காட்டியிருக்கவும் பெயர்த்தும் அங்ஙனங்கூறுவது விசாரணையின்மையேயாம். உதாரணம்:—அப்பயதீக்ஷதசுவாமிகளியற்றிய

சிவதத்துவவிவேகம்: (சிவஞானசுவாமிகள் மொழிபெயர்ப்பு.)

விச்சுவா திகனும் விசுவசே வியனும் விமலனீ யேயென மறைக
ளிச்சய மாக முழக்கவு மறிபா னீசர்தாம் பிணங்குவ ரந்தோ
மச்சரத்துனக்கேதிங்கிழைத்தவர்தம்வாழ்க்கையும்பயன்படாதலத்
துச்சர்சொற் கேட்டோர்க் கிறுதலே தண்டஞ் சொற்றிடு நூலெலா
[மன்றே.

பூவரியோன் முதலாஞ் சுரரெலாம்பூதமுதலவற்றே றடுத்துள்ளோ
ரனைவருந் தலைமை யாளரென் றவரை யகற்றிமால் விடையவனையே
வளமுறுமெல்லாத்தலைமையுமுடையோன் வருமுதற்காரணனல்லோ
ருளமுறு தியானப் பொருளெனச் சிகைதேர்ந் துரைப்பவு மயங்
[குவர் சிலரே.

எந்தமதத்தினரும் வேதம் பலபொருள்கொண்டு முடிவதாகச் சொல்வதில்லை. வேதத்திற்கூறிய பொருளொன்றேயென்றும், அப்பொருளை தாங்கொண்ட கடவுளென்றுங் கூறுகின்றனர். யார்யார் என்னபேர் சொல்லிக்கொண்டாலும் அவரவர்க்கும் பரசிவன் ஒருவரே அந்தர்த்த வடிவமாய்நின்றனுக்கிரகஞ் செய்கின்றமையால், பரமசிவனே பரமபொருள். சிவாருடத்தை வணங்குவோர்க்குஞ் சிவன்வந்து அருள்செய்கின்றாரென்னில் பரமவிஷ்ணுகத்திற்சேர்ந்த திரிமூர்த்திகளான நாராயணன் முதலியோரைத் தியானிப்பவர்க்கு அவரிடத்தில் அந்தரியாமியாயிருக்கும் பரமசிவன் அனுக்கிரகஞ்செய்யக் கேட்பானேன்.

வேதத்தில் பல மூர்த்திகள் சொல்லியிருந்தாலும், சச்சிதானந்த நித்திய பரிபூரணப்பொருள் ஒன்றென்றே சொல்லவில்லையே. பிரமா, விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளை உபாசனை கருமத்துக்கும் பக்குவத்துக்கும் ஈடாகப் பரம்பொருளாக கூறியிருந்தாலும், அவர்களுள் சச்சிதானந்த நித்திய நிர்மல நிர்குண நிச்சல பரிபூரணப்பொருளான சிவனொருவரே யென்று பயன்றே. இவர் ... புடைபெயராதவனி வித்தியாசப்படுத்தியிருக்கும்.

பரமசிவன் ராஜனைப்போன்றவர்; இதரதேவதைகள் மந்திரிப்பிரதானிகளைப் போன்றவர்கள். மந்திரிப்பிரதானிகளிடத்தில் ராஜபுத்தி வைத்தாலும் வைக்கலாம்; ராஜனிடத்தில் மந்திரிப்பிரதானிகள் புத்தி வைக்கப்படாது. அதுபோலவே பிரமாதிதேவதைகளிடத்தில் சாக்ஷாத் பரமசிவபுத்தி வைக்கலாம்; பரமசிவனிடத்தில் பிரமாதிகள் புத்திவைக்கலாகாது. மந்திரியாதியர்களிடத்தில் ராஜபுத்தி பண்ணுவதுபோல் விஷ்ணுவாதி தேவதைகளிடத்தில் சிவபுத்தி ஆதரவுடன் பாத்தியபுத்தி வைக்கச்சொல்வதைக்கண்டு, இதரதேவதைகளைப் பரத்துவமாகச் சொல்வதுபோல் மருண்டனரோ? அல்லது வேதத்தினிடத்தில் அத்வைதபுத்தியாய் கூறுகின்றனரோ? அறியோம்! சிவ ... விவேகத்திலும் அரதத்தாசாரியரியற்றிய சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்திலும் ... கண்டு மருளொழித்து தெளிவுறுவாராக.

சங்கிரகம்.

வேதமுத லாரணங்க ளென்னிலயல் யாறும்
வேதவிழி யாளர்பிற விப்பிணி யறவே
மாதவரை யாவினை மனத்தினிலை விற்கும்
போதவிழி யாளர்பரி பூரண மடைந்தார்.

ஆதவி லருச்சியினில் வாதுபரி யாறுக்
காதலொடு காண்பின்மய லாகியபல் காண்பார்
நீதநரு மாமாகு சேர்வுறுவர் நிதா
நிதிபுது நேசிடை யாளும்வெளி நில்லேன்.

மாதவர்ந் தென்னை மனம்வைத்தோன் மாலரயிலவனென் வாடிவென்ற
பரவிப் பணிவா ரென்றேசெம் பவளத் திருவாய் மலர்ந்தருளி
பாவிற் றுயிலச் சுதனாக மமுர்தத் தழுவ வவ்விடத்தே
காயும் முநான விசயமாய்க் கண்டார் மேனி கண்டிலராம்.

இனி, அந்த வேதமேற்கோளென்பது யாங்ஙனமெனின்? இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணமென்று நான்கு வேதங்களும், பாதம், அங்கம்,

...ம், ஆக்கிராணம், நேத்திரம், சுரோத்திரம்போற் சந்தசு, கற்ப, வியாகரண சிட்சை, சோதிட, நிருத்தமென்னு மாறையமங்கமாகவுடைய நூற்றெட்டுபெ...தங்களும் வணங்கும்படியாக மோனவரம்பாகிய ஞானகிரீடத்தைத் தளர்...றிச் சிரமேற்கொண்டு பிரமபட்டாபிஷேகத்தி னிலைபெற்றிருப்பதாகிய வேதவொழுக்கமென்னும் வைதிகசைவமானது மிக்கவழகினை யுடைத்தென ...ச்சரியங்கொண்ட தாயுமானவரது கருத்தறியாது முன்னர்த்தமது சரி யைக்குத் தாழ்த்தியதைச் சிரமேற்கொண்டது தமது மதநிச்சயத் தெரியா ...மையென்பதை விளக்கிறது.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் : திருவீழிமிழலை—449-ப.

மண்ணின்மறை யோர்மருவு வைதிகமு மாதவமு மற்றுமுலகத்
தெண்ணில்பொரு ளாயவைபடைத்த விமையோர்கள் பெரு
[மான திடமாம்.

திருவாலவாய்—486-ப.

வேதவேள்வியை நிந்தனை செய்துழ லாதமில்லியமணொடு தேரரை,
வாதில்வென்றழிக்கத்திருவுள்ளமே, பாதிமாதுட னாய பரமனே,
ஞாலநின்புகழேமிகவேண்டுந்தென், னாலவாயிலுறையுமெம்மாதியே.
வைதிகத்தின்வழியொழுகாதவக், கைதவமுடைக்காரமண்டேரரை.
யெய்திவாதுசெயத்திருவுள்ளமே, மைதிகழ்தருமாமணிகண்டனே.
(ஞாலநின்புகழே)

'மறைவழக்கமிலாத மாபாவிகள்.'

வேதாரணிய புராணம்—விசுவாமித்திரருக்கு உபதேசித்த சருக்கம்.

பக்திவிகற்பம்.

வழுவா தொழுகும் வைதிகதாந் திரிக மாகும் வழக்கதனை
முழுவாழ் வருள்வோ யுரைத்தியென மொழிவான் மெய்ம்மையு
[மறைமிருதி
யெழுவா யொழுக்கம் வைதிகமா மீச னுரைத்த வாகமத்தின்
குழுவா யொழுக்கந் தாந்திரிக மவையுந் தெரியக் கூறுதுமால்.

அவற்றுள் வைதிகபத்தி.

நீறு மகத்திற் றிகழ்ந்தனவு நிகழ்த்தும் விரசை நிறைந்தனவும்
கூறு மனற்பேர் முதலாகக் கொண்டே யுத்தூ ளனங்குலவப்
பேறர் திரிபுண் டரமணிதல் பெருமா னெழுத்தஞ் சினைவிற்ற
லாறு புனைந்தா னருச்சனையை யாற்றல் கண்டி யணிவனவே.

அடியார் சேரியில் வழிபடுதல் சிவனைத் துதித்தல் சிவமகத்தி
லொருவரா துகாது பணி புரிக லொருவன் காதை யுருகுமன
முருகவ வுரைத்தல் கேட்டல்சிவ மருவுந் தீர்த்த மகிழ்ந்தாடல்
பெருவாழ் வளிக்கு மரன்பதியிற் பிறங்கல் பணியைப் பேணுதலே.

சீருந் திரத்தைத் தினஞ்செபித்தல் சிவன்ற னடியார் திருப்பூசை
யாரிற் றழுந் திருநாலை நந்த வனமு நரையாறு
பேரிற் றிகழும் பணிபணிவ திசற கியுந் திறமற்றும்
யாரிற் றிகழு முமையாள் பங்கன் பரமாய் மதிப்பதுவே.

அன்பும் பொறையு முயிர்க்கிரக்கு மருளுந் தீமை யகல்வனவு
மின்ப முயிர்கட் கெய்திமறை யென்று மோதி யிசைப்பனவும்
வன்பான் மாயன் முதற்றேவர் வண்ணம் பழிபா வழக்கனவும்
பொன்பாய் சடையோன் பத்தியெனப் புகழ்வை திகமாய்ப் புகன்
[றனவே.

தாந்திரிகபத்தி.

சமய தீக்கை முதலாகத் தகவிற் சார்ந்து தருந்தீக்கைக்
கமைய வொழுக்க மதுவாற்றி யன்பாய்ப் பரம னடிக்கமலத்
திமய மாதி னிருதாளு மின்பார் பூசை யியற்றியருட்
கமையாற் பாவித்தியானித்துச் செபித்துக்காலங்கருத்துறலே.

வழிபா டினையும் போனியினை வகுத்துச் சோதித் தலைபாறு
முழிபா முப்பத் தாறுகி யுயர்தத் துவமு மவற்றினெடுங்
கழிபா வுயிரு மலமாயை கரும மிவற்றைக் கழிப்பனவு
மழிபாச் சாதாக் கியமையஞ் சாகு மகேச மறிவனவும்.

சத்தி யிவற்றிற் பெற்றுவதுந் துரிய மிறந்த சுடரிவற்றை
வித்திற் பயிர்போல் விளைப்பதுவும் விமல மாய வனுபூதிப்
பத்திக் கடலிற் படிவதுவும் பாகம் படாச் சத்திபதித்
தத்திக் கருளு மதுவுமாற் கறையு முபாதித் திறமூன்றும்,

ஆய்ந்து பதார்த்தத் திறமூன்று மருளா லளிக்குஞ் சிவன்சத்தி
வாய்ந்த திருட்டி யிவைமுற்று மதித்தே பரம சிவத்தோடுந்
தோய்ந்து மருவ லாகமத்திற் றுணிதாந் திரிக மெனவகிட்ட
னேய்ந்த மொழிக்குச் சிவதிருட்டி யெதுமற் றேதென் றிடவிசைப்
[பரன்.

அறிதற் கரிய பரமசிவஞ் சொலின்முத் திறமாஞ் சுடரினால
...ரிநிட் களநிட் களசகள மருளார் சகள மவற்றின்முதற்
...ரிநிட் களஞ்சொற் றொடர்பகன்று பரிபூ ரணமாய் நிரஞ்சனமா
...றுதற் கரிதாய்க் குணங்குறியெப் பெல்லை விகார மில்லதுவே.

...வதத் துவமா மதுஞானந் திகழுங் கிரியை யிச்சையினைக்
...வவிற் சகள நிட்களமாங் கருதிற் சாதாக் கியமிதுவே
...வமைக் கரிய சதாசிவமா மொளியார் பீட லிங்கமதாய்த்
...வமிக் கிலங்கு மைம்முகமுந் தடந்தோள் பத்துஞ் சார்ந்திலங்கும்.

(பொ-ரை.) அந்நிட்கள சிவமானது ஞானசத்தி, கிரியா சத்தி, இச்சாசத்திகளோடுகூடிற், சகளநிட்கள சிவமுற்பத்தியாம்; இதுவே சாதாக்கியமாகிய சிவலிங்கவடிவம்; இச்சிவலிங்கமே சதாசிவமெனப்பட்டுப் பீடலிங்காகாரமாய், ஈசான முதலிய வைந்து திருமுகங்களும், பத்துத் திருக்கரங்களுமாய் விளங்கும், என்பதாம்.

அன்ன வுருவின் மகேச்சுரமா மதுவே சகள மதிற்றோன்றும்
பன்னு மிருபத் தைந்தாய படிவஞ் சத்தி பரித்தவைபு
மன்னுஞ் சோம தரனாதி வயங்குஞ் சத்தி யுடன்மலிந்தார்
முன்னு மகேச னம்மிசத்திற் சதமா யிரமே மொழியயுதம்.

(பொ-ரை.) அச்சதாசிவத்தினின்றும் சகளமாகிய மகேச்சுரம் உற்பத்தியாகும்; அது சத்திசமேதமாய்ச் சந்திரசேகரர் முதலிய இருபத்தைந்து விக்கிரகபேதமாம். அம்மகேச்சுரனது நூற்றிலொருகூறு உருத்திரனும், ஆயிரத்திலொருகூறு விஷ்ணுவும், பதினாயிரத்திலொருகூறு பிரமாவுமாகத் தோன்றும், என்பதாம்.

நீலக் களனு முருத்திரனு நெடிய மாலு மறையோனுங்
கோலத் துதித்தா ரவர்தம்பாற் குலவுந் தேவ நராதி
சாலத் திகழ்ந்தா ரிவர்பரமன் றனையும் பூசைத்திறஞ்சார்ந்தே
மேலச் சாலோக் கியமாதி யெய்துங் கதியு மீரண்டே.

திருமந்திரம்.

வேதாந்தங் கண்டோர் பிரமவித் தியாதரர்
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மில்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதா ரணமன்ன சைவ ருபாயமே.

நிகண்டு 10-வது ஒலிபற்றிய பெயர்த்தொகுதி.

ஆதிநூ லெழுதாக் கேள்வி யாரண மோத்துச் சாகை
வாதமில் சுருதி தன்னோ டிருக்கிவை யேழும் வேதம்
வேதநூற் பொருளி னைமம் விதித்திடு ஞான பாகை
ஆதியாங் கரும பாகை யருத்தபா கையுமா மென்ப.

மெய்ந்நெறி யார ணந்தான் வேதத்தின் ஞான பாகை
மையிலாப் பொருளி னைம மற்றுப நிடத மென்ப
வைதிகம் வேத முற்ற மார்க்கமே பார்க்குங் காலை
ஐயமி லிருக்கி னோடு பௌடிக மாதி யாகும்.

அமிர்தசாரம்—நியமம்.

தவஞ்செபஞ் சந்தோட மாத்திகந் தானஞ்
சிவன்றனு நல்விரதஞ் சித்தாந்தக் கேள்வி
யுவந்த சிவபூசை யொண்மதிநாண் பத்து
நிவந்த நியமங்க ளாம்.

பெயரகராதி இரண்டாம் புத்தகம் 252-ம் பக்கம் வேதமார்க்கம்—வைதிகம். 260-ம் பக்கம் வைதிகம்—வேதமார்க்கம். வைதிகன்—வைதிகனையுந்தோன். வைதிகன்—வேதமுணர்ந்த பிராமணன். வைதிகாசாரம்—வேதவொழுக்கம்.

295-ம் பக்கம் ஆகமம்—தந்திரம், சிரௌதம், நிகமம், ஞானம். 663-ம் பக்கம் சைவர்—சிவசமயத்தார், விசேடதீட்சை பெற்றவர். சைவநூல்—சிவாகமநூல். சைவசாத்திரம்—சிவாகமம். சைவம்—அது உட்சமயம் ஆறினு ளொன்று. (சுத்தசாதகம் ஈசனதுரைமுதல் ஆகமம் சுத்தசாதகம் 6-ம் செய்யுளுரை.)

சைவான் நெறியுமந் திர மனையுந் தற்பரன் முகத்திலின் றுதித்தும், அப்பனை நீக மும்மறை யனையுஞ் சுவாசமற் றதனி லின் றுதித்தும், உப்புடச் சிவாத்து விதநெறி யதுவு முபநிட முந்தனைத் துதித்தும், பேழுக் கிரிவு மறவினைக் கருத்த மறைத் திடத் தத்துவ மீபே.

சிவஞானவள்ளலார்.

சைவஞ் சிவத்தோடு சம்பந்த மானமையாற்
சைவமே யத்துவிதஞ் சாதிக்கு—சைவத்தை
வேறென்று கொள்ளற்க வேறற்ற வேதாந்தக்
கூறென்று கொள்ளுதலே கோள்.

ஆறத்துவாக்களின் விபரம்.

சித்தாந்தப்படவிளக்கம் 4-வது பக்கம் ஞானசூரியனென்னுஞ் சிவசூரியன். அவருக்கு அக்கினியிற் சூடும், பூவின்மணமும், பரிதியிற் கிரணமும் போற் பிரிவற்றுச் சமவாயமாயும், அனந்தசத்தி ரூபையாயுமுள்ள பராசத்தியென்றொரு சத்தியுண்டு. சத்தியென்றது வல்லமையை. (சூரியன், சிவன், கண்சிவன்.)

பராசத்தி = அனுக்கிரகசத்தி, ஆதிசத்தி, திரோதானசத்தி யென்று கூறி, இதற்த அருட்சத்தி யொன்றுமே மற்றநான்கு கிருத்தியங்களுக்குங் காரணமானதென்றும், பராசத்தியொன்றே வியாபாரபேதத்தா லிவ்வாறு நாமபேதத்தை யடைவதேயன்றி வஸ்துபேத மில்லையென்றதினாலும், பராசத்தி சிவத்தில் சமவாயமென்றபடிச் சிவம் அபின்ன நிமித்தோபாதான காரணமென்பதாயிற்று.

சுத்தாத்துவாக்களாவன:—சுத்தமாயையிலுள்ள கலை, தத்துவம், புவனம், வன்னம, பதம், மந்திரங்களாம்.

மிச்சிராத்துவாக்களாவன:—அசுத்தமாயையிலுள்ள கலாதிகள்.

அசுத்தாத்துவாக்களாவன:— பிரகிருதி மாயையிலுள்ள கலாதிகள். தாத்துவிகமாகிய தத்துவங்கள் சரீராதிகள்போல உடனே யழிவதின்றிப் பிரளயகாலம்வரையு நிலையுறுதலான் தத்துவமெனப்படும்.

தத்துவங்கள் அகக்கருவி முப்பத்தாறும், புறக்கருவி அறுபதும் ஆக 96-மாம். அகக்கருவிகளாவன:— ஆகாயாதி பஞ்சபூதமும், சத்தமுதலிய தன்மாத்திரையைந்தும், வாக்காதி கன்மேந்திரியமைந்தும், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியமைந்தும், அந்தக்கரண சதுட்டயமும், காலமுதலிய வித்தியாதத்துவமேழும், சுத்தவித்தை, ஈஸ்வரம், சாதாக்கியம், விந்து, நாதம் என்னுஞ் சிவதத்துவமைந்தும், ஆக 36-ம். புறக்கருவிகளாவன:—பஞ்சபூதகாரியமாகிய 25-ம், வசனாதியைந்தும், வாயு பத்தும், நாடி பத்தும், வாக்கு நான்கும், ஏடணை மூன்றும், குணமூன்றுமென அறுபதுமாம்.

தத்துவங்களின் தோற்றம்:— பரமசிவத்தினருளினாலே குண்டலினியி னின்று நாதமும், நாதத்தில் விந்தும், விந்துவிலிருந்து அக்ஷரங்களும் தோன்றுமென் பது [illegible] யிலிருக்கும், ஒலிவடிவில் தொனியின் வட்டத் திருந்துஞ் சகலவெழுத்துக்களுந் தோன்றுவனவாம். "அகரமுதல வெழுத் தெல்லாம்" என்னுந் திருக்குறளானும் அறிக. அகரம் = நாதம்.

கலைகளாவன:— முற்கூறிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் அடங்கிய காரியங்களான நிவிர்த்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியாதீதகலையென ஐந்தாகப் பிரிக்கப்படும்.

பிருதிவிதத்துவமொன்றையுங்கொண்டது நிவிர்த்திகலை, பிரமா— அதி தெய்வம். அப்புதத்துவமுதல் பிரகிருதி குணதத்துவமீறாகவுள்ள தத்துவங் கள் இருபத்திரண்டுங்கொண்டது பிரதிட்டாகலை. விஷ்ணு—அதிதெய்வம். காலமுதல் மாயையீறாகிய வித்தியாதத்துவ மேழுங்கொண்டது வித்தியா கலை. உருத்திரன் — அதிதெய்வம். சிவதத்துவமைந்தில் சுத்தவித்தை, ஈசுவரம், சாதாக்கியமென்று மூன்றையுங்கொண்டது சாந்திகலை. மகேசு வரன்—அதிதெய்வம். சத்தி, சிவம் (விந்து, நாதம்) இரண்டுங்கொண்டது சாந்தியாதீதகலை. சதாசிவம்—அதிதெய்வம்.

புவனங்கள் இருநூற்றிருபத்தினாலும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலு மிருந்துறைபவன:—பிருதிவிதத்துவத்தில் 108, அப்பு தத்துவத்தில் 8, வாயுவில் 8, ஆகாயத்தில் 8, அகங்காரத்தில் 8, புத்தியில் 8, சித்தத்தில் 8, புருடனில் 6, அராகத்தில் 5, வித்தையில் 2, நியதியில் 2, காலத்தில் 2, மாயையில் 8, சுத்தவித்தையில் 9, ஈசுவரத்தில் 8, சாதாக்கியத்தில் 1, விந்து வில் 5, நாதத்தில் 10, ஆக 224 புவனங்கள்.

வன்னம் (அக்கரங்கள்)—முன்னர்க்கூறியபடி நாதத்தின் காரியங்களா கும். அவை அ முதல் ஔ வரை உயிரெழுத்துப்பதினாறும், க முதல் க்ஷ வரை மெய்யெழுத்து முப்பத்தைந்தும், ஆக ஐம்பத்தொன்று ஆகும். உயிரெழுத்துப்பதினாறும் சாந்தியாதீதகலையிலும், கவஙு என்னுமூன்றுஞ் சாந்திகலையிலும், ட முதல் ஞ வரை ஏழும் வித்தியாகலையிலும், ட முதல் ஷ வரை இருபத்திரண்டும் பிரதிட்டாகலையிலும், க்ஷ ஒன்றும் நிவிர்த்தி கலையிலும் அடங்கும்.

பதம் 81: ஓம், வ்யோமவ்யாபினே, வ்யோமரூபாய, ஸர்வவ்யாபினே, சிவாய, அநந்தாய, அநாதாய, அநாச்ரிதாய, த்ருவாய, சாச்வதாய, யோகபீட ஸம்ஸ்திதாய, நித்யயோகினே, த்யாநாஹாராய, ஓம் நமச்சிவாய, ஸர்வப்ரபவே, சிவாய, ஈசானமூர்த்தாய தத்புருஷவக்த்ராய, அகோரஹ்ருதயாய, வாமதேவ குஹ்யாய, ஸத்யோஜாதமூர்த்தயே, ஓம் நமோநம, குஹ்யாதி குஹ்யாய, கோப்த்ரே, அநிதனாய, ஸர்வயோகாதிக்ருதாய, ஸர்வவித்யாதிபாய, ஜ்யோதி

ரூபாய, பரமேச்வரபராய, அசேதந அசேதந, வ்யோமிந் வ்யோமிந், வ்யாபிந் வ்யாபிந், அரூபிந் அரூபிந், ப்ரதம ப்ரதம, தேஜஸ்தேஜ:, ஜ்யோதிர்ஜ்யோதி:, அரூப, அநக்நி, அதூம, அபஸ்ம, அநாதே, நாநாநாநா, தூ தூ தூ தூ, ஓம் பூ:, ஓம் புவ:, ஓம் ஸுவ:, அநிதந, நிதந, நித்யோத்பவ, சிவ, சர்வ, பரமாத்மந், மஹேச்வர, மகாதேவ, ஸத்பாவேச்வர, மகாதேஜ:, யோகாதிபதே, முஞ்சமுஞ்ச, ப்ரதமப்ரதம, சர்வசர்வ, பவபவ, பவோத்பவ, ஸத்பூதஸாதக ப்ரத, சர்வஸாந்நித்யகர, ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரபர, அநர்ச்சித அநர்ச்சித, அஸம்ஸ்துத அஸம்ஸ்துத, பூர்வஸ்தித பூர்வஸ்தித, ஸாக்ஷி ஸாக்ஷி, துரு துரு, பதங்க பதங்க, பிங்க பிங்க, ஜ்ஞாந ஜ்ஞாந, சப்த சப்த, ஸூக்ஷ்ம ஸூக்ஷ்ம, சிவ, சர்வ, சர்வத, ஓம் நமோநம:, ஓம் சிவாய நமோநம:, ஓம். என்பனவாம்.

இவற்றில் சாந்தியாதீதகலையில், ஓம் என்னும் பதமொன்றும், சாந்திகலையில் வ்யோமவ்யாபிநேமுதல் நித்யயோகிநே யீறாகப் பதம் பதினொன்றும்; வித்யாகலையில் த்யாநஹாராயமுதல் வ்யாபிந்வ்யாபிந் ஈறாகப்பதமிருபதும்; பிரதிட்டாகலையில் அரூபிந் அரூபிந் முதல மஹேச்வர ஈறாகப் பதமிருபத்தொன்றும்; நிவிர்த்திகலையில் மஹாதேவ முதல் ஓம் ஈறாகப் பதமிருபத்தெட்டும்; ஆம்.

மந்திரம் 11:—மந்திராத்வாவிற்குரிய மந்திரங்களாவன:—சிவ, ஈசான, தத்புருஷ, அகோர, வாமதேவ, ஸத்யோஜாத, அஸ்த்ர, கவச, சிகா, சிரோ, ஹ்ருதய. ஆக பதினொன்றுமாம்.

சாந்தியாதீதகலையில் சிவ, ஈசான, அஸ்த்ர 3-ம்; சாந்திகலையில் தத்புருஷ, கவச 2-ம்; வித்யாகலையில் அகோர, சிகா 2-ம்; பிரதிட்டாகலையில் வாமதேவ, சிரோ 2-ம்; நிவிர்த்திகலையில் ஸத்யோஜாத, ஹ்ருதய 2-ம் ஆம்.

ரம், பதம், மந்திரம், இம்மூன்றும் சொற்பிரபஞ்சம். புவனம், தத்வம், கலை, இம்மூன்றும் பொருட்பிரபஞ்சம் என்னப்படும்.

இதுநிற்க, உலகிலுள்ள எவ்வுயிர்களுஞ் சர்வதுக்கநிவர்த்தியு நித்தியானந்தப் பிராப்தியும் பெற விரும்புவதியற்கை. ஆனாலவை பொருளல்லவற்றைப் பொருளெனக்கொள்ளு மயக்கங்காரணமாக வுண்டாங் காமவெகுளி புன்மையாலவையிலு முண்டாகா; பொருளைப்பொருளாகவும், பொருளல்லவற்றைப் பொருளல்லவாகவுங்கொள்ளுந் தெளிவுணர் வுதித்துக் காமவெகுளி மயக்கத்தைவிடுத்துப் பிரமஞானம் பெற்றவழியுண்டாம். இதுவே சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகிய மோக்ஷமென்று சொல்லப்படும். இத்தகைய மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமாயுள்ளது வேதம. இவ்வேதத்தின் வழி நிற்போர் வைதிகரெனப்படுவார். இவர் சற்பிரமாணமாகக்கொள்வது வேதம் நான்கு. அங்கம் 6, ஸ்மிருதியொன்று (18), புராணமொன்று (18), நியாய

மென்று, மோக்ஷமொன்று; ஆக பதினைந்து வித்தைகளாம். இவற்றுள் ஈர் கர்மம், பக்தி, ஞானங்களைச் சொல்லுகின்றன. கர்மத்தால் சொர்க்காதி பதவியும், பக்தியால் இஷ்டதேவதா லோகப்பிராப்தியுமுண்டாம். பதப் பிராப்திகளெல்லா மழியுநிலைமைத்தாகலி னறிவாளுள்ள முமுக்ஷுக்களவை யை விரும்புகிறதில்லை. இனி, ஞானத்தைப்பற்றியோவெனின்: அது பேத மபேதமென விருவகைப்படும். எங்கெங்கே பேதங் காணப்படுகின்றதோ அங்கங்கு துவிதங் காணப்படுதலாலும், துவிதமுள்ளவிடத்துத் துக்கமுங் காரியமுங் கண்டத்துவமும் நிலையாமையும், அசத்தியத்துவமு மிருத்தலாலும் துக்கமுள்ளவிடத் தஞ்ஞானமிருத்தலாலும், பேதஞானத்தால் சர்வ துக்கநிவர்த்திய நித்தியானந்தப் பிராப்திமான வீடுண்டாமென்று சொல்லுதல்கூடா; அபேதஞானத்தாலோ மேற்படி குற்றங்கள் யாதுமின்மையின் அதனால் சர்வதுக்க நிவர்த்திய நித்தியானந்தப் பிராப்திமான மோக்ஷமுண்டாமென்று சொல்வதில் யாதொரு ஆக்ஷேபமுமின்று. கர்மமும், பக்தியும், பேதஞானமும் சாக்ஷாத் மோக்ஷத்தைத் தாராவாயினும் அபேதஞான முண்டாவதற்குச் சாதனமாயிருக்கும். அவற்றிலும் வீட்டிற்கு நேர்சாதனமான அபேதஞானத்திற்குச் சித்தசுத்தியும், பேதஞானமும், பேதஞானத்திற்குப் பக்தியும், பக்திக்குக் கர்மமுஞ் சாதனமாயிருக்கின்றனவென்க.

திருமந்திரம்—பாயிரம் 3-வது வேதச்சிறப்பு,

வேதத்தை விட்ட வறமில்லை வேதத்தி
னோதத் தகுமற மெல்லா முளதர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை யோதியே வீடுபெற் றார்களே.

(இ-ள்.) வேதத்துக் கன்னியமாகத் தறவற மெந்நூலிலுமில்லை. வேதத்தின்கண் ஏனைய மூன்றாச்சிரமத்தார்க்கும் வேண்டிய வறங்கண்முற்றுங் கூறியிருக்கின்றன. சமயவாத தர்க்கங்களை விட்டுவிட்டு அறிவுடையோர்கள் மாட்சிமைபொருந்திய வேதங்களை ஐயந்திரிபறவோதிச் சமாதி கூடி அகண்டைகரசமாகிய ஐக்கியத்தைப் பெற்றனர்கள் எ-று.

திருநெறி யாவது சித்தசித் தன்றிப்
பெருநெறி யாய பிரானை நினைந்து
குருநெறி யாஞ்சிவ மாநெறி கூடு
மொருநெறி யொன்றாக வேதாந்த மோதுமே.

(இ-ள்.) திருநெறியாவது—அழகிய முத்திமார்க்கமாவது, சித்தசித் தன்றி—அறிவறியாமை (சகலகேவலம்) நீங்கி, பெருநெறியாய பிரானை நினைந்து—சன்மார்க்க நெறியிற்சிக்குஞ் சிவபெருமானை மனதிலபேதமாகத்

கடாக்ஷித்து, குருநெறியாஞ் சிவமா நெறிகூடு மொருநெறி—சற்குருநாதனது வழிபாட்டாலுஞ் சிவசொரூபமா மார்க்கத்தைப் பொருந்தும்படியான மேற்பற்ற நான்குவேத மகாவாக்கியார்த்த மார்க்கம், ஒன்றாக வேதாந்த மோதும்—ஏகமென்றே வுபநிடதங்களனைத்துஞ் சொல்லும், எ-று.

எழாந்தந்திரம் 28-வது—கூடாவொழுக்கம்.

ஒன்றிரண் டாகிநின் றொன்றியொன் றாயினோர்க்
கொன்று மிரண்டு மொருக்காலுங் கூடா
வொன்றிரண் டென்றே யுரைதரு வோர்க்கெலா
மொன்றிரண் டாய்நிற்கு மொன்றிபொன் றனதே.

(இ-ள்.) ஒன்றிரண்டாகிநின்று — ஆணவத்தாற் றுவிதிகளாகியும், விசிட்டாத்துவிதக ளாகியுநின்று, ஒன்றியொன்றாயினோர்க்கு — ஆணவங் கெடுதற்குரிய சாதன சதுட்டயர்களாய் குருநெறியே சமாதியைப்பொருந்தி யேகமாயினோர்க்கு, ஒன்றுமிரண்டு மொருக்காலுங் கூடா—தடாகசல நிரம்பிய கலசத்தை சமுத்திரத்தினு ளமிழ்த்தியதுபோல் ஒன்றிரண்டு ஒன்று மல்ல, விரண்டுமல்ல என்று கூறுந் தாந்திரிகசைவ சித்தாந்தமும், விசிட்டாத்துவிதமு மெப்போதும் பொருந்தாது, ஒன்றிரண்டென்றே யுரைதருவோர்க்கெல்லாம்—தன்னுளேதிரைத்தெழுந் தரங்கவெண்டடங்கடலென்னு மான்றோர் வாக்கியத்தையுங்கடந்து முத்திநிலை யொன்றிரண்டென்றுகூறும் பெத்திகளுக்கெல்லாம் பிராந்தியா லிரண்டாகவே தோன்றும். சமாதியிற் றெளிந்த அத்துவிதிகளுக் கேகமாக விளங்கிய சைதன்யம், எ-று.

உபதேசம் 1-வது.

"வெளியின் வெளிபோய் விரவிய வாறு." என்றும்,

ஒன்பதாந்தந்திரம். 25-வது அணைந்தோர்தன்மை.

. . . . . . பாசங்
கழிந்தேன் கடவுளு நானுமொன் றானே
னிழிந்தாங் கினிவரு மார்க்கமு வேண்டேன்
செழுஞ்சார் புடைய சிவனைக்கண் டேனே.

(இ-ள்.) செழுஞ்சார்புடைய சிவனைக்கண்டேன்— எவற்றிற்கு மழகிய முதற்காரணமுமாகியபரமசிவத்தைச் சுட்டற்றுநின்று தெரிசித்தேன். (அதனால்) அச்சிவத்திற் கூடல்தனுகியநான் ஏகமானேன், இவைசன்மார்க்கநெறியாதலா லினியிங்குத் தாழ்மையாகவரும் தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம் ஆகியசாதனங்களை யிச்சியேன், செனனமரணத்தினின்றுமுய்ந்தேன், சுற்றமென்றுசொல்லும் பாசத்தையுநீங்கினேன். எ-று.

ஆரா . . ரென்னை படைத்தவொன் ஞானத்தினிச்
சேரர் பிரான்வ . . தல் சிக்கை புதுக்களன்
பார . பக்கிக திருவுதல் வாதினி
பார்பாரித்து சாரா வாவெநிக் கேத்தேன.

இரண்டாந்தந்திரம் 12-வது திரோபவம்.

மண்ணொன்று தான்பல நற்கல மாயிடு
முண்ணின்ற யோனிக ளெல்லா மொருவனே
கண்ணொன்று தான்பல காணுந் தனைக்காணா
வண்ணலு மவ்வண்ண மாகிநின் றானே.

பெருந்திரட்டு. காரணவியல்பு. போதரத்நாகரம்.

காரணமா மொருபொருளைக் காணவத்தின் காரியமாம் பலவுடலங் கண்டாலது, மேரணமா மன்றொன்றை யுணரவத்தி னிலைபெறா பக்கினை முணர்ந்தாற்போலக், காரணமா யுள்ளசிற் சத்தொன் றத்திற் காரியமா முலகெவையு மாகலாலே, பூரணமா மொன்றுமா . . . . ளம் புரையறவே யறிவதுமெய்ப் பொருண்மைதானே.

குறுந்திரட்டு. காரண காரிய மேறின்மை.

யாது மறிபவரா மொன்றறிய வென்றுமறை
யோது பொருளை யுணரி லுலகெல்லா
மாதியா மேது வறிய வறிந்ததாம்
ஏதுவா மண்காண வெக்கடமுங் கண்டாற்போல்.

ஈசனை யொழிபவே றில்லை யிச்சகம்
பேசிய வணிகலம் பொன்னிற் பின்னமோ
காசினி பல்வேறு கடாதி நாலலாற்
றாகினை யுண்டெனச் சொல்ல லாகுமோ.

பேர்வேறு பாட்டாலே பேதமுள தென்னிற்
பார்வேறு பட்டதிலைப் பண்ணுகின்ற பேரொழிய
வார்வேறு கண்டார் கடங்க ளகிலமெனும்
பேர்வே றொழியப் பிரமமல தில்லையால்.

உண்டான தொன்றே யுரைப்பதனி லுண்டாமோ
வண்டார் குழன்மலடி மைந்தனென்னு வார்த்தையாற்
கண்டோ மெனிலுளது போலே கனவத்தூர்
வெண்டேர் முதலைத் தனைத்தோன்று மெய்யேபோல்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.
எருக்கத்தம்புலியூர் 120-ப.
"விண்ணோர்.........பெண்ணணலியாகும் பித்தாபிறைசூடி."

திருப்புறவம் 128-ப.
"வையக நீர்தீ வாயுவும் விண்ணு முதலானான்."

திருமாற்பேறு 149-ப.
"குருந்தவன் குருகவன்கூர்மையவன்பெருந்தகைபெண்ணவனாணவன்."

திருவெண்ணி 200-ப.
சோதியை.........ஆதியை யாதியு மந்தமு மில்லாத.

திருவாரூர் 402-ப.
அந்த மாயுல காதியு மாயினான்.

திருக்கழிப்பாலை 209-ப.
எளியா யரியாய் நிலநீ ரொடுதீ, வளிகா யமென வெளிமன் னியதூ,
வெளியே யுனையே தொழுதுன் னுமவர்க்,களியாய் கழிப்பாலை யமர்ந்தவனே

திருவெண்காடு 243-ப.
மண்ணொடுநீ ரனல்காலோ டாகாய மதியிரவி, யெண்ணில்வரு மிய மான னிகபரமு மெண்டிசையும், பெண்ணினொடாண் பெருமையொடு சிறுமையுமாம் பேராளன், விண்ணவர்கோன் வழிபடவெண் காடிடமா விரும்பினனே.

திருத்தலைச்சங்காடு 253-ப.
நிலந்தோ டாகாச மனல்காலாகி நின்றைந்து.

திருநாரையூர் 478-ப.
மாயவன் சேயவன் றீயாதியவன்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவையாறு 525-ப.

கண்ணானைப் மணியானைக் கருத்தானை யருத்தானை
யெண்ணானை யெழுத்தானை யெழுத்தினுக்கோ ரியல்பானைப்
விண்ணானை விண்ணிடையே புரமெரித்த வேதியனை
பண்ணானை யையாறற் கரசாயினா னுய்ந்தேனே.

நடராசம் 525-ப.

"[illegible] டாமுதேக வருவாகி."

திருப்பயற்றூர் 548-ப.

"[illegible] மாமணி கருணைநடிச் சோமனைச்
[illegible] சார்தனை."

ஆதியா [illegible] பாதி [illegible] க்கமாய்ப் பெருக [illegible]
பாதியி [illegible] பரமனைப் பிரமனைக்
காமியம் [illegible] கடல்வண்ணனை [illegible]
தேசிகனைப் பாகம் [illegible] திருப்பயற் றூரனே.

[illegible] தொட்டுக் [illegible]
[illegible] பொன்னைநின்ற வேழுவ [illegible]
பொக்கையைப் பிரானைப்பெம்மான் [illegible]
அக்கையுந் தேவமூரவர் திருப்பயற் றூரனே.

திருப்பழனம் 553-ப.

சீரவன் [illegible] கீழவ னெழிலதாய
பாரவன் விண்ணின்மிக்க பரமன் பரமயோகி
யாரவ னண்டமிக்க திசையிறை டொண்காதப்
பாகத் தமுதமானார் பழனத்தெம் பரமனாரே.

திருநெய்த்தானம் 554-ப.

"சோதியாய்ச் சுடரானார்." "ஆதியா யந்தமானார்."

திருவையாறு 558-ப.

"உவமனா வருவரில்லை யுலகலா துடையதில்லை."

திருக்காஞ்சித் திருமேற்றளி 562-ப.

"வானவ [illegible] ஆதியாகித் தானவர்."

மாயனைப் பாரானை மலரவனை மண்ணைத்
தேசயாய்த் திசைமட்டான தீர்த்தமாய்த் திரிதல்செய்த
காயமாய்க் காயத்துள்ளார் காஞ்சிமாநகர்த்தன்னுள்
மேயவன் றேசியாக நிலைக்குமேற் றளியனாரே.

திருவாப்பாடி 567-ப.

கடலக மேழினோடு (1) ஆகிய மறிவுமாகி (2) சிந்தையுந் தெளிவுமாகி (3) உள்ளுமாய்ப் புறமுமாகி யுருவுமா யருவமாகி (4) மயக்கமாய்த் தெளிவுமாகி (5) ஆரழலுருவமாகி (6).

திருப்புகலூர் 574-ப.

"நீருமாய்த் தீயுமாகி நிலனுமாய் விசும்புமாகி. யேருடைக் கதிர்களாகி."

திருவண்ணாமலை 585-ப.

இரவியு மதியும்விண்ணு மிருநிலம் புனலுங்காற்று
முரகமா புவனமெட்டுத் திசைபொளி யுருவமானாய்.

திருவீழிமிழலை 625-ப.

"அலைக்கின்ற நீர்நிலங்காற் றனலம்பர மாகிநின்றீர்."

கோயில் தாண்டகம் 773-ப.

"அருந்தவர்கள்.........மறிகடலுங் குலவரையு மண்ணும் விண்ணுந், திருந்தொளிய தாரகையுந் திசைகளெட்டுந் திரிசுடர்க ளோரிரண்டும் பிறவுமாய், பெருந்தகையை, விரிகின்ற பொருட்கெல்லாம் வித்துமாகி."

திருவீரட்டானம் 779-ப.

"எல்லாஞ் சிவனென்ன நின்றாய்போற்றி."

திருப்புன்கூர் 778-ப.

"பின்றானு முன்றானு மானான்றன்னை."

திருவையாறு 826-ப.

"ஓசையொலியெலா மானாய்நீயே." "எல்லாவுலகமு மானாய்நீயே."

திருமழபாடி 828-ப.

"நீராகி நெடுவரைக ளானாய்கண்டாய்."

திருவெண்ணி 857-ப.

"மண்ணிலங்கு நீரனல்கால் வானமாகி."

திருக்கற்குடி 858-ப.

"மண்ணைதனி லைந்தை மாநீரி னான்கை."

திருமுதுகுன்றம்—முக்கூடல் 870-ப.

தக்கனது......துறவாதே யாக்கை துறந்தான் றன்னை.
ஆராத வின்னமுதை.

திருவாலங்காடு 884-ப.

ஒன்றாயுலகனைத்து மானார்தாமே. அல்லும பகலுமாய்.

திருத்தலையாலங்காடு 885-ப.
சிட்டனைத் திசைமுகனும்.

திருப்பாசூர் 891-ப.
விண்ணாகி நிலனாகி விசும்புமாகி.

திருக்கஞ்சனூர் 900-ப.
மின்னானை ... உருத்திரனை மாபதியை மண்ணானை.

நின்ற 905-ப.

இருநிலனாய்த் தீயாகி. மண்ணாகி விண்ணாகி.
சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்—திருவெண்ணெய்நல்லூர் 915-ப.

ஊனா யுயிரானா யுடலானா யுலகானாய்
வானாய் நிலனானாய் கடலானாய் மலையானாய்.

திருக்கோத்திட்டையும்—திருக்கோவலூரும் 916-ப.

பாரோடு விண்ணும் பகலுமாகிப் பனிமால் வரையாகிப் பரவையாகி
நீரோடு தீயொடு காற்றுமாகி நெடுவெள் விடையாகி நிழலுமாகி.

திருஅஞ்சைக்களம் 920-ப.
ஆக்குமழிவு மையநீ யென்பனன்.

திருக்கற்குடி 950-ப.
நிலனே நீர்வளிதீ நெடுவா னகமாகிநின்ற புலனே.

திருக்கடவூர் 951-ப.

மண்ணீர் தீவெளிகால் வருபூதங்க ளாகிமற்றும்
பெண்ணோ டாணலியாப் பிறவாவுரு வானவனே.

திருக்கருப்பறியலூர் 953-ப.

சீருரு மேனியராய் நினைவார்தம் முள்ளத்தே நிறைந்து தோன்றுங் காற்றானைத் தீயானை.

திருக்கானாட்டுமுள்ளூர் 966-ப.

ஒருமேக முகிலாகி யொத்துலகந் தானாகி யூர்வனவு நிற்பனவு மூழிகளுந் தானாய், பெருமேக கடலாகிப் பூதங்களைந்தாய், பூளைபுனை கொன்றை பொறி புரிசடையி லுளைப் புனலாகி யனலாகிப் பூதங்க ளைந்தாய், காலை யின்று நெருநலா யாகாயமாகி ஞாயிறும் மதியுமாய் நின்றவெம் பெருமான்,

இங்ஙனங் கூறிய தேவாரங்களை முதற்சூத்திரம்—36-வது பக்கம் திருவாசகத்தோடு சேர்த்துக்கொள்க.

குமரகுருபரசுவாமிகள்—மதுரைக்கலம்பகம்.

போகமாய் விளைந்தோய் நீ, புவனமாய்ப் பொலிந்தோய் நீ
யேகமா யிருந்தோய் நீ, யெண்ணிறந்து நின்றோய் நீ.

வானுநீ, நிலனுநீ, மதியுநீ, கதிருநீ,
யூனுநீ, யுயிருநீ, யுளதுநீ, யிலதுநீ,

மொழிக்கய லாகிவேத முடிவினின் முடிந்துநின்ற
வழிக்கய லாகார் கூடல் வல்லவாணர் பெருவாழ் வன்னீர்.

இதுவே பொருளென் றெவரெவர் கூறினு மேற்பதெது
வதுவே பொருளென் றறிந்துகொண் டேனப் பொருளெவர்க்கும்
பொதுவேயென் றாலும் பொருந்துமெல் லோர்க்கும்பொதுவினிற்கு
மதுவேய் மலர்ப்பொழி லாரூரினும்வைகும் வைகலுமே.

சிதம்பர மும்மணிக்கோவை.

சென்றவரைத் தாமாக்குந் தில்லைச்சிற் றம்பலத்து
மன்றவரைத் தாமாக்க வல்லவர்யா—சென் றுமிவ
ராடப் பதஞ்சலியா ராக்கினு ரென்பிறவி
சாடப் பதஞ்சலியார் தாம்.

பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பவக்கட லழுந்த
வல்லல் செய்யு மவாவெனப் படுமவ்
வறுமையி னின்றும் வாங்கி
யறிவின் செல்வ மளித்தரு ளெனக்கே.

சிதம்பர செய்யுட்கோவை.

வானே நிலனே கனலே வளிபுனலே, யூனேயவ் வூனி னுயிரே யுயிர்த்துணையே, யானேறு மேறே யரசே யருட்கடலே.

அருவமு முருவமு மாகி நின்றுமவ், வருவமு முருவமு மகன்று நின்றனை. சொல்லொடு பொருளுமாய்த் தோன்றி நின்றுமச், சொல்லையும் பொருளையுந் துறந்து நின்றனை.

தந்தைநீ, தாயுநீ, தமருநீ, பிறருநீ, சிந்தைநீ, யுணர்வுநீ, செவ்வி, யாவுநீ.

ஆறினி லுறுடைய பரிமலதை யமதோ ரு
நூற்றினி லுயிவுரு ஞுறியிலா மலே.

பண்டார மும்மணிக்கோவை.

என்னுடைய சிந்தைவாக் கொண்டா யெனிமெய்குன்
றன்னை வாக்கத் தருக்கண்டாய்—மன்னுமறைவால்
வெய்யச்க தீக்குர் வியலரி வேய்ந்த்தான
சம்பந்த னென்பதனுற் றன்.

ஒன்றோ தன்னை யுணக்குயந் தெயக்கு
மன்றோ பொதியியு மாமேலப் படுமே.

முடியென்றுந் தடையதுப்ப, மாருள்வித்திட்டுக் கருணைநீர்ப் பாய்ச்சி, சிவமெயென்னும் பாதபம்வளர்த்தனை, பாதபமதனிற் பல் பயன்படவே, இப்பதியிர நப்பு மலர்பிஞ்சருங்காய், கனிவேதாந்தக் கனிரசந்தையாமே.

திருமந்திரம்—ஆகமச்சிறப்பு.

அஞ்சன மேனி யரிவையோர் பாகத்தன்
அஞ்சொ டிருபத்து மூன்றுள வாகமம்
அஞ்சலி கூப்பி யறுபத் தறுவரும்
அஞ்சா முகத்தி லரும்பொருள் கேட்டதே.

(இ-ள்.) உமையை யிடப்பாகத்தில் வைத்திருக்குஞ் சிவபெருமானது ஈசானமுகத்திலிருந்து மிருபத்தெட்டாகமங்களின தரியபொருள்களை யிருடிகணத்தலைவர்களாகிய அறுபத்தாறு பேர்களுந் தங்கள் தங்கள் சிரசின்மேற் கைகூப்பிநின்று கேட்டுத் தெளிந்தனர்கள். எ-று.

சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவ
முவமா மகேச ருருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மிற்றாம் பெற்ற
நவவாக மெங்க ணந்திபெற் றானே.

(இ-ள்.) சிருட்டிகாலத்திற் பரமசிவத்தினது சிற்சத்தியினாலும், சதாசிவமூர்த்தியை யதிஷ்டித்துநின்ற அநுக்கிரகம்பண்ணு மகேசன், உருத்திரன், மால், பிரமனிவர்கள் கேட்கவுந்த ஒன்பதாகமங்களையு மெங்கணந்திகேசுவரர் பெற்றனர். எ-று.

பெற்றநல் லாகமங் காரணங் காமிக
முற்றநல் வீர முயர்சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவ் வியாமள மாகுங்கா லோத்தரந்
துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்லு மகுடமே.

(இ-ள்.) அவ்வாறுபெற்ற வாகமங்களின் பெயர்:—காரணம், காமிகம், வீரம், சிந்தம், வாதுளம், வியாமளம், காலோத்திரத்தைக்கூறுஞ் சிவாகமம், சுப்பிரம், மகுடமென்பனவாம். எ-று.

ஆகமமிருபத்தெட்டாவன:—1. காமிகம், 2. யோகஜம், 3. சிந்தியம் 4. காரணம், 5. அசிதம், 6. தீத்தம், 7. சூக்கமம், 8. சகத்திரம், 9. அஞ்சுமான், 10. சுப்பிரபேதம், 11. விசயம், 12. நிசுவாசம், 13. சுவாயம்புவம், 14. ஆரலம், 15. வீரம், 16. ரௌரவம், 17. மகுடம், 18. விமலம், 19. சந்திரஞானம், 20. விம்பம், 21. புரோற்கிதம், 22. இலளிதம், 23 சித்தம், 24. சந்தான சர்வோத்தமம், 25. பாரமேச்சுரம், 26. யாமளம், 27. வாதுளம், 28. சிவாகமம்.

அறுபத்தறுவராவன:—அகத்தியன், புலத்தியன், சனகன், சனந்தனன், சனாதனன், சனற்குமாரன், குசிகன், குற்சன், வான்மிகன், வாமதேவன், வைசம்பாயனன், தும்புரு, வியாதன், வசிட்டன், விசுவாமித்திரன், சித்திரசேனன், யாதுதீரன், கோதமன், கவுதமன், அசிராகன், கௌநகன், காலவாச்சியன், வஞ்சமன், அங்கிசமன், குருசபாலீசன், துர்வாசன், கைப்பியதமன், நாரதன், நாராயணன், பாரத்துவாசன், கபிலன், கன்னன், காசிபன், தாவேடன், பராசரன், மார்க்கண்டேயன் முதலியோர்.

அன்ன லருளா லருளுஞ் சிவாகம
மெண்ணிலி கோடி தொகுத்திடு மாயினு
மன்ன லறைந்த வறிவறி யாவிடி
லெண்ணிலி கோடியு நீர்மே லெழுத்தே

(இ-ள்.) இருபத்தெட்டாகமங்களின் சாரமாகிய காலோத்தர ஞானத்தை யுடைமைக்குச் சிவபெருமான் கிருபையினு லனுக்கிரகஞ்செய்த சிவாகமத்தி லளவில்லாத கிரந்தங்களைச் சுருக்கிச் சொல்லியிருக்குமாயினும் அச்சிவபெருமான்சொல்லிய அறிவை யறிந்துகொள்ளவிடி லக்கிரந்தங்களைப் படித்தபோதினு நீர்மேலெழுத்துக் கொப்பாக அது அவர்க்குப் பயன்படா.

தானுன வேதாந்தந் தானென்னுஞ் சித்தாந்த
மானுத் துரியத் தணுவன் றனைக்கண்டு
தேனூர் பராபரஞ் சேர்சிவ யோகமா
யானு மலமற் றருஞ்சித்தி யாதலே.

(இ-ள்.) ஞானதுவாவெனென்னும் வேதாந்தமும், அது ஞானதுவா வென்னுஞ் சித்தாந்தமு மொன்றாதல் கெடாத துரியத்தி (லகசசமாதியில்) லனுபவக்குமாறுவாடன்ன கூடஸ்தவறிவைத் தரிசித்து, மானந்தமே வடிவாகி டம், சுகத்துக்கு மகத்தாகிட, மெல்லாமாயல்லவுமாயுள்ள பிரமத்தைப் பரத் சுகாதியிற் றரிசித்தும், மற்றெங்கை பேதுக்களிறுலுங் கெடாத பஞ்ச மலங்களாக்கெடுத்துச சகசசமாதியி லரியசிவஞானங் கைகூடுதலே யென வறிக. எ-று.

அந்தங்களின் விபரம்.

ஞானவ ஞதஞ் சமாதி தலைப்படில்
ஆன கலாந்தநா தாந்தயோ காந்தமு
மேனைய போதாந்த சித்தாந்த மானது
ஞான மெனவுரு ஞாதுரு வாகுமே.

(இ-ள்.) ஞானதுவாவெனென்னும் வேதாந்தந்தவிர மற்றையவந்தங் கள் திரிபுடபுன்னவாகுமென்றறிக. எ-று.

சித்தம் பரனோ டொன்றாய் நின்மனஞ்
சத்த முதலைந்துந் தத்துவத் தாணிங்கிச்
சுத்த மசுத்தந் தொடரா வகையினந்
தத்தன் பரன்பா லடைதல்சித் தாந்தமே.

(இ-ள்.) சத்தஞ் சமாதியிலான்மா சிவத்தொடுபொருந்திப், பஞ்ச பூதங்களையு மவற்றின் காரியங்களையும் உண்மைஞானத்தாற் கெடுத்து, சுத்த சகல கேவலமும், அசுத்த சகல கேவலமும், பற்றுவகையின்று, சோகம் பாவனைபா ணினையாது நினைந்து, பரசிவத்தி லொன்றுதலே வாகமசித்தாந் தமாகும். எ-று.

வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறிலா முத்திரை
போதாந்த ஞானம்யோ காந்தம் பொதுவுரு
நாதாந்த மானந்தஞ் சிரோதயமாகு
மூதாந்த முத்திரை மோனத்து மூழ்கவே.

(இ-ள்.) வேதாகம முடிவிரண்டிற்குஞ் சின்முத்திரை யொன்றே, போதாந்த மறிவாய்நிற்றல், யோகாந்த மிரண்டிற்கும்பொது, நாதாந்தங் குறியைப் பற்றிநிற்றல், ஆனந்தஞ்சிறப்பா யுதயமாதற்குரிய முதலிரண்டந் தத்திற்கும் பொதுவாகிய சின்முத்திரை சிவானந்தத் தோன்றுதலேயாகும். எ-று.

வேதாந்தந் தன்னி லுபாதிமே லேழ்விட
நாதாந்த பாசம் விடுநல்ல தொம்பத

நாதாந்த சாரமெறு பாதியைபு மெய்ப்பரன்
போதாந்த தற்பதம் போமசி யென்பவே

(இ-ள்.) வேதாந்தத்திற், தொம்பதவாச்சியார்த்தமாகிய சீவன்மே னின்ற நாதாந்தபாதி யெனும்விட, நாதாந்தமாகிய பாசமற்று நல்லதொம் பத லக்கியார்த்தமாகிய கூடஸ்தனும், அதன்மேனின்ற சுஸ்வரூபமான காரணோ பாதி யெனும் நீக்கத் தற்பத லக்கியார்த்தமாகிய பிரமமாம், அசிபதவாச்சி யார்த்தமாகிய கூடஸ்த பிரமத்திற்கு அசிபதலக்ஷியார்த்தத்திற் கடாகாயமு மகாகாயமு முபாதிநீக்கியவிடத் தோன்றினவாறுபோற் பண்டை யேகமே யாம். எ-று.

வேதாந்த தொம்பத மேவும் பசுவென்ப
நாதாந்த பாசம் விடநின்ற நன்பதி
போதாந்த தற்பதம் போயிரண் டைக்கியஞ்
சாதார ணஞ்சிவ சாயுச்சிய மாமே.

(இ-ள்.) வேதாந்தத்தில்: தொம்பத வாச்சியார்த்தமாகப் பொருந்திய சீவன், நாதாந்தத்திற் பாசநீங்க விஞ்சிநின்ற நல்ல கூடஸ்தனென்னும் பெய ரும், தற்பத லக்கியார்த்தப் பிரமமென்னும் பெயரும்போய், அசிபதலக் கியார்த்தத்தி லிரண்டினுக்கு மைக்கியமென்று மியல்பாகப் பெற்றிருத்தலே சீவன்முத்தித் தன்மையெனப்படும். எ-று.

சிவமாதல் வேதாந்த சித்தாந்த மாகு
மவமவ மாகு மவ்வவ் விரண்டுஞ்
சிவமாஞ் சதாசிவன் செய்தொன்ற றொ
னவமான வேதாந்த ஞானசித் தாந்தமே.

(இ-ள்.) சிவமே தானாதல் வேதாந்த சித்தாந்தங்களி னாராய்ச்சியின் பயனாகு, மேனைய கான்கந்தங்களையு மவமாமெனவிடுத் தைக்கியமா முறை மையிற் சதாசிவனைப் பொருந்தாது போவானேல், அற்புதமான வேதாந்த சித்தாந்த ஞானங்கண் மிகவும் பயனற்றன வாகுமென்க. எ-று.

சித்தாந்தத் தேசிவன் முத்திசித் தித்தலாற்
சித்தாந்தத் தேநிற்போர் முத்திசித் தித்தவர்
சித்தாந்த வேதாந்தஞ் செம்பொரு ளாதலாற்
சித்தாந்த வேதாந்தங் காட்டுஞ் சிவனையே.

(இ-ள்.) சித்தாந்தத்திலுஞ் சீவன்முத்தி கைகூடலா லச்சித்தாந்தத் தில் வேதத்தை யனுசரித்துச் சோகம் பாவனைசெய்து நிற்பவர், சீவன்முத்தி யடைந்தவராவர், சித்தாந்தமு வேதாந்தமுஞ் செஞ்சொலாற் சிவத்திலக்கி யஞ் செப்புவனவாதலால், சித்தாந்தம் வேதாந்த மிரண்டும் பக்குவர்க்குச் சிவத்தை தன்னிலபேதமாகத் தெரிசிப்பிக்கும். எ-று.

சிவனைப் பரமனுட் சிவனுட் காட்டும்
அவமற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாறு
சிவமுந் றவத்தையின் ஞானஞ் சிவமாம்
தவமிக் குளார்க்கவர் தத்துவத் தோரே.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற வேதாந்த சித்தாந்தமானது அத்துவித [illegible] [illegible] விட்டுவிடாத விலக்கினைப் பற்றிக் காட்டும், அது மேலான ஞானமுடைத்தாயின் அதுவே சிவமென்னும் பொருளது, மிக்க தவப்பேற்றினு டையவர் [illegible] தத்துவ ஞானிகளாவார்கள். எ-று.

வேதமோ டாகம மெய்யா மிறைவனூ
லோதுஞ் சிறப்பும் பொதுவுமென் றுள்ளன
நாத னுரையவை நாட விரண்டந்தம்
பேதமதென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே.

(இ-ள்.) வேதங்களோடு ஆகமங்களுஞ் சிவபெருமானாற் சொல்லப் பட்டன, ஆகமங்கள் அதிதீவிர பக்குவர்க்குரிய ஞானத்தை யறிதற்குச் சொல்லுஞ் சிறப்புடையன, வேதங்கள் மந்த பக்குவர்க்குரிய சரியை, கிரியை, யோகங்களைப் பொதுவாகச் சொல்வன, கடவுள் வாக்கியமாகிய விவ்விரண்டினது சித்தாந்தமும், அனுபவஞானிகட் கத்துவிதமேயாகும், அதனைத் தார்க்கிக மதாவலம்பிகளாகிய வறிவிலர் துவிதமெனக் கொள்ளாநிற்பர்கள். எ-று.

மன்னிய சோகமா மாமறை யானார்தஞ்
சென்னிய தான சிவோகமா மீதென்ன
வன்னது சித்தாந்த மாமறை யாப்பொரு
ளென்னிய வாகம மாலெனத் தோன்றுமே.

(இ-ள்.) நிலைபெற்ற சோகம் பாவனையையுடைய(அந்தணர்களினது) சாத்திரங்களினது முடிந்தபொருள சிவோகமாம், இதுவே வேத முடிபுமெ [illegible] கொண்ட உறுபவஞ் சித்தாந்தமாகு, மதனுற் பெருமைவாய்ந்த வேதத்தி [illegible] மெய்ப்பொருளையே தன்னிடத்திலுமுள்ள ஆகமமாலே [illegible] விளக்கும். எ-று.

முதலாகும் வேத முழுதா கமமப்
பதியான வீசன் பகர்ந்த திரண்டு
முதிரான வேத முறைமுறை யாலமர்ந்
ததிகாதி வேதாந்த சித்தாந்த மாகவே.

(இ-ள்.) வேதமுதலிற் றோன்றியதாகும் பிறகும் வேதத்தோடு முரண்படாதவாகம மதன்பின்னர்த் தோன்றியதாகு, மிவ்விரண்டையும் பதிப் பொருளாகிய விறைவனே சொல்லியதாகும், புண்ணியர்களிடத்தில் விருப்ப

பூர்வ வேதமானது, அவரவரது பக்குவ தாரதம்மியங்களையுணர்ந்து மூன்று காண்டங்களையும் பூருவ சித்தாந்தமென்று பிரம்ம நியமங்களாயமைக உணர்த்தி நின்று, கடைசிப் பெற்றிறு முடிவான வேதாந்த சித்தாந்தமாக வே முடிக்குமிடம். ௯-௨.

இவ்வாறு பிரபல சுருதிகள் கூறாநிற்பவும், அதனை யுணருமாற்ற லின்றி முயற்சியின்றித் தம்மனம் போனவாறு பிதற்றிக் காலங்கழிக்கும் துவிததார்கிக மாயாவாதிகள், "வேதாகமங்களைச் சப்பிரமாணமாகக் கொண்டவரன்றோ வைதிகசைவர், வேதத்தைமாத்திரம் உடன்பாடாகக்கொண்டு ஆகமத்தை நிர்க்கிக்கும் அத்திபாசயாதிக ளெங்ஙனம் வைதிகசைவராவர்?" என றார். வேதாகமங்களைச் சப்பிரமாணமாகக் கொள்பவர் வேதாகம சைவரே யன்றி வைதிகசைவராவதெங்ஙனம்? வைதிகசைவர், வைதிக சமஸ்காரம் பெற்று வைதிக அநுட்டானமுள்ளவராய் வேதப்பொருளாகிய சிவனை வணங்குபவராவர். இவரே வேதத்தைச் சப்பிரமாணமாகக் கொள்பவர். இவர் வேதத்துக்கு விரோதமில்லாத வழி ஆகமம் பிரமாணமென்றும், அதுவும் வேதத்தைச்சார்ந்தே பிரமாணமென்றும், வேதாதிகாரமில்லாதவர் பொருட்டே ஆகமம் ஏற்பட்டதென்றும், வேதப்பிரமாணத்துக் காகமப் பிரமாணங் குறைந்ததென்றும், வேதமார்க்கத்தாலேயே முத்தியுண்டாமென்றுங் கூறுவர். இது ஆகமதூஷணையன்று. வேதத்தைவிட ஆகமம் மேலென்று சொல்லிக்கொள்பவர், அவ்வாறல்லவென்பாரை ஆகம தூஷணைக் காரரென்பர். இதற்குத் துரபிமானமும் அறியாமையுமே காரணமன்றி வேறன்று.

வேதப்பிரமாணமே சிறந்ததென்பதற்குப் பிரமாணங்கள்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

திருவிடைமருதூர் 160-ப. "மறைபயி லுலகவன் மதியவன் மதிபுக்கு துறைபவன்."

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

திருவேகம்பம் 517-ப. "அண்டமா யாதியா யருமறையோ டைம்பூதப் பிண்டமா யுலகுக்கோர் மெய்ப்பொருளாம் பிஞ்ஞகனே." திருப்புத்தூர் 631-ப. வாராரு முலைமங்கை பங்கன் ......மாமறைக ளாயவன்காண்." திருப்பத்தூர் 548-ம். "ஆனைக......நான்மறை ஞானமெல்லா மாவன யாவர் போலும்." திருவாப்பாடி 567-ப. "என்னுடை யிருக்குமாகி" திருவீரட்டானம் 776-ப "மந்திரமு மறைப்பொருளு மானான்றன்னை." திருப்பாசூர் 891-ப. "வேதமோர் நான்கா யாறங்கமாகி." திருச்செங்காட்டங்குடி 892-ப. "பேணிய வந்தணர்க்கு மறைப்பொருளை." கழிப்பாலை 790-ப. "விண்ணுளுறும் விரும்பிடக்த வேதத்தாய்." ஸ்ரீ கைலாசம் 851-ப. "வேற்

ளி......ஆறங்க நால்வேத மானாய்போற்றி. திருச்சிவபுரம் "வானவன்காண் ......வடமொழியுந் தென்றமிழு மறைகணான்கு மானவன்காண்." "கலையாரு நூலங்க மாயினான்காண."

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

திருக்கோலக்கா 996-ப. "அங்கநூலுமா மறைநெயாரு சான்றமாயபிரா னை." ஆரூர் 974-ப. "பொன்னவன்......வேதத்தி னுட்பொரு ளாகிய வன்னவன்." திருக்கானப்பேர் 1024-ப. "தொண்டர் தமக்கெ ளிய சோதியை வேதியனைத் தூயமறைப் பொருளாய நீதியை."

சூதசங்கிதை—மோசஜையுரைத்த அத்யாயம்

எல்லாப் பிரமா ணங்களுக்கு மிமையமுக் கியமாம் பிரமாணம்
வல்லா னுரைக்கும் வேதமே மற்றை யதற்குத் தன்னாலும்
புல்லா நிற்கும் பிறவாலும் பொருந்து வாதை சற்றுமில்லை
யல்லாப் பிரத்தி யக்கமுத லான பிரமா ணங்களுக்கு.

அழியா மறைய யாவாதை யுண்டு மறைக்கு விரோதமுறு
மொழியார் தருநற் புராணங்கள் முற்றும் பிரமா ணங்களை
கழியா மறைமு லகமாகக் கசட்டு நூல்கள் யாவுமிகு
பழியார் நூல்கள் பிரமாணப் படாது படிமுற் றளந்தோயே.

பிரமகீதை : சாந்தோக்கியவுபநிடதம்—அறுமத்யாயம்.

சத்திய மாகி வேத மொன்றுமே யளவை யாகும்
இத்தன்மைப் பொருளை யெல்லா வுலகரு மறியும் வண்ணம்
நித்தரா மன்ப ரேத்து நிறைந்தமெய்க் கருணை யீசன்
மெய்த்தகு பொருளி தென்றே விளம்பிடல் செய்ய லுற்றான்.

திருவிளையாடற்புராணம்—உலவாக்கிழியருளிய படலம்.

மறையே நமது பீடிகையா மறையே நமது பாதுகையா
மறையே நமது வாகனமா மறையே நமது நூபுரமா
மறையே நமது கோவணமா மறையே நமது விழியாகு
மறையே நமது மொழியாகு மறையே நமது வடிவாகும்.

வேதந் தானே நமதாணைச் சத்தி வடிவாய் விதிவிலக்காய்
போதங் கொளுத்தி கீலிறுத்திப் போகங் கொடுத்துப் பல்லுயிர்க்
பேதஞ் செய்யும் பிணியவிழ்த்தெம் பிரியா வீடு தருவதுதேன் [கும்
காதஞ் செய்யுந் தார்வேந்தே நமது செங்கோ லதுவாகும்.

வைதிகத்தின் சிறப்பு—ஷை புராணம்.

மறைவழி மதங்கட் கெல்லா மறைபிர மாணம் பின்சென்
றுறைதரு மிருதி யெல்லா மவைக்கனு குணமா மின்ன
முறைபிறன் பார்த்த மென்று மொழிவதம் மார்த்தஞ்சேர்ந்த
மறைகள் வைதிகமா மேலாச் சொல்வதிச் சுத்த மார்க்கம்.

வைதிகமார்க்கப் பிரவிர்த்தியில்லார்க் காகமஞ் சொல்லப்பட்டதென்பதற்கு

சூதசங்கிதை—சருவவேதாந்த சங்கிரகம்.

இத்தகுவை திகமார்க்கப் பிரவர்த்தி யில்லாருக்
கத்தனு ரணத்தில்வன்னர் தருமமாச் சிரமகுல
மொத்தபூ சாதியெலா முரைத்தபடி பற்பலவுஞ்
சித்தநில வாகமத்துஞ் செப்பியிருக் கின்றனரால்.

வேதவிதியை ஆகமிகள் தழுவவேண்டும்.

ஆகமவிதியை வைதிகர்தழுவ வேண்டுவதின்றென்பதற்கு ஷை,

வேதவிதி யாகமநல் விதியுடையோ ரனுசரிப்பா
ரேதமிலா கமவிதிவை திகர்தழுவ வேண்டுவதின்
றோதாவி னிவையனைத்து மறிமினோ வென்றுரைத்துச்
சூதமுனி வணங்குபுதன் றூயகுர வனைநினைந்தான்.

மந்தமார் புத்தி யுடையராய் வல்ல மாயையால் மூடப் பட்ட
பந்தரா யினருக் கனுகுண மாகப் பகர்ந்ததல் லால்மறந் தேனுஞ்
சந்தமார்ந் துயர்ந்த பரமார்த்த மாகச் சாற்றின தில்லையா லுணர்வீர்
கந்தநாண் மலர்ப்பூங் குழலுமைபாகக்கடவுடாள்கருதுமுள்ளகத்தீர்.

கூர்மபுராணம்.— திருக்கலியாணம்.

அருமா மறைகண் முழுவதும்மென் சத்தி யாகு மாங்கவைகள்
திருமா லுந்தித் தடம்பூத்த செல்வன் முன்னைப் படைப்பதனி
லொருநான் மறையாம் பெயரோடு நடக்கு மன்னூல்வழிபோகார்
மருவார் முத்தி வீடதனின் மம்ம ருறுநூல் வலைப்பட்டே.

எது பொது? எது சிறப்பு?

துவிதநாத்திரிக மாயாவாதசைவர்கள்: வேதத்தைப் பொதுவென்றும் ஆகமத்தைச் சிறப்பென்றுங் கூறுவர். அங்ஙனமாயின், பொது பொதுவாயேயிருக்கவேண்டுஞ் சிறப்பாகப்படாது. வேதம் பொதுவென்ப துண்மையானும், பொதுவில் யாவருமே பிரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டும். பௌத்தர், சமணர், பாசவீகர், மகம்மதியர், கிறிஸ்தவர், யூதர், இவர் முதலியவர்

அவ்வாறு சொல்லவில்லை. உலகிலுள்ள 150 கோடிச் சனங்களில் வேதப்பிரமாணத்தார் 17 கோடிச் சனங்களாகத்தான். இவர்கள்தவிர மற்றவர்கள் இதனை மாத்திரமல்ல; வெறுத்திகழ்தலுஞ் செய்கின்றார்கள். ஆதலால், வேதம் ஆரியர்களுக்கு மாத்திரஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது; அவருள்ளும் அந்தணர்க்குமாத்திரஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது; அதனால் சிறப்பென்பர் சொல்லளவேயெனின் அதுவே பொதுவுஞ் சிறப்புமாயிருக்கின்றது. எங்ஙனமெனில், அவ்வேதம் பூர்வகாண்டம், உத்தரகாண்டமென் றிருபகுதியாகி, யவற்றி லுத்தரகாண்டஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது. இதிலும் சிரவண, மனன, நிதித்தி, சமாதி, சாக்ஷாத்காரமெனப்படுவதில் சாக்ஷாத்காரமே சிறப்பானது; இதிலும் அரிட்டபதமே சிறப்பானது. இவ்வகையாக மாத்திரமன்று; இன்னும் வேறு பலவகையாகவும் பொதுச்சிறப்புச் சொல்லலாம். ஆதலால், வேதத்தைப் பொதுவென்றும், ஆகமத்தைச் சிறப்பென்றுங் கூறுவது தகுதியன்று.

இன்னும், ஆகமத்திலுஞ் சைவாகமம், வைணவாகமம், சாக்தேயவாகமம், இரணியகருப்பவாகமம் முதலிய பலவாகமங்களுள்ளன. அவற்றுள் யாவுஞ் சிறப்பாமா? ஒவ்வோராகமத்தினருந் தங்கள்தங்களாகமமே சிறப்பென்றுதான் கூறுகின்றார்கள். அவற்றுள் பொதுவெது? சிறப்பெது? சைவாகமத்தர் தங்களாகமமே சிறப்பென வைத்துக்கொண்டாலு மதிலும் பொதுச்சிறப்பில்லாமற் போகவில்லை. சைவாகமத்தில் வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவமென் றறுவிதபேதமுண்டு. அவற்றிற் சைவமே சிறந்ததென் றறுவருளொருவரான இவர் கூறுகின்றார். இந்தச் சைவர்க்குரிய காமிகமுதலிய இருபத்தெட்டாகமங்களில் வீரசைவ ஆகமமுமுள்ளன. அதை இந்தச் சைவர்கள் சாமானியமெனக் கொள்ளுகின்றார்கள். அதுபோக மற்றைய வாகமங்களைச் சிறப்பாகக் கொள்வோமெனின், அவைகளிலுஞ் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென நான்கு பாதங்களுள்ளன. அவைகளில், ஞானமே சிறப்புடையது. அதுவு மபரஞானம், பரஞானமென் றிருவகைத்தாம். அவற்றுள் பரஞானமே சிறப்புடையது. மற்றொருவகையாகச் சிரவணாதிகளுங் கூறலாம். இவ்வாறு ஆகமங்களிலும் பொதுவுஞ் சிறப்பு மிருக்கின்றன. எது சிறப்போ, அது மற்றொன்றினுக்குப் பொதுவாயிருக்கின்றது. இந்த நியாயப்படி வேதத்திலு மாகமத்திலும் பொதுவுஞ் சிறப்பு மிருக்கின்றதை யூகித்துணர்தல் வேண்டும்.

சிலநூல்களி லாகமஞ் சிறப்பென்று கூறுகின்றதேயெனி னதிற் பற்றுண்டாவதற் கவ்வாறு கூறும். ஒவ்வொரு தலபுராணமுந் தான்தானே சிறப்பென்று கூறுவதுபோலவாம். அத்தலத்திற் பக்திசிரத்தை யுண்டாவதற் கதுவே சிறப்பென்று கூறினு மெல்லாவற்றினு முத்தமமான தலமிது வெனக் கணிக்கின்றார்க ளத்துடனே தாரதம்மியமுஞ் செய்கின்றார்கள். சிறப்பல்லதைச் சிறப்பென்று சொல்வது பொய்யல்ல; அர்த்தவாதமாகும்.

எப்படியே வேதமும் பரபக்ஷ வாகமங்களு மதுவதுவே சிறப்பென்று கூறி னும், அதது சிறப்பாகாவே வேதமொன்றே சிறப்புடையதாகும். அவரவர் தந்த வாகமங்களைச் சிறப்பெனநம்பி வழிபடலா மதனாற் பயனுண்டு. ஆனவைதக்கொண்டு வேதத்தோ டெதிர்த்துப் போர்செய்யப் போவதுதான் தகுதியன்று. இது வரங் கொடுத்தவன் றலையிற் கைவைக்கப் போனவன் போலாம். இன்னும் வேதந் தானே சுதந்தரப் பிரமாணம்; ஆகமங்கள் வேதத்தைச்சார்ந்தே பிரமாணங்களாம்; தாமே சுதந்தரப் பிரமாணங்களல்ல. எங்கெங்கே வேதவிரோதங்காணப்படுகிறதோ அங்கங்கே அப்பிரமாணமாம். அப்பிரமாணமாயினு மதுவேறோ ரதிகாரிகளுக் குபகாரமாம். அவ்வாறாக த்துக்கு வேதம் விரோதப்படின், வேதமப்பிரமாணமென்றல் பொருந்தாது பல ஆகமங்களுக்குள் விவாதம்நேரிட்டு முரண்பட்டவிடத்து வேதத்தைக்கொண்டே தங்கள் முரணைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஒருவ ராகமத்தை மற்றொருவர் பிரமாணமாகக்கொள்ளார். அவ்வாறு வேதத்தைச் சொல்ல மாட்டார்கள், சொல்வார்களேல், பௌத்தராதியோர்போல் வேதபாகியராய்ப் போவார்கள். ஆகமத்தை யொத்துக்கொள்ளாமையா லாகம பாகியராமென்றல் பொருந்தாது. அதற்காக வெவருஞ் சிந்தைகொள்ளார். இதனு லாகமஞ் சிறப்பல்ல வென்பதாயிற்று.

முகவுரை முற்றிற்று.

உ

ஓம் தத் சத்.

பரப்பிரஹ்மணேநம:

சிவஞானபோதம்.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

கணபதி காப்பு.

வேத முடிவிளக்கை மேவச் சிவஞான
போதங் கருணை புரியுமுமை—நாதன்
கரியா னனத்தான் கருதுபுகழ் பெற்ற
கரியா னனத்தான் கழல்.

H

கடவுள் வணக்கம்.

பெருந்திரட்டு.

எப்பொரு ளறிந்தா ரெல்லாப் பொருள்களு மறிந்தா ராவ
ரெப்பொருள் கண்டார் பின்னை யாவையுங் காணு ராவ
ரெப்பொருள் பெற்றோர் வேறோர் பொருள்பெற விரும்பா ரந்தச்
செப்பரு மனந்தா னந்தச் சிவப்பிர காசம் வாழி.

திருக்குத்திரிசிய விவேகம்.

சிதம்பர மன்றிப் பதிபசு பாசஞ் சிறிதுமில்லை
சிதம்பர மாக முடிவதென் றொப்பதிற் சேர்ந்தவர்க்குச்
சிதம்பர மன்றி யிடமே தெமக்குள சிந்தனைக்குச்
சிதம்பர மேபர தெய்வந் தனையெனத் தேர்ந்தனமே.

பேரொளி விளக்கம்.

மத்திமமாம் பகல்வெயிலிற் புனல்போன் ஞால
மலர்ந்துளதாம் யாதொன்றை யறியா ராறும்
றெத்தலர்மா லையினுரகம் போல ஞாலந்
தோன்றுதாம் யாதொன்றை யறிவா ராறு
லத்திகழும் பரஞ்சுடரைத் தன்னைத் தானே
யளந்தறியும் போதிவை யழியா தான
சித்தமெனு மொருபொருளை நீங்கா வின்ப
நிறைகின்ற தற்பரத்தை நினைக்கின் றேனே.

பரமார்த்த தரிசனம்.

ஓமென்கின்ற தனியெழுத்து முரைத்தற்கரிய தற்பதமுந்
தாமக்கமழுந் தார்மார்பா சத்தென்கின்ற தனிப்பதமு
மாமென்கின்ற விவைமூன்று மறிவின்பெயர்மற் றிவற்றாலே
யாமுன்புணரு மறைமறையோர் யாகந்தோன்றிற் றெனவறிவாய்.

(பொ-ரை.) மணிவடமும், மணம்பொருந்திய பூமாலையுமணிந்துள்ள மார்பையுடைய அருச்சுனா! ஓமென்னும் ஏகாட்சரமும், ஸ்துதித்தற்கரிய தத என்னும் பதமும், சத் என்று கூறுகின்ற ஒப்பற்ற பதமும் ஆகுமென்று சொல்லப்பட்ட இம்முப்பதங்களும், அறிவின் பெயர் — பரப்பிரமத்தின்

நாமங்களாம்; இந்நாமங்களாலேயே பிராமணர் முதலிய கர்த்தாவும், நாம் முன்னமே அறியாநிற்கும் காரணரூபமான வேதமும், கர்மரூபமான யக்ஞமும், தோன்றிற்று—சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் பிரமாவினு லுற்பந்நமாயின வென்றறியாய். எ-று.

அகார, உகார, மகாரமென்னு மிம்மூன் றவயவங்களையுடைய பிரணவமானது ஒரே நாமமாய்ப் பிரமத்திற் கெப்படியுள்ளதோ, அப்படியே ஓம், தத், சத் என்னு மூன்றவயவங்களு மொரே நாமமாய்ப் பரப்பிரமத்திற்கு வேதார்த்த முணர்ந்த மகரிஷிகளால் பூர்வம் ஸ்மரணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது; ஆதலால், இக்காலத்து மப்பிரம பதத்தின் நாமம் அவசியமாக ஸ்மரணஞ்செய்து வருகின்றார்கள். இவ்வதிகாரிகட்கு யக்ஞம், தானம், தவமுதலிய கர்மங்களில் விகுணத்தன்மையென்னுந் தோஷமுண்டாகமாட்டாது; இதனை ஸ்மிருதியாதியிலுங் கூறியிருக்கின்றது. ஸ்மிருதி வசனம்:—யக்ஞமுதலிய கர்மங்களைச் செய்யாநிற்கும் புருஷருக்குப் பிரமாத வசத்தால் அவ்வெக்ஞ முதலிய கர்மங்களில் மந்திராதி ரூபாங்கங்கள் பங்கமாயின், அம்மந்திராதி ரூபாங்கங்கள் விஷ்ணுபகவானது ஸ்மரணத்தினலேயே பரிபூர்ணமாய்விடுமென்பது.

திருஞானசம்மந்தசுவாமிகள் 232-ப.

நாமென்று மனந்தளராத் தகுதியரா யுலகத்துக்
காமென்று சரண்புகுந்தார் தமைக்காக்குங் கருணையினு
னோமென்று மறைபயில்வார் பிரமபுரத் துறைகின்ற
காமன்ற னுடலெரியக் கனல்சேர்ந்த கண்ணுனே.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருமழபாடி 829-ப. ஒரு சுடராய் .... ஓங்காரத் துட்பொருளாய் நின்றான் கண்டாய். திருவல்வலம 841-ப. "உய்த்தவன்கா ணுடற்றனக்கோ ருயிரானுன்காண் ஓங்காரத் தொருவன்கா ணுலகுக் கெல்லாம், வித்தவன்காண்." திருக்கீழ்வேளூர் 869-ப, "உளரொளியை யுள்ளத்தி னுள்ளேநின்ற வோங்காரத் துறபொருள தாயினுனை." திருவாவம்பொழில் 895-ப. "உருமூன்று யுணர்வின்கண் ஒன்றுனை யோங்கார மெய்ப்பொருளை."

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்—திருவலிவலம் 1001-ப. "ஊனங்கத் துயிர்ப்பாயுயிர்க்கெல்லா மோங்காரத் துருவாகி நின்றானை." என்றுங் கூறியுள்ளார்கள் ஆதலால் வேதமறிந்த பெரியோரும் எந்தெந்த வைதிக கர்மங்களை ஆரம்பஞ் செய்வரோ, அந்தந்தக் கர்மங்களி னாரம்பத்தி லிந்நாமத்தை ஸ்மரணஞ்செய்தே அந்தந்தக் கர்மங்களைச் செய்கின்றனர். இதனால் சிஷ்டாசாரரூபப் பிரமாணத்தாலும், அந்த நாமஸ்மரணத்திற்கு விகுணதை யென்னுந் தோஷநிவிர்த்தி ரூபமான பலம் சித்தமா யுள்ளதேயாம்.

"மறையோர்" என்னுமொழி பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்ற மூன்று வருணத்தினர்க்கு முபலக்ஷணம்.

ஓமென் றுரைத்தே வினைசெய்வார் விழைவற் றவர்வீ டுறுமவர்க
டாமுன் புரைத்த தற்பதத்தை யுரைத்தே செய்வர் சத்தென்றே
யாமென் கின்ற வாகமுதன் மூன்றிற் றிகழு மவற்றினுங்
காமர் வினையின் மேலுமது கழறு கிற்பார் கதிர்வேலோய்.

(பொ-ரை.) ஓமென்னுஞ் சப்தத்தை உச்சாரணஞ்செய்தே, மோக்ஷமடைந்த அறிஞர்கள் எக்ஞம், தவம், தானரூபமான கிரியைகளை நிரந்தரஞ் செய்யாநிற்பர். மோக்ஷமடையும்படியான யோக்கியதையுடைய முமுக்ஷுக்கள் முற்கூறிய தற்பதத்தை உச்சாரணஞ்செய்தே (வினை) செய்வர்—(பலத்தை யிச்சியாமல் [illegible]) எக்ஞம், தவம், தானரூபமான கிரியைகளைச் செய்யாநிற்பர். எக்ஞத்திலும், தவத்திலும், தானத்திலுந் தாற்பரியமான அவஸ்தானமும், அவ்வெக்ஞாதிகளின் அநுகூலமான கர்மங்களும், சத்து என்றே ஆம் என்கின்ற—சத்தென்றே ஆகுமெனக் கூறப்படுகின்றனவாம்; (அன்றியும்,) காமர்வினையின்மேலும்—விவாகமுதலிய மங்கள கர்மங்களிலும், (சத்பாவத்திலும், சாதுபாவத்திலும்) அது கழறுகிற்பார்—சத்தென்று மந்நாமத்தைப் பிரயோகிப்பர்; கதிர்விட்டிலங்காநின்ற வேலையுடைய அருச்சுனா! என்று கூறியவாற்றால் ஓம், தத், சத் என்னும் பிரமத்தினுடைய நாமத்தின் ஓங்காராதி யவயவத்தி லொவ்வொன்றிற்கு மிவ்வாறான மஹாத்மிய முண்டென்றா லவ்வோங்கார முதலிய மூன்றவயவங்களின் சமுதாயரூபமான இந்நாமத்திற்கு அளவிறந்த மஹாத்மிய முண்டெனல் பெற்றாம்.

காதலா லிந்தப் பதங்கண்மூன் றினையுங் கற்றுணர்ந் தவர்கடங்
கருத்தா, லோதலாம் வகையா லுரைத்தலாற் றவமுந் தானமு
முதலிய வொழியா, ஈதலா லிந்தப் பதங்களை யுரைத்தே வினை
செயத் தகுவதென் றுரைத்தான், நீதிலா வுலகந் தன்னுளே
யுதிப்பத் தேவகி திருவயிற் றுதித்தோன்.

(பொ-ரை.) ஞானநூற் பொருள்களை கற்றுணர்ந்த அதிகாரிகள் சிரத்தையோடு ஓம் தத் சத் என்னு மிம்மூன்று பதங்களையு மவற்றின் பொருளோடும், உச்சரிக்குங் காரணத்தோடு முச்சரித்தலால் எக்ஞம், தவம், தானங்களை அசத்தாகவிடார்; (பின்னையோ பிரமத்தின் அந்த நாமோச்சாரண மான்மியத்தா லங்க வைகல்ய தோஷ நீங்குதலின், சாத்துவிக சகுணங்களாகவே அவ்வெக்ஞ, தவ, தானங்களைப்பெறுவர்.) ஆதலால், பிரமத்தின் நாமங்களான இப்பதங்களை யுச்சரித்தே, தத்தம் வருணத்திற்குரிய கர்மங்களைச் செயத்தக்கதென்று அநுசரிச் செய்தனன். குற்றமற்ற உலகம் சச்சிதாநந்த மயமான தன்னிடத்திலுதிக்க (தான் ஒரு)சிறுவனான வசுதேவன் மனைவியின் வயிற்றுதித்தவனாகிய ஸ்ரீபகவான்.

மேற்கூறிடவாற்றால் சிரத்தையில்லாமற் செய்யும் எக்ஞம், தவம், தானமுதலியவை இகபரங்களின் பயன்களைப் படவாவென்பது பெறப்படுகின்றது. இவ்வக்கிடாயத்தில் ஆலசியாத தோஷங்களால் சாஸ்திரவிதியைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, பிதா, பிதாமகன் முதலிய விருத்த புருஷர்களின் வியவகார மாத்திரத்தால் எக்ஞமுதலிய கர்மங்களிற் பிரவிர்த்தியா நிற்கும் புருஷரிடத்துச் சாஸ்திரவிதியின் பரித்தியாக ரூபமான அசுர தர்மமும், சிரத்தா பூர்வக கர்மானுஷ்டானரூபமான தேவதர்மமுங் காணப்படுதலின் அப்புருஷர் அசுரரா? அல்லது தேவரா? என்றிவ்வாறான அர்ச்சுனன் சமுசயத்திற்கு விஷயபூதரான புருஷருள்ளே யாவர் இராஜஸ, தாமஸ சிரத்தா பூர்வகமான இராஜஸ, தாமஸரூப எக்ஞமுதலிய கர்மங்களையே செய்கின்றனரோ, அவர் அசுரர். எ-ம். இப்படிப்பட்ட அவர் சாஸ்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கின்ற ஞானசாதனங்களின் அதிகாரிகளல்லர். ஒ-ம். யாவர் சாத்துவிக சிரத்தாபூர்வகமாகச் சாத்துவிக எக்ஞமுதலியவற்றைச் செய்கின்றனரோ, அப்புருஷர் தேவர் எ-ம். அவர் சாஸ்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கின்ற ஞானசாதனங்களின் அதிகாரிகளாவர் எ-ம். இவ்வாறான நிர்ணயம் ஸ்ரீ பகவானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்றறிக.

வினாவிளக்கம்.

சுருதி யந்தமா வாக்கிய மதுதனி பொருளையே சுடர்கின்ற
பெருக வாந்தர வாக்கிய மவையெலாம் பேசிய வகைத்தானுந்
திரம தோன்றிட வருளிய வகையெனத் திகழுமோங் காரத்தின்
வரம தோன்றிய பரிசையு மழகுற மதியிலேற் கருளெந்தாய்,

ஆதி யகார முகார மகார
மேதக வோமென வேதம தோது
மூதறி வோர்சக மூவித மாகு
மாதலி லோமய மாமென வுற்றார்,

ஞால மமைத்தவ னாரண னீசன்
கால மவத்தைக ணற்குணம் வேதகு
சாலுல குற்ற சமத்தமு மோமெனு
மூல வெழுத்தொரு மூன்றி னடங்கும்.

அகாரமுக ரத்தி லுகாரமக ரத்தின் மகாரமுத லாக மதனி
லகாரமுறவொ டுக்கி யதுதனை யபிச்சை யதிலற வொடுக்கி யதன்மே
லக்கமெனவு தித்த புருடனி லொடுக்கி யவனையழி வற்ற பிரமசிற்
சுகவடிவெ னத்த னுளமனு பவத்தி லறிபொழுது சுத்த சொரூடம்

திருமந்திரம்.

ஓமெனு மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி
யோமெனு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு
வோமெனு மோங்காரத் துள்ளே பலபேத
மோமெனு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே.

ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்தவைம் பூதங்க
ளோங்காரத் துள்ளே யுதித்த சராசர
மோங்கார தீதத் துயிர்மூன்று முற்றன
வோங்காரஞ் சிவ பரசிவ ரூபமே.

அருக்கஞ் சுகமாம் பிரமமு மாகு, மருக்கஞ் சராசர மாகு மூலகிடம், றருக்கிய வாதார மெல்லாந்தன் மேனி, சுருக்கமின் ஞானந் தொகுத்துணர்ந் தோர்க்கே.

ஓம் சிவகுரவே நம:

ஆனந்த நித்திய மும்பிர காச வியாபக மு
மானதா மம்ரூபக் காதாரம் புத்தி யறிகிலது
மானதற் புத்தி யறிவதுஞ் சுத்த மபரமெனு
ஞான வியறன் னுருவா முருகனை நாடுதுமே.

ஒவ்வொரு விசேஷணத்தின் பிரயோசனம்.

விடயஞ் சுகமெனி னித்திய மாகா விண்காலந்
தொடர்நித் தியமெனி னப்பிர காசஞ் சுடர்தீயும்
விடல்வியா பகமல வி(ன்)னம்பிர கிருதி விண்சீவ
னடர்மெய ருருவக் காதா ரம்மல வதுரச்சேல்.

படவா விரச்சுச் சுயம்பிர காசம் பண்ணுதா
லடர்பல மறியா தறியும் விருத்தி வியாப்தியினில்
சுடரெனி னுன்மா வனித்தை மலத்தாற் சுத்தமுறு
தடர்பின் வஸ்துப் பரிச்சின மறையி னபாரமதோ.

1. (வி-ம்.) பிரம்ம லக்ஷணத்திற்கு அதிவியாப்திதோஷம் வாராமல் விஷயானந்தமு மியாபகாதிகளி னாத்மாவி னானந்தகுணமு மநித்தியமென் கைக்குதற்கு ஆனந்தத்துட னித்தியகுணஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

2. நியாய மதத்தில் ஆகாசாதிகள் நித்தியஞ் சடமென்பதை நீக்கற்குப் பராசக் சேர்க்கப்பட்டது.

3. சூரியாதிகளுடைய பிரகாசத்திலும், நியாய மதப்படி ஆத்மாவின் ஞானகுணத்திலும், க்ஷணிக விஞ்ஞானஸ்வரூப ஆத்மாவி னிடத்திலுமாகிய மூன்றையு நீக்க வியாபகஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

4. நாமரூபவாதாரம் ஆகாசாதிகளிடத்திலும், நியாயப் பிரபாகர மதங்களின்படி ஆத்மாவி னிடத்திலும், சாங்கிய மதப்படி பிரகிருதியி னிடத்திலும் வியாபகமென்றாலு நாமரூபத்துக் காதாரமெனக் கூடாமையா லதுவுஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

5. பிரமத்தைக் கேவல நாமரூபத்துக் காதாரமாகச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் பிராந்தியாலுண்டாக சர்ப்பத்தின் நாமரூபங்களுக்கு ரஜ்ஜு ஆதாரமாகிறபடியினா லந்த அதிவியாப்திதோஷத்தை நீக்க சுயம்பிரகாசஞ் சேர்க்கப்பட்டது. மற்றெந்த மதத்திலு நாமரூபங்களுக் காதாரமென்கிற லக்ஷண மெந்தப் பதார்த்தத்துடனும் பிரமத்துக் கதிவியாப்திதோஷ முண்டாகாவிட்டாலும், வேதாந்தத்தி விரச்சுவாதிகளிடங்களிற் கல்பிக்கப்பட்ட சர்ப்பாதிகளுடைய நாமரூபங்களுக் காதார விரச்சுவி னுபஹித சைதன்னியமே யங்கீகரித்து விரச்சு முதலியதை யங்கீகரிக்காவிடினு மிரச்சுவாதியை நாமரூபத்துக் காதாரமென விவ்விடத்துக் கூறியது ஸ்தூல திருஷ்டி மாத்திரத்தாலென்க.

6. உபாசகர்களுடைய மதங்களி லாத்மா சுயம்பிரகாச மவித்தியாமல சகிதமென்றலி னவற்றைநீக்கச் சுத்தமெனச் சேர்க்கப்பட்டது.

7. சாங்கிய மதத்தி லாத்மா சுத்தமென்றுந் தேசகால பரிச்சேத மில்லாததென்றும், வஸ்து பரிச்சின்ன முண்டென்றுங் கொண்டமையி னவைகளைநீக்க அபாரஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

8. புத்தி பிர்மத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கவில்லை. பிர்மம் புத்தியைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது. சப்தத்தினுடைய சக்திவிருத்தியினா லறிகிறதில்லையாயினுஞ் சப்தத்தி னிலக்ஷணாவிருத்தியாற் புத்தி பிரமத்தை யறிகின்றது. மலவிக்ஷேபங்களுடன்கூடிய புத்தியறியாது, நிர்மலமானபுத்தி யறியு மிவைமுறையே பலவியாப்தி, விருத்திவியாப்தி யெனப்படும். விருத்திவியாப்தியானது தீபம் அன்னிய பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதுபோல் பிர்ம்மத்தைப் பிரகாசிப்பிக்க வமர்த்தமன்று. ஆனாலு மிருட்டிற் கடத்தினுள் மூடப்பட்டிருக்கு மிரத்தினமானது கடமுடைந்தவழி பிரகாசிப்பதுபோல அகம் பிர்ம்மாஸ்மி என்கிற விருத்தியினால் பிர்ம்மத்தி னாவரணரூபமான அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திசெய்வதே பிர்ம்மப்பிரகாச முண்டாவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பிர்ம்மந்தான் பிரகாசிப்பதில் புத்திமுதலிய வேறுபிரகாசங்களை யபேக்ஷிக்காமலும் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கிறதாயு மிருப்பதாலது சுயம்பிரகாசமாயுந் தேசகால வஸ்துக்களா லந்தமில்லாத வபாரமாயு மிருக்கின்றது.

செ. 7-வது பாரம்—அந்தம். அவ்வந்தம் தேசகால வஸ்துவென மூன் றும்; அவை மூன்றுமில்லாத பரம் அபாரமெனப்படும்.

1. தேசம்—எது எல்லாவிடங்களிலும் வியாபிக்காம லோரிடத்தின்மட்டு மிருக்கிறதோ, அதற்குத் தேசத்தா லந்தமுண்டு. உதாரணம்:—கடம்போல். பிர்ம்மம் ஓரிடத்திலின்றி யெங்கும் வியாபித்திருக்கிறபடியாலும், சர்வதேசமும் பிர்ம்மத்தில் மாயையாற் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியாலும் பிர்ம்மத்துக்குத் தேசத்தா லந்தமில்லை.

2. காலம்—எதற்கு ஜன்மத்துக்கு முன்னும் நாசத்துக்குப் பின்னு மபாவ முண்டோ அதற்குக் காலத்தா லந்தமுண்டு. உதாரணம்:—ஆகாசம்போல் பிர்ம்மத்துக் குற்பத்திநாச மில்லாதபடியால் பிர்ம்ம நித்தியம். ஆகையாலதற்குக் காலத்தா லந்தமில்லை.

3. வஸ்து—எதுவெதற்கு வேறுபடுகிறதோ அதனாலதற்கு அந்தமுண்டு. கடம் வஸ்திரத்துக்கு வேறுபடுவதாற் கடத்துக்கு வஸ்திரத்தா லந்தமுண்டு. பிர்ம்மத்திற் சடசேதனரூப வஸ்துக்களெல்லாங் கல்பிதங்கள். மண்ணில் கல்பிதமான கடம் மண்ரூபமா யிருப்பதுபோல் பிர்ம்மத்தில் கல்பிக்கப்பட்டவைகளெல்லாம் பிர்ம்மரூபமே. ஆகையால் பிர்ம்ம மெல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவாயிருக்கிறது. இப்படியிருப்பதாற் பிர்ம்ம மெதற்கும் வேறுபடுகிறதில்லை. வேறுபடாமையால் எந்தவஸ்துவாலும் பிர்ம்மத்துக் கந்தமில்லையாகையால் பிர்ம்ம மபாரமாம்.

(கு—து.) சகமாயும், நித்தியமாயும், பிரகாசமாயும், வியாபகமாயும், நாம ரூபங்களுக் காதாரமாயும், புத்தியறியாது மறிவதும், சுத்தமாயும், அபாரமாயு மெதுவிருக்கிறதோ வதுதான் நான். மகாவாக்கியத்தின் தாற்பரியமான தன் னைக் காட்டிலும் வேறாகாத பரமாத்மாவே தனது சொரூபமென்பதாம்.

ஞான சூரியன்.

என்றுமோர் தன்மை யாகு மெழிலறி வுருவ தாகிப்
பொன்றுபூ தாதி யுந்தா னுகியே புரையொன் றின்றி
நின்றபே ரின்ப நாத னிலவுநா மகட்குக் கேள்வன்
பொன்றிகழ் தரம லைத்தாள் பொலிவுறச் சென்னி வைப்பாம்

அறிஞரைப் புகழ்ந்தவை யடக்கம்.

அவிரோதபோதம்

நற்பொரு ளெங்குங் கொண்டு நன்றலா தெங்கு நீக்கி
யற்புத வண்டே யென்ன வரும்பயன் கொள்வ தன்றித்
தற்பொரு ளென்று மற்றைத் தமதலாப் பொருள தென்றும்
பற்பல கூறிக் காதும் பரிசது பெரியோர்க் கின்றே.

எரிக்கவெம் மதமெக் நூல்க ளியாவையுந் தடதா யாக்கு
வட்டத்தகற் பொருளை கொண்டு வளம்பட மகிழ்வ தல்லாற்
பட்சத்தொரு பொருளைப் பற்றிப் பாங்கிற லதிலொ துங்கிப்
பிடித்தது பிடித்துக் காதும் பேதமை பெரியோர்க் கின்றே.

குரு வணக்கம்.

ஆப்தனிற் சேர்ந்த தறிவன்றோ நீயதுகாண்
ஒப்பிடம் வேறன் றுணர்த்தினன்—மாய்விலாச்
சென்னைசச்சி தானந்த சிமாங் குரவன்ற
ணன்மலர்த்தா ளென்மகுட நாடு.

தத்துவமசி வாக்கியார்த்தம்.

துவிதம்.

ததிவ—துவம், தத்துவம,
தத்—பரம், இவ—போல,
துவம்—நீ, அசி—ஆனாய்.

(க-து.) பரத்தைப்போல் நீயானாய்.

உதாரணம்:—மதிமுகம், பவளவாய் என்பவற்றில் போலவென்னும் உவமவுருபு தொக்கு நின்றாற்போலும்.

விசிட்டாத்துவிதம்.

தத்துவமசி.

விசிட்டம்—கூடியிருக்கிற, துவிதம். தஸ்யபாவம்—தத்வம், தஸ்ய—பரத்தின், பாவம்—தர்மமாக, துவம்—நீ, அசி—ஆனாய்.

(க-து.) பரவஸ்துவின் தர்மமாக நீயானாய்.

உதாரணம்:—பிராமணத்துவம், க்ஷத்திரத்துவம், சந்நியாசத்துவம் என்பவற்றில் துவமென்பது தர்மத்தை விளக்கிநின்றாற்போலும்.

அத்துவிதம்.

தத்துவமசி.

தத்—துவம்—அசி யெனப்பிரித்து, நேரேயேனும், துவம்—தத்—அசி யென மாற்றியேனுங் கொள்ளினும் பதப்பொருள் அது நீயானாயெனவும், நீயதுவானா யெனவுமமையும். அமையவே, யது

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

'கேவலர் ... யெனத் தேற்றப்பொருள் கோடற்குத் தொக்குநின்ற ஏகாரமெனப்பெறும்.

உதாரணம்:—வேடதாரியொருவன் தான்கொண்ட வேடமாகிய பிராமணத் தன்மையைக் கெட்டியாய்த்துடனும் அவனையன்றி வேறில்லாமையால், அக்கேடத் தாரணமாகப் பிராமணன் கெட்டியா னென்புழிப் பிராமணனே கெட்டிடான், கெட்டவனாகிய பிராமணனெனப் பொருள்படுதற்குத் தேற்றேகாரந் தொக்குநின்றவாறு காண்க.

திருமந்திரம்.

சீயது வாறு மெனநின்ற பேருரை
யாயது நான்றேனே னென்னச் சமைந்தற்ச
சேய சிவமாக்குஞ் சீர்நந்தி போரு
ளாயது வாயனந் தானந்தி யாமே.

ஆகிய வச்சோயந் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய விட்டு விடாத விலக்கணைத்
தாகுப சாந்தமே தொந்தத் தசியென்ப
வாகிய சிவன் பரன்சிவ னேமே,

இன்னும் அவனே தானேயாகிய வந்நெறியென்னும் 10–ஞ்சூத்திரத்தி னுரை யானுங் கண்டுகொள்க.

அவதாரிகை.

ஆதலானுங் கூறிவந்த நியாயம்பற்றி யினியிச் சிவஞானபோதத்திற்குஅத்து விதமாயாக வேதாந்த தீபிகையென்னும் ஒருரையியற்றப் புகுவதின் காரண முணர்த்தல்.

நேரிசை யாசிரியப்பா.

பூமேவு தேவும் பொறிவாழு மார்பனும்
பாமேவு வேதமும் பண்ணவரும் போற்றுகின்ற
திருப்பெருந் துறையிற் சிவபெரு மான்முன்
அருப்பொரு ணிறைந்த வாகம சாரமாஞ்
சிவஞான போதத்தைச் செப்பக் கேட்ட
தவமிறை மாணிக்க வாசக ரெங்கோன்
அவையே தானே யாயென்ற வதற்குச்
சிவமணங் கமழுந் திருவா சகந்தனி

ன்றெனக் கருளி யென்னும் பரசினி
லொன்றாநீ யல்லை யன்றியொன் றிலையென

வன்றான் மொழிபெயர்த் தருளிய சைவ
வெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்ட தேவ

ராக்கொடு சேர்த்தி யணைத்தவக் கற்போ
ஆருக்கி யுடன்கியைந் தோதின ருதாரணம்

வித்துண்டா மூல முனைத்தவா தாரகமா
மத்தன்று ணிற்றன் மண்ணுயிர்க் கறைந்தனர்

வேதாந்த மெய்ப்பொருண் மேலவின் மூலஞ்
சாதா ரணமாஞ் சைவதாந் திரிகளுந்

திருத்துறை மன்னு மருணந்தி தேவர்
வருத்தமுற் றதனை மாற்றக் கருதிச்

சிவஞான சித்திநூற் செப்பினர் வழிபோல்
தவமிலர் பலரைச் சந்ததிகொளற்கு

உனக்கன் ருத்திரத் தாரத்தினைத் தேர்ந்தென
ஈனப் பாச மிரித்திடென் றியம்பிட

மண்வின் னரசயன் மாலார் வாழ்வு
மென்டரு பூத யோனிக ளியாவுங்

கண்ட சாலங் கனுக்கமு திரத
முண்டுபோ லின்று முலகென வோதினர்

மூற்று மொழிக்கா வழியென முனிந்து
கொற்றவன் குடிவந் துற்ற வுமாபதி

கனவின் பயனு நனவின் பயனும்
வினையின் பயனவை பொய்யா காதென

முடுக்கியு மொடுக்கியு முதல்வழி நூலினைத்
தொடுத்துப் புடைநூல் சொல்லின ரட்டே

யின்னும் பலபுடை நூல்க ளிவர்க்குள
வன்னு லொழிந்துவே தாகம முங்கொளா

ரின்னூற் களிலே நம்நூ லெதுவெனி
லென்னு லிதுவென வியம்பவு மாட்டா

நின்றோர் நூலை யியம்புவ தென்னை
முன்னூற் பொருட்கொளா மூட நூல்க

ளுலைந்து சிலந்தி யுடுக்கொளுங் கந்தைநூல்
கலைபயி றெளிவு கட்டுரை யிலார்நூல்

அலைபேய்த் தேர்போ லாம்பொய் மதநூ
லவனறி யாத ஞான மிழுக்குநூ

லெல்லா மாகியு மல்லவா மிறையென
நல்லன நூல்க ளூட்டுவ தறிவார்

காணனீ ருவமை கழறுமின் னூற்கலா
தினநூற் கற்றே யிழுக்குடைத் தாகுவர்

நீரி லெழுத்து நிகழ்கனாப் பேய்த்தே
ரோரி னிவையின் றுமாற் கொப்பென

நிகழ்று மடையா ளுண்மை யெனுமிவர்
பகலை யிரவெனும் பாதகர்க் குயர்வோ

ரிறைவனை யும்மிறை யெனுநூற் கருத்துட்
சிறையுல வும்புனற் செய்தியிற் றோன்றும்

அறைபேய்த் தேர்போ லாம்பொய் மதங்களாந்
துறைபல போக்குந் துகடீர் நூலெனல்

பாற்கடன் முற்றும் பருகிய பூனையும்
வேற்கொடு மலடியின் மைந்தன் வெட்டனே

சித்திர புரோகித னிபம்புனன் முடிவைத்
தந்திரச் சைவநூல் சாற்றுதற் கெளிதோ

சுந்தர பரவைச் சுகமெய்ப் படியென
அந்தணன் படிப்பா னறிவை நீயெனல்

வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
வாழ்க்கைப் புலன்வழி மாற்றிச்சித் தாந்தத்து
வேட்கை விடுமிக்க வேதாந்தி பாதமே
தாழ்க்குந் தலையினேன் சற்சீட னமெனுந்
திருமூலன் றிருவடி சென்னிமேற் சேர்த்துமெய்
பொருளைவே தாந்தத் தினையுரை யோதுவன்

வழிபுடை நூல்போன் மதித்துரை செப்புபின்
னழியுரை யதனையே முதனூற் காக்குங்
கொடுங்கோன் மன்னிகர் கூட்ட
விடும்பைச் சமய விருளிரிந் திடவே.

"திருவாசகத்தி லொன்று நீயல்லை யன்றியொன்றில்லை." யென வஸ்து சித்தாந்தம் காட்டியதை மறுக்காதேற்றற் குதாரணம் வருமாறு:—

பெருந்திரட்டு 315-வது ப. ஞானசித்தி.

வாக்கினுன் மனத்தான் மதிக்கொணுப் பொருளை மதிவருப் புக்குலால் வருந்தி, நோக்குமா முயல்வர் முயலுகின் றுலென் னோக்கிட லாகுமா றுண்டோ, தாக்கிலா தெங்கு மியாவையுந் தாளுப்த் தானவை யொன்றலாப் பொருளை, நீக்கிலா ஞான விழி பிலங்கைக் கனியெனக் காணலா மேமே.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்—திருமுதுகுன்றம்.

தேவராயு மசுரராயுஞ் சித்தர் செழுமறைசேர்
நாவராயு நண்ணுபாரும் விண்ணெரி கால்நீரு
மேவராய விரைமல ரோன்செங் கண்மா லீசனென்னு
மூவராய முதல்வ னொருவன் மேயது முதுகுன்றே.

பற்று மாகி வானு ளோர்க்குப் பல்கதி யோன்மதிபா
ரெற்று நீர்தீக் காலு மேலை விண்ணிய மானனொடு
மற்று மாதோர் பல்லுயி ராகி மாலய னும்மறைகள்
முற்று மாகி வேறு மானன் மேயது முதுகுன்றே.

திருக்கழுமலம் 171-ம் ப. "புவிமுதலைம் பூதமாய்ப் புலனைந்தாய் நிலனைந் தாய்க் காணானன்கா, யவையவைசேர் பயனுருவா யல்லவுரு வாய்நின் றானமருங் கோயில்."

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள். திருவொற்றியூர் 837-ப.

மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலைய மல்லை மலைபல்லை கடலல்லை வாயுவல்லை யெண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியு மல்லை யிரவல்லை பகலல்லை யாவுமல்லை, பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடுமல்லை பிறி தல்லை யானுயும் பெரியாய் நீயே, யுண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயை யல்லை யுணர்வரிய வொற்றியூ ருடையகோவே.

என்னுந் தேவாரங்களை யிரண்டாஞ் சூத்திரம் 47-வது பக்கம் திருவாசகத் தோடு சேர்த்துக்கொள்க.

ஆலிங்கனசுக முத்தியென்றது கவுணம்.)

வினா:—பிரகஸ்பதிபகவான் இந்திரனுக்கு ஆலிங்கனசுகமே முத்தியென்றதென்னை?

விடை:—சுகிப்பாரைக்கண்டு சுகிப்பது அரிதரிதெனக் கருதியென்க.

வினா:—இவ்வாலிங்கனசுகம் எளிதாயினும் ஆண்மக்களைக் கெடுக்கத்தக்கதன்றோ?

விடை:—இம்மயக்கத்தாருஞ் சிறுவே முத்திசுகமெனக் கவுணமாகக் கூறினதேயன்றி முக்கியமன்றென்க.

வினா:—அஃதெங்ஙனம்?

விடை:—அம்மதனூலிற் கூறியவண்ணம் விதிவழுவாமல் தாடனம், சும்பனம், நகக்குறி, பற்குறி முதலியவைகளையும், புணரத்தக்க மாதர்களையும், அமிர்த தாரணையையும், காலத்தையும், அகற்றரிய அவுடத்தையும் அறிந்து இடைவிடா தாலிங்கனஞ் செய்யவல்லவராயின், அவர்க்கு அம்மாதருடலம் இன்பக் கட்டியாகத் தோற்றும். தோற்றினும், பின்னர் வரவர அவ்வுடலம் பூச்சிப் புழுக்கட்டும், மலமூத்திரக்கட்டும் சீ இரத்தக்கட்டும், ஈரல் மாமிசக்கட்டும் இடமாகத் தோல்மூடிய என்புக்கூடன்றிச் சுகவாழ்வுக் கிருப்பிட மன்றெனத்திடமவர் புத்திநுட்பத்தனவாய்ச் சிறிது சிறிதாகப்பெருகும்; அது பெருகப் பெருக அருவருப்பு மவ்வாறேபெருகும்; அது பெருகப்பெருகச் சுகமிலதான் எங்ஙனே எங்ஙனேயென விசாரிக்கும் விசாரம் வரும்; அதுவா ஆராமைய மவ்வாறே பெருகுமென்பதும். அவ்விதிப்படி செய்யாது மிருகங்களைப்போற் புணரின், போகம் மிதமின்றிப் பெருகுமென்பதும் அந்நூற் கருத்தாதலின் முக்கியமன்றென்க.

இவ்வுரைக்கு வேதாந்த தீபிகையென்று பெயர்கொடுத்ததின்காரணம்

பிரத்தியட்சத்தாலும், அனுமானத்தாலும் எவரும் எளிதிலறிய முடியாத வஸ்துவைத் தெளிவாய்க்காட்டும் சொல்மயக் கருவியாயுள்ளது வேதம். எனவே, சோதிட்டோமம் முதலியன சுவர்க்காதி சுகங்களைத்தரும். கள் குடித்தல் முதலியன பெரும்பாதகத்தை யுண்டாக்கு மென்பதாதி ரகசியங்கள் பிரத்தியட்ச அனுமானங்களால் எளிதிலறிப்படா; ஆகவே, அவற்றைக் காட்டுவது வேதமென்பதாயிற்று. அவ்வேதம் அவித்தியா வசப்பட்ட சீவர்களின் அறிவாற் றலுக்கு எளிதிலெட்டாத விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் பெருங்கருவியாய்நின்று கருமம், ஞானங்களைக்காட்டுந் தொழிலால் சங்கிதைகள், உபநிடதங்களென இருபாற்படும். அவற்றுள் வேதோக்த கருமாதிகாரியான மனிதாதியோர் குழவிப்

பூருவத்திற் சிறப்புருவத்தொடங்கி அறுத்துக் கொண்டிய கருமங்களைச்சொல் லும் கருமகாண்டங்கள் சங்கிதைகளாம்; அவற்றின் கருத்தை விளக்குநூல் பூர்வமீமாம்சையாம்.

பலனைவிரும்பாத கருமானுஷ்டானத்தினால் ஏகாக்கிரமுண்டாய் அதனாற் சாதன சதுட்டய முற்றோருள்ள முமுட்சுகளுக்கு ஆத்மாநாத்ம விசாரணையைப் போதிப்பது உபநிஷத்துகளாம். இவ்வுபநிஷத்துகள் வேதத்தி னிறுதியில் படிக்கப்படுவதால் வேதாந்தங்களென்றுஞ் சொல்லப்படும். அவ்வேத வுபநிஷத் துகளின் பொருளை விளக்குவது உத்தரமீமாம்சையாம். ஆதலால் அதனையும் வேதாந்தமென வழங்குவது ஆன்றோர்களினது வழக்கம். அவ்வேதாந்தத்தின் பொருள் ஆசிரியனது அருளில்லார்க்கு விளங்காது விளங்காதாகவே, அதனை ஆசிரியன்பால் கேட்போருக்குப் பண்டைத் தீவினைவயத்தாற் றோன்றும் விபரீத சங்கைகளாகிற இருட்டையகற்றி, பொருளுண்மையை விளக்குவதால் இவ் வுரைக்கு "வேதாந்த தீபிகை" யென்று பெயர்தரப்பட்டதென்க.

இருளைப்போக்குவதில் சூரியன், சந்திரன் முதலிய பெரிய தேசக்களிருக்க அவற்றின் பெயரையமைத்து வேதாந்த சூரியன் என்பதாதியாகக் கூறாது, வேதாந்த தீபிகையெனப் பெயர்தந்தது யாதுகாரணம் பற்றியெனின், நூலின் அளவுநுறைக் திருக்குந் தன்மைபற்றியாமென்க. மேலும் சூரியன்முதலிய தேசக்களைப்போன்று பிரம்ம சூத்திரமாதி பாஷியாதிகள் பலவுள்ளன. அவை யெவர்க்கும் எளிதிலெட்டா; அறிக் கருதியபோதெல்லாங் கைகூடா. அன்றி எங்கெங்கே விடங்களில் இருளிருக்குமோ, அங்கங்க விடங்களிலெல்லாம் சூரியன் முதலிய வொளிப்பொருள்களைச் செலுத்தச் சாத்தியப்படாது. படாதாகவே, எளிதில் நினைத்தபோது எவ்விடத்துஞ் சூக்குமமாய்த் தேயுவைத் தீபமாக விளி யோகித்து அவ்விடத்துள்ள விருளைப்போக்குவதுபோல, ஜன்மாந்திர தீவினைப் பயனுல் கட்டுப்பட்டவர்களது அகவிருளைச் சுருதியுக்தி யனுபவத்தால்விலக்கி, அங்கு புதைந்துகிடக்கும் ஆன்ம (பிரஹ்ம) சொரூபமாய வேதாந்த மெய்ப்பொ ருளை விளக்கும் உரை வேதாந்த தீபிகையா மென்றறிக.

இந்நூற்கதிகாரியினிலக்கணமும், அவ்வதிகாரிக்குச் சிவஞானபோத மென் றதின் பொருளும், அப்பொருள் வேதாந்த சித்தாந்தமாகிய சமரச சன்மார்க்க முத்திநிலையென்பதையு முதாரண முகத்தானே யுணர்த்துகின்றது.

குமாரதேவர் விஞ்ஞானசாரம் அதிகாரியினிலக்கணம்.

தந்தை தனது சுதர்கையின்முன் றந்த பொருளைத் தானேபின்
சிந்தை மகிழ்ச்சி யுடனிறக்குஞ் செய்தி போல மூவடிவாய்
அந்த சிவனே பிரப்பாக வாங்குந் தனது மாயையினை
ந்த வகையை யுணர்ந்தீபி னிரியும் வினைக ளென்றறிவாய்.

மூன்று வடிவாய் மும்மலத்தை மூன்று பங்காய்த் தான்கொண்டு
மூன்றுங் கெடுத்து நமதுடைய மூன்று பொருளும் பங்காக்கி
மூன்று வடிவுங் கைக்கொளவே மூன்று முதலா மானசத்தே
மூன்று வடிவா மெனப்பொருள்கண் மூன்று மீந்தே பணிந்திரிக.

இந்தத் திறனிற் பணிவிடைக ளியற்றி வினைகள் சமமாகில்
அந்தத் தடங்க ளொத்துநிற்கு மந்தத் தராசி னுலைபோல்
பந்துக் கிலேச மேயின்றிப் போதஞ் செனித்தாம் வினைகள்கெடுஞ்
சந்திப் பதுவா மப்பொழுதே சத்தினி பாதந் தான்பிறத்தல்.

சத்தினி பாதந் தான்பிறந்து சாற்று மந்தக் கரணங்கள்
சுத்தம தாகி யவ்விடத்திற் றோன்று நான்கு சாதனமும்
எத்திற் றானும் வேறொன்றா லெய்தா தெய்திற் றெனினும்பின்
சூத்திர மாகிப் போமெனவே கொள்ளார் மேலோ ரிதன்றே.

இந்த நான்கு சாதனமு மில்லா தவர்கட் கொருக்காலும்
அந்த ஞானம் வெளியாகா ததனி னயனத் தொடுதோன்றிப்
பந்த மறவே யுரைத்திடினும் பாழுக் கிறைத்த நீரொக்கும்
முந்த நான்கு சாதனமு முத்தி யடைவோர்க் குறவேண்டும்.

சத்யா சத்ய வத்துவினைத் தகவே பிரித்துத் தானறியில்
கொத்தாய் மற்றை யம்மூன்றுங் கூட வுடன்வந் தவணையுறும்
அத்தா லதுநீ யென்றுரைக்கு மமல வாக்கி யப்படியே
ஒத்தாற் பிரமந் தானாயே யுணருங் குருவி னருளாலே.

சிவம், ஞானம், போதமென்பதின் பொருளுணர்த்தல்.

திருவாதவூரர் புராணம்—திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம்.

அண்டமெலாங் கடந்தபொருள் பகரு நாவி னளவுரைப்பார்
தெளிந்தயர்வா ராய்வா ராகித்
தொண்டுபடு மடியார்க ளூற்றோன் பான்மேற் றொன்றுந்
றொன் பானென்னுந் தொகுதி சூழ
வொண்டொடியா ளங்கிருப்ப விருப்பா லெய்தி யுடனு
ணைந்துச் சிவஞான முணர்வா ரன்பு
மண்டுநெஞ் சினில்வணங்கி வணங்கார் போல மந்தி
ரியர் மேன்மையுடன் வந்து நின்றார்.

(இ-ள்.) அண்டங்களெல்லாங் கடந்த பொருளாகிய கடவுளாற் சொல்லப்பட்ட வேதாகமங்களுடைய அளவைகளைச் சொல்லுவாரும், அவைகளைத் தெரிந்து ஆராமைப்படுவாரும், ஆராய்வாருமாகி யடிமைப்படு மடியார்கள் தொகையாய்த் தொண்ணூற்றென்பது பெயர்கள் சூழும்படி உமாதேவியை யொரு பக்கத்திலேயுடைய பரமசிவன் எழுந்தருளியிருக்க, விருப்பத்துடனே யவ்விடத்தடைந் தன்புபெருகிய மனத்தால் வணங்கிக் காயத்தால் வணங்காதவர்போல அன்புடனே வந்துநின்றார்; உடனே சிவஞானத்தைப் பெறுவாராகிய மாணிக்கவாசகர். எ-று.

உருத்திராக் திருமணியை யிலங்கு காதி லொண்சிரத்திற் கந்தரத்தி லொளிகொண் மார்பிற
காத்திலணிந் திலகுதிரு மூண்ட மங்கி கண்கரந்த நன்னுதன்மேற் கவினச் சாத்தித்
திருத்திகழும் வேதியனு ரம்பொன் மேனி திகழ்வதுகண் டகமகிழ்வார் செங்கை மீது
பொருந்தமுறும் புத்தகமே தையா வென்னப் பொய்மை யிலாச் சிவஞான போதமென்றார்.

(இ-ள்.) அழகிய உருத்திராட்சத்தைப் பிரகாசியாநின்ற செவியிலும் ஒளியையுடைய சிரசிலும், கண்டத்திலும், விளங்குகின்ற மார்பிலும், கையிலும் ஒளிர் தொளியையுடைய விபூதியைத் திரிபுண்டரமாக அக்கினிக் கண்ணை மறைத்த நல்லநெற்றியிலே யழகுபெறத் தரித்துச் சிறப்புப்பொருந்திய வேதியருடைய அழகிய பொன்னையொத்த திருமேனி பிரகாசிப்பதைக்கண்டு மனமகிழ்ச்சி யுறுவாராகிய மாணிக்கவாசகரானவ ரவரைநோக்கி, ஐயா! சிவந்த திருக்கரத்திலே பொருந்தியிருக்கின்ற புத்தகம் என்னவென்று கேட்க, வப்பெரியவர் பொய்மையான சிவஞானபோதமென் றருளிச்செய்தார். எ-று.

என்றலுமே சிவமேது ஞான மேதிங் கிலங்கியிடும் போதமே தியம்பு வீரேல்
அன்றுவட நீழலில்வந் திருந்தார் நீரே யடியேனு முமக் கடிமை யாவே னென்ன
நின்றசிவ மொன்றதனைத் தேர்தல் ஞான நிகழ்போதந் தேர்ந்ததனைத் தெளித லாமென்
றொன்றியநற் பொருள்வினவி நிற்பார் சிந்தை யுருகும்வகை யுரைசெய்தா ருவமை யில்லார்.

(இ-ள்.) சிவஞானபோதமென் றவரருளிச்செய்த வுடனே, சிவமாவதென்ன? ஞானமாவதென்ன? விளங்குகின்ற போதமாவதென்ன? இவற்றைச் சொல்லுவீரேயானு லங்காளில் கல்லாலவிருட்சத்தின்கீ ழெழுந்தருளி யிருந்தவர் நீர், யடியேனுமுமக் கடிமையாவேனென்று சொல்லச், சிவமென்ற தொப்பற்ற

மெய்ப்பொருள், ஞானமென்ற தனித்தெரிதல், போதமென்பது தெரிசன பிரகாசமென்று பொருந்திய விந்த மேலானபொருளை யறிவின்ற நி... பொருளுடைய னாயிருக்கும்படி யுணர்ச்சிசெய்தார் தமக்கு நீங்காத குருவுமாய் மாய்வந்த பரமசிவன். எ-று.

சிவஞானமென்பது:—பரஞானமா மிஃது திருவடிஞானம், அருள்ஞானம், பதிஞானம், அத்துவிதஞானம், சுத்தஞானம், சன்மார்க்க ஞானம், தற்பரஞானம், மெய்ஞ்ஞானம், உண்மைஞானம், அபரோக்ஷஞானம், பரஞான முதலிய பல பெயர்பெறும்.

அபரஞானம்:—சரியை, கிரியை, யோகமெனப்படும் பரோக்ஷஞானமாம்.

சிவஞானபோதமென்பது:—ஞானத்திற் சரியையாதி நான்குமாகிய சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம், சமாதிகாரணமாகச் சாக்ஷாத்காரத்தைக் கொடுப்ப தெனப்படும். இதனை அடியில்வரும் திருக்குறளானு முணர்க.

36-ஆம் அதிகாரம்—மெய்யுணர்தல்.

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

(இ-ள்.) யாதொருபொருள் யாதோ ரியல்புடைத்தாய்த் தோன்றினும் (அத்தோன்றியவிதத்தைக் கண்டுவிடாமல்) தோன்றிய அப்பொருளினிடத்திருக்கும் மெய்யாகிய பொருளைக்காண்பது மெய்யுணர்வு. எ-று.

(க-ரை.) எந்தப் பொருளினிடத்தும் உண்மைப்பொருளை யறிவதே யறிவென்பதாம்.

(வி-ரை.) சராசரமாகிய பொருள்களிலெல்லாம் உலகத்தார் கற்பித்துக்கொண்டு வழங்குகின்ற கற்பனைகளைக் கழித்துநின்ற உண்மையைக் காண்பதே மெய்யுணர்வென்றபடியாயிற்று. அஃதாவது, அரசன் சோமனென்றவிடத்தே யரசனென்ப தோர்சாதியும், சோமனென்ப தோர்குடியு மொருவனிடத்தே கற்பனையாதலால், அக்கற்பனைகளைவிட்டு அவனை நிலமுதலாயின தத்துவங்களின் கூட்டமென்று அறிந்து, அத்தத்துவங்களை நிலமுதலாக அதனதன் காரணங்களு ளொடுக்கிக்கொண்டுபோய் முடிவிலே காரணகாரிய மிரண்டுமில்லாம லிருப்பதனையறிதலாம். (இதனால் மெய்யுணர்வினது இலக்கணஞ் சொல்லப்பட்டது.)

இதன்விரிவைத் திருக்குறளில் ஞானம் என்னும் வீட்டுநெறிப்பாலில் மெய்யுணர்தலினாலும், பரிமேலழகருரையானும் கண்டுகொள்க.

தற்சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

உ

போதுப்பாயிரம்.

அவதாரிகை.

இராகத்துவேஷாதி குணங்களும், மங்களாசரணை முதல் அநுபந்த சதுஷ்டய மீறாக நான்கினிலக்கணங்களு முணர்த்தல்.

இராகத்துவேஷாதி பதின்மூன்று குணங்கள்.

பரஸ்திரீகமனம் பண்ணு மிராகத்தா னெறிடுந் துன்பமுணர்த்தல்.

அறம்புகழ் கேண்மை யரசு மிழந்தறி வேதுமின்றி
சிறந்த திலோத்தமை சீதையாற் சுந்தோப சுந்தரு
மிறந்தா ரிராவண னும்மிறந் தானவ் விராகத்தினை
பிறந்துநின் பொன்னடி பெய்தச்செய் யானையெழின் முகனே. 1

பதிலபகாரம்பண்ண நினைக்குந் துவேஷத்தின் பலன்.

எழிலா ழியனு மிறக்கத் தமய னிரண்யகசு
ஒழியாத் துவேஷத்தை யுற்றழிந் தான்றன் னுறவினொடு
மிழியப காரக் கெதிரப காரஞ்செய் பெண்ணமின்றிப்
பொழியா முகவனின் பொன்னடி காணும புலனருளே. 2

புத்திரகளத்திர தனதான்யாதிகளை மேன்மேலிச்சிக்குங் காமத்தின் பலன்.

புலனழி காமத்தாற் புத்திரர் தானியம் பூமிதனம்
கலனுர் களத்திர மேன்மேற் கருதி நரகசுரன்
பலனவின் மாதர் பதினு யிரஞ்சிறை யிட்டிலட்சம்
நலனிறை முன்னரே நாரா யணனு னசித்தனனே. 3

தன்காரியத்தில் விக்கினம் பண்ணினவனிடத்தி லுண்டாங் குரோதத்தின்பலன்

தனக்கூண் டடுக்கப் பகாசூரன் வீமனைத் தான்சினந்து
தனக்குற வாதியுந் தானு மடிந்த குரோதத்தையென்
றனக்கடை யாதரு டந்திடு வாய்தந்தி மாமுகவன்
றனக்குச் சகோதர சண்முக வாநின் சரண்சரணே. 4

[illegible] கொருகாசுங்கொடாத லோபத்தின் பலன்.

[illegible]னத் திடாதபோர பத்துரி போதனன் சரம்படிப
[illegible]னத்திட்டான்வாழ்வு வல்லுயிர்ச் சிங்கம்போ லவர்கட்கும்
[illegible]னத்து லோபத்தைக் கன்ன னறிபாது கன்னனருண்
[illegible]னத்துப் பெற்றநல் வாழ்வருள் வரப்பமயில் வாகனனே. 5

[illegible] தனையாசியில் பிரியபோதப் பிரமோதமாய்வரும் [illegible]த்தின் பலன்.

[illegible]வன்னா ராமன்றன் மாதுர்சொற் காத்திடக் கானடைபத்
[illegible]ராதி பின்மகவ் யோகத்தான் மாண்டான் றசரதனும்
[illegible] யோகத்தை மாற்றிப் பாதன் மனமடைய
[illegible] வீரன் மகரா[illegible] பத்தி வணங்குவனே. 6

[illegible]செய்த்தால் கிருத்திய கிருத்தியந் தெரியாதவநம் மதத்தின் பலன்.

மன்மதக் கார்த்தவீர் யார்ச்சுன னாதர் வந்தவுடன்
தன்னால் வரிய மதத்தான் மதியாமை தானறிந்து
கொன்றன் பரசுராமன் மன்னன் றறிந்தக் குணம்விடற்கு
[illegible]யனூற கையகின் [illegible]பபடி யார்தொண்டு வேண்டுவனே. 7

மற்றையா க[illegible]னைச்சகியாத மாச்சரத்தின் பலன்.

வேண்டேன் பிறர்சுகம் வேண்டாத மச்சரம்வேண் டாமுன்றுன்
மாண்டான் சிசுபாலன் மாதரு மன்ராஜ சூயமகத்தில்
வேண்டக்கண் ணன்கிர தாம்பூலம் வாங்க வெதும்பிமன
மீண்டுதன் றுக்கம் பிறர்க்கு வரவென்று மீரிசையே. 8

தனக்குவந்த துக்கம் பிறர்க்கும் வரவேண்டுமென்றும், தன்சுகம் பிறர்க்கு வரவொட்டாமலும் நினைக்கும் ஈரிசையருசையாகிய விரண்டின் பலன்.

ஈரிசை யைபநந் துட்சத மொல்லனியின் வரனுடன்
போரிட்டு மாய்ந்தனன் பொல்லா வருணைப் பயந்தடரிகன்
பெரிது வர்க்கும் பெறவாக தேவனுப் கன்னனுடன்
போரிட்டு மாய்ந்ததாற் போற்றுயவன் றன்னிற் பிறக்கமே. 9

தான்செய்த பாதகத்தைப் பகரும்மெச்ச நினைக்கும் டம்பத்தின் பலன்.

தன்பாக மூர்த்தரு மமபாகரு மெச்சிடத் தானினைந்து
முன்னூ னபூருவ மன்னன் மொழியத்துர் வாசரிஷி
என்னே யிதுடம்ப பாக மெனமுனிக் கிடழிந்தான்
இன்மயி லோய்டம்பஞ் சேராத புத்தித் திடமருளே. 10

புத்திராதிசம்பத்துகளில் தனக்கு சமானமில்லையென்னுந் தர்ப்பத்தின் பலன்.

புத்திர மித்திரர் பொன்னு தியபல போக்கியமுஞ்
சத்திய லோகத்துந் தன்போ லில்லையெனுந் தர்ப்பத்தினு
லெத்தே வருக்குஞ் சதகண்ட ராவண னின்னல்செயச்
சித்துண நாரதன் சீதையாற் கொன்றிடச் செய்தனனே. 11

அடா என்னையறியாயா? நான்பிடித்தகாரியம் விடுவேனு? நீயா வெனக்கு புத்திசொல்லுகிறவனென்றுவரும் அகங்காரத்தின் பலன்.

செய்தல் விடாவகங் காரப்போர் செய்மது கைடவரை
அப்தவாண் டின்பின் னரிவரங் கேண்மின் னளிப்பலென
ஒப்பியே கேளென வுத்தமன் கேட்ப வுடனும்விட்டார்
மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றிவை மேவா வகையருள் வேலவனே. 12

இச்சை, பக்தி, சிரத்தை.

நரகஞ் சரீரமே நல்லறி வாளர்க்கு ஞானமிலார்
பரம சுகமெனப் பற்றுவ ரப்பதின் மூன்றினுடன்
நிரவய மாதற்கு நீக்கல் பசிதாக நீர்மலமாஞ்
சிரத்தையு நின்னடிப் பத்தியுந் தந்தருள் சேவலனே 13

மங்களாசாரனை, யுரையிலக்கணம், அன்னுவயவிலக்கண, மனுபந்தசதுட்டய மென்னுமிந்நான்கு மெல்லா நூன்முகத்து முரைக்கவேண்டுவதாதலி, னிந் நூன்முகத்தும் பொதுப்படவுணர்த்துகின்றது.

1. **மங்களாசாரனை** :—வஸ்துநிர்த்தேசம், வஸ்துவாழ்த்து, வஸ்துவணக்க மெனமூவிதமாகும். இவற்றிற்குமுறையே உதாரணம் மாமுகன், சரணம், தலை யிற்கொள்ளுதல்.

2. **உரையிலக்கணம்** :—இலக்கணங்கள் வழுவின்றியமையப்பெற்ற பதமும், பதப்பொருளும், பதசாரமும், அறிந்துகொள்வான்வேண்டி வினவுதலும், தக்கவிடைகொடுத்தலுமாகிய இவ்வைந்தும் வியாக்கியானங்களினிலக்கணமெனப்படும்.

3. **அன்னுவயவிலக்கணம்** :—இல்லாதவிடத்துச் கோவையாகச்சொல் லப்படும் விசேடணமும், விசேடியமும், கருத்தா (எழுவாய்)வும், கருமம (செயப் படுபொருள்)மும், கிரியை (பயனிலை)யுமாகியவைந்து மன்னுவயவிலக்கண மெனப்படும்.

4. **அநுபந்தசதுட்டயம்**:—ஓர்நூலுக்கிசைந்த விஷயமும், சம்பந்தமும், பயனும், அதிகாரிகளுமாகியநான்கு மநுபந்தசதுட்டயமெனப்படும்.

விசேஷ்ய விசேஷியமாவது:—சச்சிதானந்த [illegible] ளையுடைத்தாகிய [illegible]. [illegible], [illegible] பாவத்துவம். [illegible], சச்சிதானந்தமுதலிய விசேஷணங்களைக் [illegible] [illegible]. [illegible] பாவனையும் [illegible] விசேஷணங்களோடு [illegible] வேதாந்தசித்தம். அது [illegible]. [illegible]. விஷயமாவது [illegible], [illegible] முழுதுந்தரைப்படுதலைக் கூறு [illegible], பலமாவது சகலதுன்பங்களையுமொழித்து நித்தியானந்த [illegible], அதிகாரியாவது சாதனசதுட்டயமுடையவனாம்.

1. **விஷயம்:**—ஜீவப்பிரம்ம அபேதமாகிய ஐக்கியம்.

2. **சம்பந்தம்:**—சம்பந்தமாவது இருபொருள்களினுமுள்ளதாகிய [illegible] பற்றியுள்ள [illegible]. அவ்வு தொடர்புடைமையென்று [illegible]. அவை பிரதிபாதகப் பிரதிபாத்திய பாவசம்பந்தம், ஜனக ஜந்நியபாவ சம்பந்தம், கர்த்திரு கர்த்தவ்வியபாவ சம்பந்தம், பிராபகப் பிராப்பிய பாவ சம்பந்தமென நான்குவிதமாயிருக்கும்.

1. **சாஸ்திரத்துக்கும் விஷயத்துக்குமுள்ளது பிரதிபாதகப் பிரதிபாத்தியபாவசம்பந்தம்:**—சொல்லுகிறது பிரதிபாதகம் சொல்லப்படுகிறது பிரதிபாத்தியமாதலின் விஷயத்தை விளங்கச்சொல்லுகிற சாஸ்திரம்பிரதிபாதகம், சொல்லப்படுகிறவிஷயம் பிரதிபாத்தியமாம்.

2. **சாஸ்திரத்துக்கும் ஞானத்துக்குமுள்ளது ஜனகஜந்நியபாவசம்பந்தம்:**—உற்பத்திசெய்கிறது ஜனகம் உற்பத்தியாகிறது ஜந்நியமாதலின் சாஸ்திரம் பிரமாணமாக ஞானத்தையுற்பத்தி செய்கின்றமையால் ஜனகம்; ஞானம் விசாரணையாக உற்பத்தியாகின்றமையால் ஜந்நியமாம்.

3. **அதிகாரிக்கும் விஷயத்துக்குமுள்ளது கர்த்திரு கர்த்தவ்வியபாவ சம்பந்தம்:**—செய்கிறவன் கர்த்திரு செய்யத்தக்கது கர்த்தவ்வியமாதலின் விசாரஞ்செய்யுமதிகாரி கர்த்திரு; செய்யத்தக்கவிசாரம் கர்த்தவ்வியமாம்.

4. **அதிகாரிக்கும் பலத்துக்குமுள்ளது பிராபகப் பிராப்பியபாவ சம்பந்தம்:**—அடைகிறவன் பிராபகன் அடையப்படுகிறது பிராப்பியமாதலின் பலத்தையடைகிறவதிகாரி பிராபகன்; அடையப்படுகிறபலம் பிராப்பியமாம்; இன்னும் வேறுசம்பந்தங்களுமுள.

எந்தவஸ்துவுக் கெதனுடன்சம்பந்தமுண்டோ அந்தவஸ்துவுக் கதுவிஷயத்தி லுபயோகமுண்டு. எந்தவஸ்துவுக்கெதனுடன் சம்பந்தமில்லையோ அந்தவஸ்துவுக் கதுவிஷயத்தி லுபயோகமுண்டாகிறதில்லை: குலாலாதிகளுக்குக் கடவிஷயத்தில் சம்பந்தமுண்டு ஆதலின் குலாலாதிகள் கடவிஷயத்தி லுபயோகப்படு

கிறான; தன்னுக்குக் காரணரூபத்துடனுஞ் சம்பந்தமின்று ஆதலின் கன்ம காண்ட ரூபவிஷயத்தி லுபயோகப்படுகிறதில்லை. இங்ஙனஞ் சாத்திரத்துக் கிஃதிரண்டுக்கும் பரஸ்பரசம்பந்த மில்லையாயின் பிரஹ்மவிஷயத்தில் சாத்திர முபயோகப்பட மாட்டாது; அங்ஙனமே சாத்திரவிஷயத்தில் பிரஹ்மத்தி னுபயோகஞ் சித்திக்கமாட்டாது. பரஸ்பர வுபயோக நிச்சயஹேதுவாகக் கூறியிருப்பதால் வியர்த்தமல்ல.

3. பிரயோசனம்; பரமம், அவாந்தரமென விருவகைத்தாம்:—மாமரத்தைக் கண் வைத்தவனுக்கு வாழைக்கனி பரமப்பிரயோசனமும், அதனைத்தாக சுக்க தண்ணிழலை நாடுருவமாகியமரம் அவாந்தரப் பிரயோசனமு மாவதுபோல; துக்கநிவர்த்தி சுகப்பிராப்திமயமாகிய மோக்ஷம பரமப்பிரயோசனமும் பரமாத்ம ஐக்கிய ஞானம் அவாந்தரப் பிரயோசனமுமாம்.

அந்நேரல் அநர்த்தநிவிருத்தி, பரமாநந்தப் பிராப்தியாகியவிரண்டில் அநர்த்தத்தின் நிவிருத்தியென்ப தபாவரூபமாம். பரமானந்தப் பிராப்தியென்பதுபாவரூபமாம். அபாவமும் பாவமு மொன்றற்கொன்று விரோதிகளானமையாலிரண்டுஞ்சேர்ந்து மோக்ஷமாக வொரேயிடத்தி லொரேகாலத்தி லிராதாதலின் சாத்திரத்திற்குச்சொன்ன பிரயோசனஞ் சித்தியாதெனின். சர்ப்பநிவிருத்தி யதிஷ்டான ரூச்சுரூபமாகவே சித்திக்கின்றமையால் அது பாவரூபமே யாவதுபோலக் காரணசகிதசகத்து நிவிருத்தியு மதிஷ்டானப் பிரஹ்மமே யாமெனச்சுருதிகள் கூறுகின்றமையா லநர்த்தநிவிருத்தியும் பாவரூபமாகிய பிரஹ்மமேயாம். ஆதலினது பிரஹ்மத்தோடு விரோதமின்றி யபேதமாகிச் சாத்திரத்திற்குப் பிரயோசனமாகச் சித்திக்கும்.

இஃதன்றி யொரேவஸ்துவின் பாவரூபமு மபாவரூபமு மொரேயிடத்தி லொரேகாலத்திற் பிரதீதியாகுமென்பது விரோதமேயன்றி யொன்றின்பாவரூபமு மற்றொன்றினபாவரூபமு மொரேயிடத்தி லொரேகாலத்திற் பிரதீதியாகுமென்பது விரோதமன்றாகும். எங்ஙனமெனின் கடம்படமன்றென வந்நியோந்நியாபாவம் நிகழுமிடத்திற் கடத்தின்பாவரூபமும் படத்தினபாவரூபமு மொரேயிடத்தி லொரேகாலத்திற் பிரதீதியாகின்றன இங்ஙனமே சுழுத்தியிற் சுகத்தின் பாவரூபமுந் துக்கத்தினபாவரூபமு மொரேயிடத்தி லொரேகாலத்திற் பிரதீதியாவது சருவசீவர்களி னநுபவமாகவிருக்கின்றது. ஆதலின் பரமானந்தப்பிராப்தியு மநர்த்தநிவிருத்தியுமாகிய பிரயோசனஞ் சித்திக்குமென்பதற் கையமின்றென்க.

சகத்துநிவிருத்தி யதிட்டானப்பிரஹ்ம மென்பதற்குப் பிரமாணம்வருமாறு ரிபுகீதை ௩௪-வது அத்தியாயம்.

அரவுமுதற் பலவிதமாய்த் தோன்றினு மதிட்டான
விரச்சுவினை யாய்ந்தறிந்தால்

மருள்வடிவா மரவுமுத லனைத்துமந்த மாசற்ற
விரச்சுவடி வாவதேபோல்
விரவுசக முதலியவாய்த் தோன்றினும் விமலவதிட்
டானபரப் பிரமந்தன்னை
யருமையுட னன்றாக வாய்ந்தறிந்தா லவையாவு
மகண்டபரப் பிரமமாமே.

குமாரதேவர்—அத்துவிதவுண்மை.

பழுதை யதனிற் றோன்றியிடும் பாம்பை யுள்ள படிநோக்கில்
பழுதை யாமே தோன்றியிடும் பாம்பு மதுவாய் விடுமஃதின்
பழுதில் சிவத்திற் றோன்றியிடும் பன்மை யுலகை நோக்கிடின்
பழுதில் சிவமே யாய்த்தோன்றும் பன்மை யுலகு மதுவாய்ப்போம்.

தோன்றி விளங்கும் பொருளெல்லாங் வதால்வே தாந்த விசாரணையில்
ஊன்றி நோக்கி யனுதினமும் யூக மதனிற் பரிசயித்தால்
தோன்றி விளங்கு மறிவொன்றே சொன்மாத் திரமாய் விடுமுலகம்
ஊன்றி நோக்கா தவர்கட்கே யுளது போலத் தோன்றியிடும்.

ஏக மாகி நின்மலமா யிருக்கு நமக்கிப் பந்தமெனும்
மோகம் வந்த தெவ்வென்று முன்பின் பாரா திப்பந்தம்
போக வழியே தெனநாடிப் பொருந்தும் வேத விசாரணையால்
யூக மதனிற் சிதைக்கினதி னுள்ள வியல்பு பின்றோன்றும்.

ஊனும் போக மெமதென்றே யுன்னல் விசார மிலாமையினால்
நேர வகைக வினைகளென நிலைபோல் விளங்கி யிடுமிந்த
நானா விதமாஞ் சகமுழுது நாமே யன்றி வேறில்லை
தானாய் நோக்கிற் றானாகுஞ் சகமாய் நோக்கிற் சகமாகும்.

மாயை யெனுமிவ் வுரைக்கருத்த மதிக்கின் யாதொன் றிலாததுவே
மாயை யெனவிப் படியிருக்க மதிப்ப ரதனை யிருவகையாய்
மாயை மெய்யென் றுரைத்திடுவர் மயக்கப் பட்டுத் தனைமறந்தோர்
மாயை பொய்யென் றுரைத்திடுவர் மயக்க நீங்கித் தனையறிந்தோர்.

4. அதிகாரி:—மலம், விக்ஷேபம், ஆவரணமென்று மூன்றுதோடங்க ளில் ஆவரணமாத்திர முள்ளவனுஞ் சாதனசதுட்டயசகிதனாகியும் யுத்தி சாமர்த்திய புத்திமானுமிருப்பவன்; இவன் சாத்திரவிசாரமூலமாக வாத்மஞா னத்திற்கு மாத்மஞானமூலமாக மோக்ஷத்திற்கும் அதிகாரியாவதா லதிகாரியாம்.

1. **மலதோடமாவது**:—தான் பூர்வசன்மங்களிற் செய்த நிஷித்தகன்மபலமாகச் சித்தத்திற் பொருந்தியுள்ள பாவ சமஸ்காரமாகிய அசுபவாசனைகளாம்.

அம்மலதோடம் வேதயுக்தமான கன்மகாண்டங்களிற்கூறிய நிஷ்காமகன்மம், சற்சனர்களிடத்தினும் வைக்கப்பட்டதயை, ஈசுரநாம உச்சாரணமாகிய சாதனங்களா னிவிருத்தியாகுமெனவறிக.

2. **விக்ஷேபதோடமாவது**:— சித்தவிருத்தி சிரவணாதிகளிலேனு,மாத்மசொரூபத்திலேனு நிலைபெறுமலந்நியவிடயங்களைப்பற்றி நாநாவிதமாய்ச்சலித்தல்.

அவ்விக்ஷேபம் வேதயுக்தமான உபாசனாகாண்டத்திற்கூறிய ஈசுவரத்தியானங், குருத்தியான, மஜபாமந்திரம், மகாவாக்கியம், பிரணவம், ஈசுவரநாமோச்சாரணமாகிய சாதனங்களா னிவிருத்தியாகும். அஜபாமந்திரம் வாக்கினாற்செபிக்கப்படாமற் சுவாசம் வெளிப்படும்போது ஸோஎன்னு மொலியோடு முட்செல்லும்போது ஹஎன்னு மொலியோடுந் தானேயுதயமாகிக்கொண்டிருப்பது மகாவாக்கியப்பொருளையுடையதுங் குருமுன்னிலையிற் றெளிந்துகோடற் பாலதுமாகும். இதனைச்சோபாதிக அஜபாகாயத்திரி யெனவுங்கூறுவர்.

3. **ஆவரணதோடமாவது**:—உருவவிஷயங்களையந்தகாரமுஞ் சூரியனை மேகமுஞ் சலத்தைப்பாசியு மறைத்திருப்பதுபோலச் சுயம்பிரகாசமாகிய ஆத்மாவை யறியக்கூடாதவண்ண மறைத்திருப்பது.

அவ்வாவரணம், அந்தகாரஞ் சூரியோதயத்தால் நிவிருத்தியாவதுபோல, ஞானோதயத்தா னிவிருத்தியாகும்.

1. **நித்தியாநித்திய வஸ்துவிவேகமெனல்**:—ஆன்மாவே நித்தியமெனவு மவ்வான்மாவா லறியப்பட்ட தேகமுதலிய விடயமனைத்து மநித்தியமெனவும் பிரித்தறிதல்.

2. **இகமுத்திரார்த்த பலபோக விராகமெனல்**:—இம்மைக்கண்ணு மறுமைக்கண்ணு மெய்தற்பாலவாநின்றுள்ள விடயபோகமனைத்துங் கணத்தி னில்லாதழியுமென்று மவைதுன்பங்கட் கிடமாவனவென்றுங்கண்டு மனம்பற்றறவிடுதலெனப்படுவதாகும்.

3. **சமாதிசட்க சம்பத்தியாவது**:—சமை, தமை, திதிக்ஷை, உபரதி, சிரத்தை, சமாதியென்பனவாம்.

(1) அவற்றுள்சமையெனல்:—மனமாதிய வகக்கரணங்களை யடக்குதலும் (2) தமையெனல்:—இருவகையிந்திரியங்களையும் விடயப்பராக்கிற் செல்லாதடக்குதலும். (3) திதிக்ஷையெனல்:—காமக்குரோதாதிகளை மேலெழவொட்டாது, தணியச்செய்தலும். (4, உபரதியெனல்:—சரியை, கிரியை, யோகங்களுக்கியைந்த சகலசேஷ்டைகளையுஞ் சுமையாகவே கண்டுவிடுதலும். (5) சிரத்தையெனல்:—சுருதியையுங் குருவையு முண்மைமொழித்துணிவினால் மெய்யாக நம்புதலும். (6) சமாதியெனல்:—குருவுபதேசத்தை மனநிலையந்திரிபறக்கோடலுமாம்.

4. **முமுட்சுத்துவம்யாதெனில்** :—சிலதினவுபவாசத்தாற் பசியதிகரித்தவன் ஸ்திரீயையும் நடனகீதாதிகளையும் விரும்பாமலன்னத்தைமாத்திரமும், சிரோமத்தில் நெருப்புப்பற்றப்பெற்றவன் சேற்றையும் பனித்துளியையும்விரும்பாமலிறங்குதுறையிலமிழ்த்தத்தக்க தடாகசலத்தைமாத்திரமும விரும்புவதுபோலத் தாபத்திரயதுக்கங்களை நிவிருத்திக்கும்பொருட்டநித்தியமாகிய சாலோகாதி பதமோக்ஷங்களைத் தரத்தக்க கன்மம், பத்தி, யுபாசனையாதிகளை விரும்பாமல் நித்தியமாகிய ஐக்கியமோக்ஷத்தைமாத்திரமதிதீவிரமாக விரும்புதலாம். ஆதலினிந் நான்குசாதனமு முடையவனே யதிகாரியெனப்படும்.

இனிமாணாக்கன் ஞானாசிரியருக் கன்புசெய்யுநிலைமை ஆத்தம், அங்கம், தானம், சற்பாவமெனநான்காம். அவற்றுள் ஆத்தமெனல் ; ஆசிரியனுக்கவரிட்டப்படிசெய்யுங் கிருத்தியங்களாம், அங்கமெனல் ; மேலாயகுருபரனது பாதசிசுருஷைசெய்தலாம், தானமெனல் ; மிக்கவருளையுடைய குருபரனுக்குரித்தாயுள்ள வீடுநிலம்முதலியவற்றை விக்கினம்வாராதுகாத்தலாம், சற்பாவமெனல் ; உண்மையாகக்கண்ட சிவவடிவமென்று நம்புவதாம்.

எவருமதிக்கத்தக்க கருமகாண்டம், பத்திகாண்டம், மேலாயஞானகாண்டமெனக்கூறு மிம்மூவகையா லதிகாரிகளும் மூவகையாவர். இவரன்றி வேறதிகாரிகளுமுளர்.

உடம்பையு மதுகாரணமாகவருங் குடும்பத்தையும் யானெனதென்னு மயக்கமுள்ளோன் கருமகாண்டியெனப்படும் ; தனதுசற்கருமங்காரணமாக வியற்றப்படுங் கிரியைகளனைத்துந் தனதெனக்கொள்ளாது ஸ்திரமாகநின்று ஈசுரார்ப்பணஞ்செய்பவனே பத்திகாண்டியெனப்படும் ; தனதுதிரிகரணங்களாலு மியற்றப்படுங் கருமமனைத்தினுக்கு முடன்படாமலவற்றிற்குச்சாட்சி தானென்றிருப்பவனே யறியாமைகடந்த நல்லஞானகாண்டியெனப்படும். இன்னும் வேறுமுளரென்ற கருமி, முமுட்சு, அப்பியாசி, அனுபவி, ஆரூடனென்னுமைவருள், மூடத்தோடு தன்சாதிக்குரிய கர்மானுஷ்டானத்தையே விடாதுபற்றி யினிவரும்நூறு பிறப்பினுள் சீவன்முத்தனாகத் தக்கவனே ஒள்ளியகருமி யெனப்படுவான் ; இந்தப்பெரிதாகியவுலகஞ் சத்தியமெனக்கருதி யியற்றும் புறக்கருமங்களுக்கு மாறாய ஞானவிசாரஞ்செய்யுஞ் சிந்தையுடையவனாய் இனிமூன்றுஜனனத்திற் சீவன்முத்தனாகத்தக்கவனே மதித்தற்கரிய முமுட்சுஎனப்படுவான் ; உலகங்கனவெனக்கண்டு தனதுள்ளம் ஆத்மானுஷ்டானத்திற்பொருந்தி, யினிவருமிரண்டு ஜன்மத்திற் சீவன்முத்தனாகத் தக்கவனே யப்பியாசியெனப்படுவான் ; தனதுவீட்டைப்பற்றியும், உலகத்தைப்பற்றியு மியற்றும்விவகாரஞ் சற்றுந்தனது நினைவிற்றாக்காது சுயம்பிரகாசகாட்ட மேவிடத்தக்க விவேகத்தையடைந்து, ஓர்பிறப்பிற்றானே சீவன்முத்தனாகத்தக்கவ னனுபவியெனப்படுவான் ; உலகிருப்புச் சற்றுந்தோன்றாது தன்பால்விளங்கும் மெய்ஞ்ஞானத்தா லுண்மைமுத்தனாகி விளங்குபவன்யாவனோ, அவனே யாரூடனெனப்படுவான்.

இவையன்றியும் விவேகத்தினாலேனும், விரத்தியாலேனுந், தெய்வகதியாலேனும் ஐக்கியமுத்தியைப்பெற மூவதிகாரிகளுள ரவருள் சோதனைசெய்யும்பொருட்

தியென்னு மிம்மூன்றுமுகத்தா லேயந்திரிபறச் சுருதியுத்தி தெளிந்தவிடத் தாசிரியனை தருட்கண்படத் தனதெதார்த்தம் விளங்கலை விவேகத்தாலெனவும்; விரத்திமேலுற்றுழி யாசிரியனுபதேசித்த அக்கணத்திற் றனதெதார்த்தம் விளங்கலை விரத்தியாலெனவும்; யாதோர்முன்னிலை குருவின்றி யறிவுக்கறிவா விளங்கலைத் தெய்வகதியாலெனவுமாம்.

மாணுக்கன் அதிகாரபேதத்தா லாசிரியரும் போதகன், வேதகன், நிகிதன், காமியன், சூசகன், வாசகன், காரகன், விகிதனென் றெண்வகையினராகும். அவருண் முதனூலான மகாவாக்கியத்திலுள்ள சிறந்தஅர்த்தங்களை யையந்திரிபுறாது கூறுபவன், போதகாசிரியனும்; தத்துவங்க ளனைத்தையுங்களைந்து உண்மை ஞானத்தை விளக்கிவிப்பவன், வேதகாசிரியனும்; வசியமுதலிய அஷ்டகருமங்களை யிம்மைக்கியைந்த இன்பமு மறுமைக்கியைந்த துன்பமுங்கொடுப்பவன், நிகிதாசிரியனும்; காமியார்த்தத்துக்கியைந்த அறநெறியை யதினின்றுஞ்சற்றும் வழுவுறாதுநிற்கப் போதித்து, இம்மைமறுமை யிரண்டிடத்துஞ் சுகபோகங் குறையாதருள்பவன், காமிகாசிரியனும்; தனது விவேகத்தினுற் சமைதமைமுதலிய சட்குணங்களையு மொருங்கேவரச்செய்பவன், சூசகாசிரியனும்; கருத்துப்பொருள் காட்சிப்பொருளாகின்றுள்ள விடயமனைத்தும் அதிஷ்டானமன்றாதலால் மத்தையேயெனக்காட்டி, ஆரோபமெனற்றுச் சற்றுமுடன்படாத ஆன்மசைதன்யத்தில் நேசே பிரியம்விளையச்செய்வோன், வாசகாசிரியனும்; இவையுமாறு சிவேசுவர ஐக்கியஞானத்தை யினையதெனவிளக்குவிப்போன் காரகாசிரியனும்; குற்றமற்றதாயமென்றுநிலைபேறுடையதாயுமிருக்கின்ற முத்தியையருளத்தக்கவன், விகிதாசிரியனும்.

வசியாதி: வசியம், மோகனம், தம்பனம், ஆகருஷ்ணம், உச்சாடனம், வித்துவேஷணம், பேதனம், மாரணமெனவெட்டாம். அவற்றுள்ராஜவசியம், ஜனவசியம், ஸ்திரீவசியமுதலியவற்றை வசியமெனவும்; சுழுத்தி, விடம், மூர்ச்சைமுதலியமாயங்களைச்செய்தல் மோகனமெனவும்; அக்கினிஸ்தம்பம், ஜலஸ்தம்பம், சிம்மஸ்தம்பம், இந்திரியஸ்தம்பம், கட்கஸ்தம்பம், கதிஸ்தம்பம், ரூபஸ்தம்பம் முதலியவைகளைச்செய்வது ஸ்தம்பனமெனவும்; வஸ்திராபரண வாகன வனிதாதி வஸ்துக்களை நிசஸ்தானத்தி லிருந்து வரச்செய்வது ஆகருஷ்ணமெனவும்; பூர்வசுகாசரித நிரசனத்மகஞ்செய்த லுச்சாடனமெனவும், பிராணசிநேகரீங்க அன்னியோன்னிய விரோதகாரணஞ்செய்தல் வித்துவேஷணமெனவும்; பாதுகாசித்தி, யஞ்சனசித்தி, குளிகாசித்தி, மூலிகாசித்தி, ரஸவாதமுதலிய சித்திகளைச்செய்தல் பேதனமெனவும்; அபிசார கன்மஜனித வியாதியாதிகளி லிருந்தகால மிருந்து மிருத்துவரச்செய்வது மாரணமெனவுங்கொள்க.

முன்னர்க்கூறிய சீடர்களுக்கு ளதிதீவிரனுகியவொருவன் தாபத்திரயாக்கினிமேலிட்டா லீடனுத்திரயத்தைக்கடந்து; எல்லாரிடத்தும் வழங்கப்படு நாவெனன் பவன்யாவன்• இன்னுனுக்கிப்பவம் வந்தவாறெங்ஙனம்? யாதுகாரணத்தாலசிப்பது; என்றாராச்சியுடையோனுய்த் தனதுகையிற் றூயமலர்கொண்டுசென்று சற்குரு வினையெனக்கண்டடைந்து அவரதுசன்னிதியிற் பணிந்தெழுந்து

அன்பாற்றன துபயகரங்களையுஞ் சிரமேற்குவித்துநின்று நாவாரத்துதித்து அருளைவடிவா நின்றுள்ளகுருவே ! எனதுபாசநாச மெங்ஙனமெய்துமென இரந்து கேட்டல் மாணுக்கனது நெறியாகின்றுள்ள வுபசன்னத்துவ மெனப்படும்.

அங்ஙனம் வினவியமாணுக்கனது பக்குவமுணர்ந் தருளாலேநோக்கி நீயாமென்றஞ்சாதே ; யாம்விளக்குவதைக் கடைப்பிடித்தியென்று தனதபயஹஸ்தத்தை யவனதுசிரசில்வைத்துச் சுருதியினாலும், யுத்தியினாலும் அவனுக்கனந்தஜன்மமாகின்றுள்ள அநாத்மபுத்தியை யொருங்கேயொழித்து, தாதான்மியவாக்கியத்தினு வினையமேதன் றெட்டியறிதற்கரிய தத்துவக்குழாங்களுள் யாதொன்று நீயல்லை, பிரஹ்மசொரூபமேநீயென் றேதார்த்தநிலையை விளங்கவுணர்த்த லாசிரியனதுபதேச மெனப்படுவதாம்.

அவ்வுபதேசமும் உத்தேசம், இலக்கணம், சோதனையெனமூன்றுவகையாம் ஆசிரியர் நீபிரமமென லுத்தேசமெனவும் ; அதற்குரிய நிலைகளைச்சொல்ல லிலக்கணமெனவும் ; அப்பிரமம்நீயெனவிளக்கி யவ்விலக்கணங்களையு மொக்கக்காட்டல் பரிட்சையெனவுங்கொள்க.

அங்ஙனமாய பரம்பொருளை யுணர்ந்தடைதற்குப் பிரமாணங்கள் : பிரத்தியட்சம், அனுமானம், வேதம், உவமானம், அருத்தாபத்தி, அபாவம், சம்பவம், ஐதிகமெனஎண்வகைப்படும். இதனைமூன்றாஞ்சூத்திரவுரையில் விளக்குதும்.

திருமந்திரம்—ஏழாந்தந்திரம் உஎ-வது சற்குருநெறி.

தாடந் தனிக்குந் தலைவனே சற்குரு
தாடந்து தன்னை யறியத் தரவல்லோன்
றாடந்து தத்துவா தீதத்துச் சார்சிவன்
றாடந்து பாசந் தணிக்கு மவன்சத்தே.

(இ-ள்.) திருவடிதீட்சைபண்ணி ஞானோபதேசஞ்செய்யுந்தலைவனே சற்குருநாதன், சாதனமாகிய திறவுகோலத்தந்து தன்னைத்தானறியும்படிசெய்த ஆசிரியனது திருவடிகட் கடிமையாகித், தத்துவாதீதமாகிய துரியத்திற்பொருந்தியசிவனைச் சிவத்துக்குணவாக்கிப் பஞ்சமலங்களையுங் கெடுக்கவல்லவனே சீவன்முத்தனுவான்.

பாசத்தை நீக்கிப் பரனோடு தன்னையு
நேசத்து நாடி மலமற நீக்குவோ
ராசற்ற சற்குரு வாவோ ரறிவற்றுப்
பூசற் கிரங்குவோர் போதக் குருவன்றே.

(இ-ள்.) இருவகைப் பற்றுக்களையுமொழித்து, சிவத்தோடு சீடனதறிவை யேகமாகும்படி கிருபாநோக்கம்வைத்துப் பஞ்சமலங்களையுமொருங்கே நாசஞ்செய்யத்தக்கவரே குற்றமற்றசற்குருநாத னெனப்படுவோர், ஞானஞ்சிறிது மில்லாதவர்களாய் வயிறுவளர்த்தற்குத் தன்னைப்பிற ரருளுடையாரென மெச்சுதற்பொருட்டு மனத்தபாஷ்பம்போ லழுதுகாட்டுவோர் ஞானசிரியரல்லராகும். (எ-று.)

குருவென் பவனே வேதாக மங்கூறும்
பரவின் னாகிச் சிவயோகம பாவித்
தொருசிந்தை யின்றி யுயர்பாச நீக்கி
வருநல் குரவன்பால் வைக்கலு மாமே.

(இ-ள்.) ஆருடனல்ல தனுபவியென்னு ஞானசிரியனே வேதாகமங்க ளின் பொருளை யையந்திரிபறவுணர்த்தும் (அங்ஙனமின்றேனும்) பிரமாணத்தச த்தை யுடையோனாகியும் யாதோர்விகற்பசிந்தையுமின்றிச் சிவயோகத்திற்சித்த த்தை யுடையோனாகியும் மேலுமேலுமுயர்வதான பஞ்சமலங்களையுங் கெடு த்தருளு மப்பிரசாதஞானிகளிடத்து மன்புவைத்துக் கேட்டலுமாம். (எ-று.)

அசத்தொடு சத்து மசத்சத்து நீங்க
விசைத்திடு பாசப்பற் றீங்கறு மாறே
யசைத்திரு மாயை யணுத்தானு மாங்கே
யிசைத்தானு மொன்றறி விப்போ னிறையே.

(இ-ள்.) அகம்புறமெனச்சொல்லப்பட்ட இருவகைப்பற்றுக்களு நீங் கவொழிந்துபோம்படி, சுத்தமசுத்தமாகிய இருமாயையு மணுத்துணையுமில்லாமற் கெடுத்து, அதுபோல; அறிவு, அறியாமை, அறிவறியாமையுமாகிய சிவத்வத் தையு மொழிந்துபோம்படிசொல்லி, ஒப்பற்ற ஏகசைதன்னிடமைக்கியத்தைத் தெரிவிப்போனே குருவாகியசிவமாம். (எ-று.)

ஏறு நெறியே மலத்தை யெரித்தலா
லீறி லுரையா லிருளை யறுத்தலான்
மாறிற் பசுபாசம் வாட்டலால் வீடுக
கூறு கரனே குருவா மியம்பிலே.

(இ-ள்.) ஐயந்திரிபற்றதன துபதேசமொழியால், அகச்சமாதியின்கண் கன்மமலத்தை நீறுபடுத்தலாலும், புறச்சமாதியின்கண் மாயையிருளை வேரறுத்த லாலும், வேறெந்த வேதுக்களானுங்கெடாத மூலாஞ்ஞானத்தை ஸ்திரஞானத்தா னசிக்கச்செய்தலாலும், பந்தமோக்ஷங் கற்பிதமாகும்படிசொல்லி யுணர்த்துவிக்கு மியல்போனே சற்குருநாதனுஞ் சொல்லுமிடத்து. (எ-று.)

மேற்படி தந்திரம் உகூ-வது அசற்குருநெறி.

உணர்வொன் றிலாமூட னுண்மைபோ ராதோன்
கணுவின்றி வேதா கமநெறி காணான்
பணிவொன் றிலாதோன் பரநிந்தை செய்வோன்
அணுவின் குணத்தோ னசற்குரு வாமே.

(இ-ள்.) அறிவு சிறிதுமில்லாத சடனும், முதற்காரண காரியமூகத்தாற் பதிபசுபாசங்களி னுண்மையை யறியாதவனும், துவிதமின்றி வேதாகமங்கள் கூறுமார்க்கத்தைத் தெரியாதவனும், ஞானிகளிடத்தில் வணக்கஞ்சிறிது மில்லா திருப்பவனும், தெய்வநிந்தை செய்பவனும், மற்றுங்கொலைமுதலிய இழிதொழிற் களையுடையவனு, மசற்குருவாகும். (எ-று.)

போதப்பாயிரம்.

ஆமா றறியாதோன் மூட னதிமூடன்
காமாதி நீங்காக் கலதி கலதிகட்
காமா றசத்தறி விப்போ னறிவிலான்
கோமா னலனசத் தாகுங் குரவனே.

(இ-ள்.) சிவபேதங்களளவின்மையின் வேதாகமங்களவரவர்பக்குவநிலைக்குத்தக்கவாறு கூறுவதையறியாதவ னறிவீனன், மிக்கவறிவிலான், காமாதியறுபகைகளையும் விட்டுநீங்காத மூதேவிப் பையல்களுக்குத் தக்கபடி பாசத்துக்குட்பட்டஞானத்தைப் பதிஞானமெனப் போதிப்போ, னுண்மைஞானமில்லாதவ னாசிரியனல்லன், தீமையேசெறிந்துள்ள வனாசிரியனேயாகும். (எ-று.)

குருடர்க்குக் கோல்காட்டிச் செல்லுங் குருடர்
மூடனும் பழங்குழி வீழ்வர்கண் முன்பின்
குருடரும் வீழ்வர்கண் முன்பின் னறவே
குருடரும் வீழ்வார் குருடரோ டாகியே.

(இ-ள்.) அந்தகனுக்குக் கோல்கொடுத்து வழிகாட்டிப்போகும்அந்தனுங் கோலைப்பிடித்துச்சென்ற ஆதனுமாகியவிருவரும் வாயிடிந்தபாழ்ங்கிணற்றில் முன்னும்பின்னு முறையாகவிழுவர்கள், பக்கத்தினின்றவர்களொருவருங் கூட விழமாட்டார்கள். (அங்ஙனமின்றி) ஆசிரியக்குருடனு மபக்குவப் பொட்டையனுமாகிய விருவரும், முன்பின்னென்னு முறையிறழ்ந்து நரகமாகியகுழியில் வீழ்வார்கள் அவர்களைப்பாத்து மற்றைய வபக்குவர்களு மவ்வாறேவிழுவார்கள். (எ-று.)

மனத்தி லெழுந்ததோர் மாயக்கண் ணாடி
நினைப்பி னதனி னிழலையுங் காணார்
வினைப்பயன் போக விளக்கியுங் கொள்ளார்
புறக்கடை பிச்சித்துப் போகின்ற வாறே.

(இ-ள்.) மனத்தின்கணுண்டாகிய சொப்பனமு மாடிநிழலையும்போன்று, சாக்கிரநினைப்பி லறிவாகியதனது சாயையாகிய விவர்த்ததத்துவக் குழாங்களையென்னு மாயையையு மறியமாட்டார்கள். பாவிக ளற்பர்களது வாயிறோறுஞ்சென்றிரப்பதுபோல் நகாசிரியனையே யடைவார்கள். இஃதென்னே! (எ-று.)

மன்னு மலமைந்து மாற்றும் வகையோரான்
றுன்னிய காமாதி தோயுந் தொழினீங்கான்
பின்னிய பொய்யன் பிறப்பிறப் பஞ்சாதான்
அன்னிய னவ னசற்சீட னாமே.

(இ-ள்.) அநாதிகற்பிதமாகப்பொருந்திய பஞ்சமலங்களையு மொழிக்குநிலையை யாராய்ந்தறியாதவனும், நெருங்கியகாமமுதலிய தீயவிஷயங்களின்மூழ்குந் தொழிலினின்றுநீங்காதவனும், மித்திரபேதப்பொய்யனும் சனனமரணத்திற் கஞ்சாதவனுமாயிருப்போன் முத்திக்குவேறாவன் சற்சீடனுமாகான். (எ-று.)

தொழிலறி வாளர் சுருதிகண் ணுகப்
பழுதறி யாத பரம குருவை
வழியறி வார்நல் வழியறி வாள
ரழிவறி வார்மற் றைய பல்லா தவரே.

(இ-ள்.) அட்டாங்கயோகத்தி னெறிவந்தவறிவுளோர் ஞானசாத்திரத்தின் கண் பத்தி, சிரத்தையுடையோராய், இயல்பாகவே தம்மாட்டுக்குற்றமில்லாத பராசிரியரைவழிபட் டதன்பொருளை யாராய்ந்துதெளிவார்கள், அதனாற் பேரின்ப மத்திநிலையைப் பெறுவார்கள். ஏனையோ ரநாசிரியனு ளாகமார்க்கத்தையே யறிவார்கள். (எ-று.)

ஆசிரியனையடைந்து விண்ணப்பித்தல்

பதைத்தொழிந் தேன்பர மாவுன்னை நாடி
யதைத்தொழிந் தேனினி யாருடன் கூடேன்
சிதைத்தடி யேன்வினை சிந்தனை தீர
வுதைத்திடை யாயுகந் தாண்டரு ளாயே.

(இ-ள்.) எனதுபரமாசிரியரே தாபத்திரயாக்கினியால் வதைபுண்டு அதனாலுடனுத்திரயத்தை விட்டொழிந்து தேவரீரைத் தேடியலைந்துகண்டதினுற் சகலதுயரங்களு நீங்கினேன்; அடியேனினித் தாய்தந்தையரையுஞ் சதமென வெண்ணிச் சேரமாட்டே னடியேனதிருவினைகளையு நாசஞ்செய்து எனதுமனோ சங்கற்பமு நாசமாம்படி திருவடியாற்றீண்டி ஆண்டவனே யென்னைவிரும்பி யடிமைகொள்ளவேண்டும். (எ-று.)

உபதேசம்பெறுமுறைமை.

சோதி விசாகந் தொடர்ந்திரு தேணண்டு
வோதிய நாளே யுணர்வது தானென்று
நீதியு ணீர்மை நினைந்தவர்க் கல்லது
வாதியு மேது மறியகி லாவே.

(இ-ள்.) சுவாதிநட்சத்திரம், பெருமைபொருந்தியவிருச்சிக, கடகலக்கினங்கள்; திங்கள், புதன், வியாழன், வெள்ளியாகிய சுபவாரங்களிலும்; ஞானுசிரியனது உபதேசமொழியால் அறிவுவடிவமே தானென்றுணர்ந்து; பின்றன் நிலைவனுகிய பிரமத்தினது நிலையையநுபூதியி லுணர்ந்தவர்க்கல்லது, ஏனையவர்க் கெவ்வகையேதுக்களினலு மறியப்படமாட்டாது. (எ-று.)

சீராரு ஞானத்தி னிச்சை செலச்செல்ல
வாராத காதற் குருபரன் பாலாகச்
சாராத சாதன நான்குந்தன் பாலுற்றோ
ரோராயு ஞானத்த னுமடி வைகக்கே.

(இ-ள்.) சிறப்புப்பொருந்திய ஞானத்திலாசையானது பற்றப்பற்ற நிறைந்தஅன்பானது சற்குருனதனிடத்திலும், அபக்குவர்க்குப் பொருந்தாத நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகமுதலிய நான்கு சாதனங்களைத் தன்னிடத்திற் பொருந்தினோன் ஞானவாராய்ச்சிக்குரியவனு மதனாற்றிருவடிஞானத்தி லவினைவைக்கத்தக்கது. (எ-று.)

உபதேசஞ்செய்யுமுறை.

உணர்ந்து மதிப் பக்குவர்க்குமே யுணர்த்தி
யிணக்கிப் பராபரத் தெல்லையு மிட்டுக்
குணக்கொடு தெற்குத ராபச் சிமங்கொண்டு
வுணர்த்துமின் னுவுடை யான்றன்னை யுன்னியே.

(இ-ள்.) உணர்த்துக. அதிதீவிரபக்குவர்க்கே நூற்பொருளைத்தெரிவித்துச், சகலபேதங்களும் பற்றுதலற்றநிலையுடையராய், கிழக்குத், தெற்கு, வடக்கு, மேற்குமுகங்களி லொன்றிலிருந்துகொண்டு சிவபெருமானைப்பிரத்யக்ஷமாக நினைந்துருத் துபதேசம்புரியுங்கள். (எ-று.)

இறையடி தாழ்ந்தை வணக்கமு மெய்திக்
குறையது கூறிக் குணங்கொண்டு போற்றுச்
சிறையுட னீபறக் காட்டிச் சிவத்தோ
டறிவுக் கறிவிப்போன் சன்மார்க்கி யாமே.

(இ-ள்.) சற்குருநாதனது திருவடியில்வீழ்ந்து ஐந்துவகைவணக்கமுஞ் செய்து தனது குறைபாட்டைச்சொல்லிப் பின்னவரது பெருமைகளைப் புகழ்ந்து துதிக்கப் பஞ்சகோசங்களையு மியல்லவென நியதிபண்ணிக்காட்டிச் சீடனதறிவுக்குச் சிவத்தோடபேதந் தெரிவிப்போன் சன்மார்க்ககுருவாகும். (எ-று.)

வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
வாழ்க்கைப் புலன்வழி மாற்றிச்சித் தாந்தத்து
வேட்கை விடுமிக்க வேதாந்த பாதமே
தாழ்க்குந் தலைவனே சற்சீட னாமே

(இ-ள்.) இருவகைப்பற்றுக்களையு மொருங்கேவிட்டொழியுமார்க்கம் வேதாந்தமாதலால், அப்பற்றுக்களைவிட்டொழிந்து, விட்டபொருளின்மேற் புலன்வழிச் செல்லு மனத்தைத்தடுத்து, அசுத்தசைவம், மார்க்கசைவசித்தாந்தங்களில் விருப்பத்தைவிட்டுவிட்டு, சிரேஷ்டமாகிய சுத்தசைவம், கடுஞ்சுத்தசைவசித்தாந்தியமாகிய வேதாந்தியின்பாதத்தில் நமஸ்கரித்து அடிமையாகத்தக்கவனே சற்சீடனாகும். (எ-று.)

சற்குணம் வாய்மை தயாவிவே கந்தன்மை
சற்குரு பாதமே சாயைபோ னீங்காமை
சிற்பர ஞானந் தெளிபத் தெளிவோர்த
லற்புத மேதோன்றல் ஆகுஞ்சற் சீடனே.

(இ-ள்.) நல்லசத்துவகுணமும், உண்மைபேசுதலும், சீவகாருண்ணியமும், நித்தியாநித்தியவிவேகமும், பொறுமையும், உடையவனுய் சற்குருபாதமே புணையாகப்பற்றி அவரதுநிழல்போ னீங்காதுநின்று, பிரமஞானத்தை யாராய்ந்து தெளிந் தபரோக்ஷஞானம்பெறுதலு மதன்பின் றடையற்ற வானந்தமுதித்தலு மாகுஞ்சற்சீடனே. (எ-று.)

போதப்பாயிரம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ மஹாகணபதயே நம: ||

ஶ்ரீ ஶிவஜ்ஞாநதேவாய: ||

ஸ்ரீ அகண்டபரிபூரண ஸச்சிதாநந்த பிரமமே முமுக்ஷுக்கள் உய்யுமாறு ஐக்கிய ஞானத்தை அளிக்க, ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகரென்னும் ஸாதனசதுஷ்டய ஸம்பன்னரான சிஷ்யசிகாமணியைமுன்னிட்டு ஷோடசாந்த ஸ்தானமாகிய திருப்பெருந்துறையில் ஸ்ரீ குருமூர்த்தியாய் எழுந்து உபதேசித்த அத்வைத கிரந்தமாகிய சிவஞானபோதமென்னும் உத்தமோத்தம சாஸ்திரத்திற்கு இத்தமிழ் நாட்டார் எளிதில் அறியுமாறு தமிழ் வியாக்யானம் செய்யப்படுகிறது.

முதல்சூத்திர அவதாரிகை.

* ஏனையோருக்கும் தாம் பிரத்யக்ஷமாய்க் காணுமுலகு தானாகவுண்டானதா? வேறு கர்த்தா வுளனா? உளனேல், யாவன்? எப்படி கர்த்ருத்துவம் ஸித்திக்கும் என்ற பாவம் ஸஹஜமாய் உண்டாகக்கூடியதல்லவா? அந்த ஸ்ம்ருதிக்கு இவ்வனைத்து ஜகத்துக்கும் ஓரே கர்த்தா. அவன் உபாதானகாரணமும், நிமித்தகாரணமுமாவான் என்று முதல் சூத்திரம் பிரதிபாதிக்கிறது.

முதல் சூத்திரம்.

ஸ்த்ரீபும்நபும்ஸகாதித்வாஜ் ஜகத: கார்யதர்ஶநாத் |
அஸ்தி கர்த்தா ஸ ஹ்ருத்வைதத் ஸ்ருஜத்யஸ்மாத் ப்ரபுர்ஹர: ||

(இ-ள்.) ஜகத:—உலகத்திற்கு, கர்த்தா—கர்த்தாவானவன், அஸ்தி—இருக்கிறான். கஸ்மாத்—ஏனெனில், ஸ்த்ரீபும்நபும்ஸகாதித்வாத்—ஆண், பெண், அலியென்னும் (ஆதிசப்தத்தினாலே) மற்றுமுள்ள, கார்யதர்ஶநாத்—காரியம் காணப்படுவதால், ஸ:—அந்த ஜகத்காரணன், ஏதத்—இந்த பிரத்யக்ஷ உலகத்தை, ஸ்ருஜதி—சிருஷ்டிக்கிறான். இதிலேயே ரக்ஷணையும் அடக்கம். ஹ்ருத்வா—அழித்தும், என்பதினால் பிறகும் படைக்கிறான் என்பது தெளிவாய்

விளங்குகிறது. (ஆனதால்) படைக்குங் கர்த்தா வொருவனே; படைக்கப்பட்ட வுலகம் பலதடவை படைக்கப்பெற்றன. படைப் போனை ஏகன் எக்கருவியைக்கொண்டு படைத்தானெனின்லை, தனது சதம்சத்தில் உலக ஸாமக்கிரியையாயும், தனது சிதம்சத்தினல் படைப்போனும் ஆகிக்கொண்டான். உலகின்கண் படைக்குட் வஸ்து வேறு, படைப்போன் வேறு என்பதைத்தான் காண்கிறோம். இரண்டும் ஒன்றுக்கே ஸம்பவிக்குமா? இது அஸித்தமா மெனின்லை, அற்றன்று. (நாம் கணாறாகக் காண்கின்றோம்) ஒரே கர்த்தாதானே உபாதான காரணமாயும், நிமித்தகாரணமாயுமாவதை ஊர்ணநாபி — ஆவது சிலந்திப்பூச்சி, தானே நூலாக ஆகிக்கொண்டும், தனக்கு இருப்பிடத்தைக்கட்டுந் தொழிலாளியாகவும் ஆகிறதை நிதர்சனமாகப் பார்க்கின்றோமாதலால், இவ்வறிய சின்ன ஜந்துவுக்கு இருக்கும் திறமை பரமாத்மாவுக்கு இருக்கலாகாதா? அந்தோ! இஃதென்ன வாச்சரியம். அன்றியும் நியாயமதத்தில் ஆத்மகுணமாகிற ஞானத்திற்கு ஸம்யோகமே உபாதானகாரணமாயும், நிமித்தகாரணமாயும் ஆகும் என்கிறார். ஜடமாகிய ஸம்யோகமே இருவகைக் காரணமும் ஆகுமேயானல் சுத்த சைதன்யமான பரமாத்மாவுக்கு இச்சக்தி வாய்க்காதா? அன்றியும், சுருதியில் பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய—இந்த பூதங்களாக ஆவேன் என்று இச்சித்தான் என்பதினல் உலகுக்கு உபாதான காரணம் பரமனே என்றுநன்கு ஸித்தித்தது. ஸர்வஸ—இப்படிப் படைத்தளித்தழிக்கும் காரணத்தினல், ஸ ஸர்வ:—ஸர்வ வியாபகனான பரமன், ஹர:—ஹரன் என்னும் ஈச்வரத்தன்மையை வஹிக்கிறன், எ-று. ஆதலால், பிரம்மசைதன்யமே மாயாப்பிரதிபிம்ப ஈசுவரத்தன்மையை படைந்து உலகுக்கு உபாதான காரணமாகவும், நிமித்த காரணமாக வுமாகிறதென இச்சூத்திரம் விளம்பிற்று.

அவதாரிகை.

ஹரனெனச் சொல்லப்படும் கற்பித ஈச்வரத் தன்மையையடைந்த பரமன் தனது கற்பனைக்கிடமான மாயையைத் தன்வசமாய்க் கொண்டு ஜீவர்களுடைய கருமபரிபாகத்திற்கேற்ப வாஸ்தவாபேதமாயும் கற்பனபேதமாயுமுள்ள சிருஷ்டியைச் செய்தானென இந்த விரண்டாம் சூத்திரம் விளக்குகின்றது.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

ஸ ஏவ வ்யாப்தித: கர்த்தா கர்மாநுஸாரத: ।
கரோதி ஸம்ஸ்ருதிம் பும்ஸாம் ஆஜ்ஞயா ஸமவேதயா ॥

(இ-ள்.) வ்யாப்தித:-வியாப்தியினாலே, யத்ர யத்ர தூமஸ்தத்ர வஹ்நி: இதி—எங்கு கார்யரூபமான புகையுளதோ, அங்கு காரணரூபமான அக்கினியுளதென்பதுபோல், கார்யமாய பிரபஞ்சத்திற்கு காரணனை சேதனன் உளன் என்னும் வியாப்தியினாலே, ஸ ஏவ—அதிஷ்டானமான தன்னிற்காணும் ஆரோபித ஜகத்திற்குவேறாகாத கர்த்தா—கர்த்தாவான பரமன், ஸ ஏவ—வேறாய் இருப்பவன் போல் தோன்றிக்கொண்டு, ஸமவேதயா—அபின்னமான, ஆஜ்ஞயா—சக்தியினாலே, பும்ஸாம்—ஜீவர்களுக்கு, கர்மாநுஸாரத:—அவரவர்களுடைய பரிபாககர்மாவையனுசரித்து, ஸம்ஸ்ருதிம்—ஜனனமரணரூபமான சம்ஸாரத்தை, கரோதி—செய்கிறான். எ-று. ஆனால் சிருஷ்டிக்குமுன் ஜகத்து எப்படியிருந்தது. (ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்)—இந்த ஜகத்து சிருஷ்டிக்குமுன் ஸத்தாகவே இருந்தது. ஆவது, அதிஷ்டானமாகவே இருந்தது. ஆரோபிதத்திற்கு அதிஷ்டானத்தைக் காட்டிலும் முக்காலத்திலும் இருப்புக்கிடமில்லாததினால், ஏகமேவாத்விதீயம்—இரண்டு என்பதில்லென்றே பயமுண்டாகிறது. ஸ்வயமேவ ததிதம் ஸர்வம்—என்பதால் இந்த இரண்டும் மாயமாத்திரம் (கல்பனமாத்திரம்) வாஸ்தவத்திலில்லை ஜீவஸ்வபாவத ... [illegible] ...—ஜீவத்தன்மையும். கயிற்றின் பாம்பின் ஞானம்போல் அறியத்தகுந்த ஜீவத்தன்மையும் என்றதினால் ஈச்வரத்தன்மையும் எங்ஙனம் விளங்குகின்றதல்லவா? ஆதலால் அதிஷ்டானத்தினால் அனன்யனும், ஆரோபிதகதைக் கன்பமாயும் ஆனானென்றே இரண்டாஞ் சூத்திரம் பிரதிபாதித்தது.

தேஹேந்த்ரிய அந்தக்கரணாதி வியதிரிக்தமான ஆத்மாவுள ... [illegible] ..., அவஸ்தைமா அதிஸூக்ஷ்மமாதலால் அனுபவவேத்யமன்றி பாஹ்ய ... [illegible] ... த்ருஷ்டிக்குக் காணப்படாதவனும், அதனாலேயே

அணுவென சுருதியில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனாயும், அவஸ்தா ஸாக்ஷியாயும் இருக்கிறனென்றும் இச்சூத்திரம் உரைக்கின்றது.

மூன்றாஞ் சூத்திரம்.

நேதிநேதீதி தேஹாதே: ஸாக்ஷீ ஸக்ஷோவராதிவேதக: |
ஸுஷுப்தௌ நிர்விகாரோ ஜாக்ரத்யே ஸர்வப்ருக்ஸாக்ஷீ தநௌ அணு: ஸ்தித: |

(இ-ள்.) நேதிநே:—இதுவல்ல, இதுவல்லவென்று தேஹேந்திரியாந்தக்கரணங்களை நீக்கினதாலும், தேஹாதே: ஸாக்ஷீ—சரீராதிகளில் அனைத்தையும் பாவிக்கும் ஆதிக்கத்தை யுடையதாலும், ஸக்ஷோவராதிவேதக:—இந்திரியங்கள் ஒடுங்கி மனமாத்திரத்தின் சேஷ்டையிலும், சாக்ஷியாய் அறிகின்றதாலும, ஸுஷுப்தௌ—ஸுஷுப்தியில், நிர்விகாரக:—ஸுகதுக்காதி விஷயத்தை அடைவிக்கும் ஸாதனமான மனமில்லாதபோதும் ஸுகமாயிருந்தேனென்றும், அதையன்றி வேறொன்றும் அறிந்திலேனென்பதாலும், ஜாக்ரத்யே—ஜாக்கிரதாவஸ்தையில், ஸர்வப்ருக்ஸாக்ஷீ—ஸர்வவிஷயங்களையும் அறியும் தன்மையிருப்பதாலும், தநௌ—சரீரத்தில், அணு:—சாக்ஷிமாத்திரமான ஆத்மா அணுவாக ஸ்தித:—இருக்கிறான். எ-று. அணோரணீயாந் மஹதோமஹீயாந் — அணுவைக்காட்டிலும் சிறியதாயும், பெரியதைக்காட்டிலு மிகப்பெரியதாயும் ஆத்மா உளனெனச் சுருதி அறைகிறது. நேதி நேதி—இதுவல்ல, இதுவல்லவென காரியப்பிரபஞ்சமான ஜகதாதியையும், காரணப்பிரபஞ்சமான அவித்யாதியையும் நீக்கி ஸர்வாதிஷ்டானமான ஆத்மாமட்டுமே மிஞ்சினதாக வுந்தசெ எங்ஙனமெனில், பாஹ்யாதிகளான கிருஹக்ஷேத்திர ஆராமாதிகளைகருதித்து மமதாகாரமும், அதைக்காட்டிலும் தாரபுத்திராதிகளிடத்தில் மமதாபிமானமும், அதைக்காட்டிலும் தேஹத்தினிடத்தில் அஹந்தாபிமானமும், ரோகாதிகள் வருமிடத்து என் உடம்பு அனுகூலமில்லையென்றும் வியவஹரித்தலாலும், ஸுஷுப்தியில் உடம்பிருந்தும் அதையறியாமல் ஆனந்தமாயிருந்ததாலும், நேதி வாக்யத்தினாலே உடம்பு ஆத்மாவன்று. இந்திரியங்கள் ஆத்மாவாமென சொல்லுமிடத்து என்கண் உபாதியடைந்தது, என்பதால் மனதைக்கு விஷயமான இந்திரியம் ஆத்மாவாகா.

னன்றின் விஷயம் ஒன்றறியாததினாலும், ஸ்வப்னத்தில் இந்திரிய ஞானமில்லாததினாலும் ஆத்மாவாகா. ஆனால் இந்திரிய ஞானவிஷயங்களை ஸமுதாயமாயறியும் மனது ஆத்மாவாகலாமேயெனின், ஸுஷுப்தியில் மனம் ஒடுங்கித் தன்ஸ்வரூபமான சங்கற்பாதிகளை இழத்தலால் ஆத்மாவன்று என்பது ஸித்தம், ஸுஷுப்தியில் விளங்கா அக்ஞானமே ஆத்மாவெனின், ஆத்மா அக்ஞனன்றே. அறியாமையை ஸ்வரூபமாகவுடைய அக்ஞானம் ஆத்மாவாகுமா? இருட்டிற்கு பிரகாசம் எங்குளது? ஆதலால் மூன்றவத்தைக்கும் சேதனனே ஆத்மாவென இச்சூத்திரம் உணர்த்திற்று.

அவதாரிகை.

அவஸ்தாத்ரய ஸாக்ஷியாகிய கூடஸ்தாத்மா அந்தக்கரண விசிஷ்டத்வத்தை அடைந்து, அவ்வந்தக்கரண தர்மத்தையே அவித்யா மலபந்தத்தால் தனதெனப்பாவித்து ஸ்வதந்திரமான தான் துஷ்ட மந்திரியின் ஸங்கத்தையடைந்த அரசனைப்போல் பாரதந்திரமடைந்து ஜனனமரணமில்லாததன்னை. அதையுடையது போலாக்கிப் பஞ்சாவஸ்தையிலும் உழலுகின்றனென இச்சூத்திரம்விளம்புகிறது.

நான்காம் சூத்திரம்.

ஆத்மாந்தஃகரணாதந்யோ(அ)ந்விதோ மந்த்ரிவந்ந்ருபஃ ।
அவஸ்தாபஞ்சகஸ்யாதோ மலருத்தஸ்ய போதகஃ ॥

(இள்.) ஆத்மா—அந்தக்கரண விசிஷ்ட ஆத்மா ஆவது (பிரமாதா) அந்தஃகரணாத்—அந்தக்கரணத்தினின்றும், அந்யஃ—வேறாயினும், மந்த்ரிவந்ந்ருபஃ—மந்திரியும் அரசனும்போல, அந்விதஃ—சேர்ந்தனுங்கொண்டும், மலருத்தஸ்ய—ஆணவாதி மலத்தினால் தடுக்கப்பட்ட ஞானகார்யத்தை யுடையவனாகவும், அவஸ்தாபஞ்சகஸ்ய—ஜாக்ராதி ஐந்தவஸ்தையிலுமிருப்பவனாகவும், போதகஃ—ஆவான். எ-று. ஆத்மா அந்தக்கரண பிரதிபிம்பனாய் விசிஷ்டத்தன்மையை யடைந்து, அந்தக்கரண தர்மமாகிய ஸுகதுக்காதிகளைத் தனதென வாரோபித்துக்கொண்டு நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவனும், ஸ்வதந்திரமுடையவனுமான அரசன் துஷ்டமந்திரியின் சங்கத்தையடைந்து அவன் குணத்தையே தனதாய்க்கொண்டு, அம்மந்

திரியுடைய வ்யாபாரங்களைத் தானுமநுபவிக்கின்றவன்போல ஸாக்ஷி யும், [illegible] ஞானாகாரமான ஆத்மா அவித்யாகாரணமாய் [illegible] ஜனனமரணாதி பந்தத்தை யடைந்தவன்போல ஆகிறான் ஆகையால் [illegible]:— ஆத்மாவுக்கு பந்தமில்லை ஆரோப திலேயே பந்தியாகிறானென்று இந்தச் சூத்திரம் விளக்கிறது.

அவதாரிகை.

[illegible] ஸம்பந்தத்தையடைந்த விசிஷ்டனை [illegible] கூடஸ்தனை அதிஷ்டான சைதன்யத்தினாலேயே இந்திரிய வ்யாபாரங்களை விஷயங்களை யறிகிறானென்றும், விசேஷணாம்சம் [illegible] பந்தமென்று ஸாக்ஷியால அறியப்பட்டவனென்றும், ஸாக்ஷிபின ஸாந்நிதானத்தில் காந்தத்தின்முன் இரும்புபோலச்சேஷ்டிக்கிறதென்றும், விசிஷ்டாம்ச மாத்திரமாய் விசேஷணாம்சமில் லாதபோதே தான் கூடஸ்தனாய் ஆவானென்றும் இசசூத்திரம் திடமாய்க் கூறுகின்றது.

ஐந்தாம் சூத்திரம்.

[illegible] |
[illegible] ||

(இன்) அக்ஷாணி—கண் முதலான இந்திரியங்கள், [illegible]—ரூபாதி விஷயங்களை, [illegible]—அந்தக்கரண விசிஷ்டசேதனனை [illegible] த்தினாலே, விந்தந்தி—அறிகின்றன. [illegible]—அந்த ஜீவனும், [illegible]—விசேஷாம்சத்தோடு கூடினதானகவே, ந—அறிகிறதில்லை [illegible]—ஜகத்தை, [illegible]—கொடுப்பவன் ஆவது, ஸூரி யன் தானும்பிரகாசித்துக்கொண்டு உலகத்தையும் பிரகாசப்படுத்துவ துபோல் தானும் ஸ்வஸ்வரூபமாயிருந்துகொண்டு உலகத்தையும்பிர காசப்படுத்துவதுபோல தானும் ஸ்வஸ்வரூபமாயிருந்துகொண்டு தன்னையடுத்த அந்தக்கரண இந்திரிய விஷயாதிகளை பிரகாசப்படுத் துவதான கூடஸ்தனை ஸாக்ஷிசேதனத்தினாலே, [illegible]—தான் [illegible] அறிகிறான் [illegible]—அந்த அந்தக்கரணத்தினாலே, [illegible] ஸாக்ஷி சைதன்யமானது, [illegible]—விகாரியாவனேயெனில், ந—இல்லை (விகாரியாகமாட்டான்) [illegible]—அந்தக் கூடஸ்தன், [illegible]—அந்த அந்தக்கரண விசிஷ்டனை, காந்த:—காந்தமானது, [illegible]

ஸ்வஶக்த்யா—தன்னுடைய சக்தியினல், அயோவத்—இரும்பினைச்சேஷ்டிக்கச்செய்வதுபோல, சேஷ்டிக்கச்செய்கின்றான். எ-று. ஆதலால் விசிஷ்டாம்சமே கூடஸ்தனென்றும், நித்யமுக்தனென்றும், விசேஷணாம்சமே அவித்தையென்றும் பந்தமென்றும், நாசமுடைத்தென்றும் இச்சூத்திரம் கூறிற்று.

அவதாரிகை.

இந்த ஜீவஸாக்ஷியாகிற ஆத்மா காணக்கூடியவனா? காணக்கூடாதவனா? காணும் பொருளானல் ஜடமாகும். காணப்பொருளானல் அஸத்தாகும். எனில், ஆத்மா காணும் ஜகத்துமல்ல; காணச்சூன்யமுமல்ல. ஸச்சிதானந்த அதிஷ்டானமே ஆகுமென இச்சூத்திரம் தெரிவிக்கின்றது.

ஆறுஞ் சூத்திரம்.

அத்ருஶ்யத்வேந ஶஶஶ்ருங்கவத் த்ருஶ்யத்வேந ஜடாஸத்வத் |
ஸதஸத்வ்யதிரிக்தமேகம் ஜ்ஞேயம் ஶிவம் விது: புதா: ||

(இ-ள்.) ஸதஸதோ:—பிரபஞ்சைதன்யத்தினுடைய (அதாவது) கூடஸ்தசைதன்யத்தினுடைய, ஶிவம்—வடிவானது, அத்ருஶ்யத்வேந—காணக்கூடாததானல், ஶஶஶ்ருங்கவத்—முயற்கொம்புபோல் இல்லாததாகும், த்ருஶ்யத்வேந—காணப்படுமெனின், ஜடாஸத்வத்—அறியாமையையுடைய ஜகத்தாகும். தத்வ்யதிரிக்தமேகம்—அந்த இருசிபா இருசிபத்துக்குவேறான ஸச்சிதானந்தமாகவே, ஜ்ஞேயமிதி—அறியத்தகுந்ததென, புதா:—விவேகிகள், விது:—அறிகிறார்கள், எ-று. த்ரிகாலத்திலும் பாதிக்கப்படாததெதுவோ, அதுவே பிரகாசமானது: நித்யமாயும், பிரகாசமாயுமுளதே. அதிகப் பிரியத்துக்கு விஷயமானது இரிசியமான ஜகத்து ஸதம்சமாய்த் தோன்றினும் பிரளயத்தில் நாசமடைதலாலும், உத்பத்திக்குமுன் இல்லாததினாலும், மத்தியில் மாத்திரம் தோன்றுவதாலும் ஸத்தல்ல, சித்தல்லவென்பது எல்லோருமே ஸர்வஸாதாரணமாய் அறிந்ததே. ஒருகாலத்தில் பிரியமுள்ளது மற்றொரு காலத்தில் பிரியமில்லாமற் போவதால் பிர்மானந்தமல்ல அதனல் இரிசியத்திற்கு வேறுபென்றும், ஸுஷுப்தியில் அனுபவித்த சுகத்தில் ப்ரீதியும், அறியாமையில் அப்ரீதியும் எல்லோர்க்கும் உளதே. ஆதலால், இரிசி

பத்தருக்கும், சூன்யமான அறியாமைக்கும் வேறென்றும், ஸச்சிதானந்த லக்ஷணமுடையதென்றும் ஆத்மாவை விளக்கிற்று இச்சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

அப்ரகாசமான பிரபஞ்சம் முக்தியடையாது, பிரகாசமான ஆத்மா நித்யமுக்தனாதலால், பந்தமுக்தி யாவர்க்காகுமெனிலோ, தேகாத்மபாவம் உள்ளவரையில் ஜீவன் பந்தனாகிறானென்றும், ஜடமாயிருக்கிறது போலவென்றும், கூடஸ்த சைதன்யமே தானென்னு மபாவமுள்ளபோது முக்தனென்றும், சுத்தசேதனனுமாவனென்றும், ஜீவனுடைய அஞ்ஞானுதி அவஸ்தைகளில் ஜாக்ராவஸ்தையில் ஜடசேதனமிரண்டையு மறிவதால் அவனே முக்தனென்றும், அவனே பந்தமுக்த ஸ்வரூபத்தை யடைவனென்றுமிந்த ஏழாஞ் சூத்திரம் விளம்புகின்றது.

ஏழாஞ் சூத்திரம்.

நாஸச்சித்ஸந்நிதௌ கிந்து நவித்தஸ்தே உபே மிதஃ।
ப்ரபஞ்சசிவயோர்வேத்தா யஃஸ ஆத்மா தயோஃ ப்ருதக்॥

(இ-ள்.) அஸத்—அப்ரகாசமான பிரபஞ்சம், சித்ஸந்நிதௌ—பிரகாசமான சுத்தசேதனத்தின்முன் (கூடஸ்தன்முன்) ந—இல்லை, தே—அந்த, உபே—ஜடசேதனமிரண்டும், மிதஃ—ஒன்றுக்கொன்று, நவித்தஃ—அறிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. ப்ரபஞ்சசிவயோஃ—ஜடசேதனங்களான பிரபஞ்ச கூடஸ்தர்களை, வேத்தா—அறிந்தவன், ய—எவனோ, ஸஃ—அந்த, ஆத்மா—ஆத்மாவானவன்(ஜீவன்), தயோஃ—அவ்விரண்டிற்கும், ப்ருதக்—வேறானவன், எ-று. கூடஸ்தாத்மா நித்யமுக்தன். அதனால் (சிவனெனும்) மங்களகரனெனப்படுகின்றவனும் பிரகாசமுடையவன்—சகத்து அப்ரகாசமுடையது. சூரியன்முன் இருள் நில்லாததுபோல் சித்தின்முன் ஜடப்ரபஞ்சம் நில்லாது. சித்தைக்காட்டிலு மன்னியமில்லாததால், சித்தன்றி ஜடமே யில்லையல்லவா? ஆனதால் ஜடமானதென சித்தெப்படி யறியக் கூடும்? அறியவாகா பிரமாதா தன்னுடைய ஜாக்ரதவஸ்தையாகிற அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தில் தான் ஜடமல்லவென்றும், சித்தேதானென்றும் அறிவதால் அவனுக்கே பந்தநிவிருத்தி ஸுகப்ராப்தியாகிய மோக்ஷமென்று இச்சூத்திரம் கூறியவாறு காண்க.

அவதாரிகை.

தேகாத்மபாவத்தில் பந்தப்பட்ட ஜீவன் எப்படி முக்தியடை வன் எனச் சங்கைபுரிதல், ஸத்குரு கடாக்ஷத்தாலும், மஹா வாக்ய உபதேசத்தாலும் அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைகிறு னென இச்சூத்திரம் கூறுகின்றது.

எட்டாம் சூத்திரம்.

ஊஷித்வா ஸஹ வ்யாதேஸ்யைஸ்த்வாம் ந வேத்ஸீதி போதித: ।
த்யக்த்வைதாந் குருணாநந்ய: ப்ரபுண்ய: தத்பதம் வ்ரஜேத் ॥

(இ-ள்.) ப்ரபுண்ய:—அநேககோடி ஜந்மார்ஜித புண்ணியமுடைய பாக்யவான், குருணா=பரமேசுவரனை ஸத்குருவினால், வ்யாதேப்ய:ஸஹ = புறக்காரணங்களான வேடர்களோடு கூட, ஊஷித்வா—சேர்ந்திருந்து, த்வாம்=உன்னை, ந வேத்ஸி=உன்னுடைய நிஜரூபத்தை நீ சிவமென்று அறிந்தாயில்லை, இதி=என்று, போதித:=உபதேசிக்கப்பட்டவனைக் கொண்டு, ஏதாந்=இவ்விந்திரிய வேடர்களை, த்யக்த்வா=குருகிருபையால்விட்டு, அநந்ய:=பிரம்மாபின்னனாய், தத்பதம்=தத்பதயான ஸ்வரூபஸ்திதியை, வ்ரஜேத்=அடைகின்றான். எ-று.

ஸஹஸ்ரநாம ஜந்மநாமந்தே ஶ்ரேயோஜ்ஞாநப்ரதாயிநா: ।
ததாஸ்ருஷ்டாஸ்த்ரீ க்ருத்ய ப்ராதிஸ்லேஷமோக்ஷணம் ॥

அநேக ஜன்மத்தில் ஸத்கருமங்களைச்செய்த புண்ணிய விருத்தி யாகிய நிஷ்காமியத்தால் அச்சுருதவானுக்குக் கடைசி ஜன்மம் ஆத லினுல் மோக்ஷபேச்சையுண்டாகும். அப்பொழுது ஈச்வரனை பூரண தயையினுல் ஸ்ரீ குருமூர்த்தியாய் வர அவரையடைந்து சேவித்து அவர் உபதேசத்தினுல் பந்தநிவிருத்தியாகி மோக்ஷத்தை யடை கின்றான்.

ஏவம் ஸம்ஸாரதோஷீதம் ஜந்மஷுஷ்ணாதி தேஷுஷு ।
தத்ஸ்த்ரீமத் தாநவாரேண ஜ்ஞாநபாஶு பர ॥

இவ்விதம் ஸம்ஸாரத்தினாலே பயமடைந்த அதிகாரியை அவன் யோக்யதைகளை அனுசரித்து ஈச்வரன் அனுக்கிரக பூர்வமான கடாக்ஷத்தினாலே அனுக்கிரஹிக்கிறார். ஆசார்யவான் புருஷோ வேத — ஆசார்யனையுடைய புருஷன் தன் களங்கமற்ற ஸ்வரூபத்தை அறிகிறான். தத்விஜ்ஞானார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத் ஸமித்பாணி: ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் = அந்த ஸ்வரூபஞான ஸாக்ஷாத்காரத்தின் பொருட்டு சிஷ்யன் கையில் ஸமித்தையுடையவனாய் ச்ரோத்ரியனும் ப்ரஹ்மநிஷ்டனுமான ஸத்குருவை அடையவேண்டும். ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மாऽஜரோऽமரோऽம்ருதோऽபய: — அந்த சச்சிதானந்த லக்ஷணமுடைய இந்த அறிவேயான இந்த ஆத்மா கிழத்தனமில்லாதவனும், அம்ருதமயமாயும், பயமில்லாதவனும் இருக்கிறான். ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி — சிஷ்யன் பிர்ம்மத்தையறிந்த மட்டிலேயே பிர்மமாகவேயாகிறான். தத்வமஸி [illegible] ஸ ஹாவஸி = அது நீயாயிருக்கிறாய் நீ [illegible]வாயிருக்கிறாய் நீ பிர்மமாயிருக்கிறாயென்கிற மகாவாக்கிய லக்ஷணத்தினாலே குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்டு தன்னுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தைத் தானேயடைகின்றான் என்று இச்சூத்திரம் கூறிற்று.

ஆசாரியனால் சொரூப சித்தியை உபதேசிக்கப்பெற்ற சிஷ்யன் ஸாதக விபரீதமன்றியில் திடமாயிருக்கும் மார்க்கத்திற்கு உபாயம் இச்சூத்திரம் கூறுகின்றது.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்.

ஸுதீ: [illegible] ஸ்வாத்மநி த்ருஷ்ட்வா ஸம் [illegible] ।
[illegible] ॥

(இ-ள்.) ஸுதீ:—நல்ல புத்தியுள்ளவன், [illegible]—அஞ்ஞானத்தினால் அறியப்படாத ஸ்வரூபத்தை ஐக்யவிருத்தியாகிய ஞானக்கண்ணினால், ஸ்வாத்மநி—ஆத்மாவாகிய தன்னிடத்தில், ஸம் [illegible]—சச்சிதானந்த கனத்தை, த்ருஷ்ட்வா—அகண்டமாயறிந்து, [illegible]

ஜலா — காநல் ஜலம்போன்ற ப்ரமமாகிற (பொய்ப்பொருளாகிய) த்ருஶ்யம்—என்னத்தை (ஆரோபிதத்தை), த்யக்த்வா—விட்டு, ஸச்சி ஶிவஸ்வரூபம்—கூடஸ்தாத்மாவாகிய சிவஸ்வரூபத்தை, ப்ராப்ய—அடைந்து, ஸர்வஸாக்ஷிணம்—ஐந்துகோசத்திலும் பிரகாசியா நின்று நாசமில்லாத (ஸ்வரூபத்தை), த்யாயேத—நிதித்யாஸனஞ் செய்யவேண்டும். எ-று. ஸ்ரீ ஸத்குருவிடம் சிரவணஞ்செய்து தனது யுக்தியினாலும், சாஸ்திரயுக்தியினாலும் மனனஞ்செய்து, பாதியென்கிற ஆவரணம்ச முற்றுமொழிய நானே பிரம்மமென நிதித்யாசனஞ் செய்வதே திடஞானத்திற் குபாயமென இச்சூத்திரங் கூறிற்று.

ஸம்ஸாரகாரணம் மாயா ஸதஸத்விலக்ஷணா ।
ப்ரதீதிமாத்ரஸத்பாவா தத்த்வதோ நைவ வர்த்ததே ॥

ஸம்ஸார காரணம் மாயை. அவள் எப்பொழுதும் ஸத்துக்கு விலக்ஷணமானவள். அவளிருப்புத்தன்மை தோற்றமாத்திரமே யன்றி வாஸ்தவத்தில் இல்லவேயில்லை என்றும்

ஸங்கோசவிகாஸௌ ஹேதூ மஹாமாயாவிலாஸகௌ ।
ஸர்வேஷாமவித்யாநாம் ॥

சுருங்குதல், விரிதல் மகாமாயாவிலாஸமே ஸமஸ்த அவித்யா பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்கு ஹேது, வாஸ்தவத்தில் கொஞ்சமேனு மில்லை என்று மனனஞ்செய்வது நபாதி என்கிற ஆவரணாம்சம் முற்றிலுமொழிய நானே பிரம்மமென நிதித்யாஸனத்தி லிருத்தல் வேண்டும் எனவும், நிதித்யாஸனமே திடஞானத்திற்கு உபாயமெனவும் இச்சூத்திரம் உரைத்தது.

அவதாரிகை.

இப்படி ஸ்வரூப ஸித்தியை அடைந்த ஜீவன்முக்தனுடைய ஸ்திதியை இச்சூத்திரம் கூறுகின்றது.

பத்தாஞ் சூத்திரம்

ஶிவேநைக்யம் கதஸ்ஸித்தஸ் ததாதீநஸ்வவ்ருத்திக: ।
மலமாயாத்யஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட: ஸவதி ஸ்வாநுபூதிமாந் ॥

(வி-ர்.) லப்தே — லக்ஷணாவ்ருத்தியினால் ஸ்வரூப ஸித்தியை யடைந்தவன், பரிவைக்ய — கூடஸ்த சைதன்யத்தோடு, ஐக்யம் — ஐக்யத்தை (அதாவது ஏகத்வத்தை), லப்தஃ — அடைந்தவனைக்கொண்டும், த்யக்த ஸ்வோபாதிகஃ — தனது விசேஷணம்சமான அந்தக்கரணத்தின் தர்மத்தை முற்றிலும் ஒழித்து கூடஸ்த சேதனத்தின் ஆதீனமாகிற பிரமாகார விருத்தியினை யுடையவனைக்கொண்டும், கேவலாத்மநா ஸம்ஸ்திதஃ — மஹாமாயை முதலியவைகளாலே பற்றப்படாதவனைக்கொண்டும், ஸாக்ஷாத்கிருத — அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்கார ஸித்தியை யுடையவனாக, பவதி — ஆகிறான். எ-று.

யஸ்மிந்ஸர்வாணி பூதாந்யாத்மைவாபூத்விஜாநதஃ |
தத்ர கோமோஹஃ கஃ சோகஃ ஏகத்வமநுபச்யதஃ ||

எவ்விடத்திலெல்லா பூதங்களு மாத்மாவாகவே ஆனதென்றெவனொருவ னறிந்தவனுக்கொண்டு ஒன்றாய்க் காண்கின்றானோ, அவனுக்கங்கு அறிவின்மையேது, துக்கமேது. யதோதகே சுத்தே சுத்தமாஸிக்தம் தாத்ருகேவ பவதி — சுத்த ஜலத்தில் சுத்தஜலம் சேர்ந்தாற்போல் சச்சிதானந்த லக்ஷணமுடைய கூடஸ்த சைதன்யத்தில் பாகத்யாக லக்ஷணையினால் ஸச்சிதானந்த லக்ஷணமுடைய விசிஷ்ட சேதனத்தைக்யமாகும்.

யதோதகேஉதகம்க்ஷீரேக்ஷீரம்க்ருதேக்ருதம் |
அவிசேஷோபவேத்தத்வஜ்ஜீவாத்மபரமாத்மநோஃ ||

ஜலத்தில் ஜலமும், பாலில் பாலும், நெய்யில் நெய்யும் எப்படி வேறுபடாதோ, அப்படியே ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு வேற்றுமை யின்மையாகிறது.

ஜ்ஞாநோதயாத்புரா ரப்தம் கர்மஜ்ஞாநாந்ந நச்யதே |
அதத்வா ஸ்வபலம் லக்ஷ்யமுத்திச்ய விப்ரவாதிநாம் ||

அப்படி ஜீவன்முக்தியடைந்த மஹானுக்கு பிராரப்த கர்மா மட்டும் அனுபவிப்பதினாலேயே நாசமடையும், மற்றவை ஸஞ்சிதம் ஞானத்தால் தஹிக்கப்படும் ஆகாமியம், புண்ணியகர்ம பூஜிக்கின்ற

[illegible] பாபகர்மா நுஷ்டிக்கின்றவனையும் அடையும். ஆதலால் ஸ்வரூப வைபவமடைந்த ஜீவன்முக்தனுக்கு எவ்வித கர்மமும் துக்க காரணமும் ஒட்டாது என்று இந்த சூத்திரம் பகர்ந்தது.

அவதாரிகை.

ஜீவன்முக்த தசையைத் தெளிவுறவுரைத்து அம்முக்தனிடத்துள் அநுபவித்தே நசிக்கக்கூடிய பிராரப்த விஷயங்களை அநுபவிக்கும்போதும் ஸ்வாநுபூதியில் குலையாதிருக்குமாறு இச்சூத்திர முணர்த்துகிறது.

பதினோராஞ் சூத்திரம்.

த்ருசோர்தர்சயிதா ஸாக்ஷீ தஸ்ய தர்சயிதா சிவ꞉ ।
தஸ்யாஜ்ஞஸ்தஸ்மிந் பராம் பக்திம் குர்யாத்ஸர்வஜ்ஞோபகாரகே ॥

(இ-ள்.) த்ருசோ꞉ — கண்களுக்கு, தர்சயிதா—காணுந் தன்மையைக் காட்டிக்கொடுத்தவன், ஸாக்ஷீ—பிரமாதிருசைதன்யமே, தஸ்ய—அந்த பிரமாதாவுக்கு, தர்சயிதா—ஸர்வத்தையும் காட்டுகிற கூடஸ்த சேதனனே, தஸ்யாஜ்ஞ—ஆஜ்ஞையினாலே, ஸர்வஜ்ஞோபகாரகே — ஸர்வஞானத்தையும் அளித்து உபகரிப்பவனான, தஸ்மிந் — அந்த கூடஸ்தனிடத்தில், பராம் — மேன்மையான, பக்திம்—ஐக்யத்தை, (ஸ்வஸ்வரூபாநுஸந்தாநம் பக்திரித்யபிதீயதே—தன்னுடைய ஸ்வரூபாநுஸந்தானமே பக்தியெனப்படுவதால்) அப்பேர்ப்பட்ட ஐக்யமான பக்தியை, குர்யாத்—செய்யவேணும், எ-று. ஆதலால் பிராரப்தவசத்தால் விஷயங்கள் தோன்றினும் விஷயத்தையும், விஷயத்தையறியு மந்தக்கரண சேதனத்தையும் அதிஷ்டான சேதனத்திற்கு அன்யமில்லையென்றும், அவ்வதிஷ்டான சேதனனே நானென்றும் திடபாவம் செய்யவேண்டுமென விச்சூத்திர முணர்த்திற்று.

அவதாரிகை.

முன் பதினொரு சூத்திரத்தில் சொன்னவற்றையே சுருக்கி ஞானத்தால் மோக்ஷத்தைப் பெறுமுபாயமும் ஞானஸாதனத்தையும் கூறுகின்றது.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

முக்த்யை ப்ராப்ய ஸதஸ் தேஷாம் வேஷம் ஸஹேத சிவாலயம் |
ஏவம் வித்யாச் சிவஜ்ஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம் ||

(ப-ரை.) முக்த்யை—முக்தியின்பொருட்டு, ஸதஃ—ஸ்வாநுபூதியடைந்த ஸத்துக்களை, ப்ராப்ய—அடைந்து, தேஷாம்—அவர்களுடைய, வேஷம்—ஸத்துக்களுடைய பாவனையையும், சிவாலயம்—அவர்கள் உபதேசித்ததினால் அடைவிக்கும் ஜீவன்முக்தியையும், ஸஹேத—அடைவன். ஏவம்—இந்தப்படி, சிவஜ்ஞானபோதே—சிவஞானபோதமென்னும் இந்த அத்வைத கிரந்தத்தில், சைவார்த்தநிர்ணயம்—மோக்ஷமாகிற வஸ்து தத்துவநிர்ணயத்தை, வித்யாத்—அறியக்கடவன். எ-று. ஜிக்ஞாஸுவானவன் சமதமாதி ஸாதனத்தை யடைந்து தலையிற்றீப்பற்றினவன்போல் தாபத்ரயாக்கினிக்கு பயந்து, ஸ்ரீ குருநாதனென்னும் கங்கையையடைந்து அவனுபதேசமென்கிற பிரவாஹத்தில் மூழ்கி, மோக்ஷமென்னும் ஆனந்தத்திலும் உள்ளும் புறமும் குளிர்ந்தவனுப் ஆவானென இவ்வத்வைத சிந்தாமணியான சிவஞானபோதமெனும் அரியநூல் நன்கு விளக்கிற்று.

சிவஞானபோத வியாக்யானம் முற்றிற்று.

இந்த ஸம்ஸ்கிருத ஸூத்திரத்திற்கு திருவையாற்றிலிருக்கும் லக்ஷபாணசதத்தினால் இவ்வுரை யியற்றியது.

கலி விருத்தம்,

எந்தை வேயடி வெனும்லக்ஷ பானந்தம்
அந்த வேதத்திறேறு வாகமந்
தந்தனருளை சார்ந்தவர் யாவரும்
பெந்த நீங்கிப் பிர்ம்மானந்த மெய்தவே.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ சிவஞானபோத மூலமும் வேதாந்த தீபிகை யென்னு முரையும்.

முதற்சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

பரசிவம் பிரமமென்னு மொப்பற்ற வேகசைதன்னிய வியாபகத்திற் சகசீவபரமென்னுங் கற்பனை (அத்தியாரோப அபவாத) கிரமமாகச் சீவர்கள் தங்கள் சஞ்சிதமுதலிய மூன்று வினைகளால் முறையே சிருட்டி, திதி, சங்காரத்தை யடைந்து திதிகாலத்துப் பஞ்சமலங்கள் நீங்கப்பெறுமையின் மீளவு முண்டாம். இவற்றிற்குச் சிவன் அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணமாமென் றறிஞர் கூறுவரென, இச்சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

முதற்சூத்திரம்.

அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
றோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதா
மந்த மாதி யென்மனார் புலவர்.

(இதன்பொருள்) அவன் அவள் அது எனும் அவை (ஆதிமத்தியாந்தரகிதமாயும் சசாதி விசாதி சுவகத பேதமற்றதாயும், காரணகாரிய மில்லாததாயு மிருக்கின்ற பிரஹ்ம பூரணத்திற் கற்பிதமாக) அவனவளென்று சுட்டப்பட்ட உயர்திணையும், அதுவென்று சுட்டப்பட்ட அஃறிணையுமாகிய இருகூற்றுப் பிரபஞ்சம், மூவினைமையின்—காமவெகுளி மயக்கங்களா லுண்டாம் ஆகாமிய முதலிய மூன்று வினைகளின் காலபாகத்தால், தோற்றிய திதியே யொடுங்கி—முதற்கடவுளினது பஞ்சகிர்த்தியங்களி லுற்பத்தியான கிரமமாகவே லயத்தையடைந்து, மலத்துளதாம்—திதிகாலத்து மலதோடம் நீங்கப்பெறாத சீவர் அவை நீங்குமளவும் மீளவுமுண்டாம், அந்தமாதி யென்மனார் புலவர்—(பிரபஞ்சமெல்லாங் கானனீராதிபோற் கற்பிதமாகப் பிரஹ்மத்திற் றோன்றி லயமாதலின் அவற்றிற்குப் பிரஹ்மம் காரணமாம். காரணத்தையின்றிக் காரியமின்மையின்) இவற்றை விவர்த்த உபாதான காரணமாமென் றறிவுற வுணர்ந்த சத்துக்கள் கூறுப என்றவாறு.

[illegible] சகல [illegible] ; மற்றவி ருள்ளவு மிக்கவு [illegible] அஞ்ஞான சந்தேக விபரீத மென்பார், அவையவ்வாறு [illegible] மெனவும். நான்காமுள் செய்தவினை [illegible] மெனவும், அசித்திய சம்பந்த [illegible] அறிவின்றி [illegible] போகம் [illegible] குறிப்பித்துப் [illegible] மென்பார், தோற்றிய திதியே யெனவும்,

இதிகாசத்துப் [illegible] சங்காரத்தோடுகூடி [illegible] தோன்றுமென்பார், [illegible] எனவும், பிரபஞ்சத்திற் [illegible] இருக்கின்றதென்பார் [illegible] சம்மதமென்பார் [illegible] கூறினார்.

“[illegible]” என்னும் [illegible] தெரிவிக்கின்றது. அது [illegible] கொள்ளற்க [illegible] அந்த அதுவே [illegible] என்னும் [illegible] தோன்றும் [illegible] “சங்கார [illegible] முதலே முதலாக உடைத்து இவ்வுலகம்” என்றும். “உலகம் [illegible] சங்கார காரணனின்றி யமையாது” என்று சிவஞானசுவாமிகளும், உரைத்தமை காண்க.

மெய்கண்ட [illegible] சைவ ஆசாரியாரும் தமதுரையில் இவ்வாறு [illegible] சங்காரகாரணனாகிய அவனே [illegible] உபாதானமாகிய [illegible] பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி முதலியவற்றைச் செய்கின்றான்; அவ்வாறே. தேவி [illegible] “[illegible] யான், [illegible] யானே; சராசரத்தின் [illegible] யானே; பிரமாவும், விஷ்ணுவும், [illegible] யானே; என்று கூறப்பட்டுள்ளது” என்று எழுதியிருக்கின்றனர்.

திருக்களிற்றுப்படியார் 64-ம் செய்யுள் “[illegible]” என்று கூறுவதுமன்றி, ஸ்ரீகண்டசிவாசாரியரும் தமது பாஷ்யத்தில் முதலாவது அத்தியாயம் நாலாவது பாதம் 28-வது சூத்திரத்தில் பரம சிவன் பிரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தமும் உபாதானமுமான காரணமென்றும், 4-வது பாதம் 22-வது சூத்திரத்தில் [illegible] பாவத்தை [illegible] மன்

குடம்போல உலகிற்கு சிவன் உபாதானகாரணமென்றுங் கூறியதுமன்றிக் குலாலனைப்போலச் சிவனை நிமித்தகாரணமென்று கூறுவதைக் கண்டித்திருக்கின்றார். பின்னர் 2-வது அத்தியாயம் ஒன்றாவதுபாதம் 14-வது சூத்திரத்தில் சடசிவர்களான இருபொருளும் சிவனைத்தவிர இல்லையென்றும், 19-வது சூத்திரத்தில் வஸ்திரத்துக்கு நூல் காரணமாவதுபோல, உலகிற்குச் சிவன் காரணமென்றுங்கூறி, 2-வது அத்தியாயம், 2-வது பாதம், 37-வது சூத்திரத்தில் சில சிவாகமப்ரஷ்டர் ஆகமங்களின் உட்பொருளை யறியாமல் உலகிற்குச் சிவனைக் கேவல நிமித்தகாரணஞ் சொல்லுகிறார்களெனப் பீடிகைபோட்டு ஆகமங்களுக்கு வேதமதத்தையனுசரித்து அபின்ன நிமித்த உபாதானவாதமே கூறவேண்டுமென்று முடித்தனர். அன்றியும் அவர் பலவிடங்களில் கேவலம் நிமித்தகாரணத்தை மறுத்துமிருக்கின்றனர். மேற்காட்டிப்போந்தவைகளால், கடத்துக்கு மண்ணும், ஆடைக்கு நூலும்போல, உலகிற்குச் சிவன் அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணமா மென்பது பெறப்பட்டது.

அன்றியும், மனதால் விளையும் பந்தமகலாக்காறுந் தூலதேகம் வந்துவந்து அழிதல் எல்லையனாரும், அதனால்மூலவாதா கிருததியக் தூலதனுபற்றி நிகழுகின்றது. அன்மேல், சூக்குமதனுபற்றியெனக் கருதி யுத்தி யனுபவ மிருக்க வேண்டும்: அங்ஙனமன்றே. ஆதலின், பந்தவினைபற்றி மனதேனநுபவாகவும், நாசம்பற்றி யிலதாகவுங்கோட லெவர்க்குமுடம்பாடாம். மனோவினை மகேசுரனுக்கும், மனோநாசஞ் சதாசிவனுக்கு மியல்பாயெய்தி யிருப்பதால் அதனைக் குறிப்பிற்காணத் தோன்றியதுநியே ஒங்கி மலத்துனதாமெனக் கூறினுமெனினுமாம்.

இனி இதற்கிணைய, பிரபுலிங்கலீலே, பரசிவம் பிரமமென்னுங் கவி முதல் மூன்று கவியினர்த்தப்பாவம், சகுணநிற்குணங்கழன்ற தானென்னு நிலை தனக்கதோமுகத்ததாய் நிர்க்குணம் வாய்ந்தவவசரத்துப் பரசிவம் பிரமமெனவும், அந்தத் தானென்னுநிலையே தனக்கதோமுகத்ததாய் சகுணம் வாய்ந்த வவசரத்து அறிவானந்த வைக்கியமெனப்படலாற் சதாசிவமெனவும், அவ்வைக்கியம வாய்த்தல் சத்தஞானத்தாதலின் ஞானசத்தியெனவும், இங்ஙனமாகநில்லா ததோமுகத்ததா யறிவானந்தமேகம்மனற் கிடையூறுவாய்த்த வவசரத்து, அந்தத் தானென்னுநிலை மகேசனெனவும், அங்ஙனம் பேதமுறச்செய்த சத்தி யிச்சாசத்தி யெனவும், அந்தத் தானென்னுநிலை இங்ஙனமாக நில்லாதிதனினு மதோமுகத்ததா யறியுதானெனநிலை மறந்தவவசரத்து உருத்திரனெனவும், இங்ஙனமாக மாறச்செய்தது கிரியாசத்தியெனவும், இந்தத் தானென்னுநிலை இதனினுமதோமுகத்ததா யயல்தானென்னும் பிராந்தியை யாதோர் விக்கினமு மெய்தாது காக்கும் அவசரத்து, விஷ்ணுவெனவும், இங்ஙனங் காத்தற் கியைந்த சத்திக்கு இலக்குமி யெனவும், இவ்வண்ணங் கீழ்ப்பட்டிடுவதாகக் காணப்பட்ட இந்தத் தானென்னுநிலை, இதனினுமதோமுகத்ததாய் அயல்தானென்னும் பிராந்தியைத் தூலமாகச் செய்யுமவசரத்

இப்பிரமப் [illegible], அப்பொழு [illegible] தந்திலையத்த சத்திலைபச் சார்வதியெனவும். கொள்க. இப்பெயரிலாக [illegible] தந்திரவுணர்களையிருபாவென்றதனுற கற்பித் தெனவும் உ[illegible]கிரம சிருட்டிப்பனவும் சொன்னேர்கட்குப்பெற்றும்.

[illegible] பாகத்தார் சிருட்டிபாதி நடக்குமென்பதற்கு உதாரணங்கள் வருவாறு.—

பிரமகீதை.

([illegible] தாற்பர்ய முரைக்கு மத்தியாயம்.)

[illegible] தன் [illegible] தானும் [illegible] பாக மானவாறே
[illegible] குணத்தினைக் கலந்துநிற்கும்
[illegible] சத்தியான் படைத்தற்காக
[illegible] மென்றுகொண் டிசைந்துபார்த்தான்.

குமாரதேவர் விஞ்ஞானசாரம்.

[illegible] துரைக்கெ னின்றது சிருட்டிமுன் னுைப்
[illegible] னின்றெ நிலையெனு மாயையிற் பாய்ந்து
[illegible] போலவே விரிந்து
[illegible] வெளிது நீசமே.

உதாரணம் திருமந்திரம்.

தானே படைத்திடுந் தானே காத்திடுந்
தானே துடைத்திடுந் தானே மறைத்திடுந்
தானே யிவைசெய்து தான்முத்தி தந்திடுந்
தானே வியாபித் தலைவனு மாமே.

பெற்றமு பாலு மழுவும் பிறிவற்ற
தற்பரன் கற்பனை யாகுஞ் சராசரத்
தற்றமு மில்லை யடியேன் சிரத்தனி
லற்பதமு மளித்தா னெங்க ளத்திபே.

திருக்களிற்றுப்படியார் 68-வது செய்யுள்.

அவனே யவனி முதலாயி னனு
மவனே யறிவாய்நின் றானு—மவனேகா
ணுணர்ப் பெண்ணு பவியாகி நின்றானுங்
காணுமை நின்றானுங் கண்டு.

தாயுமானார்.

காணுங் கண்ணிற் கலந்த கடவுளைச்
சேணும் பாருந் திரிபவர் காண்பரோ
வாணும் பெண்ணு மலியுமம் பான்மையும்
பூணுங் கோலம் பொருந்திய ணிற்கவே.

திருவாசகம்.

அண்ணா மலையா னடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போற்
கண்ணா ரிரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணா ரொளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணாகி யாணா யலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேயிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

திருவாய்மொழி.

பாருருவி நீரெரிகால் விசும்புமாகிப் பலவேறு சமயமுமாய்ப் பரந்துநின்ற, ஏருருவின் மூவருமே யென்ன நின்ற விமையவர்தந்திரு வுருவேறெண்ணும்போது, ஒருருவம்பொன்னுருவமொன்றுசெந்தீ யொன்றுமாகடலுருவமொத்துநின்ற, மூவுருவுங்கண்டபோதொன் றாஞ்சோதி முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந்தானே.

இந்திரற்கும்பிரமற்குமுதல்வன்றன்னை யிருநிலங்கால்தீநீர்விண் பூதமைந்தாய், செந்திறத்ததமிழோசைவடசொல்லாகித் திசைநான்கு மாய்த்திங்களாயிறாகி, அந்தரத்தில்தேவர்க்குமறியலாகாவந்தணனை யந்தணர்மாட்டந்திவைத்த, மந்திரத்தைமந்திரத்தாலமறவாதென் றும்வாழ்த்துதியேல்வாழலாமடநெஞ்சமே.

தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்கவெண் டடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவுந் திரிபவும்
நின்னுளே யடங்குகின்ற நீர்மைநின்க ணின்றதே.

சீர்மைகொள் வீடு சுவர்க்க நரகீறு
ஈர்மைகொள் தேவர் நடுவாய்மற் றெப்பொருட்கும்

வேர்முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனிநின்ற
கார்முகில்போல் உன்னையென் கண்ணாரநான் கண்டேனே.

ஈர்மை—அன்பு, வேர்முதல்—அருதிகாரணம், வித்து—உபாதானநிமித்தகாரணம், தனிநின்ற—பிரிந்துநின்ற.

தாயுமானர்.

ஆக்குமை யாவையுமாய் நிரவியிலி லவற்றுறையாளா
நீக்குமை நீக்கமிலா நிலையையே மறப்புமாற்றிப்
போக்கொடு வரவுமின்றிப் புனிதரா யருளானந்த
ஆக்கமுஞ் செய்வாயன்றோ சச்சிதானந்தவாழ்வே.

ஆனந்தமானபரம்.

"வானாதி பூதமாய் அண்டகோடியாய் மலையாகி வளைகடலுமாய்
மதியாகி இரவியாய் மற்றுமுள எலாமாகி வான்கருணை வெள்ளமாகி
நானாகி நின்றவனை நீயாகி நின்றிடவும் நானென்பதற்றிடாதே
நானுமெனைக் கூறுஞ் ஞானவிகாரியாய் ஞானநிர்த்தரியாமையாய்."

அவனே பரமு மவனே குருவு
மவனே பரம மனத்துடன்—அவனேதா
யானபேர சொன்றாவரோ குருவெனக்கு
ஞானவழிப் பேற்பதேர்ந் தான்.

பட்டணத்துப்பிள்ளை.

மையாடு கண்ணியு மைந்தரும் வாழ்வு மனையுஞ்செந்தீ
ஐயாநின் மாயை யுருவெளித் தோற்ற மகிலத்துள்ளே
மெய்யா யிருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப் பழங்கதை யாய்க்கன வாய்மெல்லப் போனதுவே.

"மாயப் பேய்த்தேர் போன்ற நீப்பருமுறக்கத்துக், கனவே போன்று கனவுபெயர்பெற்ற மாய வாழ்க்கையை மதித்து."

போதரத்நாகரம்.

காயநீர்க் குமிழி பதிநுரை யின்பம் கானலிற் புனலது தனக்கின்
ஆயவத் துயர மனையிலே பதுமி பாய்வுரு மையினழிந் தற்றுப்
பேயினிக் கவலை மயக்கினைத் தவிர்த்து நெஞ்சமே வஞ்செனக் குடன்
டாயவச் சொரூபக் கவ்பதே புரிவி லியம்பதே தார்மகக் கெதிரே.

ஈசுரகீதை.

நன்றாய் ஞான கனமாகி நானு மெல்லாம் பிறப்பிடமா
யொன்றாய்வே றோர்பொருளின்றி யொளியாயொன் றேயேவமிப்ப
தன்றா யகில சராசரங்கட் காதாரந் தானு மென்றும்
பொன்றா ததுவா யவிகாரப் பொருளாய்ப் புலனாய்ப் புணர்ப்பரிதாய்
இரண்டா வதிலா தனைவைகளா லெட்டா ததுவா யெங்கெங்குஞ்
சிரங்கால் கைகண் முகமுடைத்தாய்த் தெரியப்படாதாய்த்திரயாகி
விரும்பார் நீர்தீ கால்வான மெல்லா மிருத்தற் கிடமாகும்
பரந்தா னுணர்ந்தோர் நிர்க்குணமாம் பரமவ்யோம மென்பர்களால்.

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

1. யுகம் நான்கின் பெயர்.—
கிரேதந் திரேதந் துவாபரங் கலியிவை
யொருநான் கென்ப யுகத்தின் பெயரே.

2. யுகம் ஒவ்வொன்றிற்கு வருடமேற்பட்ட விதிகளாவன.—
மாத்திரி னிபல்பாய் வயங்குஞ் சுவாசம்
நான்தனைக் கொழுமுன் றயிரத் தறுநூ
றுகு மதனை யெண்பா னறுடான்
நாற்பா னிருபான் முறைபே தனித்தனி
பெருக்கி லொவ்வோர் யுகம் பிறக்கு மாண்டுகள்.

அவற்றுள்,

(1) கிரேதாயுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—
கிருத யுகம் பதி னேழிலக்கத்து
இருபத் தெண்ணா யிரமாண் டென்ப.

(2) திரேதா யுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—
திரேதா யுகம்பன் னிரண்டிலக் கத்துடன்
றொண்ணூற் றாறா யிரமென மொழிப.

(3) துவாபர யுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—
துவாபர யுகந்தா னெட்டிலக் கத்தோ
டறுபத்து நான்கா யிரமென வறைகுவர்.

(4) கலியுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—
கலியுக மாவது நாலிலக்கத்து
முப்பத் திரா யிரமென மொழிகுவர்.

இவையே சதுர்யுக மெனப் படுமே.

3. இப்படிப் போர் சதுர் யுக மிரண் டாயிரஞ்
சதுர்யுகம் பிரமன் றனக்கொரு நாளை
நிலன்பக லொன்றிற் பதினா லிந்திரர்
பதம்பெறு பட்டமாம் பார்த்திற் புகன்றனர்
வயதொரு நூறும் வாழ்ந்த பிரம
னொடு பதியின் விண்டுவுக் கொருநாள்
விண்டு வொருநூறு விரியுங் காலை
அரன்பகல் நாள் கழிந்து முடிக்கும்
பேரிதய மென்றே புகன்றனர் புலவர்.

இனிப் பிரளயங்களின் முறைமையைச் சிறிதாராய்வாம். அவையாவன.— நித்தியப்பிரளயம், அவாந்தரப்பிரளயம், தினப்பிரளயம், பிரமப்பிரளயம், அத்தியந்தப்பிரளயம் என்று ஐந்துவகைப்படும்.

இவற்றுள் சகலஜீவப்பிராணிகளுடைய சுழுத்தியே நித்தியப்பிரளயம், கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகமாகிய அவ்வவ் வாதிபத்தியம் ஒருதிரட்டில் அவாந்தரப்பிரளயமென்று சொல்லப்படும். பிரமதேவருடைய பகற்காலத்தில் பதினான்கு அவாந்தரப்பிரளயம்வரும். அவைகளுக்கு நைமித்திகப்பிரளயமென்றும், மன்வந்தரப்பிரளயமென்றும் சொல்லப்படும். அதற்குப் பரப்பிரளய மந்தர்ப்படுதல். பிரமதேவருடைய சுழுத்தியே தினப்பிரளயம். பிரமதேவருடைய நாச வேளையில் ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சங்கள் சர்வாத்மனை யடைந்து அஞ்ஞானமாத்திர மிருந்திருப்பது பிரமப்பிரளயம். அதற்கு மகாப்பிரளயமென்றும், பிராகிருதப்பிரளயமென்றும், மகா சுழுத்தியென்றும் மூன்றுபெயர். முத்திநிலையில் அஞ்ஞானமும் அதன்காரியமுஞ் சர்வாத்மனை யடைந்திருப்பது அத்தியந்தப்பிரளயம்.

இப்படிப் பஞ்சப்பிரளயங்களையுஞ் ஸ்ரீ சற்குரு முன்னிலையில் விசாரித்து இவைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய் அநாதநாய் அசங்கனாயிருக்கின்ற ஆத்மாவே நானென் றறிகிறவனே அவனே ஜீவன்முத்தனென்று சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாச புராணாதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதிற் சம்சயமில்லை நிசதம்.

அத்தியந்தப்பிரளயத்துக்கு உதாரணம்:—

பாகவதம்.

கடையுறாத் தொடைய வொன்றே நாகமாய் விளைந்த வாபோற்
றடையுறு மாயை நீக்கித் தற்பர மாவ ராய்ந்தோர்
விடமறு ஞான போத வித்தக விவேகத் திவ்வா
றடைதரும் பிரள யப்பே ராத்தியந் திகமென் றாகும்.

மேற்கூறிய ஈசனது அபிமான நிலைகளை யித்தகையதென விளக்கத் திருப்டாந்த முணர்த்துகின்றது.

சித்திரப்படமானது சித்திரமாகவோர் விகாரப்பொருளோடும் அமையாது தனித்து விளங்குமிடத்துத் தவுதபடமெனவும், பசைக்கூழ் சட்டவ அதனாற் கடிதபடமெனவும் நிலக்குறத்தைத் தடவ அதனாலிலாஞ்சனபடமெனவும், வரிசை வரிசையாகச் சித்திரம் வரையப்பட்டு அதனாலிரஞ்சிதபடமெனவும், பெயர் பெறுமாறு போன்று, பிரமசைதன்னியமும் மாயையைக் காரணமாகக் கொள்வதனாற் சான்றோர்களால் அமைத்து வைத்த காரியமாகிய பாஞ்சபூத பௌதிகங்களைச் சற்றுந் தன்பாலில்லாது கடந்து நிற்கும் அவசர நிலையில் சித்தென்னும் நாமந் தரிக்கப்பெற்றுச் சதோதயமாக விளங்கும். அங்ஙனம் வயங்கும் பிரமம் சமஸ்தத்திற்குங் காரணமாநின்றுள்ள மாயையோடு சம்பந்தித்து அந்தரியாமி யென்னும் பெயரையுடையதாயும், மாயையினது காரியமாகப் பல்வாறாக நின்றுள்ள சூக்கும வுடலோடு சார்ந்து இரணியகருப்பனென்னும் பெயரையுடையதாயும், குறைவிலாத தூல சரீரத்தைச் சார்ந்து விராட்டென்னும் பெயரையுடையதாயும் நிற்குமென்று நீயறிதி.

இலாஞ்சனையெனல் உருவமைத்தற்கியைந்த அடையாளச்சின்னமெனவும், இரஞ்சிதமெனல் சித்திரங்களை நிறைய வரைந்து மகிழ்தலெனவுங்கொள்க. கொள்ளவே சித்திற்குப் படமும், ஈசனுக்கு வெளுத்த படமும், அந்தரியாமிக்குக் கடிதபடமும், இரணியகருப்பனுக்கு இலாஞ்சன படமும், விராட்டிற்கு இரஞ்சித படமுமென வுவமித்ததாகப் பெற்றாம். படமானது வெளுத்தவிடத்துத் தவுதமெனவும், தவரிட்டுக் கொட்டிய விடத்துக் கடிதமெனவும், ஓர் வர்ணத்தி லுருக்கள் தோன்ற அச்சுக்கட்டினவிடத்து இலாஞ்சனை யெனவும், மனரம்மியமாகப் பலவித வர்ணங்கள் இடமறிந் தமைத்தவிடத்து இரஞ்சிதமெனவும் பெயர் பெறுமாறு காண்க. இந்நால்விதக் கற்பிதங்கட்கும் ஆதாரஞ் சுபாவ பட மெங்ஙனமோ அதுபோல விராட்டாதி நால்விதக் கற்பிதங்கட்கும் ஆதாரம் சுயம் பிரமமெனக் காண்க. பிறவிகளுஞ் சுக துக்கங்களு மெங்ஙனெ மெங்ஙனமாக வந்து மாறினும் தா னங்ஙன மங்ஙனமாவதுபோற் காணப்படினுந் தன்பாற் போக்கு வரத்தாகிய சலனந் தினைத்துணையு மின்மையால் பிரமமும் மாயை வைத்த காரியங்கள் கடந்துறு நிலையில் சித்தெனும் பெயர் புனைந்து வயங்குமென்றார்.

மாயையைக் காரணவுடம்பெனக் கொள்க. சமட்டி சூக்கும வுடலெனல் அபஞ்சீகிருத பஞ்ச மகா பூதத்தை. பிரமமுஞ் சித்தெனும் பெயர் புனைந்து அந்தரியாமியாய்ப் பொன்கருப்ப னென்றாகி விராட்டாய் நிற்குமென முடித்துக் கொள்க.

சதோதயமாக விளங்காநின்ற பிரமசைதன்யஞ் சித்திரப்படம்போலிருக்குமாயின் அப்போது சித்திரமெனப்படுவது யாதென்று மாணாக்கனே நீ கேட்பையாயின் பிரமன் முதலிய சித்தப்பொருள்களும், பர்வதமுதல்

பெரிய [illegible] சித்திரமெனப்படுமென் றறி [illegible] ஒரு [illegible] த்திற் சட [illegible] [illegible] கட்கு [illegible] தோன்றுகின்ற [illegible] சித்திரம் [illegible] [illegible] வகை [illegible] பெற்ற [illegible] [illegible] ற்கு வழியுள்ள [illegible]ரும். [illegible] துளிர் [illegible] [illegible] போல, அவரக் கனினைத்தையும் [illegible] இலக்கணமும் அது [illegible] [illegible] பிரமாணமாகிருக்கும். அதற் [illegible] [illegible] சத்தி [illegible] மெ[illegible]னமோ, அக் [illegible] எவ்விடத்திலுந் தன்னைத்தா [illegible] விளக்கா [illegible] [illegible] சடாசடமா முகமெனப் [illegible] [illegible] சொரூபமொன்றின் [illegible] சராசரத் தோற்றம் பயன்படும். படத் [illegible] வியாபகத்தையன்றி யுலகத் [illegible] இவ்வுவமை பொருந்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] உலக [illegible] தோன் [illegible] [illegible] போலச் சகத்துக்கு [illegible] [illegible] கொள்ளின் தக் [illegible].

உலகத்தோற்றந் தமிழ்ப்போலியெனல் ஒக்கும். பிரமத்திற்றுஞ் சகத் திற்றுமுள்ள [illegible] [illegible] [illegible] கூறியது வேறிடத் தன்று, தன்னிடத்திலுமென்பார் தோற்றிற் றன்னைத் திரிபற வெங்குந் திகழு[illegible] [illegible] என்றார். உரைத்தது தன்னில் தானேயன்றி பிறரா லன் றெனத் [illegible] [illegible] [illegible]. அஃதின்றே லெவர்க்கு மரிது. அதனுற்றான் [illegible] [illegible] சத்துக்கள் கூறுகிற்பர். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பென்றார்.

[illegible] போலி பொழுவதைத் [illegible] [illegible] பத்துநான்குலெட்சம் [illegible] [illegible] [illegible].

அமுதசாரம்.

ஏறுனைத் தக்கடராய் நன்றாகி பொன்றான
தாறு [illegible] ன்றன்று—[illegible]
பார்த்த [illegible] [illegible] [illegible]ழிப்
பார்த்து [illegible] பரன்.

நானிலஞ்சேர் நடப்பூர்வ னாலுவகை யோனிகளார்
மானிடர்சீர் வாழ்பறவை மாதிரும்—ஞானமிலா
மண்பட்ட தாபரமென் றேழாய் வருமவரு
மெண்பத்து நான்கா யிரம்.

ஊர்வ பதினொன்று மொன்பானு மானுடவர்
நீர்பறவை நாற்காலி லோர்பத்தாம்—சீர்திகழு
மூவாறுந் தாபரங்கண் முப்பத்து மும்மையுமோ
ராவா ரொருபதா றும்.

ஆன கடக்க லாவிவைய முட்டாத்து
வானகந் தானின்ற வாவிருக்கும்—போனிகளான்
பத்துநான் காமேரு மூசப் படைத்தவற்று
றூர் நின்ற நிலை.

மூவினையைப் போற்றி நின்றதற் குதாரணம்.—

பாரதம்.

தாயரொடு தந்தையர்க டாரமொடு தனையோர்
தூய துணை வோர்களொடு சுற்றமென நின்றோர்
மாயையெனும் வல்லப மயக்குறு மயக்கா
லாபவுற வல்லதவ ரார் முடிவில் யார்யார்.

வந்துபிற வாதவரை யில்லையுல காமித்
தந்துபரி பாமொழி தாயர்களு மில்லை
புந்திபுணர் வற்றவர் புலம்புறல தல்லா
லிந்தவுல கத்தறிஞர் யாதினு மயங்கார்.

உம்மையினும் பாருற வுணர்ந்தில மினிப்போ
மம்மையினும் யாவருற வாவரென வறியே
மிம்மையி னிகழ்ந்தவுற வித்தனை யிரங்கன்
மும்மையு முணர்ந்தவரு மூதறிவி னீரே.

மூவினைமையிற் றோற்றிய திதியேயொடுங்கி மலத்துளதாம்
என்பதற்குதாரணம்.—

திருமந்திரம்.

மாறு மலைமேற்றான் மன்னு மவத்தையின்
வேறுய மாயா தநுகர ணாதிக்கிற்

பேசா தெசெடம் பயிறும் பிறந்திறந்
தாறுக வல்வினை யாகட் டன்றாமே.

தன்னை யறியா துடலைமுன் றானென்றான்
தன்னை முன் கண்டான் றுரியந் தனைக்கண்டான்
உன்னார் துரியமு மீசனோ டொன்றாக்காற்
பின்னையும் வாரா பிறந்திறந் தானே.

தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை யறியாமற் றானே கெடுகின்றான்
தன்னை யறியு மறிவை யறிந்தபின்
தன்னையே யர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே.

தன்னை முதல்வினை யாட்டத்து முன்வந்தோர்
பின்னைப் பெருமலம் வந்தவர் பேர்த்திட்டுத்
தன்னைத் தெரிந்துதன் பண்டைத் தலைவன்றாண்
மன்னிச் சிவமாக வாரா பிறப்பே.

தானே தனக்குப் பகைவனு நட்டானுந்
தானே தனக்கு மறுமையு மிம்மையும்
தானே தான்செய்த வினைப்பயன் றுய்ப்பானுந்
தானே தனக்குத் தலைவனு மாமே.

மற்றும் பலவுமுற்றுக் காண்க.

இனி மேற்கூறிய ஈசனது சட்வித குணங்களும் சாமர்த்தியங்களும் பஞ்சகிருத்தியங்களும் உணர்த்துகின்றது.

உதாரணம் வேதாந்தசூடாமணி 47-வது செ.

இத்திறத் தீசன் முக்கியகுணங்க ளெலாமறிதன் முதலனவாங்
கர்த்திருத்துவமேயகர்த்திருத்துவம்பி னந்நியதாகர்த்திருத்துவமே
யத்தனை யேப்பிரபுத்துவமவையாக்க லளித்தல்போக்குதல்சமனந்தா
னைந்திடைநிருமலனுப்பிர வேச மென்பனவீசனைந்தொழிலே.

(பொருள்) இத்தகைத்தாய நிலைமையுடைய ஈசனது முக்கிய குணங்களாவன சர்வக்ஞத்துவ முதலியனவாம். அவை கர்த்திருத்துவமும் அகர்த்திருத்துவமும், பின்னர் அந்நியதாகர்த்திருத்துவமும் ஈசனது மெய்ம்மையான பிரபுத்துவ மெனலாம். சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்பவைகள் ஈசனது பஞ்சகிருத்தியங்கள். எலாமறிதல் முதலியன வென்றதனால் சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வேசுவரத்துவம், சர்வநியந்தாத்துவம், சாக்ஷாத்காரித்துவம், சர்வாத்மகத்துவம், சர்வசக்தித்துவம் முதலியவை களை யறிக.

சருவக்ஞத்துவமாவது:—ஜீவான்ம மனமொழி மெய்களாற் செய்யப்படும் நல்வினை தீவினையாதிகளை யெக்காலமும் ஏககாலத்தி லறியுந்தன்மை. சர்வேசுரத்துவமாவது:—இயற்கைஞானம், பேரருள், முடிவிலாற்றல், வரம்பிலின்பம், வரம்பில்காட்சி, முதலின்மை, அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவங்களாகிய, தூயவுடம்பு, மக்கள், பொன், மணி, அடிமை, வாகனங்களாதிய சகல ஐசுவரியங்களு முடையவாந் தன்மை. சர்வசுதந்தரத்துவமாவது:— சமுத்திரம் அலைகடவாதிருக்கவும், சோமன் சூரியன் கிரகம் நக்ஷத்திரம் காற்று தென்றல் முதலியன கிரமந் தவறாது செல்லவும் நியமிக்குந்தன்மை. சருவாந்தரியாமித்துவமாவது:— ஜீவர்களுடைய அந்தக்கரணங்களி லுள்ளிருந்து அவரவர்கள் கன்மதாரதம்மியத்துக்குத் தக்கதாகச் சுக துக்காதி போகங்களை யனுபவிக்கும்படி சூத்திரதாரி பாவையை யசைப்பதுபோல அசைப்பிக்கும் பிரேரகத்துவம். (சர்வாத்மத்துவம்) அல்லது சருவகாரணத்துவமாவது:— சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகமென்னும் ஐந்திற்குங் காரணத்தன்மை அல்லது உபாதானம் நிமித்தமென்னு மிரண்டிற்குங் காரணத்தன்மை. சருவசத்தித்துவமாவது:— இச்சா ஞானக் கிரியைகள் முதலிய சர்வசத்திகளையுடைய தன்மையுமாம்.

விசேடம்—கர்த்திருத்துவமென்பது ஒன்றின் உபாதான இச்சா ஞானக் கிரியையுடைய தன்மை. அகர்த்திருத்துவமென்பது அத்தன்மை நீங்கி நிற்றல். அந்நியதாகர்த்திருத்துவமென்பது ஒன்றை மற்றொன்றாக்குந் தன்மை. பிரபுத்துவமென்பது விபுத் தன்மை யெனக் கொள்க.

பதசாரம்—சமனம் திரோபவம் எய்த்திடலகற்றும் அனுப்பிரவேசம்:— பிறவிதோறும் எய்தும் இளைப்பை யாற்றும் அனுக்கிரகமென்பது ஆகுமப் பொருள்.

அன்றியும், அவித்தியாசம்பந்தமான ஆத்மாக்களை அதினின்றும் நீக்கி முத்தியை யடைவிக்கு நிமித்தம் தனு கரண புவன போகங்களைக் கற்பிதமாக வுண்டாக்கி அச் சீவர்களின் இருவினைகளை ருசிப்பித்துப் புசிப்பித்து நசிப்பிக்கு நிமித்தஞ் சிருட்டிமுதல் முத்திபரியந்தம் உயிர்க்குயிராயிருந் தசைப்பித்துக்கொண்டிருக்க தனது சாமர்த்தியமே கர்த்திருத்துவமும் இவைகளிற் கூடிக் கன்மானுசாரமாக ஆத்மாக்கள் பிரவிர்த்திக்கும்படி பிரேரகஞ் செய்தும் அவற்றிற் பற்றின்றித் தனியே தானிருத்தலே அகர்த்திருத்துவமும் சித்சத்தியின் நியமப்படி வழுவாமல் செய்யும் முறையின்றிக் கடத்தைப் படமாகச் செய்வதுபோல, ஒன்றை மற்றொன்றாகச் செய்யுஞ் சாமர்த்தியமே அந்நியதாகர்த்திருத்துவமுமாமெனினு மமையும்.

வினா:—இங்ஙனங் கூறிய குணங்களா லுண்டாகும் இருவினைகள் அவ் வீசனைச் சாராவோ?

விடை:—சூரிய சன்னிதானத்தில் நடைபெறும் இருவினைகள் அவனைச் சாராவாறுபோல ஈசன் அனைத்தையுஞ் செய்துஞ் செய்யாதவனாதலின் இவைகளுஞ் சாராவெனக.

[illegible]

[illegible] [illegible] தருத்திய [illegible]
மையறு பாயா காரியஞ் சிதைத்து வித்து [illegible]
[illegible] சத்தியாக்குவனைவு [illegible]
[illegible] கட்டுறும் போதம்.

[illegible]

[illegible] "மையறு பாயாகாரிய" மென்றுரைக்க.

[illegible] மறுக்க அயர்வுறென்றதை கொடுத்து [illegible]. நியமசத்தி [illegible] தாசிராகர் போல தநுகரணங்களைக் கொடுப்பித்துப் புசிப்பித்து [illegible] கொள்ளும் நீக்குதற்பற்றி நியமசத்தி யென்றார். [illegible] கருவுகிரணை சலத்தையும் சிவே[illegible]களுக்கும் பிரதிபிம்பத்தையும் இரட்சித்தலுக்கு இமகிரணத்தையும் சங்[illegible]சித்தலுக்கு உஷ்ணகிரணத்தையும் திரோபவித்தற்கு மேககிரணத்தையும் அனுக்கிரகத்தற்கு பிரதிபிம்பத்தைத் தனனிடத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளுதலை யும் உவமித்ததென்க.

வினா:—இவ்வுவமைப்படி பஞ்சகிருத்தியத்திற் குவமேயம் யாது?

விடை:—சூரியனை யென்பது பிரமமெனவும், மாயாசத்தியோ டென்றியம்பது மாயாப்பிரதமவென்றனை விசனனெனவும் சிற்பிரதான மதனை யென்பது தனது காரணம் மறைபடாமல் அறிவுமேலிட்டிருத்தலெனவும், சித்தகாரணமென்பது தனது காரணத்தை மறந்த சீவர்கட் கது வெளிப்படு கிற்றும் தனுகரணங்களைக் கொடுப்பதற்பொருட்டு நோக்கிச் சிருட்டிக்கும் பிரமனெனவும், சடப்பிரதானமென்பது தானுணராதற் கேதுவாயிருந்த மாயை மேலிட்டிருத்தலெனவும், ஆற்றுபாதானகாரணமென்பது அம்மாயா சம்பந்தத்திற்றோன்றிய உபாதானகாரணமெனவும் புத்தியாதிகளிற்றோற்றுப சேவ ரூப மென்பது அவித்தியாபுத்தியிற் றோற்றிய சீவர்களெனவும், நியமசத்தி யுற் பொலிபோற்றிருமை [illegible] யென்பது நியமப்படி சீவர்களை விஷ்ணுரூபமா யின்று இரட்சித்தலெனவும், உருத்திரவுருவான் மாயாகாரியஞ் சிதைத்தென்பது விதரை யவித்தை முதலிய தோற்றங்களை யுருத்திரருப

ளாக்கெடுக்கச் சங்கரித்தலொடு நிலைகளென்றுந் தோன்றாநடக்கிற்றல். நிகேசரூபமாய் மறைப்பித்தலெனப்படும். சுத்தநிராமயவுருவென்பது கர்ப்பிரேமிறுத்தவிடத்து ஈடாகிய சகபோதமெனவும், சிவன்றன்னிலேயே தன்னொடுங்கிய மாத்துவமென்பது பிரபத்தியைத் தன்னுடன்கூட்டச் சதாசிவவுருவாய் அருக்கியமாத்துவமெனவுங் கொள்க.

சிவகர்மகருக்குச் சதுர்த்தனுவாதிய தோற்றம் சிருட்டி, அதற்கு பிரபஞ்சித்தல் திதி, அவற்றை யொடுக்கல் சங்காரம், அவிச்சையைக்கத் திரோபவம். அவர்களுக்குத் தத்தொழிலாக்கொடுப்பது அனுக்கிரகம். இவற்றில் மூன்று தேகத்திற்கும், இரண்டு தேசிகத்துக்கும் பஞ்சகிருத்திய மெனக்கொள்க.

உதாரணம் சிவஞானவள்ளல்.

சிருட்டிதிதி சங்காரந் திரோபாவ ஞான
வருட்டிறத்தோ டைந்தொழிற்கு மாம்.
தேகத்தின் முன்மூன்றுஞ் சிவன்பான் மற்றிரண்டு
மாகத்தான் செய்வா னரன்.

வினா:—அப்பேறல் இங்ஙிவ சேர்க்கப் டோசிபோதிக் கூடினவரென முற்கூறியிங்ஙனந் தன்னொடுங்கியமாக்கிக் கொள்கவென்ற தென்னை?

விடை:—அவ்விரண்டு ந்திஷ்டானமான பிரமமும் சிவனுக்கதிட்டானமான கூடஸ்தனும் ஏகமாய்க் கலந்தலி னென்க.

வினா:—அற்றேல் அவையே சுபஞ்சித்தாகாவோ?

விடை:—அங்ஙனங் கலப்பதோ ரூபாதியாதலி னாகாவென்க.

இதுகாறும் பிரமசந்நிதியில் மாயாப்பிரதிவிம்பமான வீசான் அவித்தியாப்பிரதிபலனான சிவர்களை முன்னிட்டு அவர்கள் தமது யதார்த்த ஸ்வரூபத்தை யடையும் பொருட்டு பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யுங் கிரம முணர்த்திய தென்க.

இனி நிமித்தோபாதானகாரணம் பிரஹ்மமெனற்கு உதாரணம்.

திருவாசகம்.

'ஆதியு மந்தமு மில்லா வருட்பெருஞ்
'ஆதியு மந்தமு மாயினார்க்கு ஆடப்பொற் சுண்ணமிடித்து நாமே'
'அத்தனை யண்ட ரண்டமாய் நின்ற வாதியே' என்றும்

அமுதசாரம்.

அணுவென்பர் மாமாயை யென்ப ரணுவின்
புணர்வென்பர் பூதமே யென்பர்—குணமென்பர்
எவ்வேது வும்மோ ராகவிதற்கோ ரேதுவென்று
வவ்வேது வேயேது வாம்.

தாயுமானவர்.

உற்றுணர்ந் தெலா நீயல இல்லையென் றனையே
பற்றுகின் றனர் எந்தைநின் னடியர்யான் பாவி
முற்று மாயமாஞ் சகத்தையே மெய்யென முதறு
னற்றி நீரிட்டுத் தொழில்செய்வான் றனைநிக ரானேன்

ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்ததொழாம் யோக பூமி
நின்றுசெறிந்தவர் பேசாமௌனதீபத்தைநிறைநிறைவைத்தன்னை
பன்றியொரு பொருளிலதா மெப்பொருட்குந் தான்முதலா யசலமாகி
யென்றுமுள்ள வின்பத்தைத் தண்ணென்ற சாந்தபத வியற்கை தன்னை.

சூதசங்கிதை ஞானி பணிவிடைப்பேறு.

வானே வளியே யொளியே புனலே மண்ணேமற்
றானே யுயிரே களிரே பதியென் றேரெண்மெய்
யானே யுடைய னென்பாய் மறையு மிவ்விற்கு
மானே றுடையா யதுவேன் வேறே யருளாயே.

தைத்திரிய உபநிடத தாற்பரிய முரைத்தவிடம்.

பிரமன் முதற்று மாமேறுப் பேசா நின்ற வுலகமெலாம்
பாவு மாந்தப் பாசவினை யன்பா ரந்தப் பாசிவன்றன்
சொருப ஞான மூன்றோர்வே தில
கரும பாதி களார்சிவன் முத்த ஞானக்கடைப்பட

கூர்மபுராணம் விகல்பரூப அத்தியாயம்.

அணுவா மெவைக்கு மணுவா யிருத்தி யகிலங்கள் யாவு மொளிருந்
தணியாத வண்ட வுருவா யிருத்தி தருபஞ்ச பூத மதிவான்
மணியா மருக்க னுயர்சோம யாசி வடிவா யிருத்தி மறையுங்
கணியா திருத்தி யினையார் கணிப்பர் கனைகன்ன தாப [illegible] யோய்.

வாயுசங்கிதை பரசிவப்பிரபாவம்.

நிற்பன நடப்பன யாவு நேர்ந்திடுந்
பொற்புறு சடையவ னுருவம் போலுமால்
அற்புதப் படிவமா மவனென் றதைச்
சொற்பயி லகக்கடாத் தோன்ற லோர்க்கிடா.

இலிங்கபுராணம் பதிபசுபாசமுரைத்த அத்தியாயம்.

பதிபாசப் புகலைப்பவினைமாயையெனும்பாசத்தாற் பசுக்களாகி
வதிபாசிற்பனவெல்லையுங்கட்டிவென்முகைகளிரண்டலர்கவிகித் [ப
துதிபாலெய்ஞ்ஞானத்தால்தொழுதிடினத்தொடர்ச்சிற்பிணைபகற்றித்து
கதிமேவியமர்ந்துறைபக்கண்ணிரங்கிக்க 'ன.

ஷை நான்முகனு மாயனுந் துதித்த அத்தியாயம்.

நினைப்புமாய் மறப்புமாகி நினைவினுக் கெட்டா தொன்றாய்
அனைத்துமாய் நின்றாய்போற்றி யருமறைக் கொழுந்தே போற்றி
கனைத்துவண் டிமிரவின்னுங் கடுக்கையங் கண்ணி யோடு
புனிற்றுவெண் டிங்கட்கண்ணி புனைந்தசெஞ் சடையாய் போற்றி.

ஷை சத்தசத்து முதலானவை புரைத்த அத்தியாயம்.

யோகசிகோபநிஷத் 4-வது அத்தியாயம்.

பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதானகாரணம் பிரமத்தைத் தவிர வேறில்லை. ஆகாசத்தில் நீலத்தன்மையும் பாலைவனத்தில் ஜலத்தோற்றமும் கட்டையிற் புருஷனென்கிற பிராந்தியும்போலச் சிதாத்மாவிடத்தில் பிரபஞ்சந் தோற்றுகின்றது. வேதாளமென்பதும், கந்தர்வநகரமென்பதும், ஆகாசத்தி லிரண்டு சந்திரனும் எப்படி யில்லையோ அப்படியே; சத்தியமான பிரமத்தினிடத்தில் ஜகத்தி னிருப்பு.

பிரமகீதை சாந்தோக்கிய உபநிடத தாற்பரிய முரைத்த அத்தியாயம்.

காரண மதனு லன்றிக் காரிய முளவாய்த் தோன்ற
காரண மொழிய வேறு காரிய மின்மை பாலே
காரிய மனைத்தி னுக்குங் காரண மதுவே யுண்மை
பேர்தா னிரண்டும் வேறென் றியம்பிட வியல்பின் றாமால்.

அப்பைய தீக்ஷித சுவாமிகள் இயற்றிய சிவதத்துவ விவேகம்.

(சிவஞான சுவாமிகள் மொழிபெயர்ப்பு.)

விச்சு வாதிகனும் விசுவ சேவியனும் விமல னீயேயென மறைகள், நிச்சய மாக முழக்கவு மறியா நீசர்தாம் பிணங்குவ ரந்தோ, மச்சரத் தனக்கே நிங்கிழைத் தவர்தம் வாழ்க்கையும் பயன்படா தாலத், துச்சர்சொற் கேட்டோர்க் கிறுதிலே தண்டஞ் சொற்றிடு நூலெலா மன்றே.

துணரிபோன் முதலாஞ் சரவிசரம் படத முதலவும் இறுபிறித் தம்போர, ஏ...ப்பிர தன்மை பரமரென் றவரை யகற்றியால் விடை ... நிர்மிபி, வ... முறு மெய்களாத் தலைமைய முடைபோன் வருமு தட் சாரா ஆங்கோர, நுளமுறு இயாலைப் பொருளொனச் சிகைபிதர்க் குறையா மயக்குநர் சிலரே.

பகவற்கீதை 2-வது சாங்கியயோக அத்தியாயம்.

முன்னர் கூட விகார முடைய மன்னோ மந்த மன்னெறிழிக்குப்
பின்னர் இறுதி பிரிந்தே யன்னப் பட்ட பலபொருட்க
ளென்னர் இதுவதன் முன்புமிறந்த பொழுது மிகழ்விடத்துக்
கன்னரி டை மன்னெறிடக் கண்டா ருனரோ கட்டுரைப்பாய்

இருக்குமி மின்றுத் திரிசியத் தோற்றத் கேதுவாய மாயாசக்தியி னிலக் கணா மின்னமம்மை யுபமான பூர்வக மாக வுணர்த்துகின்றது.

பூரண சந்திரனை யாதி தொட்டு விடாதுடைக் தந்தச் சந்திரனை முழுது மறைக்க வலியின்றி மந்தச் சந்திரனும் மனத்துமிய நிலைமையினை விளக்கு மித்துக் கொளறும் களங்க மெடனமோ அதுபோல, என்னையா னறிக் கின்னைக் கூறர் கியைந்த பிரத்தியட்சமாக நின்றுள்ள உலக வியவகாரத்திலும், அநாதிதொட் டிவினை படைத்து அதனை மறைத்தற்குச் சற்றும் வலியின்றி, எப்போதும் அந்த வைராக்கிய வுணர்வால் அறியப்பெற்று, அக்கினியினது உஷ்ணத்தைத் தம்பிக்கச்செய்யும் மந்திரசக்தி யெதனையோ அது போலின்று, சதோதய மாக விளங்கும் ஆத்ம சொரூபமு மாகாமல் அதற்கு வேறு பொருளாக நின்று தோற்றமையும் உன்னத்தும் கோடர் இயைந்த ஆகாய முதலிய ஐந்து காரியங்களை வேறாகத் தோன்றவொட்டாது தன்பா லடக்கி நின்று வேர்க்கும் விளக்கமா நின்றுள்ள கடவுகடன சாமர்த்திய முடைய வாட்ங் காணப்பட்டு, சார்க்கதிக ளாக நின்றுள்ள வனங்களைத் தருதற் குக் காரணமாக நிற்பது யாதோ அதுவே திரிசிய மெனத்தக்க மாயா சத்தி யாம்.

இங்கு இந்து போக்கது ஆன்மா வாதலால் உயிர் எனவே யான்மா வென்க. அவ்வான்மா சச்சிதானந்தமெனத் திகையு மாதலின் அதனைப் பிரமமென வொக்கும். இந்து அனல் இவ்விரண்டும் பிரமத்திற்கும்; களங்கம் மந்திர மிரண்டும் மாயாசக்திக்கு முவமை கூறிய வாறு காண்க. ஆகாய முதலிய ஐந்து ... ஐந்து பூதங்களைய ... பிண்டங்களையும் கொள்க. மந்திர சக்தி யக்கினியி னுஷ்ணத்தை ஸ்தம்பனஞ் செய்யின் அக் கினியோ சாதாரத்தைப் பற்றிப் பிரகாசிப்பது கூடாது. அங்ஙன மின்றிப் பிரகாசித்தலின் அச்சத்தியை யுடைய மாந்திரிகனுக்கு மாத்திரம் கற்பனை யாகக் கொதித்துத் தோற்றுவிப்ப தன்றி வேறின்று. அவ்வக்கினி சுபாவ

மாய்ப் பிரம சித்திரக் கோலமாக நிற்பதுபோல மாயாசத்தி பரப்பிரமமான சிற்சத்தியை முழுதும் மறைக்கின் பிரம ஞானம் பிரகாசிப்பது கூடாமையின் அங்ஙனமின்றிச் சொரூபமுதல் ஸ்தம்ப பிரிய யாவினிடத்தும் பூரணமாய்ப் பிரகாசித்தலின் அம் மாயாசத்தியை யுடையவனுக்கே கிஞ்சித்துக் கற்பிதமாய் மறைத்தது போலத் தோன்றினதே யன்றி பிரமம் சுபாவமாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண் டிருக்கின்றமை யெனக் கொள்க.

பூச்சாயை யானது சொப்பிர காசமாய் விளங்கும் சந்திர னிடத்திற் றோற்றி, அதனை மறையாமற் றான் விளங்குவது போல, பிரமப் பிரகாசத்திற் சங்கற்ப ரூபமான மாயையானது அதனை மறைக்காமல் அதனிடமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். கண்ணைப்போல அனைத்தையு மறிகின்ற சித்தாகிய அறிவு தன்னைத் தானென அறியாததே யறியாமை. அவ்வறியாமை யறிவினிடத் திருந்து அதனை மறையாம லதனாற் றான் விளங்கு கின்றது. அக்கினியினது உஷ்ணத்தை மந்திர சத்தியி லதனுள் அடக்குவது போலப் பிரம சுபாவமான சிற்சத்தியை யதனு ளடக்கும் அம்மாயை யப்பிரமமு மாகாது. அதற்கு வேறு மாகாது. பிரமத்திற் கெதிரிட்ட சங்கற்பமாகிய கண்ணாடியில் நியல்பாய்த் தோற்றுகின்ற அப்பிரமச் சாயை கண்ணாடியா லுண்டாக்கித் தோற்றுகின்றதென்றது போல மாயையாற் சகலமுந் தோன்றும். இங்ஙனங் கூடாத காரியங்களை கூட்டுவிப்பதாகக் காட்டும் வல்லபமுடைய அகடித கடனா சாமர்த்தியமுள்ள மாயையே சகல வனர்த்தங்களுக்குங் காரணம். ஆனதால் திரிசியம்.

வினா:—அதிரிஸ்ய மான மாயா சத்தியைத் திரிஸ்ய மென்றதென்னை ?

விடை:—வித்துவானது சத்தி அவன் வித்தை செய்யுங் காரியத்திற் றெரிவது போலப் பிரமத்தினது மாயாசத்தி பிரபஞ்ச ரூபத்திற் காட்டுவித்தலின் திரிசியமாம் மாயாசத்தி யென்று மெனக. இன்னும் பூச்சாயா களங்கமானது சந்திரனி னிடத்தி லிருப்பதுபோலத் தோற்றி யதனை மறையாமல் அதனாற் றான் விளங்குவது போல் அதிதப் பிரம ஸ்புரணம அவ்வதீத மாகவே விளங்க, அதை யறியேனென்ற அறிவி னறியாமை யவ்வறிவு மாகாமல் அதற்கு வேறு மாகாமல் அவ்வறிவினிடத் திருப்பதுபோலத் தோற்றி யவ்வறிவை மறையாமல் அதனாற் றான் விளங்குவ தன்றியுந் தான் வெளிப்படாது தனக் காதாரமான திருக்குவின் சத்தியைக் கொண்டு ஆகா முதலிய திரிசியங்க ளென்னும் பொய்ப்பொருள்களை மெய்போலத் தோற்றுவிக்கும் மாயாசத்தி யொன்றுண்டென் றவாந்தா மாகச் சுருதி யங்கீ கரித்த தெனக.

வினா:—அற்றேல் முன் சுத்தப் பிரமத்திற்குச் சுவகதாதி பேத மின்றென்று கூறிய சுருதி இவண் இதனை மங்கீகரித்த தென்னை ?

விடை:—இம்மாயா காரியங்களி னிற்பவர்கள் அவற்றினின்று நீங்கும் நிமித்தம் அதை விசாரித்து என்று மின்றென்பது தோன்றற் கெனக. அங்ஙனமாயின் வேதாந்தி யொருவனிற்க ஏனையோர் யாவரும் இம்மா

லாடையைச் சுத்திப்பணரக் கூறுக தென்னை? இம்மாயையின் உண்மை வெளிப்படாமையினு லென்க. அங்ஙனமாயின் மாயையி னுண்மைதான் யாதோ? தனக்கென ஒருருவ மில்லாமையே யாமென்க. மாயையி னுண்மை தெரியாத மதங்க ளதற்கேற்றமான முத்தியி னிலக்கணங் கூறுவ தென்னை? மதங்கள் மாயைக்குட்பட்ட பதமுத்திகளைக் கூறுவதே யன்றி, பதற்கதீதமான பரமுத்தியைக் கூறுவ தன்றென்க. மதங்க ளற்பப் பிரயோசனமான பதமுத்திகளை முத்தியெனக் கூறுதற்கு வேதஞ் சம்மதித்த தென்னை? யாதுமின்றிய ஆதுலர்க்கு யாதேனு முள்ளவன் ஆட்யனென்பது லௌகிக சம்மத மாதல் போல சுகமென்ப தொன்று மின்றிய பேதைகட்குக் கிஞ்சித்து சுகத்தைக் கொடுக்கும் பதமுத்திகளைக் கூறுதலும், சக்கிர வர்த்திச் செல்வமுள்ள பெருமன்னனுக்கோ ரூராதிபதியான குறுநில மன்னன் தரித்திர னென்பதுபோல, பரமுத்தியான மோக்ஷ சாம்ராச்சியம் பெற்ற மகா ஐசுவரிய வானுக்கு இப்பத முத்தி யான வற்ப ஐசுவரியவான் தரித்திரனெனக் கூறுதலும் வேத சம்மத மென்க.

அக்கினி பிரகாசத்தோடு கூடியிருக்க அதன் குணமான உஷ்ணத்தைத் தன்வச மாக்கிக் கொள்ளும் மந்திர சத்தியைப் போல, பிரமம் தனதருளோடும் பிரகாசித்திருக்க அதனுல்லாச மான சித்து விலாசத்தைத் தன்வச மாக்கிக் கொண் டிருத்தலும், பிரமத்தைத் தவிரத் தானொரு பொருளுந் தனக்கோர் சுதந்தரமுமின்றி, அதன் பிரதிபலனச சாயை யாகிய சிவேசுர சகத்திற்குக் காரணமா யிருக்கின்ற மாயா சத்தியி னியல்லை விளங்கக் கூறிய தென்க.

சத்து முதலிய பஞ்ச இலக்கணங்களால் திருக்கை விளக்கிய வாறு போன்று அசத்து முதலிய பஞ்ச இலக்கணங்களால் மாயா சத்தியினையுமுண ருணர்த்துகின்றது.

அத்தகைய தாகிய வோர் மாயா சத்தியி னிலக்கண மாவன அசத்து, சடம், துக்கம், அநித்தம், கண்டம் என்னு மிவையைந்தாம். இவற்று ளசத்தெனல் முயற்கோடு முதலிய போல்வதாம்; சடமெனல் உருவா யின்றன்ன கன்முதலிடவை போல்வதாம்; துக்கமெனல் புத்தியைவந் தடையும் கோபவிருத்தி முத விருத்திகளின் றன்மையாம்; அநித்தமெனல் முன்னர்க் கூறிய மெய்யல்லாத பிராக பாவ முதலியவை போல்வதாம்; கண்டமெனல் கால பரிச்சேத முதலிய வுருவை யேற்பது போல்வதாம்.

இத்திரியைத்தை புத்தி விசாரணை செய்து பார்க்கு மிடத்து இல்லாமையா லசத்தும், தனக்கென வோ ரறிவின்மையிற் சடமும், இன்பம் போலத் தோற்றி யழிதலிற் துக்கமும், இருப்பது போலத் தோற்றி யழிதலி னநித்தமும், பின்ன மையா யிருத்தலிற் கண்டமு மாமென்க.

ஈ—இவ்வைந்து தன்மையும் மாயைக்கே யென்றால் அதன் காரிய மாய சத்திக் கின்றோ?

விடை:—சநுத்த ஈந்திடக் காரிய மென்று யோகத்தாற் காரணத்தி லுள்ளது காரியத்திற்கு முன்பேயுண்டெனக் கொள்க.

இம்மாயை யநாதியனந்தையென்பது பாசமற்ற பசுபதாதி யுயர்திலைக் கணை முணர்த்திய தென்பது கருத்து.

சரித்தற் கரிய சுருதி சம்பந்தம், யுத்தி சம்பந்தம், அநுபோக சம்பந்த மென வருக்கிவரு ஞானங்கள் முறையே யப்பாலைக் குன்றாத மயக்கத்தைக் கூறும்படித்து. மாயாசத்தி யானது ஆகாய தாமரை போலவுதின துச்சமெனவும், சத்திகா ரசிதம் போலவதின் அநிர்வாச்சிய மெனவும், ஆன்மாவைப் போ விரத்தா மாகக் காணப்படுதலின் சத்த மெனவும் பெயர்பெறும். மாயை சுருதி சம்பந்தமாய் விசாரிக்கின் ககன குசுமம்போ லன்மையாற் றுச்சம், யுத்தி சம்பந்தமாய் விசாரிக்கின் சத்திகா ரசிதம்போ லுண்டின் றென்று தாதலின் அநிர்வாச்சியம், உலக சம்பந்தமாய் விசாரிக்கின் ஆத்மாவைப்போ லுள்ளதாகத் தோற்றலின் சத்திய மெனவுங் கூறுவர்.

இங்ஙன மாக வன்றியும் மாயா தன்னாத்திலுந் தங்கி யிருப்பதால் தமம், மாயை, மோகம், அவித்தை, பொய்யுருவி யெனப் பெயர்பெறும் இவ்வைந்தையும் மாயா பஞ்சகமென் றறிஞர் கூறுவர்.

இம்மாயை பிரபையை மெழுகி மறைத்தது போல ஆத்ம ஞானத்தை யேக தேசத்தின் மறைத்தது போலத் தோற்றுவிக்கும் அந்தகார மாதலின் தமமெனவும், தன்னை மறந்த விடத்துப் பிரபஞ்ச மாகத் தோற்றுவித்தற் கேதுவாகலின் மாயை யெனவும், சுற்றியை மகனென்றது போலச் சிலத்தைச் சகமாகத் தோற்றுவித்தலின் மோக மெனவும், தன்னை யறியே னென்ற தன்மை யறியா திருக்கும் அதனைத் தோற்றுமற் கேதுதலின் அவித்தை யெனவும், இங்ஙனஞ் செய்வதற் கேதுவான வுருவந் தனக் கென வொன்றின்மையின் பொய்யுருவி யெனவுமாம். அசத்து, துச்சம், பொய யுருவி யென்பன வொருபொருட் கிளவி யாயினுஞ் சிஞ்சித்து தாரதம்மிய மிருத்தலி னவைதோன்ற ஆசிரியர் கூறினர். வடநூலார் அநிர்தாத்மியை யெனவுங் கூறுப.

இந்துவினை யென்ற விடத்து மறையா தென்ற மாயை இங்ஙன மறைத்த தென்றது. சந்திர னுருவங் களங்கத்தி னளவெவ் வளவோ அவ்வளவு மறை பட்டதாகத் தோற்றல்போல ஆத்ம ஞான வியாபகத்தி லேகதேசமான மாயை யெவ்வளவோ அவ்வளவு மறைபட்டது போலத் தோன்றினதே யன்றி வேறின் றென்க.

மாயையின் சங்கோச விகாச தருமம் உணர்த்து கின்றது. படமானது தான் விரிந்து தன்பாலடங்கிய பலவேறு விகற்ப சித்திரங்களை விளங்கக் காட்டி மீண்டுங் குவிந்தொடுங்கிக் காட்டும்விதமெங்ஙனமோ வதுபோல, இன்பம் போலுங் காட்டித் துன்பத்தைத் தாற்பால தாகிய மாயா சத்தியும் தனது விகாச தருமத்தினால் விரிந்து சமஸ்த வுலகங் களையுங் காட்டி, அவ்வுலகங்களைத் தனது சங்

கோசமுருமத்திரு [illegible] காட்டல். மன்னர்க்கார் [illegible] தெந்திரங்களின [illegible] விளக்கல் போல, சமுத்திர [illegible] மிக்கப்பட்ட காரகங்களை மகித்தலின், கர்மமாயைக்குச் சித்திரப்படத்தை புலமித்த செக்க. [illegible] காரணத் தொடர்ந்து [illegible] பொருளுடைக் காரண மாதலின் அதன் [illegible] இதுதப்பு [illegible] மாமென்க.

இவைகள் நீட்டமாயைக்கு இடமாக நின்றன்ன குணங்கள் சுதந்திரத்துவ மனமேனவும், [illegible] தனக்கென ஒரு [illegible] பரத்தைத் தவிர்த் தனக்கெனவோர் செயலின் [illegible] விட்டதல் அறியாமையின் [illegible] அப்பிரசாதத்தைக் கொண் டே [illegible] சுதந்திரமும் உளவென்க.

முன்னர் சொல்லப்பட்ட மாயையின் விருத்திகளிய புணர்த்து நின் றது. [illegible] யான்றிய கலையின்கட் டோன்றிய பாலை முதலிய வைக ளென்னை யெனின்? அது [illegible] மாயையின்கட் டோன்றிய வைகளை [illegible] அறியும். சுத்த சத்துவ வடிவமான மாயையும், சுத்த சத்துவ வடிவமான அவித்தையும், தமப் பிரதான வடிவமான மூலப்பிரகிருதியுமெனக் கூறிய மூன்று விருத்தி களையும் மாயாசத்தியான தனையதாகும். மாயையின் சத்துவத்தில் மூன்றும், ரஜசில் மூன்றும், தமசில் மூன்றுமாக ஒன்பதாய் விரிந்தது விருத்தி யென்க.

மூலாக் காரத்தின் சத்துவத்திற் காரணம் நான்கும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் ஆக வொன்பதும், இராஜசின் கண் பாயமைந்தும், கன்மேந்திரிய மைந் தும் ஆகப் பத்தும், தமசின் பூதமைந்தும் இவ்விருபத்தி னொன்றின் முதன் மையான மனமும், இவற்றை தானென் றபிமானித் திருக்கும் அகங்கார மும், அதற் காதார மான சித்தமும், அதற்கு வியாபக மான மகனும், இவ் விரண்டிற்கும் அதிஷ்டான மான புருடனும் பிரமமு மாக இருபத் தொன் பதுந் தத்துவமா மென்க.

இங்ஙன மாயையின் விளைய நாங்களிற் சத்துவத்திற் பத்தும், இராஜசிற் பத்தும், தமசிற் பதினொன்றும், இவைகட்கு காரணமான அவித்தை, வித் தை, சிவன், ஈசன், பிரமம் இந்து மாக முப்பத் தாறெனக் கூறிய தென்னை?

இன்னம் சத்துவத்தில் முதித்த பத்தில் முன்னுதித்த ஞானமொன்றை மனக்காரத்தி லடக்கி, மோக்ஷ மெனவும், இராஜசி லுதித்த பத்தும் பத்தே யெனவும், தமசி லுதித்த பதினொன்றில் அன்னம், மாமிசம், உதிரம், நரம்பு, எலும்பு, மச்சை யென்கின்ற ஆறையும் இவற்றின் காரணமான நிலபஞ்ச பூதத்திலடக்கியும். மூன்றிலிசிய ஞானத்தை மனக்கா ரண்மை யெனச் சேர்த் தும், அவித்தை வித்தை யிரண்டையுஞ் சிவேச வாசி யடக்கியும், பிரமத் தைக் கடந்தோனை விசித்தும் ஆக இருபத் தொரும்பியெனக் கூறிய தென்க.

பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன், வியானன் என்னும் வாயு வைந்தும் நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சய னென்னும் வாயு வைந்தும், வைரம்பன். முக்கியன், பிரபஞ்சனன், அந்தரியாமி, மகாப்பிராணன் என்னும் வாயு வைந்தும் ஆகிய பதினைந்தையும் யாதெனக் கூட்டிய தென்னை? நாகன் முதலிய புறவாயுக்களைந்தையும் பிராணாதி யைந்தினும், வைரம்பன் முதலிய வாயுக்களைந்தையும் சிவனினு மடக்கியதா வெங்க. வைராட்ட னுதிய வாயுக்களைச் சிவனி லடக்கிய தென்னை? இவ்வைந்தும் விராட்புருடனது பஞ்ச வாயுக்க ளாதலின் சிவ சம்பந்தமா யிருந்த தெங்க. தத்துவங்க ளடங்கிய சமுத்தியி னிடத்துள்ள சிவனிடத் திருப்ப தெங்ஙனம்? இருபத்து நான்கு தத்துவங்க ளொடுங்கிய சமுத்தி யவத்தையிற் பிராண னசைதல் அனுபவ மிருத்தலி னாலும் பிராணனு மங்கே யென்ற சிவனை யோதக் கவியினாலு மிருக்கின்ற தெனக்காண்க. அப்படியாயி னீச்சுவ னிடத் திவ்வாயு எங்ஙன மிருக்கின்றது? சிவனுக்குச் சங்கற்ப ரூபமான அத் தக் காரணங்களை யசைப்பித்தலின் அவ்வாறு சிவ சத்தியா யிருக்கின்ற தெங்க. இதனு லிப்பிராண னன்றென்பது போன்ற மகாப்பிராணனென்ற நாமம் வந்தது. முற்கூறிய சிவசத்தி யவித்தையி னீக்கமும் வித்தையி னாக்கமு முண்டாகு நிமித்த மதற்குச் சாதனமாகக் காலமுதற் பௌதிக மீறாய தத்து வங்க ளீசுரனது கிருபா நிமித்தமினா லுண்டாயின. அந்த மாயா காரியத் தோற்றங் கிரம சிருஷ்டி யுகபற் சிருஷ்டியென விருவகையா யிருக்கும். பிர கிருதி முதற் பிருதிவி பரியந்தம் ஒன்றன் பின்னொன் றடைவாக வுதித்தல் கிரம சிருஷ்டியும், ஒருங்கே யுதித்த லுகபற் சிருஷ்டியு மாமெங்க. இவ்விரு வகை சிருஷ்டியும் வேத சம்மத மாதலா லெமக்கு முடன்பாடாகும். பரிசுத்தப் பிரம மெனப்படும் நிர்விகார சிவத்தினால் மாயா காரியங்களாயும் சடரூப மாகவுமுள்ள சகமாதி முதலாக பிரிவுக ளெங்ஙனந் தரப்பட்டன வென்னில், புடைபெயர்ச்சி யின்றிய சூரிய காந்தக் கல்லில் இச்சா யத்தன மின்றி யுதித்த பூத சூரியனால் அக்கினி சனிக்குமாறு போன்று பரம சிவத்தினால் மூலப் பகுதியி னிடத்தில் மகத்தத்துவ முதல் உலகீறாய காரியங்கள் சனித்தற்கு யாதொரு தடையு மில்லை யென்று சத்துக்கள் கூறுகிற்பர்.

மாயா காரியங்கள் தோற்றுதல் நான்கு வகைப்படும். அவைகள் விருத்தி, பரிணாமம், ஆரம்பம், விவர்த்த மெனப்படும். விரித்த வஸ்திரமே விருவமா நிற்றல் விருத்தி திட்டாந்தம், பாலே தயிர்வடிவமா நிற்றல் பரிணாம திட்டாந் தம், நூலே வஸ்திர ரூபமா நிற்றல் ஆரம்ப திட்டாந்தம். பிராந்தியினால் விளங்கு விக்கும் ரச்சு சர்ப்பமும், கந்தர்வ நகரமும் கட்டையிற் கள்ளனும், சொப்பனமும், இந்திரசாலமும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும் ஆகிய இவை முத லிய வைகள், மெய்ப்பொரு ளாகிய பிரமத்தில் அதுவே மாறாகத் திரிந் துள்ள பொய்யாகிய சகத்து கற்பித மென்றதற்குக் கூறிய விவர்த்த வுவமம் ஆம்.

சுத்த மாயையிற் றோற்றிய ஈசனுக்குச் சூரியனையும், மூலப்பகுதிக்குச் சூரிய காந்தக் கண்ணாடியும், சகத்திற் கழலையு முவமித்த தெங்க. மாயைக்

ஞரிய னென்றுயிர்த் தன்மையை யுணர்த்தி அனிர்வாச்சிய மெனல்:—பிரம விகாரத்தின் மொருங்கியமை சித்தம் தாரதம் மியபரி கமாய்ப்போது திரிவ யினைத்துக் கொடுப்பதுதற் பின்னமாம். பின்னமெனின் பிரமத்துக் கன்னியமாக நிற்கவேண்டும். என்றுக்கும் சித்திகளுக்கும் வேறுகாத படைத்தியம் சித்திகளைத்தியம் போல வக்கிய மாகாமையின் கூடாது. சமாதி யின்கண் ணின்றெழுந்த ஞானதரிசிக்கு அத்திரிசியங்கள் தனதுருவாக விளங் கலின் அபின்னமாம். அபின்ன மெனின். வெப்பிலைக்குக் கசப்பும் கனிக்கு மதுரமும்போ லென்றாற், சுருதிகள் கூறிய பிரம விலக்கணத்திற்கு மா ணம் ஆனந்தம் 'சிம் சேதன மேதம்' தென்பதில் மாயா பஞ்சக இலக்கண முறைத்தலி னாலுங் கூடாது. சாதனத்தில் வேறாகவும், சாத்தியத்தில் ஒன் றாகவு மிருத்தலிற் பின்னாபின்னமாம்; பின்னா பின்னமெனின், எதிர்மறை இலக்கண மாகிய, பேதமும் அபேதமு மொன்று மிருத்தல், தூரமும் சமீ பமு மொன்றென்றாற் போல் விரோத மானமையின் கூடாது. சமாதியி னின் றெழுந்த அபிமானிக்கு அத்திரிசியங்க ளறிவாய் நிற்றலின். சத்துமாம்; சத் தெனின், முக்காலத்திலு முண்டா யிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றிப் பிரம ஞானத்தால் நாச மாதலின் கூடாது. திரிசிய மினைத்துஞ் சமாதியி னிக்காமையின். அசத்துமாம்; அசத்தெனின் வந்தியா சுதன்போல் தோற் றமற் றொழிய வேண்டும், அங்ஙனமின்றிப் பிரபஞ்ச மாகத் தோற்றலின் கூடாது. … சத்தும் யதார்த்தத்தி லசத்துமா யிருத்தலின். சதசத் தாம்: சதசத்தெனின், சத்து, உள்ளது; அசத்து இல்லது; எதிர்மறை யிலக்கண முடைய இவ்விரண்டு மொன்றெனல் இரவும் பகலும் ஒன்றெனல் போலுதலின் கூடாது. அது அவயவ மாகத் தோற்றலிற் சாவயவ மெனின், அவயவ சகிதமா யிருக்க வேண்டும் அங்ஙனமின்றி, கந்தருவ நகரியங்களைத் தோற்றுவிக்கும் சத்திக்கு வித்துவனைத் தவிர வடிவ மில்லாமைபோல் பிர பஞ் சத்தைத் தோற்று விக்குஞ் சத்திக்குப் பிரமத்தைத் தவிர வடிவ மில்லா மையாற் கூடாது. அங்ஙன மதற்கோ ருருவ மின்மையின், நிரவயவ மாம்; நிரவயவ மெனின், அவயவ சகிதமாகத் தோன்று திருக்க வேண்டும். அவயவ சகிதப் பிரபஞ்சமாகத் தோற்று கின்றமையின் கூடாது. சகசத்திற் கண்டே கலை யறு போல் பிரமமே யாவுமாக விளங்கலிற் சாவயவ நிரவயவமாம்; சாவ யவ நிரவயவ மெனின், எதிர்மறை யிலக்கண மிரண்டு முள்ளது மாமையெனல் விரோத மாதலிற் கூடாது. ஆதலின் முற்கூறிய கவித விலக்கணங்களில் யாதொன்றும் ஒரிலக்கண முடையதென்று வசனித் தற்குக் கூடாமையின் அனிர் வசனிய மாம். (உ-ம்) வித்துவானசாரம். "அவையின்றிச் சொருப மல்ல மல் லாத மதுவிட வேறுமல் லாதாய், அவைசெய் யஞ்ஞா னத்தினை சத்தா யிருத்தல் நிகழ்பொழு தற்றாய், அவையின்றித் தேறி னெக்காலு மிலதா மன்றிய மன்றுமில லதாய், அவைவுறு மாயை யுடையமா யாவி னவேளை ளுயிய மோனம்." "யவொரு பத்துக் கவினுறும் பகர்பிற பின்னமு மவதாய், நிரவவ மதாய்ச் சாவ மதாய் நிரவய சாவய மதாய்த், திரசத்தை

பசுத்தைச் சாசுவதமாய்ச் செப்பிட அனாதியாமையாம், பசுப்பர சிருதி தத்சுறு மனைய மாயைப் படைக்குப் பரம்.

பதிபசு பாசங்களிற் பதி அநாதி நித்திய மென்ப துண்மைதான். பசுவை சன்மார்க்க வைத்த விசேஷமாக அநாதியாம்; பசு பாசங்கள் அநாதி யென்பது முண்மைதான். அது சத்தாகவா? அசத்தாகவா? சதசத்தாகவா? அநிர்வசனீய மாகவா? அநாதி யென்பதை நாமும் ஒப்புக் கொள்ளுகின் றோம். ஆனால் இதனைப் போலச் சத்தாக வொப்புக் கொள்வதில்லை அநிர் வசனீய மாக வொப்புக் கொள்கின்றோம்.

இவ்வாறே சர்வா ரோபரீக்ஷைத் தானது: சத்துமல்ல, அசத்து மல்ல, சதசத்து மல்ல. அநிர்வசனீய மென்று கூறுகின்றது. இவ்வநிர்வசனீயத் தின் றன்மையை உவமான வாயிலாக நிரூபிப்பாம்.

மேற்றிற் காணப்படும் அரவ சத்தா, அசத்தா, சதசத்தா வென விசாரிப் புழி மூன்று மல்லாத அநிர்வசனீயமென றேற்படும். எங்ஙன மெனின் அரவு சத்தானால் தோன்றிய போ திருத்தல் வேண்டும். இல்லா திருத்தல் காட்சிப் பிரமாணம். அசத் தெனின் மலடி புத்திரனைப்போல் தோன்றா திருத்தல் வேண்டும். தோற்றிக் கொண்டு பயமப்படுத்துதலா லுண்டாக லில தால் இல்லை யென்றுஞ் சொல்லப் படாது. சதசத் தென்று சொல்லுவா மெனின் மேலே காட்டிய இருவகைக் குற்றங்களும் உண்டாகும். இம்மூன்றி னிடத்துந் தோஷ மிருப்பதால சதசத் விலக்ஷண அநிர்வசனீய மென்று சொல்லுதே நியாய மாகும். மாயை யென்ப தெப்படிச் சம்பாவித மெனில், காரியப்பொரு ளுண்டாதற் கிசைந்த சத்தி காரணத் தின்கண் சம்பாவித மாதல் போலவாம் என்றறிக.

உதாரணம் திருமந்திரம்.

பதிபல வாவது பண்டிவ் வுலகம்
விதிபல செய்தொன்று மெய்ம்மை யுணரார்
துதிபல தோத்திரஞ் சொல்லவல் லாரு
மதியிலர் நெஞ்சினுள் வாடுகின் றாரே.

பதிபசு பாச மெனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாச மநாதி
பதியினைச் சென்றணு காப்பசு பாசம்
பதியணு கிற்பசு பாசநில் லாவே.

வேதாரணிய புராணம் வருணச்சருக்கம்.

பிறப் பநாதியா மிறப்பொடு துன்பமும் பிணியு
மறப்பு மீசனும் வையமு நாதியா மற்று

பிறப்ப யாதுமிலே யிருந்திடப் பந்தனைக் கிரந்தித்
துறப்பவ ரார்மலத் துன்பசாகரத் திடைத் தோய்வார்.
சுருதி யுண்மையைக் கேள்வியி லுதவிய துணிவாற்
கருதி வேறுறக் காண்பது ஞானமஞ் ஞானம்
பருதி முன்னிருட் பாற்படும் பகைமய நட்பு
மிருதி வாழ்வுதன் பின்போடு மறைந்துபோய் விடுமே.

தத்துவஞான தீபிகை.

உருவொடு மாயமய மாயுலகந் தோன்று
முண்மையற் றாகாத் தத்துவித நிலைமைத்
தெரிவதற் கரிதினது சொரூபநிலை யென்றும்
தெகடதொரு தெரிவினது சிவநிலை யென்றும்
சரீரமும் மாயையிடையே றவமூர்த்தி யதுவே
சுதமசம நிம்மென்றுங் காங்கமுற வுணர்ந்தோர்
பெரிடமொரு பாரந்த நிலைப்பினிட் டகலார்
தேசியமும் பிரண்டினையும் பெத்தமெனத் தவிர்ப்பார். ௫
சகமுயிர்தற் பரமெனமுப் பொருளொருதன் மயமாய்ச்
சார்ந்திடத் தவிதநிலை பிரமநிலை யாகும்
சகலமுமாய் மலைவிலவே றுடைமைத லுப்பன்
விளங்கிடு தொபாச விலைபாமம் மூன்றும்
மிகவொருமித் தேபறிப்ப பிடபொருளாய்த் தோன்றல்
விபுலக நிலைபரமென் றுணர்பவர்சற் றோறும்
தகவறவே முதனிலையிட் டிருநிலைக் சாரார்
சார்வொன்றின் சார்வொரு தத்துவமுந் திமையே. ௬
சனவுகனவொடு முத்திபவத்தைகளு மூன்றினையும்
சனுகலறப் பூரணமின் மாத்திரையாய் நிற்றல்
இனமுறாஞ் சிவநிலையா மவத்தைகளிற் றோன்றும்
இன்பமெனு மின்பதுன் பங்களொன் றுறுபவியாய் நிற்றல்
தனிநிகரா சிவநிலை யாமவத்தை மயமாய்ச்
சார்தலது சகநிலைய மெனவுணருந் தக்கார்
விலைபருக் துரியமெனும் பதமதனை விடுத்தே
வேறுபடத் கருதுபெனு முரிநிலை முபவார். ௭
சத்தொடுசித் தானந்த பூரணமாஞ் சிவமே
தானெனமன் கரிதொரு தனிப்பிரம நிலையாம்

சித்தநா . . தன்னைடக்குச் சிறுவன்டென் னுணர்தல்
[illegible]
[illegible]
விபத்துமொரு சகத்தியா மெனக்கருவா ரேடக
கொத்தறவே புணருமவர் பாதத்தினிட் டிலகர்
குடியய விளக்கொடுபுட் கொள்ளுவமொ மறந்தும். அ

அறிவாதுந் தனிக்கேவலப் பரசுகமா மீடேய
அரியசிவா னந்தத்தே யாருமை யுருவம்
செறிவாகா வருமென்வே தெரியின்று நீடேட
சிவனிலே பாமுறில் பேதமுற லாகும்
குறிதானென் றுணர்த்தீடே சகத்தியா மெனவே
குருபரனும் மொழிந்தருளும் புண்ணியர்க ளல்ல
செறியாருஞ் சகத்திலிட் டேதவிரா மருளை
நிலைகளிலன் னவைதுன்ப நீப்பாரிட் டமினே. கூ

சூத சங்கிதை, அநித்திய, நித்திய வஸ்து விசாரம்.

விளம்புக ளுற்ற வநித்திய வஸ்து விசாரத்தால்
உளம்பயி லச்சமு சார விராசம துண்டாகும்
இளம்பிறை சூடு தனக்கய லாஞ்சட மெல்லாநால்
வளம்புனை வோர்கள் அநித்திய மென்று வகுப்பாரால்.

சுத்தமாய் நிரஞ்சனமா யவிகார மாயொளிர்சிற் சொரூப மேயாய்
உத்தமமாய்ச் சருவசான் றாய்விளங்கும் பரமசிவ மொன்றே யென்றும்
எத்தகையோ ரும்புகழு நித்தியவத் துயர்மறையு மிவ்வா றோதும்
ஒத்தசட மநித்தியமல் லாதுசித்துக் கநித்தியம்வத் துறுத லின்றே.

மிக்ககடா திப்பிரத்தி யேயத்தந் தக்கரண விருத்தி யாலே
தக்கநித்தியவத்துவுந்தான் றோன்றுகின்றதேதனிரத்தனியாய்நின்ற
முக்கணுடையெம்பெருமாற்காளாயபெருந்தவத்துமுனிவீர்மேலாம்
எக்கலைஞரும்புகல்வார்பரமார்த்தமாகவிலையென்றுமாதோ.

இலயித்த தன்னி லென்னும் உதாரண வெண்பாவில் பாண்டிப் பெருமான் "இல்லதற்குத் தோற்ற மில்லை யாதலானும், உள்ளது தோற்றுவிக்க வேண்டா வாதலானும், உள்ளது மில்லதுமா யிருப்பது தோன்றுமென உரைகூறிச் சித்தியார் க-ம் சூத்திரத்தில் 5—செ. 6—செ.

சார்பினிற் றோற்று மெல்லாந் தருபவ னில்லை யென்னிற்
றேரினில் லதற்கோ தோற்ற முள்ளதற் கோர்செப்பு

[illegible] தொன்று தன்மைத் தறிக்க வேண்டாஞ்
சொல்லியவா றின்றிப் [illegible] நிற்பது தொன்று மன்றே.
உள்ளது மிகுதி யின்றி நின்றதொன் றாகித் தண்டா
[illegible] தோற்ற மில்லைய தாகும்
உள்ளதாய்த் [illegible] காரிய மதித்து மண்ணி
[illegible] வாளுல்.

என்றுக் [illegible] மேற்கோளாக
[illegible].

[illegible] சிவஞான முனிவர், இல்ல தற்குத் [illegible] உள்ளதெனவும் இதனுனே இல்லது [illegible] ஆதிய வாதிகளும், இல்லது [illegible] வாதிகளும் மறுக்கப் பட்டா [illegible]. இவர் சார்பின [illegible] மதிகரணத்தில் எழு [illegible] எழுதி விட்டார், பாவம். அறியுள்ள [illegible].—

மேற்கோள். "[illegible] உள்ள தென்றது"
[illegible]. "[illegible] தோற்ற மின்மையின்"

"இல்லதற்குத் தோற்ற மின்மையின், என்றதுவால், உள்ளதற்கே தோற்ற முண்டாகின்றது" என்பது. அப்படி மாயின், ஷ்டி வாக்கியம், [illegible] வருகின்றது; கற்றாவு முதலியவைகளுக்கு தோற்ற மிருப்பது லெங்ஙன. இன்மை நான்கு வகைப்படும். (1) சொல்மாத் திரையா யுள்ளது, இதற் குவமானம் வான்மலர், மலடிமகனும். (2) (3) சொல்லும் தோற்றமு மாய். இதில் ஒன்று காரணத்தை நோக்கிய போது, காரியம் தோன்று திருத்தலும், மற்றொன்று தோற்றதலு மாம். முன்னை யதற் குவமானம் [illegible], பின்னையதற் குவமானம் கான லீருமாம். (4) சொல்லும் தோற்றமும் பொருளுமா யிருப்பது. இதற் குவமானம் சொப் பன [illegible]. [illegible] இவ்வாறு இப்பொருளில் (1) வான் மலர், மலடிமகனுமிய இருபொருள்கள் தவிர மற்றவை தோன்றுகின்றன. இது யாவருக்கும். பிரத்தி யக்ஷமாம். இங்ஙனமாக "இல்லதற்குத் தோற்ற மின்மையின்" என்றது எங்ஙனம் பொருந்தும். இன்மைப் பொரு ளின் மேற் கண்டவாறு (1) தோன்றாமையும். (2, 3, 4,) தோன்றுதலு மிருக் கிற போது "[illegible]" என்றவாறு எல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்து "இல்லதற்குத் தோற்ற மின்மையின்" என எவ்வாறு கூறலாம்.

யசுர்வேதத்தில் சர்வசா ரோபநிஷத்.

பந்தமாவது? இல்லாத பிரபஞ்சத்தை ப்ரம்மத்தில் ஆரோ பிப்பது. மாயை யென்பது யாது? அனாதி யாகவும் மூலமான தெதுவோ அதுதான்

மாயை......அது சாமானியமானவள் ஆதி, ... ; ஆதி
நின்றவளு மல்ல, இல்லாதவளு மல்ல, அநிர்வசனீயமானவளு மல்ல,
அநிர்வசனீயமாய் வாக்குக் கெட்டாதவள் (பிரம்மாவிய) அதிஷ்டான ஞான
வேயெ டல்லாதவள்......எவன் வாஸ்தவத்தில் இல்லாதவள் அவள்தான் மாயை.
அவள் சுவரூபம் அஜ்ஞானம். அதுவேதான் மூலப் பிரகிருதி......அந்தக் கார
ணமாய்ப் பரிணமித்திருப்பவள்.

சக்கில யசர் வேதத்தில் நிராலம் போபநிஷத்.

இரண்டாவ தற்றதாயும் என்றும் தொடர்ச்சியா யுள்ளதாயும் சகல சுவரூப மாயுமிருக்கிற பிரம்மத்தி னிடத்திலேயே தேவ, மிருக, நர, ஸ்தாவர, ஸ்திரீ, புருஷ, வருணாசிரம, பந்த மோக்ஷ உபாதி (கற்பிதமான வேஷம் அல்லது கற்பிதமான தடை) யாகவிருக்கிற பலவித பேதங்களை ஞானிகள் கயிற்றிற் பாம் பென்கிற பிரமைபோற் கற்பிதமா யிருக்கிற ஞானமே யஜ்ஞானம்.

சூத சங்கிதை சத்தா விசாரம்.

அத்தகுசத்தாவாகியபிரமமம்பாம்பென்கடா தியாதூற்போல்
சுத்தமாமுனிவீர்பற்பலவானசொரூபங்களாய்ப்பரிணமிக்கும் [ய்
உத்தமப்பிரமம்மூலகமாய்த்தோன்றுமொளிசருசத்திவெண்பொன்று
வித்தகமுற்றுக்கொண்டுநிற்கிலேபொலும்வேதமுமிங்ஙனமுரைக்கும்.

நிருமல சிவன்றன் மாயையாற் கறுப்போ னிருமிக்கப் பட்டன வெல்லாம், மருவுகா ரியங்கா ரணத்திற்கு வேறு காமையின் மாயை ரூபந்தான், பெருகுமா யையுமற் றதிட்டான மாகும் பிரமத்தின் வேறன தன்றா, குருபர னருள்வகைக் கொண்டுமக் குறும்புங் கொன்றுயர்ந் தோங்கிய முனிவீர்.

பிரமகீதை கேனோப நிடதம்.

எப்பொருளு மாயையினு லெனச்சிலவ ரியம்புவர்கள்
மெய்ப்பரமன் றனைபொழிய வேறொருமா யையுமில்லை
ஒப்பரிய பரனெழிய வொருமாயை யுண்டாகில்
அப்பரமன் றன்பெருமைக் கதுகேரே யழிவன்றோ.

சிவானந்தமாலை.

எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை
யங்கத் திரள்கருவி யாணவமாம்—பொங்குமிருண்
மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்
பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்.

[illegible] சத்தன் [illegible], [illegible] காரியத்திற்குப் பொரு[illegible] போன்றதவிரப் பணிப் [illegible].

“[illegible] காரியமெனப்படுவது [illegible]. ஆகையாற் பாருபா நிலையதா [illegible] அவ்வப் பாருபா நிலையது. அது அது காரணம். [illegible] காரணம்.” என்னும் அநுமானப் பிரமாணத்[illegible] பிரமாணமாகவுள்ள சிவஞானசித்தி 1-சூ. 13-வது பாட்டில், காரிய [illegible] காரண வுருவை யென்னில், காரணம் [illegible] கூடாதியாவ, என்று கூறுவதிலும் காரிய [illegible] ஆகவே, காரியமாய்த் தனக்கே [illegible] சத்தென்பார் [illegible]. மேலும் [illegible] சத்தெனக் கொண் [illegible], சாதாரண தருமம் நின்றுநிலவாத பெருந்தன்மை [illegible] விசார மின்மையாம். [illegible] னும் தனக்கொரு பொருளின்றிய [illegible] சத்தாய் நின்றுநிலவாத பெருந்தன்மை [illegible] சத்தாய் நின்றுநிலவாத பொருந்தன்மை [illegible] இனமாய்ப் பிறழ்ச்சி யின்றி [illegible], ஸ்தானத்தில் உலகை [illegible] தோற்றமா யிருக்கின்றதோ [illegible] மாயிருக்கிறதென்று கொண் [illegible].

பரிணாமப் பிரபஞ்சத்தில் உலகு கற்பிதத் தோற்றமா யிருக்கின்ற தென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு —

சூத சங்கிதை வேதாந்தம்.

சாற்றுமா றநிர்த்தி தானதிட் டான மாய
தோற்றமை தன்னி யத்தின் சொரூபமா னதுமற் றின்ப
மாற்றுமந் நிவிர்த்தி தானு மாயமா மனைய மாயை
யாற்றுஞ் சதசத் திற்றுப் பின்னமாய் வயங்கு மாலோ.

பிரமகீதை ஐதரேய உபநிடதம்.

வேதமோ திடுமித மெய்ப்பொருள் மற்றைப் பொருளொளித்ததென வேதக், [illegible] பொருளிருவகையா மிதனிலொன் றென்னும் மையதாய்ப், போதவா னந்த மாகிய சிவனும் பொருளது மற்றதப் பொருளில், ஏதமே வாமற் கற்பித மாகு மற்றதனிய லில்லையு மெனப்படும்.

இச் சத்பிரமாணங்களுக் கிணங்க உலகங் கானல்நீர் போன்றதெனக் கூறியவர்களோ சிவஞான சித்தி நிந்தித்தது; நன்றே நிந்தித்துக் கொண்டதோமெ, வேத முதலிய உரைகளையும், இச் சிவஞான போதவுரையையும், "பூத்தாரும் பொய்கை புனலிதுவே யெனக்கருதிப், பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதை குணமாகாமே, தீர்த்தா" வென்று கூறிய மாணிக்க வாசக சுவாமிகளையும், அவர்போன்ற ஞானிய நிந்தித்ததாமென்க.

சிவஞான போதம் "உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவ," என்று பாசத் (மாயை) திற்குக் கானனீருவமைகூறிற்று, ஷை சிவஞான சித்தியோ; "பாச ஞானத்தாலு மென்னுஞ் செப்பரி லானைதரு வலகமெலா மலகைத் தேரா மென்றறிந் தகல" என்று உலகிற்குங் கானனீரா மவமை கூறிற்று. முதனூலான சிவஞான போதம் பாசத்திற்குக் கானனீரா மவமை கூறினால், பெயர் மாத்திரையில் வழிநூலான ஷை சிவஞான சித்தி பாசகாரிய மாகிய உலகிற்கு அதனை யாக்கிக் கொண்டது, மலைவா மன்றிப் பின்பு யாதாம்?

வித்துண்டா மூல முளைத்தவா தாரமா
மத்தன்று மாற்ற லவர்வினைபால்—வித்தகமாம்
வேட்டுவனு மப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்கொடுத்து
கூட்டானே மண்போற் குளிர்ந்து.

என்னும் வெண்பாவில். இவர் கொள்கை நிலஸ்தானத்தில் பிரமமும், வித்து ஸ்தானத்தில் மாயையும், அங்குர ஸ்தானத்தில் உலகமுமாம். நிலத்தைக் குளிரச் செய்ய நீரிருப்பது போன்ற பிரமத்தைக் குளிரச் செய்ய வொன்று வேண்டும்? நீர் ஸ்தானத்தில் பிரமத்தின்கண் ணுள்ள சிற்சத்தியைக் கூறுவாமெனின்: நிலமு நீரும் பின்ன மானமை போன்று பிரமமுஞ் சிற்சத்தியும் பின்ன மாதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பின்ன மாமா? நிலமும் வித்தும் பின்ன மென்பது நிதரிசனமாம். அங்ஙனமே பிரமமும் மாயையும்பின்னமா? அபின்னமா? என்புழிப் பின்ன மென்றே சொல்ல வேண்டும். சொல்லுங்கால் பிரஹ்மம் அபரிபூரணப் பொருளாகும்.

இனிவித்து அங்குர மாகுங்கால் வித்துக் கெட்டே அங்குர மாதல் கண்கூடு. அங்ஙனம் மாயை கெட்டே உலகாக வேண்டும். அங்குரமா யிருக்கும் போது வித்தில்லை அங்ஙனமே, உலகா யிருக்கும் போது மாயை யில்லை யென்றாகி, இப்போ துள்ளது பிரமமும் உலகமுமே யாயிற்று. அதனால் மாயை யென்னு மொருபொருள் போகவே போயிற்று. அதைச் சத்தென்றும், நித்திய மென்றுங் கொண்ட இவரது செவிக்கு இல்லையெனக் கேட்பது காராசங் காய்ச்சி விட்டது போல்தா னிருக்கும்.

அங்குர மாயபோது வித்தில்லை யெனினும் பிறகு விருக்ஷமாய் வித்தை யீனு மெனின், அங்ஙனமே இப்போ துள்ளவுலகு இனி மாயையை யீனு மென்று சொல்ல வேண்டும் இது விந்தையினும் விந்தை, இதுநிற்க, மாயை

யைப் பிரமத்தாற் றடைசெய்கிறாரெனிற் சத்தியென்ற கூறிய குணத்தையோ பரியாயமாகத் [illegible] சத்தியென்பது சாதிக்கின்றீர்; என்பது அப்பொழுது [illegible] வினவு தும். [illegible] சத்தியெனின், [illegible] சத்தியொரு பொருளா [illegible] ஆகாது; பொருளாயிற்று, [illegible] ஆக்கவல்லதோ? [illegible] பொருளாக [illegible] சத்தியென்பீராயின்? [illegible] பொருளாம் வைத்துப் பார்ப்போம், பிரமமும் [illegible] இல்லையோ? [illegible], பிரமம் அபரிபூரணமாகும். [illegible], சிறை, துணை, தொழிக்கனி [illegible] வேண்டும். அங்ஙனமாயின், பிரமமே [illegible] வேண்டும். [illegible] ஞானம், சுகம், நிர்மலத்து வம், [illegible], [illegible] போய், [illegible] [illegible] [illegible] ஆகிய [illegible] முதல [illegible] வித்திலிருந் துண்டான அந்தரம் [illegible] [illegible], [illegible] துண்டான உல [illegible] வித்திலே உண்டாக வேண்டும். உண்டாமேல், பரிணாம [illegible] [illegible] விரோதமாம். [illegible] சிவஞான சித்தி [illegible] 33-வது செய்யுளாலும் [illegible] காட்டினர். அதுவுமாம், [illegible] காலத்திலும் பிரமத் [illegible] காலத்திலும் பிரமத்திலே தோன்று மென்னில், [illegible] பிரபஞ்சம் பிரமத்தி லபேதமாயின் பிரமமும் அசேதனமாக வேண்டும், ஆதலால், அகம்பிரமமென்கிற உன்னு டைய பிரபஞ்சமும் [illegible] செய்கையில் மெய் [illegible] வடைந்து, என்க வென்றும்

பாற்கரியன் மத மறுதலைச் செய்யுள்.

வித் தெழுந்து மரமாய் வித்தழிந் ததனை விளைப்பி னுயுவமை வேறுநீ
நித்த மென்றவை பொய்த்து [illegible] மாபெருந் தழியு மின்பம
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தாரக மூலக்கெனு
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] யாரி [illegible] பிதற்றிலே.

(இ-ள்.) மரங் கெட்ட விடத்து வித்திலே நின்று மரமுண்டானாற்போல பிரபஞ்ச மழிந்த விடத்தும் பிரமத்திலே நின்று பிரபஞ்ச முண்டாமென்று உவமை கூறினும். அங்ஙனமாயின், அந்த வித்து மரத்திலே யுள்ளதுமாய்ப், பின்பு தானே பரிணமிக்குங் காலத்து மரந்தோன்றத் தான்கெட்டுத் தோன் றின தங்கும் பரிணாம முண்டாய், அந்தமரம் பினவும் வித்தை யுண்டாக்கி னபோல, பிரமமும் பிரபஞ்சத்துக்கு வேறாய் நித்தமாய் நிற்குமென்ற வுரை யைப் பொய்யாய்ப் பிரமமும் பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்கியும், பிரபஞ்சமும் பிர மத்தை யுண்டாக்கியும் சடத்தின் பகுதியாய்த் தோன்றிக் கெடும், நின்பிரமம், அதுவன்றி அந்தவித்து மரமாம் பொழுது பூமி நசிப்பாகத் தோன்றும் அது

போல உன்னுடைய பிரமம் பிரபஞ்ச மாம்பொழுது. தரிப்பது மாது, பரம மாயினும், இப்படி மயங்கக் கூறுவையாயின் உன்னைப் பேயனென்று மக்கோர் சொல்லா நிற்பார் என்க. வென்றுங் கூறியதற்கு மாறாய்,

சிவஞானசித்தியார் க-சூ. 32-வது செய்யுளில்

(உயிரவை யொடுங்கிப் பின்னு முதிப்பதென் னரன்பா லென்னில்)

உலகினை யிறந்து நின்ற தரனுரு வென்ப தோரா
ருலகவ னுருவிற் றோன்றி யொடுங்கிடு மென்று மோரா
ருலகினுக் குயிரு மாகி யுலகுமாய் நின்ற தோரா
ருலகினி லொருவ னென்ப ருருவினை யுணரா ரெல்லாம்.

(இ-ள்.) சித்தினுயினும் அசித்தினை யென்பதற்கு உருத்திரன் உருவம் உலகினைக் கடந்து நிற்றலான், வேதத்துள், உருத்திரன், விச்சுவாதிகனென்று கூறுஞ் சுருதியினையுமுணரார், அவன் றிருவுருவில் உலகந் தோன்றி யொடுங்கு மாதலான் விச்சுவ காரணனென்று கூறுஞ் சுருதியினையுமுணரார், உலகிற்கு உயிராய் நிற்றலால் விச்சுவத்திற்கு அந்தரியாமியென்று கூறுஞ் சுருதியினையுமுணரார், உலகமாய் நிற்றலான் விச்சுவரூபியென்று கூறுஞ் சுருதியினையுமுணரார், திருமேனியின் இயல்பு உணரா ரெல்லாம் அச்சிவபிரானை உலகத்தி லுள்ளார் கூறுங் கடவுளரில் ஒருவ னென்பர். என்க. வென்றும், மாயையிற் றோற்றி யொடுங்கியதுமா மென்பது, கிழங்கினின்றுந் தோன்றிய தாமரையைப் பங்கய மென்பதனு மறிக. என்று உரையாசிரியர் கூறியுள்ளார்.

கிழங்கிலே நின்றும் பிறக்குந் தாமரையைச் சேற்றிலே நின்றும் பிறந்ததென்று பொருள்படப் பங்கஜ மென்று கூறுதலின் கிழங்கு மாயையும், சேறு பிரமமும், தாமரை யுலகமு மாயிற்றே? சேறில்லா விடத்துக் கிழங்கும், கிழங்கில்லா விடத்துத் தாமரையு மிருப்பது போன்று; பிரமமில்லா விடத்து மாயையும், மாயை யில்லா விடத்து உலகமு மிருந்தா லன்றோ இவ்வுபமானம் மணம்பெறும். பிரமம் பரிபூரண மென்றுரைத்து அதனிடத்தில் மாயையானது சேற்றின்கண் கிழங்கைப் போல வேறா யிருக்குமென் றுரைத்தல் அசம்பவ மென்க.

திருக்குத்திரிசிய விவேகம்.

(அ-கை.) தனதுண்மை நிலையிஃதென விசாரித்துத் தெளியாதார்க்கு வாயேனென அவரை யிகழ்ந்து கூறல்.

கடவுளை யுண்மையெனக் கட்டுரைப்ப தன்றிக்
கடபடமெய் யாமயக்கைக் காணார்—உடலளவே
நானென்னுர் வைதுணரார் நாட்டம்வா யென்னிருந்து
மானிடரா யிவ்வுலகில் வந்து.

(இ-ள்.) [illegible] மெனவும், அன்னிய [illegible] தெளியாதா [illegible] வைத்து, [illegible] எ-று.

[illegible] என்னை? [illegible] வடிவ [illegible] என்றாம். [illegible] பற்றி யென்க. [illegible]

[illegible] பிரதிவாதிப்பது வேதாந்தமாத [illegible] தெரிந்த வேதாந்தியின் மகிமையை [illegible]

[illegible] சிவமேதா [illegible] னென்றறைந்து
[illegible] மகிலமுந் [illegible]—வல்லான்கேள்
[illegible] வேதாந்தி யென்றாய்
போதாந்த [illegible]

(இ-ள்.) வேதாந்தத் தத்துவத்தை மெய்ப்பட எவர்க்கும் புலப்படுத்துவான் வேண்டிச் சர்வமும் பிரம மென்றற்குஞ், சர்வமு நானே யென்றற்குஞ், சர்வமு மல்ல வென்றற்கும், ஞானசாத்திரமுங் கற்பித மெனக் கழல வெருவா மல் வெளிப்பட்டு இவ்வெளிறு மிக்க அல்லவை [illegible] கேளுதி; வேதாந் தப் பொலியாவ ரல்லர். மெய்யுணர் வுணர்ந்த வேதாந்தியே யெனக் காணுதி எ—று.

அர்த்தமுடைத்தாய அனேகவற்றை யெல்லா மபேத காரண காரிய வாதத் தால் வந்து பரிசோதனை செய்யுமிடத்துப் பூர்வபக்ஷ சித்தாந்த மாக்கி யவற் றின் முடிவிலு மிடையிலு முதலிலு மவற்றைச் சின்மாத்திர மாக்கிக் காட்டு தல் சொல்லாஞ் சிவமெனத் தெனவும்; தன்மை யன்றி யறிவு மறிவை யன் றிச் சங்கற்பமுஞ், சங்கற்ப மன்றிச் சமஷ்டி வியஷ்டி தோற்றமு மத்தோற் றத்தை யன்றி யெழுகையைப் பிறப்பு, மவ்வெழுகைப் பிறப்பை யன்றி யவ் வை யடிப்பன பதப்பன இருப்பனவும்; இவற்றை யன்றி யாண் பெண்ணலி யென்பனவு மிவற்றை யன்றிக் காம வெகுளி மயக்கமு, மிவற்றை யன்றி யினைவி யாதிகளும் [illegible] மாதிகளுந் தனதானி யாதிகளுஞ் சுகதுக் காதிகளு மின்மை யாதலி னிலையாவுந் தனது சொரூப மெனவு, மன்றெனத் தடுத்தி யாமெனவுஞ் சுருதி யாதிகளால் வைப்புறுத்தத் தரும் ஞானனுபவத் திரான் இருத்தல் பற்றி எவ்வாசா னென்றற் கெனவும், பொன்று லாய பணி

மனைத்தப் போன்றுமாறு [illegible] போன்றுள்ள யதார்த்த வஸ் துவின் ஞானமில்லாத [illegible] மாயினும் [illegible] காரணமாதலின் [illegible] மூலமாக இருக்கும் வேதாந்திகள் [illegible] மாய்த்து மாய்த்தா ஜீவர் சாக்ஷாத்காரமென்று மனுபவ [illegible] ஞக வசித்தபின்னர [illegible] வாசனையாதலை [illegible] ரக்ஷிக்க வேண்டுமெனுதற்கு போதார்த்த முக்கியமென வுங் கூறியவாறு காண்க. இதனால் [illegible] வேதாந்திக ளெல்லாம் போலி வேதாந்திக ளென்பர், தன்னுடைய [illegible] கருதி [illegible] காட்ட வல்லவன் யதார்த்த வேதாந்தி யெனப்படும் பொருள்பட மாறு காணக.

சுக்கில யசுர்வேதம் பைங்களோபநிஷத் க-வது அத்தியாயம்.

"அதினிடத்தில் மருபூமியில் (பாலைவனத்தில்) ஜலம், கிளிஞ்சலில் வெள்ளி, கட்டையில் புருஷன், ஸ்படிகத்தில் ரேகை முதலிய வைபோல் சிவப்பு வெளுப்பு கறுப்பு இந்த மூன்றையு முடையதும் ஏற்றக் குறைவின்றி யொக்கவொன்றும் சமமாயிருக்கிற குண சொரூப மயமானதும் வாக்குக் கெட்டாததுமாகிய (என்றும் மித்தையானதுமாகிய) மூலப்பிரகிருதி யிருக்கிறது." என்றும்.

ஷை வேதம் நிராலம் போபநிஷத்.

நிராதாரவஸ்துவாயு மெங்குந் தொடர்ச்சி யுள்ளதாயுஞ் சகல சொரூபமாயு மிருக்கிற பிரமத்தினிடத்திலே தேவ மிருக நர ஸ்தாவர ஸ்திரீ புருஷ வருண ஆசிரம பந்த மோக்ஷ உபாதி கற்பிதமான வேஷ மல்லது (கற்பிதமானதாயிருக்கிற) பல தேக பேதங்களினாலே கயிற்றில் பாம்பென்கிற பிரமையைப்போல்; கற்பிதமா யிருக்கிற ஞானமே அஞ்ஞானம்" என்றும்.

ருக்வேதம் ஆத்மபோதோபநிஷத்.

"பழுதையிற் பாம்பு முதலியனபோல் (பழுதையிற் பாம்பு என்கிற பிரமைக்குக் காரணம் பழுதைபோல) பிரபஞ்சத்திற் காதார ரூபமாய்ப் பிரம்ம சத்து மாத்திரமே சூழ்ந்துகொண் டிருக்கிறது. ஆகையால், ஜகத் தில்லை. என்றும், கயற்றிற் பாம்பு முக்காலத்திலு மெப்படி யில்லையோ அப்படி அகங்காராதி தேகம் வரையிலுள்ள ஜகத்தானது அத்வயனா யிருக்கிற என்னிடத்தில்லை" என்றும்.

யஜுர்வேதம் வராகோபநிஷத் மூன்றாவது அத்தியாயம்.

"கிளிஞ்சலில் வெள்ளி எப்படி (அஞ்ஞானத்தினால்) கற்பிக்கப் படுகிறதோ, அப்படிப்போல, என்னிடத்திலேயே மாயா மயமான மகதாதி ஜகத்தானது மாயையினாலே கற்பிக்கப் படுகிறது" என்றும் கூறுப.

விசார சந்திரோதயம் பிரபஞ்ச மித்தியா வர்ணனம்.

[illegible]

விடை:—பேதப் பிராந்தி, கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வப் பிராந்தி, சங்கப் பிராந்தி, விகாரப் பிராந்தி, பிரமத்திற்குப் பின்னமாகிய ஜகத்தின் சத்தியத்துவப் பிராந்தி என்னும் ஐந்துமாம். பிம்பப் பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தத்தால், பேதப் பிராந்தியும், ஸ்படிகத்தில் செம்மையாகிய தோற்றத் திருஷ்டாந்தத்தால், கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வப் பிராந்தியும், கடாகாச திருஷ்டாந்தத்தால் சங்கப் பிராந்தியும், ரஜ்ஜுவில் கற்பிதமாகிய சர்ப்ப திருஷ்டாந்தத்தால் விகாரப் பிராந்தியும், கனகத்திற் குண்டலம் தோன்றும் திருஷ்டாந்தத்தால் பிரமத்துக்குப் பின்னமாகிய ஜகத்தின் சத்தியத்துவப் பிராந்தியும், போம். இதை, வாசுதேவ மனனம் பஞ்சப் பிராந்தி நிரூபணத்திலும் காண்க.

சுருதிப் பிரமாணம் அந்நபூரணோபநிஷத் முதலத்தியாயம்.

ஜீவேசுரர்கள் வேறு வேறு ரூப மென்பது முதலாவது பிரமை. கர்த்ருத்வ குணமானது வாஸ்தவமாய் ஆத்மா விடத்தி லுள்ளதென்பது இரண்டாவது பிரமை. சரீரத்துடன் கூடி யிருக்கிற ஜீவன் அதி லொட்டி யிருக்கிற னென்பது மூன்றாவது பிரமை. ஜகத்காரண ரூபனுக்கு விகாரித்வம் சொல்லுவது நான்காவது பிரமை. காரணத்தைக் காட்டிலும் ஜகத் வேறென்றும் ஜகத் ஸத்திய மென்றுங் கொள்வது ஐந்தாவது பிரமை. இந்த ஐந்து பிரமைகளும் எப்போது நிவர்த்தி யாகு மென்றால். பிம்பப் பிரதிபிம்ப தரிசனத்தி னாலே பேதப் பிரமையும், ஸ்படிகத்தில் சிவப்பாதியைப் பார்த்ததி னாலே கர்த்ருத்வம் வாஸ்தவ மென்கிற பிராந்தியும், கடாகாச மடாகாச தரிசனத்தி னாலே ஒட்டி யிருக்கிற தென்கிற பிரமையும், கயிற்றில் பாம்பைப் பார்த்ததினால் காரணத்தைக் காட்டிலும் ஜகத் வேறு சத்திய மென்கிற பிரமையும், தங்கக் கின்னப் பார்வையி னாலே விகாரத்வப் பிரமையும், நிவர்த்தியாம்.

திருவாசகம்.

"வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே."

நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகேழெனத் திசைபத் தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ.

என்று கூறப்படும் நித்தியமுத்த சுத்த புத்த பாவமாகிய பரமசிவ திருவடியைப் பிரமமென ஆரோபம் பண்ணிக் கூறுதல், அங்ஙனம் பிறர் " ரந்தரா காயம் . . . " என்றும் . . . பத்தைத் தருதல் உடனே " அவை யல்லவாய் ஆங்கே காண்போர் குறிக்க " என்றுங் கூறி . . . றுக்கின்றமையுங் காண்க.

வேதாரணிய புராணம் தளகேசச் சருக்கம்.

ஆனந்த வுருவ மாகி யமலமா யறிவு மாகி
வானந்த மாய வெல்லா வுலகுமா யதீத மாகித்
தானந்த மின்றிச் சத்தாய்த் தற்பரந் தானு மாகி
மோனந்த நிலைமை யாகு முதல்வனைப் போற்றி போற்றி.

அலகி றந்தபல் விகற்பமு மீசனு மாவியு மயன்மாலு
மிலகு மந்தரி யாமியு மூலகுரு விறைவனும் பதமூன்றிற்
குலவு மப்பயன் கொண்டிடு முபாதியிற் குறித்தமூர்த் திகண்மற்றும்
பலவு மாயுளம் பற்றறும் பிரமமாம் பரமனிற் பணிவாமே.

கனவி னூற்றிடும் பொருளெலா மோர்ந்திடிற் காண்பவன் றனையா
மனவி கற்பமா மிவையெலா நீயலான் மற்றிலை மறைதேடு
மனக மாயுள தாய்ச்சிதா னந்தமா மகண்டமா பருண்மேனித்
தனது தாளுறு மன்பருக் கின்பமாந் தலைவனிற் பணிவாமே.

கால தேசமும் பொருள்களும் வரைபறை காண்பதற் கரிதாகி
மூல மாகிபல் விபத்தமாய்ப் புருடனும் முழுமுத றனையா
மேல வித்திற மிதுவென வுணர்வுறு தெல்லைபற் றெனையான்வான்
ஞால மார்மறை வனத்தமர்ந் தருள்செயு நாதனிற் பணிவாமே.

௸ பிரவரச் சருக்கம்.

நிறை சராசர மனைத்தினு நீங்கிடா நிலையாற்
குறை விலாதனை குலவிடுந் தொழிலொடு குணமா
பிறையு மேயல தில்லையா னின்னிலை யேய்ந்து
மறையு மாற்றறு மௌனியெவர் நின்புகழ் வகுப்பார்.

முதற்சூத்திரம் முற்றிற்று.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

[illegible] இரண்டாஞ் சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்.

அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையின்
நீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே.

(இ-ள்.) அவையே தானேயாய்—அப்பொருள்கள் (அவனவளதுவென்னும்) எல்லாமாகியும், தானேயாய்—அவை யல்லனாகியும், இருவினையிற் போக்குவரவு புரிய—[illegible] இருவினைக்கேற்ப [illegible], ஆணையின் நீக்கமின்றி நிற்கும்—அக்கிக்கெனுதபடி யெங்கும் [illegible] நிறைந்து நிற்கும் எ—று. அன்றே அசை.

பதசாரம்.

பிரம சத்தியாகிய [illegible] சகல கற்பிதங்களும் பிரமமுமாகாது பிரமத்துக் கன்னியமு மாகாதென்பார் அவையே தானே யாயெனவும்,

வேதத்தினை முன்னிட்டன்றி யீஸ்வரத்தினை விளங்காதென்பார் இருவினையிற் போக்கு வரவு புரியவெனவும்,

பிரமசத்தியின் மாயாப் பிரதிபிம்பமான ஈஸ்வரன், அவித்தியாப் பிரதிபிம்பர்களான சீவர்களை முன்னிட்டு அவர்கள் தமது யதார்த்த ஸ்வரூபத்தை யடையும் பொருட்டுப் பஞ்சகிருத்திய மியற்றுமென்பார்; ஆணையி னீக்கமின்றி நிற்குமெனவுங் கூறினர்.

பரவஸ்து வேறாமா யல்லவா யிருக்குமென்பதையு மனாத்துஞ் சித்தசித்தியமத்திலுந் தத்தமியல்பைவிட்டு மாறுமென்பதையு மிச்சூத்திர முணர்த்திற்று என்க.

அத்தியாரோப அபவாத யுக்தி.

மேற்கூறிய பிரமத்தில் அவஸ்தாமாகத் தோற்றலை அத்தியாரோப மெனவும், அதினின்றும் நீக்குதலை அபவாதமெனவு மவ்வுத்திக்குரிய இலக்கணங்களை விளக்குதும்.

அத்தியாரோப மெனவும், அபவாதமெனவுஞ் சாத்திரங்கள் யுத்தி யிரண்டெனக் கூறுவர். அவற்றுள் கற்பிதமான அத்தியாரோப மெனப்படுவது என்ன

விளிருசலி [illegible] செய்ச டம்பரகைக் கற்பித்துக்கொள அதிஷ்டானமாகக் கூறும் பரமசைதன்யத்தி [illegible] கற்பித்துக் கூறுத லாம்.

[illegible] யெனப்படுவது:— இ[illegible] விசாரிப்புழி [illegible] கற்பிக்கப்பட்ட [illegible] காரணமாக [illegible], [illegible] தெரிந்தவாம் என்க. [illegible] விசாரிப்புழித் தன்மாத் திரம் விளக்கல் [illegible] கொள்க. [illegible] விளக்கியதென வறிக.

இங்ஙன மெய்யாக விளக்கப்பெற்ற சைதன்யப்பொருளின் பிரதிபிம்பத்த அத்தியாச விருத்தி, தடஸ்தம், சொரூபமென்று மூன்றிலக்கணை யுள்ளன. அவற்றுள்:— நாமரூபகமுதலிய பிரகிருதி யிடமாகத் தத்துவங்களை யொவ்வொன்றாக நீக்கிச்செய்து கொண்டுபோய் மற்றை நியதிசெய்தற் கூடன்படாது நின்ற ஆத்மாஇவையென விளக்குவித்தல் தத்துவாவிருத்தி யிலக்கணையாம்.

இம்மரத்தின் றுயர்வான கிளையினுச்சியில் சந்திரம்பிறை யிருக்கின்ற தெனக் காட்டுமாறு போன்று பதமுதலிய சம்பந்தமாக் கிடக்கின்ற நிலைகளைக் காரணமாகக்கொண் டறிவிக்கக் காட்டல் தடஸ்தலக்கணை யெனப்படும்.

சிறந்த சூரியன் பிரகாச சொரூபமென்றாற்போல ஆன்மாவின் நிசவடிவஞ் சொப்பிரகாசமாகிய இச்சிவமென விளக்கிக்காட்டல் சொரூபலக்கணை யெனவுமாம். ஆதலின் நீ பிரம சொரூபமே யாம். உனது நிசவடிவம்: சத்து, சித்து, ஆனந்தம், நித்தியம், பூரணமாக விளங்குவதாகலின் நீ சமாதி யிடமாகச் சிந்தித்தறிந்து கொள்ளுதி யென்றவாறாயிற்று.

ஆரோப மத்தியாச மென்னுஞ் செய்யுளில்; பழுதைப்பாம்பு, தறிபுமான், கானனீர் முதலிய இத்தத் திருஷ்டாந்தத்தை யேற்றற்கு இயைந்த தாஷ்டாந்தம் இவையென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.

கைவல்யம்.

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி
யொப்பமா யிரண்டற் றொன்று யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கு
மப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாஞ்
செப்பிய கற்பி தத்தாற் செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே.

(இ-ள்.) நீட்டப்பெய்ய சாமரூபங்க ளிரண்டுமின்றி எ-து. யாங்கூறிய இத்திருஷ்டாந்தத்திற்போல சாமரூபங்கள் இரண்டுமில்லாமல், ஒப்பமா யிரண்டாகின்ற உணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும் எ-து. ஒருபொருடன்மைத்தாயும், இரண்டின்றாய் காரணகாரியப் பாகுபாடின்றி ஏகசொரூபமாயும், எந்நிலைக்கண்ணும் ஞானப்பிரகாசமாயிருப்பது எந்தப்பிரமமோ? அப்பிரமத்தினின்றும் ஐம்பூதவிகாரமெல்லாம் எ-து. அந்தப் பிரமத்தினிடத்தில் மெய்போலத் தோற்றப் பெற்றதாகும் அவற்றின் விகாரமுமாகிய அண்டாண்டகோடி சராசரங்க ளியாவும், செப்பியகற்பிதத்தாற் செனித்தவென்றறிந்துகொள் எ-து. முன்சொல்லிய கற்பிதத்தினால் உதித்தனவென்று அறிந்துகொள் எ-று. சடம்பாகப் பழுதையிற் பாம்பென்னு நாமரூபம் எங்ஙனமின்றோ? அதுபோன்று சைதன்யமிருத்தலின் நாமரூபங்க ளிரண்டுமின்றியெனவும், பாம்பென்னும் பிராந்தி தோன்றியவிடத்தும் மறைந்தவிடத்தும் பழுதை அங்ஙனமாகாது ஒருதன்மைத் தாக நின்றவாறு போன்று, விசாரணைக்குமுன் னுள்ளதாயும், விசாரணைக்குப்பின் இல்லாததாயுந் தோன்றுஞ் சகசிவயாம்போலாகாது, ஒருதன்மைத்தாகச் சைதன்ய மென்றும்விளங்கலின் ஒப்பமாயெனவும் கூறினார். பிராந்திபாம்பாற் பழுதைகாரணமும், பாம்பு காரியமு மாயிற்று. மெய்யாக பாம்பு காரியமாயிற் பழுதையும், மெய்யாகக் காரணமாகலாம். இங்ஙனமின்றேல் இங்ஙனமுமின்றாம். ஆகவே காரண காரியத்துவிதம் பழுதைக்கு இன்மையாய வாறுபோன்று, பிராந்தி சகசிவபாத்தால் சைதன்யங் காரணமுஞ் சகசிவயாங் காரியமுமாயின. மெய்யாகச் சகசிவயாங் காரியமாயின், மெய்யாகச் சைதன்யமுங் காரணமாகலாம். அங்ஙனமின்றேல் இங்ஙனமுமின்றாம். ஆகவே காரணகாரியத்துவிதம் சைதன்யத்துக்கின்மையால் இரண்டற்றெனவும் பழுதைக்குக் காரணகாரியப்பிராந்தி வந்தபோதும் அது துவிதமாகவில்லை; நீங்கியபோது மேகமாகவில்லை. இரண்டுகாலத்தும் பழுதை இருந்தபடி யிருக்குமாறு போன்று சைதன்னியத்துக்குக் காரணகாரியப் பிராந்தி வந்தபோதும் அது துவிதமாகவில்லை நீங்கியபோதும் ஏகமாகவில்லை. இரண்டுகாலத்தும் சைதன்ய மிருந்தபடி யிருத்தலால் ஒன்றுமெனவும், இங்ஙனமாய வந்து தன்னுருவாக முயல்வார்க்கு இலக்காக நிற்கும் குறியெனத் தோன்ற உணர்வொளி நிறைவாய் நிற்குமெனவுங் கூறினார். இங்ஙன நிற்பது எந்தப்பிரமமோ வென்றது எஞ்சிநின்றது. பாம்புகள்ளன் முதலியபிராந்தி தோற்றற்கு ஆதாரம் பழுதை கட்டைமுதலியவை யாயினாற்போலச் சகமுதலிய நிர்பதார்த்த பிராந்தி தோற்றற்குப் பிரமமென்பது ஆதாரமெனவிளங்க, அப்பிரமத்திற் றென்றனைம்பூதவிகாரமெல்லாஞ் செப்பிய கற்பிதத்தாற் செனித்தவென்றும், சமஸ்தமும் உண்மையெனக் கோடலைத் தவிர்தற்குக் கற்பிதத்தால் செனித்தவென் றறிந்துகொள்ளே யென்றுங் கூறினார். இத்திரிபதார்த்தமும் சோதனையில் ஆம்உண்டெனத் தியைந்து உறுதியாக நில்லாது அல்ல வில்லை யெனற்கே இவைத் துறுதியாக நிற்பதென்னை? ஆதலின் இவ்வுதாரண மனைத்தும் ஐயமின்றி யேற்றற் பாலதென வுணர்க.

(எ-து.) [illegible] ன்பது, [illegible] பிரமமென்ப [illegible] மென் மறைதலாம் [illegible] சூத்திரம் மெய்ப்பட [illegible] பொருளாகவேனும், [illegible] நூலை கூறினமையால். இச்சூத்திரம் [illegible] மதித்தெரிக்கு [illegible] பொருளாக [illegible] அந்தப் பிரமம் இக்கணமே [illegible] சங்கற்பிக்க [illegible] பிரமசங்கற்ப [illegible] லெனக் கொள்ளப்படுக. இவை உபநிடத்தில் [illegible] இங்கு வேதாந்த சம்மதம் [illegible] ஞானமு [illegible] என்பதை அவரையாறுங் காட்டுதும். [illegible] இல்லாதாகவென் றெண்ணுத லாகிய சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்வது உம் கரணத்தாற் செய்வது [illegible] என்பது உம்; கரணத்தாலன்றிச் செய்யப்படுவது [illegible] சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்ய [illegible] ஒரு புடை [illegible] சங்கற்ப மாத்திரையாற் [illegible] பொருளாகவேனும், [illegible] கூறி ஏதுவை [illegible] என்பது.

திருக்குத்திரியவிவேகம்.

கடபடத்தைப் போலறிவு காணுமாக வென்பர்
கடபடத்தி னுண்மைதனைக் காட்டக்—கடபடத்தை
வேறுபடக் காட்டுதல்போல் வேறுபடக் காட்டுகிலு
மாறுபடா தென் [illegible].

(எ-து.) மண்ணுங் குடமும்போலும் நூலும் வஸ்திரமும்போலும் அறிவும் பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படுஞ் சகத்தும் இருக்குமென்று அறிஞர் சொல்லுவர்; அங்ஙனமிருக்கக் கடபடத்தில் உண்மையாயுள்ளவை மண்ணும் நூலு மாதலால் அவற்றின் உண்மையை வெளிப்படுத்திக்காட்ட வேறுபடுத்தக் கூடாத அவ்வவற்றின் காரியமாகிய கடபடங்களை வேறுபடுத்திக் கூறுமாறு போல் அறிவு சகத்தென்ப வற்றில் உண்மையாயுள்ளது அறிவாதலால் அவ்வறிவி னுண்மையை வெளிப்படுத்திக்காட்ட அஞ்ஞானத்தால் வேறுபடுத்தக் கூடாத அறிவினது காரியமாகிய சகத்தை ஞானத்தால் வேறுபடுத்திக் கூறிடினும் அக்கடபடங்கள் அவற்றின் காரணங்களுக்கு வேறுபடாவாறுபோலச் சகத்தானது தனக்குக் காரணமாயுள்ள அறிவினின்றும் வேறுபடாதென நீ யறிந்திடுவாய் எ-று. சகத்துங் கடவுளும் நிமித்தகாரண காரியமெனத் தெரிந்தார்போற் கூறுஞ் சமயவாதிகளை மறுத்து அறிவுஞ் சகத்தும் முதற்காரண

காரியமென் [illegible] ரோகனித்த தென்றுணர்த்தக் கடபடத்தைப்போல் [illegible] என்னை? கடவுளுக்குச் சகத்து வேறி [illegible] தொடரும், கடவுளுக்குச் சகத்தெனின் [illegible] தொடரும், பார்த்தவிட மெல்லாம் [illegible] சகத்தெனின் சகத்து சடமாதலின் ஞான [illegible] தொடரும் [illegible] னோர்க.

24-வது புத்தகம் (122) ப-ம்.

சிவஞான முனிவர், [illegible] கடவுள் எல்லாமாயும் அல்ல [illegible] அதற்குபாதொரு [illegible] "[illegible]" என் [illegible].

[illegible] காரியத்தில் [illegible] கடவுள் [illegible], அதுமையாதாக [illegible] உடனுயிருக் [illegible] உடனுயிருக்கிறானென் [illegible]

இ. "அக்கொடு சேர்த்த [illegible] கற்போ
[illegible] பக்கமைந்து நின்று—பிறப்பின்றித்
தானே உலகாந் தமியேனுளாப்புகுதல்
[illegible] தென்ப னின்று" என்றும்,

4-வது. உதாரண [illegible] உரையில் [illegible] தானே பேத மென்றும் [illegible] பேதாபேத மென்றும் பிணங்கும் சமயிகளை யெல்லாம் மறுத்து, அவ்வுண்மையைத் தன்கட் டோன்றச் செய்யும் அத்துவிதத் தன்மை [illegible] உணர்த்திடமாறு புடைநூலாசிரியரும் இடைக்காலப் பெரியோர் [illegible];

"பரசமயத் தமக்கிருளா யச்சமயத் தொளிபாய்ப் புகலளவைக் [illegible] பொருள் [illegible] வேதம், பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதமுஞ் சொற்பொருள்போற் பேதாபேதமு மின்றிப் பெருநூல் சொன்ன, வறந்திறல் [illegible] அத்துவித மாகுஞ், செம்பொருளாய் வேதாந்தச் [illegible] சித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்க லுற்றாம்." என்றார்.

என்றெழுதினர் இதை சிவப்பிரகாசப் பாயிர மெழுஞ்செய்யுள். இவ்வாக [illegible] பாசவிமோசனைப் படைத்தற் [illegible] சிவாகம மிருபத்தெட் [illegible] சிவஞான போதமென்று [illegible] உபதேசிக்கட்

வேண்டா முராசமடையாட்டுயிர் கன்மாருக்க ளுற்பவெளிப்போற் பரிகரு மத்து விதமாநற் சிறப்பினையென்றும் பெறுமாக்கத் தருமொர்ந்து வைசிகத்தாந்த மென்னுங் கூறுமிச் சிவப்பிரகாசம் படைப்புவாமெனற்றதும், சிவஞானசித்தியார் சுபக்கமெனக் கூறுவதும் ஏறப்பன்னசன் பிரதியா பெருந்தினை யின்றதென்பதற் கிணமாமென் றறிக. இதற்க.

சிவஞானபோத வெண்பாவில் "உருக்கி அரக்கொடுசேர்த்தி யனைத்துக் கற்போல்" என்பதுவரைக்கு முதாரணம்; இவ்வுதாரணத்தில் ஒன்று எல்லாமாதலு மல்லவாதலு மிருக்கின்றதா வெனிலோ வஃதில்லவே யில்லை. அரக்கை யுருக்கி அதனொடு சேர்த்துள்ள கல் அவ்வரக்காயு மன்றன்றாயு மிருக்கின்றதென்பது விசாரணையுடையார் கூற்றாமா? அரக்கிற் கல்சேர்ந்தது சையோக சம்பந்தமாதலின் அச்சையோக சம்பந்தத்தில் அனுயோகி சம்பந்தமுள்ள பொருள் பிரதியோகி சம்பந்தமுள்ள பொருளாயு மன்றன்றாயு மிருக்குமா? பட்சிக்கு மரத்திற்கு மிரண்டாட்டுக் கடாக்களுக்குமுள்ள சையோக சம்பந்தத்தில் ஒன்று மற்றொன்றாயு மன்றன்றாயு மிருத்த லெவனைவன்றோ அங்ஙனம் கல்லு மரக்குமாயிருக்க; அவையாதொரு காலாச்சியு மின்றிக்; கடவுள் எல்லாமாயு மல்லவாயு மிருத்தற்கு "அரக்கொடுசேர்த்தி யனைத்துக் கற்போ லென்றெடுத்தவுவமை யெவ்வாறு பொருந்துமாம்? இதனால் சிவஞானபோத உதாரணவெண்பாவு மறுக்கப்பட்டமை காண்க.

இதுவேயுமன்றி யிவரினத்தவர் கடவுளெல்லாமாயு மல்லவாயு மிருத்தற்குவமை பாலினெய், பழத்தின்மதுரம், என்றற் றொடக்கத்தன வற்றையுங் கூறியிருக்கின்றனர். பாலின் நெய் பின்னசம்பந்த மாயும், பழத்தின் மதுர மபின்னசம்பந்த மாயுமிருத்தலின் இவை யெல்லாமாயு மல்லவாயுமிருக்குமா? "அரக்கொடுசேர்த்தி" யென்னு சிவஞானபோத வெண்பாவி னுரையில்; சிவஞானசுவாமிகள் "இறைவன் பொருட்டன்மையால் வேறாய்நிற்பான்" என்று கூறுதலால், பொருட்டன்மையால் வேறாகிற்கு மிறைவன் எல்லாமாதலு மல்லவாதலுங் கூடுமா? இறைவன் கலப்புத் தன்மையா லவை கூடுமெனின், இவர்கூறுங் கலப்புச் சையோக சம்பந்தமாதலின் சையோகசம்பந்தத்தி லொன்று மற்றொன்றாதல் கூடாதாதலின் அச்சிணையுஞ் சிறக்காதென்க.

இவரினத்தவரான உமாபதி சிவாசாரியார் சங்கற்பநிராகரண நிமித்தகாரண பரிணாமவாதி நிராகரணத்தில், "மட்டிகை தண்டவிறை பசலாத் தன்மை, கடமாதி சார்ந்த கலசமாதிக, ளடையும் தயக்கு தமன மனைத்தும், முன்னை யாகா வகையுதா னுமா, ஒழியின பரந்த தாங்கிய வனைவும், பாற்பட பெரிய தினைத்து மட்டவகை நாளு காலமுடை சார்ந்திடு மெய்ம்" என்றுகூறி, அதனைக் குறையிட்டவரும், "உலகே மெழுநதிகைசம படைத்தா ரொருவனுமே" என்ற திருவாசகத்தின் றன்மை, குடங்கள் சட்டிகள் கலசங்கள் இவையாதியாகச் சொல்லப்பட்ட பாத்திரங்களெல்லாம் வினையிலே பொருந்தச்செய்யப்பட்ட குயவன் ஆயினனென்று சொன்னால் அந்தக்குயவன் அந்தப்பாத்திரங்களானான், அந்தப் பாத்திரங்களைக் குயவனுமா, ஆயினனென்ன தக்கினை

[illegible] 'வா [illegible] மன்று [illegible] அந்தகாரம், மன்றும் [illegible], குபவன் குட [illegible] இன்றே, அவ [illegible] விசிவன் பிரசித்த வின்றெனபது, [illegible] இயாது சித்தாந்தமாக, [illegible] மேலும் குடவன் [illegible] சிவயாமிஞன், கொத் [illegible] இல்லைபான் உமாபதி சிவாசாரி யர் [illegible] வன்றும்' [illegible] பிறைகூடியதும் பிறையிறும் பிறை [illegible] பொருள் [illegible] கொள்ளின், "[illegible]" [illegible], "உண்மையுமாய்" [illegible] பொருள்கொண்டு, உண் மைக்கு [illegible] பொருள்கொள்கெண்டும், உண்மைக்கு வேறு [illegible] இன்மைப் பொருளாமென்பது [illegible] அத்வைதிகள், பிரமம் [illegible] ருக்கின்றதென்று கூறுகின்றார்களே, [illegible] கூறுகேயென்று கருதி, புல்லைப் [illegible] பொருதமல்லா வுவமைகளைக் கூறி [illegible].

வேதாரணிய புராணம் விஸ்வாமித்திரருக் குபதேசச் சருக்கம்.

சென்னி முதற் பாதமுறக் [illegible] பூதியுறக் கிடைத்த வின்பத்
தானினை [illegible] மதுவைப்போல வகில முற்றுஞ்
சேரவிலக்கும் பிரமபதாங் [illegible] சிதானந்த குணத்தி னூ
[illegible] தின்பமுற [illegible] சீவன் முத்தி நயத்தி னூஉம்.

சூதசங்கிதை 2-ம் அத்தியாயம்.

ஒன்றமாய்ப் பலவு மாகி யுருவமா யருவு மாகித்
தொன்றமாய்ப் புதிது மாகித் தூரமாய்ச் சமீப மாகி
பின்றமா யின்று மாகி யிருளுமா யொளியு மாகி
நன்றமாய்த் தீது மாகி நயந்திடும் பொருளை போற்றி.

பிரமக்கை.

சிவச்சி [illegible] விழுந்துவ தெப்படி தேகத்தே
[illegible] தெப்படி மண்ணிற்கே

பலகை [illegible]
அலர்ந்த [illegible] யுமாவசால்

திருமழிசையாழ்வார்.

ஏழுபா ரேழுகட லெங்குமெட்டு வெற்புடன்
சூழுவான் கிரிகடந்து சொல்லுமோ ருலகமும்
ஆழியாக விசும்புகொம்பர் பாரடாரண்ட வண்டமும்
ஊழியா னுரிக்குளே புகுந்துட னொடுக்குமே.

அரியமாகி பலருமாகி பண்டுமேக்கு மொன்றதாய்
பெரியதாகி புகைந்தலின் நின்றதாக மொன்றலா
விரிவிதென்று வேறுசெப்பு வேடமிட்ட மூடரே
அறிவிலோரி பாருமிங்கு மங்குமெங்கு மொன்றிதே.

கடவுளெல்லாமா யல்லதுமா யிருக்கின்ற ரென்பதற்குக் காரண காரிய வுவமை பொருந்துமே யன்றி (அதாவது [illegible] அபேத தாதாத்மிய சம்பந்தம் பொருந்துமேயன்றி) மற்றொன்றும் பொருந்தாதெனவறிக. அஃதாவது: மண்குடமாய் மண்ணன்றியும், பொன்பணியாய் பொன்னன்றியும், கயிறரவாய் கயிறன்றியு மிருக்கப்போன்று: கடவுளெல்லாமாகி, அல்லவாயு மிருக்கின்றாரெனக் கொண்டால் [illegible] போகாது. எல்லாமாதல் கற்பனையாம் அல்லவாதல் யதார்த்தமா யிருக்கலா மென்று மற்றொன் றுதல் கற்பிதத்தி லிருக்குமென்பது மண்ணைத்தவிரக் குடமும், பொன்னைத் தவிரப் பணியும், கயிற்றைத்தவிர அரவு மில்லையாற் காணலாம். இதனை யோசியாமல் புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யென்னுஞ் செப்புனி லுமாபதிசிவம் பொற்பணிபோ லபேதம் பிறப்பிலதா மென வுதாரணமெடுத் தோதியது பய னில்சொல்லா மென்பதற்கு அடியில்வருந் திருமந்திரமுதலிய நூல்களே சான்றாமென்க.

திருமந்திரம்.

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதல் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதல் பூதமே.

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னில் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கர ணங்களாந்
தன்னில் மறைந்தது தன்கர ணங்களே.

திருமந்திரம்.

[illegible] ப்பொருள்
[illegible] ர்சட்குக்
காயமு [illegible] கருத்திலொன்றாமே.

அத்துவிதவுண்மை.

குடக்கடமது காரணத்தைக் காட்டாது முன்விளக்கும்
படக்கடமும் பட்டே பார்க்காரணமு நீக்காது
சடக்கடமாகும் பிச்சகமுந் தான்முன் விளக்குங் காரணமாம்
இடக்கொள் சொரூபத்தையுங்காட்டா திருக்குமதைவிட் டகலாதே.
மரத்தை நோக்கின் மதகரியை மறைந்து விளங்கு மதைநோக்கின்
மரத்தை மறைத்துத் தான்விளங்கு மாறு போலச் சகமுழுதும்
பரத்தை நோக்கினதின் மறைந்து பரமாய் விளங்குஞ் சகநோக்கில்
பரத்தை மறைத்துத் தான்விளங்கும் பரமே யனைத்து மாதலினால்.

இங்ஙனங் கூறியுள்ள பிரமாணங்களின்படி பார்த்தால் காரணமே காரியமாகின்றது; பிரமமே யனைத்துமாகின்றது போலாம். மரம் காரணம் யானை காரியம் மரமே யானையாகிறபோது மரமே யானை ஸ்வரூபமென்று சொன்னால் சேராதோ? மரத்தின் காரியமான யானை, குதிரை, தேர்முதலிய வற்றை யெல்லாம் பார்த்து இவைகளெல்லாம் மரசொரூபமென் றெப்படிச் சொல்வாரோ; பொன்னின் காரியமான பூஷணங்களையெல்லாம் பொன்னின் சொரூபமென் றெப்படிச் சொல்லலாமோ; நூலின் காரியமான வஸ்திரங்களெல்லாம் நூலின் சொரூபமென் றெப்படிச் சொல்லலாமே அப்படியே பிரமத்தின் காரியமான பஞ்சபூதாதிகளைப் பிரம சொரூபமென்று சொல்லத் தடையென்னை? இப்படிச் சொன்னால் பிரமத்துக்கும் பூரணஞ் சித்திக்கிறது; பஞ்சபூதாதிகட்கும் ஒருவிதமாக இருப்பு ஏற்படுகிறது. பிரமமே எல்லாமாய் அல்லவுமாய் இருக்குமென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு.)

தாயுமானார்—மண்டலத்தின்.

தன்னிலே தானாக...பொன்னினணி போலுமாயை தருமனமே.

கம்பராமாயணம்

பொன்னிடைப் பிறந்த முடிபல பணியாய்ப் பூண்பன போலவும் புனரி, தன்னிடைப் பிறந்த தடந்திரை யெனவுந் தரையினின் றெழுக வெனவும், நின்னிடைப் பிறந்த சராசர சாதி முதலபல் லுயிர்களே ரியும், அன்னிய மாகியாயினென் றுதி யாழியா யாருனை யறிவார்.

பாகவதம்.

அன்பு செய்வதிங் கிதிலை யன்புசெய் வதுதான்
பொன் பிறங்கிய வணிபெலாம் பொலிந்திருப் பதுபோன்
மன் புகழ்ச்சரா சரங்களாய் மாயனென் றுரைக்கு
நன் பெரும்பொரு ளிருக்குமென் றுளத்துறை நிலையே.

இதுவுமது.

எங்கு மாய்நிறைந் திலங்கிய ஞானவா ரிதியிற்
பொங்கு தெண்டிரை நுரைவரும் புற்புத மெனவே
பங்கண் மாநில முதலிய வுலகங்க ளனைத்துந்
தங்கி நின்றெழும் வேறுவே றுமிவர் சாற்ற.

இதுவுமது.

மறிந்து தோன்றிய திரைநுரை குமிழியற் றனைத்துஞ்
சிறந்து தோன்றுமக் நீராற் றெரிக்கில்வே றிலைபோற்
குறைந்து தோன்றிய வுலகங்க ளனைத்தையுங் குறிக்கி
னிறைந்து தோன்றுநல் லறிவலா லிகழ்ந்தவொன் றிலையால்.

திருவாசகம்.

இரந்திரந் துருக வென்மனத் துள்ளே யெழுகின்ற சோதியே யிமையோர், சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச்சே வடியாய் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, நிரந்தவா காய நீர்நிலந் தீகா லாயவை யல்லை யாயாங்கே, கரந்ததோ ருருவே களித்தன னுன்னைக் கண்ணுறக் கண்டுகொண் டின்றே.

இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று, நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தே நீயலாற் பிறிது மற் றின்மை, சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, யொன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை யாருன்னை யறியகிற் பாரே.

இலிங்கபுராணம் தியானவிதி.

விரிந்தபூ தங்களி னோடு விளம்பிந் திடங்கள் தத்துவங்கள்
திருந்தா கங்கா ரத்தினொடு செறிமூக் குணங்கள் மாத்திரைகள்
பொருந்து மாயை சிவனிவை பொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி
யிருந்தெவ் விடத்து நீங்கிப் பெறுவோ மதனாற் றாணு வெனவிசைப்பர்.

சிவஞானசித்தியார் உ-வது சூத்திரம் கூ௦-ம் செய்யுள்.

அழிபாடுள்ள [illegible] தன்னை யறிவதனை யருளினு ளரியாதிரு [illegible] சுத்தாசுத்த சராசரங்க ளெனின் கூடாதென்ற [illegible] பாயிற், பிரியாத சிவன்றனை பிரித்து தோன்று [illegible] வேதமெல்லாந் தானாய்த் தோன்றி, ஒப்பிலாவே வினைகளால் [illegible] வாதிக்கின்றனர் தோன்றுவ னாதாரமாயே.

௸ உ-ம் சூத்திரம் எச-வது செய்யுள்.

சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் றிகழு மீசன்
உவந்தரு ளுருத்திரன்றான் மாலய னொன்றி னொன்றாய்ப்
பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்று
நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பர்.

திருமந்திரம்.

தகைபான [illegible]
பகைபா [illegible]
விகைபா [illegible]
அகைபா வினையுற்ற பாடல்ல தொன்றே.

திருக்களிற்றுப்படியார் எசு-ம் செய்யுள்.

பொன்னிறங் கட்டி யிருளாம் புனிறு நின்றாற்போ
லன்னிய மன்னாது பாசிகையுந்—செந்நிறத்த
னெந்நிறத்த னாயிருப்ப னெங்க ளிவபதியு
மெந்நிறத்த னாயிருப்ப னிந்து.

அமுதசாரம் காரணகாரிய வேற்றுமை.

மன்னு முதற்பொருளின் மன்னுத லிவ்வுலகம்
பின்னை பெருமாறு பேசுங்கால்—பொன்னே
மணிபல தன்மையொடு பொன்னே சாய்ச்சி
மணிபல கண்டதை பரிந்து.

திருவிளையாடற்புராணம் நரியைப் பரியாக்கிய படலம்.

பன்னரும் [illegible] கலைராய் வளிபால
விசை [illegible] விருடலாக சித்தமேயும் வேறுகிப்

பண்ணுறு மிசைபோற் பனுவலா மெங்கண்ணுங்
கண்ணுறு மென்னறுகண் காணுவா றென்கொல்லோ.

இதுவுமது.

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா றங்கமுதற் கற்றகேள்வி
வல்லார்க ணால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப்பாலா
யெல்லாமா யல்லதுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்துகாட்டிச்
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாம னினைந்துபவத் தொடக்கை
[வெல்வாம்.

பிரமகீதை ஐதரேயவுபநிஷதார்த்த சேஷமும் தைத்திரீயவுபநிஷ தார்த்த தாற்பரியமு முரைக்குமத்தியாயம்.

பிரம னிவனே யிந்திரனும் பிரசா பதியு மிவனிவனே
யுரம துடைய வும்பர்கள்பூ தங்க ளுலகங் களுமெல்லா
முரைசெய் திடுமண் டசமுதலா மியோனி பேதங் களுமிவனே
குரக தங்கோ மாநடருங் குஞ்ச ராதி களுமிவனே.

இதுவுமது.

எனை மற்று மியம்பாத வியங்க நிற்கப் படுவவெலா
ஞான கனமா மிறையவனே நலமாஞ் சிவனு மாறுமுத
லான நாமங் களையுடைய யாவு மறியு மெய்ப்பரம
னின மில்லா வறிவுருவே யெல்லாப் பொருட்கு மிறைபேரும்.

ஈசுரகீதை—சாங்கியயோக அத்தியாயம்.

அழியா தென்று முளதாகி யனைத்துட் புறம்புந் தானிரம்பி
யொழியா வறிவா யொருகுற்ற முரைத்தற் கரிய தொருபொருளே
கழியா மாயை யதனாலே காணப் பலவாய்த் தோன்றியிடு
மழிவா யினதென் றென்றுமிலா திருக்கு மதுவே யியல்பென்றான்.

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

யோகசிகோபநிஷத்து.

"*கயிற்றிற் பாம்பென்கிற தன்மைபோல ஜீவத்வத்தை யறியவேண்டியது. கயிறென்கிற ஞான மில்லாததினு லொருக்ஷணத்திற்குள் கயிறு சர்ப்பமாய்க் காணப்படுகின்றது. அதுபோற் கேவலஞ் சித்தானது தானே பிரபஞ்சமாக விளங்குகின்றது பிரபஞ்சத்திற் குபாதான காரணம் பிரமத்தைத்*

தம் [illegible] ஆகையால் சகலமான பிரபஞ்சமும் பிரமமாகவே யிருக்கின்றது, என்கிறபடியால்.

பாசுபதப் பிரமோபநிஷத்.

“ நிராகாரத்தை யுடையதாகப் பிரகாச நிருஷ்டியிலுமேயன்றி வேறில்லை தத்துவமாகப் பார்த்தால் அத்துவித மில்லை.

இதனாற் கூறிய பிரமாணங்களாற் பொருட்பன்மைபோ லபேதப்பிறப் பன்மையென வாட்டியதா லத்துவிதமென்ற சித்தாந்தம் மறுக்கப்பட்டது.

இனி யிருளும் வெளியும் பேதமாதல் யாங்ஙன மமையும்? அதனை யாராய்வாம்: இருளென்பது பொருளல்ல ஒளியினது குறைவாகும். வெளியென்பது ஆகாய மதற்கொரு பெயர் தன்றான். ஆகாயமென்னும் பொருளை யிருளென்று வெளியின் குறைவென்பதென்னை வேறாம்? ஆகாயத்தின்கண் நிறைந்திருக்கின்ற போதவன் கேவலனைப் பகர்வாமென்னின் அஃது பொருந்தாது. எங்ஙனமெனில்:-

ஆகாயத்தினின்றும் வாயுவுற்பத்தி; ஆகாயம் காரணம் வாயு காரியம்; ஆகாயத்திற்கும் வாயுவுக்கு முதற்காரண காரியசம்பந்த மிருப்பதா லபின்னமாம். மண்ணுங் குடமும் போல் காரண காரியமோ எப்படியபின்னமோ அப்படியே ஆகாயமும் வாயுவுமாம். அதன்பின் வாயுவினின்றுந் தேயுவுற்பத்தி: வாயு காரணந் தேயு காரியம். வாயுவுக்குந் தேயுவுக்கு முதற்காரணகாரிய சம்பந்த மிருப்பதா லபின்னமாம்; மேற்படி நூலையாடையுங் காரண காரியமோ வெப்படி யபின்னமோ அப்படியே வாயுவுந் தேயுவுமாம். பஞ்சினது காரியம் நூல்; நூலினது காரிய மாடை. பஞ்சினுக் கபின்ன நூல், நூலினுக் கபின்ன மாடை. ஆடை நூலினுக்கு மாத்திர மபின்ன மன்று; பஞ்சினுக்கு மபின்னமேயாம். அங்ஙனமே யாகாயத்தினது காரியம்வாயு. வாயுவினது காரியந் தேயு; ஆகாயத்தினுக் கபின்னம்வாயு, வாயுவுக் கபின்னந்தேயு: தேயு வாயுவுக்கு மாத்திர மபின்னமன்று, ஆகாயத்துக்கு மபின்னமேயாம்.

இனித் தேயுவினது குணம் ஒளி ஒளியினது குறை வேயிருள்; ஒளியை விட இருள்வேறன்று. வேறெனக் கூறின் ஒளியென்னுங் குணத்தைத் தேயுப் பெற்றிருப்பதுபோ லொளியில்லாத இருளென்னுங் குணத்தைப் பெற்றிருக்க வோர்பொருள் வேண்டும். அப்படிப்பட்ட பொருளொன் றிருப்பதாய்த் தெரியவில்லை. இதற்கைத் திருஷ்டாந்த மாயிலாகவும் பார்ப்போம்: மங்கியவிடத்தி லொரு விளக் கொளுத்தி வைத்தால் அது எரிய எரிய வதற்குமுன் னிருந்த இருள் காணப்படாதுபோய் ஒளி மிகுதியாகின்றது. அதுபின் னவிய வவிய வொளி குறைவுபட்டு ஒளியினது குறைவானவிருள் அதிகப்படுகின்றது. அங்ஙனமே: வெளிக்கு மிருளுக்கு மிடமானபொரு ளிரண்டல்ல வொன்றே யாம். ஒளியென்னுங் குணத்தை யெது குணியாகப் பெற்றிருக்கின்றதோ, அதுவே யிருளென்னுமதன் குறைவையுங் குணியாய்ப் பெற்றிருக்கின்றது.

அந்தக்குணி தேயுவாம். இரண்டுங் கூடி (ஒன்றாசேர்ந்தாலும்) மாறும் ஒன்றிருந்தபோது மற்றொன்றிருக்கவில்லையெனின் அவ்விரண்டும் சேர்ந்தபோது முன்னவையாகலின் ஒன்றிருந்தபோ தொன்றிரா. நீட்சி குறுகலான இருகுணமு மொன்றிருந்தபோ தொன்றிருக்கின்றதா? இல்லையே, அப்படியிருக்கும் ஒருகழிக்கு நீட்சிகுறுகல்கள் குணமன்றோ? அங்ஙனமே தேயுவுக்கு ஒளியும் இருளும் சேஷங்களாம். உதாரணம் கொடிக்கவி; "ஒளிக்குமிருளுக்கு மொன்றேயிட மொன்றுமேலிடி லொன்றொளிக்கும்." ஔவையார் விநாயகரகவல். "இருள்வெளி யிரண்டுக் கொன்றிட மென்ன, அருடரு மானந்தத் தழுத்தியென் செவியில்."

திருமந்திரம்.

தானே விரிசுடர்மூன்று......தானே வெளியொளி தானிருட் டாமே.

தேயுவானது முன்கூறியபடி ஆகாசத்தினது காரியத்தினுக்குக் காரியமாம், ஆடை பஞ்சினது காரியத்தினுக்குக் காரியம்போல, எப்படி ஆடை பஞ்சினுக்கு அபின்னமோ, அப்படியே தேயு, ஆகாயத்தினுக்கு அபின்னமேயாம். எப்படி ஆடையின் நீட்சிக் குறுக்கல்களுக்குப் பஞ்சு அபின்னமோ, அப்படியே தேயுவின் ஒளிக்கு மதன்குறைவான இருளுக்கும் ஆகாயம் அபின்னமேயாம். குறுகலான கழியிருப்பதுபோல் ஒளியின் குறைவானதேயு இருக்கின்றதா வென்று சங்கைபண்ணக்கூடும். உங்ஙனத்தோடுகூடிய வெந்நீரில் ஒளி காணப்படவில்லை. காணப்படாதேனுந் தேயு இருப்பதாய் ஒத்துக்கொள்வோம். அதன்கண் ஒளியிருக்கின்றதா? இருள்நிறைந்த அறையில் கொதிக்கும் நீரைக் கொண்டுபோய் வைத்தால் அங்கிருந்த இருள் நீங்கிப்போகின்றதா? இல்லையே, இதனால் தேயுவினிடத்தில் ஒளியும் அதன்குறைவான இருளு மிருப்பனவாய் ஏற்படுகின்றது. உதாரணம்.—திருவாசகம். "பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப் பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே, நிருதநீயே நின்னைவதே லரிய நின்மலா" என்பதானும். விளங்கும். இதுவரையில் கூறிப்போந்த நியாயங்களால் வெளியின்கண் இருள் பின்னமென்று கூறுதல் ஒவ்வாது; அபின்னமென்றே கூறுதல் தகுதியாமென்க.

'இனி சொற்பொருள் பேதாபேதமெனவையு மாராய்வாம். ஒருபொருளுக்கு மற்றொருபொருள் பேதமாகவேனும், அபேதமாகவேனும் இருத்தல் வேண்டும். பேதாபேதமென்று ஒருபோதுஞ் சொல்லவியையாது. பேதமென்பது மபேதமென்பது மெதிர்மறைக்குணங்கள். எதிர்மறைக்குணங்களொரு குணிப்பொருளி னிடத்திருக்குமென்ப தசங்கதம். சொல்லின்கண் பொருள் பேதமென்றுவ தபேதமென்றுவ துணைக்கவேண்டு மங்ஙனமின்றி யிரண்டுஞ் சேர்ந் தொருபொருளி னிடத்திருக்கு மென்பது; சூரியனிடத் தொளியு மிருளு மொன்றுபட் டிருக்குமென்பதற் கினமாம். ஒருபொருளிடத்து மற்றொருபொருள் ஒருகாலத்துப் பேதமாயும் மற்றொருகாலத் தபேதமாயு மிருக்குமென் றுகூறத்தல் பொருந்தாதோ? வெனின் பொருந்தாது. யாங்ஙனமெனின்

மெனின் காட்டுதும். எது, பேதமோ அதுவென்றும் பேதந்தான்; எது அபேதமோ அதுவென்று மபேதந்தான்; மரத்தின்கண் பறவையென்று மிடத்து அதுவென்றும் பேதந்தான் அது வேறுபோது மபேதமாகாது. மரத்தின்கண் கிளியென்றுமிடத் ததுவென்று மபேதந்தான் பேதமாகாது. அங்ஙனமே சொல்லின்கண் பொருள் பேதமாயின் பேதமாயே யிருத்தல்வேண்டும் அவ்வாறில்லாம லிரண்டையு மொன்றுகூட்டிப் பேதாபேதமென் றுரைத்தல் பொருந்தாது.

இனிப் பேத மபேதமென்னு மிரண்டனுள் யாதுண்மையென வாய்தல் செய்வாம்: சொல்லின்கண் பொருளிருக்கு மென்கை நமது மனோகற்பிதமேயன்றி வாஸ்தவமன்று. சொல்லானது ஒலிரூபம்; ஒலிக்கெல்லாம் பொருளுண்டென்னின் சமுத்திரவொலிக்குங் காற்றொலிக்கும் பொருளிருத்தல் வேண்டு மவ்வாறில்லை. சொல்லின்கண் பொருள் கற்பிதமன்றி யுண்மையாயின் ஒரு சொல் லொருபொருளையே யுடைத்தாதல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி யொரு சொல்லுக்கும் பலபொருளுண்டென்பதற்கு நிகண்டே சாட்சிபகரும். ஸ்படிகமானது தான் சுத்த வெண்ணிறமா யிருந்தும் தன்னை வந் தடுத்தபொருள்களின் நிறத்தைத் தனக்குரியனவு மபேதமும்போற் காட்டுகின்றது; அவ்வாறே சொல்லுந் தனக்குரிய வபேதம்போற் பொருளைக் காட்டுகின்றது. ஸ்படிகமானது கறுப்புமுதலிய நிறத்தை யபேதம்போற் காட்டினு முண்மையி லெப்படிப் பேதமோ; அப்படியே சொல்லு மபேதம்போற் பொருளைக் காட்டினும் பேதம் பேதமேயாம். ஸ்படிகத்திற் கியற்கைக்குணம் வெண்மையேபோற் சொல்லுக் கியற்கைக்குண மொலியேயாம். மற்றையாவுஞ் செயற்கையான பேதகுணங்களே யாகும். இப் பேதகுணங்களைப் பேதாபேத குணமென்று உமாபதிசிவன் சொல்லியதற்கு முரணைச் சிவஞானசித்தியார் பேதமெனக் கூறுவதை யடியிற் காட்டுதும்.

யார்.

(சத்தப்பிரம வாதிமத மறுதலை சான்றாஞ் செய்யுள்.)

உரைபோற் பொருளுக் குருவின் மையினவ்
வுரையே பொருளென் றனை யின்றரியென்
றுரைசெய் கவி மாலவ னுக்குளதா
முரையாய்க் கவி யாகவோர் மாலினையே.

(இ-ள்.) சத்தத்தைப்போல அர்த்தத்திற்கும் உருவமில்லாமையினால் அச் சத்தமே அர்த்தமென்று கூறினாய்.—இன்று அரியென்று சொல்லப்பட்ட சத்தம் திருமாலுக்குங் குரங்குக்கும் மற்றும்பல பொருட்கும் பெயராகச் சொல்வதாம்; அதனைப் பொருட்டன்மையிலே நின்றுஞ் சத்தங்கொள்ளாமற் சத்தத்தின் றன்மையிலே நின்றும் பொருள்கொள்வாயாகில், திருமாலைக் குரங்காகச் சொல்வாயாக வென்க.

எனவே சொல்வேற்றுமையும் பொருள்வேற்றுமையும் உண்டென்பதாயிற்று. இதனால், சத்தமும்பொருளு மொன்றுபட்டிருந்தாலும் இரண்டும் வேறென்றே காண்க என்றதாம். என்றும்.

ஷை ௩-வது செய்யுளில்எனவே சத்தத்தினும் அர்த்தமே சிறப்பையும் நிலைபேற்றையு முடைத்தென்பது கருத்து. பரிணாமமாகின் நெருப்பென்றபோது நெருப்பா யெழுந்திருக்கவேண்டும்; விருத்தியாகின் நெருப்பென்றபோது வாய்வேக வேண்டும்; ஆதலால் தாதான்மியமுமன்று உற்பத்தியுமன்று இடுகுறிப்பெயரா மென்றதெனக் கொள்க. என்றும் உரையெழுதியிருக்கின்றனர்.

இவைகளினாற் சொல்லும்பொருளும் பேதமென விளங்கினவன்றோ? இவ்வாறு உமாபதி சிவாசாரியர், சொல்லும்பொருளும் பேதா பேதமென்றதற்கு மாறாக ஷையாருக்கு மூலபுருஷரான அருணந்தி சிவாசாரியர், சொல்லும்பொருளும் வேறென்று கூறுகின்றமையின் அதற்கென் செய்வரோ அறியோம்.

இன்னும் ஷை புறச்சமயத் தவர்க்கென்னுஞ் செய்யுளில் உடலுயிருங் கண்ணருக்கனொளியுந் திருட்டாந்தங்கூறினார் இவைகள் பின்னமுதலிய மூன்றையுங்கடந்திருக்குமா? உலகி லெந்தப் பொருள்களும் பின்னமாகவாவது, அபின்னமாகவாவது, பின்னாபின்னமாக வாவது இருக்கவேண்டும். இம்மூன்றையுங்கடந்த இலக்கணமுள்ளபொருள் கிடையாது, அம்மூன்றினும் பின்னாபின்னப்பொரு ளகப்படவே மாட்டா. அங்ஙனமாக விம் மூன்றிலக்கணத்தையுங் கடந்து சொல்லவருவது எவ்வளவு புத்திநுட்பத்தைக் காட்டுகின்றது. அதிலும் பின்னம், அபின்னமாகிய இரண்டு குற்றங்களுக்கே யிலக்காகின்றார். உடலுமுயிரு மிரண்டுபொருளென் றெவ்வொரு ஆஸ்திகரும் ஒப்புவர் அதனை யொப்பாது ஒன்றெனக் கொள்வர் நாஸ்திகர். இவ ரதனைப் பிரிவரு மத்துவிதமாகுஞ் சிறப்பினதா யென்றுகூறினார். இதற்குவமேயம் உரைகாரர் "கர்த்தாவையும் பிரபஞ்சத்தையுந் தன்னிற் பிரித்ததற் கரிதா யநந்நியமா யிருக்கிற சிறப்பினை யுடைத்தாகிய" என்கிறார். அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லுக்குப்பொருள் ஒன்றுமல்லவா மிரண்டுமல்லவாம். பிரிவருமென்பதற்குப் பிரித்தற் கரிதென்கின்றார்; உடலுமுயிரும் பிரித்தற் கரிதோ? உடலுமுயிருந் தன்னி லொன்றுபட் டறியுமென்றுங் கூறுகின்றா ரிதனா லிவர்க்குவந்த லாபமென்னை? உடலுமுயிரு மொன்றல்ல வென்பது நியாயமேயன்றி, யிரண்டு மல்லவென்று கூறுவதெப்படி நியாயமாகும்? இரண்டு மல்லாவிடின் மூன்று நான்கு முதலிய வெண்களி லொன்றைக் கூறலாமா? உவமான மிவ்வளவு இலக்கணத்தைக் கொண்டிருக்கும்போது உவமேயமு மப்படித்தானே யிருக்கும். உடலுமுயிருந் தன்னி லொன்றுபட்டறியு மறிவைப் பிரிக்கவொண்ணாதெனவும் வியாக்கியானத்தி லிருக்கிறது; அறிவு உயிரினதுகுணம், உடலினது குணமன்று; அறிவைப் பிரிக்கவொண்ணா

தென்பதை விளக்கியது. உடலைவிட்டதா? உயிரைவிட்டதா? உடலைவிட்டுப் பிரிந்துபோவது கண்கூடன்றோ? உடலுக்கறிவு துணையாதலின் பிரிந்துபோகா தென்பது சரியே.

நன்னூல் உரியியல்.

உணர்வியல் லாமுயி ரொன்று மொழித்த
உடல்முத லனைத்தும் உயிரல் பொருளே.

(இ-ள்.) அறிவுடையனவாகிய சீவன்களொன்றையு நீக்கியுள்ள உடம்புமுதலாகிய (உலகத்துப்) பொருள்களெல்லா முயிருடையன வல்லாத பொருள்களாம். எ-று.

ஒற்றுமை நயத்தி னொன்றெனத் தோற்றினும், வேற்றுமை நயத்தின் வேறே யுடலுயிர். (இ-ள்.) ஒற்றுமைநயத்தின் = (உயிர்தானடைந்த உடம்பின் மயமாய் நிற்கிற) ஒருமைப்பாட்டின் தன்மையால், ஒன்றென = (உடம்பும் உயிரும்) ஒன்றுபோல, தோன்றினும் = தோன்றினாலும், வேற்றுமைநயத்தின் = (உயிர் சித்தாகியும் உடம்பு அசித்தாகியும் நிற்கிற) வேறுபாட்டின் தன்மையால், உடல் உயிர் = உடலும் உயிரும், வேறே = வேறாகும். என்றவாறு (சித்து) ஞானம், அறியுந்தன்மையுள்ளது. (அசித்து) சடம், அறியுந்தன்மை யில்லாதது.

திருக்குறள், நிலையாமை.

குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு.

உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.

புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட்
டுச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு.

தேவாரம்.

கடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் காணிலீர்
கடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே
கடலி னூர்விட முண்டவர் கைவிட்டால்
உடலி னூர்க்கிடர் தீர்முனி பண்டமே.

ஐயினுன் மிடறடைப்புண் டாக்கைவிட்டு ஆவியார் போவதுமே அகத்தார் கூடி, மையினுற் கண்ணெழுதி மாலைசூட்டி மயானத்தி லிடுவதன்முன் மதியஞ்சூடும், ஐயனுர்க் காளாகி, என்றும்,

தந்தையார் போயினார் தாயரும் போயினார் தாமும்போவார், கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டுபோவார், எந்தநாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியா லேழைநெஞ்சே, அந்தணா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே.

செடிகொணோ யாக்கையைம் பாம்பின்வாய்த் தேரைவாய்ச் சிறு பறவை, கடிகொள்பூந் தேன்சுவைத் தின்புற லாமெனக் கருதினாயே, முடிகளால் வானவர் முன்பணிந் தன்பரா யேத்து முக்கண், அடிகளா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே.

வருந்து முயிரொன்பான் வாயி லுடம்பிற்
பொருந்துத லன்றே புதுமை—இருந்திழாய்
சீதநீர் பொள்ளற் சிறுகுடத்து நில்லாது
வீதலோ நிற்றல் வியப்பு.

தாயுமானார்.

நீர்க்குமிழி பூணமைத்து நின்றாலு நில்லாமெய்
பார்க்கு மிடத்திதன்மேற் பற்றறுவ தெந்நாளோ.
எந்தவுட லேனு மெடுத்தவுட லல்லதென்று
சிந்தைசெய்ய வந்ததிறஞ் செப்பாய் பராபரமே.

இனி, கண்ணொளியில் சூரியனொளி வியாபித்த உபமானத்தையும் ஆராய்வாம். கண்ணொளியில் சூரியனொளி வியாபித்ததுபோலப் பசுபாசங்களில் பதி வியாபித்ததென்று சொல்லலாமே யென்னின், இவ்வுபமானமும் தோஷமாய் முடிகிறது. ஏனெனின் கண்ணுக்கு ஒளியுண்டென்று சொல்லுகின்றமையா னென்க. ஒளியில் ஒளிவியாபித்தலே யொவ்வாதாக ஒளியில்லாமையில் ஒளிவியாபித்த லெங்ஙனங்கூடும்? சூரியன் ஒளிப்பொருளென்பதற்குச் சூரியோதயமுதல் அஸ்தமிக்கிற வரையிலுள்ள நிலைமையே சாக்ஷிபகரும். கண் ஒளிப்பொருளல்லவென்பதற்குச் சாக்ஷி சூரியோதயம் சந்திரோதயம் தீப முதலியன இல்லாககாலத்து ஒருபொருளுந் தெரியாமல் கண் இருளடைந்திருத்தலேயாம். இனிக்கண்ணுக் கொளியுண்டெனச் சாதிக்கவெழுந்து, சிவஞானசுவாமிகள் இந்தச் சிவஞானபோதம் 10-வது சூத்திரம் முதலதிகரணம் முதல்வெண்பாவுரையில் "மின்மினித்துணையாயினும் தானேவிளங்கும் இயல்பில்லாத கண்ணுக்கு ஒளிக்குண முண்டென்பதற்குப் பிரமாணமென்னையெனின், அறியாது கடாயினாய், ஆகாயத்தின் கண்ணதாய சத்தகுணம் வியஞ்சகத்தானன்றித் தினைத்துணையானும் தானென விளங்குமா றின்மையின் அதுபற்றி யெதிரொலிவடிவாய வோசையை ஆகாயத்தின் குணமன்று, வியஞ்சகப்பொருளின் குணமென்பார் யாருமில்லை. அதுபோ

லக் கண்ணின் கண்ணதாகிய வொளிடம் வியஞ்சகமுள்வழி விளங்கி, அல்வழி விளங்காமை மாத்திரையே பிறிதில்லையாகலின். அதனைக் கண்ணின்குணம் அன்றென்றல் அறிவிலார் கூற்றேயாமெனவும். அக்கண்ணொளியானது தன்னை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப்பொருளேகதேசமாயின் அனேகதேசமாய் விளங்கிடம் சிற்பமோ சியல்பிற்றெனவும், உணர்க." எனக்கூறிக் கண்ணுக்கு இயற்கையில் ஒளியுளதெனவும், உளதாயினும் துணையில்வழி விளங்காதெனவும், துணையில்வழி விளங்காமைபற்றிக் கண்ணுக்கு ஒளியின்றெனக்கூறுதல் அடாதெனவும், பேசி, கண்ணின் ஒளியை விளக்குதற்கு விளக்கொளி துணையாமென்றுவிளக்கினார்.

ஆகாயத்திற்குச் சத்தகுணம் இயற்கையென்பது நூற்பிரமாணம். இயற்கையேனும் வாயுமுதலிய துணையில்வழிச் சத்தகுணம் உண்டாதலில்லை, அங்ஙனம் கண்ணுக்கொளி இயற்கையாயுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் ஏதுமில்லை, விளக்கு. சூரியன்முதலிய இயற்கையொளிப்பொருள்களுள்வழிக் கண்ணுக் கொளியிருத்தலைக் காண்கின்றோம், அவையில்லாவழிக் காண்கிலேம், வாயுவாதித் துணையினால் ஆகாயத்தின்கண் சத்தகுணம் உண்டாம், அவையில்லாவிடத்துச் சத்தகுணங் காண்கிலேம், காண்கிலமேனும் ஆகாயத்திற்குச் சத்தகுண முண்டென்பது சுருதியாதி நூற்பிரமாண மாதலினானும், வாயுவின்கண் ஆகாயம் நிறைந்திருத்தலினானும் ஆகாயத்தின்காரியம் வாயுவாதலானும், கடத்திற்குப் பொருளாயிருப்பது எங்ஙனமண்ணே அங்ஙனமே வாயுவாதிகளுக்குப் பொருளாயிருப்பது ஆகாயமாதலினானும், மண்ணைவிட்டுக் குடமிராததுபோல ஆகாயத்தைவிட்டு வாயுவிராமையானும், காரணத்தின் றன்மை காரியத்திற் குண்டென்னும் நியாயம்பற்றி நேரே காணப்படாவிடினும் இருப்பதுகொண்டு ஆகாயத்தினிடஞ் சத்த முண்டென் றனுமானிக்க இடமுண்டாதலானும் ஆகாயத்திற்குவாயு அபின்னமாகலினானும் ஆகாயம் சத்தகுணமுடையதென அங்கீகரிக்கின்றாம். அங்ஙனம் எவ்விதத்தினும் கண்ணுக்கும் விளக்குமுதலிய பொருட்கும் சம்பந்தமின்றே. இல்லாதபோது கண்ணுக்கொளியுண்டென் றெவ்வாறு அங்கீகரிக்கலாகும்.

முதலாவது:—கண்ணுக் கொளியுண்டென்பதற்குப் பிரமாணமில்லை.

இரண்டாவது:—சத்தத்தையுண்டாக்கத் துணையாயிருக்கும் வாயுவாதிகளில் ஆகாயம் நிறைந்திருக்கின்றது. இவ்வாறு விளக்கொளியில் கண்ணொளி நிறைந்திருக்கிறதென்று கூறுதல்கூடாது. ஏனெனில் கண்ணுக்கு ஒளியில்லை; இருக்கிறதாகக் கொள்ளினும் ஒன்றிலொன்று நிறைந்திருக்குமென்பது கூடாது.

மூன்றாவது:—வாயுவுக்குப் பொருளாயிருப்பது ஆகாயம்போல, விளக்கொளிக்குப் பொருளாயிருப்பது கண்ணன்று.

நான்காவது:—ஆகாயத்தைவிட்டு வாயுவில்லை. அன்றி, ஆகாயத்திற்கும்வாயுவுக்கும் அபேதம் அவ்வாறு விளக்கைவிட்டுக் கண்ணில்லாமற்போகவில்லை; அன்றி, விளக்குக்கும் கண்ணுக்கும் பேதம்.

யுக்தாவது:—காரணத்தின் றன்மை காரியத்தில் இருக்கவேண்டும் என்கிற நியாயம்பற்றிக் காரியமான வாயுவின்கண் சத்தகுண மிருக்குங்கால் காரணமான ஆகாயத்தின்கண்ணுஞ் சத்தகுணமிருக்கவேண்டும். அதுபற்றி, ஆகாயஞ் சத்தகுணமெனக் கொண்டாம். அங்ஙனமே விளக்கினுக்குக் கண் காரணமன்று, ஆதலால், காரணத்தின் றன்மை காரியத்தி லிருக்கவேண்டுமென்று கூறுவதுபோலக் கண்ணினொளி விளக்கின்க ணுளதெனக் கூற வியையாது.

இனி, இயற்கையில் கண்ணுக்கொளியுண்டென்பது பிரத்தியக்ஷத்தானா? அனுமானத்தானா? பிரத்தியக்ஷமல்லவென்பதற்கு இருட்காலத்திற் கண் இருளடைந்திருப்பதே சாக்ஷியாம். விளக்கு சூரியன்முதலிய பொருள்களுள்ளபோது ஒளிசெய்கின்றதெனின் அக்காலத்துக் கண்மாத்திரமா? எப்பொருள்களுமே யொளிசெய்கின்றது. கண்: ஒளிசெய்யவில்லையெனயாம் கூறவந்தோமில்லை; அதற்கியற்கை யொளியுளதா? இலதாவென்பதுவே இப்போதுகேட்ட ஆக்ஷேபம், கண்ணுக்கொளி இயற்கையா யுண்டென்னுங்கால் மின்மினி, விளக்கு, ஜோதிவிருக்ஷ, முதலியன இருட்காலத்தில் தாமே விளங்குதல்போல, கண்ணும் விளக்கமுறவேண்டும். அங்ஙனமின்மையின் பிரத்தியக்ஷமன்று, அனுமானமென்னின், அவ்வனுமானத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷம்யாது? அந்தப்பிரத்தியக்ஷம் கண்ணுக்கு ஒளியில்லாக் காலத்திலன்றோ நிகழவேண்டும், ஒளியில்லாத இருட்காலத்தில் கண்ணுக்கொளியுண்டென்றனுமானித்தற்கு எதும் பிரத்தியக்ஷமின்மையின் அநுமானமென்று கூறுதற்குமிடனின்றாம்.

தாயுமானவர்பாடல்.

“பண்ணி னிசைபோலப் பரமன்பா னின்றதிற
னெண்ணி யருளாகி யிருக்குநா ளெந்நாளோ.”

(க-ரை.) பண்ணும்இசையும் பேதமன்று, அபேதமேயாம். அவ்வாறே கூடஸ்தபிரமம் பேதமன்றபேதமேயாம். என்பது, இச்செய்யுள். முத்தியிற்றுவிதஞ் சாதிக்கும் பூர்வபக்ஷிகளுக் கெவ்வணமுரித்தாகுகும். பண்ணும் இசையு மபேதமெனப் பாமரரும் அங்கீகரிக்கத் தக்கதாயிருக்க அதைப் பேதமென் கின்றனரோ? உபமானத்தையு முபமேயத்தையும் பொருத்தித் தமது மதசித்தாந்தத்தையுஞ் சற்றுயோசித்துப் பார்ப்பாராகி லங்ஙனங் கூறத்துணியார்கள். இனிப்பழத்திற் சுவையும் பேதமன் றபேதமாயாம்; அவ்வாறே கூடஸ்தப்பிரமமும் பேதமன் றபேதமேயாம். இவ்வாறன்றித் துவிதிகள் தங்கள்கொள்கைப்படி யுரைசெய்யப்புகின் பழத்தினின்றுஞ் சுவையை வேறுபிரித்தற் கொண்ணாது. எனெனிற், பழம்குணி, சுவைகுணம், குணியைவிட்டுக் குணம் வேறுபிரியாது. அங்ஙனமே பதியைவிட்டுப் பசுபாசங்கள் வேறுபிரியாம லபின்னமாகும். ஆதுமேல் பசுக்கள்செய்யு மஞ்ஞானகாரியமாகிய

தொழிலைச் சேர்க்காமற்றொழிலைப் பரிசேய்த்தாகவும், பசுக்கட்டும் ஜனனமரண சமுசாரதுன்பத்தினின்றும் பதி பரிபாலித்தாகவும் முடியும். அத்துன்பங் களை [illegible] போகாட்டும் பசுக்கள் பதியைவணங்காவாம், பதி யானவர் [illegible] பசுக்களுக்குத் [illegible] யத்தைக்கொடுப்பார்; பதிக்கு [illegible] ? ஞானதுனிகனி யொன்றுகொடுப்பது மொன்று [illegible] ? பதியானவர் [illegible] பசுபாசங்கள் ஞானமாகாவின் பசுத் துக்குரிய [illegible] முன்னனைகாகிச் சடமெனப்படும்; [illegible] நிலமைத்திற்கு முடன்பாடனமை யின் பதிபசுபாசசத்தாம். அசத்தென்பதின்பொரு ளில்லதெனும் பொய் யானவை [illegible] சைவர்களு மூலகமும் பொய்யாகு [illegible] பரமார்த்திகரும் மூழுச்சுளிய வாதிகளுமாமென்க. பாச த்தையாத்திரஞ் [illegible] பதியையும் பசுவையுஞ் சித்தாகவுஞ் சொல்ல [illegible] மூன்றும் அபின்னமாதலிற கூடா வென்க.

"[illegible] களிம்புதோய் செம்பனையயான் [illegible] குழலியைப்போற் கட்டுண் [illegible]" என்று [illegible] கூறியவை சிவஞாதுர். இதனைக்கைவல்யத் திலும்; "[illegible] கண்ட, ஞானிக [illegible] என்றும், வெளியிடை யுயிர்க ளுன்னத் துணை [illegible] மழைபசி பிருக்போன் [illegible]" என்றுதான் கூறுகின்றனர். "அருளுடைய பரமென்றே வன்று தாசேன யானுமனென்றும். [illegible] பெருகுவிலைக் கட்டென் றும்," "[illegible]" என்றும் கூறுவதின்கருத்து:– மாயா சம்பந்தமான [illegible] அந்தே யவித்தியா சம்பந்தமான சிவஞ [illegible] அத்தச்சிவஞக் [illegible] முண்டாதலால் சிவனாதியாம் என்பது. இதுபோற் கைவல்யத்திலும்: "அதுதானெப் படியென்றக்கா லாதியாஞ் [illegible]" மென்றனை.

செக்கதிரின் முன்மதியக் தேசடங்கி நின்றிடல்போல்
அக்கனளுர் தானி லடங்குசா வெக்காலோ. என்றனை.

இது [illegible] விருக்குஞ் சருணப் பரமசிவன் திருவடியில் சிவ மடங்கியிருக்கு மிலைமை. சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களுள்ள பரமசிவ சக்தி [illegible] குணமுள்ள சிவனிருக்கற்குச் சூரியன்முன் மதி [illegible] சொல்லுவதைச் சொல்லுவர்? இதனுவிது பதவி முத்தி யாயித்து. தாயுமானவர் பதவிமுத்தியை விரும்புவரோ? வென்னின். சரியை, கிரியை, யோகங்களைக்கடந்த ஞானியான தாயுமானவர்; "எல்லா முறையு முணர்வொன்றித் [illegible] பேறுஞ்செய்து, புல்லாயினுமொரு பச்சிலை [illegible] கிரியையில் விருப்புற்றவர்போ

லை பேசுவானென்? இங்ஙனமா மெனப்படுவது: "என்னைத் தானுங்கண் கொண்ட." "சிவோகம்." "யானே பிரமம்." "சர்வந் தானே பிர ண்டல்ல வென்று சொன்னவே." இவைமுதலிய வாக்கியங்களே சான்றுபகரும். அங்ஙனமின்றி யதுவே யதார்த்தமுத்தி யென்றுரைப்பதுந்தில்; சூரியன், சந்திரனிரண்டுங் கண்டமா யபரிபூரணப் பொருளாகின்றன; அங்ஙனமே சூரியனிலும் உயிருங் கண்ட வபரிபூரணப் பொருளாகின்றனவே? உயிர்கண்டப் பொருளென்பது சுருதிசம்மத மாகலின் அது குற்றமின்மைபோலும் சிவமும் கண்டப்பொருளெனச் சொல்வத் துணிவதெங்ஙனம்? இது சுருதிவிரோதமுமாமே. ஆதலால், அதைப் பதவிமுத்தியில்வைத்துச் சொல்வதே சுருதி, யுக்தி அநுபவ சம்மதமாம். பதவிமுத்தியில் ஜீவேசபேத மொப்புவதில், அத்வைதிகட்கு யாதொரு விரோதமுமில்லை யென்றறிக.

தாயுமானார்.

வானு டடங்கும் வளிபோல இன்புருவாங்
கோனு டடங்குங் குறிப்பறிவ தெந்நாளோ.

ஆகாயத்தில் வாயுவடங்கிய வுபமானத்தினாலே சிவன்சத்தும், ஜீவன் சத்துப்போலியுமாமென்க.

திருமந்திரம்.

மண்ணொன்று தான்பல நற்கல மாயிடு
முன்னின்ற யோனிக ளெல்லா மொருவனே
கண்ணொன்று தான்பல காணுந் தனைக்காணா
வண்ணனு மவ்வண்ண மாகிநின் றானே.

இதுவுமது

தானே படைத்திடுந் தானே காத்திடுந்
தானே துடைத்திடுந் தானே மறைத்திடுந்
தானே யிவைசெய்து தான்முத்தி தந்திடுந்
தானே வியாபித் தலைவனு மாமே.

இதுவுமது.

ஒன்றது வாலை புகப்பினை தானுமி
நின்றது தான்போ லுயிர்க்குயி ராய்நிலை
துன்றி யவைபல்ல வாருக் கதனைப்பெய்னா
நின்றது தானிவை மாட்டென்று மேயமே

இதுவுமது.

நாடக்கடட் டோராழுங் கதிரவன் றோன்றி
மடக்கிட மூடி லவற்றி லடங்கான்
விடங்கொண்ட கண்டனு மேவிய காயத்
தடக்கிட நின்றது மப்பரி சாமே.

இதுவுமது.

தானே விரிசுடர் மூன்றுமொன் றாய்நிற்குந்
தானே யமண்டல மெனநின்று தாபிக்குந்
தானே யுடலுயிர் வேறன்றி நின்றனன்
தானே வெளியொளி தானிருட் டாமே.

இருவினைப் போக்குவரவுபுரிதற்கு—உதாரணம்.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

ஊட்டுவிப் பானு முறக்குவிப் பானுமிங் கொன்றோடொன்றை
மூட்டுவிப் பானு மயக்குவிப் பானு முபன்றவினை
காட்டுவிப் பானு மிருவினைப் பாசக் கயிற்றின்வழி
பாட்டுவிப் பானு மொருவனுண் டேதில்லை யம்பலத்தே.

திருமந்திரம்.

தானவ னாகிய தற்பரந் தாங்கியே
னானவை மாற்றிப் பரமத் தடைந்திடு
மேனை யுயிர்வினைக் கெய்து மிடஞ்சென்றும்
வானு நிலனும் புகுந்தும் வருந்துமே.

இதுவுமது.

எல்லாத்தன் னுட்புக பரவுநன் றானுகி
நல்லாக் கரியம் புரிந்தக்கா னல்லுயிர்
பொல்லாத வாறுறட் போகாது போதமாய்ச்
செல்லாச் சிவகதி சென்றெய்து மன்றே.

ஆணவபினிக்கமின்றி நிற்குமென்பதற்கு.—ம்.

...ரம்.

ஆணவமே யாவுடைய பூதங்க ளனைத்துமான்
வினைபலவை பாவைபுண வெளிவபுரான் அவனரா ணை

ஆனவியா வையுமல்லே னென்னைபற்றி னறிவோர்க்கு
ஞானமொன்று மென்னுருவ நானேயெவ் வுயிர்க்குறவும்.

இதுவுமது.

இல்லாத விடமிலையா னெமக்குமல மியாதுமிலை
எல்லாருந் தொழுமீச னெனக்கவத்தை யெவையுமிலை
வில்லாரும் புருவத்து வேலாரும் விழியாய்கேள்
நில்லாத வுலகத்தை மிகநீங்கி நிற்பேனன்.

தாயுமானார்.

அகரவுயி ரெழுத்தனைத்து மாகி வேறா யமர்ந்ததென வகிலாண்ட மனைத்து மாகிப், பகர்வனவல் லாமாகி பல்ல வாகிப் பரமாகிச் சொல்லரிய பான்மை யாகித், துகளறுசங் கற்பவிகற் பங்க ளெல்லாந் தோயாத வறிவாகிச் சுத்த மாகி, நிகரில்பசு பதியான பொருளை நாடி நெட்டுயிர்த்துப் பேரன்பா னினைதல் செய்வாம்.

விவேகசூடாமணி.

சகமித்தை யெப்பாயாகிற் சத்தியப் பிரமத்திற்குப்
புகல்பரி பூரணத்வம் போமிடும் வேதத்திற்கு
மிகவுமப் பிரமாணத்வ மேவிடும் பரசிவற்கு
மிகலசத் தியவாதித்வ மெய்திடு மிவையான்றன்றே.

வேதாந்தசூடாமணி.

ஓர்வடி வாகக் குளிர்முதன் மாற்று முண்மையாஞ் சித்திரப் படம்போன், ஞர்வம தொருங்கே அகற்றிடற் கிசைந்திங் கணிபெற நிற்பதோர் பிரமம், ஏர்பெற வரைந்த சித்திரமென்ன விருக்குமப் பாத்திவிவ் வுலகந், தேர்வுறிற் றன்னைத் திரிபறவெங்குந் திகழுமிந் நிலைபது பின்னும்.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார் திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை.

“எந்தைநின், திருவளர் நாட்டக் கருணையிற் பெறலும்
பாவையு மெனக்குப் பொய்யெனத் தோன்றி
மேவரு நீயே மெய்யெனத் தோன்றினை
ஓவியப் புலவன் சாயல்பெற வெழுதிய
சிற்ப விகற்ப மெல்லா மொன்றிற்

பொய்யாறு நடவினர் தமக்குச்
சமயமாய்த் தோன்றுந் துணிவுபோன் றனவே"

பைங்களோபநிஷத் க-வது அத்தியாயம்.

"அவனிடத்தி லடங்கியிருந்த, சகலசகத்தையும், பிராணிகளுடைய, கருமவசத்தினாலே, சுருட்டியிருக்கிற சித்திரமெழுதிய துணியை விரித்தாற் போலத் தோற்றச்செய்தான். பிராணிகளுடைய, கருமக்ஷயத்தினால் மறுபடி மறைந்துபோகிறான். அவனிடத்திலேயே சகலமான பிரபஞ்சமும் சித்திரமெழுதிய துணியைச் சுருட்டியதுபோ லடங்கியிருக்கின்றன."

சாமவேதத்தில் மைத்திராயண்ணியுபநிஷத் ச-வது பிரபாடகம்.

"இந்திரஜாலம்போல் மாயாசுவரூபமாயும் சொப்பனம்போல் பொய்த் தோற்றமாயும் கதலிகருப்பம்போல் சாரமற்றதாயும் வேஷக் காரனைப்போலப் பலபல வேஷமெடுக்கிறதாயும் சுவரிலெழுதிய சித்திரம்போல் பொய்யான மனோக்கியமாயுமிருக்கிறது" இவ்வுலகத்தோற்றமென்க.

பாகவதம்.

சேலையாய்ச் சேர்த்துற்ற சித்திரம் பல்வா றாபோல்
ஞாலமே முதலவாகி நவைபுறு முயிர்க ளாகிக்
காலமாய்க் கருவியாகிக் காரண மாகி யொன்றாய்
மூலமா மழிவொன்றின்றி முதன்மையாய்ப் பிரமம் வைகும். என்றும்.

இங்ஙனம் சுருதிகூறுகின்றபடியால் மேற்காட்டிய பிரமாணப்படியே சித்திரபடதிருட்டாந்தத்தை வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகளும் பிறரும் கூறி னரென்பது பசுமரத்தாணியாமென்க.

ஔவைக்குறள்.

ஆதியாய் நின்ற வறிவு முதலெழுத்
தோதிய நூலின் பயன். என்றும்.

இச்சூத்திர உதாரண வெண்பாவில்

"அக்கரங்க ளின்றாம் அகரவுயி ரின்றேல் இக்கிரமத் தென்னுமிருக்கு" என்றிருக்கிறது. இதனுரையாவது, அகரவுயி ரில்லையாயின் அக்கரங்களி ல்லையென்று வேதம் கூறும் என்பதாம். அகரமில்லாவிடில் மற்ற எழுத்துக் களில்லை அதுபோலப் பிரமமில்லாவிடில் மற்றப்பொருள் அதாவது சகத்தா கியபொருள் இல்லை. இதனால் பிரமத்துக்கும் பிரபஞ்சத்துக்கும் அபேதஞ் சித்தித்தது யாங்ஙனமெனின், அகரத்துக்கும் மற்றஎழுத்துகளுக்கும் எப்படி அபேதஞ்சித்தித்ததோ அப்படியே பிரமத்துக்கும் சேதனாசேதன உலகுக்கும் அபேதஞ் சித்தித்ததென்க. "அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு." என்னுந் திருக்குறளின் பொருளும் இதுவேயாமென்க.

மெய்கண்டதேவர் எந்தச்சூத்திரத்திற்கு வெண்பா கூறினாரோ அந்தச் சூத்திரமும் "அவையேதானேயாய்" என அபேதமோதுகின்றது. மண்ணானது கடாதிகளாயும் அல்லவாயும் எப்படி அபேதமாயிருக்கின்றதோ அப்படியே பிரமமும் சடாசடப் பிரபஞ்சமாயும் அல்லவாயுமிருக்கின்றது. இத்தப்பிரகாரமே, சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணம். இதிகாசங்களும் முறையிடுகின்றன. அன்றியும், மண்கடம், கயிற்றரவு, இப்பிவெள்ளி, கானல்நீர், மணிச்சொப்பனவுலகு முதலிய திருட்டாந்தங்களைக்கூறி வலியுறுத்துகின்றன. இங்ஙனங் கொண்டால் சுருதி, யுக்தி, அநுபவங்கட்கும் பொருத்தமாகின்றது. இதற்கு மாறாகப்பேசும் இலாத துவைத சித்தாந்தத்திற்குச் சுருதியுமில்லை, யுக்தியுமில்லை, அநுபவமுமில்லையென்க.

இரண்டாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

மூன்றாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

தேகேந்திரிய அந்தக்கரணங்களினும் வேறாய் ஆத்மாவொன் றுண்டென்பதைப்பற்றித் தோன்றுமாசங்கையை நிவிர்த்திக்கும்பொருட்டு ஆத்மாவாத்ம இலக்கண மினையதென அஷ்டவிதப் பிரமாணங்களினாலும் இச்சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

மூன்றாஞ் சூத்திரம்.

உளதில தென்றலி னெனதுட லென்றலி
னைம்புல னொடுக்க மறிதலிற் கண்படி
லுண்டிவினை யின்மையி னுணர்த்த வுணர்தலின்
மாயா வியந்திர தனுவினு ளான்மா.

(இ—ள்.) மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது = மாயாகாரியமாகிய இத்தேகத்தினுள் தேகியாகியஒருவன் இருக்கின்றானென்று ஆசிரியர் கூற (மாணாக்கனாயினோன் இத்தூலதேகத்தையன்றித் தேகிவேறுளனோ? இஃதென்னவியப்பு இருந்தவாறென்னோ, இல்லையாதலிற்காணேனென) இலது என்றலின் ஆன்மா உளது = (ஆன்மாதன்னைமறந்து தனதுமேலாய துரிய நிலையை அறியாதிருப்பதே அஞ்ஞானம், ஒருவர் ஆன்மவிலக்கண மினைய தெனக் கூறுமிடத்து, அஃதில்லையென்றும், அத்தப்பிரத்தியகாத்மா உண்டெனிற், றோன்றாவென் றெய்து சாஸ்திரமாதியென்று மிரண்டு முத் கூறிய அஞ்ஞானகாரிய வாவரணமெனப்படும்) அந்தத்தன்னிழுப்பைத் தன்னிடத்தி லேபதேசமாகக்கண்டு கூறுதலின் ஆன்மாவுளது, எனதுடல் என்ற

வின் ஐம்புலன் அறிதலின் ஆன்மாவுளது = சாக்கிரத்திற் றூலதேகத்தை எனை தென்றலினாலும், ஐம்பொறிகளாலும் நுகர்தல் விஷயங்களை அறிதலினாலும், ஆன்மாவுளது. கட்படனேக்கண் அறிதலின் ஆன்மாவுளது = அச்சாக்கிர மொடுங்கிய சொப்பனத்தை அறிதலின் ஆன்மாவுளது, கண்படில் உண்டி வினையின்மையின் ஆன்மாவுளது = அச்சொப்பன மொடுங்கிய சுழுத்தியி லுணவுத்தொழி லில்லாதிருத்தலிற் பிராணனு மாத்மாவன்று அதற்குமே லுசுச் சுகமாக நித்திரைசெய்தே னென்றுமறியேனெனு மனுபவத்தாலு மாத்மாவுளது, உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மாவுளது = ஆசிரியருணர்த்தியவண்ணம் சென்று தன் சிவஞானத்தை யறிதலின் ஆன்மாவுளது. எ=று.

(ப=ம்.) விடயகதப் பிரத்தியட்சம், காட்சிப்பொருள், கருத்துப்பொருள்களை, விகற்பமின்மையாகக் காண்டலும், ஞானகதப் பிரத்தியட்சம் தஸ்மானை யாகக் காண்டலுமாமென்பார், உணர்த்தவுணர்தலி னான்மாவுளதென்றும்.

அநுமானப்பிரமாணம்:-பிரதிஞ்ஞை, எது, திருஷ்டாந்தமென மூன்று வயவமுடையதாம். அவற்றுள், உபமானம், இம்மலைஅக்கினி யுடைத்தென்றற்போல, உபமேய மிவ்வுடலம் அறிவாகிய சத்துடைத்தென்பது பிரதிஞ்ஞையென்றும். உபமானம் புகையிருப்பதினு லென்றற்போல, உபமேயம் ஜெப்திப்பிரிய மிருப்பதினுலென் றறிதல் எதுவென்றும்.

உபமானம் மீயமுமே லதனைத்தணித்தற்குப் பாகசாலை யென்றற்போல, உபமேய மூயிர்களைக்காட்டுதல் திருஷ்டாந்தமுமென்பார். மாயாவி யந்திரத்துவிஞ னான்மாவனவென்றும்.

ஞானத்தை யுணர்த்துவதாகிய விந்நூற் பிரபலசுருதி யென்பார்: ஆகமப் பிரமாணமென்றும்.

உடல் பரித்திருப்பதினுல். நித்திய வுபவாசியெனல், பொய்ப்படுமாறு போன்று: உலகம் பிரியமயமா யிருத்தலின்; நாஸ்தி பாதியெனல் பொய்ப்படுதற்குரியது திருஷ்டாருத்தா பத்தியென்பார்; இலதென்றலின் எனதுட லென்றலின் ஐம்புலனறிதலி னான்மாவுளதென்றும்.

தன்னுற் றேடப்புகுந்தபுருட னகத்தின்கணின்றேனும், புறத்திலிருப்ப னென் றேனுமறுபோன்று; தன்னுற் றேடப்புகுந்த பாவஸ்து விருத்தி பெறுத்தினுத் தன்பாற் காணப்படுத லின்றேனும். விருத்தி நிக்கிரகத்தாற் காணப்படுத லுண்மையாதலின், கேள்வியருத்தா பத்தியென்பார், ஐம்புல னுகேக்க மறிதலிற் கண்படி லுண்டிவினையின்மையி னான்மாவுளதென்றும்.

அலைதாடியிற்றி யேனைய அவயவங்களோடு விளங்கும் பசுவொன்றுள தென்; அதனையொக்கும் பசாயென்னு மிருகமென்றற்போல, அகிர்தாதி றுதியின்றிய ஆகாய மொன்றுளதே அதனையொக்குஞ் சிதாகாயமெனல், உபமானப் பிரமாணமென்றும். பசுவைப்போல், மரையைவிளக்கல் திருட்டவுபமானமெனவும், புருடனைப்போல சாயாபுருடனைவிளக்கல் அதிருட்டவுபமானமெனவுங் கூறுப.

அபாவத்தையும், சம்பவத்தையும், ஐதிகத்தையும் உணர்வினதாகக் கூறியதால் : கடம், நூறு, இயக்கன் என்பவை திருஷ்டாந்தம் இம்மூன்றிடத்தும் அறிவெனல் தாஷ்டாந்தம்.

மண்ணையன்றிக் கடமெனல் காண்குகாலத்து மின்றாதல்போல, அறிவையன்றிச் சகத்தெனல் காண்குகாலத்து மின்றாதலின்; இங்கிவனிற்கடமில்லை யென்பதனாற்றோன்று மின்மையுணர்வு அபாவமாமென்றாம்.

ஆயிரமென்னுந்தொகையி லொருநூறெனு லெங்ஙனமுண்மையோ, அதுபோலச், சராசர பற்பலபேதப் பல்லாயிரங்கோடி யுயிர்த்தொகையினு ளொருபிராகிய வுணர்விருத்தலின், "ஆயிரமாகிய வெண்டன்னி லொருநூறாகிய ஞானந்தான் சம்பவமா" மெனவும். நூறென்னு மெண்ணிக்கைத் தொகையன்றி யாயிரமென்னும், பிண்டத்தொகை யின்றாதல்போல, ஒவ்வோருயிரெனல் சொல்லும், அறிவெனல் பொருளுமா யிற்றலினாலும், இவ்வொவ்வோ ருயிரைச் சோதிக்குங்கால், முடிவில் சிற்பிரகாசமா விளங்குதலினாலும், இவ்வாறொருவன் றன்னைத்தான் காணில், சமஸ்தமு மவனுக்குச் சிற்பிரகாசமாய் விளங்குதலினாலும், நூறெனலைப் பிண்டித்த பொருளெனவும், ஆயிரமெனலைப் பிண்டப்பொருளெனவு முவமானித்ததென்க.

இம்மரத்தின்கண் பேயாகிய யட்சனுளனெனச் சொன்மாத்திரமா வழங்குமாறு போன்று, நானென்னு மகத்தை யெவ்வுயிர்பாலுஞ் சொன்மாத்திரமா வழங்கலின், "இம்மரத்தி னியக்கனுளனென்னுஞ் சொன்னிகழ்வில் வருமியக்க விடயவுணர்வதனைச் சொற்றிலே யதிகுணாதிகமாக" என்றார்.

மேற் பிரத்தியட்சப்பிரமாண மாவது ஞானகதப்பிரத்தியட்சமெனவும் விஷயகதப்பிரத்தியட்சமெனவு மிரண்டாம். அவற்றுள், ஞானகதப்பிரத்தியட்சத்தை நிருவிகற்பப் பிரத்தியட்சமெனவும், விஷயகதப் பிரத்தியட்சத்தைச் சவிகற்பப் பிரத்தியட்சமெனவுங் கூறுவாருமுளர். இவற்றுள், ஞானகதப் பிரத்தியட்சமாவது, அபரோட்சஞானமாம், விஷயகதப் பிரத்தியட்சமாவது, விஷயகதப் பிரத்தியட்சமெனவும், இந்திரியப் பிரத்தியட்சமெனவும், மானதப் பிரத்தியட்சமெனவும், வேதனைப் பிரத்தியட்சமெனவும், யோகப் பிரத்தியட்சமெனவு, மைந்தாம். இவற்றுள் வேதாந்தமுடியினுள்ள மகாவாக்கியபடி, பரமாத்ம ஐக்கியமான அத்துவிதவேதாந்திகட்கு, ஞானகதப் பிரத்தியட்சமொன்றுமேயாம். ஏனையவுலகாயுதன்முதற் பாட்டவேதாந்தி யீறானசமயவாதிகட் கைந்துவிதமான விஷயகதப் பிரத்தியட்சங்களில், அவரவர்க்குத் தகுந்தவைகளேயாம். இன்னும், பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாவது மூன்றுவிதமாயிருக்கும். அவையாவன :— விபரீதப் பிரத்தியட்சமெனவும், சந்தேகப் பிரத்தியட்சமெனவும், யதார்த்தப் பிரத்தியட்சமெனவுமாம். இவற்றுள் உஷக்காலாந்தகார விமோசனபூர்வங் கண்ணிருக்குங் கட்டையைக் கள்வனாக்கண்டு பயகம்பனாதிகளை யடைவதுபோல, அஞ்ஞானாந்தகார விமோ

சனபூர்வம் சிந்திருந்தும், சச்சிதானந்தஸ்வரூபமான பிரமத்தை யசித்தசடதுக்கரூபமான சகத்தாகக்காண்பதே விபரீதப் பிரத்தியட்சமும், அருணோதய பூர்வம் யாக்கண்டது கள்வனாகவிருந்தாற் சரிக்கவேண்டுமே; அங்ஙனஞ்சரியாமையின்றே கட்டையோ, கள்வனோவென் றையுறுதல்போல, அஞ்ஞான விமோசன விவேகபூர்வ மியாக்கண்டது, சகத்தாகவிருந்தாற் பிரியமன்றி யற் றோன்றவேண்டுமே; அங்ஙனந்தோன்றாமையாற் சச்சிதானந்தமோ, சகத்தோவென் றையுறுதல், சந்தேகப்பிரத்தியட்சமும், சூரியஉதயகாலத்தி லுண்டாகிய பிரகாசத்தால் யாக்கண்டது நிச்சலமா யசைவற்றிருத்தலிற், கள்வனன்று, கட்டையேயென் றறிந் தாங்கிப்பதுபோல, ஞானோதயகாலத்திற், யாக்கண்டது தற்பிரியமாகத் தோற்றியிருத்தலின், அசித்தசடதுக்கரூபமான சகத்தல்ல, இருப்பது சச்சிதானந்தஸ்வரூபமாகிய சித்தே, யெனக்காண்பது யதார்த்தப் பிரத்தியட்சமுமாம்.

வினா:—இங்ஙனம் ஸ்வரூபப்பிரத்தியட்சமான அனுபவமுண்டானும், மேல் அனுமானப்பிரமாண மியாதுக்கு?

விடை:—பூர்வஞ்செய்த நிட்காமபுண்ணிய பரிபாகத்தினால், இவ்வனுபவங்கிடைப்பது, அதிதீவிரபக்குவர்க்கேயன்றி, யேனையோர்க்கின்மையின் அவர்களிடமுள்ள அப்பிரமாணமான சித்தை காரியமான திரிஸ்யத்தினால், மேலிட்டிருந்த பிரத்தியட்சமாகக் காண்பிக்குமித்தம், இப்பிரமாணமும் வேண்டுமென்க.

வினா:—அநுமானம்.

விடை:—அப்பனுமானப்பிரமாணமும் மூன்றுவிதமாயிருக்கும். அவையாவன:—பிரதிஞ்ஞை, ஏது, திட்டாந்தம், உபயம், நிகமனமென்பனவாம். இவற்றுள்: பிரதிஞ்ஞை: பிரதிஞ்ஞை, ஸப்பிரதிஞ்ஞை, விப்பிரதிஞ்ஞையென மூவகைப்படும்; ஏது:— இயல்பேது, காரியவேது, அனுபலத்தியேதுஎன மூவகையாம்; திட்டாந்தம்:— அன்னுவயம், வியதிரேகமென இருவகையாம். உபயம், நிகமனம் இலக்கியங்களிற் காண்கின்றன. இவ்வைந்தங்கங்களையுடைய அனுமானம் பூர்வப்பிரத்தியட்சானுமானமெனவும், அனுமானானுமானமெனவும், ஆகமானுமானமெனவும் மூன்றாம், மேற்கூறியவற்றுள் இப்பருப்பதத்தில் வியாதியிருட்சங்களும், காந்தமாதியகற்களு மிருப்பதனால், அத்தருக்க ளொன்றோடொன்றிழைத்த அவற்றுள், வியாபித்திருக்க அக்கினியும், கதிரவனுக்காக் காந்தக்கல்லிற்றாக்க. அவற்றுள், வியாபித்திருந்த அக்கினியம் வெளிப்படுதலின் இப்பர்வதத்தின்கண், அக்கினியுண்டென நிச்சயிப்பதுபோல, இச்சகத்தின்கணுள்ள, சராசரவுயிர்க ளொவ்வொருபோகங்களை யனுபவிக்குமிடத்தவற்றுள், வியாபித்திருந்த தற்பதி வெளிப்படுதலின். இவ்வுயிர்களிடத்திற். பிரமமிருக்கின்றதென, நிச்சயிப்பதே பிரதிஞ்ஞையெனவும், அத்தருவின்கணுள்ள அக்கினி வெளிப்படுதற்கு அதன்காரியமானபுகை முன்வெளிப்படல் போல, இவ்வுயிர்களிடத்துள்ள ஆனந்தப்பிரியமும் வெளிப்படுதற்கு, அதன்காரிய

மான விடயானந்தம் வெளிப்படுதலி, னிஃதே யேதுவெனவும், சலமாதியவற்றிலுள்ள தூமம்போலன்றிப் பாகசாலையின்கணுள்ள தூமத்தால் அக்கினியைப் பிரத்தியட்சமாகக் காண்பதுபோலக் காலவரம்பைக்காட்டுங் கடியாரமாதியவற்றின் சித்துப்போலன்றி, அஃதின்னவிதமாகச்செய்யி னின்னவிதமாகக் காலவரம்பைக் காண்பிக்குமென்றறிந்து, அதுசெய்யுஞ் சத்தியைக் கொண்டு, அசசத்தினையறிவதுபோல, இச்சகத்துற்பத்திலய மிவ்விதமாய்ச் செய்யி னிவ்விதமாய் நடந்துவருமென்றறிந்து, செய்யுஞ்சிற்சத்தியைக்கொண்டு, அதனுதாரமான சயஞ்சித்தைப், பிரத்தியட்சமாகக் காண்பதே, திட்டாந்த மெனவுமாம்:

வினா:—இங்ஙனம் இவ்விரண்டு பிரமாணங்களினால் ஞானகதப்பிரத்தியட்சமானால், மேல் ஆகமப்பிரமாண மெதுக்கு?

விடை:—இவ்வநுபவத்தை யடைவோர்கள் அதையடைந்த ஆப்தர்கள் வசனத்தை, முக்கியமாகக் கொள்ளவேண்டு மாகலின், இப்பிரமாணமும் வேண்டிற்றெனக.

வினா:—அஃதெங்ஙனம்?

விடை:—இவ்வாகமமுஞ் சாத்திரம், அசாத்திரமெனவிரண்டாம்; இன்னுமவையே தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலையெனமூன்றுமாம். இன்னும்அற்பசுருதி, பிரபலசுருதியென இரண்டுசுருதிகளுமாம். அவற்றுள் கானலாற்றின்கரையிற், கனியிருக்கின்றதென்னும், அனாப்தன்வசனத்தைக் கேட்டுச்செல்வதுபோல, தேவர்முதலானோருறைவிடங்களிற், சொர்க்காதி விடயானந்தங்க ளிருக்கின்றனவென்னும், பாமரவசனமதை நம்பிச்செல்வது, அசாத்திரமெனவும், கங்கையாதி நதிதீரங்களில், முக்கனிமுதலியவைக ளிருக்கின்றனவென்னும், ஆப்தன்வசனத்தைக் கேட்டுச்சென் றவற்றையடைவதுபோல, மனுடதேகமுதலனேககருவிகளாயிருக்கின்ற 11-வகை ஆசத்தங்களும், விளங்குதற்குத்தானமான, சூரியப்பிரகாசத்தை மறைக்கின்றதென்று, ஆப்தன்வசனமதைக்கேட்டு அனுபவிச்சோர் பிரகாசசித்தைப், பிரத்தியட்சமாகக் காணச்செல்வதே சாத்திரமெனவுமாம்.

வினா:—இம்மூன்றுபிரமாணத்தா லச்சயஞ்சைதன்னியம் பிரத்தியட்சமானால் மேலுமானப் பிரமாண மெதுக்கு?

விடை:—இவ்வநுபவம் அபிவிருத்தியடைந்து அந்தமாக வேண்டுதலால் இப்பிரமாணமும் வேண்டிற்றென்க.

வினா:—அஃதெங்ஙனம்? விடை:—அதிட்டம், திட்டமெனவிரண்டாம். அவற்றுள் புருடனைப்போலச் சாயாபுருட னிருப்பானெனக்காணுதலின், சத்துருவத்தையிற்றோன்றும் அநுபவம், ஆதாரத்தமா யிருக்குமென்பது, அதிட்டமும், பசுவைப்போல, மரை யலைதாடியின்றி யிருக்குமென்றபடி, மரைத்தேடிக் கண்டடைந்தாய், அதுவஅந்தப்பட்டு நிற்றல்போலச், சுவ

நியின்கண், தத்தரிசனமான ஆத்மானந்தத்தைப்போலச், சிவானந்தம் போதமின்றி யிருக்குமென்றபடி, சிந்தித்தவிடத் ததபமானபோது, அவ்விரண்டுமின்றி யதீதானுபவம், பிரத்தியட்சமாய்க்காண்பது நிட்டமுமாம்.

வினா:-இந்நான்கு பிரமாணத்தாற், சுவானுபவம் பிரத்தியட்சமாயிருக்க, மேல் அருத்தாபத்தி யாதுக்கு?

விடை:—அவ்வனுபவி யெவ்விதமா யிருக்கினும், அவ்வானந்தா தீதமாகவே யிருப்பனென் றறிதற்காகவென்க.

வினா:—அஃதெங்ஙனம்? விடை:—அவ்வருத்தாபத்தி, சிரவணம், திட்டமெனவிரண்டாம். அவற்றுள், சிவிதமானபுருடன் வீட்டின்கண் இல்லையென்றால், மற்றோரிடத் திருப்பானென் றறிவதுபோல, அவ்வறிவினிடத் ததீதானுபவமில்லையென்றால், ஆனந்தத்தி லிருக்குமென்பது, சிரவணருத்தா பத்தியெனவும். பகலிலுண்ணாத புருடன்தேகம், பருத்திருப்பதைப்பார்த்து, இரவிற் காவிலோரிந் துண்பானெனக் காண்பதுபோல, புறம்பினுள்ள விடங்களைக்கடந்து, பாசர்தியாதவன் முகத்திற், பிரமதேஜஸ் ஜொலிக்கின்றதைப் பார்த்து, அகத்திற் பிரமானந்தத்தைப் பிரத்தியட்சமா யடைந்திருக்கிறானெனக் காண்பது, திருட்டாருத்தா பத்தியெனவுமாம்.

வினா:—இவ்வைந்து பிரமாணத்தாற், சமாதியனுபவம் பிரத்தியட்சமானால், மேல் அபாவப்பிரமாண மியாதுக்கு?

விடை:—இவ்வனுபவஞ், சகசத்தில் விளங்குநிமித்தம், இப்பிரமாணமும் வேண்டிற்றென்க.

வினா:—அஃதெங்ஙனம்?

விடை:—பிராகபாவம், பிரத்தொம்ஸாபாவம், அன்னியோன்னியாபாவம், அத்தியந்தா பாவமெனப்பட்டு. முன்பின் இடை யொருகாலத்து மில்லையென நிற்பனவாகும். அவற்றுள்:-உற்பத்திக்குமுன் மிருத்திகையைத் தவிரக் கடமின்மைபோலச் சிருட்டிக்குமுன் சத்தைத்தவிரச் சகமில்லாமையாற் பிராகபாவமெனவும், லயத்திற்குப்பின் மிருத்திகையைத்தவிரக் கடமின்மைபோல லயத்திற்குப்பின்னுஞ் சத்தைத்தவிரச் சகத்தில்லாமையால் பிரத்தொம்ஸ பாவமெனவும், இடையில் கடத்திற்படமும் படத்திற்கடமுமில்லையென்பதனும் மிருத்திகையுந் தந்துவுமே யிருக்கின்றதுபோல இடையிலறிதலறிபொருளு மறிபொருளி லறிதலுமின்றி யறிவாகியசத்தே யதுவதுவாய் விளங்குதலிற் றிரிபுடிரூபமாகிய சகத்தில்லாமையா லன்னியோன்னியா பாவமெனவும், இம்மூன்றிடத்து மிருத்திகையைத்தவிரக் கடமில்லாததுபோல எப்பொழுதுஞ்சத்தே பிரத்தியட்சமாயிருத்தலி னெப்போதுஞ் சகமில்லாமையா லத்தியந்தா பாவமெனவுமாம்.

வினா:—இந்த ஆறுபிரமாணத்தாற் சிதானந்தமான சத்தே பிரத்தியட்சமானால் மேல் சம்பவப்பிரமாண மியாதுக்கு?

விடை:—இவ்வநுபவம் எக்காலத்திலும் இயல்பாய் விளங்குகின்ற தென்பதை யறிவிக்குநிமித்தம் இப்பிரமாணமும் வேண்டிற்றென்க.

வி:—அஃதெங்ஙனம்?

விடை:—சகஸ்திரத்திற் சதமிருக்குமென்னுமிடத்திற் சகஸ்திரத்திற்குஞ் சதத்திற்கும் அபேதந்தோன்றல்போல, பிரமத்திற் கூடத்தனிருக்குமென்னுமிடத்து அக்கூடத்தனே பிரமம், பிரமமே கூடத்தனென அபேதம் பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றுவதே சம்பவப்பிரமாணமெனவுமாம்.

வி:—இவ்வேழு பிரமாணங்களால் அத்துவிதசொரூபம் பிரத்தியட்சமானால், மேல் ஐதிகப்பிரமாணமியாதுக்கு?

விடை:—இவ்வநுபவந், தொன்றுதொட்டு விளங்குகின்றதென்பதை, யறிவிக்குநிமித்தம், வேண்டிற்றென்க.

வி:—அஃதெங்ஙனம்?

விடை:—இம்மரத்தில், இயக்கனுளனென்பது, அநாதிசித்தமாயிருப்பதென்னுமிடத்து, இம்மரமே பேயாய்க்காண்பதுபோல, இச்சகத்திற் சித்துளதென்பது, அநாதிசித்தமாயிருப்பதென்னுமிடத்து, இச்சகமே, சித்தாய் விளங்குதல், பிரத்தியட்சமாதலின், ஐதிகப்பிரமாணமென்பதாம்.

வி:—இவைகட்குச் சுத்தாநுபவமியாது?

விடை:—சுவாநுபவாதீத, சுயம்பிரகாச ஸ்வரூபமே, பிரத்தியட்சமும், அதனது, ஸ்வப்பிரகாசமான ஸ்புரணமே, அநுமானமும், அந்தஸ்புரணரூபமான சங்கற்பம், அநிர்வசனமான தத்தெரிசனார்த்தமாய், வந்ததேயன்றி வேறின்றென, நிச்சயிப்பதே, சத்தமும், நிர்ப்பூர்ணமான சங்கற்பத்தைப்போல், அவ்வறிவிருப்பினும், அறிதல்மாத்திரங் கலைக்குநிற்றல், உவமானமும், இச்சங்கற்பம் பகிர்முகத்தில், அதிசயமான விடயானந்தங்களான் மொத்துண்டதுவே, யகத்தி னிடநிசயானந்தத்தைக் காட்டுதலின், அருத்தாபத்தியும், அச்சங்கற்பம் முன்பின் இடையொரு காலத்துமின்றி, யெப்போதுந்தானாகப் பிரகாசித்தலின், அபாவமும், இச்சங்கற்பம சத்தின்சுபாவமாயுண்டென்பதனுஞ், சம்பவமும், இச்சங்கற்பத்தை யநீதம்வியாபித்து நிற்றலின், ஐதிகமுமாம். இவ்வாறு சுருதிகுரு சுவாநுபவரீதியாற், குருவாக்கியப்படி, யநுபவத்திற்காண்க. இன்னும் சந்தேக, விபரீதமாகிய சவிகற்பஞானத்திற்கு; பெயர் சாதி குணமே கன்மம் பொருளெனவைந்துண்டு: (தாண்டவனென்னும்) பெயர், (பிராமணனென்னுஞ்) சாதி, (சிவப்பென்னுங்) குணம், (தேவபூசகனென்னும்) கன்மம், (இவனென்னும்) பொருள் என்பனவாம். பொருளினுண்மைமாத்திரத்தின் விண்டலில்லாவறிவாகும் விகற்பமில்லாக் காட்சியே=சுத்தசுபாபத்தியால் முற்கூறியசவிகற்பஞானந்தோன்றுதது நிருவிகற்பஞானமெனப்படும்.

இது சவிகற்பஞானமானது; விஷயப்பிரத்தியட்சம், இந்திரியப்பிரத்தியட்சம், மானதப்பிரத்தியட்சம், வேதனைப்பிரத்தியட்சம், யோகப்பிரத்தியட்சமென நான்குவகைத்தாம்.

பிரமேயம் (அளக்கத்தக்க) பொருளினது தன்னியல்பு பொதுவியல்பையுணர்த்தல். அதாவது; பதிபசுபாசங்களாகிய பிரமேயங்களினது தன்னியல்பு (தனதசாதாரண லட்சணத்தையும்); பொதுவியல்பு (பொருந்தியசாதாரணலட்சணத்தையுமுணர்த்தல்).

1. அநாதிமுத்தசிவன், ஆதிமுத்தசிவன், அபரமுத்தசிவனென்றுகூறும் பதிபதார்த்தத்துள் ஒவ்வொன்றும் அன்னியசாதியாகிய பசுபாசங்களையும்; தன்சாதியாகியமற்றிரண்டையு நீங்கிநிற்றல் தனதசாதாரணலட்சணம்.

பசுபாசங்களைமாத்திரம் நீங்கித் தன்சாதியாகிய மற்றிரண்டிற்குஞ் சமமாகிச்சிவனென நிற்றல் தனதுசாதாரணலட்சணம்.

2. விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர்என்னும்பசுபதார்த்தத்துளொன்றொன்றும் அன்னியசாதியாகிய பதிபாசங்களையும் தன்சாதியாகியமற்றிரண்டையுநீங்கிநிற்றல் தனதசாதாரணலட்சணம்.

பதிபாசங்களைமாத்திரநீங்கித் தன்சாதிக்குச்சமமாகிப் பசுவெனநிற்றல் சாதாரணலட்சணம்.

3. ஆணவமாயைகன்மமென்னு பாசபதார்த்தத்துளொன்றொன்றும் அன்னியசாதியாகிய பதிபசுக்களையுந் தன்சாதியாகியமற்றிரண்டையு நீங்கிநிற்றல் தனதசாதாரணலட்சணம்.

பதிபசுக்களைமாத்திரநீங்கித் தன்சாதிக்குச்சமமாகிப் பாசமெனநிற்றல் சாதாரணலட்சணம்.

மூன்றுபக்கம்.

1. பிரதிஞ்ஞை = பக்கம் = சாதிக்கப்படுவதாகியவன்னி யீசான்முதலிய பதார்த்தத்துக்குத்தானமாகிய மலை யுலகுமுதலாகியபொருளாம்.

2. நேர்பக்கம் = சபக்கம் = உவமை = திருட்டாந்தத்தானமாகியபாகசாலை குடமுதலாகிய இடம்.

3. நீங்கல்பக்கம் = விபக்கம் = சாத்திய சாதனங்களாகிய அக்கினி தூமமுதலியபொருள்கள்போலப் பொருந்தாத மடுமுதலியதானமாம்.

ஏதுமூன்று.

1. இயல்பேது = இதுமாமரமென்கிறவேதுவான்மனசு குதிரைமுதலியபிறவற்றிற் செல்லாமல் இயற்கையாக மாமரத்திற் செல்லுதல். இயல்பேது.

2. காரியலிங்கம் = (மலையிற் றுவன்னியுடைத்துப் புகையுடைத்தாதலா லென்றும்) தனக்குக் காரணமாகிய வன்னியைக் காட்டும்புகை காரியலிங்கம்.

3. அநுபலப்திலிங்கம் = இதம்ன்னாபாவ் உரும்பனி ஞானரூபமாகிய லிங்கம்போலும்.

இயைபு = இயற்கை, காரியம் = பண்ணப்படுவது, அநுபலத்தி = ஞானரூபகம்.

திட்டாந்தமிரண்டு.

1. அன்னுவயம் = எங்கெங்கேபுகையுண் டங்கங்கேவன்னியுண்டு பாக சாலைபோலென்கை.

2. வெதிரேகம் = எங்கெங்கே அக்கினியில்லை அங்கங்கே புகையில்லை மடுவிற்போலென்கை.

அன்னுவய. வெதிரேகமுறைமையி லைந்துறுப்புக்கூறல்.

1. மலையிலே வன்னியுடைத்து இதி ப்ரதிஞ்ஞை யென்கிறவசனம். புகையுடைத்தாதலா லிது வேதுவென்கிறவசனம். எங்கெங்கேபுகையுண் டங்கங்கே வன்னியுண்டு; எப்படி? அடுக்களை; இது திட்டாந்த மென்கிறவசனம். அப்படியிந்த மலையும் புகையுடைத்து; இது உபநயமென்கிறவசனம். ஆகையால், அப்படி வன்னியுடைத்து, இது நிகமன மென்கிறவசனம். இப்படி அன்னுவயத்தி லைந்துறுப்புக் காண்க.

2. மடுவிலே வன்னியில்லை இது பிரதிஞ்ஞையென்கிறவசனம். புகையின்மையால் இது ஏதுவென்கிறவசனம். எங்கெங்கே வன்னியில்லை அங்கங்கே புகையில்லை; எப்படி மடு. இது திட்டாந்தமென்கிறவசனம். அப்படியிந்தமடுவும் புகையில்லாதது; இது உபநயமென்கிறவசனம். ஆகையாலப்படி வன்னியில்லாதது, இது நிகமனமென்கிறவசனம். இப்படிவெதிரேகத்திலைந்துறுப்பு மறிக.

1. பூர்வக்காட்சியனுமானம் = மறைவிலுள்ள புட்பத்தை மணத்தா லறிதல். இதுமுன்னும்பின்னும் பிரத்தியக்ஷ யோக்கியப்பொருளை யுணர்த்துதலாற் பிரத்தியட்சானுமானம், தன்மானுமானம், திருட்டானுமான மெனவுமாம்.

2. கருதலனுமானம் = (பிறரதிவ்வியோகிக்கு மாத்திரமன்றி யொருவர்க்கு பிரத்தியட்சமன்றாதலாற். புத்திபூர்வமாய் வார்த்தையைக்கொண் டனுமித்தறிதல்) ஒருமுறையால் உறிவினைதயாசிவை யனுமித்த லனுமானனுமானம்; இதுகாரியானுமானம் (சாமானிய) திருட்டானுமான மென்றுமாம்.

3. ஆகமானுமானம் = பிராரத்தம்புசிக்குமிடத்துவரும்ஆகாமியமன்மக் காரணமாக; சஞ்சிதமோசகர்க்கள் சுவர்க்க நரகங்களிலேயும் ஸ்வர்க்கவாச சேடமாகிய பூலோகத்திலேயும் இனிமேல்வரது பொருந்தும்; சஞ்சித்த

யோகபலகாரணம் கண்டமென்றாகமஞ் சொல்லுதலால்என்றறிதல் உரையாநுமானம். இவ்விரண்டுமாகமம். இரமத்திலே காரியாநுமானம், காரணாநுமானமென்றுஞ் சாமானியத்திருஷ்டாநுமானமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அவ்வாகமம் = சரியா, கிரியாப்பாதப்பொருளையுணர்த்துந் தந்திரகலையென்றும்; யோகபாதப்பொருளையுணர்த்தும் மந்திரகலையென்றும்; ஞானபாதப்பொருளையுணர்த்தும் உபதேசகலையென்றும் மூன்றுவிதமாம்.

இனிமுன்சொன்ன பக்கம்போலத்தோன்றி யல்லவாய்ப்போம் பக்காபாசமொன்று; வேதுப்போலத்தோன்றி யல்லவாய்ப்போம் ஏத்துவாபாசம் மூன்றுமிருபத்தோன்றுமாம்; திருட்டாந்தம்போலத்தோன்றி யல்லவாய்ப்போந் திருட்டாந்தாபாசம் பதினெட்டாம்; தோல்வித்தானமிரண்டு இத்தநிக்கிரகத்தானங்கள் இருபத்திரண்டாம். முன்சொல்லியபக்கம்போலிமுதலிய வெல்லாம் தொகையாக்கி யறுபத்தொருத்தாம். இன்னும் பிரமாணங்களின் விரிவைத்தர்க்கசாத்திரங்களிற்கண்டுகொள்க.

இனிப்பிரத்யக்கான்மாவுளதென்பதற்குப்பிரமாணங்கள்.

"நடப்புகென்றுயிர்"—என்றுயிர் நீக்குமென்று கூறுமிடத்து, அவ்விளையன்றி, பக்கணக்கூறுதற்கு, வேறொருபிரமமுண்டோ? இதையோர்த்து சொல்லுதி, குற்றமில்லாததால்லதிருபாமலை போன்றவரே, யென்று கோரக்கன் சொல்ல, செழுமைபடும் மிருதுவும், பொருந்திய தாமரைமலர்போன்ற, தமது திருவடிகளை, வைமையான்பவன் ஆகியஅல்லமன் சொல்லுவன்; உயிரென்ற சொல்லப்பட்டபெயர், இருந்தபோலியங்கும். பிராணவாயுவிற்கு இயற்பெயராகச் சொன்னுவ், இதனோடு, கலப்புறு தயவாகசிற்கும், பிரத்தியகாத்மாவாகிந்தனக்கு, அர்தவியற்பெயர், ஆகுபெயரா வருமென்று, முத்தமிழுவியற்றமிழ் நன்குணர்ந்தோர், சொல்லுவார்களென்று, நமக்குக் காரணுசிரியனுகிய அல்லமன், நன்றையொன்றாகக்கொள்ளும், பிராந்திநீரும்படி, விந்திலையைச் சொல்லினன்.

விழுக்கத்தாவன்றி, என்றுயிரெனற்குச் சுதந்தரன் வேறின்றே, எனக்கருதி வினவினன், அதற்கு:—உலகருவப்ப வென்றுமிடத்து, இயற்பெயரும், உலகமுவப்ப வென்றுமிடத்து, ஆகுபெயருமாய் நிற்றல்போன்று, உயிரெனும்பெயர், பிராணவாயுவிற் கியற்பெயராயும், பிரத்தியகாத்மாவிற்காகுபெயராயும், நிற்றலையுணர்பவர், ஏனைய, தமிழுணர்ந்தோ ரல்லாதலின் இயலுணர்ந்தவ ரியம்புவரென்றார். விசாரியாதுழி, பிராணவாயுவிற்கும், விசாரித் தையந்தவிர்ந்துழி, ஆன்மாவாகிற சத்தைதன்யத்திற்கு, மாகச்சேறலின், உயிரெனலே, இயற்பெயரெனவும், ஆகுபெயரெனவுங்கூறினுர், அபவிலக்கணத்தில் சொல்லாற்றலும், தன்னிலக்கணத்தில், ஞானகதப் பிரத்தியட்ச வாற்றலும், இன்றியக்கண், இக்கவியின்கருத்துப், புலப்படாதென்

பது நின்றதென்க. அதுபடர். தாயிப்பிர் பொருந்தானாத்தலை, ஆகந் பெயர் அ[illegible] னைப்பற்றிப் பொருந்தாத்[illegible] னென்க.

அன்னகாரிதநான்னை, சகிதானந்த சொருபமென்று, அறியவேதக்கள் கூறுதல், மின்னல்போற் றோன்றியடைதம், தானேனை யென்புதோன் செய்த, நின்றபோய்க்குடிலமிய வடம்பினை, நானென், றன்றிக்கெட்டலை யென்கொனி, யென்றிஜப்பம்.

அகங்காரமானது. சர்வாத்மாவென் றறிவிப்பான்றொண்டித், துல முதலானவாகிய தத்துவங்களை யறியுந்சத்தி, சுபமா யதற்கின்றென வுணர்த்துகின்றது.

சீலதுணையாகிய விசேடத்தோடே, புத்தியென்றும் விசேஷமானது, விளக்க வெளிப்படுத மாறுபோன்று, யானின்னத்தென் பகுப்பேனென்றல், ஞானசாத்திரம், யான்கேட்பன் பரிசிப்பன், காண்பன், உண்பன், மோப்ப னென்றல், ஞானேந்திரியங்களுடனும். யான்வசனிப்பன், கொடுப்பன், கம னிப்பன். விசர்சிப்பன், ஆனந்திப்பனென்றல். கன்மேந்திரியங்களுடனும், போசிப்பன், சிந்திப்பன், சித்திப்பன். அபிமானிப்பனென்று. அந்தக்கர ணங்களுடனும், கூடி யவற்றின், குறைதுகளைக்கழந்து, விசேடணமாயிருந் தறியும், ஆன்மா, திருக்கப்பெறுதலால், அகங்காரமாமவர் மானன்று. அங்ஙன மாயின், அறிதலிருந்த, அகங்காரமானது, சோதந்தனைக் கன்னியபாயுள்ள, விடயங்களை யறிவேனெனக் கேட்கின், காந்தக்கல்லின் முன், இரும்பெ னத் சேட்டிக்குமோ, அதுபோலென் றறிவாயாக. "சிலைவிலை சிலையொடு முதவாடுத்தெறியும்" என்பதினால், யானின்னத்தென்றுதலிய, நான்கு வகையம்; வந்துவாறுகாண்க. துரியனுக்கு உற்பலமும், அகங்காரசம்பந்த மான நூலாதிகட்கு, சிலநிறமு முவமித்தவென்க. துரியனே தானுவாதித் துவங்களை, சாட்சியாயறிந்துநிற்றலி னவனேயாத்மாவெனவும், அகங்கார மங்ஙனம் அறியாமையின், அனாத்மாவெனவுங்காண்க. அங்ஙனமாயின் புற விடயங்களை, யறிவதெங்ஙனம்? அவனது. சச்சரன விசேடந்தாலென்க, அற்றேல். ஆத்மாவிற்கும், அனாத்மாவிற்கும், விடயங்களை யறியுந்தன்மை, யொன்றேன்றால், இவர்கட்குப்பேதமென்னை? ஆத்மமானது, பிரகிருதியா தியவன்று, பூதத்திலும் கூடியிருந்தும், கடமவதற்கு வேறாயிருப்பது போலச் சின்மாத்திரமான, ஆத்மாவானது, தனுவாதி விஷயங்களோடேகூடி, யதன்றொழில்களை யறிந்தும், அவற்றிற்சம்பந்தப்படாமற், சாக்ஷியாயறி வதும், மாணிக்கச்சாலை, பற்றினபடிகம், அச்சாலையைத் தனதாகக்காட்டல் போல, ஆத்மாவினது பூரணமான, சித்சாயையிற் றெறிக்கப்பெற்ற, அகங்காரம் விடயங்களிற் சம்பந்தமாய், அவற்றின்சுகதுக்கங்களைத் தானறி வதுபோலக் காட்டுதலாமென்க. இன்னும்அகங்காரமானது; விடயத்தைத் திக்கழுன்று, சுழுத்தியிடத்திலையை யில்லையென வுணர்த்துகின்றது.

சூரியசன்னிதானத்திற் காட்டப்பெற்ற, கண்ணாடியானது, அறைவீட்டையிளக்கும்விதமெங்ஙனமோ, அதுபோல, ஆன்மாவினது சன்னிதானத்தில், சேர்ந்தன்றால் தனதுசைதன்னியப் பிரதிபிம்பமான தடையப்பெறவும், அங்ஙனம், பெற்றதுராஜஸ். சடமாகின்றவஹங்காரமானது, விடயவுணர்ச்சிகாரணமாக, கனவுகனவுகளிற் பலவாறுழன்று, காமாதிகளோவியை வற்றுச் சுழுத்தியின்கண், நீங்கிநிற்கும்; அவ்வகங்காரமானது, ஒவெகத்தக்க சுழுத்தியவத்தையில். திடமானஅவித்தையென்னும் உட்சவரும். நித்திரையென்னும் தலைக்கிலாமல், அசைவற்றதீபம்போலத், தன்னைத்தானே விளக்கிக்கொள்ளுதல், பிரத்தியக்ஷமாவினது சொப்பிரகாசமாம்; பின்புவிடாமற் றொடர்ந்துவருகின்ற, காலகரும முதலியவைகள், மகாப்பிராணனென்னும் வாயுவினுல். சித்திரையென்னும் கதவைத்திறக்க, முற்கூறிய அவத்தையிலிருந்திருந்த முதலவித்தையென்னும், மகதத்துவமாகிய வாசற்படியிற் சேர்ந்திருந்த, அகங்காரமென்னும் வெண்பளிங்குக் கல்லானது, ஆத்மப்பிரகாசமானது பிரதிபிம்பிக்க, அதனை அமையப்பெற்று, முன்போலச் சிவனென்று சொல்லும்படியாகவேயிருந்து, சொப்பனமென்னும் நவீட்டை விளக்கச்செய்து, ஐம்பொறியென்னும் பலகணிவாயிலாக வெளிப்பட்டு, சாக்கிரமென்னும் முற்றத்தில்விளக்குகின்ற, முற்கூறியமகதத்துவ காரியமாகிய அகங்காரமென்னும், கல்படிகக்கல்லானது, காலகருமாதிகள் மகாப்பிராணனுல், அந்நித்திரைக்கதவையூடவும், அவித்தையிடத் தடங்குமாறுசென்று, சாக்கிர சொப்பனமென்னும், முற்றம் நவீடுமுதலியவைகள் இருளாகும் வண்ணம், தானுமிரபடிகக்கல்விற பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன், தனக்குமுதலாவுள்ள, ஞானப்பிரகாசத்தையுடைய ஆத்மாவையடைந்து, ஏகமாகவிளங்கும்.

ஆத்மாவின் சிற்சாயை தங்கியவிடத்து, அவைபோலத்தோற்றிய அகங்காரமானது, கனவுகனவுகளிற் சஞ்சரித்து, சுழுத்தியிலடங்கும்போது தானவித்தையிலும் தான்பெற்றிருந்த சிற்சாயை அதன்காரணமான ஆத்மாவினிடத்திலும் அடங்கும்.

கருமமுதலிய வென்றது, உயிர்களின் இச்சாஞானக் கிரியைகள். முதலவித்தை மகத்துவமென்றமையின், இதற்குக்காரணமான அவித்தை மூலப்பிரகிருதியெனப்படும். இங்ஙனம்பிரமத்தைதய கூடல்தனுகக்கூறுதலின், அதிவாராபிரக்கிரமப்படி பிரகிருதியாதிய மூன்றையுங்கூறினுரெனக.

ஆத்மாகாத்ம இலக்கணமினையவென வுணர்த்துகின்றது.

அகங்காரத்தின திவறியாமை விளக்குகின்ற, சாக்கிரமுதலிய அவத்தைகள், அவிகார முடையதாகிச் செல்லறியும், பிரத்தியேகாத்மாவென ஒன்றிருப்பதனால், முற்கூறிய, அகங்காரமெப்போதும், ஆத்மா அல்லவென்று, சிந்திக்கின். பரம்பரைகளைக்கப்பட்டுள்ள. விடயங்களுக்கு ஆன்மாவாகவும், பிரத்தியக்ஷமாயிருந்து, அறிபப்பொருளாகவுமிருக்கப்பெறுதலின், சித்கடமாயும் என்றுபோல் போலவும், தன்மையாயும், தன்மையிலதாயும்

[illegible] அகங்காரத்திற்கு [illegible] சிற்சாயையோடுங், கூடின [illegible] அசேதனமுமான [illegible] ஒன்றுபோலத்தோற்றும். [illegible] அகங்காரமானது [illegible] பதனிலிருந்து, நல [illegible] அதன்கண்மையதான, [illegible] [illegible] ஞானாகாரமானது. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] அசேதனமென்பதுவும், சத்துவங்கொண்டதாய்.

ஆகாசமுமவ்வொளியும், மின்ப இருட்டுமொத்ததென்போல், அகங்காரத்திற்கு முற்பட்டு, பின்படாதுமாம். ஆகவே, இவ்வகங்காரஞ் சேதனமாக [illegible] [illegible] [illegible]. அங்ஙனம், ஒருபொருள் இருதன்மையுடையதோ? எனின், அக்கினிபோலிருக்குமென்க. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]? என்னின். இவ்வகங்காரத்தின் [illegible], [illegible], [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]? [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] இருப்பதுபோல. இவ்வகங்காரஞ் [illegible], [illegible] [illegible] விடயங்களே, யனைத்துமவிக்கைக்குறையாயிற்று.

சாக்கிராதியவத்தைகளில் விகாரத்தோடே சஞ்சரிக்கும், அகங்காரத்தின் [illegible], விகாரமற்று, அறிவுருவாயுள்ளது ஆத்மாவெனவும், அங்ஙனஞ் சலித்தலுருவமாய்ச் சஞ்சரிக்குமகங்காரம், ஜீவாத்மாவெனவும், அவன் சஞ்சரிக்குஞ் சாக்கிராதியவத்தைகள், அநாத்மாவெனவுந் தெரிவித்ததென்க.

அவித்தை—அஞ்ஞானமெனினும். ஒருபொருள்.

இவ்வைந்தவத்தைகள், இடைவிடாது, தத்தமக்குள்மாறிநிற்பினும், அநேகமாகாது, பிரமம், ஒருதன்மைத்தாகிநிற்றலையும், [illegible] சுழுத்தியின்கண் [illegible] இல்லையென்ற, விஷயத்தையும் [illegible] உணர்த்துகின்றது.

மேற்கூறிய பஞ்சாவத்தைகளினும், நீக்காமனாற்போன், கடந்திருக்கிறவனே ஞானியாம். சாக்கிரத்திலுஞ், சொப்பனத்திலும், அறிவன்மையென்னை, வைபரீத்தியின்றி [illegible] பெற்றனம், மேற்கூறிய சுழுத்தியவத்தையிலும், அத்தன்மைதன்பமிருப்பதாக, ஏற்கப்பெறுவதைப்பற்றிச், சொல்லுமிடத்து, ஒருவன் நித்திரையை விட்டெழுந்து, வெகுநன்றாகத் தூங்கினேன், ஒன்றுந் தெரியவில்லையென்று சொல்லப்பார்த்தது. இருவிதமான நினைப்பு மறுபடியுஞ் சுழுத்தியின்கண், இல்லாமல்லாதென்னும், [illegible] ஸ்திதியிலும், சம்பந்தப்பொருள்களையுந் தன்பாலடக்கிய, இருவிழிகளைநாசியோ [illegible], மாயகாரியங்களனைத்தையுந், தன்பாலடக்கிக்கொண்ட பெரியவே,

அவ்விடத்திலே [illegible] முற்கூறிய சுழுத்தியவத்தையினது சூக்குமவிருத்தியாம், [illegible] தத்துவங்களுக்கு. இவைகளின் இடையிடையே வந்து தோன்றும். [illegible] னிகழ்ப்போல, வந்துவிளங்கியடங்கும். [illegible] காரணமாக, ஒரோவொருவர்க்கு [illegible] வந்தமையானது. முற்கூறிய சுழுத்தியவத்தையின்கண் அடங்கித்தோன்றி வருதலால், அச்சுழுத்தி யவத்தையின்கண், சுழுத்தி அவ்விடத்தே யிருக்கின்றதாம். அவ்விடத்து, யாதொன்றும் அறியாது, [illegible] நினைவெனக், கூறுதற்குக்காரணம், முறையே விடயஞானமின்மையும், துன்பநிவர்த்தியுமாம், என்றறிக.

அறியப்படுத்தச் செயப்படுபொருக்கள், அவ்விருளினையும், ஆர்த்தக்கூற்றினையுமுடையனவாகக்கொள்க. சூக்குமவிருத்தியென்பது, சுழுத்தியவத்தையிலுள்ள, [illegible], துன்பநிவர்த்தி துக்கருபமான, பந்தநீக்கம். [illegible], பிரமானந்தாவிசவேசமெனல். இதனைச் சமாதியின்கண், [illegible] மானந்தமெனினு, மமையும். முறையே [illegible] விடயஞானமின்மை, யறியாமைக்கும், துன்பநிவர்த்தி, சுகத்தாருகமென்பதற்குக் கொள்க.

உயிர் சச்சிதானந்தமென்பதை, யுவமானபூர்வமாக வுணர்த்துகின்றது.

அச்சுழுத்தி யவத்தையின்கண், அதற்குச்சாட்சியாக, ஆனந்தமயமாகின்றன்ன ஆன்மா [illegible], ஒருவனாகிலும், மவ்விடத்தறிந்தேனென்று, [illegible] பாழ்ங்கிணற்றில் தவறிவிழுந்த, வோருபெண், [illegible]. நீரில்மூழ்கினேன், அவ்விடத்திருக்கின்றதென்பதைக், கையாற் சென்றள்ளமற், சொல்லக்கூடாமை யெங்கனமோ, அதுபோல், நூர்கருமக்கருவிகளைச்செய்யவேண்டுமென்னுஞ், சங்கற்பத்தினை யெழுந்திராது, அதற்குத் துணைக்கருவியாக நின்றுள்ள, அந்தக்கரண சம்பந்தமில்லாமையின், அச்சீவனுக்கு, அறிந்தபொருளைச், சொல்லக்கூடாததாகும்; ஆன்மாவானது, சச்சிதானந்த, சொப்பிரகாச வடிவினதா, மென்றறிக.

காரணமன்றி, யுதிப்பிக்கும்பொருள் உண்டெனுந்தன்மையின், உடம்படுவதில்லையாமென்பதுபொருளாம். முற்கூறிய, ஐந்தவத்தையிலுள்ள, சுழுத்தியிற் [illegible], மற்றவற்றையுமறிகின்ற விசுவ, தைசத, பிராஞ்ஞ. சிவன், சாக்ஷியென்றதற்கு, இம்முறையே, யிவைகட்கு அதிஷ்டானமான சத்து, சித்து, ஆனந்தம், நித்தியம், பூரணமென்னு, மைந்து தன்மைகளையுமுடையதே, பரமாத்மாவெனவும், இவற்றிற்கெதிர்மறையா, வைந்தன்மைகளையுமுடையதே, [illegible] தோன்ற, விளக்கியதெனக் கொள்க.

வி :—அந்தக்கரணம், தற்பதத்திலுள்ள சிவனையு, மசிபதத்திலுள்ள சாக்ஷியையு, மறியவல்லதோ?

வி-டை:—"சொற்பதங்கடந்த [illegible] துரியமெய்யா" மென்றுரைப்பது. [illegible], அத்துவிதமென்பது, [illegible] விளங்கி [illegible] த்துக்கும், நிர்சாக்ஷி [illegible] மிருக்கிறதுக்கூறுவாம்.

வி-னா:—அந்நிலை, ஆன்மாக், கெவ்வைத்துப் [illegible], கூறுவதோ?

வி-டை:—"மயிர்க்கொ [illegible]" என்னும் [illegible] சத்துசித்தானந்தம், [illegible] முக்கூறியிருக்கின்றதென்க. [illegible]

இந்நிலைத்[illegible], அனாதியெனவும், நிலைத்திருப்பவது, சுற்பி தாத்பரியமெனவும், இலையாட்டா, [illegible], யாத்மா வெனவும் விளக்கியதென்க.

வேதாந்த இலக்கணம்.

தூல மென்னி னெய்த வுடம்பு, யாவர்க்கு மாது மைந்தர் மனைவே, [illegible] காணுங், காணிறு மாறு தலைமையி [illegible], சத்தென வான்மா வென்பது திண்ணம்.

இ-ள். தூலதேகமே சத்தென்னில், வினையதேகம்யாதோ? [illegible], அக்கவ்வகைத்தாத, [illegible], அப்போது, ஆன்மாவே. [illegible], ஆகாயத்தாலும், காணிலும் அவை போல், மாறுதலுற்றும் ஒருதன்மைத்தாயிருக்கும். ஆதலின், சத்தென்பது, ஆன்மாவே யென்று; இதுதாற்பரியம். எ-று. சத்துதிரந்து என்பதற்கு ஏதுக் கூறியது.

(ஆதலின்) உபாதியோ டுயிரோ டாமெனப்படில,
துயிர்சித் தாதலி னேற்று மென்ப.

இ-ள். ஆதலால், [illegible] துபாதியோ, உயிரோவென; ஐய முறில், ஆன்மாசித்தாதலி, னுயிருமென்பது, எற்குமெனச் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். எ-று.

சம்அறிவதாய, ஆன்மாவெனப்பட்டது, உடலுயிர்பகுத்துணராதார்; ஒன்றெனினும், சித்துசடமாதலின், அவைசம்மதிக்குமோ? இன்பதுன்பம் கலக்காதலால், ஆன்மாவென்றும்.

கைவல்யநவநீதம்.

இந்தவான்மாவாகிய சாக்ஷியே நீயென்பதைக் கூறியது.

அலருக் குமவர் ஞானக் கோவென்றுமுன் றவத்தை தாமும்
காலமியர் மூன்றுஞ் சடக் கடலெழுங் குமிழிகள் [illegible]

[illegible] தன்னைப்பெறு [illegible]

[illegible]

[illegible] ஐம்பத்தொன்று [illegible] முன்முதலுக்கரும், [illegible] சொப்பனம், சுழுத்தி யென்று [illegible] இரப்பு, [illegible] சாகரத்தில் [illegible] போலவே, [illegible] பெத்தனெனக் [illegible] கன்னாலவிருக்குந்தின்கழ்க், [illegible] மனிகுந்தின்சோனைப்படி, [illegible] வெறில்லை, [illegible] ௪௩.

[illegible] கடலுக்கலைகளியல்பாமாறு போன்று. [illegible] இயல்பாமென்பதா யிற்று. இதற்குதாரணம் [illegible] கூறுதும், [illegible] சேனுதி, [illegible] முகத்தான். [illegible] ன்றாகது பிறவிபோ, அன் [illegible]; [illegible] தூலமுதலியவவ்வொன்பதுந், தோன்றித்தோன்றி மறைகின்றனவோ, இன்றே; மறைகின்றனவெனின், இப்பிரகிருதி [illegible] தொகைபொருமையெத்தனை. கணக் கில்லையெனின், இப்பிரபஞ்சம் [illegible] உளதாதலிற், பிறவி தொடர்முறைதாகவேண்டும், [illegible] இனிப்பிற வி [illegible] உபாதிக்கோ, அறிவுக்கோ; உபாதிக்கெனின், உபாதிசடமாதலி னறி வுருமா? ஆகுமெனின், உபாதிதன்னால் தானறியப்படுகின்றதோ, அன் னியத்தாலோ; தன்னாலெனின், சொப்பன சுழுத்திகளிலறிந்துகொள்ள வேண்டுமே; அங்ஙனமன்றாகைக்கேதென்னை? அறியாதேனும், யோனிவ ழித்தாத மூடலாதலின், உபாதிக்கேயாம். யோனியென்பது, நால்வகையை. இதன்கண்: இனியுபாதிக்கதிலோ. அறிவுக்குபாதியோ, உபாதிக்கெனின், உபாதிக்கறிவுயாதுக்கு? சகசாதனத்துக்கெனின், அறிவுசகசாதனமாயின், சுத்தையனுபவித்தல்யாது? உபாதியெனின், தன்னையேனும், அன்னியத் தையேனும், [illegible] அப்போது தூலமன்று. சூக்கும மெனின், சுழுத்தியிற், சேவைசகத்தை யனுபவித்தற் கியைந்த, வுணர்வின [illegible] சூக்குமமன்று. காரணமெனின், அவித்தை யாகவேண்டும், தன்னைத்தானறிதல் தன்றுமையின், தன்னைத்தான் சகி க்குமாறு [illegible] உபாதிக்கறிவன்று, அறிவுக்குபாதி யெனின், [illegible] அவஸ்தாத்ரயம், சாட்சித்ரயம், உபா தித்ரயம். [illegible] சாக்கிரத்தில், [illegible] சொப்பனத்தில், சூக்குமத் தை [illegible] சுழுத்தியில் காரணத்தைத்

தனுகரணப்பேதத் [illegible], [illegible] அறிவொளிறும், [illegible], [illegible] தாது. இதற்கு. [illegible]. [illegible] ஞானதத்துவ விருத்தியுமாகுமே, [illegible] சத்தவியாபியாக வேண்டுமே, [illegible]. அசத்தவியாபியல் [illegible] றும், அறிவித்தற்பர், சாக்கிடாகவென்னும். அதற்குப்பாதகங்கள், நீயே சால்பியன்றார். [illegible], கடவானினவெனப் பட்டது. [illegible]. இனிவரப் போவ தேத்தனவெனைக் குறிக்கின்றது. [illegible], அறிவுக் கன்று; அறிவுப்பாதலி ல்லேசாகவிடென்பதுபொருந்தம்.

உதாரணம். பாகவதம்.

பிறந்தது பிறந்ததும் பேரி யாக்கைக
ளிறந்தது மின்மையா யிறந்த தவ்வுயிர்க்
கறந்துறை பரசவத் தூங்க மின்மையா
லிறந்தமற் றனக்கினி யென்றும் வைகுவாய்.

விளங்கு மெய்ப்பொரு ளாக்கையே விறுதன் றுணங்க
ளுளங்கொ டென்னிப் பொருட்கில்லையென்பது மோர்ந்தென்
களங்க மென்பது மதுக்கிலை தருமக் களங்கம்
வளங்கொள் பூமியின் சாயையென் பாரதை மதித்தே.

கடத்துறை வாயுக் கடமுடைக் கில்வா
யிடத்தொடு மொன்றுபட் டிருக்கு மாறுபோற்
சடத்துறை யுணர்வுமச் சடத்த ழக்கிலிற்
கடக்கரும் பரத்தினோ டொன்றி வைகுமே.

பக்குவத்தி லாசிரியர் உணர்த்தியவுண்மைஞ்சென்று தரிபத்துத்தானே தன்னிடமிருந்தலி றுண்டாவதுதானென்பதற்கு உதாரணங்கள் திருமந்திரம்.

ஆன்மவிலக்கணம்.

அறிவைம் புலனுட னேநேர்ந்த தாகி
நெறிபுறி யாதுற்ற நேரிழை போல
வறிவறி வுள்ளே யழிந்தது போல
குறியறி விப்போன் குருபர னாமே.

ஆமேவு பாலநீர் பிரிக்கின்ற வன்னம்போற்
றாமே தனிமன்றிற் றன்னைத் தனித்தற்

நீங்கில பல்கர ணங்களு நீங்கின
தானே திடம்பெறி சேர்ந்தயித் தானே.

வித்தைக் கெடுத்து வியாக்கிரத் தேமிக
சுத்தத் துரியம் பிறந்து துடக்கற்று
அதீதப் புலனுயிர் ஒன்றா யுடம்பொடு
செத்திட் டிருப்பர் சிவயோ கியர்களே.

துரிய மிருப்பது சாக்கிரத் தன்னிலே
நரிகள் பதினாறு நாலைந்து செத்தன
பரிய புரவியும் பாறிப் பறந்தது
துரிய மிறந்திடஞ் சொல்லவொண் ணாதே.

முன்னை யறிவினிற் செய்த முதுதவம்
பின்னை யறிவினைப் பெறுத லறிவலாற்
தன்னை யறிவ தறிவா மஃதன்றிப்
பின்னை யறிவது பேயறி வாமே.

தானே யறியும் வினைக ளொழிந்தபி
ன்றானே யறிவிலா னந்த மறியுங்கோ
டானே யுருக்கு புணராவை புணர்ந்தபின்
தேனே யனையவந் தேவர் பிரானே.

*விஞ்ஞானத் தோர்க்கா ணவமே தனுவாகு
வெஞ்ஞானத் தோர்க்குத் தனுமாயை தானென்ப
அஞ்ஞானத் தோர்க்குக் கன்ம தனுவாகு
மெய்ஞ்ஞானத் தோர்க்குச் சிவதனு வேயுமே.

அவத்தைபேதம்.

ஐயைந்து மத்திமை யானது சாக்கிரம்
கைகண்ட பன்னொன்றிற் கண்டங் கனவென்பர்
பொய்கண் டிலாத புருடனித யஞ்சுழுனை
மெய்கண் டவனுந்தி யாகுந் துரியமே.

சீவன்.

மேவிய சீவன் வடிவது சொல்லிடில்
கோவின் மயிரொன்று நூறுடன் கூறிட்டு

* விஞ்ஞானத்தோர்-விஞ்ஞானகலர்-வெஞ்ஞானம். பிரளயாகலர், அஞ்ஞானத்தோர் சகலர்.

[illegible]
[illegible]

மாயை பாதி [illegible] கெடுத்துத்
தாம [illegible]
[illegible] பாதிபோ லொன்றி [illegible]
[illegible] யாதுமே.

போதகன்: "சிவ னென்னச் சீவனென்ன வேறில்லை
சீவனுஞ் சிவனாயிட் டிருப்பரே."

வாயுசங்கிதை ஞானநிலையை யுரைத்த வத்தியாயம்.

[illegible] இன்று [illegible] யென்ன இசைத்த [illegible] [illegible] [illegible]

பிரமகீதை கைவல்ய உபநிடதார்த்த முரைத்த அத்தியாயம்.

தாக்கரும் பரமன் றன்சுதர் தாத்தாந் தன்னுடை மாயைதன் றுமேல, பாக்கினை யிந்த வுடம்படைத் தறிடான் போகவின் றமைத்தையு மதிமேல, சாக்கிரத் தென்னு மிடம்வருத் தன்ன பானமுந் தையகார் முதலாம், போக்கியங் கனெடம் புசித்திரிக் கனவும் பண்ணியத் தன்மையே புசிக்கும்.

உறக்குமவ் விபத்த மன்னிய தமத்தி லுட்புகுந் தொன்றேறு யாய, விறந்தவவ் விடத்தே தன்னுருவான வின்பமே புசிக்குமீண் டெழுந்து, கரந்துபோ னவை யனைவினு மடையுங் கனவைவந் தடையினு மடைபுந், சிறந்தமுப் புரமு மென்னிலை யாமக் திரிதரச் செய்ததே திகழ்த்தில்.

இதுவுமது.

பொற்பொருள் புதைத்தபுவி மீற்புல னினார்போய்
நிற்பினு மிழப்பர்தனி நித்தமுல கத்தோர்
தற்பொருள் சுழுத்திதனி லுற்றுமது தானே
யற்பமதி மிற்றில ரசச்சிவனி யையோ.

சாமவேதம் மைத்திரேயோபநிஷத் ௨-வது அத்தியாயம்.

[illegible] மைத்திரேயர் கைலாசத்திற்குப் போய் அவ்விடத் திருந்த [illegible] பரமதத்துவரகசியத்தைச் சொல்லுமென்றுகேட்டார்; [illegible] —தேகமானது தேவாலயமென்று சொல்லப்படு கின்றது; [illegible] அஞ்ஞானமாகிய, நிர்மாலியத் [illegible] பாவனையினாலே, பூஜிக்கவேண் டும். [illegible] சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; அப் [illegible] சங்கிக்கலாம். அதற்குப், [illegible] இருப்பது [illegible] போகின் [illegible] இந்த அர்த்தத்தின்பேரில், திருமந் [illegible] சொல்லப்படுகிறது.

திருமந்திரம்.

உள்ளம் பெருங்கோயி லூனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே.

பிரமகீதை முண்டகோபநிஷத் தாற்பரிய முரைக்கு மத்தியாயம்.

இத்துடம் பேதையே பெயராக்க வெனப்படு மன்னவிரண்
டத்துவிரண்டு பொன்று விளம்பவ னக்குநாக்கு தீமோக்
கொத்தமவும்ப பொன்றாறுமது சொலப்படு பேதமும்வான்
வர்த்தகத்தி லகப்படு பேத மெனப்படு மாயையினால்.

தற்பர னுருவ சித்தே தற்பர னிடையேயக்
கற்பித சீவன் றானு மதானக் காலந்தச்
சிற்பொரு ளொன்றே வேறேனின் மற்றது சித்தாமோ
வற்புதம் வேறு காதுசித் தாகா ரத்தாலே.

பாவகன் னீபங்க னிரண்டையு முதற்ப் பற்றுத லொன்றேயி யின்றி, பாவையுந் தானும் வேறிலா தவனெப் பெய்துமற் றிப்பொரு ளறிந்தான், சிவனும் பரனுஞ் சின்மய மாகு மாதலா லொப்பெனச் செப்பன். மேவிபோன் றாமி விந்தலே யன்றி வேறுவே றருகுமோ விடி. ௫௧

சப்பமு மாதும் பண்டுபிப் போது மெப்பொழு தஞ்சிவ சீவர்க், கொப்பாக தாகுமு றவமோன் றுன வுண்மைபால் வேறுறு தோன்றே,

[illegible] ௯௩

[illegible]
[illegible]
[illegible]
ஆயன் [illegible] ௯௪

கைவல்லிய பாகத் தாற்பரிய முரைத்த அத்தியாயம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ௧

ஆதலால் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ௨

வேதகுரு [illegible]

பிரபுலிங்கலீலை.

தாய்தாங்கெசெஞ்சடை பார்க்குத் தாமேசிவமாத் தோன்றுமால
தீதாகிய செஞ்சடை பார்க்குத் தெளிய வமைக யிகன்றி
வேதாகமங்கள் விளம்பிடினும் விளங்காதென்றும் வேறென்னும்
வாதா லழிவர் அவர்மாயை மயக்க மயக்குமதியினர்.

தாயுமானுர்.

போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மனைத்தையும் பொருளாக்
காவிளக் கெடுத்திருள் தேடவுந் சிக்காது
ஆதலாலறி வாய்நின்ற விடத்துந் தானை
பேதமில்லையென் றெம்பிரான் கருதியே பேசும்.

[illegible]

சிவஞானசித்தியார் உலகாயதமதமறுதலை.

காயமொன்று [illegible] கண்டிடா [illegible]
[illegible] கண்டிடுங் கண்ணாதே
கா[illegible] கண்டிடா [illegible]
கா[illegible] கண்டிடுமே

[illegible] ஆகையால் ஆன்மாவை யுண்மையாக உண் டென்றறிவாயாக. [illegible] தன்னிற் றன்னை யறியுந் தன்மைகள், தன்னிற் றன்னை [illegible]. தன்னிற் றன்னை யறிந்தில [illegible], தன்னிற் றன்னைச் சார்ந்த [illegible].

மூன்றாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

நான்காஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

முற்கூறியவாற்றா னக்குச் சகசமலமும் அவற்றின் றவத்தையுமுற் றனைபோற் றென்றினுந் தானுணரானென்பதை யிச்சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

நான்காஞ் சூத்திரம்.

அந்தக் கரண மவற்றினொன் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பநின் றைந்தவத் தைத்தே.

(இ-ள்.) ஆன்மா = உடம்பினுள்ளே யுள்ள அறிவு, அந்தக்கரணமவற்றினொன்ற ன்று = [illegible] மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னு மந்தக்கரண

[illegible]

அந்தக்கரணமுதல் [illegible] முடிக்கும் உ-ம்.

[illegible]

[illegible]

உதாரணம்.

பொன்போல [illegible]
[illegible]
தன்போல [illegible]
[illegible]
பின்போ [illegible]
[illegible]
வன்போ [illegible]
[illegible]

(பொ-ரை.) [illegible]
(ஆன்மாவும் [illegible]
[illegible] குரங்குபோல்வதாகும், அதன்பிரியாகிய புத்தியென்பது
[illegible] அப்
புத்தியின்பிரியாகிய அகங்காரமெனப்படுதல் [illegible]
[illegible] அவ்வகங்காரத்தின்
பிரியாகிய சித்தமெனப்படுதல் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible] தரம். [illegible]
[illegible] விலக்கையும் [illegible] அக்கார [illegible] சகிதயமாக விளக்கு [illegible] பருக்காக் [illegible] இருந்து [illegible] லெவர்க்குமுட [illegible] பெண்ணுதவிகாரி [illegible] பொருளைக்கொடு [illegible] வருமென்க.

[illegible] முதலியனவை.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible]

[illegible] காரணமென்னை? காரணமென்னின், மூன்றுகாரணத்துள்யாது? துணைக்காரணமெனின், தப்போது கடவுள் நிமித்தகாரணமாகின்றது. முதற் காரணமெங்கே? மாயையெனின், மாயாசாமாய, என்பதற்குத்தமென்னை? இதுவெடுக்க [illegible] போதும், எனக்காட்டி [illegible] மெனவுமிக.

சிவனுக்குமுன்றுபாதிமம். [illegible] யாகமும், [illegible]. பாவித் [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] சுத்தப்பிரகாசம் [illegible] [illegible] அத்தக்காரணம் [illegible] [illegible] பிரதிபிம்போ [illegible]

[illegible] பஞ்சவிக்குமாது [illegible] யோபாதியென்பதாம்: [illegible] [illegible] [illegible] யோபாதியெனவும், [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] மெய்ப் [illegible] கருதுதாம். அத் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஆன்மத் [illegible] [illegible], அறிதலும் [illegible] [illegible] ளுக்கும். [illegible] [illegible] [illegible] எனக்கொள்க. [illegible] [illegible] [illegible] காண்டற்கும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மிக்கியமான தேகசம்பந் [illegible] [illegible] பாவிக்கலின் மித்தியாத்தி [illegible],

[illegible] காண்டலின் இர [illegible] [illegible] சக்கற்பிக்கும் சங் [illegible] [illegible] ததாத்தியாசமெனவும், தானல்ல [illegible] [illegible] அறிதலின் சத்தியாத்தியாச [illegible] [illegible] யாத்தியாசத்தின் இலக் [illegible]

[illegible] [illegible] நிருபாதிகத் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], சம்பந்த மாத்திரத்தி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] யாசமெனவும், படிகத்திற்பத் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஆத்மாவிற்கு கால் [illegible] [illegible] [illegible] யாசமெனவும், அவ்விய

[illegible] பிரதிபிம்பத்தை [illegible] நிலைபெற்ற [illegible] அக்ஞானமாகிய [illegible] தத்துவார்த்தமாகிய [illegible] கடந்துநின்ற [illegible] முகத்தையுடைய [illegible] சாக்ஷியாகிய [illegible] காரியமாகிய [illegible] பஞ்சதன்மாத்திரைகளும், ஆகாசாதி பஞ்சமகாபூதங்களும், தத்துவாத்திரயங்களும் [illegible] கொள்க.

இங்ஙனங்கூறிய அகங்காரமென்பது யாது?

அன்மசத்தியில் அகங்காரமென்பது, அகங்காரவிடமென்பது, [illegible] ரான்மா, [illegible] அகங்காரமென்பது ஆகியவன்றாம்.

இந்தத்தின் [illegible] தனதுசத்தி [illegible] பெற்றதின் [illegible] பின்னமாயிருந்தவன், ஆத்மாவாம். [illegible] தனதாக்கொண்டிருந்ததோ [illegible] நிலைமை [illegible] சத்தி. [illegible] அகங்காரமாகிய [illegible] ஆகிய [illegible] தீர்ந்ததென்க.

மேற்கூறிய இந்தவத்தைகளுள் சாக்கிராவஸ்தையின் இலக்கணமுணர்த்தல்.

பெருந்தலங்கிப்பூதமும், ஞானேந்திரியங்கள் கன்மேந்திரியங்கள்பத்தும், பிராணாதிவாயுக்களீரைந்தும், மனமுதலிய அந்தக்கரணங்களும், ஆகியஇவைகளோ டேயுள்ளிட்ட [illegible] ஆகிய [illegible] கண்டத்தைப் பொருந்திநின்ற இருதயமாகிய [illegible] விசுவனென்று நாமமுள்ளசீவனும், விராட்டென்று நாமமுள்ளஈசனும் ஒருங்கேகூடிநின்று, பலமுடன் [illegible] வன்னாதி விஷயங்களை [illegible] கூடியனுபவிப்பதில சாக்கிராவஸ்தை யெனப்படுவதாம். [illegible] முற்கூறியசான்றாகிய [illegible] இருதயகமலத்தில் விசுவனாகத்தோன்றி, விராட்டோடுங் கூடியிருந்து, நேத்திரஸ்தானமுன்னிலைபெற்று சகலவிஷயானுபவங்களை [illegible] புசிப்பது சாக்கிராவஸ்தையென்க.

சொப்பனாவஸ்தையின் இலக்கணம்.

பஞ்சமகாபூதமும், சித்தமும், புத்தியுமாகிய இவ்வேழினின் நீங்கிய பதினேழின் மயமாகின்றன்ன சூக்குமசரீரத்திலிருந்து, ஏனையாசதருணமும்,

[illegible]

[illegible]

[illegible] பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்.

சுழுத்தியவஸ்தையினிலக்கணம்.

[illegible] விருத்தி [illegible] பஞ்ச [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] காரணசரீரத்தில், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அந்தப் [illegible] விருத்தியென்னும் [illegible] சுழுத்தியவத்தை [illegible].

[illegible] அவித்தையான [illegible]; [illegible], [illegible] தெரியாமலிருந்தது [illegible] பிரகாசித்துக் [illegible] [illegible].

[illegible] காரணதேகத்திலுள்ள பிராக்ஞனும் [illegible] விஷயசுகமலப்பொருட்டு [illegible] ஆனந்தமனுபவிப்பதே சுழுத்தியவத்தையெனப்படும்.

துரியாவத்தையினிலக்கணம்.

இவ்வண்ணங்கூறிய சாக்கிரசொப்பன மூன்றவத்தைகளும், மூன்றுதேகங்களும், [illegible], அவற்றிற்குரியதானங்களும், இவையல்லாத பிரமன் முதலிய மூர்த்திகளும் [illegible] [illegible] சாக்ஷியாய் [illegible], [illegible] [illegible] துரியமெனப்படுவதாம்.

[illegible]

[illegible] மைத்ரேயபாதரிறைஞ்சுதற் குரியார்.

[illegible] பரிபாகத்தையடைந்த.

துரியாதீதாவத்தையிலக்கணம்

அப்பாகான்மாட்டத்தில் [illegible] துரியாதீதமெனச் [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] முத்திசாதனமாகிறது. [illegible]

[illegible] பரிசுத்திபொருந்தியவான்மாக்களுக்கு [illegible]

[illegible] சரீரத்தோடு விரா [illegible] ருத்திரனாகிய ஞானா [illegible] மாகிய [illegible] ருபமாகிய [illegible] தத்துவம் [illegible] தொறுப்பட [illegible] ஐந்தும் [illegible] ருத்திர [illegible] மொத்தும், [illegible] மெனவுங்கொள்க.

வி:—[illegible] அனுபவங்களாகும் [illegible], மனித [illegible] என்னை ?

விடை:—[illegible] வினைவன்றி மறைப் [illegible] வினையின்மையானும், மாணிடர்க்கு [illegible] ருத்தலானும், ஆகவிரண்டும் நீக்கியவிடம் ருத் [illegible] மென்க.

வி:—அத்தேசம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களோடுங் கூடிவிகசிப்பது சாக்கிரமெனவும், இவற்றில் [illegible] பதின்மூன்றொழிக்க, ஏனைய இருபத்து [illegible] தத்துவங்களோடும் விகசிப்பது சொப்பனமெனவும்; இவற்றில் [illegible] ஏனைய [illegible] தத்துவங்களோடும் விகசிப்பது [illegible] ஏனைய மூன்று தத்துவங்களோடும் விகசிப்பது [illegible], இவற்றில் [illegible] இரண்டு [illegible] விகசிப்பது துரியாதீத மெனவுங்கொள்க. இவ்வைந்தவத்தையுடன் [illegible] சமுதாயத்தின் சித்தியப்பிராயம் [illegible] சுரோத்திரியனு [illegible], விராத்திரியனுக்கு [illegible] என்னை ?

விடை:—[illegible] இவ்வைந்தவத்தைகளை புலவாயினும் விராத்திரியன் அறிவானாயின் [illegible] சஞ்சரிக்குமிடத்து அவ்விரண்டும் [illegible] இவ்விரண்டும் [illegible] மெனவும், சுரோத்திரியன் அறிவிலையாயின் [illegible] சஞ்சரிக்குமிடத்து அம்மூன்றும் இவற்றினடைப் போதன் [illegible] வெனவுங்கூறியதென்க.

[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
பலத்தாத் திசைப்புத் தறுதினக் காண்டாம்.

(இ-ள்.) [illegible] எ-று.

[illegible]

(இ-ள்.) [illegible]

[illegible]
[illegible]

(இ-ள்.) [illegible] எ-று. [illegible] என்பது.

[illegible]
[illegible]
காறு வாகி லெதுசத் தாதும்.

(இ-ள்.) [illegible] எ-று.

[illegible]

சில ஞன்பா னொன்றென இடப்பியிர்
நன்றெனல் போலு முரைப்பர் மிசைப்பிழை.

(இ-ள்.) சிலவெனக்பதும், அன்பாவென்பதும் ஒருபொருட்பன்பெய ரென்பது, உடலென்பதும் உயிரென்பதும் ஒருபொருட்பன்பெயரென்றும் போலும். இப்பிழை இவற்றின்மேலன்று, ஆயாதனைப்பார்மேற்று. எ-று. இல்லையபகலக்கூறுதும்.

[illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible], [illegible]

[illegible] அதுவே [illegible] வெளிப்படுதன்றி, வாய்தல [illegible].

(௩-ஆ.) அறிவைக் [illegible] அந்தக்கரணமாகச் சென்று ஆன்மா வெளிப்படுதன்றி [illegible] அறிவுக்கு வாய்தலன்று [illegible].

[illegible], [illegible], [illegible]. [illegible] [illegible].

[illegible], [illegible] [illegible], [illegible].

(௪-ஆ.) [illegible]: [illegible], [illegible], [illegible], இங்ஙனமல்லாமல் [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] சொல் [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible].

தாயுமானவர்.

"[illegible] [illegible] [illegible] காரணங்கள்
[illegible] வென்றும்"

[illegible]

[illegible]

(பொ-ரை. [illegible] சாக்கிரம் [illegible] ஞானசாக்கிரம் [illegible] யெனப்படுவதாம், பொருள் [illegible] ஞானத்தை [illegible] [illegible] [illegible] விகாரமெனப்படும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] யெனப்படும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சொற்பனமெனப்படுவதாம், [illegible] [illegible] முன்னிலையி [illegible] [illegible] ௯-௩.

இக்கேவலமையாவது [illegible] "[illegible]" [illegible] ஞானம். [illegible] [illegible] [illegible] ஒத்துக்கொள்ளுதற்குத் தடையென்னை? இதுநிற்க. [illegible] ஞானத்தில் மனமுமைந்தந்துத் தடையென்னை? [illegible] மித்தையெல்லாமாக் கேறும். [illegible] அத்துவிதானந்தமாந்தும், திரிபுடியொழிவுக்கு மிடமுண்டாம். உண்டாகவே, பரபக்கமிருக்கின்ற [illegible] [illegible] அக்கனமாயவமைதியே, சபாலமெனத்தக்கது. அக்கபாலமே மகாமௌனமாம்.

மெஞ்ஞானம்விரும்பச் ஞானநூல்பழகல், சடங்கள்விடல், இம்மூன்று மூலசத்தை மறக்கற்பாலதன்றுமையின், புவிமூன்றினுமுடைக்கோன்றமெனவும், அவை சாக்கிரமெனவும், ஞானேந்திரியங்களுக்கும் உலகுஞ் சாயாவடிவம் பொருத்தனைச்செய்தலின், மூன்றத்தப்பால் நான்காம்பூமிசொற்பனமெனவும், சத்துவத்தின் மனமூன்றுக்கப்பாற் [illegible] யெனப்படுமென வஞ்சமெல்லாம்

[illegible] சீவபோதநிலை [illegible] பொதுக்கே [illegible] [illegible] தானே [illegible] பக்குவமடையாதவ ராகும், அதனா [illegible] [illegible] [illegible] கைக்கொள்ளுதல் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

பிரபோதசந்திரோதயம் மோகவேதாந்தசாட்சி.

[illegible] [illegible] [illegible] பரித்து வயக்தன்
[illegible] [illegible] [illegible] கோடி சுரர்
[illegible] வானைக் தாக் [illegible] கோடி பாக்கி
[illegible] [illegible] [illegible] சிறைசெட் டானும்.
[illegible] கோடி [illegible] [illegible] கோடி
[illegible] [illegible] [illegible] தெய்வ மென்னிற்
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தென்னிக்
[illegible] [illegible] [illegible] போது மன்றே.

விவேகனேர்ந்தி முடிசூடல்.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நத்திரவைத்
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

தாமெய்து மெய்த்தி யோபிக் கந்தைசேர் துவளை கூர
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] முதலோர் [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] காளில்.

பிரபோதன் முடிசூடல்

தேவர் மனிதர் விலங்கு புள்ளா மிகரு மல்லென் றிகழுசா
யாவ னைவே யங்கேன் மன் னீர்த்திக் காவ்வா னைத்துமல்லே
னை யு கருவேர் மியக்கனைத்து மெப்பொழு னைத் தியக்கனைத்து
மானி ழுயாக்கு புயிக னைத்துங் காரண காரண்கு காவலனே.
பொங்கு கடலு மலையும் விண்ணும் புவியுஞ் சுராமனிடருஞ்
சிங்கர் புனியா மியனங்குஞ் சிவகோடி பிறவு மென்ன
வங்கள் குழாம ருபாதி யலற்றாற் பலவா யிருப்பதெல்லா
மெங்குஞ் சக்தி தாங்க யைபா யிருந்த தெனக்கென்றுன்.

திருவிளையாடல். அங்கம்வெட்டியபடலம்.

சிலைசிலையாய் பொருதுணர்த்து பற்றிக்கு கானபோரு விரி கெசெல்லப், புவிதிருதித் தருள்ளுமீராய் போதபார் தன்னவி யைப் பொத்திறின்ற, பலவலினிட் டகலவாமுமிழ்த்தமதி போல் விளங்கி யாம்போதிர் தலைவனடி சிழல்பெரிய யெலிர் பெற்பக் தழும்படை தான் றமியூர்கோயான்.

சுக்கிலயசுர்வேதத்தில் பைங்களோபநிஷத் 4-வது அத்தியாயம்.

"நானேபிரமம்" என்றறியாதவனுக்கு முத்திபுண்டாகிறதில்லை.

யசுர்வேதத்தில் வராகோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

என்னுடைய பூரணன்மாவைத்தவிர ஜகத், ஜீவன், ஈஸ்வரன், மாயை முதலியவைகளில்லை. அவர்களுக்கு நான்விலக்ஷணன். (இவ்விடத்திலான்மா வென்பது பிரமத்தை அறிவுறுத்தியபடியுடைத்து.) சத்தியமான பரப்பிரமம் நான் என்னைத்தவிர வேறொன்றுமில்லை. மகாகாசத்தில், கடாகாசம், மடாகாசம்போலச் சிதாகாசமாயிருக்கிற என்னிடத்தில் ஜீவேசுரர்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். (ஜீவேசுவரர்களாகிய) ஆன்மாவின் சிருட்டிக்குமுந்தி ஏதொன்றுமில்லையோ, அப்படியே முடிவிலும் ஏதொன்றுமில்லாமற்போனதோ, அதனாலது மாயையென்று விவேகத்திலே பிரம்மஞானிகளாற் சொல்லப்படுகிறது. மாயையும், அதன்காரியமும் அழிந்துபோனால், ஈசரத்துவமுமில்லை சீவத்துவமுமில்லை, ஆகையினாலே நிருபாதிகமான ஆகாசம்போல நான்சுத்தனாயும் சித்தாகவுமிருக்கிறேன்.

(இவ்விடத்தில் ஆன்மாவென்பதுபிரமம், நானென்பது சீவத்துவங் கடந்த துரியாதீதமானபிரமசீவன்.)

மேற்படி மூன்றாவதுஅத்தியாயம்.

அந்தப்பிரம்மம் நானே (நீயே, என்றெப்போதும் மௌனத்தை ஆசரி.

மேற்படி நான்காவதுஅத்தியாயம்.

சிவனேகுரு, சிவனேதேவன், சிவனேவேதம், சிவனேபிரபு, சிவனேநான், சிவனேசகலமும், சிவனைக்காட்டிலும்வேறொன்றுமில்லை.

வாயுசங்கிதை ஞானநிலையையுரைத்தவத்தியாயம்.

அறையுமிகச் சரசத்தி மாயையாம் மலத்தால்
நிறையுமுன மேமறைந்து நின்றறையு மான்மாவை

[illegible] அடைந்தே—
[illegible] நாத்சான்.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] சாற்றினோம்.

[illegible] முரைத்த அத்தியாயம்.

[illegible] சிவான் பாபாங் [illegible] சொல்லும் [illegible] கேண்மின், [illegible] வான்போத [illegible] தாக்கவர்க் கிடக்கின [illegible] தெரிவித்த [illegible].
[illegible]

[illegible]

[illegible] முன் னை, [illegible] குறித்திடின் [illegible] [illegible] புணர்ந்தின்பமர்தரு [illegible].

மேற்படி ஆன்மாரூப விவேகமுரைத்த அத்தியாயம்.

ஆதலால் [illegible] பக்கான்மா
பாபமும்
போதரு [illegible] வுன்மாவாப்
[illegible]
ஏதது [illegible] பாவகத்
தெரிக்கு [illegible] மாலையுங்கற்
றோதலுந் [illegible]
[illegible].

[illegible]

[illegible]

[illegible] சயாத்த [illegible] வத்தியாயம்.

[illegible]

[illegible]

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோகமுரைத்த வத்தியாயம்.

[illegible]

காசிகாண்டம்.

இலிங்கோற்பவ கதிசொன்ற [illegible] [illegible]

க [illegible] யும், [illegible] செய்திகள் வணக்கு வாரே.

பாகவதம்.

[illegible]
[illegible] னெண்பெருந் [illegible] தன்
[illegible] பாப்பால கடக்கின்
[illegible] பதித்தே.

அமுதசாரம் அணுப்பிரவேசம்.

ஆவ கடக்க [illegible] யினைத் தப்பு நாத
யானைத் தானின்ற வாறிருக்கும்—பொறிகளெண்
பத்தாயான் காயத்தா னாகப் படைத்தவற்றன்
சித்தனார் [illegible] சே.

சிவஞானபோதம் 4-ம். சூ. மலையாதிலோவென்னும் வெண்பாவையும், "இந்திரியங்களைக் [illegible] சித்தமாதும், மேலும் [illegible] அகங்காரத்தின் [illegible] சித்தமானுங் கண்டுகொள்க." என்றுரைப்பிருப்பதைக் கண்டுகொள்க.

சிவஞானசித்தியார் 4-ம். சூ. 24-ம். செ.

தோற்றுபாவக நடத்துத் தொக்கும் [illegible] யிபக்க முந்நீர்த்
தோய்ப்பாரிற் சொல்லும் [illegible] செறுத்தவோர் செய்தி தானும்
பார்ப்பாய [illegible] பாநிவோர் பரிச போதும்
ஆர்ப்பாய காயந் தன்மை பாண்பாகின் [illegible] மாறே.

திருமந்திரம்.

சாக்கிர சாக்கிர மாதி தனிலைந்து
மாக்கும் மலத்தை மைந்து மனவாதி
போக்கி யிவற்றொடும் பொய்யான வாறாறு
நீக்கி நெறிநின்றோன் ஞானியே மிக்குமே.

இந்திய பஞ்சக் காண மிவையுயிர்
வந்த [illegible] டலன்று வானது
தந்திடு [illegible] தாற்றம் புருடனை
முந்திய [illegible] முதலிலே.

புன்னை நிகழ்ந்ததோ மாட்டாதது புன்னைமுகமொத்தா
பின்னைப் பெருமான் மாதர் போற்றிட்டுத்
தன்னைத் தெரிந்து கண்டாலடைந்த தலைவன்றன்
மன்னிச செயமாக வாராது பசுவே.

உள்ளம் பெருங்கோயி லூனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானுக்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே.

"பிராணனல்லா தியோர் பேதையுலகம், குராமென்னும்."

அன்றிய பாச இருளுமஞ் ஞானமுஞ்
சென்றிடு ஞானச் சிவப்பிர காசத்தா
லொன்று மிருசுட ராதித்த னெதிரப்
துன்றிருள் நீங்குதல் போலத் தொலைந்ததே.

கடங்கடந் தோறுங் கதிரவன் றோன்றி
யடங்கிட மூடி மறைத்திடுங் காண்
விடக்கொண்ட கண்டனு மெய்யுப காயத்
தடங்கிட நின்றது மப்படி சாமே.

சாம்பிரதாய சிந்தனை.

பக்ஷோத்திடாகிற விஷட்த்துக்கு சூரியமாகிரமயில் நான்மயர்த்தாயிருத்தும், தன்னைப்பாராமல் தன்கண்ணைக் கொத்திவிட்டது; தன்னைப்பார்த்தால் கொடாது. தன்விடாபகத்தைப் பார்த்தபோது, தன்னிச்சையென்று தெரிந்தது, இதுதன்னிச்சையென்று பார்க்கின்றதற்கு வினைவேண்டியதில்லை. மயிலானது—குஞ்சரத்தையுங் கொல்லும்படியான விஷமுள்ளபாம்பைப் பிடித்துவிழுங்குஞ் சக்தியுள்ளதாகியும் பெரியஜந்துவாகியுமிருந்தும்; சிறியஜந்துவாகிய பக்ஷோத்தியைக் கண்டவுடனே, தன்னைப்பார்த்தால் கண்ணைக்கொடாது, தன்னைப்பார்க்காமல், அதற்குப்பயமடைந்து சமீபத்திற்சென்று கண்ணைக்காட்டியவுடனே, அதுகொத்துகின்றது. எப்போதுகண்ணைக்கொடுத்ததோ, அப்போதேதன் பலங்குறைந்துவிட்டது. அதுபோலத், தூலமென்னும் மயிலானது சத்தாமாத்திரமாகியும், அவஸ்தாத்திரய, முதலியவைகளைச் சாக்ஷியாகவிருந்து அறியுஞ் சக்தியுள்ளதாகியுமிருந்தும் அசத்தாகியும் அல்பமாயுமிராநின்ற விஷயத்தைப் பார்த்தவுடன், தன்னைப்பார்த்தால் தனதுஞானங்கெடாது. அங்ஙனந்தன்னைப்பார்க்காமல் தன்கண்ணாகியஞானத்தைப் பக்ஷோத்தியாகிய விஷயத்திற்குக் கொடுத்துத்தனது வியாபகவிளக்கத்தையுமிழந்துவிட்டது. ஆதலால், விஷயவாசனையினிறவைச்செலுத்தாமல், தனதுஞானவிளக்கத்தை விடாதிருக்கவேண்டும்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] 21

[illegible] [illegible] கலசம்
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] போல்
[illegible] [illegible].

[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] போல்
[illegible] [illegible].

[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible].

[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] பமொக்கும்
[illegible] [illegible] காட்டிமொரு
[illegible] [illegible] போக்குமே.

பொருத [illegible] புணர்ச்சித் தடையுடன் போக்கின்று
[illegible] [illegible] பொருளின்பம்
[illegible] புணர்ச்சி [illegible] வளர்வதென்ன
ஆய்ந்த [illegible] [illegible] மருந்தான [illegible].

[illegible]

[illegible]

தாயுமானார்.

[illegible]

நான்காஞ் சூத்திரம் முற்றிற்று.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை

[illegible] சூத்திரமுணர்த்துகின்றது.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்.

விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்வின் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

(இ-ள்.) விளம்பிய வுள்ளத்து = ([illegible]) [illegible] போல, மெய்

டைய் காண்டக்கரு [illegible] சாக்கிரத்தில் செவிடாதி ஞானேந்திரியங்க ளைத் தந்து [illegible] பற்றவிடயங்கட் [illegible] மனவிட்டிருந்துத் தம்மையறிய மாட்டா, ஆக்கையைப்போல, தாக்குமாயின் = (அந்தக்கரணமுஞ்சேனும்) தனைப்போலச் சொப்பனசுழுத்தி ல் தத்தமக்குரிய விடயங்களையறிந்து தம்மையறிய மாட்டாது. தம்முள் மூன்) காந்தக்கண்ட பசாசத்தைப்போல அசத்தான சொரூபஞானமதின் முன் தேகேந்திரியகரணங்களாகிய இவை கள் காந்தக்கல்லின் முன் இரும்பசேதனமமைபோல அங்ஙனமேயாமென் றபடி.

இந்தத்தேகேந்திரியத்தேடுந்தன்னுடைய [illegible] தனையுரைத்தது. என்னை? [illegible] அறிந்த தன்மையனவாகிய புலன்கள், அறியப்படும் தன்மையனவாகிய, சத்தமுதலிய விடயங்க ளாகுமாயின், காணக் கண் புலன்களாகவும், நீங்கள் அந்தக்கரணமாகவும். உடம்புதன் ஜீவனுக்குடைமை யாம். ஆதலின், [illegible], [illegible] கூடல்நிலைபோல உளதாகவும், [illegible] அதனோசேதனனைக் கொடல்தவிர்தற் கும்: இவ்வாறு [illegible] [illegible] போன்று, ஜீவ சாட்சியாகிய [illegible] இருக்கவேண்டுமேயென்னுஞ் சங்கையால் [illegible] [illegible] கூறுகின்றனர்.

[illegible] வேண்டுமேயன்றென்பது மிர்ந. [illegible] யுக்திபூர்வகமும், அங் ஙனஞ்செல்லுகொட்டாது தானேயமைப்பதனது, ஞானதப் பிரத்தியட் சானுபவமும். [illegible] பத்திபூர்வகமெனவும், அறியத் தருமேனையுணர்த்தல் அனுபவபூர்வகமெனவும், கொடற்கிடையுமாறுகாண்க. [illegible] ஆசாபத்தசருமேல் [illegible] மின்னாவாறுபோன்று. தன க்குமேலொன் [illegible], தானுமின்மையதன்றிலதுவதாம். அத னைக்காண்டற்கேதுவன்று [illegible] காணல்வேண்டும். அத்தப் [illegible], இக்காரிய பேதமெனக்காட்டற், இச்சூத்திரம் கூறப்பட்டதென்க.

எனவே, அனுபூதியில்லாவிடத்தில் வையத்திபரநெனக் கண்டாம்.

(உ-ம். தப்பைறியப்படும் நாயகரவெனக்)

எண்சீர். வுபகிடதம்.

விடயமதிக் இந்திய்பொறிகள் விடய மாமேவ
மிக்கவோதி பறிகளைப் பொறிக ளாமேல
வடையனதி செனைக்கத் காண மாமேல
வதியைமதிக் இந்திரியாட்சி செ னுமேல

தடையறிவான் றனைப்பற் றொன்று மேலாந்
சாட்சியையோன் றையப்பக் தருமோ தானு
மிடையறிவான் றிலகுமெனி லதனைக் காண்டற்
கேதுண்டா மதுவாகி யிருந்து காணே.

தமிழருள்கார்த்த்கண்ட, பசாசத்தைவயே=ஒப்பற்றகருவேயுடைய ஆன்ம ஞானியற்றின், சந்நிதியில் காந்தக்கல்லின்முன் னிரும்புகளசையுமாறு போன்று, தேகேந்திரியகரணங்க ளசையுமென்பதாம்.

உதாரணம். கைவல்லியம்.

செய்கையுஞ் செய்விக்கையு மற்றிருக்குங் காந்தச்
சிலைமுன் னிரும்புகள் சேட்டிக்கு மாபோற்
செய்கையுஞ் செய்விக்கையு மற்றிருக்கு மென்முன்
சடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யு
மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப
விவகார விருத்திக்கும் விருத்தி தானு
மெய்கலந்த சபாதிக்குஞ் சாட்சி பேரான்
வெயில்போலென் றுரைத்தவனே விபுவா கர்த்தன்.

(பொ-ரை.) தன்வினையாகியசெய்கையும், பிறவினையாகிய செய்விக்கையுமின்றிச, சும்மாவிருக்குங் காந்தக்கற்களாலமைந்த பர்வதத்துக்கெதிரில், இரும்புகளெல்லா மசையுமோ அதுபோல:— செய்கையுஞ் செய்விக்கையுமின்றிச், சும்மாவிருக்கின்ற வெனக்கெதிரிற் சடரூபமாயுள்ள சகலவுலகங்களைத்தும், பற்பலகிருத்தியங்களைச் செய்யாநிற்கும்:— தேகசம்பந்தமான ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங் காரணமாக வெழும் பற்பலவிகற்ப ரூபமாயுள்ள விகாரச்சேட்டைகட்கும், சகலவிருத்திகளுந் தானாகவிளங்கிய வாத்மசம்பந்தமாகவெழும் சொரூபசமாதிக்கும்:—தன்முன்சகலவுயிர்களும் பற்பலகிரியைக ளியற்றற்குச் சாட்சியாகின்றன்ன சூரியனைப்போல, சாக்ஷியெனத் திரட்சகக்கலங்காது நின்றேனெவனோ, அவனே யிபுவனத்திற்கும் விபுவாயுள்ள மாகர்த்தனெனப்படுவோன். எ-று.

செய்கையுஞ் செய்விக்கையுமாவது; அசைத்தலையுமசைப்பித்தலையு மெனக்கொள்க. காந்தமலையானது அசைக்கவுமில்லை யசைப்பிக்கவுமில்லை யிங்ஙனமிருக்க இதின்னெதிரி லிரும்புக ளசையுமாறு போன்று; உபாதிரஹிதமாக விளங்குநா னசைக்கவுமில்லை யசைப்பிக்கவுமில்லை யிங்ஙனமிருக்க எனக்கெதிரில் சமஸ்தவுலகமு மசையுமாதலால் என்முன் னுலகமெலாஞ் சேட்டைசெய்யுமெனவும்; சகலவுயிர்களுந் தத்தங்கிரியைக ளியற்றற்குச் சாட்சியாகின்று

[illegible] அந்நவிகாரமென [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விகாராதகா [illegible] அக்கிரியை யுடைமையைக். [illegible] [illegible] கிரியை, யென்றுப்பற் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விருத்தி [illegible], மெய்ப்பொருட்ச [illegible] [illegible] விருத்திகாறுமென்றது [illegible] [illegible] [illegible]. பெறுகே, அன்மாவே சத்தி [illegible].

உதாரணம் திருமந்திரம்.

அறிவொன் றிலாதன வையேழு மொன்று
மறிகின்ற வென்னை யறியா திருந்தேன்
அறிகின்ற நீயென் றருள்செய்தா னந்தி
யறிகின்ற நானென் றறிந்துகொண் டேனே.

[illegible] கண்மூக்குச் செவியென்று மெய்த்தோற்றத்
தப்பாய வாதக் காய மகிழ
வெவ்வா [illegible] திருமிமை பட்ட வாடலாற்
கவ்வாயி வாகினா [illegible] கண்டதே.

[illegible] மான [illegible]
சித்தத [illegible]
பொய்த்தவை மாயமு போயிடு மவ்வழி
தத்துவ [illegible] தகாத வெழுத்தே.

தன்னை யறியா துடலைமுன் றானென்றான்
றன்னைமுன் கண்டான் றுரியந் தனைக்கண்டா
னுன்னை யறியு முபதேச மொன்றாக்காற்
பின்னையும் வந்து பிறந்திடுந் தானே.

[illegible] மறிவு மறிவு தனைவிட்டு
[illegible] யறிந்து [illegible]
[illegible] யறிந்த வறிவினை [illegible]
[illegible] யறிந்த [illegible] னாமே.

[illegible] (14-ம் [illegible]) " [illegible] " என்றுகூறியிருந்தது [illegible] " [illegible] காந்தக்கல்லின் [illegible] [illegible], அக்காந்தக்கல்லும் [illegible] சிவஞானபோதத்தில் [illegible] " என்று கூறியிருக்கின்றார். [illegible] சிவஞானபோதத்தை [illegible] சிவஞானபோதத்தின், [illegible] (சிவஞானசித்தியார்) " [illegible] " என்று கூறினார். [illegible] சிவஞானசித்தியார் [illegible] உண்மை [illegible] காந்தக்கல்லின்முன் இரும்பு தொழிற்படுவது போல, [illegible] உலகம் தொழிற்படுகின்றது என்பதில், [illegible] காந்தக்கல்லின்முன் இரும்பு தொழிற்படுவதுபோலப் [illegible] [illegible] இரும்பு [illegible] [illegible] உலகம் தொழிற்படுகின்றது என்பதனைக்குறிப்பதாம். இதைக்குறித்துப்பல செய்யுட்களும் செவ்வனே விளக்கும்.

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோகமுரைத்த அத்தியாயம்.

மாயையைக் கருத்தவாய்மா (பிரமம்) மாயையாற் சகத்தனதாகு
மேய்வரு நடத்தித் தொன்மை யின்றியே நிலையு மெல்லா
நாயகனை யென்கொ லென்னிற் காந்தமுன் னிரும் பூசி
போலுறவென் றுளிர்ந்த விருஞ்சக நடத்து மன்றே.

பிரபோதசந்திரோதயம்.

போர்த்தவிகா ரந்தீ ரும் பொருந்தாது தன்னியல்பிற் பொருந்தி நிற்பக். காந்தமணி யாதிருந்தும் அக்காரத்த் தெறிருசி கப்பித் தாற்போல், வரப்புலைதன் (பிரமம்) சந்நிதியின் மாயையிகா ரம் புரிந்து மனிதருஞ் முற்றி, மெய்த்தபெயர் மானதனென் றேத்த வோதுர்க்கமை யின்றுள் மன்றே.

கீதாசாரம்.

இருக்கினு மசேதனத்துக் கிச்செயலுண் டோவெனவே
உருக்குபடாக் காந்தமுன்னி லூசிகளென் றவரே.

(இ-ள்.) இருக்கினும் (சகத்தப்பசத்தின் சந்நிதானம்பற்றி) யிருந்தா லும், அசேதனத்துக்கு—சடமாயுள்ள (சரீரத்துக்கு), இச்செயலுண்டோ—இக்கன்மாதிகளைச்செய்யத்தக்க செயலுண்டாகுமோ, எனவே—என்றுக் கனன்கேட்க, உருக்குபடா—அக்கினியிலுருக்கப்படாத, காந்தமுன்னில்—காந்தசந்நிதானத்திலுள்ள, ஊசிகள்—ஊசிக்குக்கம்பிக்குஞ்செயலுண்டாதல் போல, என்றவரே—ஆன்மசந்நிதானத்தினாலன்றே சரீரத்திற்குக் கன்மச் செயல் காணப்படுமென்று கூறியருளியவரோர். எ-று.

சிவதருமோத்திரம்.

இயக்கிலுட லுயிர்கிருத்தி யெளிதிற்புணர்க் கியந்திரத்தின்
இயக்குவிக்கு மிறைபாவ னெனிற்செறிந்தான் டிறைவனுக்கு
இயக்கமிருந் தெல்லைப்படு மிராவிக்கே யதனில்லை
இயக்கமிரும் பெய்தியிடின் காந்தத்து மில்லைத்தொழிலே.

எ-து. சேதனசேதனப்பிரபஞ்சத்தை இயக்குவிப்பானெனின் அற் றன்று, சகடையைக்கருவியைக்கொண்டு இயக்குவிப்பானொருவன்போல உல கத்தையடுத்துயாண்டுமியற்றுவனென் கேள்வியெனின் அகர்த்தாவுக்குத் தொழி லுண்டாக வேண்டியெனின் அதுஅப்படியல்ல; பெரியவிலத்துள்ளார் தொழில் செய்வதற்குரியனகல்லவே; அதுவல்லாமல் காந்தக்கல்லின்முன் இரும்பு சேட்டிக்கப்பெறுதல் காந்தக்கல்லின்றொழிலல்லவே; ஆகையால் கர்த்தா

[illegible]

பிரமகீதை ஐதரேயவுபநிடதார்த்த முரைத்தவத்தியாயம்.

நின்பாத் திரமா யுள்ளவெலாஞ் சிவனே திகழ்வான் யாதுக்கும்
முன்னாத் திரமா மெல்லவெலாம் முற்று மவனே மொழியுற்ற
தன்பாத் திரமா மன்மாவென் றவைக்கு மாமத் திணையுடையான்
தன்பாத் திரமே யாகிடவத் தன்மை யான சங்கரன்றன்.

மேற்படி தைத்திரீயவுபநிடதார்த்தம்.

செய்வான் செய்யிப் பயன் செட்டும் பொருள்செய் கருவி செய் தொழிலென், றைவாய பொருளும் வேறாய்ப் பாவகித் தோன்று மறையதனால், செய்யா ஞான மறிபொருளு மறிவோ னென்னப் படும்பேத, மெய்யா மிறைவன் றருவதனா லெல்லாத் தானும் விளங் குமால்.

அறைபு மறைபா லாகமத்தா லறியா னுகின் மற்றுந்தா
னறிவ தொருபா டையிறைமே பறைவா னென்று மயையுநவே
யிறைமை படைத்துச் சேதவித வித்தும் பாவ போகேத்தும்
பிறிவொன் றறமே சிவன்றன்னை யோகத் தாலே பெறலாமால்.

இந்தப் பிராண மானந்த மாயா னுண்டா மிலக்குவதின்
கெந்தப் புறடன் முன்பாக வெல்லா மிபமாக ஏற்றுக் [கின்று
தொந்தப் படவெத் தொழிறுஞ்செய் தேவன் றொழிலந் திருக்
கந்தப் பரமே பரவர்க்கு முள்ள மன்மா வாகின்றான்.

சூதசங்கிதை பராசத்திவிசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

பரவுதா னென் றைந்தை மன்யாவி னின்றும்பல் லுலகமுஞ்சேர்
மேவுசி வனுமிச்ச ஞுமாமா சத்தியும்மே னல்லாம்பர
வோவில்சபம் பூரணஞ்சிவஞான முன்னவனு முயர்வுபூண்டோன்
தாவிச்சா ருவமேமயன் போன்றுசத் தானுசித் தனையுமாமென்றும்.

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோக முரைத்த அத்தியாயம்.

சொச்சமாய்ச் சாந்தமாகிச் சூக்கமாய் நன்றுப் நானும்
நிச்சயம் ஞான மாகி யெங்கணு நிறைந்த தாகி
அச்சமில் தமத்துக் கப்பா லாபமே கவமா மென்றும்
எச்சமி லான்மா வென்றுனன் றினிதுண தென்பர் மேலோர்.

[illegible] தைங்கள் திபக்கள்
[illegible] க்கையைக்ககைகளைத் துபன்றும்
[illegible] யாதி யக்காத் பல்லைகான்று
சொற்கவின் [illegible] இகழுாய் வியத்தபன்றே.

உழிதரு [illegible] கருத்தையன் றுண்டோவென்று
தகு [illegible]
[illegible] ஆன்மாவாரந்
தொகுத்து [illegible] துறு [illegible] தனியமாமால்.

பொருவிலைத்துநாமகைதுக் காணதை புரிந்தவர் புகன்றவான்மா
விருந்த வியாபகமென்னும் வேயுதத் துவக்கட்கெல்லாம்
கரியதாமென வழுவைப் பகுத்துவுங் கடந்துநின்ற
அரியதா [illegible] மெனியென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

இலிங்கபுராணம். தியானவிதி யுரைத்தவத்தியாயம்.

காரிய காரணங்கள் யாவையுங் கடிசோன் றில்லாத்
தாருபான் [illegible] பயறியென் றறிந்து கொண்டோன்
[illegible] தென் றெண்ணி
[illegible] திருப்பனன்றே.

[illegible] அறிவுறுபாடை தனக்கன்றுதலின் சத்துஞ் சித்தும் அபேதமாமெனக.

திருக்குத்திரிசியவிவேகம்.

இக்குணங்கள் போலி யதார்த்தமா மென்றிரண்டின்
பொய்க்குணங்கள் போலுங்கில் மெய்யாமோ—பொய்க்குணங்கள்
விட்டிவைக் காணின் வெளிபோல் விடாதாகில்
விட்டுவிடும் [illegible] விண்.

எ-து இத்தச்சசிற்தாண [illegible] குணங்களும் போலியதார்த்த மென்று இருவகைப்படும். அவற்றுட்போலிக்குணங்கள் யதார்த்தகுணங்கள் போல மெய்யாயதனிலும் அவ்யதார்த்தகுணங்களாகுமா? ஆகாவே. ஆதலின் போலியாகிய அப்பொய்க்குணங்களைவிட்டு மெய்க்குணங்களையே விடாது காணுங்கால் [illegible] த்துணங்களும் வெளியின்கண் [illegible] விளக்குமாறுபோல விளங்குமாதலின் அவ்வியதார்த்தகுணங்கள் வெவ்வேறுமென்றுரைத்தல் வீணென்றிப் பயன்படாவாம். எ-று.

பிராதிபாஸிகசத்து. வியாவகாரிகசத்து, பாரமார்த்திகசத்து [illegible]
கற்பிக்கப்பட்ட [illegible]
இடம், காலம். [illegible] கண்டிக்கப்பட்ட
[illegible] என்
[illegible]
[illegible]
வும், [illegible]
[illegible] காலம். [illegible]
[illegible] பரிபூரணப்பொருளையும் [illegible]
[illegible]
[illegible] ஆதாரமாகவும்
தோன்றி பரிணமித்து [illegible]
[illegible]
சத்தாகவும், இவ்வுபாதி [illegible] தாரங்களை
[illegible]
[illegible] பரிபூரணமாய் [illegible]
[illegible] போலவும் பிரதி
பிம்பித்ததுபோலவும் தோன்றுகின்ற [illegible]
தோருமான்களாகவும், இத்தகைத்தாக்குப் பயனுடைய பிரிவுகளைத் [illegible]
[illegible]
மாயிற்று, இத்தகைத்தாகத் தோன்றும் [illegible], பிரமாநந்தம், [illegible]
நந்தம், முக்கியாநந்தம், [illegible], வித்தையாநந்தம், ஆத்மாநந்தம். அத்துவி
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
காப் பொருள், இடம், காலம் [illegible] பரிபூரணமாயிற்று.
இத்தப்பரிபூரணமென்றே பொருளிடங்காலங்கட் குரியதுபோல [illegible]
மாகத்தோன்று மொன்றுபரிபூரணமாகக் காணப்படுகின்றதி ஆதாரம்போல
[illegible], மெய்க்குணங்கள்போலுதிக்கின் மெய்
யாமோ? இக்குணங்கள்போலி யதார்த்தமென்றிரண்டுநிலைவும், அம்
மெய்க்குணங்கள் வேவ்வேறுபடாது ஏகத்துவமாமென் றவைகையால் விளக்
கப் பொய்க்குணங்கள் [illegible] வெளிப்போல் [illegible], அவ்
வேகத்துவத்தைச் சமாதியின்கண் [illegible]
[illegible]
வரும். இவ்வண்ணமறிவது பொய்க்குணங்களே மெய்க்குணங்களாகக்
காணின் மெய்க்குணங்கட்கு ஏகத்துவங்கூடாதெனக் கொள்க.

பிரதிபலித்தவரியபக, [illegible] சத்தியப்பொருளாகக்
கப் பிராதிபாஸிகசத்து, [illegible] பிரதிப

வத்துக்களைக் கண்காட்சி யேந்துதற்காகக்கொண்டவிடயகாரியசத்தை. மீது நின்றுடன்கிடக்கும் சக்கரன்றன்: அதாவது வேதத்திற் பிரதிபலிக்கத்தோன்றிச் செட்டத்துப் பிம்பமாக் கிரகிக்க பாசமார்த்திரசத்துவனாடியும் இம்முன்னையும் போலிக்கத்தென்றல்: இவைபோருபோதுவடையத் தருபோலிலக்கணமைபற்றி யென்க.

கேள்வழுதம் பிரமமெனக் கொல்லப்பட்ட சான்கைபற்றிப்பிறந்தது அநிர்வசனமைப்பிரி. அவ்வநிர்வசனமையொத்தவானியற்கைமான்பின்றது காரணகாரியமோகாதிபற்றி. அந்தனமாயானும் சித்திரமின்னவர்கே யெனின். அவித்தையாயெனச் சடமிவிகடியாயுள்ள முக்குணமே பாதி யிவ்வாறிருக்கவேண்டும். உண்டாகுந்தப்பற்றிரான்றிக. காரண மாகிய அவித்தை மாயமென்றிரண்டுபோதியும், காரியமாகையாற் சடமிட விட்ட நுக்குமமென் றிரண்டுபோதியாகிடஇவற்றுள் சித்து அவித்தையா மையென்பதற்றின் சிறப்பிற்றும் மற்றதற்றுள் பிரதிபலித்தற்றும். அக்க ளாம் தைப்பற்ற சித்துருப் பிரகடன்தமெனவும், பிரதிபிம்பித்தலித்தற்று கன், சேடனாவைகாம்; இக்காரணமும் போலிகைத்தென்றது முறைத் முணக்கட்கெத்தக் காணப்பட்டயிர்ப்பத்தன்மை யாதலினென்க.

அசத்தாயின் நீவேயாக்களுக்குக் கடன்தபிரமம் யதார்த்தமெனவும், சகத்தெல்லாம் பொய்யது அயதார்த்தமெனவுஞ் சுருதிகூறுவதென் னெனின்; சகலவேதமுஞ் சத்தாவிடத்தன்று கடன்தபிரம மாதலைப்பற்றியும், இவ்வுலகம் பொய்யென்றது; தன்னைப் பிறர்க்காவாறு காணும் பகாகாயத்தையன் றப் படாமையுந் தோன்றாமையும் பொன்றுதல்போலத் தன்னைத்தானே தன்றுதல்பற்றியென்க.

உணவிற்கெல்லாம் உத்தியாலெண்ணிறந்தருக்க பேதங்களென்றதை: பஞ்சேந்திரியமென்னும் முதற்கண் பரிசமென்னும் ஓரறிவுயிராயுள்ள புல், பூடு, செடி, மரமுதலியவை யவ்வோரறிவாற் சுகிக்குஞ்சுகமும்; அதனினுமிக்கது பரிசம், இரசமென்னும் ஈரறிவுயிராயுள்ள இப்பிசங்குமுதலியவை அவ்வீரறிவாற் சுகிக்குஞ்சுகமும்; அதனினுமிக்கது பரிசம், இரசம், கந்தமென்னும் மூவறிவுயிராயுள்ள கறையான், எறும்புமுதலியவை யம்மூவறிவாற் சுகிக்குஞ்சுகமும்; அதனினுமிக்கது பரிசம், இரசம், கந்தம், ரூபமென்னும் நாலறிவுயிராயுள்ள தும்பி, வண்டுமுதலியவை யந்நான்கறிவாற் சுகிக்குஞ்சுகமும்; அதனினுமிக்கது பரிசம், இரசம், கந்தம், ரூபம், சத்தமென்னும் ஐயறிவுயிராயுள்ள புள், விலங்கு, மக்கள், அசுரர், தேவர் முதலியவை யவ்வைம் பொறியாற் சுகிக்குஞ்சுகமும், இச்சுகம் முத்தியிலொத்தாலேதனும் மக்கட்குப் புத்தியும், தேவர்க்குப் புத்தியோகசித்தியும், திரிமூர்த்திகட்குப் புத்திசித்தி யுடன் சர்வஞ்ஞத்துவமுதலியகுணங்களும், பஞ்சகிருத்திய தாரதம்மியமும், பஞ்சதாரதம்மிய சுகமுமாமென்க.

இவற்றினும்மேலாய எவ்வகைச்சுகங்களுள் விடையபாகத்தம் ஆயில் வைத்தாலுண்டாகுஞ்சுகம். இருபத்தைந்தத்துக்கேதுவாயுள்ள எண்ணிறந்தசுகங்

த்தெடுத்தனுரைனான்றாட்டுக்க, இதனைவேறுபிரித்த விடுநிரார்ந்தத்தைக் கேது வாயுள்ள ஞானக்ரமுதலியவற்றைச் சேர்த்துக்கூறியது: எனையவிடயகம் உபாதிப்பிரயோகமேயத்தாலும் இப்பாலிக்கனைக: பிரத்தியட்சஞானத்தாலும் தெ ரிதல்படாமையும்; கைப்போருமில்லைக் திரிபுடியற்றிருப்பதிரைறுமென்க. இதனை யே ஞானாகமென்றது உபாதிபற்றிக்கத்தாலும், சித்தாவிக்காரத்தாலும் கூடாதென்க. இதனைப்பிரகஸ்பதிபகவான் இந்திரனுக்கு ஆவிக்கனைகமே சுவிடன்றது: சவிப்பானைக்கண்டு சவிப்பதுஅரிதரிதெனக்கருதி. இச்சகம் ஆன் மாக்கினைக் கெடுக்கத்தக்கதாயினும் இதனின்மூழ்கித் தெளிந்தாலன்றி யிம்ம யக்கமறாமையானும், உபாதிவிராக்கியத்தாலற்றதுபோர்க்காணிறு மவித்தை கெடாமையாலற்றதன்றாமையானும், இம்மயக்கமறாவிடத் தன்மைகூறிறு மதனைத்தற்பாலதன்றாமையானும் இம்மயக்கத்தாருக் கிதுவேமுத்திகமெனக் கவனமாகக் கூறினதேயன்றி முக்கியமன்றென்க. இதனையவர்கூறிய மதமு ணாலறியலாயிதன்சருக்கத்தை புரைச்சிறப்புப்பாயிரத்துட்காண்க.

இனிப்பிரமாநந்தமாவது: கேவலாவத்தைநயிலுதிக்கு மாநந்தமாகும். இக் கேவலாவத்தையாவது கனவிற்சின்னஞ்சின்னமாயுள்ள வடிவங்களைப்பலவாறு இடைவிடாது கற்பித்தலின்கண்ணும் அதுபற்றிச்செய்யும் இச்சாஞானக்கிரி யைகளின்கண்ணும் அதுபற்றியுண்டாகுஞ் சகதுக்கங்களில் மொத்துண்டவின் கண்ணுமுண்டா மசதியாதலானு மினையாவுஞ் சத்தியமெனத் திடக்கொள் ளுந் தாற்பரியத்திற்கு இவ்வசதி யாறுதல்பற்றி யினையியான் றதேதான்றும் பாழென்பதிறைறு யிவ்வசத்தகேவலத்தி லுதிக்குஞ்சகத்தை நின்மலத்திலுதிக் கும் பிரமாநந்தமென்றது: விடையாநந்தமனைத்திலுள்ளுந் திரிபுடியற்று வெறு மோரஞ் சவிப்பதற்கு இதுவே மேலானநிலையாதலாலும் சுனைவுகனவுகளிலுண் டாம் அலுப்பாற்றுதற்குத் தக்கஇடமதுவாதலாலும் இச்சகமான்மாக்கட் கின் றியமையாமையானும் இதுபோன்றசுகம் விழிப்பின்வேறின்மையானும் விடை யாநந்த சுகங்கட்கெல்லாம் இதுவே பிரமாநந்தமென்றறிக. திரிபுடிக்கசதிகா ணுக்கால் விருத்திகட்கோய்வுண்டாம்; அவ்வோய்வுகண்டவிடஞ் சும்மா இருப்பதற்கிடமாம்; அங்ஙனஞ்சும்மா இருப்பதேசுகமாம். இவ்வசத்தகேவல சுகத்தை நின்மலத்திலுதிக்கும் ஆநந்தமுதலியவற்றோடு சேர்த்துக்கூறியது; அவித்தையொன்றொழிய மற்றைய விருத்தித்திரிபுடிகளின்றித் தான்மாத்திர மிருக்குந்தன்மைய தாதல்பற்றியென்க. அவித்தைபற்றதால் இதுவும்விடயாநந் தத்துக் கன்னியமன்றாயிருக்க, இதனைவேறுபிரித்தல் விடயாநந்தத்திற்குப் பின்வைத்துக்கூறியது: ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்தாற்கேயே ஆவிக்கனைகம் போலாது ஞானகாரத்தாற்கேயே திறவாதல்பற்றியென்க. விலக்கற்பாலதா மிதனைப் பிரமாநந்தமெனச் சாமனாதிகதற்கூறுவது: சர்வசூனிய மயானத்தி லுதிக்கும் ஆநந்தமே பிரமாநந்தமெனக்கூறுஞ் சுருதிவாக்கியத்தின்கருத்து மா யைபோடு அவித்தையும் அவற்றின்காரியமாகிய சமட்டிவியட்டி தலுக்கு ள்ளனாயுள்ள அனைத்துமொருங்கே சித்தவிடமெனக்காணுது அவித்தையா

மையாயினு மதற்பின் காரியப்படுத்தி யொருதலையே நிற்பதற்றென்றுதவிடம் அது வாமேனுந் தப்பாமலருளிக் கூறுவதேயன்றி புன்மையாகாதென்க.

இனிச் சாக்கிராதீதமென்பது : மலநீங்கத் தெளிந்து தெளியாவிடத் தருமுகமாகச் சங்கற்பித்தற்குச் சப்தாதிகளைக் களைந்து சமூகத்திற்கமைவாரையடைபவ அச்சு மூழ்கியிருக்கும். இதுவுமது மயக்கமற்றவாரது அக்கேயறிவு கழியாமையாம் ஏற்றுமாத்தாலும் அந்நிலை சமாசமாதலாலும் அச்சமாசமே சுகப்பேறுமென்க. இதனைப் பெறுதற்கு முன்றெத்துக் குற்றமென்னையெனின் : சமாசமாக நிற்கலும் புன்னறிவாய்ப்பாரியாத சங்கற்பிக்கலாமின்று. அதனைக்கேவலசகக் கட்கெழும் இன்னஇன்னசக்கரங்கள் இன்னஇன்னவிதமாக முயற்சிக்கின்றன்னின்னவென்றுமென்பது போலப்போல அக்கேவலசகம் முன்னர் பெயர்ப்பட்டவாறு காரணதனிடம் ; அது தனியத்தனிய இந்திரியையால் இன்னின்னதாமெனத் தடையாகுமென்று சத்திரைவிட்டெழுந்து இச்சாஞான கிரியைகள் செய்யுமென்பவரும் ; அதுவா இச்சமாசசிலாமுழும் ; இதுமூல அம்மாமூல சசுமூழுமாதலால் இதுமுத்தியாகாதென்க. ஆயின் சத்தக்கள் சமாசநிலையெய்துமென்றது : சுத்தசகலகேவலத்திற்கு கழிநிலையாதலாலதனையன்று. அக்கலைமணிதனைச் சுத்தாவத்தையிலுதிக்கும் நிராகரமூதலியவற்றோடு சேர்த்துக்கூறியது என்னையெனின் : அசுத்தமாயினுஞ் சகல கேவல வசத்தாக இருப்பதுபற்றியென்க. அஞ்ஞானங்கெடாததாலிதுவும் வீடாகாததுதனை ஒன்றாயிருக்க இதனைவேறுபிரித்து கேவலாந்தத்திற்குப் பின்வைத்துக்கூறியது : கேவலசகஞ்ஞானஞானத்தாற் கெடுமோறுபோல நீயாமையுள்ள நீக்கலாகலுக்கும் ஞானஞ்ஞானங்கட்கு ஆதாரந்தானெனக் கண்டவிடத்துக் கெடுமாதலுபற்றியென்க.

இனிமுத்திப்பாசத்தமென்பது : மண், பெண், பொன் என்பவற்றின் நிலையாமையுற்றிடுண்டாம் விராகமாகும். அவ்விராகத்தாற் சுகமுண்டாதற் கேதென்னையெனின்: விராகத்திலக்கின் மனையாதிகுடும்பசப்பந்தமும் அதனாலாவிருத்திய மனைவுண்டாஞ்சுகாசகமும் அக்குடும்பத்தின்மேற் றனக்குண்டாம் விருப்புவெறுப்புக்காரையும் அக்குடும்பத்தைச் சமக்கும்பாரமும் அதுபற்றிய மத்திற்கட்பிக்குஞ் சேபிருட்டியுமில்லையாம்: இவையில்லாவிடத்துக் கவலையற்றிருக்குமாதலால் அதுசுகமாமென்க. பந்தமற்றவிடத் துறக்குஞ்சக மதுவாதலா லிதனையே முத்திசுகமென்னலாமெனின் : தன்னையுஞ் சத்தையுமுடன்னைவாறு சுருதிகுருசுவானுபவத்தாற் சந்தேகவிபரீதங்களற விசாரியாவிடத் தறிக்குஞ்சுக மிதுவாதலால் முத்திசுகமாகாதென்க. இன்னையாயின் இம்முத்திப்பாசத்தமே முத்தியாமெனச் சிலநூல்களிற் கூறுவது: இச்சையாவது வாராதாவென்றுங் காருண்ணியத்தாற் கூறியதேயன்றி முத்தியாகாது: விடயசுப்பிரத்தியட்சத்தின் நிலையாமையுற்றி புண்டாமிதனை அவ்விடயத்தினின்று வேறுபிரித்து ஞானசுப்பிரத்தியட்சத்திலுதிக்கும் நிராகரமூதலியவற்றோடு சேர்த்துக்கூறியது : ஞானசுப்பிரத்தியட்சத்திற்கு விராகங் காரணமாதலினென்க.

நினைக்கைக்கூடமென்பது: ஜடரூபத்தினாகாதம். சமமென்பது: அந்த விகற்பாகாரமாய்க்காணது ஒர்குழுமுன்னிட்டு ...அதுயமாந்தவைகளைய விளக்கல், யதார்த்தவடிவமாவது: அநிமயசவ, வடிவு, பாகுரூபமாய் யிரக்கல். அவ்விளக்கத் திரிபுடம் அஞ்ஞானாகாரமும் அறிருப்பமாலும், அபச்சின்னமாதலாலும், வபாதித்தியமல்லாததாலும், சுடமாறுபபடத் திடமாமாறும், இக்காபால மாகாணு மிக்காணர்ந்தசம் ...லேம்வேதாமமாம்; ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திருதிக்கு மிக்க ...டம் முடிவேனா ஞான மாலச்சகமென்பது: அறிவு ...தகந்...றாககரும், து வோர் குருயநித்தாமிக்கனம்விளக்தைதல் மனோவயபாகத்தரு யிரிர் லவேயாகயாத மெங்க. யோகநாலில் மனோராதமாகும் நிக்லேய முத்தியாமெனக்கூறுவது: இதனினுமி கிழயகளியைவின வைகட்டுதமேவாதலால். அறிவுறுப்பத்தாய்விளங்கிறு மிக்லேமலேயம்பானமெனின்: "மு...தவின்ற காதலையவிட்டான் மேவாநிலையனாரு, சத்திஎசத்தி யாவட்டின்று கைதன்னியத்திற்காட்டியபதி, லொதுர்வேன் நிலைதுவே புன்மையாறு மல்லன்றாகு, சித்தின்முபலவாற் சித்தாருஞ் செடத்தின்முயல்வாம் சடமாகும்." என்றவாசிட்டக்கவிப்படி மனயானதுசித்திபேராசுருகடத்தோலும் முயற்சிந்ததக்கவாறு வயிக்கிணமதலையமன்று. எனெனின்: மனோராய் யதிற் கிடமாபுன்ம சகலகேவலங்கள் நிலையாவாறுபோலச் சடசித்துக்கள் நிலையா வாதலினாறும், சடசித்தென்பவற்றுட் சித்தோ குறியன்றிவிளங்குவது; இதுவேநிலையாதபோது தேகந்திரோர் குறிமுன்னிட்டு விளங்குஞ் சித்தா நிலைக்கும்? நிலையாது: நிலையாது. மனோலயமாகும்நிலையாவது: சித்து சடக்காட்டும்.மறதிக்கும் ஆதாரயாபுன்னைதக்கனே அதிலயிப்பது; அதுதான் குறியின்றிவிளங்குஞ் சித்தாகிய கூடஸ்தபிரமமெனையறிக. குறிவழித்தாயுதிக்கும் சொரூபத்தில் மனோலயம்போமற் காண்டவைமாறி லடமாயின்மீன்பேம் விடையாசாரமாயுதித்துக் "கொக்குநிசமை ...ரு" மெனக் கேட்க வருமா? கேட்கவர்தபடியால்லயமன்று; மனமிறத்தக்கதாயினும் ஞானமடைதற்கிது சாதனமாதலாலும், இஃதன்றிஞானமெய்ப்பாலமறைமையாலும் ஞானத்திற்குச்சாதனம் யோகமெனக்கூறியமென்க. அஃதெங்ஙனமெனின் :—

அசைவறுங்கடத்திற்சலமும் அதிற்பிரதிபிம்பித்த சூரியப்பிரதிபிம்பமும் அதனதுசாயாவொளிய மல்வாறிலேயும்: அலைபட்டத்து அவ்வொளிக்காரஞ் காணவேண்டிஞென் குடத்தையசையாதுர்த்த அதினிலையுற்ற சலமு மசையாதிருக்கும்; அதிருக்க அதிற்பிரதிபிம்பமும் அசையாதிருக்கும்; அதிருக்க அக்கடத்திற்கருகே யசைகாடுகின்ற அப்பிரதிபிம்பவொளியு மசைவற்றிருக்கும்; அதனிருக்கஅப்போது யதார்த்த பிம்பசூரியன்வெளிப்படும்: அதுவெளிப்படப் பிரதிபிம்பமு மதனதுசாயாவொளியும் போய் வொழிக்கனைப்படும். அதுபோலப் பிராணன் வாயுக்கள்சம்பந்தமாயுள்ளதாற் சிரசஞ்சலிக்க அசையமியானத்து அதினிலைபற்றுள்ள மனஞ்சலிக்கும்; அது

[illegible]
[illegible]
[illegible] ; [illegible]
[illegible]
முறையே [illegible] இயமம், நியமம், ஆச
னம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியென்னும்
அஷ்டாங்கயோக [illegible] இயமமாவது : கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்
ளாமை, பிறர்மனைநயவாமை, [illegible] இரக்கம். நியமமாவது : தவம்,
தூய்மை, [illegible], [illegible], [illegible]. ஆசன
மாவது : சுவஸ்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம், கேசரி, பத்திரம், முத்தம்,
மயூரம், சுகாசனம். இவற்றில் சுவஸ்திகமாவது : தொடைக்கும்
முழங்கால்களுக்குமிடையே [illegible] இருத்தல்.
கோமுகமாவது : [illegible]
[illegible] இருத்தல். பதுமமாவது : [illegible]
[illegible]. வீரமாவது : [illegible]
[illegible] இருத்தல். கேசரி
யாவது : [illegible]
[illegible] இருத்தல். பத்திரா
வது : [illegible]
[illegible] இருத்தல். முத்தமாவது : [illegible]
[illegible] இருத்தல். மயூர
மாவது : [illegible]
[illegible] இருத்தல். சுகமாவது : [illegible]
[illegible] இருத்தல். பிராணாயாமமாவது : [illegible]
[illegible]. பிரத்தியாகாரமாவது : [illegible]
[illegible]. தாரணையாவது : [illegible], [illegible], [illegible], [illegible],
[illegible]. தியானமாவது :
[illegible]. சமாதியாவது : இந்திரியங்களை
[illegible]
[illegible] ; [illegible]
[illegible] பிராணாயாம [illegible]
[illegible], பிரத்தியாகாரமுதல் தியானமீறாகி
[illegible].
[illegible]
[illegible].

[illegible] : [illegible] பிரத்தியட்சம் [illegible]
[illegible]
[illegible]

...ம் விடயங்களைத் தருந்தோறும் ... மாயையாலாகிய ... பிரியமாகிய விடயத்தினின்று ... ஆன்மாவிற் ... தனக்குக் கிட்டுந்தோறும் வெறுப்பில்லாததாய காணப்படுதல்கொண்டே பரம ... த்தமெனவறிக.

ஆன்மாவே பிரியவடிவமென்றால் அஞ்ஞானதசையில் விடயப்பிரியத்துக் காகாதிருப்பானெனினோ: ஞாயானது பசையற்றதன்மைப் பசையுள்ளதாகக்கருதிக் கடிக்குங்கால் சிதைவுடைந்தெனப்பெனந்து தனதுபல் லீரலிற் நினைந்தாலுகுமுதிரத் தனதாகக்கருதாது அதனதாகக்கருதி அவ்வெல்லை மேலுமேலும் புரட்டிப்புரட்டிக் கடிக்குமாம்போல் ஆன்மாவும் தனது சச்சிதானந்தமே விடயமென்பதையும், தன்பிரியமே அதன்பிரியமாகத் தோற்றுமென்பதையுமறந்து அநுகூலபசையற்ற விடயத்தைப் பசையுள்ளதாகக்கருதிப் பாவிபட்டுத்தேடித் தனக்குப்பிரியமல்லாததைத்தன்னிற் பிரியமுள்ளதை யநுபவிக்குங்கா லுண்டாயபிரியம் தனதாகக்காணாது அதனதாகக்கருதி, அவ்விடயங்களை மீண்டுமீண்டும் பற்றி யநுபவிக்கும்; அநுபவிக்கினும் அவ்விடயப்பிரியம் உதிப்பதுமடங்குவதும் தற்பிரியத்தினாலாய அதிகாத்தலேபோற காணப்படுவதன்றி யகாததன்றென்க.

பிரியவடிவமே விடயமன்றாயின் புகழ், சந்தனம், சங்கீதம், நடனம், சர்வவாத்தியம், அனாயம்பல்லக்குருவை, குயில்கூவல், கனிகொஞ்சல், மழலைச்சொல், பருப்பன்னம், அலங்காரக்காட்சி, கனபாகம், தீங்கனி, பால், தேன், சர்க்கரை, கரும்பு, கன்னி, சுகர்ப்பம், விளைதலுதலியவை காரணமாகப்பிரியமும்; இகழ், அகங்காரம், அவமானம், அவிமைவில்லாமைபேறு, காக்கைகத்தல், கழுதைக்கூவல், முகவிளை, பருக்கை, விகாரவடிவம், கறுபாகம், கசப்புக்காய், மூத்திரம், உவர்நீர், அமுடம், துர்க்கந்தமுதலியவை காரணமாக அப்பிரியமுமுண்டாதற் கேதுவென்னையெனின்: தானாகவுடம்புதன்னைத் தானெனக் கருதி யபிமானித்தலால் கண்ணுக்குப்பிரியமும் அக்கண்ணைப்பிரியத்தால் இராகாதிகளும் சதாதிகளும் இவற்றால் அப்பிரியப்பிரியமும் வந்தனவென்று பேதவிசேடிதைப மெய்யாயனும் இதனைகுப்புலப்படுவண்ணம் யாதுமொன்மையாதலாற் பிரியவடிவமென்பதை விளக்கவேண்டுமெனின்: ஒருபிரியத்தை விடயத்தினின்றெனக்கருதி அநுபவிக்கினும் அதுவிடயக்கலப்பாதலாலும், அதனைத்தனிப்பான்வேண்டி விடயவிருத்தினையடைந்து புறங்குமுறக்கத்தில் ஆன்மாவே தான்மாத்திரஞ் சேடித்துக்கிற்றலாலும், அங்ஙனம் டுதிக்குஞ்சுகம் அவ்வான்மாவையன்றி வேறின்றுதலாலும், அவ்வேதார்த்த சுகத்தைத் தானேசுகித்து அக்கவலையைத் தனித்துக்கொள்ளுதலன்றி வேறொன்றாற் தனிக்கப்படாதென்பது அநுதினமுன்னக்கே அநுபவசித்த மாதலாலும் இதுவேபிரமாணமெனவறிக. பிரியவடிவாயுள்ள அனைத்தினுக்கும் பிரியத்

தமிழ் [illegible] தன்னிலையெனின் : பிரம வியாபகத்தால் [illegible] சமவேதமாயும் [illegible] முன்னர்வி- [illegible] ஆன்மாபிரமத்து [illegible] இவ [illegible] மேனி [illegible] சின்மாத்திரமாக்கப் படாதென்பதே பொருளென்க.

இனி அத்துவிதார்த்தமென்பது : துவிதாபாவமே [illegible] மார்க்கமாம். துவிதமென்றது : கூடஸ்தப் பிரபஞ்சம். அபாவம் : [illegible] சின்மாத்திரமாக விளங்கும்விளக்கமே கூடஸ்த [illegible] கரைந்துக் [illegible] விளங்கும்விளக்கமே பிரமமெனவுங்கொள்க. கூடஸ்தவியா பகத்திற்கு [illegible] ஏகதேசமாக்கித் துவிதமென்ற தென்னையெனின் : அகம்புறமென்பதும் அக்ககம்புறத்தில் விளங்கும்விளக் [illegible] அகமென்பதுபுறம்பிற்கு ஏகதேச [illegible] ஏகதேசமாமென்பதினாலும், அக [illegible] மென்பதினாலும் துவிதமெனக்கூறியதென்க. இத்துவிதாபாவ [illegible] யெனின் : ஒன் [illegible] கூடஸ்தனையறிப் பிரமமென்ப [illegible] பேதங்களும் [illegible] கூடஸ்தபேதங்களுஞ் [illegible] கூடுமென [illegible] உண்மையைவிளங்கக் கூற [illegible] யெனின் : [illegible] விசாரித்துத் தெளியுங்கால் [illegible] கூடஸ்த [illegible] அதுவேபிரமமென [illegible] தெரியாதவா [illegible], அதுவே [illegible] கூடஸ்தனை [illegible], பிரமமே கூடஸ்தனை [illegible]. [illegible] தெய்வாமெனின் : [illegible], அதுபற்றியுண்டாம் பிரம [illegible] அதற்குமேல் [illegible] சின்மாத்திர [illegible] அதுவேயம்போலிக்க மென்ற [illegible] : [illegible], மாயையால் அறிவு கூடஸ்த [illegible] துவிதமாகு.

வன்றோ பின்னர்விசாரத்தா லத்துவிதமாகத் தோன்றுமேயெனில் : ஆதலாற் பேதாபேதமெனவறிக. இங்ஙனமாயின் அற்றேகூடாதென் ஆனந்தமேயிட மெனச் சொற்கூறவதென்னையெனின் : தமொன்றாய்ப்புணர்ப்பதனின் வாட்சி யார்த்த வட்சியார்த்த மின்னவதெனச் சிந்திக்குறுமக்கிரியமப் ப்ரிபாதனா வென்க. அஃதெங்ஙனமெனின் : தன்னோடன்னியமாய்ப் பிரமமன்றி ஆகத்தும் இல்லாததாலென்க. துவிதமற்றதன்னை பேதமென் றுரைத்த தென்னையெனின் : ஒன்றென்னில் இரண்டென்னாகும் அதுவின்கூடா தென்க. அற்றாயின் ஒன்றேயொழிய இரண்டாவ தில்லையென்று பொரு ளேதமெனக் கூறவானேனெனின் : சர்வபேதமென்றும் விகற்பத்தை யொழிக்கவேண்டியென்க. ஒன்றென்னி லிரண்டென்ன உருவென்றதேத னம்? தானேதானும் விளங்குங்கால் யொன்றே புண்மையெனி னங்ஙனம் கூறவருமா? வாராததால் இரண்டெனப்படுமெனவறிக. ஆயின் உண்மைதான் யாதாமெனின் : தானேயெல்லாமா யல்லவுமா யிருப்பதாதலிற் றானே யுண்மையெனவறிக. தானேயுண்மையென்றற்குப் பிரமாணம் வேதாந்த நூலாமணி ௭௫-வதுசுவி "விரியுமுலகினைத்தும்பொய் மெய்யதானென் னும் விவேகத்திற் றோற்றுமப்பே யத்துவிபார்த்தம்" என்பதினாலறிக. ஈதனை தனதுவிதற்பமாயினர் ஞானேற்ஞானங்களில் லேவமாகவும் பாவபாவமாக வுஞ் சகளநிஷ்களமாகவுங் காரணகாரியோபாதி பேதங்களாகவுங் காணப் படுங் காட்சிகளெத்தனையோ, அத்தனையுஞ் சடமாதலாற் சடமாகிய அச்சட பேதங்களை யங்கங்கே யவ்வற்றிற்கு ஆதாரமாஞ் சாக்ஷியாயுநின்று தெரியத்தெரிவிப்பதெத்தனையோ அத்தனையுஞ் சித்தாதலாற் சித்தாக வுமிருத்தலின் அச்சத்துவிதச்சம யத்துவிதமென்றப்பேதமென்னை? னெனின் : "சித்தம்பிறக்கு மெசகப்பிறக்கு மாயனவேயோர், கர்த்தன்பிறக்கு வழி கண்டோமே—சித்த மடங்காமை யோகமை மக்காமை மாய்ப்பர், நிடக்தகவே சாயுச்சியம்" என்பதினாலும், "விளக்குமிராவிடு மப்பருமுண்டா மூண்டாம் வெசாவியும்பகற்பொழுதும் விளையும்போலத், துளக்கமில்சித் துண்டாகி லுண்டாமூலக் கோசாற்றாவுமாத்திரமே சொரூபமாகும்" என் பதினாலும், "சங்கற்பசாலச் சகத்தோற்றமெல்லா மங்கற்பமென்னுநிழி லகோ" என்பதினாலும், சித்தினதுவிகற்பஞ் சடமெனப்பெற்றாம். பெறவே, சித்தினதுவிகற்பமற்றாற் சகத்தாதியசடபேதமனைத்தும் ஒருங்கேசித்தாச சின்மாத்திரமாய் விளங்குவது சேடித்தவிற்றுமாதலாலும் அங்ஙனந்ற்பது அவித்தியாமயமாகசத்தால் இரண்டுபோலக் காணுமாதலினாலும் அவைகூட ஸ்தபிரமமாதலால் அவற்றிற்கே தூக்கமயமாதலாலும் அக்கேசடபேதமின்றாத லாலும் கூடாதென்க. வியாபக வியாப்பியமென்னுங்குவுமுங் கூடஸ்தபிரம மென்னுங்காமமுஞ் சடமாகவும் அக்கேயவற்றிற்கு ஆதாரமாயுஞ்சாக்ஷியாயும விலட்சணமாயும்நின்று அவற்றைத் தெரியத்தெரிவிசித்தாகவுமிருக்க இத்து விதத்தைப் போக்கத்தக்கதன்றோ அத்துவிதமென்றது? என்னின் : கூடா மறியாயும் மேகோபாதியாய்த் தடிப்புத்துனின்ற அறிவு அவ்வுவ்வுபாதிகட்கு

[illegible]

... எனின்: [illegible] ...

[illegible]

இனி [illegible] யாது? எனின்: [illegible]

ஞானப்பிரமம், இரண்டாவது அகண்டப்பிரமம். மூன்றாவது தத்பிரமம், நான்காவது அபரோக்ஷப்பிரமமென்பதாம். இவ்விலக்ஷணங்களைக் கருதியத்தியால் யுக்தியினாலறியத்தக்கவைப்பது வாக்கியார்த்தஞானமும், அங்ஙனம் நிச்சயித்தவாறு ஞானதத்பிரத்தியக்ஷத்தால் தன்னுடனபேதமாக அநுபவிப்பது லக்ஷியார்த்தஞானமுமாம். இதற்குமுதாரணமென்னது: அக்கினியினது காரியம் புகையாயினும் அப்புகையுண்டெனில் அக்கினியைக் காணுமாறுபோல், "தன்னிடத்திலேதோன்றித் தன்னிடத்திலேயொடுங்கித் தன்னிடத்திற்கூடுஞ் சகத்தோற்றம்" என்றிவ்விடத் தனதுகாரியம் வாக்கியமாயினுஞ் அவ்வாக்கியமுண்டெனில் தன்னைக்காணப்படுகிறபுகையின் போதும் இல்லாதபோதுந் தானிருப்பதன்மையாதலின், ஆபாசமாமென்க. இங்ஙனமாயின் வாக்கியமுண்டெனில் ஞானவிசாரஞ்செய்வானேன்? எனின்: காதலிய ஞாயம்போலாமென்க. சுதன்றபுண்ணிய பரிபாகத்தால் விளங்குமாயின் வாக்கியவிசாரத்தாற் பயனென்னை? யெனின்: "பண்ணியபயிற் புண்ணியத்தெரியும்" என்பதனுல்வாக்கியவிசாரத்தால் அப்புண்ணியந் தெரியுமாதலின் அதுவேபயனுமென்க. விசாரமின்றி ஞானமுதித்தவர்களுண்டா? உண்டு; அவர்கள்முன்னரே கிருதகிருத்தியராமென்க. இனிமுன்னை அபாவமென்றொருநான்கு நித்தியத்துவம் உண்டென்றீரே; அவ்வபாவம் என்பதற் கருத்தமென்னை? இல்லாமையாம். அவ்வில்லாமையை பேற்படுதல்? ஐக, சிவ, பரங்களாம். அஃதெங்ஙனம்? கடபடங்களுக்கு முன்பின்னின்றது மன்னும்ப்ரதுவிமென்றி அக்கபாலங்கள் அப்போதில்லாவாறு போலச் சக, சிவ, பரங்கட்கு முன்பின்றன்னது காணேக்கிரியமென்னுந் தெரிவேயன்றி அவ்விகற்பங்கள் அப்போதில்லையாதலால் பிராக்பாவம் ப்ரத்வம்சாபாவமெனவும், கடமோக்கிற்படமும் படமோக்கிற்கடமும் எங்ஙனமிப்போதில்லையோ, அதுபோலப் பசுபதிசீத்தும் சகத்துசடமுமாதலாற் சித்துமோக்கிற்சடமும் சடமோக்கிற்சித்தும் இப்போதுமில்லையாதலால் அன்னியோன்னியாபாவமெனவும். முன்பின் இப்போதுமில்லாக் கடபடங்களைப் போதுமிருக்குமா? இராவே. அதுபோலவிப்பூதமெனவிய வர்த்தமான காலத்திலில்லாச் சடசித்துக்கள் சதாகாலமுமிருக்குமா? இராவே. அது பத்தியத்தியந்தாபாவமெனவுங்கொள்க. இந்நான்கபாவமென்றொருநித்தியத்துவ மென்றதென்னை? அபாவமே நித்தியத்துவமாகக் காண்டலினென்க. கல்வியின் மிக்குயர்ந்தன சம்மதத்தோரும் இம்முன்னதையும் அபாவமென்றுணராததென்னை? தன்னைத்தானுணராது விசாரித்துத் தெளியாமையாலென்க. இதனைப்போலியென்றதென்னை? மலடிமைந்தனென்றாற்போல அபாவமென்னுஞ்சொல்லே போலியென்றதற் குத்தரமெனவறிக. அத்தியாசமென்றொரு பரிபூரணத்துவம் உண்டென்றீரே: அவ்வத்தியாசத்துக்கு அருத்தம்யாது? என்னின்: பழுதையைப்பாம்பென்றது அத்தியாசமாம். அதுபோலப்பரிபூரணமாயுள்ள பொருளிடங் காலங்கட்கு

அத்தியாசமாவதென்னை? யெனின்: இன்னதுஆகும் இன்னதுஆகா தென்று வரைந்ததருத்தை யேற்கப்படாதே சடசித்தாயன்ன சமஸ்தபொருள் களும் இருப்பின்றிருப்பு மாயாமன்றிப் பிரிபடாவாகலின் வஸ்துபரிச் சேதமெனவும், கடம்பமித்திரவியங் காண்பமித்திரவியம் வயல்பமித்திரவியம் மலை பமித்திரவியம் பாலைபமித்திரவியம் என்பனவேயன்றி இப்பொருளனைத்தையுந் தன்பாலுள்ளதோரிடமன்றாதலின் தேசபரிச்சேதமெனவும், ஓர்பருவத்துள் ளது மற்றோர்பருவத்தின்றாதலாலும் அப்பருவக்கடோறும் விளைவனவுந் தொழித் தன்பாலுளதோர் காலமின்றாதலாலுங் காலபரிச்சேதமெனவுங் கூறப் படுவனவேயன்றிப் பூரணத்துவமில்லாமையாற் பரிபூரணப்போலியெனப் படும். இதனாலுஞ் சத்து சித்து ஆநந்தம் நித்தியம் பரிபூரணமென்னப்பட்ட குணங்களை யதார்த்தமெனவும், போலியெனவுங்கூறியது யாதுபயன்கருதி, யெனின்: போலிக்குணங்களைக்கண்டு விலகல் யதார்த்தகுணங்களின் ஒருமையேதான்றுமெனக் கருதியென்க.

இம்மெய்க்குணங்கள் அறிவுக்கபேதமாயிருக்க இதற்றை யவ்வறிவினி ன்றும் வேறுபிரித்துக்கூறுவ தென்னையென்ற வினாவுக்குவிடை.

"செம்மை யொளிவெப்பத் தீபமே யென்றாற்போல்
மெய்ம்மை குணமறிவே வேறல்ல—நம்மை
யறிவே யுருவென் றறிதற்குச் சொன்ன
குறிபாரு மிந்தக் குணம்."

பதார்த்தசோதனை செய்யவேண்டினன் அபேதமாயுள்ளதைச் சிவப்பு, ஒளி, வெட்டையெனப் பகுத்துணர்ந்து இவைதாம்பேதியாது ஏகத்துவமாகக் கண்டவே தீபமெனத்துணிந்தாற்போல அறிவுசோதனை செய்யவேண்டி னுள் அபேதமாயுள்ளதைச் சத்தாதியாகப் பகுத்துணர்ந்து இவைதாம்பேதி யாது ஏகத்துவமாய்நின்று ஒளிர்வதே யறிவெனத்துணிவதற்கன்றி இக்குணங் களை யறிவினின்றும் பிரித்தற்குக்காரணம் வேறல்ல. இஃதன்றியும் நம்மை யறிவேயுருவமென்று காணுணர்தற்கும்; அவ்வறிவைவெட்சியிப்பதற்குஞ் சுருதி சொன்ன குறிகளாகும் இக்யதார்த்த குணங்கள்.

"நம்மையறி வேவடிவாய் நாங்கண்டோம் நம்மையன்றிச்
செம்மை யுகைத் திரன்காணேம்—நம்மைநாம்
உற்றப்பா சதிருந்தோ மல்லா லொருக்காலும்
இற்றப்போ னோமோ வியாம்." சொரூபசாரம்.

ஐந்தாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

ஆறாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

அஃதாவான்மா சகத்திரண பாருக்க அறியப்படுவன பாசவாத இபத்தின் வாச்சியார்த்த லட்சியார்த்தங் காரணமாக இச்சூத்திரம் உணர்த்துகின்றது.

ஆறாஞ் சூத்திரம்.

உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையி
னிருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
விரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே.

இ-ள். உணருருவெனினசத்து—(மேற்கூறியவான்மா) இஃதெனச் சுட்டியுணரப்படும் நாமரூபப்பிரபஞ்சப்பொருளெனின் அசத்துசடமாதலினாலும், உணராதெனினின்மையின்—இஃதெனச்சுட்டியுணரப்படாதபொருளெனின் சூன்ய (துச்ச) மாதலினாலும், இருதிறனல்லது சிவசத்தாமென—இரண்டுவகையுமல்லாத மேலாயசச்சிதானந்த இலக்கணங்களையுடையதென்று, இரண்டுவகையினிசைக்குமன்னுலகே—தத்துவமசியென்னு மகாவாக்கியத்தால் வாச்சியார்த்தம் இலட்சியார்த்தமென்னு மிருநெறியானும் நிலைபெற்ற சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். எ-று.

ப-ம். ஆன்மவிலக்கணம் சதாசத்தமென்பார் :—சிவசத்தாமெனவும். வாச்சியார்த்த சீவேஸ்வரர்களுக்கு ஐக்கியம்பொருந்தாது இலக்ஷியார்த்த கூடஸ்த பிரமத்துக் கைக்கியம்பொருந்துமென்பார் :—இரண்டுவகையி னிசைக்குமன் னுலகேனவுங்கூறினர்.

உணருருமுதல்சிவசத்தாமென்பதுவரை. உ-ம். சசிவஞ்ஞானபோதம். அறியும்பொரு ளன்றறி யாப்பொருளன், றறிவாகிய நீயெனு மப்பொருள்தான், பொறியின்வழி நின்றறி யும்பொருளோ, போதக்கண் விழித்தறி யும்பொருளே.

இ-ள். இஃதெனச்சுட்டியறியப்படும்வஸ்து காரியமானசகத்தாம். அறியப்படாதவஸ்து மூலாஞ்ஞானமாம். இக்கெறியால்; அறிவேவடிவாயுள்ள நீயென்னுமந்தத் துரியப்பொருளானது திரிசியமுமல்ல, அதிரிசியமுமல்ல (ஆயின் அஃது) மனுதிஜம்பொறி மார்க்கமாகநின்று காணும்வஸ்துவோ? அறிவாகியநேத்திரமலர்ந்து தானேதானுயறியும் பரவஸ்துவாம்.

சித்தாந்ததரிசனம்.

அறியாப் பொருளு மலனறிவா னுன்கண்
ணறியும் பொருளு மலன்.

ஆதாரம் போக வுருவாகி நிற்பானை
நோணாவாகி நின்று.

நிருக்குட் டட்டம்போ னின்னறிவி னின்றுனைப்
பாருட்கன் மொரன் பெரிக்து.

ஐகவற்பாவர்த்தம்.

அறிவுக் குடம்பு செப்ப டம்வெ றான்மென் னுணு
மறிவுப் தூர்க்க பூடர்க் கனவத்தை படையாய்ந் திரு
பதிபதி பொரு ளா பகுர் பரிபடாய் பொருளா பக்கை
பதிபொ நு ளா து புன்னா பறுபணித் தக்காய் நீதே.

இ-ள். ஞானாசுரத்த ஞானமுணர்த்தக்க ஞானமுடையராகென் னென்றுனின்:—பசுபாசவுருத் தூர்க்காதிகளாகிய மூடஞானிகளுக் கனவத்தார்த்தமென் பட்டபோதமுடைய. (ஆகலினகலுதிச்செல் வுர்க்கு:—தம்பம்பொருளங்க பதிபசுபாசமுரிமையில், அறிப்படாதனிய பாதேறுகமையுருவுடையில். (ஆம்சாரகூநிடாத்தவின:—தன்னைத் தானுணரத்தலாகியபொருள் மெய்யாலினாத்தனிததுமே, அப்பொருளை யன்னார் மெய்பட்டுத்தே. எ-று.

ஐகவென்பது மாட்டை மெய்போன்றபிடாதலைச்சார்போன்று, தானுபிய உதி விறுவனைச்செய்ப் மெய்ப்பட்டுக்கைப்பற்றாது, அறிவுகதறென் பர், (அதாவது; சைவம், பசுபசு, பாசமிரண்டு. பாவறிவுணர்த்தாது சிவ அறிவு தன்னைத்தானுணர்மையைப் பற்றிப் பசுவுணர்வுணர்த்தல் பாவனை சிவ; பசுவுணர்வுணர்த்தல். வேறுணர்வுண்டாகவேண்டும், அதனையுணர்த்த வேறுணர்வுண்டாகவேண்டும், அதனையுணர்த்த வேறுணர்வுண்டாகவேண்டும், இவ்வாறு செல்லவரும்பெருகுவது, இன்றதலினிதனை யனவத்தாதோட மென்பர் வடநூலோர். இங்ஙனமாதலையறியாது, அறிவுக்கறிவெனக் கூறத்துப்பயன் அனவத்தாதோடம். இதனையறியாததா லறிவற்றதூர்க்கமூட ரென்றார். இதற்கேதுவென்னை? இவரைஞானிகளென்பா ரிவரிலுமிவேறி யர்போலும். இதுஞானமாதலா; இவர்ஞானமென்பதைக் கேட்டெறியார்போ லும், அந்தகுரிலும் குருவிருக்கறிபாரபோலும். இவரேகூதூர்க்கமூடரென் பதில், தூர்க்கமாவது; ஒழுங்கின்றிவாதித்தல். அதாவது, ஒருமரமிலையவன் றிச் சுவேதபத்தன் சுயமெனப்பாதெனில், இவ்வாறாத்தான்றே தந்ததனைக். அதற்குரிய பெயருளதாயிருக்கச் சொல்லுமபெய நேற்றத் தாலெதுவிவெனில், முன்போலவேம்மெய்யிலைதான். இதுவேதாற்றமன்றோ, உணர்தல் சாயத்தாலகட்டிக்காட்டெனின், விரலாலிதுதானெனச் சுட்டிக்காட் டல். இவ்வாறுடைன்றியில்லை, இக்குடமுடையன்றியில்லை, வேடுவன்றுத லால், நீரேற்பருக்குக் களைக்காட்டுமவெனின், இதற்குவேறாக வுத்தாவின்றிக்

கண்டபடி சொல்லாதது செயல். காயத்தாற்சுட்டிக் காட்டினோரையுஞ் சுறம், வாக்காலெனுஞ் சுட்டித்தெளிவின், சொல்லாத்துணைக்கூறல். சொல், சுத் தத்தையறிவில்லை, சத்தம், ஆகாயமாதலின், போதமன்று வால், வேறாயிருந்து வைகைக்காட்டுதியெனின், இதற்குமுன் போலச் சொல் லாதது செயல். காயத்தானும் வாக்கானுஞ் சுட்டிக்காட்ட வொண்ணாதேனும், மனத்தாலேனுஞ் சுட்டியறிதியெனின், அஃதொண்ணாமையுரும். மனம்பொருளாய்க் கலாது வேறாயிருந்தன்றே கொண்டியெனின், வேறு. நீ தோதானுமின் னொன்றாம். வெறிடம்பாதலின்றே, அங்கேயனெனக்கு, உன்னுதலெய்கதே, காணப்படுமலசெக்கேயெனில், முன்போலச் சொல்லாததாகும். இவனைச் செத்துவே குதர்க்கமெனப்படுக. இக்கடாயபத்தில் ஆழ்த்தேடிப்பதாகு வேதாந்தபட்சமிது, சித்தாந்தபட்சமிதுவென் றறிதராம்தனிகந்தெடுத்தரும். ஆதலினவர்வழிச் சொல்லாதிதனைக்கேளாய்; சுட்டறிவுபாயமும் பொருளா மெனி னுலகமாம், சுட்டறிவுபடாப் பொருளாமெனிற் சூனியமாம், உலகஞ்சடமாதலினதுவல்ல, சூனியஞ்சடமாதலினதுவல்ல. இவ்விரண்டையு மறிதலறியாதலி னதுபாலென்பார்:—அறியும்பொருளியல்லாமறியாப் பொருளல்லமறிபொருளாகுமெனவும், சொல்லாமனாகமாமனாவா கும் போகாதேயென்பார்:—அறுவகத்தினால் தேடிக்காணப்படுதிருஞ். சேயெனென்பதில், ஏகாரந்தேற்றப்பொருள்.

உதாரணம். திருமந்திரம்.

அறிவிக்க வேண்டா மறிவுற் றயர்வோர்க்கு
மறிவிக்க வேண்டா மறிவிலு செறிவோர்க்கு
மறிவுற் றறியாமை யெய்திநிற் போர்க்கே
யறிவிக்கத் தம்மறி வாவறி வோரே.

தன்னை யறிந்து சிவனுடன் றானாக
மன்னு மலகுண மாளும் பிறப்பறும்
பின்னது சன்முத்தி சன்மார்க்கப் பேரொளி
நன்னது ஞானத்து முத்திரை நண்ணுமே.

வேதாந்தங் கண்டோர் பிரமவித்து பாதர்
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மில்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதா ரணமன்ன சைவ ருபாயமே.

சிவஞானவள்ளலார்.

ஒன்றுட னொன் றோப்பிலா னென்றவுரை யாலே
யென்றும் பிறப்பறுத்தா யென்றுமே—யென்று

சிவமது வேறோ வொன்றோ வாரா வென்செக லது
தயமிலக்கு நீசத் தானவை போதுஞ் சான்.

கைவல்லியநவநீதம்.

உபதேசிக்க வெடுத்துக்கொண்ட தத்துவமசியென்னு மகாவாக்கியத்தில் வாச்சியார்த்தத்துக் கைவிட்டுக்கொண்டதை யுணர்த்தல்.

இந்த நீ தொம்பதத்து இலக்கியப் பொருளா மென்றும்
பந்தமில் பிரமமேதற் பதத்தினி லக்கியார்த்த
மந்தமாஞ் சீவனீசனவர்களை வாச்சியார்த்தஞ்
சந்ததம் பேதமாவார் தமக்கைக் கிடங்கொடாதே.

(பொ-ரை.) இந்த்யோயாயன்ன நீயென்றுங்கூடஸ்தனே தொம்பதத்தினிலக்ஷியார்த்தமாம், எப்போதும்பந்தமற்றதாயுள்ள அதுவென்னும்பிரமமே தற்பதத்தி லக்ஷியார்த்தமாம், முதலீறுள்ள சீவேசனேம்படியவர்களை நீயென்னுந் தொம்பதத்திற்கு மதுவென்னுந் தற்பதத்திற்கும் வாச்சியார்த்தமாம், இக்கியத்திற் கெப்போதும்பேதமுறுவராதலி னிவர்களுக்கு இயைபென்பதில்லை. எ-று.

பேதமாமெனப் பொருப்படக்கூறிநுஞ் சமஷ்டி வியஷ்டிபேதஞ் சாக்ஷிக்கின்மையின் சீவேசனைக் குறிக்கப்பெறும். பெறவே கற்பிதசைதன்யமென் றமிற்று. இதைச்சுருதிப்பூர்வகமாக வுபதேசிக்கப்புகுமர்த்தம்.

வேதாந்தமுதலியகல்விகள், தத், த்வம், அசி, யென்னு மூன்றுபதத்தைக் கடவாதென்பதற்கும்; இம்முப்பதத்தின்கண்ணே தத்துவங்களைக் கடந்தபொருளை யுணர்த்து மாகமங்களெல்லாம் விரியப்பெறு மென்பதற்கும், உதாரணம்.

தொல்காப்பியம். கமுமு-ம். சூ.

வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன் றிறவாது.

இது "ஓதலுந்தூதும்" என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கூறிய ஓதற்பிரிவிற்குக் காலவரையறை யின்றென்பதூஉம், அவ்வோத்து இதுவென்பதூஉ முணர்த்துகின்றது.

இ-ள். கல்வி வேண்டிய யாண்டு இறவாது = துறவறத்தினைக்கூறும் வேதாந்தமுதலியகல்வி வேண்டியயாண்டைக் கடவாது; மூன்று இறவாது = அக்கல்வியெல்லாம் மூன்றுபதத்தைக் கடவாது. எ-று. இறவாதென்பதை யிரண்டிடத்துங்கூட்டுக. மூன்றுபதமாவது:—அதுவென்றும் நீயென்றும் ஆனாயென்றுங் கூறும்பதங்களாம். அவைபரமுஞ்சீவனும் அவ்விரண்டுமொன்றாதலுமாதலின் இம்மூன்றுபதத்தின்கண்ணே தத்துவங்களைக்கடந்தபொருளையுணர்த்தும் ஆகமங்களெல்லாம் விரியுமாறு உணர்ந்துகொள்க. இது

மூன்றவருணத்தார்க்குங்கூறினர். ஏனையவேளாளரும் ஆகமங்களாலு மப்பொருளைக்கூறியதமிழாலுமுணர்தல் "உயர்ந்தோர்க்குரிய" என்பதனுணுணர்க. இதுஇல்லறம்நிகழ்த்தினர் துறவறநிகழ்த்துங் கருத்தினராதல்வேண்டுதலின் காலவரையறை கூறாராயினர். என்பது நச்சினார்க்கினியாருரை.

தாயுமானசுவாமிகள். ஞானிகளிடம்

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினக மென்பார்
நிற்குமிட மேயருளா நிஷ்டையரு ளொட்டுந்
தனையென்று மறந்திருப்ப வருள்வடிவா னதுமேற்
றட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமே யதுவாம்.
பினையொன்று மிலையந்த வின்பமெனு நிலயம்
பெற்றோரே பிறவாமை பெற்றார்மற் றுந்தான்
மனையென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த
வாசனையா மாசைமொழி மன்றெருச்சொற் கொண்டே
ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கு மந்த
ஒருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்குமென மொழிந்த
குருமொழியே மலையிலக்கு மற்றைமொழி யெல்லாங்
கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய்
கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக்
கரும்பனைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங்கண் டனைமேற்
றருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னைவிட்டு நீங்காத்
தற்பரமா யானந்தப் பொற்பொதுவாய் நில்லே.

நிஷ்டானுபூதி.

ஒருமொழி யாலே சுருதியா கமநூ லுயர்புரா ணமுமெலா மொழியும்
ஒருமொழி யாலே சரியைநற் கிரியா யோகபா வனையெலா மொழியும்
ஒருமொழி யாலே யண்டபூ தங்க ளொடுக்கிடுந் தன்னிலே தோன்றும்
ஒருமொழி சும்மா விருந்தலா மதனு லொப்பிலாச் சிவபத மடைவார்.

ஐக்கியங்கூடாமைக்கேதுகூறுகின்றது.

கைவல்யம்.

பேதமா னதுவுங் கேளாய் போதா மிடங்க ளாலு
மோதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி னாலும்
பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பா
ராதலா லிவர்க்கெந் நாளு மயிக்கியமென் பதுகூ டாதே.

(போ-ஙஉ.) முன்னர்ப்பிறந்தொன்றே மேலுமைவிளைந்தனக் கூறி லேனுழி:—சேதனமென்றும் பெயர்களாலும் புத்திமுதலியவிடங்களாலும், கை கால் முதலியவிடங்களாலும், சொல்லுதற்கரிய சமஷ்டிவியஷ்டியென்னு நூன் முகங்களாலும், காரணகாரிய மென்னும் வேறுபாடுகளி னானும், பொருட்டன்மையென்னு முணர்வுபேதங்களினானும் :—பரதனமுஞ் சங்கமுமென்னுமிவை யெல்லாம் அதிகாரிகட்கின் கண் :—ஆன்மாவில்லிருக்கு மைக்கியமென்பதேற்றாதகுக்கூடாது. எ-று.

பொருள், குணம், உயர்ச்சி, இடம், உணர்வு, என்னுமிவைகளால் தனித்தனி பெருமையுடையோர்களேனும், இக்கண்பேதமுற்றசித்தம் என்றமைக்கு உறுதியென்பதைக் குறிக்கப்பெற்றும். அதுபெருமையைத்தாலயைய வைத் தெல்லையென்றுக் கூறினிது விடையெனக்கொள்க. நானென்றுரை குகமொருகுறுமின், அதனைப்பராட்டப்படுதலாகுமில்லை. உள்ளொளி வளர கற்றாரத்து சென்றசென் றெட்டாமையினங்கே பொருளல்லதும் பொருளென்கொண்டார், கொண்டதுற் றவிதபேதமறுத்தவிடமில்லை, இக்காதலை சிற்றறிவுசித்தினிய, பேரறிவுபேரின்பமென்னும் பேதமெய் யனைவதும். அகைாதலால், சுத்தனைக்கவிலன்ப தெக்கனைக்குதும்; இவை நாகவே. தேகபேதனை முன்போலகும். கரமே, ஆண்பெண்பேதந் தானென்கும். மரமே, மொகாதிரசக்கேடமாம், இடமாகமே, பக்குபலப்படும். பலப்படமே, ஆகவிழுதுபொருட் கேட்டிடமாம். துறையெல்லாம், நானவேத நானுகைக்கொண்ட விழித்தாலன்றோ: இவனையாதுவசாத்தில் உடனுழவி துடனின்றி நானென்றும் பொருளியாதா லென்றானெனவறிவர். உட லோனொடுத்தவெனில், உடலுறவேண்டும். ஆருமெனின். அன்னியத்தா லறியப்படாமது அயானிகப்படாமது முயசரிக்கப்படாமலுந் தானேகர்த்தந் துசைக்கின்ற ஆக்கையுதலியதற்குவாய சட்பேற்றை யனுபவிக்கவே ணடும்; தப்பனையின்றே. ஆதலினைக்தா. இதனைத்துணைக்கருவியாகக் கொள் ளுவயப்போன்கர்த்தா, அவனாக்கமா. அவனுடைன்று. அவனைத் தூ. பலச்சடமாதல் வேர்ணமொன்றும். போகதாவுமுடையோனுன்மா. அவனுக்கிச் சடக்கேதுவால் போகநாகமொழிந்ததோ? இல்லையே. ஒழிய நாம் அதுபோன்றுபடல் பரிதேறுந்தேவைபடி. வேண்டவே, எவ்வனுமென வாக்கக்கு. அவைநாம பலவழுநாதலாக், நானென்பதை யறிந்தேதீர வேண்டும். நீதிமறுத்தக்கொண்டு. நானென்பதை புன்னுகுறைநிதுவப் போதுபேதமேதோ? அறிபாநாக முன்மேடனக்குறிப்பிக்கப்பெதக்காட்டப் புகுந்தனமன்றோ. அறிவையன்றிச் சிவேகசின்றுதலா வக்காட்டு இவேவக். இதுநீட்சியாத்தம். தன்னோபதிவேவமுவெனக் கேட்டிங் கானு நானுக் கவன்னமெனக் காணுமாதலா லவனுக்குபாதியன்றிச் சிவேகமொனத் தல் பொருள்வெிதன் றெக்கனைப்பயிம். படாதநதி வைத்தாட்டத்தித் திவேகா : பெயரிடுமுபாதியுடனுணர்வு முதல்பவற்றுத்தேபுமாகக் கனைப் படவென்றோ? ஆதலிற்பேதம். இதுவரசிமார்த்தம்.

(௩-து.) இலட்சியார்த்தம் ஏகத்தையும், வாச்சியார்த்தம் பேதத்தையும் விளக்கின்றதென்பது, இனியேகமாக்கற்கிப் பேதங்காட்டியதெனவறிக.

இன்னும்மேற்படி மகாவாக்கியத்தினுல் முப்பாழகன்ற சச்சிதானந்த வடிவைத் திருக்குசொரூபமே யதுரியாயிருக்கின்றாயெனவுணர்த்துகின்றது.

குமாரதேவர் அபிடேகமாலை.

தூலமுத லாச்சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தியாந்
துரிசகல் வியன்சிவனே
சொற்றுரிய காலபர வியோமமென வித்துரிசு
தொலைநிமல வறிவாம்பரன்
மாலறுஞ் சொலிதைபிற சாபத்ய புவிசாந்த
மாந்துகளில் சிவமிவர்கடா
மனுதமப் பிரதான காரணியு மோகக்கா
ரணியமோ கக்காரணி
சீலசத்திக ளாமிம் முப்பா ழகன்றநிகழ்
சிவபர சிவதுரியமாய்ச்
செப்புசற் சிற்சுகம தாகுமது நீயெனத்
திகழுமொரு மொழிவாக்கியந்
நாலமர்ந் தடியர்பவ மாலகற் றுறுமதிப
வபிடேக மாடியருளே
பாலமுது கிரியிலமர் குமரசற் குருபரா நல்
லபிடேக மாடியருளே.

இ-ள். தூலமுதலா = தூலசூட்சமகாரணதேகங்களிலவையும், சாக்கிரம் = சாக்கிராவத்தை, சொப்பனம் = சொப்பனவத்தை, சழுத்தி = சுழுத்தியவத்தை, ஆம் = ஆகிய, துரிசு = குற்றம், அகல் = நீங்கிய, வியன்சிவனே = வியாபகசிவனே. சொல் = சொல்லப்பட்ட, துரியம் = பரசாக்கிரம், காலபரம் = பரசொப்பனம், வியோமம் = பரசழுத்தி, என = என்றுசொல்லப்பட்ட, இத்துரிசு = இக்குற்றம், தொலை = நீங்கிய, நிமலம் = பரிசுத்தமான, அறிவாம் = அறிவேவடிவான, பரன் = பரதுரியனே, மாலறும் = மயக்கமற்ற, சிற்சொலிதை = சிவசாக்கிரம், பிரசாபத்தியம் = சிவசொப்பனம், பொற்புவிசாந்தம் = சிவசுழுத்தி, ஆம் = ஆகிய. துகளில் = குற்றங்களீங்கிய, சிவம் = சிவதுரியன், இவர்கடாம் = ஆகியவிவர்கள், மனு = பொருந்திய, தமப்பிரதானகாரணியும் = தமப்பிரதானகாரணியென்றும், மோககாரணி = மோககாரணியென்றும், அமோககாரணியென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட, சீலம் = குணம்பொருந்திய, சத்திக

[illegible]

[illegible]

[illegible]:—[illegible] [illegible].

(வி = ட.) [illegible] [illegible] தொம்பதருக் [illegible]:—[illegible], [illegible], [illegible], [illegible] [illegible]. [illegible]. [illegible]:—[illegible]. [illegible], அத்தக [illegible]. [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible] [illegible].

இவற்றுள்:—சாக்கிரமாவது [illegible] [illegible] செய்து, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] சாக்கிரம். இந்தச்சாக்கிரத்துள்ள [illegible]; [illegible] [illegible]. அந்தக் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சொப்பனம். இந்தச்சொப்பனத்துள் மனம், புத்தி, [illegible]. சித்தம், பிராணவாயுவாகிய இரண்டுகருவிகளுடனிரு [illegible] [illegible] பிராக்ஞனென்னு [illegible] [illegible] சுழுத்தி. இச்சுழுத்திக்கு: மூலாக்காரமான [illegible] [illegible] சொல்வேன் றும்பர். இங்ஙனங்கூறியமூவகைப்பாதி, மூன்றவத்தை மூன்று [illegible] [illegible] [illegible] தொம் பதலக்ஷியார்த்தமான [illegible]. இந்தத்துரியன் தன்மைமறந்து ஜீவத்வம் [illegible] [illegible] துரியம்விரிந்தாற் சாக்கிரமாயுங் குவிந் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சனனமரணப்படுவன். ஆதலால்தற்பதமுக் [illegible] [illegible] [illegible].

அவ்வுபாதியாவது —சர்வஞ்ஞத்வம், சர்வகாரணத்துவம் சர்வாந்திரியா மித்துவம், சர்வேஸ்வரத்துவம், சாக்ஷிருட்டித்துவம், சர்வநிதித்துவம், சர்வ [illegible]. ஆகவுபாதியேழு. இவைமூன்றவத்தையாம் துரியம், காலம், வியோமமென்பன. இவற்றிற்குவிராட்டு, இரணியகர்ப்பன், அந்தரியாமியென வபிமானிமூவரு. இதில்சாக்கிரமாவது:—முன்சொன்ன தொம்பத

வைகரிமாத்திரையாக வாக்குகளுடனாடைவராக் சங்கற்பத்தைமுதலிய வா ளுபாதியை நடைவன விராட்டென்றுஞ் சமட்டியபிமானியைக்கொண்டு; தொகுப்பதியட்டி நூலாபிமானியைப் பிரேரித்துக்கொண்டு விளங்குகிற தூரியமே பாசாக்கிரம். முதலியமெந்த் சங்கற்பத்தைமுத லுபாதியு [illegible] சாக்கிரஞ்சுத்தம், சாமுஷுத்தம். சங்காக்காரத்தைமென்றுமூன்று பாதிகளுடனிரணியகர்ப்பனென்றுஞ் சமட்டியபிமானியைக்கொண்டு தொகு பதியட்டி சூட்சமதேகாபிமானியைப் பிரேரித்துக்கொண்டு விளங்குகின்ற சாமடுமே பாசொப்பனம். ஞானக்காரியோபாதியையுமீக்கி வாசனைபெற்றயா மக்ரியாதியென்றுஞ் சமட்டியபிமானியைக்கொண்டு தொகுப்பதியட்டி கா ரணதேகாபிமானியைப் பிரேரித்துக்கொண்டு விளங்குகின்ற வியோமமேபாச [illegible], [illegible] கேவலமான [illegible] பிரண்டாம்பாபுரை [illegible] தொகுபதியட்டுப்பியானிலை [illegible] தற்பதலக்ஷியார்த்த [illegible] பரசிவனுபவங்கொல்லும் காரணோபாதிகளுக் [illegible] தொதிகளைக்கிறதென்றும் [illegible] விளக்கும் காரணோ [illegible] அபேதஞானத்தையுஞ் செய்ய மென்பர். [illegible].

திருமந்திரம்.

மனமாடு மாயக்கன் மாயுடலினுங்
கண்ட சுத்திபோன தரிபாதி தந்தவின்
கண்ட பரனுக் காரணோபாதிக்கே
யின்று மலஞ்சுத்த னான் விளைவிலே.

என்றதனுமாம் இனி, அசுத்தமுக்கப்பாகது:—ஆக்ஞானத்தொல்லை பாதுநிலன் தூரியாதீதவெத்தத்துடனே பதிக்குள் நைந்தவா மதாவது:— மேலாக்கிரம், (பரமுபோதஞானம்.) மேலொப்பனம், (விமலக்கிரமம்.) மேலசுழுத்தி, (பரமாத்மம்.) மேனமூன்றும். இத்திரித்தொகையெய்திற வபிமானியைக்கொண்டு காரியகாரணபாதிகள் விட்டுநீக்கிதேனென்று விளக்குகிற காரணோபாதமான மேலாக்கிரம். பிராரப்தியென்கிற வபிமானியைக்கொண்டு தீமேலாதொழுந்தென்ப தொன்றுந்தோன்றா தெய்வத்தன்மையைவிளக்குவிர விம்மல்லமகமே மேலொப்பனம். பெருந்புதி மத்திமென்கிற வபிமானியைக்கொண்டு முன்சொன்னமேலாக்கிரமதி மூன்று, தூரியமென்று, சுபமென்று, வியோமமென்று, பரமென்று, விமலக்கிரமமென்று. ஆகமேட்டுக்கோன்றுமற் மேலசுழுத்தியான மூலாக் காரமென்றும் தத்பிரதானமாகனி, பரசுழுத்தியான மகாதத்துவமென்று சொல்லாரனி மிக்குள்ளவிடேனி, அமேயமானனிசொருபமாய் மகாமாயை டாமிர சூடாக்குணமடக்கின்ற விளக்குகிற பராத்திமே மேலசுழுத்தி. இதத் [illegible] மூன் றுமவாக்குள் ளுமேல்.

உதாரணம். திருமந்திரம்.

காரிய மேழுங் கரக்கு மாயையுட்
காரண மேழுங் கரக்குங் கருவெளி
காரிய காரண வாதனை பற்றறப்
பாரண வும்முப சாந்தப் பரிசிதே.

காரியமேழ் கண்டறு மாயைப் பாழ்விடக்
காரணமேழ் கண்டறும் போதப் பாழ்விடக்
காரிய காரண வாதனை கண்டறுஞ்
சீருப சாந்தமுப் பாழ்விடத் தீருமே.

தத்துவரத்நாகரம்.

தத்துவந் தீர்ந்த பாழுந் தனையறிந் தற்ற பாழும்
முத்தமா முபசாந் தத்து முன்னிய மூன்று பாழுந்
தொத்திய மாயை போதந் தொல்பரா சத்தி போதஞ்
சித்துறுஞ் சிவசத் திப்பாற் பிரிந்தது திரிதல் காண்டி.

என்பதனாற்காண்க. இந்தமூன்றுபாழினு மூன்றுமாயை யிருப்பிடமாகை யாலு மிம்மூன்றுபாழு மொன்றாய்க்கூடினவிடம் உபசாந்தமாகையாலு மிம் மாயாசத்திக ளொப்பட்டுநின்றோ மம்மட்டுமே பிறப்பைக்கொடுக்கு மென்பதற் குதாரணம்.

திருமந்திரம்.

பத்திக்கு வித்துப் பணிந்துற்றுப் போற்றலே
முத்திக்கு வித்து முதல்வன்றன் ஞானமே
சித்திக்கு வித்துச் சிவபரந் தானுதல்
சத்திக்கு வித்துத் தனதுப சாந்தமே. என்ப.

ஆதலாலிவைகளையெல்லாங் கண்டொன்ற நீக்கிநின்ற அறிவே சிவதுரிய மென்னுஞ் சச்சிதானந்த லக்ஷணநிருக்காமியசிவம் சிதானந்தமாத்திரமாய் விளங்கும். உதாரணம்.

ஷை தத்துவரத்நாகரம்.

ஒழிய வுபசாந் தமதா யுளதங்
கழியா விகா ரியகா ரணமே
மொழியா விழு வுலகற் றவிடத்
தழியா வுணர்வே சிவமா னதுவே. என்பதனாற்காண்க.

இந்தச்சிவதுரியன் சிற்சொரூபி, பிரகாசத்தியன், பொற்புவிசாந்த னுமிய கோவமியனிலையாய் வாசனுவுபாதிகளோடுங் கூடினபோது அவிப

[illegible]

சூத்திரம்.

[illegible]

விருத்தி.

[illegible]

[illegible]

திருஷ்டாந்த— [illegible]

[illegible] ஸ்ரத்தை [illegible] முதலாக வருபவைகள்.

[illegible] வியவசாயியென்றும், [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

இவைகாரணமாகவுள்ள [illegible], [illegible], [illegible] [illegible].

உடம்பைவஞ்சித்துச் [illegible] விருப்பைப்போலத் [illegible] தேகமுதலியவற்றிலே [illegible] பெண்பிள்ளைமுதலிய குடும்பமென்னு [illegible] வழக்கில் சேர்ந்திருப்பவன்யாவனோ, அவனை [illegible] வெனப்படுவானுவன்; தாமரையிலைமேல்நீர்போலத் தான்சம்பந்தித்துள்ள குடும்பமாகிய பெரியவிவ காரத்திலிருந்தும் அதற்கு [illegible] பூறாதவன்யாவனோ அவனைவந்த ராண்ம வெனப்படுபவனுவன்; உடைத்திரத்துக் குரியவெண்ணமெல, அது

போகவுலகத்திற் சூரியனுஞ் சாட்சியாய் விளங்குவன்போலன்றோ அவனே பரமான்மாவெனப்படுபவனுமன் என்பதாம்.

இருளையகற்றிப் படர்ந்திடாத அக்கதிரவனொளிக்கு மாமரமுபோலத் தோன்றுகிய நிழற்பத்திரங்கூடி விகாசித்திருமிட்டுத் வினையுஞ்சகலுக்கும் அவற்றிலுள்ளோர்க்கு ஆன்மாக்களுமாதலால், அந்தஅவசரஞ் சிவான்மாவெனவும், தாமரையிலைபோற் சம்பந்தமுற்றுந் தனக்குக் கிஞ்சித்துமில்லாத நீர்போலத் தோன்றுகிய பெரியதுமேபத்திரஞ் சம்பந்தமுற்றும் அதுகாரணமாக வெய்தும் விகாரத்தாகு அவ்வாறேதுறும் ஆன்மாவுக்குச் சற்றுமின்றாதலால் அவ்வவசரம் அந்தரான்மாவெனவும்.

அந்தரத்தினின்று தன்கதிருலகமெங்கும் பரவச்செய்யினும் அவ்வுலகத்தாலெய்தும் வாட்டந்தனக்குச் சற்றுமின்றி பதிதுராமாகவும் சாட்சியாகவும் விளங்குஞ் சூரியன்போலச் சிதாகாயத்தினின்று தனதக்காரணம் உலகெங்குஞ் வியாபிக்கச்செய்யினும் அவ்வுலகத்தாலெய்தும் வாட்டந் தனக்குச் சற்றுமின்றி பவித்திரமாகவுஞ் சாட்சியாகவும்விளங்குவது ஆன்மாவாதலால் அந்தஅவசரம் பரமான்மாவெனவுங் கோடற்கியை தல் இங்ஙனங்கூறியதென்க.

சிவான்மாவெனல் போகிகளும், அந்தரான்மாவெனல் முமுட்சுகளும், பரமான்மாவெனல் முத்தருத்திகளுமென்க. இதனையேவலாதார் ஆன்மதரிசனமக்காதார். எனப்படுந்தனுபூதிசாரமுமாக விளக்கியதெனப்பெறும். உபநிடதவெனல்சிவான்மா, எய்திடற்கைதன்னியம் காஞ்காமைஅந்தரான்மா, ஆனவிடாத அயல்ச்சமை பரமான்மாவெனிறமமையும் இங்கே ஆன்மாவெனல் விடாபவிளக்கமாகின்ற தெருட்டியை. ஆன்மாவொன்றேனும் இங்ஙனம் மூவிதமாகச் சிற்சிலபோற் காணப்படுதலின் இதனைவிளக்க மூவிதவுவமைகூறியதென்க.

கருத்து—தோம்பநிலைசக்கியார்த்தர் தோன்றுசித்தம் அதன்முக்கியார்த்தமுரை விரித்துக் கூறியதென்பது.

ஆன்மாக்கள்வினைகிவினையார் பிறவிகடோறு மொத்துமன்னுயிருளனென் றும், விடாதவிடாவிகடோறும் வினைக்குவினைந்து புழைந்துநழைந்து செல்லுயிருளனென்றும் வழங்குவழக்கத்தைமறுக்க வுபமானபூர்வமாகக்கூறுதலையுணர்த்துகின்றது.

வெப்பமுள்ள சூரியன் ஆகாயத்தினின்று நிலவிழுந்து தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறானென்றுலகத்தார் சொல்லுவதுபோலவும்; மேகம்விளைவி லோட்டங் குளிர்ந்ததவிளையுடைய சந்திரன் விரைவிலோடுகிறானெனக் கூறுதல்போலவுமிருக்கும்; நியமுணர்தற்கரிய வென்றுமொருதன்மைத்தாகின் றன்ன ஞானமயமாயிருந்தும் அவிச்சையுற்றவிய வுபாதித்திரியங்காரணமாக அபிமானிப்பரியாயமாயக்களைவெற்றவெபாவனையெய்தியது; ஆதலால், பிரியவுபவமென்றகருதியவனைப் பெருவிகாரப்பேதத்தினு விம்மயக்கமெய்தியதென்றறிதி.

என்றுமொருதலைக்கதா ரென்றுமியாதும் அன்மயாகத் உபாதிந்திரிய காரணமாக சிடையோக்கிய இன்கியத்தை விளக்க இப்பிரன்னவை கூறியதென்க. பிரதிபிம்பத்தை விம்பமெனக்கொடல்போன்றும் ஆரோபமான பாம்பினைக் கொடலும், ஒன்றின்புடைபெயர்ச்சியை வேறொன்றதாகக்கொடல்போன்று அனாத்மாவின்புடைபெயர்ச்சியை ஆத்மாவினதாகக்கொடலும் மயக்கமோ? தெளிவோ? தெளிவெனின், பம்பரமிடம் சிறிதியங்குதலும், சந்திரன் வேகத்துடனுடித்தோடலும் மெய்யாகவேண்டும். கூடாதெனின் மயக்கமே யென்கின்ம். இக்கையைத்தெளிதற்கும் பிரதிவிம்பத்தையும் மேகவினையும் நாடாதிருக்கவேண்டும். அதுபோலவநாத்மாவாகிய உபாதிந்திரியத்தை நாடாதிருக்கவேண்டும். நாமன் இவ்விரண்டுமானமும்பொருந்தும். எனவே அநாதமுகத்தைவிட்டு ஆத்மமுகத்தைக்கைப்பற்ற வென்றவாறாயிற்று. இதனுள் ஆன்மா என்றதிருந்தபடி யிருக்கின்றதெனலக்காறாதும். ஆன்மாவி னியற்கைவடிவம் வேறன்றாதலின் ஞானவான்மாவென்றார். இங்கே ஞான மெனல் தன்னையும்அயலையுமுணருந்தகையதை. மேலாகவிருந்தபயனல் அயலை மாத்திர முணருந்தகையதையுடன்க. இதனைதாகருத்து. தொடப்பதத்தின் வாசியார்த்தமிலக்கணம் இலக்கியார்த்தமானகூடத்தருக்கு வந்ததாகத் தோற்றத் தப்பினைப்புணர்த்தியதென்பது.

சமஷ்டிமானத்திரயங்களையும், அவைகளுக்குப்பரியாயநாமங்கள் விராட்புருடனும், இரணியகருப்பனும், அந்தரியாமியுமும் உன் னையென்பதையும் விளக்குக.

சமஷ்டிமானநாமங்கள் விராட்புருடன், இரணியகருப்பன், அந்தரியாமி யென மூவகையாயிற்று; அவருள் சமஷ்டிஸ்தூலதேக அபிமானியாகிய சமஷ்டி விராட்புருடபரியாயநாமம் வியாபித்த வைசுவாநரன்முதலியனவையாம். சமஷ்டிசூக்குமதேக அபிமானியாகிய சமஷ்டி இரணியகருப்ப பரியாயநாமங்கள் மாப்பிராணனும், சூத்திராத்மனனுமெனக் கூறப்படும்பெயர் முதலிய வையாம்; சமஷ்டிகாரணசரீர அபிமானியாகிய சமஷ்டி அந்தரியாமியினது பரியாயநாமங்கள் அவ்வியத்தன், காரணோபாதிகன், அந்தரியாமி, பரமேசு வரன், பரன், தற்பதமுக்கியார்த்தன் முதலியவைகளாம்.

பிருதிவிமுதலியவனைத்தையும் தனதுருவாகக்கொடலை விராட்புரு டனெனவும், இலக்கமாகப் பிரகாசிக்கின்றவனைத்தையும் தனதுதந்திரமாக் கிக்கொடலை இரணியகருப்பனெனவும், ஆகாயம்போல் வகம்புறமற்ற நிலை கோடலை அந்தரியாமியெனவுங் காரணவிர்த்தியாகக் கூறினமைகாண்க. பிருதிவிமுதலியவைகளெனல் அஷ்டமூர்த்தங்களை வியாபித்தலென்றமை யால் வேறதுவியாபகத்திற்கு வியாபகமாகநிற்றலைப்பெற்றாம். பெறவே விசுவத்திற்கு விசுவமென்றாயிற்று. வைசுவாநரனெனல் சாக்கிரப்பிரபஞ்ச மாகிய விசுவவியாபகனும் நாற்முதலிய சகலபிராணிகளிடத்திலும் தங்கியிருத் தலையும், மாப்பிராணனெனல் மகாமாருதமே மூச்சாயிருத்தலையும், சூத்தி ராத்மனனெனல் எவற்றிற்குஞ் சூத்திரதாரியாகின் றவற்றையமைப்பித்தலை

யம், அம்மடமாயையைத் துச்சீவர்களுக்கு விஷயமாக நடக்கிநிற்றற் பற்றியும், ஈசுவரனுடைய திரோதான சத்தியானது காரணத்தே உபாதி யாகவுடையதாயிருத்தற்பற்றியும், அச்சுத்தமாயையைக் குமலின் மேவியபிறதிருத்தகப் பற்றியும், பரமேசுவரனுடைய [illegible] யாயிருத்தற்பற்றியும், பரமேசுவரனுடைய [illegible] யாயிருத்தற்பற்றியும், தற்பதமுக்கியார்த் தனை அதுவென்று [illegible] யாயிருத்தற்பற்றியும் காரண [illegible] எனக் கொள்க, [illegible] மானது [illegible] கின்றது.

இக்கேவலசுகாதர [illegible] போக்கு [illegible] பாகுபடும் [illegible] எனவே [illegible]: தனித்தனியே மெய்யென்மரும் [illegible] சொல்லுகின்றனர் [illegible] எனக் [illegible] அதற்கு [illegible] ஆண்மையே [illegible] [illegible] பொருள், [illegible] பொருள். [illegible], அதற்கு [illegible]. [illegible] தனித்தனியே யிருப்பவன் [illegible], [illegible] கொள்க.

வினா :—து [illegible] ?

விடை :—யாதொரு [illegible] பொய்யென் [illegible] சாவத்தைத் [illegible], [illegible] எட்டுமிடத்தே, அங்ஙனமே ஜீவனது [illegible] இத்தன்மையின் [illegible] தோற்றமுடன் [illegible] கின்றன. [illegible] கட்டும் [illegible] பிரகாசமென்ற [illegible] சொரூப ஞானத்தினாலேயே [illegible] காண்பான் [illegible]. [illegible] சொருபத்தினுலேயே [illegible] சொல்லுகிறார்: அத்துவிதத்திய [illegible] சின்னியமாயிருக்கிற [illegible] ஞானத்தின [illegible] சொரூப [illegible] ஞானத்தினுலே ஜீவபரமாத்மா [illegible] வெளியாய்ச்சொல்லுகிறார்.

சொருபலக்ஷணம், தடஸ்தலக்ஷணம், [illegible] என்று மூன்றிலக்ஷணங்களும் ஆத்மாவைப்பிரதிபாதிக்கின்றது. அவ் [illegible] சத்திய, ஞான, ஆநந்த, ஆத்மசொரூபமென்று சொல்லுகிற [illegible] சொருபலக்ஷணம், இதனுற் [illegible] சொருப [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] எப் படியெனில், [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

ஏழாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை

[illegible] அறிவி [illegible] [illegible] தாகிய [illegible] குகின்றது.

ஏழாஞ் சூத்திரம்.

யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராதலிற்
சத்தே யறியா தசத்தில தறியா
திருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா. எ.

[illegible] யாவையுஞ் சூனியம் [illegible] ஆதலின்—([illegible]) ஆதலின் ([illegible] சத்தாகிய [illegible] அசத்தில [illegible] என்பதைய [illegible] மலினை [illegible] என்று [illegible] [illegible] யான்மா. எ-று.

[illegible] யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிராகலின்,

[illegible] சத்து, [illegible], ஆனந்தம், நித்தியம், அகண்டம் [illegible] —அசத்தாவது துக்கம் அநித்தியம் கண்டம் [illegible] என்பார்—சத்தே யறியா தசத்தில தறியா தெனவும்,

[illegible] இருவகைப்படும். [illegible] [illegible] பொருளாகக்கொண்டதெய்வ [illegible] பொருளாகக்கொள்ளல்வேண்டும். [illegible] [illegible] என்னெனின், [illegible] ; என்றற்போலும். [illegible] [illegible] ; என்பதுமுதலிய [illegible] என்பார்:— [illegible]

நான் [illegible] என்பார். இதனை [illegible] மாலையணியுங் கூறினர்.

திருமந்திரம்.

ஆறு சிவரூப மாகிய வாறாந்
தாறு மகத்தாற் றடைப்பட்டு நின்றது
தாறு பலவுந் தடைபட்டு போந்த
மாறு சிவரூப மாகிய வாறே.

வில்லிபுத்தூரார்பாரதம் வீட்டுமபருவம்.

மேவரு மாதனைத்து மென்னாப் பிரித்தோதுதி
மூவரு மாகியக்க மூவர்க்கு முதல்வனாகி
பாவரும் பாவமாகி மிறைதரு பகவா நிறைந்தப்ப
மேவரு மாகின்ற லெக்கண்மயா மெங்கள் கோவே.

பாலைபெய் திருமத்தில் தன்பான மோடுகையைத் தின்று
பாவகல் லறிவான்றன்னைத் தோற்றமின் றுக்கவைத்தான்
மேயாத தானைபக்க டாரமென் றிவர்பால்வைத்த
மேயமு மவன்றனிலே சேர்ந்ததோர் நிலைமைகண்டாய்.

துயின்றலையும் பொறிவாட்டின்று துறந்தலையும் பொருளுந்தானே
பயின்றுமுக் குணங்களோடு மறுவகைப் படைகளோடும்
பயின்றா சாரமுக்த மனமெனும் பனையறுத்துத்
துயின்றபோ தொளித்துநின்ற தோன்றுமாந் தோன்றுங்கண்டாய்.

அந்தகல் லறிவன்றன்னை யறிந்தவ ரறிஞராவார்
தந்தையால் வகுக்கப்பட்ட சராசரப் பொருள்களெல்லாம்
வந்தவான் றிப்பாலைப்போ லுயிர்க்குயி ராகிவாழும்
பந்தமு முணர்ந்தினோர் பார்க்குங்காற் பலைபரநன்பார்.

உம்பரு முனிவர்தாமும் யாவரு முணராவொன்றை
யிம்பரின் றனக்குநானே யிசைவுற வுணர்த்தாநின்றே
னைம்பெரும் பூதந்தானு மமைத்தன வுடலம்யார்க்கு
மம்பலு மொருவனுன்னை ஞானியாய் நடத்துகின்றான்.

என்னை நீ புகலக்கேண்மோ வெங்குமா யாவுமாகி
மன்னிய பொருளும்யானே மறைக்கெலா முடிவும்யானே
புன்னையான் பிறவுஞ்சில பொருளுமறை பிறக்குமேனு
மன்னிலா வெதிர்க்கும்புணைப் [illegible]

பிணையிலு ... மயக்கமாச் ... ஞானத் ... வமைதெர்மை
... ... நின்றிடு
பின்னிடை யயக்கமிந்த ... பொய்ப்ப்பொருளென்று
தன்னிய பவர்க்குக்காட்டித் தத்துவந் தெளிவித்தானே.

மாணாக்கருக்கு ஞானாசிரியர் ஆன்மாவின் சத்தைக்காட்டி யசத்தை தெருட்டினார். க-ம்.

கைவல்யாவர்தம்.

சொரூபத்தினை யுணர்த்துகின்றது.

சத்தொடு சித்தா னந்த சமந்திரஞ் சாக்ஷி யேக
நித்திய வியாபி யான்மா வென்றது வாயறிந்து
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துமே தங்க ளான
துத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவார்.

(பொ-ரை.) சத்து, சித்து, ஆனந்தம், சமம், நிரம், சாக்ஷி, ஏகம், நித்தியம், வியாபியென்பனவே ஆன்மாவாதலின், சர்வ்வான்மாவென வுன்னையறிந்து:—அசத்து, சடம், துக்கம் முதலியவைகளைத் தமக்கியல்பாக வுடைய பேதப்பொருள்களான்ற:—பஞ்சகோசமென்னும் வஞ்சகக் குகைகளினின்று வெளிப்படுதி. எ-று.

சத்து—உள்ளது; சித்து—இவ்வேதனையறிவது; ஆனந்தம்—மாறுக்கம், சமம், என்றுமொருதன்மையுடைத்தாயிருத்தல்; நிரம், இங்ஙனிற்றற்கு மாறின்மை. சாக்ஷி, அதுவதுவாகிய மாகாதவற்றை விலக்ஷணமாக நின்றுணர்தல்; ஏகம், பலவாகியுமாகாதுந் தனியாயிற்றல்; நித்தியம், இங்ஙனிற்றலொருபோதன்றெனவ். வியாபி, வியாபகத்துக்கெல்லாம் வியாபகமாயிற்றல்; ஆன்மா, இக்குணங்களுக்கெல்லாங் குணியாகநிற்குமறிவு. நீ, இக்குணிதானேயெனப்படுவது, எனவே, நீவேறாகாதுவ்வென்பதாயிற்று. அறிவுக்கவல்; பஞ்சகோசங்களுக் கவனமையின் அசத்தாதிகளைப் பஞ்சகோசங்களுக் கடையாக்கினர். அசத்தாதிகட்குத்தம்விளங்கச் சத்தாதிகளைக்கூறினும். சென்மக்கட்டிலையத்தது தேகம், அறிவன்மையின் அறிவேசத்து. தன்னையறிதற்பாலது வேறன்றுமையின் அறிவேசித்து. சத்தேசித்து சித்தே சத்தானந் தெனதற்பாலது வேறின்மையி னறிவேயானந்தம். யாவுமறியாநிற்றலி னறிவேசமம். அதனை வெவ்விதயாதத்தானு மாற்றக்கூடாமையி னறிவேநிரம். நாவனையந்துமாயினு மன்றுகநின்றிவற்றைச் சாக்ஷியாக வறிதலி னறிவேசாக்ஷி. சாசசபேதமறிவுக்கன்மையி னறிவேயேகம். முதலிடையிறுதியின்மையி னறிவேநித்தியம். சமஸ்தவியாபகமுந் தன்னிடத்திருத்தலி னறிவேவியாபி. இங்ஙனமாயகுணங்களுக்கெல்லாங் குணியாக வுடைத்து நிற்றற்பாலது வேறன்மையி னறிவேயான்மா. ஆன்மாவை

[illegible] அதனையன்றி [illegible] பஞ்சகோசமுமல்லாமை [illegible] கூறினார்.

(க-து.) [illegible] பஞ்சகோசங்களையும் [illegible] பது. [illegible] சொல் [illegible] காட்டி.

அ—௭௪.

அக்கரைத் தெரியக்காட்டி [illegible] விக்கவிப்பச் சொல்லுகின்றார்.

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பால் பார்க்கின்ற போது பாழும்
விருமிய தருமக்காயம் வேறென்றுந் தெரியக் காணே
வஞ்சனை யிருளை போக்க வருமொளி வடிவம் போல்
வஞ்சமில் குருவே யென்று பகர்ந்து தெளியச் சொல்வார்.

(பொ-ரை.) [illegible] பஞ்சகோசங்களையும் [illegible] பார்க்கும்போது [illegible]:— அக்கரைக் [illegible] கருமை [illegible] தெளிவிக்க [illegible] [illegible] தெளிவிக்கின்றார். [illegible]

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமென்ன கோசங்களைந்தமைப்பர். அவற்றுள்:— [illegible] அன்னமயகோசம், [illegible] பிராணமயம், [illegible] பிராணமயகோசம்; மனதும், ஞானேந்திரியங்களுமுடையது மனோமயகோசம், [illegible] விஞ்ஞானமயகோசம், [illegible] ஆனந்தமயகோசமெனப்படும். [illegible] விஞ்ஞானமய கோசமுடைய [illegible] புத்தி [illegible].

[illegible] அக்கரைத்தை [illegible] கோசம்—[illegible]

[illegible] மறைத்தளித்த [illegible]. ஆசாரியரைப்போல [illegible] அக்கரணமிருத்தி [illegible], அந்நாதிகாரணமாகிய [illegible] போகமெனவும், அக்கரத்தோடு [illegible] கொள்க.

[illegible] தெரியாது [illegible] அவரின் [illegible] பாஞ்சராத்திரிக மதமாகிய [illegible]. அந்நாக்குறிப்பமைப்பு.

ஆன்மவியோகத்துக்கு அதீதமாகிய ஆத்மா விஞ்ஞானமயகோசத்துக் [illegible] ஆக்ஞானமயமா [illegible] பஞ்சகோ [illegible]. பஞ்சகோசத்தை [illegible]: அதாவது, பஞ்சகோசமும் [illegible] காட்டியமன்னார் [illegible], [illegible] உடம்பு [illegible] ஆதலும், [illegible]. [illegible] பஞ்சகோச [illegible] அப்போதன்குறித் [illegible]. முன்னர் [illegible] அப்போதுமறிவுவிலக்கலாம். முன்னர் [illegible] அப்போதுபாராவிலக்குகின்றது என் [illegible] பஞ்சகோசமும் [illegible] தெரியக்காணேனெனாடிம், [illegible] மறிவினாகத்தத்தோர் [illegible] முதலாயிருப்பதறிவு. இப் [illegible] பஞ்சகோசமும் [illegible] தெரியும். [illegible] சொல்லப்பட்டது. உலகில் [illegible] இதுபஞ்சகோசத் [illegible] அதனைமெய்த்தேதமாகமெனக்கொண்டு [illegible] மிகு [illegible] இறந்துபோவெண்டாத [illegible] குருவாகவிலின்விளைந்து பஞ்சதி [illegible] வாஞ்சைக்குரியத் [illegible] தெரிவிக்கப்பட்டது.

[illegible]

யென்னும் நிவேபரதானங்களையுடைய, அவன்றன்னோத்ததொன விருத்தம் பிருத்துவீ, நுமிமோடு ... ளிந்நவ் வசப்பட்டபத்தரான் இதுந் தாச்சாணப்படாததுவென்று பாரூடமாத்திரப் பாருடின அபரோட்ச மெனப்படுவதாம்; பெருகிப்போ ... தக்கலமென நம்பெருக்கதுக்கப் போதம், தத்வசத்திமெனப்படும்; தனைக்குகாப்தத சுபாவனையிற்றவித் திருதலே பேடாபனையாற் பாரோக்ஷமெனப்படுவதாம் என்றறிக.

அஞ்ஞானம், தன்னோக்கத்தறியாமை. ஆவரணம், முழுதுந்தெரிய வொண்ணாமறைப்பு. விட்சேபம், அவன்றன்னைப் பதறுக்கருந்தன்மை. பிர ட்சம், இருக்கின்றனென்கின்ற ... அபரோட்சம், பிரத்தியட்சமாகக் காண்பது. தத்துவசித்தி, பரிந்தாவென்றதறுக்கருந்தன்மைக்கம். சித் தெளிருதி, (தடையற்றபாராந்தம்) ... தென்றவிவர் கண்டதுங் கடக்கக.

ச ஆ:—சத்திநகர முத்தர் ... யதிநயாயமேதன்மை?

விடை:—சந்தோபான் ... த்தத்தாதவினைக.

இனித்தசமுதக்கு முன்னும் பின்னுமின்றி விசாரமுதகாத்தில் அவர்த்தா மாக இருக்கத்தைதவன் தோன் றிரிகிறது போல, ஆன்மாவிற்கும் திப்பமே தோன் றி ... க்கிற்றென்பன தவள்ளத்தல் : அப்பெறிக்கியைத்த சமுசாரத்தை யடையவொட்த் தன்னைத்தான் உணர்ந்துகுமலி ... ந்தோர சித்தப்போயின னென்றன்ன சிவஞானத் பிரபகருதிவிசாரமோ படைகுற்றமுன்னர் ஓப் பர்ந்தனது பதாத்தமொருபமான் றுதன் சுபட்டதாகமாகிய பேயபரிய மிலைமை பரியாதிருப்பதே யஞ்ஞானமெனப்படுவதாம்; பின்னொருகாலத் தில் ஆன்மவிலக்கணமொருவர் திரையிடுதனக்கூறக்கேட்டு அஃதில்லை யென்றும், அந்தப்பிரத்தியகாத்மாவன்பெனிற் றோன்றாதென்றும் வல் துக்கலக்கமாகிய சத்திமென்னும் அசத்தாவரணமும், பாதிமென்னும் அபாருகாரணமுமாகியவிரண்டும், முற்கூறிய அஞ்ஞானகாரியமென்று சொல் லத்தக்க ஆவரணமெனப்படும், கர்த்தாவும், ஒன்றியகருமபலத்தை யநுபவிக் கும்போக்தாவும் தானெனவேகினைத்துத் தாகவுடம்பையபிமானிக்கும் அபி மானிடாகியசீவன் றானெனக்கூறுந்தல் அரிதாகியவிட்சேபமெனப்படு வதாம். பிரபஞ்சருதிவி நுண்மைப்பொருளுஞ் சற்குருவினுண்மையுபாய னும் பிரத்தியகாத்மாவுடைய வுண்மையாகவேயறிந்து வசத்தென்றதுமுன் னர்க்கூறிய முதலாவரணமானது நீக்கமாகத்தக்க பரோட்சமெனப்படுவதாம் இங்ஙனமெனக்கூறும் பிரபஞ்சருதிமொழியை விசாரிக்கும்விசாரத்தாற் பிரத்தியகாத்மாத்தாவென்ற அநுபூதியாற்றெளிந்திடுதலே முன்னர்க்கூறிய வெனக்கூறிய இரண்டாம்ஆவரணமானது நீக்கமாகத்தக்க அபரோட்சஞான மெனப்படுவதாம். ஆன்மசாட்சாத்காரமில்லை யுள்ளவாறடைந்து, அதன் பின்னர்ப்பான் வன்மைருத்திரு, நான்கன் மயலப்போத்திருமெனக்கூறுந் தெ பாசவுடைமையான துக்கத்தினின் றுங்கிருதலே விளைதற்கரியதெனத்தக்க துக்க

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

திருக்குத்திருசியவிவேகம்.

[illegible]

(இ-ள்.) [illegible] இ-அ.

[illegible]

வேதாந்த லக்கணம்.

[illegible]
[illegible]

[illegible] உடலினை கடவிற் [illegible]

கம்பராமாயணம்.

[illegible]
[illegible] பிறர விக்கம்
[illegible] கையில் வேந்து
[illegible] மறைகளுக் கிறுதி யாவார்.

காசிக்காண்டம்.

[illegible] கடவிற் [illegible] வெள்ளியம் முதலன்மை [illegible] ஆனவை போ [illegible] கல்விக்கைப்பணி செல்வ வினை [illegible]

[illegible]சூத்திரம் க-வது உதாரண வெண்பா.

[illegible] செல்லா
[illegible]
[illegible]
[illegible]

விசாரசாகரம் நாலாவது தரங்கம்.

[illegible] சர்ப்பம், வெள்ளி முதலியன [illegible]; ஆன்மசத்கியாதி, அசத்கியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அந்யதாக்கியாதி, அக்கியாதி, அநிர்வசனீயக்கியாதியென் [illegible]. அவற்றுள்:—[illegible] சத்கியாதிவாதிகள். [illegible] அசத்கியாதிவாதிகள். க்ஷணிகவிஞ்ஞானவாதிகள் ஆத்மக்கியாதிவாதிகள். [illegible] அந்யதாக்கியாதிவாதிகள். சாங்கியர், பிரபாகரர் அக்கியாதிவாதிகள். வைதிகசைவர்கள் (வேதாந்திகள்) அநிர்வசனீயக்கியாதிவாதிகள் [illegible].

[illegible] சத்தியினுடைய [illegible] சத்தியமேயெனவும், சித்தாந்

[illegible]

[illegible] — [illegible]

[illegible] — [illegible]

[illegible] — [illegible] தொடைவிதவேத்திரத்திருல் புத்தி [illegible]; [illegible] இப்படியொன்று [illegible] [illegible] ஞானமுண்டாகிறது, [illegible], ஞானம் சம்பந்தமென்று [illegible] [illegible].

[illegible] — [illegible] திரச்சவிஷ்ஞான் [illegible] சர்ப்பம் [illegible] ரஜ்ஜுவின் [illegible] பிரதிபந்தகமாம் : [illegible] சர்ப்பமென்பது [illegible] சம்பந்தமுண்டாகின்றது [illegible] ரஜ்ஜுஞானத்தி னாலே [illegible] இவ்விரண்டிற்கும் [illegible] பிரதிபந்தகமாம். [illegible] சர்ப்பத்தின் [illegible] சம்பந்தத்தின் [illegible] ரஜ்ஜுவின் [illegible] பொய்யாகிய [illegible] ரஜ்ஜுவைக்கண்டு பயப்படலாகாது. [illegible] ரஜ்ஜுவினிடத்தில் சர்ப்பம் [illegible] முன்கண்டசர்ப்பத்தின் [illegible] ரஜ்ஜுவின்பதார்த்தமான முன் [illegible] ரஜ்ஜுவினிடத்திலேயே சர்ப்பம் [illegible] முன்கண்டசர்ப்பத்தின் [illegible] இந்த சர்ப்பமென்னும் [illegible] அந்தக்கரணத்தின் [illegible] பிரதிபந்தகமுமிலையென்றால் அதனால் [illegible]

சொரூபத்திலுள்ள அநிர்வசனீயக்கியாதியின் தன்மை. அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி [illegible] விஷயசமானாகாரமாகிறது. அதனுக்கிவ்விருத்தி ஆவரணபங்கம் விளக்கந்தோற்றுகிறது. அதற்கு (சுருதி) [illegible] பதார்த்தம் விளங்காது.

யான் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பப்பிரமம் முண்டாகின்றதோ, அங்கே அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திர [illegible] ரஜ்ஜுவுடன் அதன் சம்பந்தமுண்டாகிறது. ஆனால் மந்தாந்தகார மங்கலதோஷமுதலிய நேத்திர தோஷமும் பிரதிபந்தகமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் விருத்தியின் சொரூபம் ரஜ்ஜுவின் சமானாகாரமாகிறதில்லை. அதனால் ரஜ்ஜுவின் ஆவரணம் நாசமாகிறதில்லை. இவ்விதத்தால் ஆவரணபங்கத்தின் பொருட்டு விருத்தியின் சம்பந்தமுண்டாகியும், எப்போது ரஜ்ஜு-வின் ஆவரணம் பங்கமாகிறதில்லையோ, அப்போது ரஜ்ஜுசேதனத்திலுள்ள அவித்தையில் க்ஷோப (கலக்க) முண்டாய் அவ்வவித்தை சர்ப்பாகார பரிணாமத்தையடைகிறது. அந்த அவித்தையின் காரியமான சர்ப்பம் சத்தாயிருக்குமாயின் ரஜ்ஜுஞானத்தினால் பாதமாகாது; ஆயின் பாதமாகின்றது. அசத்தமாயின் மலடிமகன் போலத்தோன்றாது; ஆனால் தோன்றுகின்றது. ஆனால் சதசத்விலக்ஷணமான அநிர்வசனீயமாம். மொழி:—பிரத்தியும், சொல்லுதலும் அநிர்வசனீயத்தின் மொழிபெயர்ப்பும். எங்ஙனம்? சத்தின் விலக்ஷண மசத்து; அதனை அசத்துக்கு விலக்ஷணமெனவிருத்தம். அசத்துக்கு விலக்ஷணஞ்சத்து; அதனைச்சத்தின்

விசேஷணமுடனிருக்கும். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சக்கைக்கச் சாதனம்:— [illegible] பாதிக்கப்படாதது [illegible]; அது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அவ்வாறே [illegible] பாதிக்கத்தக்க [illegible] [illegible]; அக்காலே [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] பரிணாம [illegible]. [illegible], [illegible] [illegible] பாதிக்கப்படுவதுபோல அதன் ஞானமும் பாதிக்கப்படுகிறது. [illegible] பாத [illegible]. ஆதலால் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

சித்தாந்த சிகாமணி.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

விருத்தியாப்பிகை

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]

சிவஞானவள்ளலார்.

ஒருவேதம் பசுபாசங்களு [illegible] என்றுசொல்லிற்று, பின்னொரு வேதம் [illegible] மித்திரமென்று சொல்லிற்று, பின் னொருவேதம் [illegible] சொல்லிற்று, [illegible] மாயையேயில்லை [illegible] என்றுசொல்லிற்று.

வேதாரணியபுராணம் வான்முறைச்சருக்கம்

பாசவல் [illegible] பசுத்தினிற் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] முத்தியுபாயமே.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

கொடி ... காட்சியாம் ... தொகுத் ... செய்தது ...
... உரையிலக்கணம் ... கூறப்பட்டது.

சிவஞானசித்தியார்.

காட்சிப்பிரமாணம் ஒன்று ... கூறப்பட்டவாறு காண்க ...
இன்று.

காட்சி காரணக் ... பொருளையே ... தலையோ
... கின்ற ... ஞானம் ... தி
தெரிகின்ற ... பிரமாணத் ... தெளிந்து
வாரியன் ... கண்டு ... செலலாம்.

அ—ஸைக.

யதார்த்தமென்றதற்கிணங்க அறிவாகியபிரமாணத்தினது உண்மையின்றாமாறு அதனைப்பகுத்துக்கூறுகின்றனர்.

அறிவோ டறிவனவு மாய்வந்த தன்காய்
அறியாமை யொன்றாக வேதித்—தறிவிக்கக்
கூடா தெனிலுமிதைக் கூறிட்டுக் கூறிடுவன்
ஈடாய்ப் பொய்யெய்து மாம்.

எ-து. ... கூறப்படுவனவாகிய இவ்விரண்டிற்கு ... காணப்படுவதாய் ஏன்காரும். இவ் ... தொகுத் ... அறியாமைக்கு
மின் ... கொள்
... ஏற்படுவதாம். இவ்
... மற்றையனவே
... கூடாதாயினும் பகுத்துக்
கூறுதற்கு வல்லுநியினன். ... தோற்றுமெனப்படும் கற்
பனை ... எத்திறையும் ... காட்டாது எவக. எ-று.

அறிவோடறிவனவு மாய்வந்தென்றது: நான்கெனப்பொருளோன்
... அதற்கெதிர்த்து ...
அதனையறிதற்கு நிமித்தகாரணன் ஒருவனிருக்கவேண்டு
மென்று அநுமானிக்கத்தக்கவன் சிவனையும், அவனிலேவேறுபெற்று அநுப
விக்கத்தக்கவன் சீவனையும் அறியாமையாற்கொண்டும் மயக்கத்தையுந்
தந்தும்; ஏன்காமென்றது: அறிவும் அறியப்படுவனவுமாகிய இரண்டி
னுள் அறிவுக்குலக்கைத்தைக்கான்றும் காணப்படுவனவெனுதிரியம் பொரு
ளினைப்பொருளாகவும், பொருள்பொருளாகவும் பிரத்தியட்சப்படுதலின்

அத்திரிசி. த்தைப்பிரமைபடவும். அசனை பிரத்தி [illegible] ப்படுவதே அதிலக் காதலின் அவை [illegible] தாகத் [illegible] பொருளாக் [illegible] பொருளொருத [illegible] யாக்குமைவாக [illegible] ஞானமாகவும், பொருளாய் பொருளாக் [illegible] ஞானமாகவும் விளங்கலின் அத்திருக்குறைவு [illegible] டைக்கொ [illegible]; பதிவாகாவென்றகாலேன் றது: பொருள் [illegible] பொருளொக்கொண்டதைவத்தியோ? அவ் வற்கேப்பொருளாப்பொருளாகக்கொடாறும், அறிவையன்றியறிபாமை சுரு [illegible] அறிபாமை யன்றிரண்டாது; [illegible] அறிபாமைபொல்லுறிபவும் அசதுசடமுக்கமெனவும் [illegible] சொன்மாத்திரமாய்முடியும். மூத [illegible] சாதனக்களும் [illegible] திருக்காய் [illegible] திராடாகவுக்காணப் [illegible] தாமுன்.

திருக்குறிசியேப்பொருந்தவற்றிற்குப்பிலக்கணக்கேப்பெறத் தாற் சுருதியுத்திக்கொத்த விசாரித்துத்தெர்ந்து வாச்சியார்த்தமெனவும், அவ்வாச்சியார்த்தமதாம் பெப்பிதமொப்பதுமெனத் தெறுக்கிடுதல்மாகும். அத்தகைத்தாய மெய்வமைவினைத்தப்பரிமாத்திரம் அவளுமலதுமீலயவ பவகாறும் காட்டுவது சட்சியார்த்த [illegible] க்கதுவாய் இக்கனம்திருக்கட் [illegible] அசத்தாகப்படுத்தக்கூடுமென்ற தன்மை யெனின் முன்னாடப்பருத்த சான்றோரையாலும், பின்னர்ப்பருப்பது ஞானதப்பிரத்திட்சதாலுமாதலிற் கன்றாக்கண்டெகுப்பதே மெய்ய மென்றற்கென்க.

அ—௯௧.

கற்பிதமானதிருசியமெப்பதாம் யதார்த்தமானதிருக்கு பவமாறுத் தேர்ந்தெய்தமெய்யன்றி யன்மையாகாதெனல்.

> ஆடிபொ ளொன்றது பாடிக்கு வேறேல்
> ஆடிதனிற் காண்பளவை யாய்ந்தாக்கே — பாடி
> திதுவாமே யொன்றுகா மேயங்கா திங்கு
> பொதுவுடைமை கண்டிலே முய்ந்து.

எ-து. அக்கசிசேகுடியேரஞம் காணப்படுவனவாகிய சாயாவடிவங்கள் அவ்வாடிக்குவேறுமாயின் ஆடியெனப்படுவனவினைத்தும் ஒன்றேயாம். ஆடிவேறுவாருமாயின் ஆடிபளவாருமெனக்கூறியதில் நீயங்கமல் இவ்வு வைமையிற்கேற்றப்படுவது வேறுதன்றுமையின் திருக்குறிசியேயெனக் கண்டு இதனைத்தெளியின்றன் விடையர் முர்தி. எ-று. அவித்தைமாயை யென்னும் அறியாமையும் அவைகாரணமாகச் சமஷ்டிவியஷ்டியாகத்தோற் றந் சகைற்பிதங்களும் அசித்சடமுக்கமெனவும் அவற்றிற்காதாரமாகிய

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] உ-ம்.

[illegible]

[illegible]

உண்டாய [illegible]

[illegible]

[illegible] டாயிருக்கும்: [illegible] யாம்; [illegible] [illegible] இக்காலத்தில், [illegible]

[illegible]

கன்றுடை [illegible]

கன்றுடை [illegible]

மெய்யுடைமேற்கொள்ளப் பார்த்துப் பிறிதென்றும்
பொய்யாது மெய்ம்மைபோல வாய்.

க-து. கண்ணாடியைநோக்கிப்பார்க்குங்காலத்து அக்கண்ணாடியிற்றோன்றும் பிரதிபிம்பங்காணுமாறுபோல, அக்கண்ணாடியைப்பார்க்கின்றவர்க்கு அவ்வறிவிற்றோன்றும் பிரதிபிம்பசகத்து எங்ஙனங்காணப்படும்? ஆதலின்கண்ணாடியைப்போலப் பிரதிபிம்பங்களை மெய்ப்பொருளாகக் காணுமாறுபோல அந்தப்பிம்பப்பொருளை யறிவைப்போல மெய்ப்பொருளாகக்கண்டிலம். சுருதி யுத்தியனுபவத்தால் அதைத்திரிக்கும்பிடத்தில் அக்கண்ணாடியிடமாகவும் பிம்பமென்றகண்ணென்ற பிரதிபிம்பம்போலாது பிரதிபிம்பஉலகத்திற்கு அறிவைப்பற்றும் இடமுமாமென வேறுபடுத்தார் கூறுதலன்றிப் பித்தரைப் போல முழுகலின்றிருக்கும் வல்லாகாதிய சமயவான்களைப்போல மூட வாதத்தால் நிருத்துமாறுகள் சகத்துவமெனா வாயாற்பிறழ்த்துங்கூறும், சீயற்றி. எ-று. சாக்கிரகாரத்தடைசுப சொப்பனகற்பிதஉலகமும் அறிவை யன்றியின்றென்ப விம்பமாமென்றார்.

அ-கை.

அறிவேயப்பரும்இடமுமாமென்றதெங்ஙனமெனின்.

அறிவின் விகற்ப மனைத்துலக மாகி
மறிவின் துதித்தொடுங்கு மாக்கே—பறிவுதனைக்
காணின் விகற்பங் காணு விடத்துண்டாம்
பூணின் விகற்பநிலை போல்.

எ-து. அறிவானதனது சச்சிதானந்த இலக்கணங்களை மறந்தவிகற்பமே சகலபுவனங்களாயும் அவ்விகற்பவுலகங்கள் உதித்தொடுங்குதற்குத் தானேயிடமாயுமிருக்கும்; இங்ஙனமிருப்பதை யறியவேண்டுமாயின் எவ்வாறு விரிவுற்றதோ, அவ்வாறு ஒன்றியொன்றையடக்கி அவ்வறிவைக்காணின் விகற்பமென்பதின்றித் தான்மாத்திரமாய்விளங்கும். இங்ஙனங்காணவிடத்து அறிவின்விகற்பம் நீங்காதாம். அதுநீங்காவளவுங் கற்பனைஉலகங்கள் உண்மையாகக் காணப்படும். பொன்னைப்பொன்னாகப் பணிகடோறுங் காணவிடத்துப் பொன்னென்வேறுவிகற்பப் பணிபேதமேயாகக் காணுமாறுபோன்று. எ-று.

௩-ம். அதி. நீத்தார்பெருமை.

அஃதாவது—முற்றத்துறந்த முனிவரது பெருமையைச் சொல்லுதலாம். அவ்வறமுதலாகிய நான்கினையு முலகத்துக்குள்ளவாறு அறிவிப்பவ ரவராதலா லிது வான்சிறப்பின் பின்வைக்கப்பட்டது.

ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பனுவற் றுணிவு.

[illegible]

[illegible] காரணமாகிய [illegible]

[illegible]

[illegible]

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருவையாறு-555-ப. "[illegible]........[illegible]" [illegible]-801-ப. [illegible]........" [illegible]." 768-ப-[illegible]. "[illegible]." 704-ப-திருக்[illegible]. "[illegible]." 676-ப-[illegible], [illegible].

[illegible]."

[illegible]

10[illegible] [illegible] [illegible]க்கு. [illegible] [illegible]த்தை [illegible] [illegible]." 1016-ம் திருக் [illegible]. "[illegible]....[illegible] [illegible]." 1026-ம் திருக் [illegible] "[illegible] [illegible] [illegible]." 1029-ம். "[illegible]". ([illegible]) திருவொ [illegible]. 9?5 ம். "[illegible] [illegible] [illegible] பாவிக்கப் பெண்." [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]

சமாதி.

சிவனும் பரனும் வேறென்றி யெய்ந் தெரியக் கேளா
சிவனை பரத்தின் வேட்டுத் தெரிந்துகா ரியம தாது
வேண்ட காரியத்தா னித்தாகி யிரிபு மென்போர்
பாவிய கடம்போ லாகி நாசமும் படுமுண்டாம்.

சொரூபானந்த சித்தி.

தற்பர அருவத் சித்தே தரபா னிடைவேபக்
கற்பித [illegible] [illegible] தானக் காலத்தர்
சிற்பொரு ளொரவீ வேம்றனின் மற்றது சித்தாமோ
வுடமும் வேறு காது சித்தாகா ரதனாலே.

மெய்ம்மொழி.

பசுபதி ஞான மாதரம் பகர்ந்திடு விருப்பு பாகா
பசுவவன் பேதமுறும் பதிபல னமல னென்றும்
பசுவவன் பாசந் தீர்க்கை பதிமொழி யாகுந தீர்த்தாற்
பசுபதி பேதஞ் சொல்லிடு பரமைசேர் நதிக வன்றே.

அ—கை.

அறிவின் விகற்பமே சகத்தாமென் றதைமேற்றின் அதனைனுண்டாந் தடை யினீக்கத் தொடங்குகிறது.

அறிவுசகத் தாயி னசத்துசட மாகா
தறிவுந்து வேறெனினு மாகா—தறிவென்றீர்
என்று மறிவி னிலக்கண மென்னுடைந்நெறியில்
நின்றுகப் போதறிவை நீ.

எ-து. அறிவேசகத்தாகப் பரிணமித்ததெனின், அசத்துசடத்துக்குரிய வானசத்துக்கு முதற்காரணமாயுள்ள அறிவும் அசத்துசடத்துக்குரியமாக

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] பெருந்துறையிலே.

[illegible] பெருந்துறையிலே.

[illegible] பெருந்துறையிலே.

வேறு.

கண்டேனுனை சேவடியானையே
விண்டேன்மனமாயவிகற்பமெலா

முன்னிடை யிலதென்னை யொருசா ரப்
பண்டை யறிதெப் பயன்படையினே.

அளிபெறு ஞானத்தைப் பெறுநராக்
தெளிவாய்ப் புகழ்ந்திடப் பேறுபெற
பொறிபெயர் பெறாதே புணரும்
அறிவிகழ் திருவாசகம் அறுசமே.

ஏழாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

எட்டாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

ஆன்மா பிரத்யக்ஷசொரூபமாமென்பதை உருவகித்துமகா வாக்கியங்காரணமாக விச்சூத்திரங் கூறுகின்றது.

எட்டாஞ் சூத்திரம்.

ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட்
டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே.

இ-ள். ஐம்புலவேடரினயர்ந்தனைவளர்ந்தெனத்—ஆத்மாவாகியவரசிறுபிள்ளாய் நீயான்மைதன்னையென்பதை மறந்து அதனால், அஞ்ஞானமாகியவேடச்சேர்வை முன்னில்லாதனவாயடைந்தும், வேட்டுவனாகியபடலகத்தையடைந்தும், வேட்டைபாபியவர்த்தங்களையுந்தனையுந் தசேந்திரியத்துவாரத்தினால் வேட்டைக்காரராகிய தன்மாத்திரைகளோடுங்கூடி வேடக்கோலமான சரீரத்தைத்தழுவிச் சேர்த்தாயென்றுணர்ந்திறப்ப வளர்ந்தனையென்று, தவத்தினிற்றம்முதல்குருவுமாயுணர்த்த—தானியற்றியபட்சாமிய தவத்திற்பிரசங்கித் தன்னுள்ளிருந்தவனாதலின்று ஆன்மாக்களெப்பொருளை ஞானாசிரியவேந்தனுமாய்வெளிப்பட்டுநீ ஞானவேட்டையாகோரன்காவலக்கண்டு, ஜீவராஜவேடப் பிள்ளாய் நீசர்மினைத்தாய்; என்வண்ணமே நின்வண்ணம் அவித்தியாகாரியமான அந்நியவண்ணம் நின்வண்ணமன்றென மகாவாக்கியமுபதேசம்புரிய, (அது) விட்டன்னியமின்மையினரன்கழல்செலுமே—ஜீவேச்வரபேதமாய்நின்ற வாக்கியார்த்தத்தைக் கையறவிட்டு, எப்போதும்பிரமமேகூடஸ்தனும், கூடஸ்தனேபிரமமமென்னும் அர்த்தம் ஏகமென்றே அபேதமான அத்வித ரூபத்தைவிளக்கியவண்ணத் தோரச்சிய சாட்சாத்காரத்தைப் பெறும். எ-று.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] வழிப் பாட[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

உ—ம். திருமந்திரம் மகாவாக்கியம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

அறி[illegible]கண்டு [illegible]த்தோர் [illegible]க்க
[illegible] நற்பக [illegible]சார்கத்துப்
பெறு சிவசிவ [illegible] சாதத்து
வீறுவ தொக்கத் தசித்வமசியே.

தானென வைனென் றிரண்டென்பர் தத்துவந்
தானென வனென் றிரண்டற்ற தன்மையை
தானென் றிரண்டின்றாச் சேவடித் தானவர்
தானின்றுச் சாருகத் தத்துவ சுத்தமே

இம்புலவேடரினயர்ந்தவைவார்க்கேதனென்பதற்கு உ—ம். ஷை.

அன்பாலே வைத்த குறியினை யென்பது
தான்பா[illegible] தன்னை யறிகில
வான்பாலே வைத்த வாறுக் கிவனென்று
வான்பாவ மில்லையா லையைந்து மில்லையே.

சிவஞானவள்ளலார்.

மண்ணை யுறந்து மிக்க வாசா வழவ மாகித்
தன்னை யுகந்தி நூந்த நடைபயைப் போன்று நீயு
பெண்ணை மாற்றைப் போக வெயினர்கம் வடிவ மாகி
புண்ணை யறுத்தாய் நீயென் னறிவை யுணர்ந்து கொள்ளே.

சிவஞானசித்தியார் ௮-சூ. 1-வது பாட்டு.

மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி
வளர்ந்தவனை யறியாது மயங்கி நிற்பப்
பின்னவனு மென்மகனீ யென்றவரிற் பிரித்துப்
பெருமையொடுந் தானாக்கிப் பேணு மாபோற்
றுன்னியவைம் புலவேடர் சுழலிற் பட்டுத்
துணைவனையு மறியாது துயருறுந்தொல் லுயிரை
மன்னுமருட் குருவாகி வந்தவரி னீக்கி
மலமகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்.

திருமந்திரம்.

எவ்வாறு காண்பா னறிவுதனைக் கெல்லை
யவ்வா றருட்செய்வ னாதியரன் றானு.

[illegible]

சிவஞானசித்தியார்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

குமாரதேவர் பிரமானுபவ அகவல்.

நானு மவனே யென்னுந் தனுவை
வினவிடு வித்தகை விளங்கிய பிரமம்
நீயே யென்று நிச்சய மாக
தத்துவ மசியெனச் சாற்றின னன்றே.

[illegible]

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருநாரையூர் 465-ம் ப.

[illegible]

திருவாசகமேற்கோள்கள்.

திருச்சதகம். 5[illegible]-ம் ப. "[illegible]" "[illegible]" திருவண்டப்பகுதி. [illegible]-ம் ப. "[illegible] போற்றி [illegible] பெருமான்." திருக்கோத்தும்பி. [illegible]-ம் ப. "[illegible]......[illegible] [illegible] [illegible]." 307-ம் ப. "[illegible]" திருப்பொற்சுண்ணம். 912-ம் ப. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible]. [illegible]-ம் ப. "[illegible] [illegible]" [illegible]. 501-ம் ப. [illegible] [illegible]. 537-ம் ப. "[illegible]...... [illegible] [illegible]." [illegible]. 532-ம் ப. "[illegible] [illegible] [illegible]." திருப்புத்தூர். 851-ம் ப. "[illegible]......[illegible] [illegible]." [illegible]. 541-ம் ப. [illegible] [illegible]. [illegible]. [illegible]-ம் ப. "[illegible]......[illegible] [illegible]." திருப்பள்ளியெழுச்சி. 850-ம் ப. "[illegible]" "[illegible]...... [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]."

ஸ்ரீசைலம். 501-ம் ப. "[illegible]...... [illegible] [illegible] [illegible]."

திருவுந்தியார். 370-ம் ப. [illegible] "[illegible] யாக்கை [illegible] [illegible]." [illegible]. 821-ம் ப. [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]. திருவாலவாய். 895-ம் ப. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]."

[illegible]. திருவெண்ணெய்நல்லூர். 915-ம் ப. "[illegible]." [illegible]. 926-ம் ப. "[illegible]......[illegible]." திருக்கடவூர். 936-ம் ப. "[illegible]......[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]."

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வி :—[illegible], [illegible]க்கடாக்கமசாரம் இக்கணக்கூறிய இருவர் [illegible]கு?

விடை :—[illegible].

வி :—அந்தரங்க, [illegible] அத[illegible]க்கவேண் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]க்குத் [illegible]?

விடை :—[illegible] ஞானேந்திரியத்தைகளைத்தைப்பம் [illegible] [illegible] : தனக்குக்[illegible] [illegible]ஆத்மாவாய் அதன்மயமாய்ச் [illegible] [illegible] [illegible]ரூபமான பிரகிருதிக்காமல் அடங்கித்திருக்கும். அக்கணம் [illegible] அவ்வுவத்தைகள்தோன் றும். ஆதலின் அப்பிரகிருதிக்குரியத்தை [illegible] பண்ணவேண் டுகின்றனர். வி :—அக்கணம்(?) [illegible]? விடை :—பிர கிருதி[illegible] [illegible] [illegible]. வி :—அக்கணமை [illegible]? விடை :—[illegible]ரூபகர்த்தத்தில், "தொம்பதத்தி [illegible] [illegible] [illegible] தற்பதத்தோ(?) [illegible] [illegible] வேண்டும், [illegible] [illegible] [illegible] முதலாய [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] விக்கும் [illegible] டையவென்பது.

குமாரதேவர் அத்துவிதவுண்மை

அரைய குமாரன் [illegible]
அரைய குமார [illegible]
[illegible]
[illegible]

மகாராஜாதுறவு.

ஒருத்த னொரு துணை பொருவோர் தாக்கின் முன்னம்
இருக்கு மிடத்தை [illegible] தானே

இருக்கு யன்றி முன்க ளிருந்த போதான் சொல்வாய்
திருக்குநாட்ட முடையோர் செகத்தை மெய்யென் றுழலார்.

ஒருமோர்த்த—நாசன். இருக்கு—அறிவு.

வேதாரணியபுராணம் மாகாசமச்சிய பிராசீனயோக்கியச்சருக்கம்

வேத சுதியின் மேன்மை யிதுன் மேவி மூன்றாம் வியாகிருதி
யோத லான்றுய கசெனப் பெற்ற தனக் கிற் றெளியவுறப்
போத மேனிப் புமதலாய் பகன்ற மூன்று மங்கமதற்
கேத மகன்ற வங்கியதா விதுவே பிரம மெலாமுயிர்க்கே.

(இ-ள்) வேதத்தின் மகிமையினுள் மூன்றுவிதமாகிய வியாகிருதி யுச்சரிக்கவோ டுணர்த்துவெளிக்கவே, மகச (ஞானி) என்னும்பெயரையுடைய மன்னாக்கிரியாக்கிருதி, மேன்மையுடைத்து. அதைமனத்தாற் சிந்திக்கவே, ஞான முற்பத்தியாகும். பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகமாகிய மூன்றுவியா கிருதிகளும் அம்மாகவுக்கு அங்கங்களாக துரியமென்னுமர்த்தத்தைவிளக்கும் அம்மகச அங்கியமாம். இம்மகசவே எவ்வுயிர்க்கும் பிரமமாம். எ-ம்.

அங்க மூன் றுமாக்கிப ராணி பாத மெனப்பேதந்
தங்குந் திபாஜ முறைவர் கந் தானே யுக மூன்றுநந்
துங்க விரவி மகசா நந்தொரிற வனல்கால் துரியனு
மங்க மாமி தென்சால தாரு மறிப மங்கியமாம்.

(இ-ள்) இருக்காதி யக்காங்கபேத மியானக்கோன்றவே, அம்மூன் றுலகங்களும் அங்கங்களாக, அங்கியாகியதுரியன் மகசவாகும். மூர்க்கூறிய மூன்று வியாகிருதிகளுள் பூலோகம்அக்கினியும், புவர்லோகம்வாயுவும். சுவர் லோகந்துரியனுமாம் அங்கங்களாக, மகசவாகியசந்திரன் அங்கியாகும், யா மாவி—பரமான்மா. எ-ம்

இருக்கு முதன்மூன் றங்கமதா மெல்லை மகப்பூ ரணம்பரமாய்க்
குருக்கும் பிராணன் முதலாகக் குலவி னவுற்றி னதாவாம்
பெருக்கு கனவு முதலாய பிறழ்ச்சி யாயிற் பிறழ்பரமத்
திருக்கு மகற்றாக் கபோதுட் பிரம மகமாக் தேர்ந்திடினே.

(இ-ள்) இருக்குவேதம், யசுர்வேதம், சாமவேதமாகியமூன்றும் அங்கங் களாகும்போது மன்றுமைப்பிரமமாகிய மகசவேஅங்கியாகும். பிராணன், அபானன், வியானனாகிய வாயுக்கள்மூன்றும் அங்கங்களாகும்போது அன்ன மாகியமகச அங்கியாகும். சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்திகளாகியமூன்றும் அங்கங்களாகும்போது ஏன்காயதாகியதுரியமே அங்கியாகும், அம்மூன் றுக்கும் சாட்சியாகும் துரியமாகியமகசவே நானானேன். எ-ம். பேதா— கடைத்தவன்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(இ-பு.) [illegible]. [illegible]

இன்று [illegible] [illegible]
கன்று [illegible]
[illegible]
[illegible]

(இ-பு.) [illegible]

[illegible]

இவர் [illegible] சிவஞானபோதப்பெருமையென்னும் தம்புரையைத் திராவிடசாஸ்திரமென்றும் [illegible] திராவிடமகா பாஷியக்காரரென்றுஞ் சொல்லிக் [illegible] பரம்பரா வழக்கம்.

[illegible] சிவஞானபோதவுரைத்தை [illegible] இவர் [illegible] "சடகோபன் பாட்டைச் [illegible]" [illegible] அத்துவிதமாயிருப்பதாய் [illegible] சிவஞானபோதவுரைத்தை [illegible]

வேதமது இடையறாது போதிப்பதால்: அது அத்வைதமே [illegible] தமிழ்நாடெங்கும் [illegible] கின்றனவென்க.

சங்கரபகவத்பாதாசாரியர் சுருதியுக்த்யநுபவப்ரமாணங்களாலும் யுக்திபலங்களாலும் அத்வைதமே யுண்மையென்று நிலைநிறுத்தினார்கள். சிவஞானபோதத்திற்கு மெய்கண்டதேவர் இயற்றிய வார்த்திகமாகிய [illegible] அத்வைத பக்கமாக வரையப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பக்கத்தினர் துவித பக்கமாக நூல்களுக்கும் [illegible] உரையெழுதியிருக்கின்றனர். இதை அத்வைதிகள் [illegible] சித்தாந்தசாஸ்திரம் கேட்கவேண்டும். இவர்கள் அத்வைதத்தை [illegible] சித்தாந்தசாஸ்திரமும் சம்பிரதாயமாகக் கேட்டவர்களேயன்றி [illegible] இவர்கள் கேட்கவில்லை. ஆகவே [illegible] சிவஞானபோதமே வேதாந்தசாஸ்திரத்தை [illegible] அத்வைதப்பொருள் விளங்கும். [illegible] பதினொன்றாவது [illegible] திருமந்திரம் [illegible] நூல்களும் [illegible] எல்லோர்க்கும் பொருத்தமாய்ப்போகும். [illegible] சித்தாந்தசாஸ்திரம் கேட்கவேண்டும். [illegible] குருவிருந்திருப்பாராகும் [illegible] சாதிக்கமுடியாதாரர்கள். [illegible] தெரிந்துகாட்டுவதுபோலுமென்றறிக.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள். ஆதிபுராணம் 772-வது ப.

கூவலாமை குரைகடலாமையைக்
கூவலோடொக்குமோ கடலென்றல்போற்
பாவகாரிகள் பார்ப்பரிதென்பரால்
தேவதேவன்சிவன் பெருந்தன்மையே.

ஸ்ரீ சங்கர விஜயம்.

கரு-வது சருக்கம்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியருக்கும் ஸ்ரீ நீலகண்டாசாரியருக்கும் நடந்த சம்வாதம்.

ஸமுத்திரதீரத்தை விட்டு ஷண்முகனுடையவதாரமாகிய ஸ்ரீ சங்கரர் கோகர்ணத்திற்குப் புறப்பட்டார். அவர் அங்குச் ஸமுத்திரஸ்நானஞ்செய்து, பார்வதிப் பிரியனாகிய மகாதேவனை வணங்கி, (சங்கரபகவானால் புதுக்கப்பிர

[illegible]

[illegible]

[illegible] இருந்தார்.

[illegible] ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் [illegible]

(அ)

சங்கண்டர்.

மதுராதத்துவமுடையவரே! *௩. மத்தமை (மது) என்றும் [illegible] பெருமைக்குரிய நீ சொல்லும் நீவிர் அபேதசம்பந்தமான [illegible] உள்ள [illegible] அது பொருந்தாது. என்னை? திருமொழிகளுக்கு விரோத தர்மமுடையவர் இருத்தலின் தம்மில் அபேதம் சித்தியாது போல நீவிர்களுக்கும் *௩. விரோததர்மமுடையவர் இருத்தலின் அபேதம் பொருந்தாது. (௨)

*௩. [illegible] சாத்திரத்தில் [illegible] [illegible] அவர்க்காகவே உத்தரங்களே [illegible] [illegible]. இவை விரிவாய் [illegible] [illegible] சத்துவாக்கியவுபதேச மென் [illegible].

*௪. அத்வைதம், [illegible], [illegible] முதலியவைகளும், பொருந்து [illegible], [illegible] முறையே [illegible] [illegible] விரோதங்களைக் [illegible] [illegible] ஸ்ரீ-விசார சந்திரோதயம் ௩௨-ஆம் [illegible].

[illegible] பிரதிபிம்பத்திற்கும் அபேதம் [illegible] [illegible] [illegible] அபேதம் [illegible], அதுவாகச் சொல்லொணாது. என்னை? விசேஷாதிகாரியார்களின் [illegible] [illegible] பிரதிபிம்பம் *௫. மித்தையென் [illegible] [illegible]. (௩)

*௫. பிரதிபிம்பம் மித்தை: பிம்பம் சத்தியம். ஆதலால் பொய்யும் மெய்யும் ஒன்றெனல் எவ்வாறு பொருந்தும்?

[illegible] முகம் பிம்பமுகத்திலும் பேதமாமென் [illegible] [illegible] பிரதிபிம்பித்த முகம் பொய்யாமென்பது தமது மதாநுசாரமது [illegible]. (ஆகவே) அபேதமெனல் எவ்வாறு பொருந்தும்? (௪)

[illegible] [illegible] அறிவாமையும் [illegible] [illegible] [illegible] விருத்ததர்மங்களைப் பற்றி (மித்தை பென்று [illegible]) [illegible] இரண்டற்கும் [illegible] [illegible] வேறுபாடின்மையால் அபேதமென்னலாமெனக் கூடாது. (௫)

[illegible] பிரமைகளால் [illegible] விருத்ததர்மங்களும் பாது (பொய்யெனும் [illegible]) [illegible]. அவ்வாறு (வேண்டா மை) அங்கீகரிக்கின், [illegible] [illegible]. அன்றேல், விபரீதமான [illegible] குணத்தன்மைகளின் பாதத்தால் ஆ குணி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] என்பது பொருள். (௬)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (40)

[illegible]

[illegible] ஸ்ரீ [illegible]

[illegible] (௪௧)

[illegible]

[illegible]

[illegible] இந்தாநுஞ் [illegible] [illegible] சொருபமென்னே மேனர். (௩௨)

ஈட்கரர்.

அப்பார் [illegible] ஜீவேசகரதுகள் [illegible] [illegible] அறியத்தக்கதா [illegible] தவன். (௩௩)

தக்கரரும் [illegible] தன்மையும் [illegible] அச்சுனது [illegible] [illegible] [illegible] சத்தியமென்பமே அங்கீகரிக்கத்தக்க தாம். (௩௪)

[illegible] ஸ்தத்திற்கு இவ்வாறு *அ. யுக்தியி னும் [illegible] [illegible] சத்தியமென்னும் [illegible] [illegible] அங்கீகரிக்கத் தக்கதாம். (௩௫)

*அ. [illegible] ஜீவாதிசொரூபம் [illegible] இப்பிவெள்ளிமுதலியவற்றைப்போல என்றல் [illegible]

[illegible] *க. நிருபாதிக [illegible] என்னும் இரண்டு இல்லை; [illegible] செம்மைக்கு நிருபாதிக மான [illegible] (௩௬)

*க. [illegible] [illegible] பிரத்தியக்கும் [illegible]

அன்றியும், பேதபுத்தி [illegible], பேதமுணர்பவர்கட்குப் பயத் தை *௧௦. சுருதி சொல்லமாட்டாது. [illegible] அவர்த [illegible] [illegible] பேதபுத்தி யுண டாகமாட்டாது. (௩௭)

*௧௦. "இரண்டாவதனுல் பயமுண்டாகின்றது" என்பது தைத்திரிய சுருதி.

அப்பேதம் சுருதியின்கண் [illegible] யதார்த்தமன்றாதலின் *௧௧. அபேதமுணர்தலைத் புருஷார்த்தம் கேட்கப்படுகின்றது, யான் [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. (௧௮)

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஸ்ரீ [illegible].

திருமந்திரம். தத்துவமஸிவாக்கியம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].

திருமந்திரம். [illegible].

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]? ([illegible].) (௧௯)

[illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]? (௨௦)

சங்கரர்.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible]). (௨௧)

நீலகண்டர்.

அங்ஙனமெனின், இவ்வாத்மா ஏகதேசமாயும் ஜேயம்; சுகதுக்காதி விசித்திரத்தன்மையைக் காண்டலால். என்றால், பக்தியோகேடுடைய மனமிழ் பாரிலே ஆரூபியைப்போல விக வொளனதாகக் கொள்ளத்தக்கதாம். (௨௨)

அங்ஙனம் கொள்ளாமனின், அப்போது பிசங்க துக்கமுடையோன் நீல மைப்போல் கூறும் ஞானம் சேர்க்கைத்தையுடையன். அன்றியும், இன் னுன் சுகமுடையோன் இன்னுன் துக்கமுடையோனென்று வகுத்தமுன் டாகாது: அதற்குக் காரணமிருத்தலின். (௨௩)

ஞானம் முதலியவற்றையுடைய இவ்வாத்மாவே கர்த்தா; அசேதனத்திற்குக் கர்த் திருத்துவம் சம்பவிக்கவில்லை. ஆகையால் போகத்திற்கும் அதுவே (ஆத் மாவே) காரணமாம். வேறு போக்த்ருத்துவம் ஒப்பின், (தேவதத்தன் செய்த கர்மபலமே போக்த்ருத்துவம் சோமதத்தனுக்கு என்னும்) அதிப்பிரசங் கத்தால் தோஷமுண்டாம். (௨௪)

இங்கு வேதத்தில் அங்கு உலகத்தில் புருஷார்த்த மென்பது துக்காபா வமாம்; சுகப்ராப்தி யன்று: சுகமும் துக்கத்தோடுகூடியிருத்தலால், விஷங்கலந்த அன்னம்போல, தள்ளப்படுந்தன்மை அதற்கிருத்தலின். புரு ஷார்த்தத்தன்மைக்கு அதுவென்றும் பேசிக்கப்படாத யுக்தியிருத்தலாலெனின்.

சங்கரர்

அங்ஙனமன்று: சுகாதி ௨௨. விசித்திரத்தன்மைக்கு மனதின் தர்மத் தன்மையால் ஆத்மாவை பேதிக்குந்தன்மை எவ்விதத்தாலும் பொருந்தாது. ஆகும் அவ்விசித்திரத்தன்மை மனதிலுள்ள பேதத்தை விளக்குகின்றது. (அது மனதின் தர்ம மென்பதிலோ, காமசங்கல்பமென்று இவை முதலிய சுருதிப்பிரமாணமே மென்பது ஞாபகம்.) (௨௫)

௨௨. சுகாதி விசித்திரத்தன்மை மனதின் தருமமா யிருத்தலால் மன தைப்பேதிப்பதாகுமேயன்றி ஆத்மாவை பேதப்படுத்துவதாகாது. இவற்றை ஒன்பதாம் சூத்திர மனனத்திற் காண்க.

சைதன்யசம்பந்தமென்கிற விசேஷமே அசேதனமாகிய (இரண்டு) தேகத் தின்கண்ணும் கர்த்திருத்துவத்தை நீக்குவதாம். அதன் (சித்தின், சேர்க்கை விசேஷத்தின்) பிரயுக்தமாயிருப்பதற்குக் கர்த்திருத்துவ மின் றென்னும் சுருதி சுருதிப்ரதமாயிருத்தலின் சிரேஷ்டமாம். (௨௬)

விஷயத்தினின்றெழுந்த சுகம் துக்கத்தோடுகூடியதாயினும், ஈசனின் நிரதிசயானந்தம் துக்கத்தோடுகூடியதன்று. "பிரம்மத்தின் ஆனந்தத்தினை யறிந்தவன் எதனின்றும் பயப்படான்." "ஒருமையை அறிந்தவனுக்கு மோகமேது? சோகமேது?" என்று இவைமுதலியசுருதியால்.) ஆத லால் அதுவே (பிரம்மானந்தத்தின் அடைவே) புருஷார்த்தத்தன்மையை யென்று நியமிக்கத்தக்கதாம். துக்கமாகிய துக்காபாவமாத்திரம் (புருஷார்த்தம்) அன்று. (௨௭)

இப்படி யாதொன்றையும் பற்றாது ஸ்ரீசங்கராசாரியருடைய ... போன்ற வாக்கியங்களால், பகவான் ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் தமது அத்வைத தத்துவத்தை ... பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ... தருமத்தை ஸ்தாபித்தருளினார். (௪௯)

சந்நியாசிகளும் ... தமது ... முதலிய ... சிஷ்யர்களுடன் ... அடைந்தார். (௫௦)

பதினேழு ... (௫௧)

*௪௯. ... முதலிய ... சித்தர்.

*௫௦. ... தமது ... பகவான் ஸ்ரீ சங்கர ... பிரவேசித்தார். (௫௨)

*௫௧. ... சந்நிதியில் ... இருக்கின்றது.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகள் சரித்திரங்கள்

(1) பிருஹத்சங்கரவிஜயம்:—சித்ஸுகர் ... இயற்றியது.

(2) ப்ராசீனம்:—... அனந்தானந்தகிரி ... இயற்றியது.

(3) மற்றொரு ... :—சங்கராசாரியர் சிஷ்யர்களில் ... பெற்ற ... எழுதியது.

(4) வியாஸாசலீயம்:—... வியாஸாசலர் ... எழுதியது.

(5) சங்கரவிஜயவிலாசம்:—ஆசாரியர் சிஷ்யரான ... முனிவரால் இயற்றியது.

(6) சங்கரவிஜயம்:—ஆனந்தஞானகிரியால் இயற்றியது.

(7) சங்கராப்யுதயம்:—இராஜசூடாமணி தீக்ஷிதரால் இயற்றியது.

(8) பதஞ்சலிவிஜயம்:—ஸ்ரீ ராமபத்ர தீக்ஷிதரால் இயற்றப்பட்டது.

(9) இராஜதரங்கிணி:—கல்ஹணர் பாடியிருப்பது. இதில் ... சங்கராசாரியர் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ... சங்கர ... எழுதியிருக்கின்றது. ... சங்கர சரித்திரங்களில்

தொம்பதலக்ஷியார்த்தமாய உடல்தனது பதினொருவித பரியாயநாமங்களிவையெனவுணர்த்துகின்றது.

சீவன்மூன்றவத்தையினுந் தனக்குவாய்த்த மூவகையதிஷ்டானன், சேதனன், அகர்த்திருவாய், விருப்பின்றிய அனுசந்தாததிரு, சவஞ்சத்தார்த்தன், அவிச்சின்னசிவன், பாரமார்த்திகன், துரியன், சான்றினன், பிரத்திகான்மா, கூடஸ்தன், தொம்பலக்ஷியார்த்தன் முதலியவை உடல்தனது பரியாயநாமங்கள்.

விசுவாதி மூன்றிலுக்கும் அதிட்டானமாயிருத்தலின் மூவகையதிட்டானனெனவும், அறிவுடையனாயிருத்தலின் சேதனனெனவும், அகர்த்தனிலைநிருத்தலின் அகர்த்திருவாயெனவும், அவாவின்றியெவற்றினும் அனுசந்தித்திருத்தலின் அவாவியனுசந்தாத்திருவெனவும், தானேயுண்மைப்பொருளாயிருத்தலின் சவஞ்சத்தார்த்தனெனவும், கடாகாயம்போல் தேகத்தாலெல்லையிட்டிருத்தலின் அவிச்சின்னசிவனெனவும், யதார்த்தமாய் விளங்கலின் பாரமார்த்திகனெனவும், நாலவஸ்தையுஞ்சித்தாய்விளங்கலின் துரியனெனவும், எவற்றிற்குஞ்சாட்சியாய்விளங்கலின் சான்றினனெனவும், உபாதிநதிரியங்கட்கு விலட்சணமாயிருத்தலின் பிரத்திகான்மாவெனவும், நீயென்னும்பதத்தின் நிச்சயப்பொருளாதலின் தொம்பதலக்ஷியார்த்தனெனவுங் கூறியவாறுகாண்க. உபாதிக்கிரியைகள்மாறினும் தான்மாறாதிருத்தலின் மூவகையதிட்டானன்.

தற்பதலக்ஷியார்த்தமான பிரமத்தின் ஆறுவிதபரியாயநாமங்களிவையெனவுணர்த்துகின்றது.

ஈசன்மூன்றவத்தையினுந் தனக்குவாய்த்த மூவகையதிஷ்டானன், ஒருபரப்பிரமம், பாசமிறந்தபாதத்துவம், பரமான்மா, குணாதீதமானவிசுத்தசித்து, தற்பதலட்சியார்த்தன் இவைபோல்வனபிறவும் பிரமத்திற்குத் தொன்றுதொட்டுவழங்கும் பரியாயநாமங்கள்.

விராட்டாதிமூன்றிற்கும் அதிஷ்டானமாயிருத்தலின் ஈசனென்றும் மூவகையதிட்டானனெனவும், ஒப்பற்றபிரமமாதலின் ஒருபரப்பிரமமெனவும், மாயாதீதமாதலின் பாசமில்பாதத்துவமெனவும், மாட்சிமையான ஆன்மாவாதலின் பரமான்மாவெனவும் தாரதம்மியமிறந்த பரிசுத்தசித்தாதலின் படியிலாவிசுத்தசித்தெனவும், அதுவென்னும்பதத்தின் நிச்சயப்பொருளாய் விளங்கலின் தற்பதலக்ஷியார்த்தனெனவும் கூறியவாறுகாண்க. உபாதிக்கிரியைகள்மாறினும் தான்மாறாதிருத்தலின் மூவகையெனவேயுபாதிக்கிரயமென்னும்.

மேற்கூறியவுடலந்தப்பிரமமென்னுந் துவிதாபாசம் இனையவென வுணர்த்துகின்றது.

மண்ணுனதுபானைசட்டிமுதலிய பலவேறுவகைப்பட்ட வடிவங்களுக்கிசைந்த பெயர்கொண்டிருத்தன்மையோ? அதுபோலவும்; பசியபொன்னொன்றே வேலைத்திறத்தாற்பலவேறுவகைப்பட்ட ஆபரணவடிவங்களாமாறு

போன்றன; முத்தலைப்பயனைக் கொடுக்கவல்ல நூல்களைத் தந்து முடன் படுத்திருக்கின்ற சுருதியாதிகளென்றே முன்னோர்கூறிய வேண் டுமைய பலவகைத்தங்களைப் பரிசயத்தபதாய்க் கொண்டுவிளக்கி நிற்கத்தகிய ஆன்மாவானவன் விளங்கிநிற்கிற ஞானமயமாகத் திருக்கு விளங்குமெனக்கூறுகிறதும்.

அமுதாகியவிகாரங்களை உண்டாயினதுபடி, மடக்குடமுதலியவிகாரங்கள் போன்றிடன்றிருமென்கின்றனர், அதுபோலச் சகலமாகியதேகங்க ளின் வேறுபாட்டினன்றி நிலைக்கின்றவுயிர்களெனக்கூறிய ஆன்மாவி காரணங்களெனக்கொண்டவனின் கர்த்தா, கர்மம், கிரியையாகவும்; அவைவிட்ட துநிற்பதுவாகவும்; அவைவிட்டதும் மேதையினைப்பெறுகின்றவை; அவைவிட்டு மிருப்பாசமென்னவாயக்கும்; வாயுதத்திக்கும் சத்துவமென்னவன் அது மறுத்து எவைவாதத்துவைதம் வாய்த்தற்கு மேதாமைகமாமென்பதாகவும் நோக்கியென்க. சகலத்திற்குரியதிறமையாகவின் கொள்ளநிற்குமன்று. அறிவினைவாகியவானமுதலின் ஞானமென்பதாமென்க.

ஆன்மா: சத்துமுதலிய இலக்கணங்களையுடையதாயினும், அறி வறியாமையென்னும் சீவம், கனவு, நினைவு, கனவு, சுழுத்தி, தூக்கம், மாயை முதலியஅவத்தைகளிலும் கைதன்னிடமாகியதனக்கோர் பாவகமுண்மை விருத்தமுயிருவின் மலரைச் சத்தியெனப்படுவதாம்; எல்லாஅவத்தைகளிலுமே அவ்வயற்றிற்றனைத்ததாக நோன்றுபொருட்கடவுள் என்றறிந்து பசாசம்பற்றிச் சித்தமெனப்படுவதாம்; பிரியத்திற்குபயனுமிக்கு பசாசம்பற் றியசேவ பாசத்தமெனப்படுதாம்; பெயரழுள்ளதன் அருட்சத்தமபாகவிளக் கும் அவசாரம்பற்றிசேதிடமாம்; கைதமைநிலைவிளக்காரணமாகப் பிறி பவித்துக்கொண்டிருக்கு சாதகத்திரதரும் சமஷ்டத்தையுஞ் சம்பந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் அவசரம்பற்றிப் பரிபூரணமெனப்படுவதாம் என்றுக்கூறப் படுக.

ஆன்மாசத்துமுதலிய இலக்கணமுமுடைத்தனகக்கூறுகிறீர், அவ் த்தனைத்த தேகவுயிர்க்கண்ணும்விளங்காத காரணமென்னவெனின்; வெப் பமும்பிரகாசமுமே வடிவாயுள்ள அக்கினியானது, விளக்கின்கண்பிரகாச மொன்றே வெளிப்படவிளங்காநிற்கும். கொள்ளிக்கண் சூட்டமொன்றே வெளிப்படையாயிருக்கும். விறகின்கண் வெப்பமும் பிரகாசமுமாகியவிரண் டும் வெளிப்படவிளங்கும். இங்ஙனமாயவிதமைபோல, பரிசுத்தமானசத்தே என்றுன்றே மலமுள்ளமிருட்சமுதலியவைகளில் விளங்கிநிற்கும், அடி மைப்புத்தியாகிய தாமதகுணத்தின்மூடவிருத்தியின்கண்ணும் ராசதகுணத் தின்கோரவிருத்தியின்கண்ணும் சத்துச்சித்துமாகிய விரண்டுமேவிளங்கும், சாத்துவிதகுணத்தின் சாந்தவிருத்தியின்கண் சத்து, சித்து, ஆனந்தமாகிய மூன்றுமேவிளங்கும்.

அறிவறியாமைப்பகுதி யனைத்துமேக்காக மேலுங்கூறுகின்றனம், கனவுமுதலியஅவத்தைகள் தத்தமக்குள்மாறினும் இவற்றிற்கெல்லாம் அறிவு

பனையாய் நின்றுன்னைக்கண்ணிய அருட்டையருட்டதற் சத்தெனவும்; ஆங்காங்குயிர்கட் கற்பனைபேதங்கள் பொதுவானதுபோலாகாது, நின்றுத்தன்மையைத்தார் சிதைந்திடும். சுட்டுகட்டுகளுக் கனதுப்ரதிபலனாக நிற்க அவைகற்றிலமும்பின்ப அன்னியமெனக்கருதி மெய்யனதேத்தப் பிம் ? கூடாமையாற் ஒப்பிட முடியா பமிம். பந்தப்பற்றியாகத்திலை ஆநந்தக்கத்துக்காண்டமை சற்றுயின்மையினித்தமெனவும், ஆனமயமா யாவைகளுக்கின்றியு மெய்யற்றிடுக் தனதுபிரதாத்தன்மை விடையுநின் நித்தாக்கற்று மறவாயிருத்தலிற் பரிபூரணமெனவுங் கூறியதென்க.

அக்கினியானது தற்கிழமையாக வெப்பத்தையு மொளியையுந்தன்பா லுடையதேனும் விளக்கின்கண்ணும் புனலின்கண்ணும் ஒளியையும்வெப்பத்தையுந் தனித்தனியுடைத்தாயிருந்து விறகின்கண் வெம்மையொளியிரண்டையுங் காட்டுமாறுபோன்று, ஆன்மாவானது தற்கிழமையாகச் சத்துச்சித்தானந்தமுடையதேனும் மூடவிருத்தியிற் சத்தொன்றையும், கேவலவிருத்தியிற் சத்துசித்திரண்டையும், சார்தவிருத்தியிற் சத்துசித்தானந்தமூன்றையுங் காட்டுமெனவறிக. அக்கினியானது தனதுவெப்பத்தையும், ஒளியையும்விறகைப்போல் விளக்கின்கண்ணும் புனலின்கண்ணும் ஒருங்குவிளக்காததுபோல் ஆன்மாவுந்தனது சச்சிதானந்தமென்னு மூன்றுகுணங்களையும் சார்தவிருத்தியைப்போல் மூடவிருத்தியின்கண்ணுங் கேவலவிருத்தியின்கண்ணும் ஒருங்குவிளக்காது. விளக்கின்கண்ணும் புனலின்கண்ணும் வெம்மையொளி ஒருங்குவிளங்காதது அக்கினியின்குற்றமாகுமா? அதுபோலக் கேவலவிருத்தியின்கண்ணும் மூடவிருத்தியின்கண்ணும் சச்சிதானந்த மொருங்குவிளங்காததாம் ஆன்மாவின்குற்றமாகுமா? ஆகாதே. விருத்திபேதத்தால் மூன்றாகத்தோன்றுவதேயன்றி ஆன்மாவொன்றெனவுணர்க. மலைமுதலியனவை யாருக்கன்மையிருத்தலினாலும் சரித்தலில்லாமையினாலும் அசரமெனப்படுவனவாம் அவர்க்குந்தோன்றுமைபற்றிச் சத்தொன்றேவிளங்குமென்றும்; சாங்கமுந்தம்முயற்சியினாலுண்மை சரிக்குந்தன்மைத்தென்றல், சரிக்குந்தன்மையில்லாத மலைபுல்முதலியவற்றை பொறியுமென்னலாகாதோ? அவற்றைமூடமென்றது இப்பி, சங்கு, எறும்பு, கறையான், தும்பி, வண்டு முதலியவைகளைப்பற்றியும், இவற்றைக்கேவலவிருத்தியென்றது தன்மாவினைச்சற்றுயின்றிய வானவர், மக்கள், நாகர், விலங்கு, புள்முதலியவற்றைப்பற்றியும்; இவற்றைச்சார்தவிருத்தியென்றது சீவன்முத்தர், விதேகமுத்தர்களைப்பற்றியுமென்க.

சுப்பிரபோதம்.

சத்திஞா னத்தா லெய்தார் தகளிச்சா புச்சிய முத்தி
பத்தன்மை பப்பி னப்புப் பாசிற்பா லெய்யி னெய்போன்
மெய்த்தன்மை புலிர்ப ரத்தின் வேறின்றி யொன்றே யாகு
மத்தன்மை ஞானர் தன்னின் பெருமையை யாக்க லாமோ

சுகாந்.

சுருதியின் முடிவா மியாஞ்ஞ சூத்திரத்தே ஞானம் வேறு
கருதிய ஞானமெல்லா மஞ்ஞான மாகுங் கண்டாய்
தெரியவந்த ஞானந் தன்னின் பெருமையைச் செப்ப லென்னே
பரிதியி னென்று தோன்ற விருளது நாசமாகும்.

சிவப்பிரகாச தரிசனம்.

ஞானமுங் கருமந் தானு மில்வழித் தனிய பாசி
மானமுங் கருடன் பாம்பு மதியமும் பகலு மெய்ப்ப
பானுவு மிருளு மென்னப் பழுதறச் சிறையுங் கன்ம
ஞானமாம் பெருமை யின்ன தின்மையைத் தெளிந் தோராய்.

கரும ஞான மிரண்டு மிரண்டுறு
கருமம் வேதத்தின் காமி யத்துறு
மொருமை ஞானம் மறை போக்கு பிரத்திலே
பெருமை ஞான மிருக்கவுங் கிட்டுத.

கருமமே முயல வோரைக் கன்மமும்
பெருமை பேச விராப்பகல் கொண்டது
பெருமை ஞானியைப் பெற்றிடை வேதமே
சிரம தற்றறி செப்பிடும் வேறுங்கேள்.

போதரத்நாகரம்.

காரணமா யொருபொருள் காணவத்தின் காரியமாம் பலவு மயன் கண்டாற்போல, போரணமா மண்ணொன்றுணர வந்தி லுள பொருளெல்லா முணர்ந்தாற்போலக். காரணமா யுள்ளதற் சத் தொன்றுணரிற் காரியமா முலகெலா முயர்வதாகப், பூரணமா மொன் றுணர வுலகெல்லாம் புணர்பானே யறிவதுமெய்ப் பொருண்மை காணே.

எட்டாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

அவ்வான்மா இரிசெப்ட்டத்துணையப்பட்டாக பதியறிவைத் திருக்கூட்டத்திற்கண்டு, பாசமாகிய திருப்பத்தைப் பெற்றதே னவமற்ற கேத்தகுச்சாதனமாக ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தைச் சாட

வேதாகமவாக்கியங்களிற் சிந்திக்குமென இச்சூத்திரமுணர்த்து கின்றது.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்.

ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
யுராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே.

(இ-ள்.) ஊனக்கண்பாசமுணராப்பதியை = அஞ்ஞான, ஆவரணச் சத்தியின்சடக்கண்ணாலும், (பாசஞானத்தாலும்) அறியக்கூடாதசிவத்தை, ஞானக் கண்ணினிற்சிந்தைநாடி = சமானக்கண் (அருட்கண்) ணாகியபிரஹ்மாகார விருத்திஞானத்தால் தானேதானாகக்கண்டு, உராத்துனைத்தேர்த்தெனப்பாச மொருவ = பிருதிவிதத்துவமுதலிய நாததத்துவமீறாகிய பாசசாலங்களைக் கானற் சலம்போல்வதெனக்கண்டு நீக்கித் துறந்து, தண்ணிழலாம்பதியஞ்செழுத்தைவிதி யெண்ணும் = சனனமரணதுன்பமாகிய வெப்பத்திற்குக் குளிர்ந்தநிழல்போ லும்அருளையுடைய சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஆன்மாசாமவேத மகாவாக்கியமுறைமைப்படி சிந்தித்துத்தெளியும். எ-று.

(ப-ம்.) அருட்கண்ணதனக்குச் சுபாவத்திலுள்ள ஆன்மாவானது; இருட்டிக்குமுன்சமுத்திரம்போன்ற ஆணவமலத்திற்கட்டுண்டதுபோற் காண்பது பசுவெனவும்; சிருட்டியிற்சொப்பனம்போன்ற மருட்டேகமான மாயாசரீரத்தைப்பொருந்திச் சஞ்சரிப்பதுபோற்காண்பது சீவனெனவும்பெயர்பெறும்; இந்தப்பசுபாசஞானத்திற்குத் துரியாதீதசிவம்எட்டாதென்பார் :—ஊனக்கண் பாசமுணராப்பதியையெனவும்,

பிரார்த்திரிருந் கானைமாதியிற்றோன்றும் ரோதிகள் அவ்வவற்றிற்குரிய முதற்காரணத்தைக் கண்டவிடத்துத் தடையின்றிநீங்கிவிடுமாறுபோன்று; பிரார்த்தமுகமயமாகிய பாசத்திற்குமுதற்காரணமாகியசிவத்தைப் பிரஹ்மாகாரவிருத்திஞானத்தால் தானாகக்கண்டவிடத்துப்பாசமும், பிராந்திமயமாகிய உலகமுமகலுமென்பார் :—ஞானக்கண்ணினிற்சிந்தைநாடி யுராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசமொருவ வெனவும்,

அவ்வாறுசிவஞானத்தைப்பெற்றுப் பாசத்தையொழித்தற்குச்சாதனமாக ஆன்மாதுரியத்தில் பிரகாசியாநின்ற பிரணவதேகத்தைப்பொருந்தியபோது அதுரூபாரூபமுதலிய சமஷ்டியாக; சிவரூபமுள்ளபஞ்சாக்கரவடிவங்களாதலை மகாவாக்கியங்களைத் தத்துவமசிமகாவாக்கியமுறைமைப்படி யெடுக்கிக்காணிலருட்டனுவைப் பழையபடியேபெற்று அத்துரியாதீதசிவமாய் விளங்கிநிற்குமென்பார் :—தண்ணிழலாம்பதிவிதி யெண்ணுமஞ்செழுத்தே யெனவுங் கூறினார். பதிஅஞ்செழுத்தை விதியெண்ணுமென்றமையின் ஆகமநெறியையும், துனைத்தேர்த்தெனப் பாசமொருவவென்றமையின் வேதாந்தசித்தத்தையு முணர்த்தியவாறுகாண்க.

திருமந்திரம்.

நாடுராச் சிந்தை ... ... கூடிக்
... வேதாந்த ... ...
பாவொன்று மந்தம் ... ... முன்
சோமொன் ... ...

தண்ணிழலாம்பதிவிதி யென்றதனைக்கொண்டு ... ...
கண்டவாறு.

ஒழிவிலொடுக்கம். நிலையியல்.

தாமருந்தல் போலச் சரியைக் கூறாக்கி
தாமருளா லுண்பவை தாமாகித் — தாமறிய
அஞ்செழுத்தா லந்தக் கருவியெலாந் தேடுசெயின்
பஞ்சமலக் கொத்தறுமப்பா.

(இ-ள்.) அஞ்செழுத்தாக்—காரணபஞ்சாக்கர நினைவ், அந்தக் கு= வெத்தைப்புசித்த, அந்யார்க்கு—சிட்டமேயைக்கொண்டதைக் ஞர்த்து, அவ மைசெயின்= வைராக்கியவசனாலும் தாமருந் தபோல= பக்குவனிலைத் தைப்புசிப்பதுபோல, தமை= 'வனுபெயன்வ சிவனுக்கு=சிவத்திந்த, வைராக்கி=புசிப்பைச்செய்த, தாக்க=சிவனும் தான். அன்னால்=சித்தத்தி பினும். உண்டு=வோனைக்கரகைப்புசித்த, தாதானும்=தக்கியாக்கிய தானும், தாமறிய=அரசத்திசத்தியானுக்கிய பிரபஞ்சமையைக் கையர்தால், பஞ்சமலக்கொத்து=கலைக்கிரசக் காரணமாகிய ஆணவஞ்ஞானம், அற மப்பா=சுத்தாசாத்திரமாய்க் கெடும்பா. எ-று.

தாமருந்தல்போலவென்றது: உபமேயத்தைக்காட்டும் உவமானமாம். தாமருந்தல்போலவென்றமையால்:—பயத்தையும் தாம்அருளாலுண்டென் றமையால்: செத்தைப்பட. பஞ்சாக்கரமெனப் பொருமையிற்கூறினமையால்: காரணமெனவும். பஞ்சமலக்கொத்தென்றமையால்: மூவாகுருவாறும் குறிக்கப்பட்டன.

(ப-ம்.) இக்கவியின்முன்புரைக்கு மத்தவிமானாந்தசையாக்கம், பிர சன்னமாக வெளிப்படுத்துகின்றதம்; ஒர்வடத்தைப் புசிக்குங்காலத்திற் புசிப்பவனுமெஅறியானும், புசிக்கப்படுவனவாகிய பொருளுமின்றி யயற்றி னைதாத்தசக மாத்திரமாய்ச் செய்களிருப்பதைத் தாமருந்தல்போலவெனவும், தமதானந்தத்தை யநுபூரமானசிவ மனுபவிக்குமென்பதைத் தமைச்சிவனுக் கூறுக்கியெனவும். தமதறிவானை சிக்கத்திலுமையமான அறிவினுக்கிவா னந்த மனுபவிப்பதைத் தாமருளாலுண்டெனடம். அவ்வறிவுதானுமிருப்ப தைப் பரைதானுமெனவும். அக்கறிவு சிவானந்தமாய்க்காரத்து சுயம்பிர காசமாய்விளங்குவதைத் தாமறியவெனவும். சிவின்றசிவனுவன், தமிரு பாவிலும் வியாபித்திருக்கு சிற்சத்தியிலும், அதினிருபாவிலும்வியாபித்திரு

ந்த சிவானந்தத்தைத் தெரிசித்திருப்பதை யுற்றெழுந்தாலர்ச்சித்தேனவும். அதனால்மயிமைப்போது ஞானத்துக்காரணமான தன்னைத்தானே பூசித்திருப்பவர் ஞானசத்துக்கள் [illegible] யாம். அதனைடைத்து அவரறிவின்வழியொழுகு தற் [illegible] தசிவப்பிரகாசமாய் [illegible] நிற்றலே ஆணவமலம் [illegible] தன்னைத்தானாகவேயறிதலே மாயா மலம் [illegible] தன்னைவிட்டுவிடுபொரு ளிக்கா [illegible] ம். எப்போதுந்தற்பிரசனமாய்நிற்றலே திரோதான [illegible] ம். எப்போதுந்தான் சொப்பிரகாசமாய்விளங்குதலே மாயா [illegible] ம். எப்போதுந்தனக்கு மறதியின்மையானதே மூலாஞ்ஞான [illegible] த்தமுமாதலால் [illegible] என்று கூறினார். இந்நூலாசிரியர் ஆதலால் [illegible] முற்றெழுந்தா லர்ச்சித்தேனவும். வேத விசயமுடையவரெல்பதுதோன்றத் தமைச்சிவதுக் கூறுக்கித் தாமருளா [illegible] ண்டதைக்கூறினார்.

[illegible] றசியாந்தப் பரவைவஸ்துவானது சர்வவியாபகமாயிருந்து தன்னை வஷ்யமா யனுபவிக்குமிடத்துக் [illegible] தசத்தச்பரூபமான சிவத்துவமா யதன்புடை யெண்ணியான [illegible] பரிபூரணராகையால். ஞானமுதலிய வித்தகரா னந்தமாய்நின்று [illegible] பஞ்சகாரியங்களாய்ச்சென்று, சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களினின்று, வாக்காதிகன்மேந்திரியங்களாற்சென்று, சத்தாதிவிஷயங்களை, [illegible] கன்மவிஷயங்களால் சகலவிஷயங்களையு மனுபவித்துமட்டற்ற நிலைகளெல்லாந்தானாய் தனதுவியாபகமான சிற்சகமாகவே யனுபவித்துக்கொண்டிருப்பதைத் [illegible] போலெனவுங்கொள்க. இவற்றைச் செலுத்தியகருவிக ளனுபவிப்பதாகக்காண்பது பேதத்திசையும், இக்கருவிகண்முற்றுஞ் சர்வவியாபகமான சிற்சகமாய்க்காண்பது முத்தித்திசையுமாம்.

இதற்குதாரணம்.

அரசன்றன் தெரிசியபுன்னகரத்து போகங்களைத் தனதாக்கிக் கொண்டிருந்த கருத்தோடுசிற்சபையில் சிம்மாசனத்திற்றுவக்குபோது, அமைச்சருதி தோட்டியீறாக நிறைந்துள்ளசபையில் யாவருடையசித்தமு மரசனுடையநோக்கத்தைப் பார்த்திருந்தபோது, அரசனது கருத்தானது வெளிப்பட அக்கருத்தின்வழியேயிருக்கும் செல்லவேண்டியகருவிகளோடுஞ்சென்று, தேவாலயத்தைப்பிரகித்துத் தன்னரசின்கருத்திற் கொப்பிப்பதுபோலுமாம்.

பட்டணத்தார்.

அன்னைவயிற் [illegible] பாதுகாத்தவனையோர்
[illegible] தாயவரெவனு நன்னூலிவ்வூர்
[illegible] பசித்து [illegible] ப்பரிவியான சுகமுமெல்லா
[illegible] வித்தனை வெண்ணரிதே.
இன்னமில்லைநற்றவி வத்தவிதாந்த முறையமமென்பதற்கு.

உதாரணச் சூர்ணிகை

[illegible]

(மேற்.) பாச ஞானமென்பார் [illegible] அறிவோருமின்றும். [illegible]

[illegible]

வினா:— [illegible]

விடை:— [illegible]

[illegible] அதிதீவிரபக்குவ [illegible] காரணத்தை [illegible] பிடித்து [illegible] தம்மோடு [illegible] அடைந்திருக்கின்றார்கள். அவ [illegible] அவ்விடையிலே [illegible] அருத்தப்பொருத்தங்களை நீக்கு [illegible] மென்க. அது தேவிச்சாதன [illegible] அல்லதேக்கோ [illegible] தேசிகையறிவு [illegible] காண்கும்போதே [illegible] கொண்டிருக்கின்றார். அவ்வருத்த [illegible] வைத்தறிக்கக்கூடாது. அவர் [illegible] முத்தியடைதெப்போ, [illegible] அருத்தப்பொருத்த [illegible] தேகத்தைக்கொடுத்த [illegible] இவர்களை [illegible]? இவ்வருத்தப்பொருத்தமுடைய [illegible] வேண்டும். [illegible] முற்றுச் [illegible] வருந்த [illegible] மென்க.

வினா:—அங்ஙனம் அருத்தப்பொருத்தமில்லாமல் ஞானம்பெற்றவருண்டோவெனின்?

விடை:—வியாசர், சுகமுதலான பிரமரிஷிகளும்; சனகாதியோகா சாரியர்களு மின்னுமநேகம்பேருமுண்டென்க.

வினா:—அந்தேவர்களில் சுகர்முதலியசில ரருத்தமையுஞ் சிலர்பொருந் திலையுமின்றி [illegible] முக்திபெற்றனர்களென்பதென்னை?

விடை:—இச்சனகாதிமுனிவர்களு மவர்மைத்துறந்ததேயின்றும் [illegible] மெய்ம்மனமொழி யருத்தப்பொருத்தமென்பதற்குப் பொருடெரியாதவர்க ளங்ஙனஞ் சொல்லுதல்போலு மிருக்கின்றது. அந்தேகங்களெல்லா [illegible] பொருத்தமின்மையையு மொப்பக்கொண்டவர்கள் சொல்வதேயன்றி யதனருத்த முழுதுந்தெரிந்தவர்க ளங்ஙனங்கூறார்கள். அந்தேவர்களின் தன்மைத்துறந்து சுத்தமுலங்களைக்கொள்ளினு மவர்மையுந்துறந்து [illegible] கனிகளைக்கொள்ளினு மவர்மையுந்துறந்து வாயுபானம்பண்ணியு, மவர்மையுந்துறந்து சமாதியிலமிர்தபானம்பண்ணியு, [illegible] யாதாயினுமோர் சுருத்தமிருக்குமேயன்றி வேறின்று. பொருத்தமுயிர்தேகத்தில் சருமமுண்டாகியந் மின்னும்பெருத்த

[illegible] கையாளப்படும்.

உதாரணம் [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

திருமந்திரம். ஞானபஞ்சாக்கரங்கள்

[illegible]
[illegible] பாவென்று [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

பழுத்தன வைரத்துப் பந்தரைப் புன்னை
விழித்தக் குரம்பும் [illegible]
பெருந்தடி [illegible]
செழுந்தை பழுத்த பெருந்தடி [illegible].

திருவாசகம்

"[illegible] னைப் போ [illegible] த்தெ [illegible] கள் [illegible] வெனப் பெற்றேன்."

ஔவையார்.

சிவாயநமவென்று சிந்தித்திருப்போர்க் கபாயமொருநாளுமில்லை.

தேவாரம்.

காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி
ஓதுவார் தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேதநான்கினு மெய்ப்பொருளாவது
நாதனாம நமச்சிவாயவே.

பட்டணத்தடிகள்.

பாம்பட்ட போதை புவாபாப மலமெது மாதரையு
விம்மிட்டோட் டிவளை யெப்புரப்பட்டுச் செப்பருளாத்
சாபுடன் [illegible] றிற்றதைப் பக்கூடிப் பின்றவையநக்
[illegible] டைமின் றினைழித் கச்சியேகம்பனே.

அஞ்சக் கரமெனுங் கோடாலி கொண்டிந்த வைம்புலனாம்
வஞ்சப் புலக்காட்டை வேரற வெட்டி வளங்கள் செய்து
விஞ்சத் திருத்திச் சதாசிவ மென்கின்ற வித்தையிட்டுப்
புஞ்சக் களைபறித் தேன்வளர்த் தேன்சிவ போகத்தையே.

சிவஞானவள்ளலார்.

அஞ்செழுத்துண்மை யறையுங்காலை, சிவாயநமவெனுந் திருவாக்கியத்தில், சிவமருளான்மா திரோதை மலமிவை, பரத்தினாதியாய் பருமிடம் பொன்ற, சிவன்மேயமாச் செவிமயாக்கு, மதோழுகமாமி லுறிமை பக்கு, மூர்த்தமு தனி முறைவழித்தனவே.

அருளம்பலத்தி லுருவுருவாகிச்
சொரூபப் பிரபஞ்ச [illegible]
பகாரவுயிர்தன் [illegible] சேர்வசன்
திருநடஞ்செய்யுந் திருத்தில்லைக்கனே.

பதிபசுபாசவிளக்கம்.

அஞ்செழுத்தி னொருபுடை பசும்பதி யமரும்
அஞ்செழுத்துள வொருபுடை பாசமாய் வந்துயுங்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

அசபை முலசித்த.

அந்த மென்றெழுப வாக்கிய மெவருரை மொளிருயப் பரமத்தின்
தன்க தகதாத் தெழுதவி லசபைபாற சபம்புவென் றிடவருக்

நனைச விண்டுமே லேழுதா பிரத்தயு ஞானார் சுவயமேவ
உஞ்ச நின்றினை வி [illegible] நுதன் படாய் மெடிமய் வேதம்.

தத்வசாரம்

அசலைதன்னி லெழுந்தா றுமூடித் தீண்டுமெபறு மதின்பாரு
மிசைபு டம்பிபல பறுதொரி மனர்மய போகரு முபல்கின்று
ரசைனி லாதுட மெயமெபர் மெடனபது வசபைமி லினைவன்று
நீசம தாமுயிர் பரத்தினா கதுவ நிக்ந்திந்த வினைவையா.

பூரணப்பிரகாசம்

அகமதெ தன்றி நுவாமிசி ருடர்முத வறுபிய தடையின்றி
மிருப ரம்பர பரம்பிட குபர மதுவாக மெருமைத்தாய்
நகவ தொன்றிய பரவுடன் மிடைதரு தகைவற வுமெப்பா
மிகப ரந்திக நிதமக மறிவுற மெய்பெற சிவபரபால்.

ஆத வாலக் கிரம மா வதுவென் மசபைதன் மொழிபாலே
மேத மின்றியா வாகிய மவா தர மாகிய பரணவத்தாய்
பேத மொன்றற வுரைசெய்த பரிசெனப் பெரியவா தாத்தேதமே
போத மின்றது வுவமைய தறபிது மொளியுப கிடந்தாளே.

அசபை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரம். ஆனந்தபோதம்.

அஞ்செழுத்தி னாரும் பொருளை யறியக்கூடி யுக்கைமனம் பிரா ணுதி யன்னதன்ன கெடுத்த், அஞ்செழு வகுமறையுணர் நாமேன பக் தச் சொல்லிறந்த சகசீவியாய் முடிந்த வினைகை, பெருசவிர மறையவனத கோயடியாளு மசைத்திந்த கரும்பொருளஞ் செழுத் தாகியவன், வஞ்சமற வுணர்ந்திடுவன் மொழியி லுண்மை மதித்தவர் தம் பெருமையினை மதிக்க லாமே.

இப்படிக சிவசிவ வென்னும் வன்ன மிரண்டெனவுங் கிடைக் கிடைத்த வுபாதிக்கி, மெய்ப்படிக கலைபிறந்த விளக்க மின்றி விமல சதா சிவத்தையே மெய்ம்மை காட்டி, மொப்பரிய வஞ்செழுத்தை யிவணமெய்யே புணர்ந்தவரான் சிவயாருருவாரா தோயுஞ், செப் புறுமோவ ரவர்க்குமித் திருநாமத்தின் தேசதனுந் தீபவஞ் செற லர் வாமே.

ஸ்ரீ அட்டாக்கரம் [illegible].

[illegible] பதத்தைக் [illegible] [illegible] [illegible] திருவடைய [illegible].

திருமந்திரம். உ-ம்.

அகார முயிரே உகாரம் பரமே
மகார மலமாய் வருமுப் பதத்துச்
சிகாரஞ் சிவமே வகாரம் வடிவே
யகார முயிரென் றறையலு மாமே.

[illegible]

உ-ம் திருமந்திரம்.

அருட்கண் ணிலாதார்க் கரும்பொருள் தோன்றா
அருட்கண் ணுளோர்க்கெதிர் தோன்று மரனே
இருட்கண்ணி னோர்க்கங் கிரவியுந் தோன்றாத்
தெருட்கண்ணி னோர்க்கெங்குஞ் சீரொளி யாமே.

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கர ணங்களாந்
தன்னின் மறைந்தது தன்கர ணங்களே.

மாயை மறைக்க மறைந்த மறைப்பொருள்
மாயை மறைய வெளிப்படு மப்பொருள்
மாயை மறைய மறையவல் லார்கட்குக்
காயமு மில்லைக் கருத்திலை தானே.

அறிவா யறிவாலை [illegible] பலவே
பொறியா ரொறியிலிருந்த தானான போத
னறிவா லறிந்துட் டறிந்து அறிவின்
செறிவாகி நின்றகச் சிவஞான மாமே.

சீவ னெனச் சிவனென்ன வேறில்லை
சீவ னார்சிவ னாரை யறிகிலர்
சீவ னார்சிவ னாரை யறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட் டிருப்பரே.

அத்துவிதவுண்மை

தன்னைச் சிவமெனத் தெரியாத் தானின் றுணர்தலஞ்ஞானந்
தன்னைப் பரம பொருளென் றறியாத் தானின் றுணர்தலஞ்ஞானம்
முன்னைத் தொடர்ச்சி விடுபடாது மூலமாவாய் வாதனையும்
பின்னை பொருந்தே பொழிந்துவிடும் போனால் விடுதலை வேண்டா.

பராத்துவைதத்தைத் தெளிப்பாசமொருவனென்பதற்கு உ-ம்.

திருமந்திரம்

பெருக்கப் பிதற்றிலென் பேய்த்தேர் நினைந்தென்
விரித்த பொருட்கெல்லாம் வித்தாவ துள்ளம்
பொருத்திப் பொருத்தும் பொருளாகிப் பொருந்த
பருத்தது பற்றினைப் பற்றுவாள் வார்க்கே.

பாகவதம்.

ஐயமில் லறிவி னுதித்து பதியின்றி யகண்ட பரமாய்
நிட்பெயரைப் பொருளை யுடைய பேதத்த கானமில் போல்
வையக பாதி யாகக் குதித்த பலபெயர்
பொய்ப்பெயர் பாகை பரமே பொருந்துமோ தன்னால் சென்றிடும்

வேதாந்ததீபிகை.

"உலகமொன்றேயாது அது அறிவதில்லையென்றும் மாணாக்கனை நோக்கி, உலகங்காரியமேயன்றி காரணமல்லவென்றும், காரணமாவது எங்கும்பரிபூரணமான பரவஸ்துவேயென்றும், தாயிடத்துப்பிள்ளையெப்படியோ, அப்படியே பரவஸ்துவின்கண் உலகுதித்ததென்று ஆசிரியர் கூற, மேலே மாணாக்கனுக்கும் ஆசிரியருக்குமுண்டாகும் சம்வாதமாவது :—

(மா.-வி.) தாயிடத்துப் பிள்ளைபிறந்ததுபோல் பரவஸ்துவின்கண் உலகுதித்ததாயின் தாய்வேறுபொருள் பிள்ளைவேறுபொருள்; அன்றியும் இரண்டுங் கண்டப்பொருள்கள். இவ்வுவமானப்பிரகாரம் உபமேயத்தைப்பார்ப்போமானால் பரவஸ்துவுங்கண்டப்பொருள் உலகமுங்கண்டப்பொருளாகின்றன, இதுபரவஸ்து பரிபூரணமென்றுரைத்ததற்கு விரோதமாகின்றதே.

(ஆ.-வி.) உலகமெய்பொருளென்றும் அதற்குக்காரணம் பிறிதொரு பொருளில்லையென்றுங்கூறும் சித்தாந்தத்தை மறுக்கவேண்டி இதற்குமேல் பொருளொன்றுண்டெனத் தாய்பிள்ளையுவமானங் கூறினதேயன்றி அதுவே சித்தாந்தமன்று. பின்னைப் பால்தயிராவதுபோல் பரிணாமபக்ஷமாம். தாய்பிள்ளையுவமானத்திலுள்ள கண்டத்துவம்இதிலில்லை. இவ்வுவமானத்திற்கு உபமேயம் பரவஸ்துவேயாகுமாம்.

[illegible]

[illegible]

[illegible] இன்று.

[illegible] பிரகாசிக்கின்றது. [illegible]

[illegible] கடாகாசத்தில் [illegible] இனி [illegible] அதேபோல [illegible] பிரதிபிம்பிக்கின்றது.

(மா-ன்.) இதிலுஞ் சமைசயிக்கமாட்டோம்; பிம்பமாகுன் பிரதிபிம்பித்திருக்கு ஆதாரமென்றுவிலைக்கிறோம். (சுபோதம்) [illegible] சொரூபத்தில் பிரதிபிம்பிக்கிறதற்கு அது அபரிபூரணமாகுமா யிருக்க வேண்டுமேயன்றி, [illegible] பரிபூரணமாகுமா? இவைந்திப்பிரதிபிம்பிக்கும் [illegible] பிரதிபிம்பிக்க [illegible] பரிபூரணமாகுமா? [illegible] பிரதேசத்திலும் [illegible] பிம்பப்பிரதிபிம்பங்களைக் [illegible] அபரிபூரணமாகுமே [illegible]. [illegible] பிரகாசம் [illegible] அபரிபூரணமாகுமாகின்றது.

(சுன்.) பிம்பப்பிரதிபிம்பத்திருக்குமாறுக்கு [illegible] [illegible] மாத்திரமே. [illegible] விளக்குக்கு [illegible] அதுபோல [illegible] [illegible] அப்படியே [illegible] சொந்தமேயாம்.

(மா-ன்.) [illegible]; [illegible] பாம்பில்லை [illegible] இல்லை, [illegible]

யில்லையென்றுணர்ந்த [illegible] தோற்றுகின்றது. அதாவது மண்ணைக் கிடையென்று [illegible] பெயர்த்துத்தோற்ற லைப் பார்க்கின்றோமன்றோ?

(சு-ள்.) உலகம் பொருளல்லவென்பது சாத்திரம் கற்றறிந்த பாம்பும் [illegible] இருப்பதேயன்றி முற்றுமல்ல. [illegible] தோன்றுவதாகப் [illegible] [illegible] கானலீரம், கானலென்றறிந்த [illegible] [illegible] மீண்டுந்தோற்றிக் கொண்டேயிருக்கின்றது, [illegible] [illegible] தோற்றிக்கொண்டேயிருக்கும்.

(பா-ஞ.) கானலீரீடத்து நீரில்லையென்று தெளிந்தபின்னருந் தோற்றும் அதனுடைய [illegible]; [illegible] நீரருந்தலாகிக்குறை தில்லை. [illegible]; [illegible] அநுபவிக்கப்படுகின்றன; [illegible].

(சு-ள்.) உலகம்அசத்தென்றுணரினும் பெயர்த்துத்தோற்றமென்பது வைராக்கியமுதிரக் காணவிருக்கும். மற்றநுபவமாவென்றதைப்பற்றி வேறு [illegible]: அஃதாவது சத்நிபாதஞானத்திற் அநுபவமாம் [illegible]. [illegible] தோற்றமும் அந்த [illegible] தோற்றமாம்.

இதற்குப்பொருத்த [illegible] கூறியிருக்கின்றார். அதுவருமாறு.

—சுகசொரூபம்

ஒன்றென்ற சொன்று லகை மேதென்றிடவே
நின்ற பழுதையிடை நீளரவம்—மன்ற
வறிந்தபோ டப்பொருளி லுண்டாமென் றோத
விதித்த பழுதை விளக்கின்—மதித்தபாம்
பெருமதம் போ லெழிற்சிலந்தன் மேழுலக
மோனத்தே தோந்த லென்னை—மோகமறக்
கானலின் நீரில்லையெனக் கண்டபின்னீர் தோன்றுதல்போல்
ஞானமில்லையாய்த் தோற்ற மென்றிசைப்ப—வான
பழுதையினிற் பாம்பும் பகர்கான னீரும்
எழுமே தவைய வினைதான்—குழுமியே
ஞானவா னோர்பொருளிற் கண்ணுவ தேதென்றிசைப்ப
தானத பொன்மண்ணி கரமான—ஞான
முடையதே தோன்றுமொரு வானம்போற் றோற்றுந்
தடையகீ லனென்று செப்பத்—திடமான்

நறுமன் [illegible]
[illegible]
[illegible] வருமயமா
[illegible]
பதுமை [illegible]
[illegible] — [illegible]
[illegible] தான்
போர்த்திய [illegible]
இவற்றன் [illegible]
[illegible] — [illegible]
ஆமோன் [illegible]
[illegible] — [illegible]
[illegible] நின்று
[illegible] — [illegible]
உழந்து நீயெழுதோ பதுமை கேட்பக்
கறித்த கனிகை கண்டாய்—இசைபெறப்பெய்
றன்று கேட்டு புனைந்தற் றலைச்சக்கரம்
முன்றும் பரமுயிர்கள் பெயர்த்தெடுக்க—மன்று
உலகமெல்லாம் தோன்று முயிர்ந்தாள் விக்கக்
கலைமேகம் [illegible] —மெலியதோர்
மெய்மொன் [illegible] முளைத்தருவம்
[illegible] —பெரப்பளித்தாள்
உன்னிலை [illegible] கருத்திடத்
தனிநிலை [illegible] —அந்நிலை
கோடி கனத்திர நாதித்தெழுவா ளிவ்வுலகு
ஈடற் கருவுருவ மாயமாம்—பிறபெறத்
தோற்று நினைவைத் தவிர்த்தாற் சிற்சுகமே
மாற்றும் கதிராய் வயங்குறும்—சாற்றுமிதால்
உன்னையே யிவ்வுலகா மிவ்வுலகே யுன்னமாம்
உன்னலால் தேவுலகு மெனல்லை—புன்னை
மதுரக் கருத்தோத்தவ் வண்கோயில் முன்னை
சதுரங்க மாமயமாத் தங்குக்—குதிரைகரி
தேர காலாட்படை நந் செப்புமவர் கொன்றுமும்
கோது பொய்பெற்ற ரீக்கிறபே—தெருமிடத்

துரும்பு முதல் [illegible] மாயை [illegible]
[illegible] — [illegible]
[illegible]
[illegible] தொன்[illegible] திக்கு.

அத்வைதபோததீபிகை.

இந்த்ராஜாலமென்கிற அசம்ப்ருத்தியாகிற சத்தியானது சன்னிபாதத்தை யடைந்தவன், [illegible]ன்னானவன், உன்மத்தன், நித்திரையடைந்தவன், பேய்பிடித்தவன் இவர்கள் தங்களை விபரீதமாய்க் காணுகிறது போல: சாக்ஷி [illegible] ஆயிருந்தாலும் அந்தத்தாகக் காரமாகிற பிராந்தியினாலே பாவிக்கப்பண்ணப்பட்டு அதினாலே தான்றானே நானென்று விகாரியானவர்போலேயானார்.

இந்த்ரஜாலமென்கிற அசம்ப்ருத்தியாகிற சத்தியானது சாக்ஷியைத்தானிப்படி விகாரியாய்த் தோற்றுவிக்கிறதோ அல்லது சாக்ஷியினிடத்திலே தானுண்டாகி நானென்று விகாரியாய்த் தோற்றுகிறதோ வென்றதற்கு.

ஆத்மாவைத்தவிர தனக்கு வேறே சொரூபமில்லாமற் போகிறபடியினாலே தான் தனியே தோன்றமாட்டாது. பின்னையேதென்றால்; தனக்கதிஷ்டானமான ஆத்மாவைத்தானே விகாரிபோற் காண்பிக்கிறது அஃதெப்படியென்னில் ரச்சுவிலேயிருக்கிற சத்தியானது தானே சர்ப்பமாய்த் தோன்றமாட்டாமல் ரச்சுவைத்தானே சர்ப்பம்போலேயப்படித் தோற்றுவிக்கிறதோ, அதுபோலவும்; இன்னும் ஜலசத்தி, அக்கினிசத்தி, மிருத்திகாசத்தி யைப்போலவுஞ் சாக்ஷியினிடத்திலே யிருக்கிற மாயையும் ஆத்மாவைத்தவிர சொரூபமில்லாதபடியினாலே ஆத்மாவைத்தானே விகாரிபோல் நானென்று சீவனாய்த் தோற்றுவிக்கிறது.

ஆத்மா அசங்கர் ஆகாசம்போலே யொருவிகாரமுமன்றியிலே நிர்விகாரியன்றோ? அப்படிப்பட்டவரை மாயையெப்படி விகாரியாய்ச் சீவனாய்ப் பண்ணும், [illegible], ஆகாசமதைப் [illegible]மாயச் செய்[illegible] வாயுவைக் குதிர்[illegible] [illegible] சந்தேகமறத் தெளிக்கவேண்டு மென்ற மாணாக்கனுக்காசிரியர் கூறுகிறதாவது.

கூடாததைக் கூட்டிவைக்கிறது மாயைக்குச் சுபாவந்தானே: இல்லாமற் போனது எதற்குமாயா சத்தியென்றுபேரே இல்லாமற்போகும் இல்லாததை யுண்டாக்குப்போலத் தோற்றுவிக்கிற சாமர்த்தியத்தினாலே மாயாசத்தியென்று நாமம், [illegible] ஆகாசமத்தியிலே கந்தருவநகரத்தைத் தோற்றுவிக்கிற இந்திரஜாலக்காரனுடைய சாமர்த்தியந்தான் மாயையென்று எப்படிப் பேருண்டாயிற்றோ அப்படிப்போலக் கூடாததைக் கூட்டிவைக்கிறதோ அது போலவும் மாயாசத்தியும் கூடாததைக் கூட்டிவைக்குமென்றறி.

[illegible] சித்திராசத்தியும் [illegible] [illegible] [illegible]யினிடத்திலே யிருக்கிற [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

குமாரதேவர் சுத்தசித்தவண்ணம்.

[illegible]

வினையி னொடு [illegible] மலபா [illegible] திருந்திடவே
[illegible] தேசாக் [illegible] முதலாய்.
[illegible] னேடன் முணர்ந்தக்கால்
[illegible] தெகமபோல்
[illegible] மயன்னே
[illegible] நான்றிடும்.

பனத்தி[illegible] [illegible] வெகாரத்
[illegible] மக்சாசியுறுன்
[illegible] திருப்பணத்தின
[illegible] நின்றிருப்பான்.

[illegible] கலமை டார்த்த
[illegible] னையுணரின்
அங்காந்து [illegible] யோகமேயா மந்தக் கணமே [illegible]குமதின்
இங்காந்து [illegible] தன்னைத்தோர் தக்கவே.

கனவைக் கனவென் றுணராது தனவினை நோக்கிடினக்
கனவை யொழித்த [illegible] விழிக்குமதின்
கனவைச் [illegible] நனவிற் றன்னை நோக்கிப் பிடில்
கனவை யொழிந்த வக்கணமே நனது சொரூபத் தெவிழிக்கும்.

கனவை யொழித்து நனவுதனைக் கண்டார் நனவி னின்றுபினக்
கனவை நோக்கி யிடின் முன்னைக் கண்ட படியே தோன்றுமதின்
நனவை யொழித்துத் தன்சொரூப நன்றா யுணர்ந்தோ ரதினின்று
நனவை நோக்கி [illegible] முனைமேபாற் றோன்றிவிடும்.

உறக்க மேயாக மதிற்கனவி னுலக முயிர்கள் விவகாரம்
இறக்கு மெய்போற் றோன்றுமதைத் தெளிற் பொய்யா யிடுமஃதின்
மறக்கு மாயா யோகமதின் மாசார் தத்தம் விடமெனப்
பிறக்கு மவைக டமைத்தெளிற் பேசம் பொய்யாய்ப் போய்விடுமால்.

ஒருவ னாதா ரமைப்பகவு முண்டா முறக்க மோகமதின்
ஒருவ னிதா ரமைப்பகவு மொருகா லயிது மிலதாகும்
சொரூப மதன் டாகையினுந் றோன்று நானு விதசகம்
சொரூப மியம்பி விடைதனுந் றோன்று மனைத்துஞ் சொரூபமே.

படிகத் தமைத்த நிறங்களிற் பத்திப் பாடு மந்திரமாய்ப்
படிக மானி கங்களிற் பகரு மிகைத் தகைமைபோன்

[illegible]

[illegible]

உண்மைநெறிவிளக்கம். [illegible] பாசங்களைச்செய்திடுஞ் [illegible] பின்றிகழு [illegible] சாதிகுறி [illegible] நிதானமுடனுயிர [illegible] ஞானத்தையுந் தெளிந்து [illegible] சிவமே பெருநெறியே [illegible] பேசினேறி [illegible] என்றும்.

சிவஞானசித்தியார். [illegible] திருவுடற்சிவஞானமே [illegible] ஞானம், அருளே, [illegible] என்றும்.

அரக்கோ [illegible] பெண்ணும் [illegible] பனிக். [illegible]

திருக்களிற்றுப்படியார் : தன்னைப்பெறுவதின்மேற் பேறில்லையென்னுஞ் செவ்வைப்பட்டிருக்கின்றான். என்றும். [illegible] [illegible]

பக்ஷ [illegible] யென்னையாய்ப் [illegible], பல [illegible] தானே [illegible] தானே [illegible] என்று, [illegible] பிருதிவியென்று கூறுதலாய்ச் [illegible] கூறிய [illegible] பிரமமென் [illegible] என்று கூறுதல்கூடு மென்று மயக்கக் கூடிய [illegible] கருடபாவனைபோன்ற பாவனைக் கூடிய [illegible] தனதபிப்பிராயத்தை வேதமின் [illegible].

“[illegible] ப்பிராமணனல்லேன்.” என்று [illegible] பாட்டில்கூறிய சிவஞானி [illegible] இஃதொன்பதாஞ் [illegible] கூடியசத் தென்னச் [illegible] தக்கல்ல.” என்றுகூறிய [illegible] மறிதலினுற் சகசந்த [illegible]. இதுகாறுஞ் [illegible] காரணமாக வந்த சதசத்தென்று சொல்லப்படுதலுண்மையில் லாததாதல்போலுமென்க.

இன்னும் ஷெ சித்தியார் மாயாவாதிமதமறுதலை யேழாவதுபாட்டில் “பேதைமையுள்ளது மிலதுமல்லபொருள் பேசவாருமுளரோ;” என்றும். இச்சிவஞானபோத மூன்றாஞ்சூத்திரத் திலேயிந்தவென்று மூன்றாம்வெண்பாவி னுரையிலில்லதுமுள்ளது மல்லாதபொருளொன்றுமென்னுஞ் சூனியவாதிகளும், இல்லதுமுள்ளதுமாய பொருளொன்றுமென்னு மநேகாந்தவாதிகளு மறுக்கப்பட்டவாறறிக” என்றும்; “உள்ளதாகியவுலகந் தோன்று” மென்றும் ஷெ சித்தியார் சுபக்கமேழாவதுசூத்திர மிரண்டாவதுபாட்டிற் “சத்தசத்துமிரண்டாந் தானசத்துமசத்துமன்று, சித்தநுப சதசத்தாகி நின்றிடும்” என்றும், ஆன்மா சதசத்தாவது [illegible] வதன்றென்று கூறுத லென்னை? முன்பின் சம்பந்தமறியாத மயக்கமன்றோ? அறியப்பொருள் காரணமாக அறிவாளப்பொருளாமின்றேனென்னின் “உணருருஅசத் தென்னு [illegible] அறியப்பொருள்யாண்டு மசத்தேயாதலி னறி [illegible] யாண்டு மசத்தாகவேண்டும்.

சதசத்து அசத்தேயென்பதற் குதாரணம். ரிபுகீதை.

“சதசத்தாய்த் தோற்றுவது மாயையேயாகும்.” இன்னும் மாயையுஞ் சூனியமென்னு மேழாஞ்சூத்திரத்தில் அசத்தியவது என்றிருத்தலையு முணரம்

[illegible] இதுவே: [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சொரூபமான [illegible] [illegible] [illegible], அம் [illegible]. அது வருமாறு:—

மகாநாராயணோபநிஷத்து ௬௩-வது அத்தியாயம்.

[illegible] (அர்த்தமானது [illegible]) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

மாண்டூக்யோபநிஷத்து

"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]." [illegible]: "அது [illegible]."

அமிர்தபிந்தூபநிஷத்து

"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]."

அக்கினிபுராணம் ௩௭௯-ம் அத்தியாயம்: பிரம்மஞானக்கூறும்.

[illegible] [illegible] [illegible] விளங்குகின்றான். நான் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அந்நானது [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]; நான் [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] ஆர்த்துமையுடைய [illegible] அப்படிப் பிரமம். [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நான் பிரமம், புருஷாக அந்தத்தை ஆதித்தியன் அர்த்தத்தை அவயவத்தும். [illegible] [illegible]. பிரம்மஞானத்தைக் [illegible] பிரம்மமா [illegible].

என்றுள்ள அத்வைதிகளின் சித்தாந்தம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible].

இதுவேயன்றி: அது அத்வைதசித்தாந்தத்தில் நான் என்பது வாச்சியார்த்தத்திற் சீவனென்றும், லட்சியார்த்தத்தில் [illegible], நான் பிரமமென்பது வாக்கியார்த்தத்தில் பரமாத்மா [illegible], லட்சியார்த்தத்தில் [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]

கிழிதேனும் சாத்தியமுள்ளதென்றேனும் பாவிக்கப்படுமே யசத்தாகலின், ஈனே யாக வென்றும் பாவிக்கப்படும் பிரம மசத்தாமெனின்: நன்று மற்றன்மைத் தாறு பாவிப்ப நசத்தாகுமேயன்றித் தனதேதுவாக் கொண்டு பலதயாகறுமாமப்ப தாகைனப்பாவிக்க லசத்தாகாது. அஃதாமெனின்: சுத்தகொன்பதன் சொற்றெனன்பதனைத் தானுக் கருதுகைத்தே: சொற்றன் சத்தனிடத் தேயமைபாயிருத்தலினும்: இதுபோன்றும் அடப்பீயார்கள் சித்தாந்தப்படி தானேயாத சிவனைத் தானுக்கருது பாதபோதம். ஏகப்படுக்கிக் கொள்ந அரசகுமாரன் பின்னர்த்தா ஸைத மாளம் வேடனன்மென்றுக் கருதுமதிறு லம்பேசத்தன்மை யடைவிடது பெயாயாது கெட்டமைன்கின்று, அங்ஙனமே அத்வைத சித்தாந்தப்படி க்கன் தன தகிப்பாடா வுடையதைத் தானெனக் கருதுவதிறு லம்பதிப் பானைப் [பிரமம்] ஆசத்தாதவின்று. இதனுங் குவைதபாவனை வேதசம்மத மன்பகணடு மென்மே. இன்னும்;

மாயாவாதி மதநிலை 1-வது செய்யுள்.

"யானே பிரம மென்றுரைத்து ஞானம் பெற்றே னெனவென்னி
யூனே டுற்ற நின்றுயிர்கட் குபதேசங்க ளுரைத்துவரு
யாறுபடுமிதே யுலகமாயாவாதி யெபாகித்
தானே புரைக்கு மத்துவித வுண்மைதன்னைச் சாற்றிடுவாம்."

என்று கூறுகின்றது. இச்செய்யுளுக் குரைவகுத்தவர் "ஆன்மாவுக்கு வேறுவென்றுது அசுபிரமமென்று சொல்லிப் பிரபஞ்சமெல்லாங் கானற் சலம்போலப் பொய்யெனக்கருதிக் கருப்பாசய நீங்காமனின்று தான் மற்றுள்ள ஆன்மாக்களுக் குபதேசங்கள் சொல்லித்திரிகிற ஈனமில்லாத அறிவீனனாகிய மாயாவாதி பித்தேறி வேதாகமங்களுக்குப் பொருந்தாமற் றனக்குப்பொருந்தத் தானே சொல்லிக்கொள்ளு மத்துவிதவுண்மையின் றன்மையைச் சாற்றுவாம் என்க" என்றும்,

"வினைபுகுந்து நின்றனன்பது தான்பிரமமாயின், வினைப்புகுதல் வேண்டாமென்பது கருதியென்க, உயிர்கட்குபதேசங்க ளுரைத்துவருமென்பது சீவ ஆன்மாக்களுந் தன்னைப்போலப் பிரமமாகையால், உபதேசஞ் சொல்லவேண்டாமென்பது கருதியென்க," என்றுமுரைகூறி யிருக்கின்றனர். இதில்:

(1) நானே பிரமமென்று கூறுதல்கூடாது.
(2) ஞானத்தைப் பெற்றேன்போல் கூறுதல்கூடாது.
(3) எல்லாம் பிரமமாகையா லுபதேசம் புரிதல்கூடாது.

இவைகூடுமென்பான் மதிகேடனு மாயாவாதியும் பேயுமாமென்பது முக்கிய விஷயம்.

[illegible] பாடுகின்றார்?

(1) [illegible]

(2) ஞாலம் (உலகம்) செய்யப்பட்டது (காரியமானது) என்று கூறுவர் [illegible] "உலகநூ உலகெல்லாம்" [illegible] "உலகு அகத்து" [illegible] இறைவனே முதற்காரணம் என்று கூறியது.

* உலகம் அகத்து (காரியம்) என்பது பிரதிக்ஞை, உணர்ந்துயர (தடையம் பாதுகாக்கப்படுவது) மிருத்தலின் என்பது ஏது, யாது யாது உணருமோ, அது அது அகத்து, குடம்போல வென்பது உதாரணம், என்றும் [illegible] வரக்கூடியவை [illegible].

காசிகாண்டம்.

காளவிடத் தென்னிருக் கத்தினிப்பா [illegible]
கன்முதலைப் பிடித்தொன்றுக் கொள்ளியைப் [illegible]
குளவைபோ லினியதீதிக் [illegible]
தொலைத்துக் [illegible] கண்ணிசேர்ப்பாம்.

கூர்மபுராணம்.

"ஆதலாற் பிரமமொன்றே நித்தியம் அல்லாத்தேசிற். வேதநூற்றோ ன்றி ரப் பராபஞ்சம் மருவித் தோன்றும்" என்றும்,

மகோபநிஷத்து 4-ம் அத்தியாயம்

"பாலைகத்திற்றோன்றும் சலமுழுதும் பாலைநிலமேதவிரவேறில்லை" அதுபோல மூன்றுலகமும் சகலப்பிரபஞ்சமும் விசாரணையிலுற் சின்மாத்திரந் தானேயென்றும் கூறுஞ் சத்தப்பிரமாணமும், இதனை (உலகஞ் சத்தன் றென்பதைப்) பாந்துவலியுறுத்தும்.

தாயுமானவர்: "விரிக்கும் பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சத்தெனவும் பின்மஞ்சனென் னவே வேதாகமங்கள், மதிக்குமதனை மதியார் அவர்மார்க்கந் துன்மார்க்கம்" என்றபடி இவர் முன்னோர்கள் சொப்பனமுதலியன சத்தியமென்போர்கள் பற சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "கனவின்பயனும், கனவின் பயனும், வினையின்பயனை பொய்யெனவேண்டா" என்றும்,

"அசத்தறிபாப் கேணி பரிவறிந்த கெல்லா
மசத்தாகல் மெய்கண்டா னுயி—லசத்தலாய்
ரீதி யெழுத்து நிகழ்நனவும் பெய்த்தெரும்
ஞ்சிவிவை யின்றமா றெப்பு."

இதற்குச்சிவஞானமுனிவருரை செய்யுங்கால், "கீசிஎழுத்துமுதலியன பொய்யென்பாரை மறுத்தற்கு நீகமேழென்றடை கொடுத்தார்" என்றும் கூறினர். இதனால் இவற்றைப் பொய்யென்று கூறப்படாதென்பது இவரினத்தோர் கொள்கையென்க.

சிவஞானசித்தியார் 6-வது செய்யுள்.

மண்டனிவ்வாழ்வும் வானத்தரசன் மாலர்வாழ்வு
மெண்டருபூதபேத போனிகளிபாவுமெல்லாம
கண்டவிந்திரமா சாலக்கனாகழ நிரதக்காட்டி
உண்டுபோலின்றும் பண்பிதலையின பசத்துமென்பர்.

என்ற 8-வது பாட்டில் ஞாலமுழுவதும் இந்திரம், கனா, கழுதிரதம் (பேய்த்தேர்) போன்றனவென்றும்; 9-வது சூத்திரம் 6-வது பாட்டில் "சூத்திரத்தியினிய நீட்டூனமெட்டுச் சித்திக்கொதன் முதல்வாழ்வு முலைபூதமெல்லாம், வெறுத்து நெறி பரவைகபு மேலோரே மேடக்க மெதம் பொய்யென நினைத்திருக்க என்றும் கூறி, இவ்விரண்டிற்குமாறாக முன்னார் மாயாவாதி மதமதமில 8-வது பாட்டில் (உலகம்) விவகாரமன்று பாமார்த்தம் வமைசெறிந்தே" என்று கூறுதல் முன்பின் முரணன்றே?

...மையப் பஞ்ச மூலங்கள் ஆன்மஞானசித்தி முதலிய நூல்களிற் பிரசங்
...ரது. இதனை அவற்றுட் பிரமாணங்கள் கொண்டுணர்ந்துகொள்க.

சிவஞானமுனிவர் கலைசைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி.

மீளாக்கண் கவிப்பு மடந்தையர்போன்
வெனவிப்படி பெயதி மயக்கொழிக்
தனைப்பெய்யு மாயை விரசலெனாய்
கனவிற கழியாக் கலைசைக்கிறையே.

இளசைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி.

"காட்டுறு மாலைகொலாங் கனவுபோன் றிடன."

அத்துவிதவுண்மை.

இல்லா மாயை தங்கணில்ல யாரு மிற்க லம்மம்
பொல்லாப் பிறப்பிற் பட்டதுயரப் போக்க மிகவுந் தவிர்ந்ததுமாம்
எல்லா நினைக்கஞ் சேர்ந்ததுமாய் ஞான விசார முதித்ததுமாய்
எல்லா மாம்வீ டடைந்ததுமா பார்க்குங் காட்டு மறைத்திடுமே.

எல்லா நீங்கிச் சற்குருவை யெங்குந் தேட படைத்தனின்
எல்லா குணத்து ஞானமுனவின்று விசாரஞ் செய்வதுவும்
பொல்லாமனத்தையொடுக்கிவிட்டடைபொருந்திநோக்கல்லாநோக்கும்
இல்லா மாயை தன்னுத்துனிவ யெல்லி யெனவே காண்குதற்கே.

படியிற் பொருளின் மெய்யென்று படிறேன் நிர்த திருவகையு
முடிவின் மெய்யாய் பறித்திடா மொழியு மிந்தத் தகைமையேயல்
கொடிய வுலகை மெய்யெனவே கூறு மதையு மறித்திடலாம்
முடிவிற் சகம்பொய் யேயாது முத்தி யென்றே மெய்யாகும்.

பந்த மின்றி வீடின்றி பரமே யெங்கும் விளங்கிடவும்
பந்தம் வீடென் றெனவுரைத்தல் பார்க்கில் மாயா மோகமதில்
சிந்தை விரிவே பந்தமதாஞ் சிந்தை யொடுக்க மேவீடாம்
இந்த வகையாம் பந்தம்வீ டியம்பு மெல்லா தமதாகும்.

மாயை யதனில் மும்முதலும் வகுப்பாய் விளங்கி யிடுமந்த
மாயை நீங்கி னொருமுதலாய் வகுப்பொன் றின்றி விளங்கிடுமே
ஆய பிரம மென்றாலே தவன்றே யில்லை மாயையுமுன்
டாய பிரம முன்னாவு மந்த மாயைக் கழிவில்லை.

இந்த மாயைக் கழிவிதே யிந்த வுயிருக்கொரு காலும்
அந்த முத்தி யில்லையென்னி லனைத்துயிர்க டமைமறந்த
பந்த நீங்கி னக்கணமே பரமாய் விளங்கு மதையன்றி
இந்த வில்லா மாயைக்கழி வின்றி யில்லை யென்கூடா.

தன்னை மறைத்த பந்தமதைத் தள்ளி நீக்கிற் றன்விளங்கும்
தன்னை மறந்த தேபந்தந் தன்னை யறிந்த தேமுத்தி
தன்னை விடவோர் பொருளில்லை தானே பிரமம் மாயையுந்தன்
தன்னை விடவே றல்லவாகத் தானே யாகி விளங்கிவிடும்.

இல்லா மாயை தானிருந்தென் னிறந்தென் னவைபந் தமதாகா
இல்லா மாயை தனைமெய்யா யென்று மதியே பந்தமதாம்
இல்லா மாயை தனைப்பொய்யா யென்று மதியே முத்திபதாம்
இல்லா மாயை யிலதென்றே யியல்பாய்த் தோன்றுந் தன்னிலையில்.

நினைவு நீக்கி ஞானமய நீக்கு மவையைத் தள்ளிடுறு
நினைவு நீக்கு மற்றவையி னினைக்கை யிச்சை யதினின்று
நினைவு நீக்கி நின்றிடுமே நிலைமை யான முத்தியென்று
நினைவு கொண்டன் னிலைமையிட்டு நீக்கா தென்று நின்றிடுக.

நினைவை நீக்கி நோக்கிடி னிமல சொரூபந் தோன்றியிடும்
நினைவை மேவி நோக்கிடி னிலைமி யுலகந் தோன்றியிடும்
நினைவி னுலக மறிந்ததுவு நீக்கிச் சொரூப மறிந்ததுவும்
நினைவி னொக்கிற் றனில்லை நிகழு மாயா மோகமதில்.

கான னீருங் கயிற்றரவுங் கட்டை யதனிற் கள்வனுமே
ஆன வவைதம் மதிட்டான மாகு மவைக டோன்றளவும்
ஆன தவைமெய் போற்றோன்று மதுபோற் சகமு மதிட்டானம்
ஆன சொரூபந் தோன்றளவு மசத்த லாது போல்விளங்கும்.

மூல வக்க ரம்மதனின் மூன்றக் கரமு நின்றது போல்
நீல வுற்ப லம்மதனி னிறமுன் மூன்று நின்றது போல்
சீல மதனை நோக்கிடிற் சிவன் பரமச் செக மூன்று
கோல மவையுஞ் சொரூப மதாய்க் கூடி நிகழு மொன்றுமே,

எல்லா மாருந் தச்சொரூப மிருக்கு மளவு மாயையுமுன்
டில்லா மாயை யுள்ளளவு மீசன் புரியும் பஞ்சதொழில்
இல்லா தொழிற்கு போவதில்லை யிதனாற் சிவ பரமுண்டு
சொல்லா நின்ற விவர்க்குக்கரி சொருபந் தானே பகுத்துநிற்கும்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] மட்டிலாமும் போர்த்து பார்க்கண்டேன்.

நானு வாகத் தோன்றுமே நாம ரூப மினையனைத்தும்
நானு மல்ல வொருநாமே நாடி மகிழுஞ் சித்திரங்கள்
தானுஞ் சித்தா காசத்திற் றன்னைத் தானே தான்றோனே
தானுங் கருவி யின்றிலனைத்து தானே நோக்கி மகிழ்ந்திடுக.

தங்கத் தானே பானியாய்ச் சாற்றும் விதமாய் விளங்குதலின்
அங்க முதலாஞ் சகங்களா பரிவே விளங்குமபவில்லை
இங்கண் டென்றே பன்மொன்று மில்லை பகண்ட வறிவொன்றே
துங்க வறிவு தோன்றலுந் தோன்று மாது விதரூபம்.

இன்று மன்று மிதுவதுவென் றிபம்பு முகமும் வேறன்று
தன்று னக்க மிலபிறுற் றன்னைத் தானே தன்னிடத்தில்
அன்று மின்று மதுவிதுவென் றனைத்த மிதமாய்த் தான்பருக்கே
உன்று நின்ற தாளடிக்கு மொருகத் தொலைவே யிம்புவாய்.

தங்க ளொன்றே பணிநிகளிற் சாற்றும் விதங்கள் வெவ்வேறு
தங்க ளிலக்க ணமுமன்று தக்கம் விடயம் வேறன்று
தங்க ளழியாப் பனிபழியும் சாற்று மித்தத் தகைமைபோல்
எங்கு நிறைசித் தாரம்பி விளங்கு மிந்த வுலகமுமே.

தானுண் டாகி னுலகுண்டாந் தானுண் டாகி னுயிருண்டாம்
தானுண் டாகிற் பாமுண்டாந் தானுண் டாகில் வீடுண்டாம்
தானுண் டாகிற் பஞ்சதொழிற் றானுண் டாகுந் தனையன்றித்
தானுண் டோடப் றவைபதனுந் றனை யனைத்தும் வேறில்லை.

மந்த விருளிற் கயிற்றரவின் மாறு பாடாய்த் தோன்றுதல்போல்
இந்த வுலகு முயிர்களுமவ் வீசன் றனு முயிரதையும்
பந்தம் விடு வேசன்செய் பஞ்ச கிருத்தி யங்களுமே
அந்த மதசொரூபத்தி லாரோ பிதமாய் நின்றிலகும்.

உண்டாய்த் தோன்றி யழித்திடுக வொரூராம் வடிவே புருஷமம்
கண்டே யிடமாத் திரமல்லாற கருதிப் பார்க்கின் வேறில்லை
பண்டே முதலிற் றகவாகும் பலவாய்க் காணன் மைத்திரிவால்
விண்டாற் றிரிவை வெகமாய் விளங்கு நமது வடிவமே.

வேதாரணிய புராணம்.

சாதிதரும மாச்சிரமத் தருமமனைத்துந் தனித்தனியே
யோதிற் பலவாம் விதிநூலி னுணர்வாய்ச் சுருக்கத் துரைத்தனமாற்
காதி பனித்தோ வெனவசிட்டன் கரைய மகிழ்ந்து கௌசிகனும்
போதித் தவனைப் பணிந்திதுவும் புகல்வா யென்னப் புகல்கின்றான்.

சந்நியாசி தருமம்.

தார மனைவாக் கெடமாதி தக்க குரவன் றாப்பெற்றே
வார மாய கேள்விமுதன் மறையின் சிரத்தை மதித்தமலஞ்
சேர வுயிரும் பரமமுறுந் தெளிவு சிவன் முத்தியினின்
பார வுணர்ந்து சரீரமுத லனைத்து மிலையென் றனுபவித்தே.

மோன மருவி போகமிலை முதிர்ந்தே கரந்த முதல்வாய்ந்து
கான முரிந் புறமேவிப் பயிக்கம் காலஞ் செலவயின்றே
ஞான மாய மிலையுடைமை யன்று முங் குணங்க ளனைத்திலையும்
ஊன மாக்கிப் பொறையாதி பேய்ந்து தாதுவிசைவற்றே.

இருவர்க்கும் போதவிதி.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

வேல.

[illegible]

[illegible]

வேத தாற்பரிய சித்தமே ஞானமென்பது.

[illegible]

ஞானகாண்டம்.

[illegible]

[illegible]

3-வது:—எல்லாம் [illegible] 12-ம் சூத்திரம் 5-ம் [illegible]

[illegible]

[illegible]

சமாதானங் கூறுமாறு :—

சொப்பனவுலகில் தோற்றும் சராசரப்பொருள்களிற் [illegible] [illegible], ஒருவர்க்கொருவர் யாருக்குமறுபடையென் [illegible] ஆகாச ஆகேகபமாய்த் தொன்று [illegible].

திருக்குத்திரிசிய விவேகம்.

[illegible] சுவிவேகம்மாத், [illegible] குருசிடனென்பதைக் கண்டுகெனொளக்.

[illegible]தென்ப தேதென்று [illegible]ளுன்னும் போதெல்லாம்
தானுருஞ் சிற்சொருபத் தான்விளங்கும்—ஊனுதி
அன்னியமல் லாதிருக்க வாண்ட பெருமானே
என்னையுநீ யென்றுரைப்ப தெங்கு.

(எ-து.) [illegible] யாதுவதியாது? யாதுவதியாது? எனயாவுன்னுஞ் சதிசனிலெல்லாம் தானேதானுகவிளங்குஞ் சித்சொருப

[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

தன்னிற் பாசம்பதி லீதி யென்னுமஞ்செழுத்தே என்பதை
சிரவணத்முறையி லுணர்த்துகின்றது.

இக்ஙனஞ் சற்குருவினாற் ஞானமுண்டாயினும் அதற்கு முரணான அஞ்ஞானாதி மூன்றின் இலக்கணமும் அவற்றை நீக்குதற்குச் சிரவணாதி மூன்றின் இலக்கணங்களு முணர்த்தல்

அஞ்ஞானம்; பொதுவாகப் பழுதையைப் பாம்பெனவும், கட்டைக் கள்வனெனவுங் கோடல். சந்தேகம்; பழுதைபோ பாம்போவெனவும், கட்டைபோ கள்வனோவெனவுங் கோடல். விபரீதம்; ஸ்திரமாகப் பழுதையன்று பாம்பெனவும், கட்டையன்று கள்வனெனவுங் கோடல். கேட்டல்; சிரவணமாகிய சட்டுதவிக்குத் தார்ட்டாந்தம். சிந்தித்தல்; மனனமாகிய யுக்தி, தர்க்கம், அநுமானமென்பன. தெளிதல்; நிதித்தியாசனம், மந்திரயோகம், பாசயோகம், பாவயோகம், அபாவயோகம், மகாயோகமென்பன. சாட்சாத்காரம், சீவன்முத்தி, விதேகமுத்தி யென்பன. சன்மார்க்கப் பழக்கத் திருந் தற்பிதமாகிய சடங் கிடுசித்தந்தோற்றத்தால் தான்சித்தென்பதை மறப்பது அஞ்ஞானமும், இதனைக் கெடுப்பது இச்சடத்தைக் காண்பவன் சித்தேயன்றுஞ் கேள்வியே சகலமும், இக்கேள்வியிருந்தும் அடிக்கடிசடத் தோற்றவால் ஏன்சித்தோ அலதோ வென மயக்கல் ஐயமும், இதனைக்கெடுப்பது முன்னுள்ளசித்துத் தானென்னைக்கண்டு அதைச்சிந்தித் திருக்கின்றதே மனனமும், இச்சித்தனாததாலுண்டாய சித்துத்தானேயினும் முற்கூறிய சகசவ பரம் உண்டெனக்கொண்டதல் விபரீதமும், இதைக்கெடுப்பது முன்சிந்திப் பதித்தது தானேயெனித்தே யாவுமாய் விளங்குகின்றதென் றறிந்ததே தெளிவான நிதித்தியாசனமுமாம். சுவாநுபவத்திற்குவிலக்கான அஞ்ஞானாதி கள்களின், அவற்றைபாக்காக்கு சிரவணாதிகளின் அநுஷ்டானத்தினாற் கெடுக்கவேண்டுமென்பது.

முற்கூறியசிரவணத்தில் உதயமான ஞானத்தைத் தீபமாகவும், அத்தீபம் புறவிருத்தியான காற்றினலைவுறாமல் அகவிருத்தியினாற் சிந்திக்கும் மனனமாகியகாப்பே திரையாகவும், அத்தஞானதீபத்தைச் சதோதயமாகப் பிரகாசிப்பிக்குந் தெளிவாகிய நிதித்தியாசனமே தூண்டுகோலாகவு முவமித்தல். அரணிபாற்கடைந்தெடுத்த அக்கியானோற்றிய தீபம்போல, ஆகமுதலிய அவத்தைகளை நீக்கினவிடத்துள்ள அத்துவிதப்பிரகாச சயஞ்சைதன்னியஞ் சிரவணத்தினலைதலி னுரைதைபங்கியெனவும், இங்ஙனமுண்டான சிற்பிரகாசதீபம் அவித்தைவாதத்தால் அணையாமற் றற்சிந்தனமாகியதிரையாற் றடுக்குதலால் அது மனனமும், அச்சிற்பிரகாசத்தைத் தெளிவாகிய தூண்டுகோலால் நன்றாய்விளக்கச்செய்தலால் அது நிதித்தியாசனமுமாம். இவ்விரண்டும் அச்சிரவணத்திற்குச் சகாயமாதலால் அங்கமெனவாயிற்று.

இதுவரையுரைசெய்தவற்றின் விசேடமாயிசேஷயக்கூறியவை:—முன் சொல்லவெனக்கூறிய சிரமணத்திற்குச் சம்மதமாக தாற்பரியக்குறிகளாவது, நவைகள்; உபக்கிரமம், உபசம்ஹாரம், அப்பியாசம், அபூர்வதை, பலம், அர்த்தவாதம், உற்பத்தியெனப்படும். சிருட்டிக்குமுன் ஏகமாயிருந்த ஏகமான பிரமசொரூபமாய் இருந்ததென்பதும், அச்சுப்பிரமத்திருந்து சகல தாதியுண்டாயவையென்பதும், பூரணத்துவத்தோடிருப்பதே உபக்கிரமமெனப் படுவதாம். உலகத்தைச் சொருபசம் அதுவாகக்கரைந்துப் பிரவிக்கட கொறுமாறு கடல்களுக்கும் பரமத்துக்கும் பேதமில்லை எத்துப்பற் காரிப்பதே உபசங்காரமெனப்படுவதாம்.

சிருட்டிக்குமுன்பின் எப்போதுஞ்சத்தாகத் தோன்றியமைக்குவதே உபக்கிரமமும். இவ்வனைத்தோன்றிய சத்தினை ஏகமாகச் சகலவைகளைக் கரைப்பதே உபசங்காரமுமாம். அத்துவிதத்திலுண்டாகிய சொரூபம் உதித்துவிளக்கி லேசிலுதிடத்தும் அத்வைதவித சொருபமாகவே விளங்குமென்பது. இவ்விரண்டும் ஒருலிங்கமெனப்படும்.

கடன்றவேனப்பிரமமென்று மீண்டும் மீண்டும் தெளிவுணர்த்துவது அப்பியாசமெனப்படுவதாம். வேதமென்போன் அத்வைதப் பிரமாணங்களுக் கப்பாற்பட்டதென்பது அபூர்வதையெனப்படுவதாம். வேதமின்றி விளக்கு மொருபிரமாணத்திரன் காரணகாரியம்நீத்து விசாரித்துத்தக்கவாறு உணர்தல் சகலவுயிர்களையும் விசாரித்துத்தெளிந்து போதுமெனக்கோடல் பலமெனப்படுவதாம். கடன்றசொருபமாகவிளங்கும் பிரமத்திற்கு இடையீடில்லாத பஞ்சவிருத்திகளையும், சாத்திரத்துவத்தையும் உவமானச்சாதித்தல் அர்த்தவாதமெனப்படுவதாம். கடம்பாதிகளுண்மையும் முத்தச கோசகாரப்புழுவையும் உபாதானமெனக் கூறுமாறுபோன்று, முன்னாய்வுடைத்தபிரமமே சகத்திற்கு முதற்காரணமெனக்கூறுதல் உற்பத்தியெனப்படுவதாம்.

சாமவேதத்திற் பிரத்தியகான்மாவே பிரமமென ஒன்பதுதரம் போதித்தலே அப்பியாசமென்றார். முற்கூறியவண்ணம் பாவநின்மாத்திரமாகச் சிந்திக்குமிடத்திற் சகலவுபாக்தோன்றின் அதின்பாலேமெய்க்கைத் தோன்றுவதேனக்கண்டு அவற்றையதுவேயெனப் பகுத்தேயப்பியாசமெனவும், இவனைப்பியாசித்த அச்சித்தில் அதிதமாதலே அபூர்வதையெனவும், இத்துரியாதீதப் பாவனாப்பிரைநிற்கின்றனமையால் அதனையறிதல் பாவனையுமதிர்தலே பலமெனவும், இவ்வனம்விளக்கிய சத்துக்குள், அதின் சத்தியாகிய சகலவுபாங்களுக்குஞ் சிருட்டியாதி கர்த்திருத்துவஞ் சொல்வது அர்த்தவாதமெனவும் ஆம். முதற்கட்சொன்ன லிங்கத்தால் நிச்சயித்தபொருளினை யுபத்திரிபின்றி யனுபவமாக அனுஷ்டித்தற்கும் அங்ஙனமனுபவித்தபொருளினை விதிமாதற்கும், அங்ஙனமே பாவனாப்பிளக்குதற்கும், அங்ஙனம் விளங்கு

தலை ராசாத்திருக்குமென்பதற்கு இராசாந்த இலக்கணம் சம்மதமென்பது. இப்படித் உண்டாதலை. ஆகவே, இக்குறையுண்டாதற்கு யோக்தானராசு சாக பிடிக்கென்பதாயிற்று.

வினா:—இக்காணப்படுக்க இச்சகத்திற்கு உபாதானகாரணம் மாயையென்று சொல்லக்கூடுமென்னை?

விடை:—சுத்தியில் இரசிதம் பத்திரடைக்காது தோற்றல்போலப் பிரமத்தில் சகத்துருப்பத்தி மாயாடைக்காத் தோற்றலெனக்க.

வினா:—அப்பேரல், இவர்க்கனை கூறியகாரணமென்னை?

விடை:—இச்சகத்து சச்சிதாநந்தாச்சரயதலின் இதற்குக்காரணம் பிரமமெனக்கூறுகிறோம். எனவே, அபுதமிருப்பிக்குச் சகப்பொருபாதலி [illegible] தென்க. உடத்திற்கு உபாதானகாரணம் மிருத்திகையும், அப்பிருதிவிகையில டையாதற்றும் பக்குவமுள்ளசத்தியு மென்பதைபோலவாம். காரணகாரியக் கூடு ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தக்காக்காட்ட மலைகட்கு அதிகமான பிரமத்தை ஆரியகத்தாற் பரிப்பித்தலெனக. முற்கூறிய சிவஞானத்திருவுதய பொழு ... ஒருபடித்தாய்ச் சிதோதயமாக விளக்குமென்பதைச் சட்டித்தலிக்க தாற்பரியத்தால் விளக்குவித்ததென்பது.

சத்தி, தர்க்கம், அனுமானமென்னும் மூன்றும் சிரவணத்திற்குப்பின் அறித்துணரும் மனனத்திற்குத் துணைக்காரணமாம். ஆத்மா சாங்கியத்தில் ஏகமெனவும், வியையத்தில் அநேகமெனவுங்கூறுப. அவற்றுள் சரீரங்கடோறும் கூடியிருத்தலின் ஆத்மா ஏகமாம். அங்ஙனமாயின் இத்தேகம் இவனுக்கே சுகத்தைக்கொடுப்பதன்றி மற்றவர்களுக்குக்கொடாமையால் ஆத்மா அநேகமேயாம். ஆயின், அப்போகத்திற்கு நியமிக்கக்கூடாமையால் ஆன்மா வேகமேயாம். இவன் கர்மத்திற்கேற்ப தேகம்வருதல் இவனுக்கேபோகமென்பதனால் ஆத்மா அநேகமேயாம். எவர்க்கும் கனமிருப்பதனால் ஆத்மா ஏகமேயாம். இவன் தன்மானத்தாற் செய்தகன்மமிவனுக்கேவருதலால் ஆன்மா அநேகமேயாம். இங்ஙனமாயினும் இத்தேகங்களிலுள்ள ஆத்மாக்களெல்லாம் இருத்தலின் ஆத்மா ஏகமேயாம் என்றவிடத்து ஒன்றும்முற்றுப்பெறாது அசங்கதமாகி நிரூபணமுண்டாமென இவற்றைநீக்கி ஏகான்மபக்கத்திற் போகமில்லையென்றும் அநேகான்மபக்கத்தைக் கொள்ளினும் முற்கூறியவண்ணம் இதற்கும் போகசித்தியில்லையெனவரும். அங்ஙனமாயின் இவ்விருபக்கத்திற்கும் ஒக்குமாயினும் ஏகான்மபக்கத்தில் விம்பமாகிய ஆத்மாவானது காண சரீரத்திற் பிரதிவிம்பமாம் சராசரவிதமாயிருத்தலிற் பலவிதமாய் போகானுபவம் ஏதிர்க்கிடமெனவும், பிரதிபிம்பம்போல அநேகான்மபக்கமும் விம்பம்போல

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வினா:—இக்கணக்கைப்ப ஐந்தினுள்ளும் ஒவ்வொன்றினும் பிரமத்தை யடைதலின் இவைகட்குத் தாரதம்மியம் வந்ததென்னை?

விடை:—தன்னொன்பதின்றி யாவுமாய் நிறைந்திருக்கின்ற பிரமம் இவ் வக்ஷரத்தின் அடங்கிநின்று வெளிப்பட்டதெனக் கண்டமையானும் அங்ஙனம் நிறைந்துள்ள பிரமம் இத்தேகாக்கிரத்தின் வெளிப்பட்டதாகத் தரிசித்தமையானும், அவயவங்களை நீக்கினவிடத்தன்ன அவயவிலைப்பாரக்கும் பாவனையில் உதயமாமென்றமையானும், அப்பாவனையிறந்து அதீதமாய்விளக்குமென்றமையானும், மனம் உதித்தவிடத்தோறெங்கின் உண்மை விளக்குகின்றதென்றமையானும், இவ்வைந்தினுள் ஏகதேசமானதோஷங்களும் இவைபோன்றுந் தோன்றுபவியாபித்தவருத்தலின் உயர்வுதாழ்வான தாரதம்மியங்களும் உண்டாகும். இம்மூன்றிலை வியாபகமின்றிச் சிறிதிக்குமனத்தின்கண் நிறைந்திருக்கின்றதென்றும் அத்துவிதவைத்துவே முக்கியமெனவும், ஏனைய ஐந்துயோகங்களும் சுவுணமெனவுமடைந்தமைபோலென்க.

இவைகளில் மந்திரயோகத்திற் பிரமம் உதித்ததென்பதற்கு மேற்கோள் பிரமகீதை: "ஓமாக்கொரு மடைக்குழி வுறுத தெரிவா, காமையின் றாணி யால் வடிவுகாணு மறுபோ, வாழுடம்பி லுழியின்றி மறைநின்ற வமல, ரொ ரெறும்பொரு ணர்ந்திட வுடம்பில் வெளியாம்" என்பதனானும், பரிசயோக மென்பதற்குதாரணம் வாதவூரர் புராணம்: "முக்குணம்புலனைத்துட னட க்கி மூவகாயுவை யடைத்திரு வழியைச், சிக்கெ னும்படி யடைத்தொரு வழி யைத் திறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த், தக்கவைம்பதெழுத் தோரெழுத் தாகுந் தன்மை கண்டவர் தரும்பெரு வெளிக்கே, புக்க மூர்த்தி னேமதுரும் பெறுவர் புவியில் வேட்டிவை னெய்த்தமன் புழுப்போல்" என்பதனா னும், பாவயோக மென்பதற்குதாரணம், வாசிட்டம்: "கரையறு பரமா காசங் கறித்தறப் பருத்த கண்டம், புரையறு மதன்கீ ழெல்லை யற்றவின் பொற்றுட் கஞ்ச, கிரையின் முடிவி றித்து நீண்டற வுயர்ந்த தோன்க, ளுரையுயிர் காணு னேக மொளிகொ ளாயுதங் களாமே." என்பதனானும் அபாவயோக மென்ப தற்குதாரணம் சருதிசாரம்: "தனித்தசவா னுபவாதீதம் பிரமோக மேதாற் றுணவுறு மிருப்பதுஞ் சங்கற்பத் தாறு, மனித்தமென விட்டிடிற்கு வியமாத வாறு மதுமறவா விதுவினைவா மழிதலாறு, மினித்த கிட்டை சாதகமா யிரு த்த வாறு மேதுமல்ல மூடமென்றே யியம்ப லானூர். தொனித்த சுபா வமுங் கடந்த வுதிதர் தாமே சுயம்பிரகா சமெனவே சொல்வர் தாமே" என்பதனா னும், மகாயோகமென்பதற்குதாரணம் ஞானவாசிட்டம்: "ஆங்கதுவே யதிதபத மாத லாலே யதுகிஞ்சி லன்றேக்கு மதுவே யாகும், பாங்குறவீ டென்றம்ப துவகி னிக்கே பாதலத்திற் பூதலத்திற் பார்க்கி லில்லை, வீங்கியவா சைகளெல்லா மிறக்க காலை விரிந்தமனை மிறப்பதுவே வீடென் றோது, மோன் மியவீ டெனக்குநரதென் னுங்கே யெண்ண முண்டாகின் மீண்டுமனை மூற்ப விக்கும்" என்பதனானும், சகத்தானதுதயமாகின்ற தெவ்விடமோ வவ்விடத்

[illegible] சரீரமெய்யானதாகவே ஞானிகளாக்" என்று பிராரப்தவினை [illegible] மென்றும் பலித்திருக்கின்றன. இப்படித் துவிதப்பிரகாரத்து ககமாகவும், சமசாரத்தை அனுகூலமாகவுங் கொண்டு [illegible] அந்தப்ரமா பொருளைச் சகத்தில் அனுபவத்துக்குப் படுபாக கூறப்படுகின்றது.

பிராரப்தத்திற் கெதிரான பிரதிபந்த மூன்றினையும் இவைகளாக்கு ஞானமுதலிய மூன்றின் விலக்ஷணத்தையுங் கூறுகிறார். [illegible] ஆத்மதரிசனமாகிய, முன் அனுபவித்த விஷயானுபவத்தைச் சிந்தித்தல்; வர்த்தமானப் பிரதிபந்தம் இப்போது காட்சிப்பட்ட விஷயங்களில் இச்சை [illegible] ஆகாமிப்பிரதிபந்தம் இன்னும் வரப்போகின்ற விஷயங்களை விரும்புதல். இவையே இறந்தகாலம், எதிர்காலம், நிகழ்காலமென்பனவாம். இவைகளுக்கு [illegible] விசாரஞ் செய்யவிட்டது, முன்னனுபவித்த விஷயாகாரமாக [illegible] பூதப்பிரதிபந்தமும், அக்காலத்தில் விசாரித்த சித்தவிர்த்தி [illegible] விஷயாகாரமாயிருப்பது வர்த்தமானப் பிரதிபந்தமும், இன்னும் [illegible] பிறப்பெடுத்துப் பெறும்போகங்கள் [illegible] சகஸ்ரம் [illegible] ஆகாமிப் பிரதிபந்தமுமாம். பிரதிபந்தங்களை நிவர்த்திப்பதற்கு [illegible] உபாயம், வைராக்கியம், ஞானமென்ற மூன்றுக்குந் தனித்தனியே, காரணம், சொரூபம், காரியம், அவதி, பலமென்ற ஐந்திலக்ஷணமும் உண்டு, அவற்றுள் [illegible] சொல்லுகிறார் [illegible] காரணமும், [illegible] சொரூபமும், [illegible] காரியமும், இவையனைத்தும் [illegible] பிரதிபந்தம் நீக்கும். [illegible] பிராப்தியே பலமுமாம்.

வைராக்கியத்திற்கு விஷயங்களில் தோஷதிருஷ்டியாகிய காரணம். அவ்விஷயவாசனையை நீக்குதலே சொரூபம். அதனை நீக்கின விஷயங்கள் பின்னிச்சையுறாததே காரியம். இவ்வொன்றால் வர்த்தமானப் பிரதிபந்தம் நீக்கும். பதப்பிராப்திகளனைத்தையுந் துரும்பாக அபேக்ஷித்தல் அவதி. மோக்ஷப்பிராப்தியே பலமுமாம்.

ஞானத்திற்குச் சிரவணமனன நிதித்தியாசன விசாரமேயே காரணம். அவற்றால் அநாத்மசம்பந்தமின்றி ஆத்மாவைத் தனியே தரிசித்தல் சொரூபம். அநாத்மசம்பந்தமான அறியாமைக்குத்தான் சாட்சியாயிருக்கிறதே காரியம். இங்ஙனங்கூறிய விசாரஞானத்தினால் ஆத்மஸ்வரூபம் பிரகாசிக்கிறது. அந்த ஞானகாலத்தில் தேகத்தானென் றிருப்பதுபோல் பிரமத்தானென் றிருக்கின்றதே அவதி. முத்தியே பலமுமாம்.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

—

பத்தாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

இந்தவிலக்கண வாக்கியத்தை மாத்திரம் விடாது சிந்திக்கின், முன்னர், சிரவணாதி மூன்றினாலு முதயமான ஞானம் அபரோட்சமாதற் கேதுவான சமாதிநிலைகூடும். அதனால், மலமாயை கன்மங்கள் மற்றுந் துமிதமாய விறந்திருக்குமென இச்சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

பத்தாஞ் சூத்திரம்.

அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
யேக னாகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

(இ-ள்.) அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி = வெவ்வேறான இடமுங், காலமும், தேகமும், அவனுமிவனுமென்று சொல்லப்பட்ட பேதங்களுக் கிடம்பெறாத புருஷனையே விடாதுபற்றில், அவனேயிவன் இவனே அவனென, ஏகத்துவம் விளங்குகின்ற முறைபோல, ஏகன் ஆகி இறைபணி நிற்க = கூடஸ்தப்பிரம வைக்கியமான, அத்துவிதசொரூப அறிவாகித் தயக்குத்தானே செய்பு மாசிரியபணிவிடையாகிய நிட்டையிலகலாது நிற்க, மலம் மாயை தன்னொடு வல்வினை இன்றே = ஆணவாதி பஞ்சமலங்களு மில்லை தொழியும். எ-று.

(பா.) ஒருபுருடன் பொருட்செல்வத்தை விரும்புங்காலத்து இப்புவிற்கரசனாகவும், அருட்செல்வத்தை விரும்புங்காலத்து வனத்திற்றுறவியாக விருந்தபோதினும், அவ்வேடங்கட் கரசன்றுறவியென்னு நாமரூபமேயன்றி, யப்புருடன் எக்காலத்தினு மொருவனேயாவன். அவை யெங்ஙனமெனின்? ஆத்மகோடிகளைச் சமரக்ஷணை செய்புநிமித்தம் அவர்களில் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்யுந் தொழிலுக்குரிய வரசவேடங் கொண்டபுருடனே, பின்புதன்னைச் சமரக்ஷணைசெய்புநிமித்தந் தனதுகாரணிகளிற் றூரமான காமக்குரோதாதிகளைக் களையுநிக்கிரகமும், விவேகாதிகளைக்காக்கும் பரிபாலனமுஞ்செய்தற்குரிய தவவேடங்கொண்டனனெனக் கண்டகக்கணமே, அவனேயிவன் இவனே அவனென்னும் ஏகத்துவம் விளங்கும். அதுபோலவென்பார்:—அவனே தானே யாகியவந்நெறியெனவும்; சிதாதயமாகவிளங்கிய வோர்வஸ்துவே தன்னுல்லாசத்தினுந் தனக்கமாகத்தோற்றிய வாத்மகோடிகளைச் சம்ரக்ஷணைசெய்புநிமித்த மவர்க

காணத்தின்கண்ணிருந்து அவர்கள் தாக்குணர்த்தைமாற்றிச் சற்குணங்களை வருவித்து அதனுக் கேற்றவினைகளைச்செய்வித்து சிருட்டியாதி தொழிலுக்குரிய விசேடங்கொண்ட பிரமமாகவும், இவ்வாதமவேதவசனத்திற்கு ஞானி களானத் தானாகவெனவுஞ் சிவத்துக்கு நாமே தனித்தனியே தன்னைசசித்தி ஞ விசாரணைசெய்யுந் தொழிலையுடைய ஜீவனென்கொண்ட உடலுக்குரு வம், பிரமமேயுடல்தன், உடல்தனைப்பிரமமெனக் காணும்போது, அவ னிவனென்னுந் தமிழ்ச்சிச் சம்பந்தித்தாகவும் விளங்குமாதலால் வேதார்த் தத்தை யன்னபடியறிவதே விட்டுவிடாத லக்கணையின் பயனென்பார், ஏக னாகியெனவும்; சொரூப நிட்டையாவது: அறிவேவடிவாய் விளக்கல். உண்மைஞானிகள்கொள்ளும் கைமாறின்றிப் பயன் பெறும்நெறிக்குரிக்க கின்றது. இவர்கூறியவகைமாறு, எனவே, பொருள் படத் அதனை முதலிய னவை வேண்டியன்று. இவைவேண்டுவரோ? அரசரிய ரெனப்படுவோர். இவரேயுலகிற் பெரும்பான்மையோர். அவாசியர். ஆதலினிங்கிலை யுறு வற்கவென்றுயிற்ற. வழுவற்கவென்றது, நீ வழுவின் அந்நிலை வழுவும், வழுவின் முன்போற் சகர்தோன்றும், தோன்றின் அதட்டவைதப்படுதற்கு, உண்டாயின் பந்தவினைக்கிடமாம், இடமாயின் தடமாம், நீடமாயின் பிற விக்கிடமாம், இடமாயின் ஒழிவின்றாம், இன்றாயின் அமைதியின்றாம், இன் றாயின் சித்தியதிருத்தியின்றாம், இன்றாயின் அவ்விலை யொழிவின்றிய பய னும்முடியும். ஆதலால், முன்னாலையைகளால் நீ பட்டவருத்தத்தை யுன்னுக. உன்னிடல், சொரூப நிட்டை யிருப்பை. இருத்தலே கைமாறென்பார் இறைபணி நிற்கவெனவும்; "ஐயனே யெனதுனெஞ்சின் றனர்தனை மங் கனாண்ட பெய்யினையுதெரிக்க வெளிவந்த குருவேபோற்றி" என்று, கைவல்லியத்திற்பட்டிப்பம், "ஆனந்தத்தை அருட்கண்டோனன்று" தத்துவத் தினாயசுவாமிகள் சாம்பிரதாயப்பட்டியம், "தேட்டற்றிரண்ட திருமேனி" யெ ன்ற வள்ளலார்வாக்கியப்பட்டியம், தனதறிவிற்காதாரமான வாணர்த்தோதயத் தில் அக்கறிதல்களைதலால் அவ்வினைகளிக்குமென்பார், மலமாயைதன் னொடு வல்வினையின்றே எனவும், கூறினர்.

அவனேதானே யாகியவந்நெறி, யேகனாகி என்பதற்கு உதாரணம்.

திருமந்திரம்.

ஆகிய வச்சோயக் தேவதத் தனிடத்
தாகிய வவ்விட் டாகாய யூபாதான
மேகிய தொந்தத் தசிபெம்ப வெய்ப்பறி
வாகிய சிவன் பரன்சிவ னாமே.

ஆகிய வச்சோயக் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய விட்டு விடாத விலக்கணைத்

சா வா ராக்குதிர மொராகக் குதிரைய
வாசிப பின் பரஞ்சிவ னானே.

ஞானம னாக வமர்ந்தா னடி—
யானை யிரண்டு யடுவன் சிவயோக
தோனவ னன்றி யொராம பரந்தக்
தானவ னாகி மோசாதிக்க தேவரே.

திருவாசகம்

இந்திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோ யருநரகில் வீழ்வேனைச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அந்தமிலா வானந்த மணிகொடில்லைக் கண்டேனே.

முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணஞ்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே.

பண்டாரமும்மணிக்கோவை.

நானவ னாகிய தன்மைபெற் றானடி தாழப்பெற்றுற்
றானவ னாகிய தன்மைபெற் றப்பனைத் தன்மையின்றித்
தானவ னாகிய தன்மைபெற் றேற்கரு டாழ்சடிலத்
தானவ னாக்கம் பெறுமா சிகாமணிச் சம்பந்தனே.

எற்கமலஞ் செப்பு மெழிலின்பா சிகாமணிதாட்
பொற்கமலஞ் சென்னி பொலிவித்தே—னற்கமலை
யூரிற் றருகினே னோர்மாத் திரையளவென்
பேரிற் றருகினேன் பின்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

கத்தனையன் றனக்கரிய காமகனுக் கன்புடையா னவிழ்வா ரேடவ
தத்தனையக் குருமணியைப் பொடிபோர்த்த சிறுபோதுதையலாரின் [னத்
உத்தனையன் றினைப்பார்த்துக் கோடிபெனவைத்தகன்று னென்றுமுன்
வித்தாய னக்கலக்கச் சிறுமணவாட் டிதன்மேற்செற்றங்கொண்டாள்.

இறைபணி நிற்கவென்பதற்கு உதாரணம்

திருமந்திரம்.

வேண்டார்கள் கன்மம் விமலனுக் காட்பட்டோர்
வேண்டார்கள் கன்ம மதிலிச்சை யற்றவர்
வேண்டார்கள் கன்ம மிகுசிவ யோகிகள்
வேண்டார்கள் கன்ம மிறுதிபோ சாய்ந்தன்றே.

பத்தர் சரியைப் படுவோர் கிரியையோ
ரத்தகு தொண்ட ரருள்வேடத் தாகுவோர்
சுத்த வியமாதி சாதகர் தூயோகர்
சித்தர் சிவஞானஞ் சென்றெய்து வோர்களே.

சார்ந்தமெய்ஞ் ஞானத்தோர் தானவ னாயினோர்
சேர்ந்தவெண் யோகத்தார் சித்தர் சமாதியோர்
ஆய்ந்த கிரியையோ ரர்ச்சனை தப்பாதோர்
நேர்ந்த சரியையோர் நீணிலத் தோரே.

பலமானபதன்னெறி வல்வினையின்றே யென்பதற்கு உதாரணம்.

திருமந்திரம்.

தானவ னாகித் தானைந்தா மலஞ்செற்று
மோனம தாமொழி யான்முத்த ராவது
மீனமில் ஞானானு பூதியி லின்பமுந்
தானவ னாயுற லானசன் மார்க்கமே.

பிரபுலிங்கலீலை.

இருவினை தாம்வரும் யானென லாலவ்
விருவினை யால்வரு மின்பொடு துன்ப
மிருவினை யானென லின்றெனி லில்லை
யிருவினை யில்லெனி லில்லை பிறப்பே.

மெய்ஞ்ஞான தீபம்.

பூத பௌதிக மாய்ப்பொலி பேதமும்
ஏத மின்றி யிருஞ்சிவ மாய்விடப்
போத மாமது பூதியிற் கண்டவர்
ஆதி யாமதி வன்றுச் சிரயியே.

மெய்ம்மொழி.

சாக்கிர ஞானபோதத் தன்மைதான் யாதோவென்னில்
சாக்கிரங் கனாச்சுழுத்தி துரியத்தான் றுரியாதீதம்
சாக்கிர மதனிற்கண்டி சதுர்த்தச கரணம்யாவும்
சாக்கிரா தீதமாதல் தற்பர மாவதென் றான்.

சமாதி.

ஆதவா காச மத்திற் கடாகாயம் வேறாகும்போல்
பேதமி லான்ம சிவன் பரனெனப் பிராந்தியாலே
போதிடா நின்ற தன்றி புணர்விடைப் பேதமின் றா
னீதியி னிறைந்த சிவ னியைபதில் வண்ண மென்றே.

சிவானந்தமாலை.

மித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்ப்பொருளாய் மெய்ப்பொழித்துக்
தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச்—சுத்தத்
தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்
சனியா னிதுசத் தியம்.

ஔவையார்.

நன்றென்றுந் தீதென்று நானென்றுந் தானென்று
மன்றென்று மாமென்று மாகாதே—நின்றநிலை
தானதாந் தத்துவமாஞ் சம்பறுத்தா ராக்கைக்குப்
போனவா தேடும் பொருள்.

தாயுமானர்.

"தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானாகச்செய்தருளுஞ் சமத்தை" "அத்துவித வனுபவத்தை.........நினைவுக்குள்ளே, வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானாகவேயாளும் வளர்த்துக்காக்குஞ், சித்தனைமாத்துவெளியை.'

"பாராதிபண்டமெலாம் படர்கானற்சலம்போற் பார்த்தனையே முடிவி லின்ற பரமேதுதானின்ற, தாராலுமறியாத சத்தசத்தேவதுவா யங்கிருந் தெங்கிருந்த மதுவானவைகண்டாய்."

அப்பொருளை மன்மாவு மானதாற் சொன்னபடி
தப்பில்லாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியினா—லெப்படியுந்
தேரிற் றனிதஞ் சிவாகமமே சொல்லுநிட்டை
யாருமிடத் தத்துவித மாம்.

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் தெளிவா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறு வுற்பவரேல் மாறுமோ—நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்பும் போம்.

திருவிளையாடற்புராணம் : மண்சுமந்தபடலம்.

உம்மையா னடுத்தவீரா றுலகியல் வேத நீதி
செம்மையா லிரண்டு நன்றாய்த் தெளிந்தது தெளிந்த நீரால்
மெய்ம்மையாஞ் சித்த சுத்தி விளைந்தது விளைந்த நீரா
பொய்ம்மைவா னவரி னீந்திப் போந்தது சிவன்பாற் பத்தி.

வந்தவிப் பத்தி யாலே மாயையின் விருத்தி யான
பந்தமாம் பவஞ்ச வாழ்க்கை வினைவினுட் பட்ட துன்பம்
வெந்தது கருணை பாகி மெய்புணர் வின்பத் தன்னைத்
தந்தது பாதஞ் சூட்டித் தன்மய மாக்கிற றன்றே.

சச்சிதா னந்த மாமத் தனிப்பர சிவமே தன்ன
திச்சைபா லகில மெல்லாம படைத்தளித் திறு செய்யும்
விச்சைவா னவரைத் தந்த மேலவன் பிறவித் துன்பத்
தச்சமுற் றடைந்தோர்க் காறு மின்பவீ டளிக்கு மன்றே.

மந்தரக் கைலை மேருப் பருப்பதம் வார ணாசி
யிந்தநல் லிடங்க டோறு மிகபர போகம் யார்க்குந்
தந்தருள் செய்தெம் போல்வார் தமமனம் புறம்போ காமற்
சிந்தனை திருத்தி ஞானத் திருவுரு வாகி மன்னும்.

ஒப்பவர் மிக்கோர் வேறற் றொருவனு மெங்கு நின்று
மப்பரஞ் சுடரே யிந்த வாலவா யுறையுஞ் சோதி
கைப்படு கனிபோன் மேனாட் கன்னுவ றுதி போர்க்கு
மெய்ப்பொருள் விளங்கத் தோன்று வேதத்தை விருத்தி செய்தான்.

"அவனேதானேயாகிய" என்னுமிச்சூத்திரத்தில், "ஏகனாகி இறை பணிநிற்க, மலமாயைதன்னொடு வல்வினையின்றே" என்றதனால், அவனே தானாவதோடு ஏகனாகிவிளக்காவிடில், மலமாயையுளதாம். அஃதனாகவே அவனேதானாதலும் ஏகனாதலும் இனையன. அவனேதானாதலும் ஏகனாதலும் இவ்விடத்து, துவிதமாகவேயிருக்கும். யாண்டுதுவிதமோ (சிவம் உயிர் என்னுமிருபொருள்) எங்குளவோ, அங்கு மலமாயையுளவாம். யாண்டு

அத்துவிதமோ (சிவமொன்றே) யென்றோதா அத்துவைதமாயை நிலையாம். யாது மாயாவைபவமோது அதுவே, அவரதுமுத்தியின்றாம். அங்ஙனமாகவே பந்தமு மொன்று பெற்றவராம். இத்தகைய சைவசித்தாந்திகள், முத்தியில் சிவத் தோடு இரண்டறப் பொருந்தியபோதும் சர்வாபோக்யம் நுகர்கின்றமையால் இவர்களுக்கு ஏகான்மவாதிய வழக்கில்லை. அங்ஙனமாகவே ஐக்கிய முத்தியில்லை. இவருக்கு முத்திபெறுவோர்கள்; தம்மேற் சாதிக்கவேண்டும்; மெய்ஞ்ஞானம் கிடைக்கவேண்டுமென்றால் தெரிந்து கொள்ளும் சூத்திரம் இடங்கொடாது. அன்றியும் உபநிடதங்களும், பாஷ்யங்களும் ஒப்புவில்லையென்பதைப் பன்முறை யெடுத்துக்காட்டினோம். சுருதியாதிகட்கும், ஆகமமுதலியவற்றுக்கும் மாறுபட (அத்துவைதமாகிய) தமதுசித்தாந்தித்து அதுவே முத்தியென்று இவர்கள் முத்தி, மாயாமுத்தியென்று பன்மையுரைத்தனர். இவர்களுடைய முத்தியில் நிலைத்திருக்கின்றதாயும், அந்நிலைக்கு எந்நாளும் மாறிக்கின்றதாயும், முன்சொல்லிய சூத்திரப்படி இவர்கள்முத்தியில் மலமாயை கன்மங்களும் நீங்குகின்றமையால், இவர்க்கு மலமாயையேமுத்தியாம். அங்ஙனம் நிகழ்ந்த வைதிகமுத்தியின்றாம். ஆகவின், இவர்கள் மெய்கண்டார் மறுத்த மாயாவாதிகளேயாவரெனவுணர்ந்து சைவசித்தாந்திகளே மாயாவாதிகளென்பது மிகவும் பொருந்தாதென்றறிக.

அதாவது:—முத்தியில் இரண்டுபொருள். அதாவது, சிவசீவர்பேதம் நீங்குதில்லையென்றாலோ? இரண்டுபொருளை ஒப்பாவிடில் எத்தகைமையா யிருக்கின்றன? என்பனேல், அவ்வொன்று சிவமா? உயிரா? சிவமென்னில், அது அத்வைதபக்ஷமாகிறது. உயிரென்னில், அப்போதிருந்த சிவமெங்கேபோயிற்று? சிவமில்லையென்ப திவர்கள்மதமன்று. ஒன்றுமல்ல, இரண்டுமல்லவென்னின், பின்னைபேதமோ? மூன்று, நான்குமுதலியன சொல்லலாமா? கூடாது. பந்தகாலத்தில் இரண்டேயிருந்தனவா மெனக.

சித்தாந்ததரிசனம்.

அத்துவித மொன்றேயா மாங்கிரண் டின்மைபெனி
லத்துவித மன்றே வது.

துவித மிரண்டாகு மத்துவித மொன்றாகு
துவிதமபல் கெட்டோய் துணி.

அத்து விதத்துக் கருத்தம் பலவென்றுந்
சித்தறிவு கொண்டுநிலை தீர்.

இனி, சிவஞானசித்தியார் சூத்திரம் ஒன்பதாவது செய்யுளின் சிவஞானயோகிகளுரையில் "சிவமுமுயிரும் ஒன்றென்பாரை நோக்கி, அங்ஙனம் அற்கவேரருபொருள் உண்டென்பதுபற்றி வேறுபக்கிற்றல் பெற்றும்,

பேரென்பனவற்றை நோக்கி, அதிகக்குறைவு பிரித்த தோன்றுதலைப்பற்றி வேறு வேறும் ஆக்கிவைக்கப்பட்டது உடலுறுதல்பெற்றாம். அங்ஙனமே கூறுவனவை நோக்கி, அவ்வுறவிலுள்ளவாக நீர்நுரைபோல வொற்றுமைத்தன்மையைப்பற்றி உயிரோடியவொன்றும்படி ஒன்றுதல் பெறும். ஆதலால், அப்பெற்றித்தாய அத்துவிதநிலையை உருவிலே பார்ப்பமாகக் காண்டலே தக்கதென்பதாம்" எனக்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, சைவஞானசுவாமிகள் ஒன்றென்பனவைப் வேறென்பனவையும் மறுத்துத் தமதுசித்தாந்தம் நீர்நிழல்போல், ஒன்றாதலெனச் சொல்லுகின்றார். இதுமிக ஆபாசம். சூரியனுக்கெதிர்ப் பொருளிருந்தால் அப்பொருளின் நிழல் பூமியில் அல்லது பக்கத்திலிருக்கும். சூரியன் உச்சியிலிருந்து பொருளும் பூமியில் படிந்தபடியிருந்தால் அப்போது அப்பொருளின்கீழ் நிழலிருக்குமென்பது அநுமானமாம். இதன்படியே சூரியனுச்சியிலிருக்கும்போது பூமியிலிருக்கும் நீரினதுநிழலும் நீரின்கீழிருக்குமென்பது அநுமானமாம். இந்த உவமானத்தையே யெடுத்துச் சைவஞானசுவாமிகள் உவமானமாகச்சொல்லி ஒற்றுமைப்படுத்தி ஒன்றென்றும் அத்துவிதமென்றுஞ் சொல்லுகிறார். நீருநிழலுமாகிய இரண்டும் சத்துப் (மெய்) பொருளாயிருந்து ஒன்றோ? அசத்துப் (பொய்) பொருளாயிருந்து ஒன்றோ? சதசத்துப் (மெய்பொய்) பொருளாயிருந்து ஒன்றோ? இவ்விரண்டுஞ் சத்துப்பொருளாயிருந்து ஒன்றெனின், இரண்டு சத்துப்பொருள் இரண்டு சத்துப்பொருளாயிருக்குமேயன்றி, ஒரு சத்துப்பொருளாகாது. குடம்போல். இரண்டு அசத்துப்பொருள் ஒன்றாகுமெனின் அசத்தென்பது பொய்யாதலால், இல்லாத இரண்டு பொருள்கள் ஒன்றாதலென்பது வெற்றுரையாம். இது ஆகாயத்தாமரையும், மலடிமகனும் ஒன்றாதல்போலாம். சதசத்துப்பொருளாயிருந்து ஒன்றாகுமெனின் மேற்படி இருவகைக்குற்றங்களும் வந்துபொருந்தும். இது கானலும் கயிற்றரவும் ஒன்றாதல்போலாம். சத்து, அசத்து, சதசத்துக்கள் ஒன்றாதலென்பதில் இவ்வளவுதோஷமிருக்கின்றமையின் இது பொருத்தமில்லா வாதமென்றறிக.

மேற்கூறிய நீர்நிழலாகிய இரண்டில் நிழலென்பது இருள்; அது சூரியன் இல்லாதிருக்கும்போதே யுளது. சூரியன்வருபோது எதிரிலுள்ள பொருள் சூரியனை மறைக்கின்றமையால், அந்தப் பொருளளவுவரையில் முன்னிருந்த இருள் அப்படியேயிருக்கின்றது. பொருள் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் சூரியனொளி படுகிறவரையில் அந்த இருள் போகாது. ஆதலால் நிழலென்றுசொல்லப்படும் இருளுக்கும் நீராகிய பொருளுக்கும் யாதொருசம்பந்தமுமில்லை. சம்பந்தமற்றதைச் சம்பந்தமுள்ளதாகவைத்து இயற்கையாயுள்ள இருளைப் பொருளின் நிழலெனச் சொல்லுதல்கூடாது. இருளென்பது தேயுவின்குணமான ஒளியின்குறைவு. ஒளியின் குறை

வென்பது ... தேயுவின் குணமென்கிறோமாயிற்று. தேயுவின் குணத் தை ..., மற்றப்பொருளுக்கு ஏன்சொல்லப்படாது? ஒருபொருளுக்கும் அதன் குணத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்லலாம். ஒருபொருளுக்கும் மற்றொருபொ ருளின் குணத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்லலாமா? இது கடத்திற்கும், வாழைப்பழத்தின்குணத்துக்கும் ஒற்றுமைசொல்வதுபோலிருக்கின்றது. இதைப் போலவே சிவத்துக்கும் உயிருக்கும் ஒற்றுமைசொல்வதென்க.

இத்தகையனவாம் சைவசித்தாந்தமதம் அப்படியே ஆபாசம் உயிருக்குச் சிவத்துக்கும் ஒற்றுமைசொல்வதிலிருக்கிறது. நீர் எப்படிப்பொருளோ அப்படியே உயிரும் பொருளாகும். நீரென்பது எப்படி மற்றொருபொரு ளாகிய தேயுவின் குணமோ, அப்படியே சிவமென்பது உயிரல்லாததொருபொ ருளின் குணமாகவேண்டும். ஆதலால் உயிருக்குஞ் சிவத்துக்கும் ஒற் றுமை சம்பந்தமுமில்லை. கடமாகியபொருளுக்கும், வாழைப்பழத்தின் குணமாகிய குணத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்லப்படாதோ, அப்படியே உயிராகிய பொருளுக்கும் மற்றொருபொருளின் குணமாகிய சிவத்துக் கும் ஒற்றுமை சொல்லப்படாது. சிவமென்பது குணமாகிறபோது அதற் குக் குணியொன்றிருக்க வேண்டுமன்றோ? அக்குணிப்பொருள் யாது? உஷ்ணமாகிய பிரசித்திபெற்ற குணத்துக்குத் தேயு என்னும்பொருள் எப்படிக் குணியோ, அப்படியே சிவமாகியகுணத்துக்குக் குணிப்பொருள் யாது? குணமுங் குணியும் அபேதமாகலின் சிவமும் அதன்குணியும் அபேதமாக வேண்டும். குணங்களைக் கற்பனைப்படுத்திச் சிவத்தைக் குணமென வேதாகமஇதிகாச புராணாதிகள்கோஷிக்க, அவைகளுக்குமாறாகப் பொரு ளான சிவத்தைக் (கதிக்கத்தகும்) கற்பனைக்குணமாக்கிக் கூறுவதுபொருத்த மாமோ?

இன்னும், மேற்படி சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் ஒன்பதாஞ்சூத்திரம் ஏழாவதுபாட்டில் "சோகமெனப்பாவிக்கத் தோன்றுவன்வேறின்றி" யெ னக்கூறுகின்றது. இதில் 'சோகம' என்பது ஸ + அகம் எனப் பிரிக்கப்படு தலினாலும் ஸ என்பதற்குச் சிவமென்றும், அகமென்பதற்கு நானென்றும் அணுப்பொருளாதலினாலுஞ் சோகம்பாவனையாவது சிவம் நானென்னும் பாவனையாயிற்று.

இப்பாவனையை மேற்படிசித்தியார் மேற்படிபாட்டில் "விண்டகலு மலங்களெல்லாங் கருடத்தியானத்தின் விடமொழியுமதுபோல விமலதையு மடையும், பண்டைமறைகளு மதுநானானேனென்று பாவிக்கச்சொல்லு வதிப் பாவகத்தைக்காணே." என்றுகூறிற்று. இதன் கருத்தாவது: விஷ ரீக்கக் கருடனைத்தானாகப் பாவிப்பதுபோல மலங்கழலச் சிவனைத்தானாகப் பாவிக்கவேண்டுமென்பதும், இதுவே வேதத்தினபிப்பிராய மென்பதுமாம். இச்சிவஞானசித்திகூறுங் கருடபாவனையைச் சிவஞானபோதத்திற் குறை

கூறிய சிவஞானசுவாமிகள் மேற்படிபோதம் அவனே தானேயென்றும் பத்தாஞ்சூத்திரவுரையில் "கண்டேற்றமைப்படுமாறு நடுவுடைத்தயிர்க் குடாகாயமும் ஆகாயமும்போல வொருபொருளா யொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிக் கற்பிணை மகவொடுபட்டோர் நிலக்கடல்கா லொற்றுமைப் படுதலோ? அன்றிமண்ணை நடுவொப்பதுபோல ஒன்றுநின்றொன்றா யொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிப்பெண்டிர் நாயகர் போலத் தம துணிக்கண்மையா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றித் தீ. விறகுபோல வன்றி யொன்று விரவுதலா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிப் பாலு நீரும் போலப் பிரிக்கப்படாத சையோகத்தா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிக் கருடனுமந்திரிகளும்போல பாவனாமாத்திரையா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிக் காய்ச்சிவிரும்பினீர்போல வொன்றி யொன்றாய் மாறுபாடுற்றமைப் படுதலோ? அன்றிப்பெயும்பெயமிடி யுண்டைகளும்போல ஆவேசத்தி னொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிமிக்தனத்தினெய்போல விளக்கமையா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றி ஞாயிற்றின் ஒளியின் விளக்கொளிபோலச் சத்தி கெட்டிநிற்றலா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றித்தீமேகார் தமலம் போல நிலைப்படுக்கச்சியாத்திரையா லொற்றுமைப்படுதலோ? [illegible] ட்டா க்குடர்போல கட்புகுந்திடா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றி ஆகம் ஆமாவும்போல ஒப்புமைமாத்திரையா லொற்றுமைப்படுதலோ? என்றவச் சமயவாதிகண் மதம்பற்றிக்கூறி யின்னொரன்ன வேற்பாடுகளை யெல்லா நீக்குதற் பொருட்டவனே தானே யாகிய விரண்டறியென வுவமையெடுத்துக்காட்டி யோதினரென்றும், கண்டிக்கூறிய வொற்றுமைக்கட்படு மியைபாவதென்னையெனி னதுவருகின்ற சூத்திரத்திற் பெறப்படுமென்றுங்கூறியது 'அவனே தானே யாகியவந்நெறி யேகனாகியென்று' மிப்பத்தாஞ்சூத்திரத்தை யொழித்ததற் கன்றோ? மேலே சொல்லியதற் பொருட்டென்று கூறி மறுத்தலினாற் கருடபாவ னைபோன்ற பாவனையைச் சிவஞானசித்திகூறியது தவறென்றாயிற்று.

மேற்படிகருடத்தியானம்போன்ற பாவனைத்தன்மையொப்பாது ஒருவரொடொருவர் பிணங்கிக் கடம்படம்போல முத்தியிற் சிவசாயுபதத்தைக் கூறுங் கொள்கையுடையார்க்கு மேற்படி சிவஞானசித்தி, "மலமகற்றித் தானாக்கியென்றும், தனையடைந்தார்தம்மைத் தானாக்கியென்றும், சிவோகம் பாவிக்குமத்தாற் சிவனுமாவர்; அரனுமாவார்; குறியொடுதாமழிய, செறியுநருத்சிவமேயாய் நின்றிடுமென்றும், அவனிவனாய்நின்றமுறை யேகனாகி யென்றுங்" கூறுதல்யாவு மெற்றிற்காம்? இவ்வாறுபன்னாமங்க ளச்சிவ ஞானசித்தியில் விரிவாயுண்டு.

கருடபாவனையைக்குறைகூறுவது தவறேன்பதற்கு உதாரணம்.

போதிக்கத்தக்க ஞானாசிரிய னெப்போதுஞ் சற்கருமஞ் செய்யவேண்டுமென்று வேதமுதலிய சகலகலைகளு மொருமிக்கத் தனித்திருத்தலைச் சொல்

முதலாத் சாதகஞானிய பரபாச மாறுக்காது, பாசம் பலைக் கெடுக்க வல்ல வருநிய ஞானசிரியனோடு கம்மாளுக்கினோடு மேந்த்துக் கொண்ட சர்ச்சுத்ததையு புடையாயுமிற் பிதையிப் விடயங்களை வென் நமா, தனதான்மயில்க்ணைதாசா சேர்யிந்துடெக்கே சமைமாந்திருந்த தன்மை போல வன்மைகொளீந்து அவனினாமானைதும் நீக்கிக்கொண்டிருண்டு சிறையையமின் சாதரிகையுர்த விடயமானது கருடத்தியானஞ்செய்ய விந்த மாறுபோ, வலிதைத்தீக்கிய, பிதாவேன் தனதிடன் பெறுதங்களின் சோாக்கதேயதுறுந்த பிணக்குபக்கான். ஞானசிரியனருளிறும் தனக்கு ணர்த்திய மகாவாக்கியாத்ததை வையத்திபந்தெளிந்து, உண்மையே னாற் இனையாத தேகமுதல் சகலபந்தக்கேடுக்கி, யுண்மையாவ பிழைய தெளக்கன்லை, தானதைச்சேர்ந்து, தானதுவெனக்காறும் பயக்கற்கிந் தாவினதாகுமித் தேகக்கருமசிந்தசீய விக்கோர்த்திரையுடைய கொக்க தேயனாப்பாதிறு பவிகர்பசமாதிபி னிடைக்கான். இதனுல, சர்வமுக மதுதைப்பாலை ம், சர்வம பரமமெனாவேமும, சர்வம் சமெனைவேயும் பெற் றும். தானதைசச்சாதென்றது; தானதுவாகப்படுதலே. தானதுவென் பதை மருகின்றது; தானுடனாருவன்றே தான்மைதன்பயாகவார் தானி ரன்சென்மையின் சத்தயாசனேடக் கூறற்கென்க.

திருமந்திரம்.

கருட னுருவங் கருது மளவிற
பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற்
குருவி னுருவங் குறித்தவப் போதே
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே.

வேதாந்தசூளாமணி : அவதாரிகை.

யசுர்வேத மகாவாக்கியார்த்தத்தினுள் மேற்கூறியபாவஞ்துவிற்குச் சமகதாதிபேதமின்றெனவே புணர்த்துகின்றது.

சுருதியி னனேகமே வாந்துவித மென்னுஞ் சொற்கிடையு
னேகமெனுஞ் சொல்லதனுக் கபிக்க,

மருதினான் ரேவமெனு மிடைச்சொற்குத் தேற்ற மத்துவித
மெனுமொழிக்குத் தனிதவிலக் காகக்,

கருதுபொருள் வருதனினு மிம்முறையே மாயா கற்பனைகள்
கடந்துயிர வயமாகி யென்றுங்,

திரிதவிர்சின் மயமாகு மொருபிரமந் தனக்குத் தெரித்தசுவ
கதமுதலா பினமூன்று மிலையே.

(சூ-௩௭.) சுருதிப்பிறகேசமே யாததுமிதமென்னுஞ் சொற்பொருள் எ-து. பசர்வேதநதிற்கூறிய ஏகமேவாத்வைதமென்று மொழியில், ஏகமென்னுஞ் சொல்லதனுக் கபிக்க ஏரிதியா பேயமேல் வுடைக்கொடு நத்தேதற்சம் எ-து. ஏகமென்னும் பதகேற் கபிக்கிபதும், அத்விதீயமெனும் இடைச்சொற்குத் தேற்றமும், அத்துவித மெனு மொழிக்குத் துவித விலக்காகக் கருதுபொருள் உருவதின்றென்று அத்துவிதமெனு மொழிக்குத் துவிதத்திற்கு மாறாகக் கருதற்கேயத்த பொருளொன்று மாமெய்ப்பதுவெனல், இம்முறையேயாம் சப்பிரகாசத்து பிரமமாகு எ-து. இம்முறைமையேத்தாக மாயாகற்பிதங்களே பேற்பாதமென்று உயமேனல் சற்றுமின்றி, என்றது திரிதலில் சின்மயமாகு மொருபிரமத்தனைத் தெரித்த சுவகதமுதலியன வன்றமில எ-து. தன்னிலேயினின்று மாறுமெதென்று மொருதனைக்கா விளக்குஞ் சின்மாத்திரமா கன் மன் மெய் பற்று பிரமத்திரத முன்னர்த்தெரிவித்த சுவகதமுதலிய மூன்றுபேதமு மல்லையென்றுணர்க எ-து. உ-துமை. கேத்தமுமாயிடத்து அத்வைத மெனல், விசர்த்தமா மூடிமாறுபற்றி, ஏவவென்னுமிடைச்சொ லிடையிற் றதிதென்க. ஏவவெனல் ஏகாரத்தை. எனவே ஏகமாதற்கேயதுதே பத்துவிதமென்றாயிற்று. ஆகவே, ஏகாரம் பேசுமொழியதுமொழிக் கிடையினின்று தேற்றப்பொருளா தாக்கண்டாம். இவர்கருத்தும் அதுவாதலின் ஏக மெனும் சொல்லதனுக் கபிக்கியமும், ஏவவெனும் இடைச்சொற்குத் தேற்றமும், அத்துவிதமெனு மொழிக்குத் துவிதவிலக்காகக் கருதுபொருளும் கரு தலினுலென்றார். இம்மூன்றிடத்தும் என்னுமமைகள் எஞ்சின்றன. இவ் வாக்கியமெறித்தாகவே மென்பார், இம்முறையேயென்றார். மாயாகற்பிதங் கள் கடங்கேதன்றதனுல், விசாதிகத்தையும், திரவபமாகியென்றதனுல், சுவகத பேதத்தையும், என்றுந்திரிதலில் சின்மயமாகும் என்றதனுல், சசாதிகத்தை யுங் கொள்க. கொள்ளவே இம்மூன்றுமின்றியது பிரமமென்றாயிற்று. மரத்திற்றோன்றிய பத்திரபுட்ப பலாதிகட்கு வெவ்வேறு தன்மையிருத்தல் போலச் சத்திற்றோன்றிய சகசீவபரங்கட்கு வெவ்வேறுதன்மையின்மையிற், சுவகதமும், மரத்திற்கினமாய மரமிருத்தல்போலச் சத்திற்கினமாகச் சகசீவ பரம் வேறின்மையிற், சசாதியும், மரத்திற்குக்கல் மாறாயிருத்தல்போலச் சத் திற்குமாறாகச் சகசீவபரம் வேறின்மையின், விசாதியுமாகிய இம்மூன்றுபேத மும் பிரமத்திற்கின்றென்க.

வினா:—சத்திற்றோன்றிய சகசீவபரங்கட்குச்சடத்துவ சிற்சிற்றுத்துவ சர்வக்ஞத்துவாதி பேதத்தன்மைகளிருக்கச் சுவகதமின்றென்பதென்னை?

விடை:—சகமாதிகட்குச்சடத்துவாதித்தன்மை தன்னியவறிவிலோர் கூறுவர். அதெப்படியெனின்: சடமாயிருப்பது சகம், சிற்சிற்றுறையிருப்ப சீவன், சர்வக்ஞறையிருப்பவன் பரன், என்னுமிடத் திம்மூன்றினுமிருப்

டது சத்தியபாதயின் இகர்ற்ச் சத்துத்தன்மையைக் காண்பதேயன்றி வேறுதன்மையைக் காண்கிலாதலிற் சுகதபேதமின்றென்க.

வினா:—முற்கூறியபக்ஷத்தைப்போல நிச்சகசிவபரக்களிருந்தும் சத்திருக்கச் சசாதியின்றென்பதென்னை?

விடை:—அச்சத்தைப்போல வேறொரு சத்தென்பதின்றி அச்சத்தே யுத்தாதலிற் சசாதிபேதமின்றென்க.

வினா:—மாயாகாரமான சகசியபரக்கள் தோன்றுகொண்டிருக்க, விசாதியின்றென்பதென்னை?

விடை:—அவையுஞ்சத்தாயிருந்து விளக்குதலின், விசாதிபேதமின்றென்க.

வினா:—அசித்தம், பிரமத்திற் சச்சிதானந்தமென்னும் பேதம்விளங்கச் சுகதமின்றென்பதென்னை?

விடை:—சூரியனதனழகே பிரகாசம்; அப் பிரகாசமே சூரியனதன் போலச் சத்தினது தேஜனே சித்தும், அத் தேஜஸான சித்தேசத்தும், அவ்விரண்டின் ஒருமையே யானந்தமுமாய் வேறுபாடிறத்தலின் சுகதபேதமின்றென்க.

வினா:—சத்தைப்போல வியாவகாரிகம், பிராதிபாதிகம், பாரமார்த்திகம் என மூன்று சத்திருக்கச் சசாதியின்றென்பதென்னை?

விடை:—அங்ஙனமிருத்தல் சத்தொளியின் பிரதிபலனமேயன்றிச் சத்தன்றாதலிற் சசாதிபேதமின்றென்க.

வினா:—அந்தப்பிரமத்தின் ஆனந்தானுபவம் சுவசுவமா யனுபவித்தலின் விசாதிபேத மின்றென்பதென்னை?

விடை:—அது சச்சிதானந்தவொருமையே சுவானுபவமெனத் தோன்றுத பேதவாதிகட் கன்னைத்தோன்றுவதன்றி, அவ்வனுபவமுள்ள அபேதவாதிகட் கங்ஙனந்தோன்றாதாதலின் விசாதிபேதமின்றென்க.

வினா:—இவைகட்குப் பிரமாணமுண்டோ?

விடை:—அநிர்வசனீய கானந்தமயமென்பதனானும்.

வாசிட்டம்: தாசுரன்கதை.

விராக்கு பிரவிபு மலருமுண்டா முண்டாம் விசொளியும்
பகற்பொழுதும் விரையும் போலத்,

நோக்கமிலிசித் தண்டாவி அன்பா ஞானத் தேசிகநாய
பாத்திரமே சொரூப மாகும்,

கோர்த்தசப பார்த்தக்கா மிக்கி லென்னக் கேட்டதுமே
பார்க்கடல்போற் கெம்பீ ரத்தால்,

ஆர்க்கரிதாய்ச் சிதைவா மாலமாகி மற்றதுபோ னின்றோதி
யென் றன்னாற் சொல்வான்,

பொருகடலிற் றிரை முதலாய்ப் பிறந்த வெல்லாம் புனலாகி
விளங்காமற் புழுதி யாமோ,

வொருபொருளாம் பிரமமாத் திரமே யல்லா லுபயமெனுங்
கற்பனைப்போ லொன்று மில்லை,

பெரியிடத்திற் றிடமாத் திரமே யல்லா லிரண்டென்றோ
வவ்வகைபோ லென்று மொன்றாந்,

சரியைகிரி யாயோகப் பதத்தின் முற்றிச் சாதனங்க
ளிறைந்தவர்க்கே சாற்றல் வேண்டும்.

"சத்தேசித் தாருமய வெளிலசத்தா மசத்தாஞ் சாக்ஷி யெனகே, சித்தேசத் தாருமய வெளிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திரிபு மில்லை, யொக்கே தோன் றியசத்துஞ் சித்துமல்ல சகமாகு முகத்துக்கோர், வித்தேயர் சடமா கிற் சடமசத்தாஞ் சுகானுபவம் விளைத்திடாதே" என்ற கைவல்லிய நவநீதத்தினும்.

ஏகமென்னும் பதத்தினாற்சஜாதீயமும், ஏவவென்னும் பதத்தினாற் சுசாதியம், அத்துவிதமென்னும் பதத்தினால் விஜாதியமின்றெனுஞ் சுருதியினானும், சர்வம் பிரமமயமென்னும் பிரமோபதேசத்தினானும்,

"சசனுயர்சமாதிசேர்ந்தி......மிசையுயர் கற்பசீர்போன் மேதினிமெய்க் கானே" என்றகவியினானும்; "மேனியிற் புறத்தினுள்ளின் மேலொடு கீழ்திற்றிக்கில், வானில்லை யகத்திலெங்கு மியானன்றி மற்றொன்றில்லை, யானில்லாவிடமுமில்லை யெனதிடத்தியாதுமில்லை, தானிகழ்பொருள் வேறில்லை சச்சிதானந்தமென்றான்." என்னுஞ் சுகமுனி சுவானுபவத்தினானும்,

"இல்லாதவிடமில்லையா னெனக்குமலம் யாதுமில்லை, எல்லாருந்தொழு மீச னெனக்கவத்தைபேவையுமில்லை, யில்லாரும்புருவத்து வேனாமுமிழி யாய்கேன், நில்லாதவுலகத்தை மிகரீக்கிதிற்பேனுன்." "ஒன்றுடனுந் தோய்வில்லா னெத்தார்மிக்காரில்லா னுலகமில்லான், நின்றநிலையுங்கேட்

டாகிதநர்ஈசனைப்படா மெனத்தினிர்பாக், பொன்றுமிறப்பிறழுதரா மறி யாணிட்கௌண்டபுமேயான் பொருள்களிக்கோன், என்றுநினைக்கபக்க டம் பரமேபனரோபதுகேசு மிடம்பதாறும்.'' என்றுந்தேவிசாவோபநிஷத்தி றாலும், பரமேர்த்தம்பராம் மிசக்குதமா மெய்போதத் சுவகதாதிபேதம் டாபத்திரங்கின்றென்க.

வி று:—பரிபாபகத்துள் சகிதேடம் தத்தம்குணக்களோடு விளக்கி ர தாக விக்ரருபதரிசனத்தில கிருஷ்ணசுவாமி காண்பித்ததென்னை?

வி டை:—தன் பாகியத்தில் பேதமாகக்கண்டவிசயனுக்கு அவை ஈச்சு த்திரம் அசுதமிற்பேதாபேதமா யிருப்பதைக்காண்பித்து அதற்குமேல் அபேதமான பரம்சுரூபத்தைக் காண்பிப்பதற்கேயன்றி வேறின்றென்க.

வி று:—இதனைப் அபிக்கியவர்த்தனை மெற்றாசிப்பதற்குப் பிரமாண முண்டோ?

விடை:—அந்தவித்துவே "பிரமமாகினார் பிரமநெருப்பினடைப் பிரம மாகிய ம்த்திரர்தன்னினும், பிரமமாய சருகுடன்பெய்துமின், பிரமமேயடை வாரவர்ப்பாசுமீகோ." "அறிவதாகிய வக்கியிலேகொள, அறிவையே சவ பாகுதியாய்றுயவர், செறியதாஞ்சமத் திபிடைபேசில, ரெறிவதாய பவன்கிணம்ககள்." "உர்திபடப்பொறி வைக்கையமொக்கவே, யிக்தியத் திமூம் யாமிகோர்சிவர். சந்திபத்தொதிக் யானையுஞானசெய், சித்தியோக வெர் திரியோர்சிவர்" என்றகவிகளினாலும், "போதமாகும் புனிதத்தழலி னுட், பேதபாவனைப் போயிபெய்வனேல், ஆதிசோவடை பாசியவனெனை, வேதம்பாவும் மினக்கவிளம்புமால்" என்னும் பிரபுலிங்கலீலைக்கவியாலும், "சர்வபூதங்களிடு மாத்மாவினிடம், ஆத்மாவில் சர்வபூதங்களையும் செவ்வை யாய்க்கண்டு, ஆத்மயாகஞ்செய்வோன் சுவாராஜ்யத்தினை அடைகின்றான்" என்னும் மனுதர்மத்தினாலும் கண்டுகொள்க.

வி று:—இச்சுவகதாதிபேத மொருவருமொப்பவில்லையோ?

விடை:—பரவியாபகத்திற்சீவர்கள் பின்னுபின்னமாயிருக்கின்றாரென் கிற விசிட்டாத்துவிதிகள் சுவகதமும், பரசிவசமானம் ஆத்மாவென்கிற விசி ட்டாத்துவிதபக்ஷ ங்கீசித்தொப்புக்கொண்டவர்கள் சசாதியும், பரம்வேறு, சீவர்களவேறு, அப்பரத்தினைதருளா விசசீவர்கள் தத்தங்குணங்களோடுஞ் சுசித்திருக்கின்றார்க ளென்கிற துவிதிகள் விசாதியுமுண்டென இப்பேத வாதிக ளொப்புவரென்க,

வி று:—அவர்கள் அநுபவந்தான்யாது?

விடை:—சிச்சுகஸ்வரூபமான பரவாசுதேவசமூகத்திற் சீவர்கள் அவ் வடிவமாயிருந்து அவனதருளாற் பரமானந்தம் அநுபவிப்பரென்கிற விசிட்

—ர்க்கப்பட்டிகளாயுமும், நித்யங்களாயுமான பரமசேதனத்துக்கு போக்யங்களாய் ஸ்வரூபமான ஆத்மாக்களையனுபவிப்பதென்கிற வேதாந்த ஞானிகளும் விசிஷ்டாத்துவித ஏகதேசிகளுடையதும், ...ன பரமாத்மதேகசரீரத்தில் ஆத்மாக்களையெல்லாம் சேர்த்தன்னுடைய அவரவர் தன்மையில் வேற்றுமைக்குறைவின்றி யனுபவிப்பதிருவ ... ஆனந்தத்தை யனுபவிப்பவரென்கிற துவிதிகளுடையதுமாமென்க.

வினா:—இவர்களுக்கு இவ்வனுபவத்தால் முத்தியின்றோ?

விடை:—பரமாத்மபேதமான பதமுத்தியேயன்றி யனைவருக்கும் ஏகபேதமான அபிக்கியமுத்தியின்றென்க.

திருவாய்மொழி : திருமழிசையாழ்வார்.

இன்றாக நாளையே யாக இனிச்சிறிதும்
நின்றாக நின்னருளென் பாலதே—நன்றாக
நானுன்னை யன்றி யிலேன்கண்டாய் நாரணனே
நீயென்னை யன்றி யிலை.

திருமங்கைமன்னன்.

இரும்புநன் றுண்ட நீர்போ லெம்பெரு மானுக் கென்றன்
அரும்பெற லன்பு புக்கிட் டடிமைபூண் டுய்ந்து போனேன்
வரும்புயல் வண்ண னாரை மருவியென் மனத்து வைத்துக்
கரும்பினின் சாறு போலப் பருகினேற் கினிய வாறே.

இரும்புநன் றுண்ட நீரும் போதருங் கொள்க வென்றன்
அரும்பிணி பாவ மெல்லா மகன்றன வென்னை விட்டு.

யானேநீ தானே யாவதோ மெய்யே யருநர கவையுநீ யானால்
வானுய ரின்ப மெய்திலென் மற்றை நரகமே யெய்திலென் னெனினும்
யானுமே தானாய்த் தெளிதொறு நன்று மஞ்சுவ னரகநா னடைதல்
வானுய ரின்ப மன்னிவீற் றிருந்தா யருளுநின் றாள்களை யெனக்கே.

யானுந் தானா யொழிந்தானை யாது மெவர்க்கு முன்னோனை.

நம்மாழ்வார்.

மேவுந் தன்மைய மாக்கினான் வல்ல னெம்பிரான் விட்டுவே.

சித்தியார்: 9-ம் சூ. 8-ம் செ.

பன்னிறங்க ளவைகாட்டும் படிகம்போ லுள்ளம்
படர்ந்த நிறங்காட்டும் பரிசுபார்த் திட்
பன்னிறங்க ளென்னிறமன் றென்று தன்ற
னொளிநிறங்கண் டுருவினிலே நிறத்தின் வேறுப்
பொய்ப்பிறவைப் பாசநீக்கர் பொய்யெனவே கண்டான்
பொருந்துமியல் சிவத்திறமே போதான் பின்னை
முன்னிறைநீர் சிறைமுறிய முடுகி போய்ப்
புக்கநீர்சேர் தந்நீராய்ப் பின்னீங்கா முறைபோல்.

'சிறைசெய்யாநின்ற செழும்புனலினன்னர்' மென்னும் 9-ம் சூத்திரத் துதாரண வெண்பாவும்;

கூர்மபுராணம்: உத்திரகாண்டம், 2-ம் அத்தியாயம்.

கங்கையை முதல வாய பற்பல நதியுங் கல்லென்
பொங்குதெண் டிரைய வாரி புகுதிலொன் றாகு மாபோற்
றங்கிய ஞான பாதஞ் சார்ந்திடு லான்மா யாவுஞ்
சிங்கமில் பிரமந் தன்னிற் பிறிதின்றி யொன்றாய்ச் சேரும்.

சித்திபா சுத்த மாகி விமலமாம் பிரமந் தன்னைத்
தத்துவ வித்தா யுள்ளோர் பிரணவந் தன்னா லொன்று
மூத்தம தியானஞ் செய்பா வுளமுவந் தெனது தாளிற்
பத்திசெய் தென்பால் பாலிற் பால்கலந் தென்னச் சேர்வார்.

யசுர்வேதத்தில் கைவல்லிய உபநிஷத்.

"சர்வஸ்வரூபியாயும் இந்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு முக்கியஇருப்பிடமாயும் சூட்சுமத்திலும் அதிசூட்சுமமாயும் நித்தியமாயு மிருக்கின்ற பரப்பிரஹ்ம மெதுவோ அது நீ; நீயேயது. ஜாக்கிரசுவப்ன சுஷுப்திமுதலியவைகளில் எந்தப்பிரபஞ்சம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ அது பிரஹ்மமே. அது நானேயென்றறிந்தால் சகலபந்தத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறான்.

சாட்சியாயும் சின்மாத்திரமாயுமிருக்கிற சதாசிவன் நான்தான், என்னிடத்திலிருந்தே சகலமுமுண்டாகின்றன; என்னிடத்திலேயே சகலமுமிருக்கின்றன; என்னிடத்திலேயே சகலமும் லயமடைகின்றன; அந்தஅத்துவயமான பிரஹ்மம்நானே. (நான்சிவன் என்றவிடத்தில் சங்கற்பவிகற்பமும்

டைம் அவஸ்தாத்திரயங்களும் ஞாதுருஞான ஞேயங்களுமில்லை. அது சகலாவஸ்தாத்திரயாதீதம் துரியாதீதமில்)

யசுர்வேதத்தில் அமிர்தபிந்தூபநிஷத்

அத்தப்பிரமமே நானென்றறிந்தவன் பிரமமேயாகிறான்... ...வத்தம் பிரமமே நானென்று நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸாமவேதத்தில் மைத்திராயணியோபநிஷத்திற் பிரமாணம்.

எப்போதுமுண்டாக்கப்பட்ட சீவாத்துமாக்கள் பிரமத்தினுடைய பிரதிபிம்பமாக விருக்கின்றார்கள்.

யசுர்வேதத்தில் ஸ்கந்தோபநிஷத்.

அகமேவாபரமேசுவரன். அவனே பரப்பிரமம், அத்தப்பிரமந்தான் நான். நான் வேறல்ல. ஜீவனே சிவன், சிவனே ஜீவன். அந்த ஜீவன் சிவனே தான். உமியினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபோது நெல்லாயிருக்கிறது; உமியற்றதாகும்போது அது அரிசியாகிறது. அப்படித்தான் ஜீவனுங் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். கருமநாசமானால் எப்போதும் ஏகனாகவுள்ளவனாகிய சிவனாயிருக்கிறான். பாசத்தினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரையில் ஜீவனாயிருக்கிறான். பாசத்தினின்று விடுபட்டால் அப்போது சிவனாயிருக்கிறான். சிவனே ஜீவனென்பது எப்படிக்கென்றால் கடாகாசம் பராகாசத்துப்போலவும், பிம்பமும் பிரதிபிம்பமும் ஒன்றுபட்டதுபோலவும், எள்ளிலெண்ணெயுங் கரும்பில் அவ்வக்கத்திலுள்ள இரசம் போலவும் ஆம்.

சரியைபாதி மூன்றுங்கடந்த ஞானபாதத்தில் சாதிக்கத்தக்க ஞான சிரவணம், விசாரணை, தெளிவாகிய என்கின்ற மூன்றும் அப்பியாசமும் யெனவும்; சத்துவாபத்தி, அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியமென்கின்ற ஆறும், அனுபவபூமியெனவும்: இவற்றினிரகே, பிரமவித்து, பிரமவரன், பிரமவரியான், பிரமவரிட்டனெனவும் சீவன்முத்தர்களது தாரதம்மியங்களெனவும், இன்னும் இவ்வனுபவமாகிய பருவமுடைய முமுக்ஷுக்கள் அறியுஞ் சாக்கிரமும், சாக்கிரத்திற் சொப்பனமும், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தியும், சாக்கிரத்தில் துரியமும், துரியாதீதமும் மனவைக்கொள்க. இவை கள் அப்பியாசத்திற் சாதகம்மியமாதலின்றியும், அனுபவத்திலும் தாரதம்மியமிருப்பதைக்கண் டிவ்வகைதிகட்ட அதிகாரமென்கிற ஞானபூமிகைக்கு வேறாக வகுக்கப்பட்டது. இனிச்சமாதியின் இலக்கணமுணர்த்துகின்றார்.

உபாதியை யடைந்துகொண்டு விளங்காநின்ற திரிபுடாநுவிதம், சத்தாநுவிதம், நிர்விகற்பமெனத் திரயப்பட்ட புறத்தகமென்றும் இரண்டுபேதத்தா லன்னைத்தக்க சட்சமாதிகளாகிய இவற்றை யடைவாகவின் நிலை களைமுறையே விவரித்துக்கூறுதும்.

[illegible] சாதியாம். இவ்வ[illegible] திரிசியானுவேதமெனவும், [illegible] சத்தானுவேதமெனவும், [illegible] சச்சிதானந்தமாய் [illegible] நிருவிகற்பமெனவும் [illegible].

பரதிரிசியானுவித்தம்:—காணப்பட்ட திரிசியங்களின் [illegible] பிரமசத்தாய் யதார்த்தமாகவிளங்கிட [illegible] அநுசந்தானஞ் செய்வதாகும். [illegible] சச்சிதானந்த நிருவிகற்பமாகப் பழகவேண்டுமென்பது.

பரசத்தானுவித்தம்:—[illegible] அநுசந்தித்த சச்சிதானந்தமே பிரமமென அநுசந்திக்கிறது. சச்சிதானந்தமே பிரமமாகப் பழகவேண்டுமென்பது.

பரநிருவிகற்பம்:—இங்ஙனம் சமாதிகளில் இடைவிடாது பழகிவருதல் [illegible] பிரமத்தில் மனங்கரைந்து நிற்றல். யாதொரு சேட்டையுமின்றி [illegible] அமைதிபெற்றிருக்கவேண்டுமென்பது.

அகதிரிசியானுவித்தம்:—இந்திரியாதி யந்தக்கரணங்களால்வரும் காமக்குரோதாதிகளின் சேட்டைக்குத்தான் சாட்சியென்றறிவது. அகத்தில் உள்ள சலனங்களுக்குந் தான்சாட்சியாயிருப்பதாகப் பழகவேண்டுமென்பது.

அகசத்தானுவித்தம்:—அசங்கனென்றன்ன சச்சிதானந்த சொப்பிரகாசமுடையவனே நானென்று சிந்தித்தல். சங்கற்பமாகவே தனித்து விளங்கிய சச்சிதானந்தமே ஆத்மாவெனப் பழகவேண்டுமென்பது.

அகநிர்விகற்பம்:—மேலேசொன்ன தனதநுபூதிரசந்தோன்றுங் காரணத்தால் முற்கூறிய திரிசியானுவித்தஞ் சத்தானுவித்தமிரண்டு மொருங்கே யகன்று, பவனமற்ற தீபமென்னவே, அங்ஙனமே பக்தசங்கற்பமற்றிருத்தல். ஆத்மாநாத்தின் முன்பழகினவிரண்டுமொழிந்து மனங்கரைந்து நிச்சலமாய் நிற்கவேண்டுமென்பது.

இங்ஙனமாய ஆறுவிதசமாதியிலும் யாதொன்றிலும் பற்றுதலை யொழுகும் யோகிகளுக்கு அவன்மனம் எங்கெங்கு செல்லுகின்றதோ, அந்தவிடமெல்லாஞ் சமாதியெனக்கூறலாம்.

வி:—திரிசியானுவேதத்திற்குஞ் சத்தானுவேதத்திற்குஞ் சவிகற்ப சமாதியென வொன்றுஞ்சொல்லவேன்?

[illegible] :— [illegible] சச்சிதானந்தத்தை [illegible] சச்சிதானந்தமே [illegible] [illegible].

[illegible]. [illegible] [illegible]. [illegible] இரண்டில் [illegible]. இவ்விரண் டும் அபேதத்தின் [illegible]. இவற்றின் [illegible] அத்துவித [illegible] [illegible] இவற்றினாலே [illegible] [illegible].

ஆன்மா ஆனந்தவடிவ மென்பதற்கு மேற்கோள் :—" ஏன [illegible] அமுதமாய் நிறைந்திருப்பையே." என்பதனாலறிக.

நிர்விகற்பசமாதிக்குச் சாதனமாயிருக்கிற இயமம்முதலான பதினைந்தங்க ளும் அறுபவிரும்பு வாவெதெனின் சொல்லுகின்றோம். அவைதெனின்? இய மம், நியமம், தியாகம், மௌனம், தேசம், காலம், ஆசனம், மூலபந்தம், தேகசமத்தன்மை, லக்ஷியதிருஷ்டி, பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியென்று பதினைந்தங்கங்கள். இவற்றின்விபரம் வருமாறு:—

1. சர்வம்பிரமமென்கின்ற விவேகஞானத்தினாலே இந்திரியக்கூட் டத்தினுடைய நிரோதத்தை யடிக்கடிபுரிவதே இயமம்.

2. அத்தவிவேகஞானத்தைத்தானே விஜாதியவிர்த்தியன்றிச் சஜாதியவிர்த்திப் பிரவாகரூபமாகக் கொண்டிருப்பது நியமமாய்ப்புரிவதே நியமம்.

3. சர்வாதிஷ்டான சச்சிதானந்தப் பிரமசொரூபத்தில் கற்பிக்கப்பட்ட நாமரூபப்பிரபஞ்சம் அதிஷ்டானத்தைக் காட்டிலும் வேறன்றென்று தள்ளு விதே மகான்களுக்குச் சம்மதமான தியாகம்.

4. சகலவாக்குகளும் மனதோடேகூட யாதொருசொரூபத்தை விஷயீ கரிக்கமாட்டாமற் திரும்பிவிடுகின்றனவோ; யாதொன்றானது சகலயோகிகளா லும் அடையும்படியான நித்தியமௌன சொரூபமோ, அப்படிப்பட்ட சொ ரூபத்தை யெப்போதும் நினைப்பதே மௌனம். வாக்குமாத்திரம் நிரோதமா கிய மௌனம் அவிவேகிகளுக்கேயொழிய விவேகிகளுக்கன்று.

5. யாதொருசொரூபத்தில் ஆதிமேல் கடைசியொருவிடத்திலும் ஒருஜன மும் பரமார்த்தமாகக் கிடையாதோ; யாதொரு சொரூபத்தினால் சகலமும்

ஆகாசத்தினைப்போல வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்தச்சொரூபமே விவேகிகளுக்கு அநிந்தியமான சுத்ததேசம்.

6. யாதொரு சொரூபமானது பிரமாதி சகல சராசரப் பிரபஞ்சத்தையும் நிமிஷமாத்திரத்திற் கற்பனைபண்ணுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட அகண்டானந்த அத்வைத சொரூபமே காலம்.

7. எப்படிக்கேக அவயவங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறதினாலே மனதுக்குத் தேகஸௌகரியமாய் வருத்தமின்றி எப்போதும் பிரமானுசந்தானஞ் செய்யக்கூடுமோ, அதுவே சுகமாயிருக்கப்பட்ட ஆசனம்.

8. யாதொரு சொரூபந் சகல பூதத்திற்கும், அதைத்தோற்றுவிக்கிற சித்தத்திற்கும் மூலமோ, அதுவே ராஜயோகிகளிருக்கிறதற்கு யோக்கியமான மூலபந்தம்.

9. சிரவணமனன நிதித்தியாசன பலத்தினாலே மனது சமமான பிரம சொரூபத்தில் லயித்திருப்பது தேகசமத்தன்மையேயொழிய காய்ந்த கட்டையைப்போல வொழுங்காகத் தேகத்தை வைத்துக்கொள்வதல்ல.

10. விவேகஞானமாகிய திருஷ்டியினாலே சகலசகத்தையும் பிரமமயமாகப் பார்ப்பதே லக்ஷியதிருஷ்டி. அல்லது ஞாதா, ஞேயம், ஞானமென்று சொல்லப்பட்ட திரிபுடியானது யாதொரு சொரூபத்தி லுண்டாகி யடங்குகிறதோ, அந்தச்சொரூபத்திற் றிருஷ்டிவைப்பதே லக்ஷியதிருஷ்டி. அப்படியில்லாமல் நாசிகாக்கிர முதலானதிற் றிருஷ்டிவைப்பது லக்ஷியதிருஷ்டியன்று.

11. சித்தமுதலானசகல கற்பிதவஸ்துக்களிடம் அதிஷ்டான பிரம சொரூபமாகப் பார்த்துச் சகலசித்தவிருத்திகளையும் நிரோதிப்பது பிராணாயாமம். அதிலஸத்தான தற்காரியமான சகல பிரபஞ்சத்தையும் பேதிபண்ணித் தள்ளுவது இரேசகம். பின்பு நிருபாதிகமான பிரமசொரூபமே நாமென்கிற சித்தவிருத்தியைச் சம்பாதிப்பது பூரகம். அந்தச் சித்தவிருத்தியைச் சலியாமல் நிறுத்திக்கொள்வது கும்பகம். இந்தப்பிராணாயாமமும் விவேகிகளான ராஜயோகிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டது. அவிவேகிகளான அடயோகிகளுக்குப் பிராணசலன நிரோதரூபமான பிராணாயாமம் மேற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

12. திருசியமான சகலவிஷயங்களையும் ஆத்மசொரூபமாகப்பார்த்து மனதைத் திருக்குரூபமான ஆத்மாவினிடத்திற் றிருப்பிக்கொள்வது பிரத்தியாகாரம்.

13. மனது எந்தெந்த விஷயத்திற்போகிறதோ, உடனே யந்த விஷயத்தைப் பிரம சொரூபமாகப் பார்த்து, அந்த மனதைச் சொரூபத்தி லிருத்திக்கொள்வது தாரணை.

14. இருபத்துநான்கிற் சச்சிதானந்தபூரண பரம்பொருளை ப்ரக்ருதி யகன்ற பிரமசொரூபமாம், நாமே யென்றுணர்ந்து பந்தப்பட்ட தொடர்ச்சி யாதலிற் பிரவாகமே பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கு நிடமாம்.

15. ஆக லிச்சித்திப்பிரவாகத் தானேசத்தாதி யியம்ப தொன்றுமில்லாத தம்போது சவிகற்பசமாதி. இதனப்பதியோர தகத்தையும், நிர்விகற்பசமா யடைந்து சித்தியமர்ந்திருப்ப நிரூபாதிகமாகாத அருமையாரைக்கும் நினைப்பே யப்போவிடாமல் வெகுகாலத்தைப்போலே பழகினால், அதிலே லயித்தும் சகஜா னுபவகத்திலே நிர்விகற்பசமாதி சாக்ஷாத்காரம் கிடைத்து ஜீவன்முக்தி யும் கிடைக்குமென்று ஸ்ரீ சங்கராசாரியசுவாமிகளாலே அபரோக்ஷானு பூதிப் பிரகரணத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது.

இனி வாக்குமௌனம், கரணமௌனம், காட்டமௌனம் சுழுத்திமௌன மென்று நான்குளன்: வாக்குமௌனம் வசனத்தை யடக்குதலும், கரண மௌனம் இந்திரியங்களை வெளிநடக்குதலும், காட்டமௌனம் செய்கின்ற பிராணயாமத் தொழில்களில் இடைச்சேதமைப்போருட்டு இந்திரியங்களை மிகு தவல்லமையுடைய அட்டயோகத்தினால் ஜெயித்தலும், சுழுத்திமௌனம் அவித மயக்கத்தையுடைய விச்சகத்தை ஐபாத்திரபமாக்காது தானுமில அநு வானந்தத்தைப்பெற்றப்பூரண ஞானவடிவமாகிய சிவஸ்வரூபமே சகலசத்து மென்னும் முடிவான சித்தாந்தமே சிவன்முகதர்க்கியல்பினதாகும். ஞான தானுபூதி யுடையவர்க்காயினும், அவை யில்லாதவர்களுக்காயினு மொருதுய் பமு மொருக்காத சுழுத்திமௌனமே பிரமாணத்தமென்று சத்துக்கள் கூறுப.

சத்தாகவும், அசத்தாகவும், சதசத்தாகவும் விளங்காநின்றபடியால் நித்தி யாநந்தமாயிராநின்ற சிதாகாசமே யென்றெண்ணிச் சமத்துவமுஞ் சாந்தமும் பெற்றுள்ள வச்சுழுத்திமௌனத்தினரும், சாங்கியரும், யோகியருமென விரு திறப்படுவர்.

தெளிவாகிய கல்வியறிவினாலும், நாடோறுஞ்செய்யும் பூரணசிந்தனை யினாலும், பிரமாணவிசாரணையினாலும் பிரமமெனத்தன்னை யுணர்ந்தவர்களே சாங்கியயோகரெனவும், யுக்தியாதிபால் பிராணாதி பவனங்களடக்கி வீட் த்தி வெளிதாக அந்தமில்லாத மேலானபதத்தை யடைந்தவர்களே யோக யோகியரெனவுமாம், சாங்கியரடையும் நித்திய வுடசாந்தபதமே யோகியர்க்கு மிடமாகும்.

வாசனையென்னும் வலியினாற் கட்டுப்பட்ட வேகமுள்ள பிராணனும், மனமுமாகிய விரண்டும் பொருந்தியியற்றுங் கிரியைகளை முழுதுங்கெடுப்பி னதுவே பிரமபதமாகும்.

பத்தாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை

இதுகாறுங் கூறியவற்றில் எல்லாமாய் அல்லவுமாய் நிற்குங் கடவுளைப் பொருள்படுத்தலின், அதனை இவ்வுயிர்கள் கண்டனுபவித்துத் தெளியப்படாதென்பது சந்தித்தும், பசிமுகத்தில் நிறுத்துக் காட்டும் வாராமையால் இயக்கமுடையவதைக் குறிப்பிடாமையாலும், இப்படிப்பற்றினை அவ்வடிவம் அவ்வாறுபாவிக்கலாகாதாக மகாவாக்கியத்தாலனுசந்திக்க இச்சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

பதினொரு சூத்திரம்.

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
காண வுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே.

(இ-ள்.) காணும் கண்ணுக்குக்காட்டும் உளம்போல் = காணப்படுவனவாகிய விஷயத்தைக்காணுஞ் சிதாபாச அறிவுக்கு (அதான) ஞாதுரு, ஞான ஞேயமென்மூன்றாக விகற்பித்துக்காட்டும் ஆத்மாவைப்போல, காண உள்ளத்தைக்காட்டலின் = (சற்குரு) காண்பானாகிய அவ்வாத்மாவையே திருக்கூட்டத்தில் ஞேயமாக அறியும்படி நான்கு மகாவாக்கியங்களையு முன்னிட்டுக் காட்டலின், கண்டு = காண்பான் வெளிப்பட்டவிடத்துத் திரிசியமில்லாமையால் ஏனைய ஞான ஞேயமாகிய இரண்டுந் திசைகாணமற்போகத் தானே எப்படியோ அபேதமாயுள்ள அறிவானந்தப் பொருளென ஐயந்திரிபறக் கண்டு, அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே = நிரந்தர அன்பினால் லட்சியப் பொருளை விளங்கும் நிரதிசயானந்தத்தைப்பெறும். எ-று.

(ப-ரை.) அறிவானறிந்த வறிவெனவிம்மூன்றும் அறிவான்மறைய வென்பார்:—காணுங்கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போலெனவும். அறிவான் மறையாக்காற் காணுவிரண்டுமென்பார்:—காண உள்ளத்தைக் காட்டலிற் கண்டெனவுங்கூறினர். "அன்புஞ்சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார், அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார், அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின், அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே" யென்பார்:—அயராவன்பி னரன்கழல்செலுமே யென்றுங்கூறினர்.

வெறும்பாழும பொருப்பமறைமெய்யர் விழிப்புநிலைத்தின் மேலாகித்தார் சிரம்பரிக்க, செறிபார்மன் வசன்றெட்ட பட்டமைப்ப பெட்டபயவே நினைவிற்கொள்வாய், அறிவாய மறிபொருளுங் கூடபட்டடியாயி ஞெழு மறிவானந்தம், பிறிடாக வான்மாதத் தியக்கிந்த தூக்க தாட்டுனப் பேணல் செய்வாம்.

(பொ-ரை.) வாசனைநிறைந்த மலையிலிருப்பவர்கள், சேத்திரட்டத்திற் நும் பொருந்தாத சித்தர்கணங்கள், தங்களாறுபவக்கூடப் பேசாநின்ற சிதையை, சித்திகணிவுநிறைந்த சனகராசன் கேட்டபரிணமமே பார்த்துசொல்ல, ஸ்ரீராமனே நிற்பாய். ஞாதாவும், திரியபமும் கூடக்கூட்டத்தியுண்டாகின்ற ஞானாசகமானது பிரியபடாத ஆக்மஞானத்திலுண்டானதாம். அவ்வாத்ம ஞானசகத்தைத விரும்பவேண்டுமென் றெருசித்தர் சொன்னார். எ-று.

(பாஷ்.) பிரக்ஞானமென்பார், அறிவாமென்றும், பிரம்மமென்பார். அறிபொருளென்றும், இவ்விரண்டுங்கூடி சேர்ந்துவிட்டத்தைதிக்த கூடல்த பரமமென்பார், கூட்டாவிலெழு மறிவானந்தமென்றும், அறிவு ஆனந்த மின்றி விளங்காமையால், அவ்வறிவேயானந்தமும், ஆனந்தம் அறிவையன்றி யானந்தியாதபடியால் அவ்வானந்தமே யறிவுமாய்ப் பிரிவற்றுவிளங்கியதா னென்பார், பிரியாதவாத்துமதத்துவத் தெழுந்ததாமென்றுங் கூறினார். அறிபொருளென்பதை ஈசனுருவெனக்கொள்க.

எசுர்வேத, சாமவேத மகாவாக்கியார்த்த நிருபணம்.

காண்பானுங் காண்பனவுங் காட்சியும்வா தன்புடனே கழலவிட்டு சேண்பாவு காட்சிக்கு முதலொளிபா மச்சொருபஞ் சிந்தைசெய்வா மேண்பாலா முன்னதில தெனுமிரண்டி னிடைப்பறி பிறவிலாதாய் மாண்பான வெளிக்கெல்லா மொளியாயச் சொருபத்தை மதித்தல் [செய்வாம்.

(பொ-ரை.) ஞாதாவும், திரிஷயமும், ஞானமும், வாசனையோடு நீக்கச்செய்து, உயர்வானபார்வைக்கு முதற்ப்ரகாசமாகிய அவ்வாத்ம சொரு பத்தை நியாரைஞ்செய்வோமென் றொருசித்தரும், நிலையான குணமுடைய சத்தசத்தென்னும் இரண்டினையான விபாகத்தையடைந்து முடிவில்லாத தாய் மாட்சிமையான ப்ரகாசங்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாசஞ்செய்விப்பதாகிய வாத்மஞானஸ்வருபத்தைச் சிந்திப்போமென் றொருசித்தருஞ் சொன்னார். எ-று.

(ப-ம்.) அகமென்பார், காண்பானென்றும்; பிரமமென்பார் காண்பனவென்றும்; அஸ்மியென்பார், காட்சியென்றும்; இம்மூன்றினையுந் துமான திரிபுடிப்பிரகாசத்தோடும், இதற்குள் சுத்தமான கூடஸ்தபிரம அசிவெத்தைக்கூடச் சேர்க்கின்பார், காதலையுடைய கழலவிட்டென்றும், இடையறாப் பிரகாசமென்பார், முதலொளியாமென்று கூறிப்பிற்பட, தற்பதமென்பார் உன்னதனென்றும், தொம்பதமென்பார் இவனென்றும், அசிபதமென்பார் இரண்டினிடை யொற்றியென்றும், இச்சிவேக வாக்கியமென்கின்ற சாஸ்திரத்துணிபுமுடிக்கிய சபக்ஷைதன்பமென்பார், ஒளிக்கில்லா மொழியாச் சொரூபமென்றுங் கூறினர். இவைதன்பனைத் தேசிதாபாசமெனக.

அதர்வணவேத மகாவாக்கியார்த்த சொரூபானஞ்செய் திவைகளைத்தவிர வேறொன்றுங் கூடாதெனல்.

அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந் தனவரத முரைப்பதாகி
நிகழ்கின்ற பிரகாச வான்மஞானத் தலவாகச் சொரூபத்தைத் தெளிதல்செய்வார்
திகழ்கின்ற துணைவரையுந் தேவதையை விட்டயலே தெய்வந்தேடல்
மிகுதியக வுத்துயத்தைப் புறத்துச்சிறுமணி தேடும் வேட்கைபோலாம்.

(பொ-ரை.) நானென்று சகலவாத்மாக்களிடத்துமிருந்து சதாகாலமுஞ் சொல்லுவதாய்ப் பிரகாசமாக விளங்காநின்ற ஆத்மஞானமாயவஸ்துவை சிந்திப்போமென் றிருநிசித்தரும் சொன்னர். விளங்காநின்ற தனதுள்ளத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் தெய்வத்தைவிட்டு வேறானதெய்வந்தேடுதல் மிகவுமருமையான கையிலிருக்குங் கவுத்துவரத்தினத்தை யெறிந்துவிட்டு சங்குமணி தேடுகின்ற ஆசையை யொத்திருக்கும். எ-று.

(ப-ம்.) அயமென்பார், அகமகமென்றனைத்துயிரி னிடத்திருந்தென்றும், இவ்விரண்டாகியும் விளங்குகின்ற பிரமமென்பார், நிகழொளியா மாத்துமதத்துவமான சொரூபமென்றுங் கூறினர். அனைத்துயிரினிடத்து மிருந்தென்றதை சுவ்வாபதமெனக்கொள்க.

நிஷ்டையுள்ளவர்க்கிவ் வனுபவங்கிடைக்குமேயன்றி அஃதிலார்க்கின்றெனல்.

மோனநிலை யாகமெலாம் வர்ச்சனா பிக்கிரையுயின் வனத்தைச்சுட்டு
மோனசை பினைத்துமறுத் தவர்க்கன்றோ விப்பயன்று னோரநிற்குங்
கோனான பொருளனைத்தின் முன்பாடுபின் பினிமைபிலாக்குற்றக்
கோரதபரவினையாற்கட்டுண்பார் வேசரியே வேறொன்றன்றால். [கண்டு

(பொ-ரை.) முடிவில்லாததாகவேயென்கின்ற விடைக்குப்பின் காட்டைப்பரிந்து மருந்த இச்சைகளையுடைய தெரிந்தவர்க்கல்லவா இவ்வாத்ம லாபமானது கிடைக்கும். நிலையானவைகளாதலும் மூன்றும் பின் னுவன்பமில்லாத குற்றத்தைப்பார்த்திருக்கும் நிருபாதியமாயும் பந்தம் பந்தங்களை அழுதைபெயல்லாமல் கேடி நன்றாமல்ல. எ-று.

உற்பத்திப்பிரகரணம்: ஆத்மஸ்வரூப நிரூபணம்.

தோன்றியவை விளங்குந்தா லுண்மையபா மையாலெனக்குத் தொடர்பாயிருக்கும். ஆன்டபதார்த் தங்களை [illegible] யறிவின் றெளிவுத் தன்மை [illegible] யறிவாலறிபொருள் [illegible] பரிவாலக் கொய்தது [illegible] பொருளவா [illegible] [illegible] தார்த்தயிரீ.

(பொ-ரை. தோற்றப்பட்ட மயல்களுக்கெல்லாமவை ஞானப்ரகாசத்தினுடைய வன்மையாகும். பதார்த்தங்களுக்கும் சம்பந்தமாயுருக்கின்ற உந்த வன்றுக்கவியாவம் ஞானத்தினுடைய உண்மைக அனுபவமாம். வண்டிகேரு ஞாதா ஞேயருமாகிய இரண்டிறுடையமத்தியில் ஞானத்தைக் கொத்தவடிவம் சார்த்தியப்பட்ட விடயங்களுக்கவும் இவை யறியப்பட்ட ஞாதாவை ஞானமுமில்லாததாகிய இவைகளைப் பொருந்துவதாகிய இருக்கின்றதே மேலான மோக்ஷமாம். எ-டு. இப்படிக்கு விலக்ஷணமாகியும், சலக்ஷணமாகிய இருக்கின்ற வஸ்து மத்தியதசோனுபவம் விளக்குமென்பதாம்.

ஆத்மானுசந்தான நிரூபணம்.

[illegible] தொடக்கிக் புன்மையுமின்றி மயிர்மையாகிப் பெரிதாய் புணர்விலதாய்ச் சடமில்லாத பதுமையாய்ப் பிரிவிலென்றும் கூடியும் இயிலை புகுந்தும் நீங்கியெனும் குறிப்பையொழித் தானிட்டோமப்படமனத்தின் மயக்கமறுத்தவின்றகப் துணிந்திருப்பாய்.

(பொ-ரை.) ஒருவிடத்திலிருந்து மற்றொன்றில் மனம் போகுந் நிலையில் அவ்விரண்டின் மத்தியில் சத்தமாத்திரமாகியும், சலமில்லாததாகியும், அற்பத்தனாததாகியும், விடயமில்லாததாகியும் இருக்கின்ற அறிவென் றும் பிரமமும் நீயென்றுணர்ந்தமனசேயமான சொரூபமாய், எக்காலமும் பிரியதிருப்பாய், யிருந்த நட்பமாகிய அறிவுரைவுத்தியாய் விசாரித்து, நான் சம்சாரியென்கின்ற கருத்தைக்கெடுத்து பேதமே கேடும்படி மனத்தின் ஞேர்த்தங்களைக் கெடுத்து சுபாவமாயிருந்தபடியே தெளிந்திருப்பாய். மனதை மாத்திரமாக்க வேண்டுமென்பதாம்.

பிரமக்ஞை: கேனோபநிஷத் தாற்பரியமுரைக்கு மத்தியாயம்.

தனக்குமெட்டாப் பிரமம் விடயமாப் பிரமந் தானதன் சாட்சியாப் பிராம ணிமிதிற் றத்தா ஞாகவப் பரத்தை யறிந்தவன் றனறிந் தவனாந் தனித்துமிதிற் றறியா தவனறிந் தவனா மறிந்தவன் றனறிந் திலனா மனத்தகம் பிரம முணர்ந்தவர்க் குணர்வன் றுணர்வுறார் தமக்கு [ணர்ந் தனவாம்.

அமிர்தசாரம்: அதீததரிசனம்.

அறிவென் பதனு லறியும் பொருளு
மறிவு மறிவானு மாகும்—பிறிதின்றிச்
சொல்லாட லில்லாத் துரியாதீ தம்பிறக்க
வெல்லா மவிழு மிரு.

ஸ்ரீகுமாரதேவர்.

அறிபொருளு மறிவொன்றினைக் கொடுப்போனுமப் பொருளேயாம் விடயம், பொறிபுறப் படத்தா னுளவிதை விடுத்தோர் பொருளாகா தென்னுமணர் வைடேய, பிறிவறத் தோன்றுஞ் சொரூபமின்னிலையிற் பேசுமப் பொருள்களு மிலவாய், இறியற வறிதி யென்றனன் விருத்த கிரிபமர் பெரியநா யகியே.

வள்ளலார்சாஸ்திரம்: ஞானவிளக்கம்.

சத்து மசத்துஞ் சதசத்து நீயல்ல
சத்தசிவ நீயென்று சொல்லினன்—மெய்த்தெழுந்த
கல்லாலின் கீழிருந்து சநகாதி நால்வர்க்குஞ்
சொல்லாமற் சொன்ன துரை.

ஒருபொருளை நீத்தங் கொருபொருளைப் பற்றி
இருபொருளும் போக்கி யிடையே—யொருபொருளே
மற்றதில்லை யேதோ வஃதுன் னிலையென்றான்
குற்றமற்ற ஞான குரு.

ஆக்கைநீ யல்ல வறிவுநீ யென்றுமறை
வாக்கியங்க ணான்கும் வகுத்துரைத்து—நோக்காமல்
மீட்சிதரு மீசன் விழியெதிராய் முன்னின்று
காட்சிதா வென்னுங் கடை.

கம்பராமாயணைதோத்திரப்படலம்

இறியிலா வுயிரு முடனும்வா சகத்துப் பேர்களாய்ப் பொருளு ரங் கெனவும், வெறியுான் மலரு மென்றெடுன் னையும்போல பிரிக்கவப் பொருள்களின் மேவிக், கருவிமேன் முயறும் காரிய மாயிக் கன்றுமாய்க் கருத்ததுவாகி, அறிவுமாய் அறியப் படுவதா யுள்ளவாராயின பாருளை யறிவார்.

திருமந்திரம்.

வேதாந்தங் கண்டோர் பிரமவித் தியாதரர்
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மில்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதா ரணமன்ன சைவ ருபாயமே.

விண்ணினைச் சென்றணு காவியன் மேகங்கள்
கண்ணினைச் சென்றணு காப்பல காட்சிகள்
எண்ணினைச் சென்றணு காமனெனப்படு
மண்ணலைச் சென்றணு காப்பசு பாசமே.

ஒன்று மிரண்டு மிலதுமா யொன்றாக
நின்று சமய நிராகரா நீங்கியே
நின்று பராபரை நேயத்தைப் பாதத்தாற்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே.

சன்மார்க்க சாதனந் தான்ஞான நேயமாம்
பின்மார்க்க சாதனம் பேதையர்க் காய்நிற்குந்
துன்மார்க்கம் விட்ட துரியத் துரிசற்றோர்
சன்மார்க்கந் தானவ னாதஞ் சன்மார்க்கமே.

நீங்காச் சிவானந்த ஞேயத்தே நின்றிடப்
பாங்கான பாசம் படரா படரினு
மாங்கார நீங்கி யதனிலை நிற்கவே
நீங்கா வமுத நிலைபெற லாமே.

ஞேயத்தே நின்றோர்க்கு ஞானாதி நின்றிடு
ஞேயத்தின் ஞாதுரு ஞேயத்தில் வீடாகு
ஞேயத்தின் ஞேயத்தை ஞேயத்தை யுற்றவர்
ஞேயத்தி னின்ற வறிவறி வாரே.

தற்பர மல்ல சதாசிவன் றானல்ல
சிட்கர மல்ல சகள நிலையல்ல
உற்பத மாகி யுறுபோகக் காட்டும்போற்
கற்பனை யின்றிக் கலந்துநின் றனே.

பூதகதியிற் கண்டொன்றி காய்கின்ற மூடர்கா
ளேதத்திற் கண்டொன்றி காய்படுத்த பானந்த
மகட்டுத் தாய்தல மறுமாரிரு டாடய
கைத்தலத்துச் சொல்லென்றுஞ் சொல்லுடா தேந்தனே.

ஆத்மபோத டீகா.

(அ-கை.) ஞாதுருஞானஞேயமென்கிற திரிபுடிஞானமுண்டாயிருக்கும்போது சுத்தவுபாவனையான தெப்படிக்கூடுமென்று சங்கித்துக்கொண்டு அதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகின்றார்.

ரு. அந்தக்கரணங்களுடைய விர்த்திஞானமாக அறியப்பட்ட விடயங்களாயிருக்கின்ற திரிபுடிகளுடைய பேதப்பிரதீதியானது மாயாவவித்தையாலாகியபக்கமுக கன்னியமான வாத்மாவினிடத்திலில்லை. பின்னையோவென்றால் மாயாவவித்தியா கற்பிதங்களான ஜீவர்களிடத்திலேயிருக்கின்றது. ஆத்மாவானது எப்படிவிளக்குகிறதென்றால் சிதானந்த வேகசொரூபமாய்த் தானேதானாய் விளங்குகிறார்.

(ரு-ம்.) மாயாவவித்தைக்கு விலக்ஷணமாயிருக்கின்ற சுத்தசைதன்னியத்திலே ஞாதுருமுதலான பேதங்களொன்றுமில்லை கேவலஞ் சச்சிதானந்த சொரூபமானபடியினாலே பாசங்களொன்றேனுஞ் சேராமற் றானேயாய் விளங்குகின்றார்.

அந்தக்கரணமாகிற அரணி (கட்டை)யிலே மனனமாகிற மேலரணியையடுத்து சொரூபத்தியானமாகிற மதனவியாபாரத்தைச் சர்வகாலமுஞ் செய்வதினால் உண்டாகின்ற பிரமாபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரரூபமாகிய வகண்டாகார விர்த்திஞானமாகிற வக்கினிச்சுவாலையானது ஆவரண விக்ஷேபமாகிய பாவரங்களுடனேகூடிச் சொச்சொரூபத்தை யறியவொட்டாமல் மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற மூலாக்ஞானமாகிற விந்தனத்தைத்தகித்து, மிப்படியஞ்ஞானமென்பவிஷத்தோடும் பஸ்மமானவுடன், இந்த முமுக்ஷுவானவன் ஆத்மசாம்ராச்சிய சிம்மாசனத்திலே பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டுக் கிருதகிருத்தியனாகியிருப்பன்.

சிவஞானமுனிவர்—கலைசைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி.

(ஞாதுரு, ஞான, ஞேயம்.)

மாய னயினை மறையவ னுறைப் பன்று பிறத்தோனைப் பனைத்
தாயு மொடுக்கும்; பாயு மால்விடை யுருத்திர னுறைப் பன்று
யுவர்க்கு மூலமாய நின்றாய்; ரூப மாயினை ஞாதிரு வானாய
ஞேயமு ஞானமு மாயினை யொன்றாய்; வேய தோளுமை பங்குடை
யெம்பெற்ற னைதிருக் கலைசையுத் தமனே.

மண்ணீர் விசும்பு கனல்கா லருக்கன் மதியாவி யென்னு முறையா
லெண்ணீர்மை கொண்டவிவை யெட்டுமென்றியுலகெங்கும்பதிக் கிலிணையா
பண்ணு மவனுக்கு வடிவாகு மென்னி லவைதோ றுயிர்க் குயிரதாய்
நண்ணு நெறிதெய்வ மெவர்வே றுளார்கள் கலைசைப் பதிக்கி றைவனே.

திருவேகம்பர்—ஆனந்தக்களிப்பு.

ஞானமு ஞேயப் பொருளும்—பற்றும்,
ஞாதாவு மில்லையென் பார்க்கரியாராம்,
ஞானமு ஞேயப் பொருளும்—பற்றும்,
ஞாதாவு மாய்ப்பகுப் பார்க்குமெட் டாராம். ஆனந்தம்.

சிவஞானசித்தியார் ௰௧-ம் சூத்திரம் 2-ம் செய்யுள்.

பரஞானத் தாற்பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே
பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார் பார்க்க
வருஞானம் பலஞான மஞ்ஞான விகற்பம்
வாச்சியவா சகஞானம் வயிந்தவத்தின் கலக்கம்
தருஞானம் போகஞா திருஞான ஞேயந்
தங்கியஞா னஞ்சங்கற் பனைஞான மாகுந்
திருஞான மிவையெல்லாங் கடந்தசிவ ஞானம்
ஆகலாற் சிவன்முத்தர் சிவமேகண் டிருப்பர்.

(பொ-ரை.) அபரோக்ஷஞானத்தாற் பரசிவத்தைத்தரிசித்தோர் அச்சிவத்தானாகவே கண்டுகொண்டிருப்பர், அதனால் திரிசியப்பொருள்களைக் காணமாட்டார். "யாவையுஞ்சூனியஞ்சத்தெதிர்" என்றபடி அத்திரிசியத்தைக் கருவிகளோடுங் கூடிநின் றறியவருஞானம் விஷயகதப் பிரத்தி

பக்ஷஞானமாம். சுருதியினால் அஞ்ஞானபேதங்களை யாராய்ந்தறிடஞானஞ் சாத்திரசன்யமாகிய பரோக்ஷஞானமாம், அச்சாத்திரம் பலவேறுவகைப்பட விரிந்திடக்குமாதலால் அபக்குவர்க்கு இதுசரியோ அதுசரியோ என்று கலக்கமுண்டாகும். தனுகரணபுவனபோகங்களை மெய்யெனநம்பி அனுபவிக்குந் திரிபுடிஞானம் கற்பனைபெருகிய சங்கற்பபேத ஞானமாகும், அத்வயஞானமாவது திரிபுடிரகிதமான சிவஞானமாதலால், சிவன்முத்தர் அநுபூதியிற் சிவமேதாமாகக் கண்டுகொண்டிருப்பர். இதனைப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தில். "அறிவரியான்றனையறிய" வென்னுமூன்றாஞ்செய்யுளில், "தூரியோருதாயமிழ்ந்து தேறியதாறும் சிவமேயாய் நின்றிடுவர்." என்பதற்குரை அவ்வாறு கூடுங்காலத்து நமிடம் நடிக்கின்றதாமுமின்றி நின்றதனையாலும் சிவமேயாவர் என திருவாவடுதுறை ஆதீனச் சைவப்பிரசாரகர் ஞாத்துக்குக, பொ. முத்தைய பிள்ளை யெழுதியவாற்றானும் உய்த்துணர்நுக. மாதவச்சிவஞானயோகிகள் உரையைத்தழுவியது.

ஷை 8-ம் சூத்திரம் 22-ம் செய்யுள்.

சன்மார்க்கஞ் சகலகலை புராண வேத சாத்திரங்கள் சமயங்கடாம்பல முணர்ந்து, பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம் பதிபசுபா சந்தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டும், நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான நேயமொடு ஞாதுருவும் நாடா வண்ணம், பின்மார்க்கச் சேவுடனும் பெற்றி ஞானப் பெருமையுடை யோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே.

என்றுங் கூறியவைகளை மறைத்துக் கொண்டழுக்காறுதிகளை மேற்கொண்டு ஷை சித்தியார் மறுத்ததை யெடுத்துக்காட்டுதும்.

சிவஞானசித்தியார்.

நீடு வேதமன வாக வேகமென நீதி தானிகழ்வ தாகுமே
ஞாதி ஞாதுருவு ஞான நேயமுட னன்று நான்மறையு மோதவா
மோடு மாகுமுன தேக மோதுமிவை யூன மாகியுரை மாறுமேகாண்
கூடு மாகுமா பூதி தானுமது கூடி டாதறிவி லாமையே,

என்னுஞ் செய்யுளுக்கு இவரினத்தவர்கள் "அநாதியே யுண்டாகிய வேதம் வரையறையாகப் பிரமமொன்றேயென்று சொல்லுவதாக நீ சொன்னாய்; அப்படியாயின் அந்த வேதத்தில் ஞாதுருஞானஞேயமாதிய மூன்று முதலுமுண்டெனவே தெரிந்த ஈடோறுஞ்சொல்லுதலால் நீ ஒன்றென்று சொல்லுஞ்சொல் அவ்வேதவாக்கியங்கொண்டே பின்னிடாகிற்கும். இன்னும் நீ பிரமந் தன்றேயென்றும், அகம்பிரமமென்றுஞ் சொல்லுஞ்சொற்

கள குற்றப்பட்டுத் தத்துவமசியென்னும் வாக்கியத்தோடு மாறுகோடலைப் பொருந்தும். உனக்கு ஆன்மா வில்லையாதலாலே அநுபூதிதானு முண்டாக மாட்டாது” என்றுரைபிட்டிருக்கிறார்கள். அது கூறியவிஷயத்தைக் கவனிப்பாம்.

(1) பிரமம் ஏகமென்றுகூறியவேதம் ஞாதுரு, ஞான, ஞேயமுண்டென்றுங்கூறுதலால் அவ்வேதத்தினாலேயே பிரமம் ஒன்றென்னுஞ்சொல் பின்னிட்டுப்போம் என்பதும்,

(2) உனக்கு (வேதாந்திக்கு) ஆன்மா வில்லையாகையால் அநுபூதி கூடாதென்பதுமாம்.

முதலாவதின்மறுப்பு: பிரமம் ஏகமென்று கூறியவேதம் ஞாதுரு, ஞான, ஞேயத்தைப்பற்றிக் கூறியதினால் அதற்கு (வேதத்திற்கு) ஞாதுரு, ஞான, ஞேயமென்பவை சத்தாயுண்டெனச் சம்மதமன்று.

வராகோபநிஷத் 2-ம் அத்தியாயம்.

“இருக்கிறதென்கிறவஸ்து இருக்குமானால் அப்படியிருக்கிற லட்சணத்தையுடையது பிரமந்தான்” என்றும்;

ஷை 3-ம் அத்தியாயம்.

“கிளிஞ்சலில் வெள்ளியெப்படிக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே என்னிடத்தில் மாயாமயமான மகதாதிஜகத்தானது கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்றும்;

ஆத்மபோதோபநிஷத்.

“பழுதையில் பாம்புமுதலியனபோல் பிரபஞ்சத்திற்காதார ரூபமாய்ப் பிரமசத்துமாத்திரமே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஜகத்தில்லை” என்றும்;

கூறுதலினால் வேதம் ஞாதுரு, ஞான, ஞேயமென்று கூறுதலினாலேயே ஞாதுருவாதிகள் சத்தாகா. ஞாதுரு, ஞான, ஞேயங்கள் வியவகாரத்திலுண்டென்றும், பாரமார்த்திகத்தி லில்லையென்றும், வேதம்விதந்துகூற, அஃதறியாது பிரமம் ஏகமென்று கூறியவேதம் ஞாதுரு, ஞான, ஞேய முண்டென்றுங் கூறுதலால், அவ்வேதத்தினாலேயே பிரமம் ஒன்றென்னுஞ் சொல் பின்னிட்டுப்போமென்றுகூறிய சிவஞானசித்தியே வேதப்பொருளை யறிய வியலின்றிப் பின்னிட்டது. வேதப்பொருளை யறியாது வேண்டியபடி கற்பித்துக்கொண்டு வெளிவந்தாடிக்கும் வேதபாகியமான சிவஞானசித்தி

முதலிய நூல்களையும் பிற்றுணைக்கொண்டறு சுருக்கமாயெடுத்துச் சிவ பிரகாசத்தின ராமென்க.

பிரபுலிங்கலீலை—இட்டலிங்ககதி.

தனுவுமா வுணர்வுமோர் தகுநற் செய்கையும்
மனமுமா வனைத்துமா வினையு ஞானமுன்
டெனவுமா யனைத்தொரு பழமி பைந்தவன்
றினையுமா வனவுநொய் பிறக்க கற்றுமே.

(இ-ள்.) தேகமுன்னவைகளையும் தகுந்த ஒப்பற்ற நற்செய்கைக்கும், மனமுன்னமட்டும் அறு ஈசிக்கதக்க பாவனைக்கும, ஞானமுண்டெனக் கொண்ட மனமும் பேதாகிதமான யானைத்திற்கும், உள்ளவாறு செய்பவிடை நீடன், பின்னர்த்தூர்ன்னவைம் பிரவிசோலைய அபலவருக்கு நீக்கவல்லவ றவான். நேயமெனல் பிரியத்தை யனமே, நெந்திக்கயலாகாது நிற்றலைப் பெட்றும்.

௪௬ கதலிவனகதி.

பூத நீயலை பொறிகளு மல்லை புத்தி
பேத நீயலை யிவற்றினை மயங்கியா னென்னும்
போத நீயலை யென்றிவை யனைத்தையும் போக்கிச்
சோதி யாகிய பிரமமே நீயெனச் சொல்லி.

(இ-ள்.) பஞ்சபூதங்களு நீயல்லை, ஐம்பொறிகளு நீயல்லை, புத்திய நீயல்லை, மற்றவேறுவு நீயல்லை, இவற்றை மெய்யென மயக்கமுற்று நானென் றுகொள்ளும அறிவு நீயல்லை, என்றாராய்ந்து இவைகளையெல்லா மொருங்கேயொழித்து, சோதிவடிவமாகிய பிரம (ஸ்வரூபமே) நீயென்றுவிளக்கி,

(பா-ம்.) நீயாகியவறிவையன்றிச் சுயஞ்சோதியும், சுயஞ்சோதியை யன்றிப் பிரமமெனலும் வேறின்மையின், சோதியாகிய பிரமமே நீயெனச் சொல்லியென்றார். துவாதசியெனப் போதிப்பாரை மறக்கச் சோதியாகிய பிரமமென்றார். மாலைமாலையால் ஒளிதுன்றியதுபோற் றேற்றினுஞ் சூரிய னுக் கியல்பன்றதல்போன்று பருவத்தாலான்மா வொளிதுன்றியதுபோற் றேற்றினு மதற்கியல்பன்றென்க. இங்கே போதமெனல் சற்பனுவறிவை,

நேய ஞானஞா துருவெனு மிவைபல நிற்கு
மாயின் வேறது முத்தியன் றதுசக மாமென்
றேயு மாறிது வதுவெனுஞ் சுட்டிலா வியல்பை
மாயை மாறிய தேசிபா லருளினன் வள்ளல்.

(ஒ-ர்.) ஞேய, ஞான, ஞாதுருவென்கின்ற திரிபுடிகள் [illegible] கலந்ததாயின் ஐக்கியமுத்தியன்று; அம்முத்தி திரிபுடியாதி [illegible] சமுத்திரமென்று பொருந்தினவளைக் கூடஸ்தபிரமமென்றும் கட்ட [illegible] இயல்பை, என்றும் நந்ததம்முகத [illegible] [illegible] கடந்த மாதேவியிடத்தில் அவ்வடன் அனுக்கிரகித்தான். [illegible] [illegible] திரிபுடியல்லாத காட்சிப்பொருள் [illegible] காட்டுக்கென்க. வேறறுமுத்தியென்றதனுக், [illegible] [illegible] விடத்தாதலின், இதுவைதமெனுஞ் சட்டை [illegible] கூடஸ்தபிர மென்றுங் கொண்டாம். [illegible] [illegible] அறிவுடான [illegible] கடந்த நிலையை, சயமாறெனல், தர்க்கசித்தமா [illegible] [illegible] சொரிலை.

இரண்டாவதின்மறுப்பு:— உனக்கு [illegible] வேதாந்திக்கு [illegible] ஆகையால் அநுபூதிகூடாதென்று கூறியதும் மருவிர்தையாயிருக்கின்றது! அநுபூதியென்பது சண்டித்திரிபுடியற்றநிலையை, அதாவது [illegible] [illegible] இந்நிலையைதான் அநுபூதிமான்கள் அப்பிரதிபந்த அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரமென்று கூறுப.

அவ்வநுபூதியில் வேதாந்திக்கு ஆன்மாவில்லையென்று சிவஞான சித்தியார் கூறுவது "மாண்டூக்கிய உபநிஷத்தில், இந்த எல்லாவுலகும் [illegible] பிரமந்தான். இந்தப் பிராணவும் ஆத்மாவாகிய பிரமந்தான். இந்த ஆத்மாவானது நான்குபாதங்‡ களையுடையது" என்று கூறும் பிரமமாகிய ஆத்மாவையா? அல்லது இருவினைவயத்தாற் பிறந்துழலும், சிவனுகிய ஆத்மாவையா? இவ்விரண்டில் எது? பிரமமாகிய ஆன்மாவில்லையென்பது [illegible]. வேதாந்திக்கு அநுபூதிநிலையில் சர்வதுவைத மும்பாதமாய் ஆத்மாவே அதாவது பிரமமே மிஞ்சுகின்றதென்பது வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமாதலாலென்க. ஆன்மாவென்பது சீவான்மாவையுங் குறித்தலால், சிவஞானசித்தி வேதாந்திக்கு அநுபூதிகூடாது. ஆன்மா இல்லாமையாலென்றது சீவான்மா இல்லாமையாலெனின், சீவான்மாவுள்ளவிடத்தில்

---

‡ சர்வசார உபநிஷத்து:—பிரஹ்மம், சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம். சத்தியம் = அவிநாசி. அவிநாசியாவது தேசகாலவஸ்து [illegible] தங்கள் நசிக்குமிடத்து எது நசிக்கிறதில்லையோ அஃதவிநாசி. ஞானமாவது = உற்பத்திநாசமில்லாத இடையீடின்றிய சைதன்னியம் ஞானமெனப்படும். அநந்தமாவது = கடம், ஆபரணம், படங்களில், மண், சுவர்ண, நூலினைப் போல அவ்வியத்தாதி சிருஷ்டிப் பிரபஞ்சங்களில் பூர்ணவியாபகமான சைதன்னியம் அநந்தமெனப்படுகின்றது. ஆநந்தமாவது சுகசைதன்னியசொரூபமும் அபரிமித ஆநந்தசமுத்திரமுமான அவசிஷ்டசுகஸ்வரூபம் ஆநந்தமெனப்படுகின்றது.

ஞானேந்திரியங்கள் அவசியமிருக்குமாகவினாலும், இதுவே திரிபுடியாகவினாலும், திரிபுடியுள்ளவிடத்தில் துக்கமே நிகழுகின்றதினாலும், துக்கநீக்கம் திரிபுடி நீக்கத்திலாகவினாலும் அத்தகைய நிலையில் சிவான்மா இருக்கவேண்டுமென்பது சிவபூசைகாலத்தில் நாஸ்திகபுத்தி யிருக்கவேண்டுமென்பது போலாம். மேலும் துக்கசொரூபனாகிய சீவன், தனதெதார்த்த சொரூபத்தில் பாத *சமானாதிகரண மடைவதற்குமுன்னர் அநுபூதியுண்டாமென்பது ஆமைமயிர்போலாம். இன்னும் சிவனுக்கங்ஙிலை பேதமிலையாகவின் ஆண்டு அநுபூதியுண்டெனல் அசங்கதமாமென்றறிக.

உண்மையானபிரமத்தில் இன்மையான சகசிவபாசந் தோற்றமாயின், அந்தப்பிராந்தி யாருக்குவருமென்ற வினாவிற்கு விடை :—

"பொய்ப்பொருள் கற்பிதமாயிற் றவிகாரியாகப் பொருந்துமுயி ரிடத்தெனின்முன் பிராந்தியார்க் கென்னி, லொப்பில்சதி பதிரதிமாலுருவச் சொற் பனர்த்தா ரெருமுனிவன் பாலுதிப்பி லதனாலங் கவனுக், கெப்பமுது மின்னதுபோற் சான்றாமான் மாவி லிலந்ததனை வுருவமாம் பருதியினுன் மருளு, மெய்ப்பரிய ஞாதிருவும் பிராந்திஞானமும்பொய் விடயங்ளுயமும் வரிறு மவற்கிடையூ றிலையே."

(இ-ரை.) பிருதிவிமுத லாகதத்துவ மிறுவாக்கிடந்த பொய்ப்பொருளாகியதத்துவங்க ளென்றும் நிர்விகாரியாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆன்மாவிடத்தெங்ஙனங் கற்பிதமாக வுதித்ததெனின், முற்கூறிய பிராந்தியானது யாருக்கெனவினாவரும். அங்ஙனம்வரின் நிகரில்லாத கற்புடைத்

* சமானாதிகரணம்=வெவ்வேறு அர்த்தங்களுடன்கூடிய இரண்டுபதங்கள் ஒரேவேற்றுமைப்பலத்தால் ஒரேபொருளைக் குறிப்பித்தல் சமானாதிகரணமாம். அதுவும் முக்கிய சமானாதிகரணமென்றும், பாத சமானாதிகரணமென்றும் இருவகைப்படும். எந்தவஸ்துவிற்கு எந்தவஸ்துவுடன் சங்கம் எப்போதும் அபேதமாயிருக்கிறதோ, அந்தவஸ்துவிற்கு அதனுடன்சங்கம் முக்கிய சமானாதிகரணமெனப்படும். இதற்குதாரணம்: கடாகாசத்திற்கு மகாகாசத்துடன் சங்கம் எப்போதும் அபேதமாயிருத்தலின் முக்கிய சமானாதிகரணமாம். எந்தவஸ்து பாதிக்கப் (பொய்யென்று நிச்சயிக்க) பட்டு எதனுடன்சங்கம் அபேதப்படுகிறதோ, அந்தவஸ்துவிற்கு அதனுடன்சங்கம் பாத சமானாதிகரணமெனப்படும். இதற்குதாரணம்: பிரதிபிம்பமுகமும், யதார்த்தமுகமும், அல்லது ஆரோபமான அரவும் அதிஷ்டானமான கயிறுமாம். பிரதிபிம்பமுகமும் அரவும்பாதிக்கப்பட அவற்றினுக்கும், பிம்பமுகமும் கயிறுமாகிய இவற்றினுக்கும் பாத சமானாதிகரணமாம். இவ்வுவமைகளுக்கிணங்க முக்கிய சமானாதிகரணத்துக்குக் கடாந்தபிரமத்தையும், பாத சமானாதிகரணத்துக்குச் சிவபிரமத்தையும் அறிவுடையோர்க ளமைத்துக் கொள்வார்கள்.

நிலையும் நிலையனுங் கூடியனுபவிக்கும் ரதிகாங்கிசையென்று முருகமாக வோர் சொப்பனமானது ஓர் யோகீசுவரனிடத்தி லுதித்தமாயின், அந்தச் சொப்பனத்தால் அங்ஙனமாக நின்றுள்ள வர்தயோகீசுவரனுக்கு யாதோர் கலக்கமு மில்லாதமையுமாறுபோன்று, என்றுஞ்சாட்சியாய் நின்றுள்ள ஆன்மாவினிடத்தில் விளங்காநின்ற குணரூபமாக நின்றுள்ள மூலப்பிரகிருதியினுள் மருளத்தக்க மெய்யையிழந்த ஞாதாவும், பிராந்திஞானமும், மித்தியா விஷயமான ஞேயமுந் தானேவரும். வரினும், அந்த ஆன்மாவாகிற புருஷனுக்குக் கலக்கமில்லை. எ-று.

(க-து.) யோகீசுவரனுக்குத் தன்பாலெழுந்த மோகசொப்பனத்தாற் சற்றுங்கலக்கமில்லாத வாறுபோன்று ஐபர்திரிபின்றி விளங்கும் ஆன்மாவுக்குத்தன்பாலெழுந்த பிராந்தித்திரிபுடியாற் சற்றுங்கலக்கமில்லை என்பது.

சகசநிஷ்டையையுடைய யோகிக்கு இச்சாக்கிரத்திற் பிராரத்தவசமாய் எவ்வித அனுபவம்வந்தாலும், அவற்றைத்தனது பிரமாகந்தமாய் அனுபவித்தலின் இவ்வுவமானங் கூறியதென்க. உயிர் அவிகாரியென்றதனுற் கூடஸ்தனும். ஆகவே, அதுவே பிரமமென்பதாயிற்று. முனிவன்போல ஆத்மா, கனவைப்போலச் சங்கற்பம், சதிகேளிமயக்கம்போலத் திரிபுடிகள்.

தானேதிருக்குந் திரிசியமுமாயின் திரிபுடிவாக் கணக்கெனவென்ற வினாவிற் குத்தாங்கூறல்.

வெண்பா.

அறிவா னறித லறிவனவிம் மூன்றும்
அறிவான் மறைபி லறிவான்—மறைபாக்காற்
காணு விரண்டுமெனிற் காணுவா றெங்ஙனென
மாணு வஃதுரைப்ப மற்று.

(எ-து.) காண்பான் வெளிப்படாவிடத்துக் காணப்படுவனவாகிய திரிசியமே ஞாதுரு ஞான ஞேயமென மூன்றாக விகற்பித்துக்காட்டும். காண்பான் வெளிப்பட்டவிடத்துத் திரிசியமில்லாமையால், ஏனைய ஞாதுரு ஞான ஞேயமாகிய இரண்டும் இன்னதிசையெனக் காணமற்போகுமென்று ஆசிரியர்கூற, அங்ஙனங்கூறில் அவை காணமற்போனவிதம் எவ்வாறென்று மாணக்கன்வினவ, அதற்காசிரியர் மாணக்கனே! அதனையாம் விளக்கக் கூறுதுங்கேளுதி:—

ஞாதுரு ஞான ஞேயமென்பவற்றுள் ஞாதுருவையன்றி ஞானமும், ஞானத்தையன்றி ஞேயமும் இல்லாமையானும், ஞாதுருவின் புடைபெயர்ச்சியே ஞானமாதலினாலும், ஞானமாவது தொழிற்பெயரென்பது தோன்றக்

காட்சியென்பதிருஞ் இதனையறியாது ஞாதுருவைப்போல் இதனையு பொருளாகக்கொள்வாரை மறுத்தற்கு அறிதலென்றும், ஞானகதப் பிரத்தியட்சம் விடயகதப் பிரத்தியட்சமென்றும் இரண்டனுள், விடயகதப்பிரத்தியட்சத்தில் அவ்விடயம் அசேதனமாயுஞ் சடமாயுமிருத்தல்பற்றிக் காண்பான் காட்சி வேறின்மையாற் அநுமானித்தல் மாத்திரமேயன்றிப் பிரத்தியட்சமாய் அநுபவித்தற் விடயத்தையாதலால் அறிவான் அறிதல் அறிவன இம்மூன்று மறியான் மறைபுயிலென்றும், ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்தில் விளங்கும் அறிவானில், அறிபொருளும் அதுபற்றிக்காணும் அறிதலும் இல்லையையால், அறிவான் மறையாக்காற் காணு இரண்டுமென்றுங் கூறினார்.

மேல்கவிக்குத்திருட்டாந்தங்கூறல்.

சித்திரகாட் டத்தாற் செயலொழிவுசெய் வான்காணுஞ்
சித்திரிக னோட்டத்தாற் செய்கையொடு—சித்திரமும்
இல்லா தனபோல மீங்கிவற்று ளொதுண்மை
இல்லாத தெதிங் கிசை.

(இ-து) சுவர்ப்பட்டத்தில் வரைந்திருக்குஞ் சித்திரத்தை காடு காட்டுந் தம் அதனைவரைதலும் வரைதற்கர்த்தாவுங் காணுவிடினும் அனுமானத்தா லுள்ளனவாகக் காணப்படுவர். சித்திரிகனுகிய வரைதற்கர்த்தானைக் காடு காட்டத்தால் வரைதலாகிய செய்கையும் வரையப்பட்டனவாகிய சித்திரமும் அவனையன்றி யில்லாமைபோற் காணப்படுவனவாம். இதனையறிந்து நீர் கேட்கிய திருக்குறிசிய மென்பவற்றி லுள்ளதியாது? இல்லாதியாது? அதனையிந்தச் சிந்தித்துச் சொல்லுதி. எ-று.

சித்திரம் அசேதனமுஞ் சடமுமாதலிற் செய்கையுஞ் செய்வானுமென் றறியமையாததுபற்றி அநுமானத்தாற் காணுமென்றார். இதனால் அநுமானித்தவாறு காணாமை பொய்யெனவும், காண்டல் மெய்யெனவுங்கருதி, அவனையறிய விழைவியதென்பது தோன்றக்கிடந்தது.

சித்தமுமிங்ஙன முபயவேண்டுமென்னீர். முடிவின்றோவென்ற மாணுக்கனைநோக்கிக் காலவரையறை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.

எத்தனை நாண்ஞாதாவு ஞானமு மிருக்குமென்னை
யத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா
சித்தமும் வெளிபோற் பற்று நீங்கியதாத் திரமாய்ச் சிவன்
முத்தனா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்ப ரென்றும்.

(இ-ள்.) எத்தனைநாண் ஞாதாவு ஞானமுமிருக்குமென்னை. எ-து. மெய்யுணர்வாலங் காண்பானுங்காட்சியு மென்னுமிட் டகாலமில்லை யென்பை போ—அத்தனைநாளும் வேண்டுமப்பாலோர் செயலும்வேண்டாம். எ-து.

அஃதாகாலமு மிவ்விடைவிடா முயற்சி வேண்டுமென்றே யன்றித் திரிபுடியி லப்பாலோர் முயற்சியும் வேண்டுவதின்று. இத்தகைய மேலோர் பற்றற ஞேய மாத்திரமாய்ச் சீவன்முத்தரானவர், எ-று. எப்போதுந் தன்னைவேறாக பற்றினுந் தாமொன்றையும்பற்றாத பூதாகாயம்போலச் சகலகர்மங்களுந் தன்னைப்பற்றினுந் தாமொன்றையும்பற்றாத சிதாகாயமாத்திரமாகச் சங்கற் பங்கடந்த சீவன்முத்தர்கள் விதேகமுத்திபெற் றிருப்பரென்றும், எ-று. விதேகமுத்திபெற்றுக் காலவரையறையின்றித் தானேதானாக விளங்கியிருப்பர் எ-று.

விடயம்பயனாகப்பெறின் ஞாதுரு ஞானம்வேண்டும், அறிவு தன்னைத் தானே பயனாகப்பெறின், ஞாதுரு ஞானம் யாதுக்கு? எனவே, தானே ஞாதுரு ஞான ஞேயமெனப்பெற்றாம். விடயந்தனது கற்பிதமாதலின், திரிபுடிவேண்டும். ஞானந் தனதிட்டானமாதலின் திரிபுடிவேண்டா தின்று. திரிபுடியைத்தனது விருத்திஞானத்தைக் கொடுத்துக்காணில், அனைத்துஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கும். அங்ஙனங்காணுமிடத் திரிபுடையாய் நிற்கும். இதனைத் தினவனுபவத்திற் காணலாம். பாவனையோ நம்பிக்கையன்று. பிரத்தியட்சம். நீ முன்னர்க் கற்பிதமாயவிடத்துத் திரிபுடியுங் கற்பிதமாயிற்று. நீயிப்போது சொப்பிரகாசமாகப்பெறின் திரிபுடியுஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கும். அங்ஙனமாயதும் நினது முயற்சி காரணமாகவன்றோ? இங்ஙனமாவதும் நினது முயற்சி காரணமாகவெனக் கூறவேண்டுமோ? அப்போது விடயமானதுபோல, இப்போது சின்மய மாகவே யென்பதுறுதியாதலால், சின்மாத்திர மயமாகச் சின்னுட்பநின் திரிபுடியுமங்ஙனமாம். ஆதலின் அப்பாலோர் செயலும் வேண்டாமென் றார். பகிர்முகத்தில் ஞேயம் வியத்தையும், அந்தர்முகத்தில் ஞேயம் ஞானத் தையுங் குறிக்கின்றது. ஆதலிற் சிதாகாயமென்றாம்.

(க-து.) பொன்னைப் பற்பலபணிபேதங்க ளாக்கற்குப் பன்னூல் வேண்டும். அவையனைத்தையும் பொன்னாயுருக்கற்கு ஓரிடமாகிற சின் னூல்வேண்டும். அதுபோலத் தன்னைக் கற்பிதமாகிய சகசீவபரமாக்கற்குப் பன்னூல்வேண்டும். அவற்றைத் தானாக்கற்குத் தவமுடிந்தோனுக்குச் சின் னூலவேண்டும். ஆதலினீ பழகுகவென்பது. இங்ஙனமாய முயற்சிவிடா தோரே சீவன்முத்தராகிப் பின்னர் விதேகமுத்தரானார். இதனையுமுணர்தி யென்பார். ஞேயமாத்திரமாய்ச் சீவன்முத்தரானவர் விதேகமுத்தி பெற் றிருப்பரென்றார். இதுகாறுமுரைத்த துபதேசமார்க்கமென வுணர்க.

பிரமகீதை சாந்தோக்கிய உபநிடதார்த்தமுரைத்த அத்தியாயம்.

காண்பவன் றானே யாகுங் காண்பவை யென்ற யாவுங்
காண்பவன் றன்னில் வேறொன் றின்மையிற் றனியே காணுங்

பூரணப் பிரான் றன்றி நின்ற பூரண மதுநீ யென்ற
மாண்டவார்த் தைக்கு முள்ள பொருளிது மற்றொன் றில்லை.

நீயென் கின்ற வார்த்தைக்கும் பொருளா யென்று நிற்பதுவே
நானென் கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நின்று நாடுவது
நானென் கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நாடி நிற்பதுவே
நீயென் கின்ற வாசகத்தி னிற்கும் பொருளு நிலைபெறவே.

நானே முழுது மென்னமொழிப நாடிற் சிறிதும் வேறில்லை
யான பொருளை யருமறைதா னறையும் படியா னதனாலும்
யானு மிசைத்த படியாலு மிதுவே யிடமா முளபொருடா
னான மின்றி நான்முகனு முரைத்த துங்கட் குண்மையிதே.

தன்னிலே பார்க்கப் பட்ட கனவினி லுலக மெல்லாந்
தன்னுணர் வாக தாகத் தனிலவை யடங்கு மாபோற்
றன்னிலே தோன்று மெல்லாப் பொருள்களுந் தானே யானுந்
தன்னிலே தன்னிற் றானே யாமதே தனில்லவே றின்றே.

தாயுமானவர் ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்.

தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத் தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட் டாங்கே, போனாலுங் கற்பூர தீபம் போல போயொளிப் பதல்லாது புலம்பே நின்று, ஞானாகா ரத்தினொடு ஞேயமற்று ஞாதுருவு நழுவாம னழுவி நிற்கு, மானாலு மிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வா ரதுவானா லதுவரவ ரதுவே சொல்லும்

ஆரண மார்க்கத் தாகம வாசி யற்புத மாய்நடந் தருளுங் [கண்ணோ
காரண முணர்த்துங் கையுநின் மெய்யு கண்கண்முன் றுடையவென்
பூரண வறிவிற் கண்டிவ மதனாற் போற்றியிப் புத்திபோ டிருந்து
தாரணி யுன்ன மட்டுமே வணங்கத் தமியனேன் வேண்டிடத் தகுமே.

தத்துவஞானதீபிகை.

மலர்புரையு நயனமுனது சிவனெனு மூன்றும் மருளிலவா மசைவறநின் றிடுமொழி னந்த, நலமருவு நிலைதானே பதிநிலையா மவைதாம் நசைபொருசெற் றசையிலது பசுநிலையாம் விடயத், தலைதரவுற் றிடுவதுவே பாசநிலை யாகும் ஆதலினா லரியனுவிக் கிநிலைதே ரறிஞர், சலமுறவே யெப்பொழுது முதனிலைவிட் டயர்வாய்ச் சற்றேனு மிடைகடையா நிலைகளில்வார் தழியார்.

பண்புகளாந் தத்துவங்களின்மயமாய நந்தி பரம்பொருளா கிய பரமவஸ்துவின் மெய்ம்மை என்றுமுத்தி யாண்டும் பகுதியா மக்க இயல்பினார்க்கு மருளுடையான் நீங்கியவராய், என்று மொரு பொருளினையே நினைந்தார்க்குப் பயமும் [illegible] பக்தி யில்லா [illegible] மலங்கள் [illegible] தந்தியென்றனையோர் தத்துவங்கள் அருளில் [illegible] வல்லவர் [illegible].

ஞானநூலாகிய இருபொருளும் மெய்யுணர்வு [illegible] குறிக்கோளே பரகதியாம் பக்த. ஞாதுருவாம் இருவேறுபட்ட [illegible] ல்லாம் ஞேயமும் [illegible] ஞானமே, அது வே [illegible] பரம்பொருளும் [illegible] பிரிவுணர்த்தலும், பாதங்கள்போல [illegible] மொழிகள் [illegible] றைப் பாற்கடலில் வீழ்ந்தழியார் பக்குவத்தர் கண்டே.

அப்பொருள் தன்மையோர் [illegible] உணரா [illegible] யே சகலமாம் மலங்களினின்றும், [illegible] கொண்டு வெறுக்கத் தெரிந்தவே புகுந்தவாம் கூறுபவப் பொருள்கள், செறிவுமொருபாசமாம் பொருளினைத் துணர்ந்து சிவத்தைப் பொன்றுமவர் சிவத்தையிட் டேக, உறுதியுடைய பொருளை மதித்தவற்றி [illegible] உழல்பவர்மற் றையவெனத் [illegible] னர்வாய் மன்றே.

வையகத்தே யுள்ள பொருள்களெல்லாந் தெள்ளும் [illegible] மாயையில் மருவுமனைத் தினையும், [illegible] ந்தை தானே ஆணவத்தி னில்லையவதா மற்றதில் ஞானம், அப்ப சிவ ஞானத்தாற் சோதிமய மான சுகசொரூபக் கட்டபடிதன் முத்தி நிலை மற்றை, தையுமிருநிலைகள் பெத்த நிலையெனவே கூறி [illegible] பேற் கருணைமொரு சாதனருள் வாழி.

ஜீவன்முத்திக்குச் சொரூபமென்ன? அதற்குப் பிரமாணமென்ன? ஜீவன்முத்தி எந்தச்சாதனத்தால் சித்திக்கும்? ஜீவன்முத்தி சித்தித்ததினால் பிரயோசனம் யாது? என்னும் வினாக்களுக்கு விடைகள் வருமாறு :—

1—கருத்திருத்துவ போக்திருத்துவ சுகதுக்காதிரூபமான சித்ததருமத்துக்கரூபமானபடியினாலே பந்தமென்று சொல்லப்படும், ஜீவித்திருக்கிற புருஷனுக்குச் சித்ததருமமான அந்தக்கருத்திருத்வாதிபந்தம் நீங்குகிறதே ஜீவன் முத்திக்குச் சொரூபம்.

2—கடவல்லி, பிருகதாரண்ணியம், தாபநீயம் முதலான சுருதிகள் ஜீவன் முக்திக்குப் பிரமாணம், ஸ்மிருதிகளும் பிரமாணம். ஸ்மிருதிகளில் ஜீவன்முக்தன், திடப்பிரக்ஞன், பகவத்பக்தன், குணாதீதன், பிராமணன், அதிவர்ணாச்சிரமியென்று இதுமுதலான நாமங்களாலே ஜீவன்முக்தி யுண்டென்று சொல்லப்படுகின்றது. வாசிட்டத்தில் ஸ்ரீராமா! லௌகிக வைதிகமான சகல கருமத்தையும் விட்டுப்போட்டு ஆத்மவிசாரத்தையே சதா பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற புருஷர்களுக்கு முந்தி ஜீவன்முத்தியுண்டாய்ப் பின்பு விதேகமுத்தி யுண்டாகும். தேகேந்திரியாதி யிருக்கிறது மில்லாதது மே பேதம். அநுபவகாலத்தில் தோய்தப்பிரதிதியில்லாதது இரண்டிற்குஞ் சரியென்று வசிட்டர் கூறினார்.

3—ஜீவன்முத்திக்குச்சாதனம்: தத்துவஞானம், வாசனாட்சயம், மனோநாசமூன்றுமாம். இம்மூன்றுஞ் சமமாக அப்பியாசிக்கப்பட்டதேயானால், ஜீவன்முத்தியாகிய பலத்தைக்கொடுக்கும். தனித்தனி யெவ்வளவுகாலம் அப்பியாசித்தாலும் பலத்தைக் கொடுக்கமாட்டா. ஏனெனில், பஞ்சாக்ஷராதி மந்திரங்களில் முதலாவான் ஓரக்ஷரம் மறுநாள் ஓரக்ஷரம் அதற்குமறுநாள் ஓரக்ஷரமாக எவ்வளவுகாலஞ் செபித்தாலும், அவைகளெப்படி சாஸ்திரத்திற் சொன்னபடி பலத்தைக்கொடாவோ; லோகத்தில் கறிபருப்பு, அன்னமுதலானவைகளில் ஒவ்வொன்று கிடைத்ததுகொண்டு எப்படித் திருப்திக்கேதுவான போசனஞ் சித்திக்கமாட்டாதோ அதுபோல வெகுகாலஞ் சமமாக வப்பியாசியாத தத்துவஞானிகளுஞ் சித்தியைக் கொடுக்கமாட்டா.

இந்தமூன்றுக்குள்ளே யிரண்டிரண்டாகச் சேர்ந்து மூன்று துவந்துவமுண்டு. அவைகளாவன :— மனோநாசமின்றேல் வாசனாட்சயமின்று; வாசனாட்சயமின்றேல் மனோநாசமின்று; தத்துவஞானமின்றேல் மனோநாசமின்று; மனோநாசமின்றேல் தத்துவஞானமின்று; வாசனாட்சயமின்றேல் தத்துவஞானமின்று; தத்துவஞானமின்றேல் வாசனாட்சயமின்று என்றும் வாசிட்டத்தில் உபசாந்திப் பிரகரணத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது.

இனி யுத்திசொல்லுகிறோம்: தீபச்சுவாலையின் பரம்பரைபோலே விருத்திகளுடைய பரம்பரைரூபமாகப் பரிணாமத்தையடைகிறதே மனது. இந்த மனமானது அது இது அப்படி இப்படி அதுகூடும் இதுகூடாது அதுகல்லது இதுபோல்லாது அதைப்பண்ணவேண்டும் இதைவிடவேண்டுமென்று இவைமுதலானதை மனனம் பண்ணுகிறபடியினாலே மனதென்று பெயர். இந்த மனத்தினாசமேதெனில்? விருத்திரூப பரிணாமத்தை விட்டுப்போட்டு நிரோதாகாரமாகப் பரிணமிக்கிறதே மனோநாசம்.

இந்தப்படி பதஞ்சலிபகவான் யோகசாஸ்திரத்திற் சூத்திரம்பண்ணியிருக்கின்றார். அதாவது: வாசனையாவதேதென்றால் முன்பின்னென்றையுமாலோசியாமற் சீக்கிரத்தி லுண்டாகாநின்ற குரோதாதிவிருத்திக்கேதுவான

சித்தத்திலுடைய முன்னை அகந்தையாகிய சம்ஸ்காரமானது வாசனையென்று சொல்லப்படும். இது அநுபோகாட்சி ஸ்ருதயத்திலே வசிக்கிறபடியால் இதற்கு வாசனையென்று பெயர்.

இதனுடைய க்ஷயமாவதேதெனில்: விவேக மெல்லியமாயிருக்கிற சாந்தியாதிவாசனை யிடமாகும்போது பாகியவிஷயத்திலே குரோதாதி விர்த்தி யுண்டாகாமலிருக்கிறதே வாசனாக்ஷயம்.

இப்படியாகவல்லாமையில் விர்த்திகளுடைய ஆதாரமாகிய மனோநாச மில்லாவிட்டால் விர்த்திகளுண்டாகும்போது ஒருக்கால் பாகிய விஷயத்தாற் குரோதாதி யுண்டாகுமானதால் வாசனாக்ஷயமில்லை. அப்படி வாசனாக்ஷய மில்லாதபோது விர்த்திகள் மென்மேலுண்டாமானதால மனோநாசமில்லை. இப்படி மனோநாசவாசனாக்ஷயத் துவந்துவத்தில் யுத்திசொல்லப்பட்டது.

தோன்றுகின்ற ரூபாதியான சகலஜகத்தும் பரமார்த்தமாகப் பிரத்தியகபின்ன பரப்பிரமசொரூப மிந்தச்சகத்து வேறாகத்தோன்றினபோதிலும், மாயாமயமானதால் எதார்த்தமாக இல்லையில்லையென்கிற நிச்சயமே தத்துவஞானம். இது எதார்த்தத்துவத்தை யறிகிறபடியினாலே தத்துவஞானமென்றுபெயர்.

இந்த ஞானமெப்போது சித்திக்குமென்றால்: தோன்றுகின்ற நாமரூபப் பிரபஞ்சமெல்லாம் எப்போது சச்சிதானந்த சொரூபமாகத் தோன்றுகிறதோ அப்போதுசித்திக்கும். இந்தத் தத்துவஞான மில்லாதபோது ரூபாதிவிஷயங்கள் சத்தியமென்கிற பிரமை யிடமாயிருக்கும். ஆனதால், அந்த ரூபாதி கோசரவிர்த்திகள் விறகுபோடப்போட அக்கினிச்சுவாலை சமியாததுபோல சமிக்கமாட்டா. ஆனதால், தத்துவஞான மில்லாவிட்டால் மனோநாசமில்லை. அப்படியே மனோநாசமில்லாதபோது விர்த்திகளினாலே ரூபாதிவிஷயங்கள் கிரகிக்கப்படுமானதால், பிரமத்தைத்தவிர வேறொன்று மில்லை. பிரமமேயிருக்கிறதென்கின்ற தத்துவஞான முண்டாகமாட்டாது. இப்படித் தத்துவஞானம் மனோநாசத்துவந்துவத்தில் யுத்திசொல்லப்பட்டது.

குரோதாதிவாசனைகள் சமியாதபோது சாந்தியாதிவாசனை இல்லாதபடியினாலே தத்துவஞான முண்டாகமாட்டாது. அப்படியே பரமாத்துவைதமான பிரமசொரூபமேயெல்லாம், அப்பிரமமே நாமென்கிற தத்துவஞான மில்லாவிட்டாற் குரோதாதிவாசனைக்கு நிமித்தமான பாகியவிஷயஞ் சத்தியமென்கிற பிரமை போகாததினாலே வாசனாக்ஷயமில்லையென்கிறதே நிச்சயம். வாசனாக்ஷயம் தத்துவஞானமென்கிற துவந்துவத்தில் யுத்திசொல்லப்பட்டது. இப்படி வியதிரேகமுகமாக அந்நியோந்நிய காரணத்துவமும் யுத்தியுஞ்சொல்லப்பட்டன.

இனி அன்றாகையமுகமாக இந்தமூன்று துவந்துவங்களுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று காரணத்துவமுண்டென்கிறதில் யுக்திசொல்லுகிறோம்:—அஃதெதென்றால், மனோநாசம்வந்தால் வாசனையைக் கிளப்பிவிடுகிறதில் நிமித்தமான பாகியமில்லாமற் போனதினாலே வாசனாக்ஷயித்துப்போம். அப்படி வாசனாக்ஷயித்தால் எதுவில்லாததினாற் குரோதாதிவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது. ஆனதால் மனதுநாசிக்கும். இது மனோநாச வாசனாக்ஷயத் துவந்துவம்.

அகண்டாகாரவிர்த்தி யொன்றினாலே பிரத்தியகபின்ன பிரமசொரூபத்தை அறியவேண்டுமென்று சுருதியிற் சொல்லியிருக்கிறபடியினாலே பிரமாகாரவிர்த்தி யொன்றைத்தவிர மற்றசகல மனோவிர்த்தியின் நாசம்வந்தால் தத்துவஞானமுண்டாகும். அப்படியே தத்துவஞானம் வந்தால், மித்தியாரூபமான சகத்திற் சசிருங்கத்தைப்போல விர்த்தியுண்டாகாதபடியினாலும், ஆத்மசொரூபம் அறிந்திருக்கிறபடியால் மறுபடி விர்த்திக் குபயோகமில்லாதபடியினாலும் விறகில்லாத அக்கினிபோல மனது நசித்துப்போம். இது மனோநாச தத்துவஞானத் துவந்துவம்.

சத்துரு, மித்துரு, பந்துவிடத்திலும், தன்னுடைய தேகத்திலும், பின்னும் உத்தம, மத்திம, அதமங்களாயிருக்கிற உபாதிகளிலுஞ் சமமாயிருக்கிற ஆத்மா ஒருவனே; அவனே நானென்று திடாபரோக்ஷ ஞானமுள்ளவனுக்குத் தன்னுடைய சரீர அவயவத்தைப்போலப் பிறனுடைய சரீரத்திலும் என் கோபம்வரும் வரமாட்டாதென்று வார்த்திகாசாரியால் சொல்லியிருக்கிறபடியினாலே தத்துவஞானம்வந்தால் வாசனாக்ஷயிக்கும். அப்படியே குரோதாதி வாசனாக்ஷயரூபமான சாந்தியாதிவந்தால் தத்துவஞானமுண்டாகும். இது வாசனாக்ஷய தத்துவஞானத் துவந்துவம்.

இதனைவசிட்டர் சங்கிரகித்துச் சொல்லியதாவது:—வாரீர் ராமா! தத்துவஞானத்துக்குச் சிரவணாதி சாதனம். வாசனாக்ஷயத்துக்குப் பிரதிகூல வாசனைப்பழக்கம் சாதனம். மனோநாசத்திற்குத் தியானஞ் சாதனம். ஆனபடியால் இத்தன்மைத்தென்று பிரித்தறிந்துகொண்டு சகல போகத்தாசையையுந் தூரத்தில் விட்டுப்போட்டு, எவ்வருத்தப்பட்டாகிலும் எந்த உபாயத்தினாலாகிலும் இந்தமூன்றையுஞ் சம்பாதித்துப் போடுவோமென்கிற உற்சாகமாகிய முயற்சியை நடுவிலே விட்டுவிடாமல் திடமாகப் பலன்கிடைக்கும்வரைக்கும் பண்ணுவதே தத்துவஞானாதிமூன்றுங் கிடைக்கிறதற்குச் சாதனம்.

4—ஞானரக்ஷை, தவம், விஷமவாதமில்லாமை, துக்கநாசம், சுகாவிர்ப்பாவம் என்னும் ஐந்தும் ஜீவன்முத்திக்குப் பிரயோசனம்.

ஞானோதயத்திற் சங்காமிருக்கப் பிராரத்துவம் எங்ஙனம் நசிவதென்ற வினாவிற்கு இருவகைப்பிரமாணமால் விடைபகர்கின்றது:—

இடையில்வந்த பிராந்திபொழிந்த அக்கணமே கிளிஞ்சிற் காரணமாக
சுட்டிய வெள்ளிப்பிராந்தி யெங்ஙனம் காணுமொழியுமோ, அதுபோல விசார
ஞானத்தினால் அஞ்ஞானங்கெட்ட அக்கணமே, இந்தவுலகமெனல் சற்றுமே
காணப்படுதலில்லை; இவ்வாறிருக்க எங்ஙனம் பிராரத்துவமேயாக நுகர்தற்
கிலையுமெனக்கேட்கில், மதுது பிராந்திகாரணமாகக் கிளிஞ்சலிற் சூரிய
வெள்ளியானது நிருபாதிகப் பிரமையெனப்படுவதாம். அதனால் இங்ஙன
மாய குணக்காரணமாக விசாரித்துணர்ந்த அக்கணமே வெள்ளியென்கின்ற
பிராந்திவடிவ மொழிந்துவிடும். அங்ஙனமாகாது பந்தமுறாநிலைபெற்ற இச்சக
த்து சோபாதிகப்பிரமை யெனப்படும். அக்காரணத்தால் இது முன்னர்க்
கூறிய நிருபாதிகம் போல்வதன்றாம். அஃதெங்ஙனமெனின், ஓர் தடாகத்தி
னுயர்ந்த கரையிலிருப்போன் தடாகஜலத்தில் றன்றலைகீழதாக இருக்கக்காண்
பது பொய்யெனவே, தான்கொண்ட தெளிந்த சித்தத்தோடிருப்பினும் நீரி
லதோமுகமாகக்காணும் தன்னுருவத்தை நீங்காதுதோன்றுத லெங்ஙனமோ
அதுபோல, மூலவகங்காரங் காரணமாக உதயமடுத்துவருகின்ற சிவபாவ
முதலியனவைகளை முழுதுமித்தை, அவைதானல்ல. விலட்சணமாக நின்றறி
யுங் கூடஸ்தன்றானென்றே பையதிரிபற வுணரினும், சிவபாவ முதலியவை
கள் சம்பந்தித்த வுலகங் காணப்பட்டுக்கொண்டிருத்தலாற் சீவன்முத்தனென்
போனுக்கு அநுபவித்தற்கிசைந்த பிராரத்தாநுபவ போகத்தையேற்று விலகரி
ப்ப துடன்பாடாகும். இதனால் சகத்தில்லவேயில்லை. நிருபாதிகம்=உபாதி
யின்மை. எனவே, சகத்தோற்ற மின்மையெனவும், சோபாதிகம்=உபாதி
யிருத்தல்போலத் தோற்றுதலெனவும், தடாகச்சாயை பொய்யாயினும் நீங்
காதுநிற்றல்போல, தேகாதிப்பிரபஞ்சம் பொய்யாயினும் நீங்காதுநிற்றலின்
பிராரத்துவமகலாதென்பதுங் கருத்தாயிற்று. இரசிதப்பிராந்தி நிருபாதிகப்
பிரமையாதலின் நீங்கும். இச்சகஞ் சோபாதிகப்பிரமையாதலின் நீரின்கண்
தானதோமுகமாக இருத்தல் மித்தையெனத்தெரிந்தும், அத்தோற்ற நீங்காதது
போலச் சித்துருவமாகியதான் சகசீவபரமாய்த் தோற்றுதல் மித்தையெனத்
தெரிந்தும், அவை நீங்காமற் றோற்றலின் பிராரத்தப் புசிப்பிருத்தற் கைய
மின்றென்க. நிருபாதிகப்பிரமையாகிய சுத்திகாரசிதத் தோற்றல்மாத்திரமே
யன்றிப் பிரதிபலிப்பாமையி னிங்ஙனமாதை நீக்கிச்சோபாதிகப்பிரமை சலத்திற்
பிரதிபலித்தசாயை அச்சலமுள்ளபரியந்தந் தோற்றுதல்போல மாயாப்பிரதிபல
னஞ் சகத்தாதலினானும் அஃதுள்ளமட்டும் இஃதுந் தோற்றுவதனானும் அஃ
தும் பிராரத்தமுடிவில் நீங்குதலினானும் அப்பிராரத்தாநுபவத்தை யைய
மின்றி யங்கீகரிக்கவேண்டுமென்பது.

சீவன்முத்தர்க்குரிய சற்குணங்கள் நான்காவன:—மைத்திரி, கருணை,
முதிதம், உபேட்சையெனப்படும். அவற்றுள்: சத்துக்கள் தன்னுருவமாகி நிற்ற
லின் அவரிடத்துநீங்காத அன்பே மயித்திரியும், பவக்கடலிற் சுழல்வாரை
நோக்கி யெவரெவரோ துக்கிக்கின்றார்கள். இவர்க்கென்று இத்தீங்கொழியு

வென்று பிரக்கோசருளையும், ஈசுரார்ப்பணமாகச்செய்யும் புண்ணியமிடத்தி லவர்க்கோரகஞ் சித்தசுத்திக்கேதுவாய் அதனுகப்பலிக் குறிபால்வரும் விருப்பமேறுதிலையும். இராகத்துவேஷங்களாற் சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கு பாவிகளைத் தாழ்பென விருப்பு, வெறுப்பு இன்றி விடுதலே யுபேட்சையுமாம். இச்சான்கும் உலோகானுக்கிரக நிமித்தமாகச் சிவன்முத்தனிடத்தி னிகழு மென்பது.

சிவன்முத்தர்க்குரிய பதினொர்நிலக்கணமாவன :— வாசனுட்சயமான மனது தத்துவஞானத்திற் சோர்ந்து நிற்றலாகிய ஞானரக்கையும், அம்மனம் இந்திரியங்கட் கொருமையால் அபரோட்சஞானத்தை நாடிநிற்றலாகிய தவமும், இன்னஞ்செய்தல் மெய்த்தவமென வுலகோர் வழிபடலாகிய சம்வாதமும், இவற்றுன் மனேநாசம் இல்லையாகிய துக்கவொழிக்கமும், அதனுற் சகல பாதமும் நீக்கி நித்தியானந்த முண்டாதலாகிய சுகாவிற்பாவமுமாகிய ஐந்துமாம்.

இவையன்றியுஞ் சிவன்முத்தர்க்குரிய தசவித அடையாளங்களாவன: குரோதமின்மையும், வைராக்கியமும், பஞ்சேந்திரியங்களை யடக்குதலும், நன்னெறிக்கேயே தாற்பாலனவாகிய சமையும், தமையும், யாவர்க்கும் பிரியமாகக் காண்கையும், லோபகுணமின்மையும், உதாரத்துவமும், நிர்பயமும், அகங்காரமின்மையுமென அறிக.

தனக்குவேருன வஸ்துவொன் றின்மையினுல் குரோதமின்மையும், தன்னைத்தவிரப் பிரியவஸ் தொன்றின்மையின் நிராசையுற்றிருப்பதே வைராக்கியமும், பொறிகளை விடயங்களிற் செல்லவொட்டாமற் மெய்யுணர்விற் செலுத்துவதே ஐம்பொறியடக்கலும், அகத்திற் கற்பனையெழாமலடக்கி யதார்த்தத்திற் செலுத்துவதே சமையும், புறத்திற் றிரிபெத்தி லெழவொட்டாமல் அவற்றினுள்ள சத்தியின்கிறுத்துவதே தமையும், மகான்கள் சங்கத்திற்கூடி ரமித்தலே ஜனப்பிரயத்துவமும், தற்பிரியத்தைச் சிவர்களடைய வேண்டுமென்கின்ற அன்பிருத்தலின் அலோபமும், தனக்குள்ள வஸ்துக்களியாவையும் விரும்பினூர்பாற் கொடுத்துவிடுவதே கொடையும், சம்சார துக்கபயத்தினுற் சரணகதியடைந்தவனேக் காக்குந்தன்மையே அபயமும், தனதுநிச்சய மிதுவெனு மதித்திருத்தலுஞ் செருக்கின்மையே நிருமதமும் ஆம். சிவன்முத்தனை நல்லருபக் தெரிந்தடையுநிமித்த மவனதடையாளங்களை கூறியது:—"தெரிவரிய சிவன்முத்தனுல் சிடர்க்குமுத்தியும், பத்தர்க்கு நல்வினையும், உதாசினர்க்குப் புண்ணியமபரமும், பாவிகட்குப் பாவவிரிவு முறுமென்பது" நீவிரதா பக்குவத்தால் இவரோம்மை யிரட்சிக்கத்தக்கவரென நம்பிச் சரணகதியடைந்து இவரது அனுக்கிரகமாகிய பிரமோபதேசத்தினுற் பிரமமேதானுகைநிற்றலிற் சிடர்க்குமுத்தியும், பிரிவில்லாத அன்பினுல் இவரோடாம் அடையத்தக்க கதியை அடைவிக்கத்தக்கவரென வழிபாடுடைய பத்தர்களுக்கு ஈசுரார்ப்பணமாகச் செய்யும் நல்வினையும், அவரது சரித்திரத்தினுல் விளங்கிய பரிசுத்தாடை

யைக்கண்டு செல்வச்செருக்கினால் ஓர் லட்சியம்பண்ணாதவர்களுக்குப் புண்ணியக்ஷயமும், அவரதுவடிவை நேரேதரிசிக்கும்போது அவர் கடாக்ஷத்தக்கவிற் பாவிகட்குப் பாவவிரிவும் உண்டாமென்க. அனுக்கிரகமுடையார்க்கு தருமக்ஷயமான நிக்கிரகம் வாராமோ? காமியத்தருமத்தாலுண்டான ஐசுவரியமதையால் மகான்களை லட்சியஞ்செய்யாது அவமதிக்கநேரினும்; அதனால் புண்ணியநாசிப்புவரும்; வரின் பின் அன்புண்டாதற் கேதுவாதலின் அஃது கிருபையேயெனக்கொள்க.

பதினொன்றாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

அவ்வான்மா மலமநீங்கிச் சிவஞானத்தைப்பெறுதற்குச் சிறந்த சாதனமாயுள்ள சாதுசங்க முதலியவற்றை இச்சூத்திரம் தொகுத்துக் கூறுகின்றது.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

(இ-ள்.) செம்மலர்நோன்றாள் சேரலொட்டா வம்மலங்கழீஇ = சிவவேடம்பூண்ட அவ்வான்மா பரமசிவத்தினது சிவந்த தாமரைமலர்போன்ற வலிய திருவடிஞானத்தைப் பெறுதற்குத்தடையாயுள்ள அப்பஞ்சமலங்களையும் ஞானநீராற்கழுவி, அத்திருவடி ஞானத்தைப்பெறுதற்கு, அன்பரொடு மரீஇ = அத்திருவடி ஞானத்தைப் பெற்றிருக்கும் அடியார்களுடன் கூடியும், மாலறநேயமலிந்து = மயக்கமறமனத்தி லன்புநிறைந்தும், அவர்வேடமும் ஆலயந்தானு மரனெனத்தொழும் = அவ்வடியார்களது மெய்வேடங்களையும், சிவாலயங்களையும் பரசிவமாகவேகண்டு வணங்குதல்வேண்டும். எ-று.

(ப-ம்.) ஒப்புயர்வற்றதென்பார் — செம்மலரெனவும், பிறவிக்குக் காரணமாகிய பஞ்சமலங்களையு நீறுபடுத்தும் வலியுடையதென்பார்—நோன்

ஞானமெனவும், அத்திருவடிஞானத்திற் றலைப்படுதற்குத் தடையாயுள்ள மலங்களைக் கெடுத்தல்வேண்டுமென்பார்—சேரலொட்டா அம்மலங்கழீஇ யெனவும், அதற்கு சாந்தி, விசாரம், சந்தோடம், சாதுசங்கமாகிய சாதனங்க ளின்றியமையா தென்பார்—அன்பரொடு மரீஇ எனவும், ஆதரவில்லையாயி லிவைக்குமே பயன் படாதென்பார்—மாலறநேயமலிந்தெனவும், அசத்தியபத்தி யுடையவர்களாற் பிரவிரோதமைச் செலுத்தற்குரிய திருநீறுமுதலிய சாதனங்களைப் பூண்டொழுகும் அடியார்களையுஞ் சிவலிங்கப் பெருமானது ஆலயங்களையும் பூரணபா வனையோடு சிவசொரூபமாகவே காணவேண்டுமென்பார் — அவர் வேடமு மாலயந்தானு மரனெனத்தொழுமே யெனவுங்கூறினர்.

ஒப்பரியமற்றதும் பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாவம் என்பதற்கு உதாரணம் —"தாதாய் மூவே ழுலகுக்குந் தாயே நாயேன் றனையாண்ட, பேதாய் பிறவிப்பிணிக்கோர் மருந்தே" என்ற திருவாசகத்தாலுணர்க.

பாடுதுறை.

முத்தேவருந்தேடு மூலப் பொருடன்னை மொய்குழ லாயடி கோளாய்
சித்தா முபாதிப் பெருந்துயர்ப் பவ்வப் பிறவிப்பிணிக்கோர் மருந்தா
மத்தா மைம்புலன் றன்னின் வழிமாறி மனவுரை மாண்ட வருளே
சித்தா வொளிருஞ் சிவப்பிரகாசர் திருவடித் தாமரை காணே,

ஷை தரவுக்கோச்சகக்கலிப்பா.

இறையுணர்த்து மனனினிலைக் காலமுமெய் யுணர்வாரேற்
கறையுடல மாமெனமுன் கலங்குவதென் கென்னேடீ
நிறைபவனல் விறகிருக்க நிகழ்மதன மில்லாக்காற்
சிறுகறைபா னரித்துணல்போற் றிகழ்ந்திடுங்காண் சாழலோ.

ஒப்பரியா னொண்மலர்த்தா ளளித்தலுமே யுலகுயிர்மற்
றெப்பொருளுங் கண்டதிலை யென்செய்தவா றியம்பேடி
யெப்பொருளு மாய்நின்ற திணையடியே யாதலினான்
மெய்ப்படவே கண்டவர்க்கு வேறிலைகாண் சாழலோ.

தேவாரம்.

விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதிய
னுறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினான்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம். உ. ரு

திருமந்திரம்

கண்டேன் கமழ்தரு கொன்றையி னானடி
கண்டேன் கரியுரி யான்றன் கழலிணை
கண்டேன் கமல மலருறை வானடி
கண்டேன் கழல்தெ னன்பினுள் யானே.

உரையற்ற தொன்றை யுரைசெய்யு மூடர்காள்
கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ
திரையற்ற நீர்போற் சிந்தைதெளி வார்க்குப்
புரையற் றிருந்தான் புரிசடை யோனே.

திருவடியைச் சேரவொட்டாதது பஞ்சமலங்கள் என்பதற்கும்,
அவை நீக்குதற்கும் உதாரணம்.

சிவஞானவள்ளலார் சித்தாந்ததரிசனம்—பாசவியல்.

பாசவிய லைந்து பகுப்பா யிருக்குமதை
யீசனருள் கொண்டியம்பு வாம்.

மலமாயை கன்மமா மாயை திரோதாயி
குலமொன்று வேறாங் குணம்.

ஆணவம்.

தன்னிலத்தைச் செல்லுமியுந் தாம்பிரத்தைக் காளிதமு
மன்னுதல்போ லாவிமறைக் கும்.

ஈச னருளுதய காலந் திறக்குமிது
பேசுவா மாயைப் பெயர்.

ஆறா றுக்குள்ளா யகப்பட் டுயிர்சுழலு
மாறுப் பிரானை மறந்து.

இம்மாயை நட்ட மெழிற்சோகம் பாவனையாற்
கன்மமலக் கட்டுரைப்பேன் காண்.

ஊழ்வினையாற் சஞ்சிதமு மூலவில்பிரா ரத்தமுமேல்
வீழுமா காமியமு மே.

விருப்பும் வெறுப்புமாய் வேண்டல்வேண் டாமை
மரிப்போ டுதிப்பும் வரும்.

சஞ்சிதமுன் கட்டிவினை சற்குருவாக் காரணிய
பஞ்சமல பட்டொழியும் பாய்.

உள்ளப் பொசிப்பெய்வர் முன்னொழிப்ப தவ்வினைகள்
தள்ளப் படாதெவர்க்குந் தான்.

கொடுப்பாறு மீசனதைக் கொள்வாறு மீச
னடிக்கா வெதிர்வினைகள் வந்து.

அதிகாரி பச வாருணுகுப காலஞ்
சமியாருக் கன்மமலந் தான்.

ஆராதிவாக்கா புபிரறிவுக் கூறிப்மா
மாமாயை தன்னிவருப் பாம்.

வேதாக மங்கலைகள் விஞ்ஞானர் மாலாதி
நாதர்க் குடலாதி காடு.

எண்பத் தொருபதமு மெய்க்கோடி மாமனுவு
மைம்பத்தோ ரக்கரமு மாம்.

சரிதாதி மூவர்க்குச் சாலோக மாதி
விரிபதமுன் ருகிபுமே வும்.

இரவிலெழு சந்திரன்போ லென்றாழ் வருமளவும்
விரிஅபர ஞானமாம் விந்து.

இந்தவிந்து ஞானமின்றே லெவ்வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும்
பந்தமுத்தி யில்லையாம் பார்.

மாமாயை யீசனருண் மாறு தெதிர்க்தன்றிப்
பேரமரு முண்டோ புகல்.

மறைப்புருவ மாபறிவின் மாறுசெயும் பொல்லாச்
சிறப்புமலஞ் சொல்வார் தெரிந்து.

அன்னை பருட்சத்தி பாவிமலம் பொன்றப்
பின்னைத் திரோதானப் பேர்.

இருவினை பொப்பாவிக் கெப்தனவுஞ் செய்யுந்
திரையமக்க மரு

ஞேசநத்தை மறைத்துச் சிவங்காட்டப் பின்னர்
அசநத்தை மறையா தருள்.

மெய்யொழிந்த காலத்து மாறுஞ் சிரோதை
செம்மையில் சிவஞானத் தாய்.

பஞ்சமலத் தாவிடுக்கண் பட்டுயிர்க ளோர்ந்தார் ந
நஞ்சனிகண் டத்தனோ டா.

கோடிசிவ புண்ணியத் தாற்குவியும் பின்னர்மகா
காடுஞ் சிவனை நவி.

சாத்தியசாதிசாதனங்கட் குதாரணம்:

திருவாசகம்.

உடையா ளுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ளடுவு ணீயிருத்தி
யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானா லடியேனுன்
னடியார் நடுவு ளிருக்குமரு ளைப்புரி யாய்பொன்னம்பலத்தெ..
முடியா முதலே யென்கருத்து முடியு வண்ண முன்னின்றே.

வாசிட்டம்.

ஓதுகின்ற பொருண்முழுது முன்பின் கூட்டி
யுணர்பவர்க்கல் லதுபசுவை யொப்போர்க் கெய்தா

தீதகன்ற குருவுண்மை செப்பா ரன்றே
திகழ்சாந்தி விசாரமொடு செறிசந் தோடஞ்

சாதுசங்க மெனவீட்டின் வாயில் காக்குஞ்
சதுஷ்டயரு முறவாகிற் றடைவே றுண்டோ

மேதினிகா வலர்மனையிற் கடைகாப் பாளர்
விடுவதுபோல் வீட்டிலவர் விடுவ ரன்றே.

(பொ-ரை.) ஆசிரிய ரனுக்கிரகஞ்செய்கின்ற அருத்தங்களியாவையும் தொடக்குங்கருத்தையு முடிக்குங்கருத்தையுஞ்சேர்த்து அறிபவர்க்கேயன்றி, பார்த்த விடயமயமாகும் பசுத்தன்மையை யொப்பான சேதத்தன்மையை யுடைய சகலருக்கும் குற்றமற்றவாசிரியர் தத்துவஞானத்தைச் சொல்லார். பிரகாசியாநின்ற சாந்தியும், விசாரணையும், மிகுந்த சந்தோஷமும், சாதுசங்கமுமென்று சொல்லப்பட்ட மோக்ஷத்தின் வாயிலைக்காக்கின்ற நான்குபேர் களும் இஷ்டமானால் மோக்ஷமடைதற்கு விக்கினமுண்டோ? பூமியைச்

சக்கிச ஈ பரசர்களின்வீட்டுதன் வாயிலாக்காப்பவர்கள் துராசதர்கள் ... விப்பதுபோல மோக்ஷத்துவையர்கள் விடயர்கள். எ-று.

(க-ரை.) முமுட்சுக்களுக்குச் சாத்திரமுதலிய நான்கு தணைகளும் வேண்டுமென்பதாம்.

முன்னுஞ்சுவர் தமிழ்போதுவ சன்பாஹு ஆ
மனைவருமொத் தன்பாவ ராதலாலே
பன்னுரு மிகமுபன்று பாது சித்தும்
பற்றிபொரு வரைபேனும் பழக வேண்டு
மன்னுத பிறப்பறுக்க நல்லோர் தன்னுள்
மாதவத்தா லறிவைமுதல் வளர்க்கவேண்டு
மின்னுக மாயையெனு நஞ்சம் போத
மென்கின்ற காருடமந் திரத்தான் மீளும்.

(பொ-ரை.) அர்த்தாலவர்களில் ஒருவனல்லனாலும் சாலவும் தலைமாயவர்கள். ஆசையினால் சதாகாலமு மிகவும்பற்சித்து, அதற்குடானவைகளி லேதானுமொன்றி பொருவனையாவது பிடித்துக்கொண்டு பழக்கஞ்செய்யவேண்டும். நிலையில்லாத சனனத்தைக்கெடுக்க சத்துக்கள் சங்கத்தினாலும், ஆத்மஞானசாஸ்திர விசாரணையினாலும், மகாநிஷ்டையினாலும் பிரக்ஞையை முதன்மையாக விருத்திசெய்யவேண்டும். துன்பமாகிய சம்சாரமென்கின்ற விடமானது ஞானமென்கிற கருடமந்திரத்தினால் திரும்பும். எ-று.

(க-ரை.) சாத்திபாதி குணங்களைப்பெற்றுச் சுருதிகுருசுவானுபவங்களினால் வருஞானத்தினால் மாயையைக் கெடுக்கவேண்டுமென்பதாம்.

சாந்தியுமதையடைந்தவ னிலக்கணமுங் கூறல்.

நல்லவருந் தீயவரு மன்னை போல
நம்புதற்கா யமுதன்ன நன்னினானு
மல்லன்மவர் மகட்புணர்ந்த போது மொவ்வா
மகிழ்ச்சிதருஞ் சாந்தியுளோர் மாணஞ் செல்வந்
தொல்லைமிரப் பிறுமைசைபார் புலனைக் தாலுங்
குற்றமுறன் மையுதகர்ந்து குளிரார் வாடார்
தொல்லறிஞர் மகம்புரிந்தோர் முனிவர் மெய்ம்பர்
தாபவரியா ரிலும்விளங்குந் தாய்மை பேரே.

(க-ரை.) சகலசெல்வங்களும் வலியவருமகிழ்ச்சிக்கு மேலானமகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கின்ற சாந்தியுள்ளவ னென்றிறனுஞ் சுகதுக்கமடையாமல் நிர்முத்தலான சகலருக்கு மேலானவனென்பதாம்.

சாந்தியையடைதலும் ஆத்மவிசாரமுமுறைத்தல்.

ஆரிபர்பே னுவதாகி யயலோர்க் கெல்லா
மரிதான சாந்தியமு தருந்தி மேலோர்
சேரியவீட் டினையுற்றார் நீயு மந்தச் செயல்புரிவாய்
நன் னூலாற் றெளிந்த சுத்த
நேரியபுந் தியினாலே விசாரந் தன்னை
நிறைத்திடுக வதுநிறைந்தா னிகரில் புந்தி
கூரியதாய் வினைநும் விசாரந் தானே
கொடும்பவநோய்க் கருமருந்தாங் குறிப்பு ளோர்க்கே.

(க-ரை.) சாந்தியையடைந் தாத்மவிசாரஞ்செய்தால் சனனநாசமாம் என்பதாம்.

விசாரணையின்பலமும் சந்தோடவிலக்கணமுங்கூறல்.

கருகியகங் குவின்மறையாக் கதிர்க்கு மட்டாக்
காண்பரிய பொருளெல்லாங் காணுங் கண்ணுற்
றொருளுறகா னுலகம் வந்த வாறென் செறிபிறவி
யாரதெனுந் திகழ்வி சார
மிருளுறுமா பத்தினுக்கு மருந்தா மப்பா
லேற்றமுள சந்தோட மேதென் றோதில்
வருபொருளி லின்பமறத் துய்த்து வாரா
வனபொருளிற் றுன்பமிலா மகிழ்ச்சி தானே.

(க-ரை.) விசாரஞானத்தினாற் சித்தையுஞ் சடத்தையுஞ்சிற்சடமான மாயையையும் விசாரித்து அஞ்ஞானத்தைக்கெடுத்து ஆநந்தத்தை யடையவேண்டுமென்பதாம்.

சந்தோடத்தின்பலமும் சாதுசங்கமுங்கூறல்.

திகழுசந் தோடவமு தமையப் பெற்று
னெடும்போக நஞ்சாமந் நிறைசந் தோட

மதருடைய னைவிட்டு முழுவிருந் தறிவை நோக்கி
முழுத்துருகள் ஞானவிள ரவிர்போற் றோன்றத்
தகிழ்நுலப் பிடமுது மகிமை பொ
மாதவரு ராதிபருட வானக்க ரிப்பர்
சகமெனுமா மைபையெல்லாத தக்கோர்க ளெக்கோர
தப்பாத சுகாபமாரு சாது சங்கம.

(௧-ரூ.) பூரணமகிழ்ச்சிசெங்க விடயசகத்தி லழுந்துகின்ற ஞான ஆத்மஞானத்தைப் பார்க்கில் களங்கமுள்ள கண்ணாடியில் முகத்தைப்போலத் தோன்றாதவராகி, முமுட்சுக்கள் சகலபோகங்களும் கைக்கும்படியான பாசசந்தோடத்தையும் சம்சாரத்தை வெல்லத்தக்க சாதுசங்கத்தையும் அடையவேண்டுமென்பதாம்.

சாதுசங்கத்தின் பலன்கூறல்.

அறக்கருணை கைவ ரிறைவர்க்குஞ் சம்பத் தாக்கும்
ஆபத்தைச் சுபமாக்கு மசுபந் தன்னைச்
சிறக்குமுயர்ந் தவர்கூட்ட மென்னுங் கங்கைச்
சிதசீ ராடினர்க்குச் செந்தீ வேள்வி
பிறக்கரிய தவந்தானந் தீர்த்தம் வேண்டா
மிடர்பந்த மறுத்தெவர்க்கு மினியோ ராகிப்
பிறப்பெனும்வே லைப்புணையா முணர்வு சான்ற
பெரியோரை யெவ்வகையும் பேணல் வேண்டும்.

(பொ-ரை.) மிகவுமற்பமான அறிவைப் பூரணமாக்குவதாயும், விட்டகலாமல் வருமாபத்துக்களை அஃதின்றிய சம்பத்தாக்குவதாயும், ஒன்றிலுஞ்சேராத அமங்கலத்தை சர்வத்திலுஞ் சுகிக்கின்ற மங்கலமாக்குவதாயுமிருக்கின்ற சிறந்தமகான்கள் சங்கமென்கின்ற கானவிபினது குளிர்ந்தசலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்களுக்கு சிவந்த அக்கினிகாரியமான யாகங்களும் கெடாததபசுகளும், மகாதானங்களும், புண்ணியதீர்த்தங்களும் வேண்டுவதில்லை. துக்கமாகிய பந்தநாசஞ்செய்து யாவர்க்குமினிமையுள்ளவராயும், சனனமென்னுஞ் சமுத்திரத்தைக் கடப்பதற்குக் கப்பலாயுமிருக்கின்ற அறிவுநிறைந்த மகான்களை யெவ்விதத்திலுஞ் சேரவேண்டும். எ-று.

[illegible] யறிவிக்க.

ஆணவமல பாசத் திரளினாற் கட்டுண் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

சிவனைக்கரையேற்ற வேண்டுமெனல்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] பவக்கடல் கடக்க.

(க-ரை.) சிவன் சிவபாதத்து மகான்களது சகாயமன்றி [illegible] சகாயமும் வேண்டுமெனல்.

சிவன் சிவபாதந்த மகான்களது சகாயமன்றியு
மனதின் சகாயமும் வேண்டுமெனல்.

எவ்விடத் தில்லை நல்லறா ரிகளா யீர்க்கவி மலர்குவித்தேசர்வ
பவ்விடக் *கானன் மேடதா மாக்கே பலர்பல நற்பிலா னன்றே
கல்விய செல்வ நட்புறல் சுற்றங் கருமமா தீகெனாவாழுதவாச
செவ்விய மனமே புகவுறல் வேண்டுஞ்சிவனைச்செய்ந தியெற்றே.

*கானன்மேடு = பேய்த்தேரையுடைய பாலைவனம்.

அன்பில்லாரின் பாவும்பயன்படாவென்பதற் குதாரணம்.

பிரபுலிங்கலீலை.

துறவற மனைய றஞ்சீர் தபசுந் கல்வி நல்லோர்
குறவொடு மகங்க டான மொண்டவம் விரதம் பூசை
பறிவிலை யனைத்து மில்லை பாதர மில்லை யாயிற்
பெறுவன மெய்வ ருத்தம் பெரும்பொரு ளழிவு மாமே.

அவ்வடியவர்வேடத்தையும், ஆலயத்தையுமாகேவரந்
தொழுதற் குதாரணம்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

அதிக நல்லற நிற்பதெண் ணிறந்தன வவற்றுள்
அதிக மாஞ்சிவ புண்ணியஞ் சிவார்ச்சனை யவற்றுள்
அதிக மாஞ்சிவ பூசையு மடியவர் பூசை
அதிக மென்றறிந் தன்பரை யர்ச்சனை செய்வார்.

[illegible]துயிர்க்கு முறு திபிக பரமென்ப வனைவகொழிப்பா லெ[illegible] [illegible]றாறு, மனைத்துயிர்க்கு முயிராகு மரனென்ப வனைத்திலெயார்க் கங்க மாக்க, மனத்தூறுமெய்ப் பத்திவழி வருமென்ப வப்பத்தி யெதிரிலார்க்கு, வினைத்துயர்தீர்த் திடவெடுத்த வடிவென்ப தவ[illegible]டவர் வேடமன்றே.

திருமந்திரம்.

படமாடக் கோயிற் பகவற்கொன் றீயி
னடமாடக் கோயி னம்பர்க்கங் காகா
நடமாடக் கோயி னம்பர்க்கொன் றீயிற்
படமாடக் கோயிற் பகவற்க தாமே.

ஆறிடும் வேள்வி யருமறை நூலவர்
கூறிடு மந்தணர் கோடிபே ருண்பதி
னீறிடுந் தொண்டர் நினைவின் பயனிலை
பேறெனி லோர்பிடி பேறது வாகுமே.

ஏறுடை யாயிறை வாவெம்பி ரானென்று
நீறிடு வாரடி யார்நிகழ் தேவர்க
ளாறணி செஞ்சடை யண்ண லிவரென்று
வேறணி வார்க்கு வினையில்லை தானே.

உள்ளம் பெருங்கோயி லூனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசற்
றெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கங்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

தேவிகாலோத்தரம்

சித்தத்தை [illegible] [illegible] அருளிச்செய்கின்றார்.

மருவிய பொருண்மே லன்பாய் வாளாப் போதச் சித்தம்
இரியச் சித்தந் தன்னைத் திருத்தி [illegible]
மருவிநேர் பிரித லின்றி [illegible]
பொருவி [illegible] பொருளினை யடைவர்களே.

(இ-ள்.) மருவிய பொருளின்கண் அன்புற்று [illegible] [illegible] அச்சித்தத்தைத் திருத்தி [illegible] பொருளினை யடைவர் [illegible] அறிவுக்கு எட்டாததாய் [illegible] சாயுச்சியத்தை யடைவர்கள். எ-று.

“சித்தம்” என்பது பஞ்சபாசங்களோடு [illegible] [illegible] யென்றறிக.

திருவாசகம்.

புத்தர் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயந்
தத்த மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு
மத்தன் கருணையினாற் றோணோக்க மாடாமோ.

பாடுதுறை.

இப்படிவே றறவிறைவன் பாவையுந்தா னிருக்க
மெய்ப்படவே சமயங்கள் பிணங்குவதென் விளம்பீர்
செப்பிடவே திமிரமுறு நயனத்தோர் மதிபலவா
மப்படியே பரசமய மலத்திடுங்காண் சாழலோ.

திருமந்திரம்—பக்தியுடைமை.

பெத்தத்துந் தன்பணி யில்லை பிறத்தலான்
முத்தத்துந் தன்பணி யில்லை முறைமையா
லத்தற் கிரண்டு மருளா லளித்தலாற்
பத்திப்பட் டோர்க்குப் பணியொன்று மில்லையே.

வரைவுமாட்சி.

தான்வரை வற்றபின் னாரை வரைவது
தானவ னாயி னாரை நினைவது
காமனை வென்றகண் ணாரை யுகப்பது
தூமொழி வாசகஞ் சொல்லுமி னீரே.

மனமாயை மாயையிம் மாயை மயக்க
மனமாயை தான்மாயு மற்றொன்று மில்லை
பினைமாய்வ தில்லை பிதற்றவும் வேண்டா
தனையாய்த் திருப்பது தத்துவந் தானே.

அணைந்தோர் தன்மை.

மலமில்லை மாசில்லை மானாபி மானக்
குலமில்லை கொள்ளுங் குணங்களு மில்லை
நலமில்லை கந்தியை ஞானத்தி னாலே
பலமன்னி யன்பிற் பதித்துவைப் போர்க்கே.

ஞானவிளக்கம்—சிவஞானவள்ளலார்.

மலமில்லை மாசில்லை மானுபி மானங்
குலமில்லை பெண்ணறிவின் கூற்றில்—கூடு
மலமுண்டு மாசுண்டு மானுபி மானக்
குலமுண்டு திரிசியக்கூற் றில்.

சம்பந்தர் போற்றும் வாகீசர் தன்னுடைய
நம்பியா ரூரன்ற னட்பினையு—மன்புருவாந்
திண்ணனார் பேரன்புஞ் சிறுத்தொண்டர் பத்திமையு
மண்ணையே பெற்றிக் தருள்.

திருவாத வூரர்க்கு வைத்ததிரு நோக்கங்
கருவாதை போயொழியக் காட்டி—பொருவாக
பஞ்சமலக் கொத்தைப் பறித்த திருக்கரத்தை
வஞ்சனிசெய் தற்போமையம்.

ஆகாயம் போலுனறிவுபரி பூரணமா
யேகாது பூதி யெழுந்தாலு—மாகாயம்
போமளவு மானவந்த புண்ணியனைப் போற்றினோ
தாமளவுஞ் செப்பற் சனை.

வாழி திருச்சனகர் வாழி சனற்குமரர்
வாழி சனந்தர் மறைச்சனந்தர்—வாழிமனுக்
கல்லாலின் கீழிருந்த கன்னுதலார் மாபேரு
மில்லார் மணிச்சிலம்பு மே.

தாயுமானார்.

ஆரண மார்க்கத் தாரா வாசி யற்புத மாய்ப்பட்ட தாநெறி, [illegible] மோனசித் தருக் கைதரு [illegible] கண்கண்ணுள் ஞானமும் கண்டேனா, பூரண வறிவிற் கண்டமனனும் போதமயப் [illegible] ருந்தே, தாரணி புள்ள மட்டும் வணங்கத் தமியனேன் [illegible] நடத் தருமே.

சிவஞானசித்தியார்—௧-சூ. ௩௨-செ.

ஞானமதின் ஞானமிட்டை யுடையோ ருக்கு
தன்மையொடு நிலையிலெ மிலைவிதான் [illegible]

ஞானிக்குத் தவமில்லை விரதமொ டாச்சிரமச்
செயலில்லை தியானமில்லை சித்தமல மில்லை
கோலமில்லை புலனில்லைக் கரண மில்லை
குணமில்லை குறியில்லைக் குலமு மில்லை
பாலருடன் உன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப்
பாடலினோ டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்

(பொ-ரை.) மேற்கூறிய ஞானநிட்டையினையுடைய சீவன்முத்தர், உலகத்தினர்க்குச் நல்வினை தீவினைகளாகிய இருவினைகளுமில்லை. வினைகளைச் செய்தாராயினும் ஒருபயனை அடைவதுமில்லை. பலவினைக்கருத்தா வினைகளைச் செய்யுங்காலத்தும், சமயாசாரங்கள், தவம், விரதம், ஆச்சிரமத்தரம், தியானபாவனைகள், சித்தசுத்தி, காணிக்குச் சமயத்திற்கேற்ற வேடம், விடயங்களைப் பற்றுதல், அந்தக்கரணங்களையடக்கல், சமூகதுணத்தில் வைக்கப்படுதற்கு வேண்டுமென்ற நியமம், ஒருதாயின்கணவேளா ணக்குகளைத் துறத்தல், ஆசாரதருமத்தில் ஒழுகுதலாகிய இவையாவுமில்லை. இவ்விடத்தொன்றுமின்றிப் பாலரைப்போல இவையெல்லாஞ் செய்யாதிருப்பதுமுண்டு; ஒருக்கால் செய்யினும் பித்தர்போல நியதியின்றி மேற்கொளாது செய்வர். அவ்வாறு செய்யுங்காலத்தும் பேய்பிடிக்கப்பட்டவன்போல் தேகத்தில் தானென்னும் போதம் அற்றுச் சிவமேதானாக நின்று செய்யா நிற்பதன்றி பரமானந்தமேலீட்டால் பாடலாடல்களைச் செய்திடினுஞ் செய்வர். எ-று.

பாலர் சிலதொழிலைச் செய்யினும் பயன்கருதாது செய்வர். ஆதலாலவ் வுவமை மாயாமலநீக்கத்தையும், பித்தர் விருப்புவெறுப்பின்றி ஒருதொழிலைச் செய்வாராதலால் அவ்வுவமை கன்மமலநீக்கத்தையும், பேய்பிடியுண்டவன் தன்னைமறந்து தொழிற்செய்வனாதலால் அவ்வுவமை ஆணவமலநீக்கத்தையுங் குறித்தவாறறிக.

ஷை 12-ம் சூத்திரம் 3-ம் செய்யுள்.

அறிவரியான் றனையறிய யாக்கை யாக்கி
யங்கங்கே யுயிர்க்குயிரா யறிவுகொடுத் தருளாற்
செறிதலினாற் றிருவேடஞ் சிவனுருவே யாகுஞ்
சிவோகம்பா விக்குமத்தாற் சிவனு மாவர்
குறியதனு ளிதயத்தே யானைக் கடுங்
கொள்கையினு லானவர் குறியொடுதா மழியு

செறிபதனுற் சிவவேடமாய்ச் [illegible]
[illegible] நேசத்தாற் [illegible] பாசத்தார் விடலே.

(பொ-ரை.) சகளத் திருமேனியையுடையவர்க் கன்றியில்லா மெய்யுணர்ச்சிக் குறியின்வர் தக்கது மன்றியவர், பேதமின்றி [illegible] பிணக்கொழிவா யிணங்கிற் பிறப்பினிலுஞ் சிறப்பினிலும் பிணங்கியவர் [illegible], பாவையோர் பரமாடியரவர்களை யடைந்திட்டவர்களும் மூர்க்கரும் மாசற்றுச் செய்து, [illegible] யாழிற் தருஞ் ஞானக் குறியினின்றும் [illegible] கூத்தாடக் [illegible] என்று மேற்கூறியவாறு அறிவிப்பாராருடைய [illegible] நற்பொருட்டு பாறுசெய்ப வேண்டுமெனின், சிவனடியாரைச் சிவனென நினைந்து அன்புடன் வழிபடல்வேண்டும். சிவனடியார் சிவமாந்தன்மையராயினர், சித்தினைக்கதிக்குறிய பரம்பொருள் உலகத்திலுள்ளார் தன்னையறிதற் பொருட்டு திருநீறு கண்டிகைமுதலிய திருவேடமாகிய தன் குறியைக் கொண்டு உயிர்க்கு அருள்கின்றார், அவ்வன்பர் அறிவினை விளக்கி அருளினும் [illegible], அத்திருவேடமுடைய மெய்யன்பர் சிவமேயாவர். சிவயோகமுடையவரெல்லாரும் அவர் சிவமேயாவர். [illegible] நயத்தானத்தில் [illegible] அவர் சிவமேயாவர் அவ்வாறு [illegible] குறியும் குறிக்கின்றதாகு மின்றி நின்றதன்மையானும் சிவமேயாவர். எ-று.

அத்வைதிகளே சிவனடியார்களும் சாதுக்களும்.

வேதமுதலிய கலைகளில் முதன்மையாகச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது அத்வைதிகளேயென்பது கலைகளின் முடிவாகச்சொல்லப்படும் விஷயமும் அத்வைதமே. அப்படிப்பட்ட அத்வைதத்திற்கு சாதனமாக வேத வேதாந்த முதலியவைகளில் விதிக்கப்பட்டவை நித்திய, நைமித்திய கருமங்களைச் செய்தல், விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்தல், சிவபூசைசெய்தல், சிவதலத்தில் வசித்தல், சிவாலயதரிசனஞ்செய்தல், சிவபுராணங்கேட்டல், சிவபணிவிடையாற்றல், சிவனடியாரைப்பேணல், சிவநாம சங்கீர்த்தனஞ்செய்தல், காயத்திரி, பிரணவம், பஞ்சாக்ஷரமுதலிய ஜபஞ்செய்தல், இயமநியமாதி யெண்வகை யோகஞ்செய்தல், உபாதி வைராக்கியங்களை யநுசரித்தல், வேதசாஸ்திரப் பிரமாணங்கட்குக் கட்டுப்பட்டுப்பேசுதல், ஆஸ்திகபுத்தி, அன்பு, இனியவைகூறல், பொறுமை, அடக்கம், டம்பமின்மை, பொறாமையின்மை, புறங்கூறாமை, உபகாரம், அருள். கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை, இன்னாசெய்யாமை, வெகுளாமை சத்தியமுதலிய சிறந்த சற்குணங்களைப்பெறுதல், நித்தியாநித்தியவிவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமாதிஷட்கசம்பத்தி, முமுக்ஷுத்துவம் ஆகிய இவைகளைப்பெற்று, பிரமசுருதிப் பாண்டித்தியமும் பிரமஞானநுபூதியினையும் சகஜமாய்ப்பெற்றுள்ள சற்குரு சந்நிதானத்தில் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசன, சமாதிகளாலும் சாக்ஷாத்கார மெய்த்திறமையைப் பெறுதலுமாகிய இவைகளாம்.

சிவம், விஷ்ணு, சூரியன், விநாயகர், சுப்பிரமணியர், அம்பாள் முதலிய தேவதாபக்திரூபசாதனமாம்; இப்படிப்பட்ட சாதனங்களை வேதாந்தக் யாகவேயது, வேதாந்தத்துக்கு விரோதமல்லாததாய் ஆகமோக்தமாகவேயுள்ளது என்பதாம்.

சூதசங்கிதை வேதாவிரோதமுரைத்த அத்தியாயம், 7-ம் செய்யுள்.

அவிதமுடைமை பாசவிமோசன மாகமோக்த காட்சியுக எனவைகட்டுத்
தவிர்தலிங்கோ சாமார்ப்புக் கெப்பயனி லாததாய்த் தங்களாலே
பயிற்சனாரும் பெளவாவைபந்துதாம் தந்திரகா மிதுமம்வேதம்
அவிருத்தமுபயவாத மூன்செய்தத் அவிதமே சொல்லுமேற்றில்.

என்று வேதத்தின்சித்தாந்தமான அத்வைதத்தைசசொல்லி, 8வது செய்யுளில்

வேதபுரா ணாகமசைவா கமத்தருக்கம் பாரதமுன் விளம்பு நூல்கள்
ஏற்றுரைக் அவிதபர மெயுரைக்குஞ் சிலசாறுதி கடயஞ் ஞானப்
பெருநிவர்த்தி மூலயா கமம்பேசுஞ் சிலசாறுதி பிறக்கா நிற்குஞ்
சுருதிசிறி மூலயா கமத்த லிதப்பொருளை யுரைக்கு மாலோ.

என்றும், பிரமகீதை கேநோபநிடதார்த்தத்தில் 29,30,31வது செய்யுட்களில்

இதுவே முடிந்த நிலைமெல்லாத் தர்க்கங் களுக்குங் காட்சியே
முதலாம் பிரமா ணங்களுக்கு மொழியும் வேதாந்தங்களுக்கும்
நிகமாம் புராண பனைத்திலுக்கு மிருதி களுக்கும்வேதத்தின்
முதமாம விச்சை பனைத்திலுக்கு மன்று மாபார தத்துக்கும்.

"பஞ் சைவா கமங்கட்கும் அரிபாகமத்துக் குமெனது
பாசபதம் பெளவா கமத்துக்கும் புத்தா கமங்கட் குமருகன்
செப்பு மாக மத்துக்குஞ் சித்த ரியக்கர் கந்தருவ
நப்பும் பிற மற்றுள்ளோ ருரைத்த வாக மங்கட்கும்.

"உலகமைப்பு பரமாத்துவிதமா மிந்தவொண் பொருள்."

என்றும், வேதமுதலியகலைகளில் சிவபக்திமுதலிய சாதனங்களெல்லாம் அத்வைதானுபவம் பெறும்பொருட்டே விதிக்கப்பட்டனவெனக் கூறுகின்றமையானும், அவிதஞானம் வேதசாஸ்திரசம்மதமும்' யுக்தியநுபவசம்மதமும் அவ்வியென்பதற்கு வேண்டியவுபாயமும், பிரமாணங்களும், சாமும் பற்றாவர்களும் காட்டியிருக்கின்றோமாகலின், அச்சாதனங்கள் யாவும் அத்வைத சித்தார்த்தத்திற்கே புரியவென்பதற்கு யாதும் ஐயமின்றென்க. மாயாவாத அவித தாந்திரிக சைவசித்தாந்திகளும் சிவ சாதனங்களைச் செய்கின்றார்களே அதுவுமாயிதுவன்ன பலனை யெனு மடையமாட்டார்களாவென்னின்?

நடப்பார்கள். அவர்கள் சதா வேதநிந்தை, சாஸ்திரநிந்தை, வேதசம்பந்தமான கருமநிந்தை, வேதாந்தநிந்தை, அத்வைதநிந்தை, பெரியோர்நிந்தை முதலிய பலநிந்தைகளைச்செய்து அதிபாதகத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகின்றார்களானதால், அவர்களது வஞ்சச்செய்கைபொருந்திய சாதனங்கள் சாதனம்போல மேலுக்குத்தோன்றினும் உண்மையிலது சாதனமாகவேமாட்டாது; பின்னைப் பாதகமேயாமென்க.

இனிச்சுருதி ஸ்மிருதி புராண இதிகாச ஆகம சாஸ்திரங்கட்கு அத்துவிதமே சித்தாந்தமென்றும், அப்படிப்பட்ட அத்வைத சித்தாந்தத்திற்கே மேற்கூறியவைகள சாதனங்களாமென்றும் சில சுருதியாதிகளைக்கொண்டே நிருபிக்கின்றோம்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

உண்பாசகழுவது சிறந்தேஉபதேசித்த நூரைப்பக்கேட்டிலம்.

தேவாரம்.

வேதத்திறுவாது சிறு வெக்குயர்திர்ப்பது சிறு.

அதர்வணவேதம்—நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத், 1-ம் உபதேசம்.

துரியாதீதனுக்குப்பஸ்ம (விபூதி) ஸ்நானம்......பகூதகனுக்குத்திரிபுண்டரம். ஹம்ஸனுக்கு ஊர்த்வபுண்டரமும், திரிபுண்டரமும். பரமஹம்ஸனுக்குப் பஸ்மதாரணமும்.

சுக்கிலயசுர்வேதம் பைங்களோபநிஷத் 4-ம் அத்தியாயம்.

அநேகஜன்மகருமம், சௌசம், பக்தியம், ஜபம், அப்படியே தீர்த்தயாத்திரை முதலியவைகளைத் தத்துவத்தை யறியுமளவாய் அனுஷ்டிக்கவேண்டியது.

யசுர்வேதம் வராகோபநிஷத் 4-ம் அத்தியாயத்தில்

அத்வைதஞான சாதனத்துக்காக அஷ்டாங்கயோகஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் நியமத்தில் ஆஸ்திக்கியமும், ஈசுவரபூஜையும், தியானத்தில் ஈசுவரதியானமும் சொல்லப்பட்டன.

ஈசுவரகீதை—பத்திமை அத்தியாயம்.

சந்ததம் வேத மியாசனையும் பராசர் சாற்றலும் பவெருதின் கெனவே
அந்தண ரெல்லாம் வெண்ணீறு மணிந்தும் அவ்விதம் போற்றலுதெனவே
எந்தவேர் கத்தும் பிரமகன் முதலாயியாவரு மிணைந்துவந்தெனவே
சிர்தைபை பொருந்தி போகி ஞாத்திரை நியமமும் நிகழ்வது
[வெண்ணீறே

[illegible] பானை [illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible] நிக்கே [illegible]
[illegible]

ஷை யோக அத்தியாயம்.

[illegible] காம்பர்க[illegible] [illegible] காயத் [illegible] காம்பாா [illegible] தச்சனை செய்யுக் [illegible] காம்ப [illegible] ரத்தமாய் நின்ற எனதுமிக் கத்தினை [illegible] யோதிவறக்காம்பர் [illegible]

[illegible] சிவரகசியம் 6-ம் அம்சத்தி[illegible]
சிவகீதை 34-ம் அத்தியாயம்.

[illegible] பரசிவத்தைப் பாவகாக ஆராதித் [illegible] நிர்க்கே. [illegible] நிச்சயதா [illegible] இரமான அகம்பிரம நிச்சயத்தைத் தியக்க [illegible] வாமான பரமசிவப் பத்தன் [illegible] வாய்மை தானே.

ஷை ஷை ஷை [illegible]-வது அத்தியாயம்

[illegible] பாடத்தாலும் பரமசிவ பத்தர்க்கே [illegible] திவ்யமா [illegible] பூரணமாய் [illegible] பரவசிவ தலங்களிலே வாசத்தாலும் [illegible] தாலும், பிரமமதாம் பரமசிவ [illegible] பின்னமிலா அகண்டாகம போத முண்டாம்.

ஷை ஷை ஷை 39-வது அத்தியாயம்.

பொருவில்சிவ பூசனையே முதலாம் பத்தி புரிந்ததனால் சிவ [illegible] பொருந்தி நிற்கே, சருவமுமே பிரமமென்று மதுவா னென்றும் சாத்தியமில் வகண்டபர ஞானந் தோன்றி, மருவயிக [illegible] முத்திப் பேறும் மற்றவருக் கில்லெனவே முன்பு நந்தன், அரியசிவ பத்திநிறந் [illegible] கருணியவா நகினர்க்கு மறைச் [illegible].

ஷை ஷை ஷை 13-ம் அத்தியாயம்.

அன்றியுமே விதியுடனே நியம மாக அமலமதாம் விபூதியினு லக்க மெல்லாம், நன்றாகவே யணிந்துதிரி புண்ட ரத்தை நலமாகச் சந்ததமுந் தரிப்போ ருக்கே, துன்றியுறு பரமசிவ கருணை யுண் டாம் தோன்றியவக் கருணையினாற் சித்தந் தூய்தாய், என்றுமொரு விக்கினமு மின்றி நன்று யிருமையிலா அகம்பரமனுனாந் தோன்றுப்

பத்தியுடன் விபூதியுடைத் தாரணந்தான் பாசுபத விரதமே வப்பகர லாகும், சத்தியமாய் விபூதியுடைத் தாரணத்தாற் சடு தியினி லகண்டபர ஞான முண்டாம், உத்தமமிப் பாசுபத விரதந் தன்னை ஒருவருட மனுட்டித்துன் பாதம் பெற்றேன், அத்தனின தருளாலின் றகண்ட ஞானம் அடைந்தவனுய் ஆன்பரவி லமர்ந்து நின்றேன்.

ஷை ஷை ஷை 44-ம் அத்தியாயம்.

உலகினிடை யந்தணரே யாதி யாக வுற்பத்தி பொருந்தியிருந் சிவ செல்வர், இலகுமறை விதித்தபடி முன்பு கன்ம மிகமுறாது செயவேண்டுஞ் செய்யுங் காலைத், திலகமதா மறைமுடியில் விதிக் கப் பட்ட இவ்வியமாம் விபூதியினை நியம மோடு, சலனமறச் சந்தத முந் தரிக்க வேண்டுஞ் சற்றுமிதி லனுதாவே செய்ய வொண்ணு.

பூதியினு லங்கமெலா நன்றுய்ப் பூசிப் பொருந்திநிரி புண்டரமு மணிந்து கொண்டு, பாதவனை நியமமுட னுருத்தி ராக்க மாலை களுஞ் சிரமுதலி றரித்துக் கொண்டிங், கோதியிடு முருத்திரமுஞ் சாக்ஷ ராதி யுத்தமமா மந்திரமுஞ் செபித்துக் கொண்டு, நீதியுட னிகழுமகா லிங்கத் தின்கண் நித்தியமா யர்ச்சனையுஞ் செய்ய வேண்டும்.

அத்தனுடைப் பூசனைபோ லன்பர் பூசை யதுதினமு மாதரவா யியற்ற வேண்டும், உத்தமமா யோதியவோர் சிவத லத்தி னுட அன்ன பரியந்தம் வசிக்க வேண்டும். சுத்தமாஞ் சிவநாம கீர்த்த னத்தைச் சோர்வறவே சந்ததமுஞ் செய்ய வேண்டும், மெத்தவு மே யுத்தமமாஞ் சாம்ப மூர்த்தி மேனியுடைப் பாவனையும் பண்ண வேண்டும்.

சூதசங்கிதை, சூதகீதை, சர்வவேதாந்தசங்கிரகம்.

வேதவே தாந்த மாதி விரும்பத்தி யயனஞ் செய்தல்
போதமற் றவைசெப் பித்தல் பொலிந்தவே தாந்த பத்தி
மேதகு மறைவி ரோத மேவுநா லபேட்சை சாந்தி
காதலார் தாந்தி மற்று ஞானங்க ளென்பர் கற்றோர்.

சிவமதி ஞானங் கந்த னெவற்றினுந் தேவர் போற்றும்
சிவலிங்கப் பூசை யாற்றல் சிவலிங்கப் பதிட்டை செய்தல்
சிவனமர் தலங்க டோறுஞ் சென்றுசென் றன்பிற் போற்றல்
சிவனடி யார்கள் பூசை சிறப்புற நாளுஞ் செய்தல்.

பண்ணிய நீறு ருத்தி ராக்கமபொற் புறத்த ரித்தல்
கண்ணிய ஞான வாசான் கழலிணை சேவை செய்தல்
நண்ணிய வைந்தெ ழுத்து முதலாநன் மனுச்செ பித்தல்
எண்ணிய விவைநன் கென்பா ரிருவினை பொருவி னோரே.

ஷ்டி கடவல்லிபோடு சுவேதாசுவதரம்.

தானமக முதலான புண்ணியத்தா லிபோகசித்தி தனைய வுண்டாம்
ஆனவத னாலஞான முண்டாகு முத்திபத னாலுண் டாகும்
ஞானமிலிப் பிரமவித்தை விபூதிபக்க மணிபுனையின் சார்த ருக்கும்
ஆநலமார் அத்தியாச் சிரமிகட்கும் பேரன்பிற் சொல்லல் வேண்டும்.

பிரமகீதை சாந்தோக்கிய உபநிஷத்

அன்பரா யுள்ளீர் கேண்மி னறிவித்த பொருண்மெய் யன்றே
லென்சிர மிற்று வீழ்வ தென்றன னிதுவு மன்றி
யின்பமே யளிக்கு மீச னிவ்விடந் தன்னின் வந்து
தன்பெருங் கருணை யாலுந் தளர்வறப் பண்ணு கின்றான்,

அப்பொழு தனவி லாத வருளுரு வாய வீசன்
செப்பிடு மூவ ரேத்துந் திருவுரு வுடைய சோதி
பொப்பிலா மதியுஞ் சூடி யுமையொரு கூற னாகி
யிப்படி வானோர் காணும் படியுள வியல்பின் வந்தான்.

தேத்தரா யுள்ள வானோர் நிறைமலர் மாரி மேன்மே
றூர்த்தனர் மிக்க வன்பா லுரைத்தனர் துதிக ளெல்லாம்
பத்தர்வே தங்கள் சொன்ன படியிலே பணிந்து வாழ்த்தி
பித்தன்மைத் தாய வேறுஞ் செய்தன ரிறைவர் காண.

ஞர்சிலவர் ஒக்க நின்றவர்க ளொருவ ரோடொருவர் தழுவி நீ
டபொன்புடைவைமேலெறிந்துசிலர்கொண்டிகொண்டுவிளையாட ஞர்
வர்துயிரி பத்தி மேனொடொருவ ரொருவ ருச்சியை மோந்தனர்
ஆடி ஞர்களிசில ரன்பி னுலறிவ தொன்றி லாதபடி யாகவே.

உமையொடு கூடி யுள்ளுப விச ரெறியாத தேவர் செயல்கள்
டமையாத வன்பு மிகவாகி யங்கை யருளோ டமைக்க வயன்மா
லிமையோர்க ளோடு முனிவரயி னோர்க ளிடர்தீரும் வண்ணமருளா
லமையாத வங்க ணதுவைத்தல்கண்ட தருள்பெற்று நின்றதினியோர்

சத்திய மாகி வேத மொன்றுமே யளவை யாத
மித்தன்மைப் பொருளை யெல்லா வுலகரும் அறியும் வண்ணா
நித்தரா மன்ப ரேத்து நிறைதமைப் கருணை யீசன்
மெய்த்தரு பொருள் தென்றே விளம்பிடல் செப்ப லுற்றான்.

உலக மெயாவு முயிர்பலவு மாமேவ சிறிதுஞ் செயலில்லா
யலகி லறிவா வாய்நிற்று மாயா விடத்து மருத்தமிதே
திலக மாய மறைதணித்து நிகழ்த்தும் பொருளு மிதுவென்று
விலகுந் தன்மை யனுபவமு மிதிலோ ரைய மூாதன்றால்.

இவ்வாறு பலசெய்யுட்களில் தேவர்கள் பிரமதேவனும் அத்வைதனுமா முபதேசிக்கப்பெற்று அப்போது அக்குவர்த பரமசிவனைத்தரிசித்து, ஆனந்த சாகரத்தில்மூழ்கி ஆர்ப்பரிக்கப் பரமசிவன் பிரமதேவன் உக்கட் குபதேசி தது மெய்பெகெனத் தெளிவுபுத்தி யேட்டுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

திருவிளையாடற்புராணம். வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்தது.

ஆதியி லான்ம தத்துவ மான வயன்மகன் பாகமு மநினி
னீதியில் விச்சா தத்துவ மான நெடியவன் பாகமு மடனி
லோதிய சிவதத் துவமென லான விருத்திர பாகமு முதிக்கும்
பேதியிம் மூன்றி னெண்ணிறந் தவைகள் பிறக்குமிம் மூன்றினு
[முறையால்.

ஓதரு மகார முகாரமே மகார முதித்திடும் பிரணவம் விந்து
நாதமோ டிதிக்கும் விபத்தரா ரகத்து னெல்லா மத்திரி மூன்று
பேதமாம் பதத்தாற் பிறக்குமிக் காமத் திரிபிரு பேதமாம் பேதம்
யாடுதனிற் சமட்டி வியட்டியென் றிரண்டு பேதமாம் வேட்டவைக்
[கெல்லாம்.

இன்னவை யிரண்டு மிவனருள் வலியாலீன்றநான்மறையைக்ரான்று
பின்னிவ னருளா லனாதிய வான பிரணவ மாதிமந் திரமு
மன்னவா றுன தாரகத் தகரா யாதியக் கரங்களு முதித்த
சொன்னவக் காத்திற் சிவாகம ராசிச் சுரவர னடிமுகத் துதித்த.

கீட்டிசைமுகத்தொன்றுதித்தாலோக்கிரமிளைத்ததாவிருக்கதுதென்பா
லீட்டியவிரண்டாயவேதமாமுருவோடெழுந்தது குடதிசைமுகத்தி
னீட்டிய சாம மாயிர முகத்தா னிமிர்ந்தது வடதிசை முகத்தி
லூட்டிய வொன்ப தருவொடு கிளைத்து நடந்தது நான்காமறையே.

அருமறை நால்வே றுகையால் வருண மாசிர மங்களு நான்கா
தருமம்பாகா திகருடமுமறையின் றகைமையிற் றோன்றினமறையுங்
கருமமா ஞான மாமெலனு விரண்டாங் கருமமா மிவனருச் சனைக்கு
வருமிவினை புணர்த்து ஞானமா மிவன்றன் வடிவிலா வடிவினை யுணர்த்தும்

முதலுகர் சோற் சினை தழைத் தாங்கிம் முழுமுதற் கருத்து நல்லவிபின்
பதமிவன் வடிவப் பன்னவர் பிறக்குந் திருத்தியாம் பாரினிவன் முகத்தி
லிதமுறுரித் தயா திமுவிளைக் கும் வேண்டியங் குலகவர் போகங் [ன்
கதிபெற வியற்றுஞ் சிவார்ச்சனை விளக்குங் காரண மிச்சிவ கோசம்.

மறைபல முகங்கொண் டறிவாயினைத்து மயங்கவே றகண்டபூரணமாய்
நிறைபரம் பிரம மாகுமிக் குறிபைக் கருமநன் னெறிவழாப் பூசை
முறையினு ஞான நெறியினிப் பொருளை யருளினுன் முயக்கற முயங்கு
மறிவினூர் தெளிவ துமக்குநா னுரைத்த வருமறைப் பொருள்பிறக்
[கரிதால்.

கருமத்தான் ஞான முண்டாங் கருமத்தைச் சித்தசுத்தி
தருமத்தா லிகந்தவித்த சுத்தியைத் தருமநல்கு
மருமைத்தாந் தருமத்தாலே சாந்தியுண் டாகுமாண்ட
பெருமைத்தாஞ் சாந்தியாலே பிறப்பதட் டாங்கயோகம்.

கிரியைபான் ஞானந்தன்னாற் கிளர்சிவ பத்திபூசை
தரிசனஞ் சைவலிங்க தாபனஞ் செய்தலீசற்
குரியமெய் யன்பர்பூசை யுருத்திர சின்னந்தாங்கம
லரியதே சிகன்பாற்பத்தி யனைத்தையுந் தெரியலாகும்.

மறைவழி மதங்கட்கெல்லா மறைபிர மாணம்பின்சென்
றுறைதரு மிருதியெல்லா மவைக்கனு குணமாமின்ன

முறையினு னார்த்தமென்று மொழிந்ததம் மார்த்தஞ்சேர்ந்த
துறைகளவை திகமாமேலாச் சொல்வதிச் சுத்தமார்க்கம்.

தெருட்பெறு போக வீடுகா ரணமாய்ச் சிவமய மாமறைப்பொருளை
மருட்கெட வுரைத்தே யிப்பொருட் கதிக மில்லையிப் பொருளொ
[ழுமக்கு
மருட்கெடத் தெளிவ தாகென வினைப வழிவழி மாதவர் புறத்தை
யருட்கைபாற் றடவி யிசிக்கத்துட் புகுந்தா னருள்பழுத் தன்னதே
[சிகனே.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம்—திருக்கழுமலம்.

பத்திப்போர் வித்திட்டே பரந்தவைம் புலன்கள்வாய்ப்
பாலைபோகா மேகாவாய்ப் பகையறு வகைநினைவா

முத்திக்கே வித்தத்தே முடிக்குமுக் குணங்கள்வாய்
முடாமூடா காலத்தக் காணமு மொருநெறியாய்ச்

சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்தமெய்ப் பரம்பொருள்
சேர்வார்தாமே தானகச் செயுமவ னுறையுமிடங்

கத்திட்டோர் சட்டங்கள் கலந்திலங்கு நற்பொருள்
காலைபோவா தார்மேவுங் கழுமல வளநகரே.

இலிங்கபுராணம்—தியானவிதி.

அருத்தியின் ஞான மின்றி முத்திவீ டடைதல் கூடா
விரிப்பரு ஞானந் தானுந் தியானத்தா லன்றி மேவா
துரைத்திடு தியானந் தானும் ஓங்கிய ஞானம் வல்ல
குருத்தனி யருளி னல்லாற் கூடுத லரிய தாமால்,

வாயுசங்கிதை—இருடிகள் பிரமலோகமடைந்தது.

அருணகரன் மறைக ளனைத்திடு தரும மானசையின்றுபரித்தியற்றில
தெரியுமற் றதனுற் பாவபுண் ணியங்க ளொத்திடு மொத்திடுஞ்சிறந்த
பொருவறு சிவமா போகம்வந் தெய்து மெய்திடும் புகழுதற்கரிதாய்
மருவொணு தாகி யுயர்வற வுயர்ந்த மாசிலா முத்தியெய் திடுமால்.

ஷ சாயுபகவான் அடைந்தது.

பரக்கின்ற முக்காலு ஞானமொன் றின்றிப்பன்னவரகனன் றனையெட்டுத்
திக்கமு ஞான முதலியன வுரைப்பத் திக்கள்வே ணிபனடி முன்னி
யக்கிடு வெள்ளி புரிபினைக் காலு லவைவேர் தும்முறை யடைந்து
பக்கினில் ஞான மூடதனைக் கொள்ளப் பாற்படப் பகர்வ னென்
[றுரைத்தான்.

சூதசங்கிதை—சமாதிவிதி.

நடந்தாலு மிருந்தாலும் நின்றாலுந் துயில்கொண்டு
கிடந்தாலும் விழித்தாலும் கிளர்மூடமன் னவர்முதலோர்
தொடர்ந்தாலுந் தொழுதாலுந் துதித்தாலு மவமதித்துக்
கடந்தாலும் மெய்ஞ்ஞானி கமலவிலைப் புனல்போல்வான்.

மெய்யஞானி தன்னைப்பரமனென் றெண்ணுதேவ னவமதித்தான்
அனையபாவி கெடுங்கால மள்ளலினைத்து மழுந்திடுவான்
மெய்ஞானி யடையன்பனைச்செல் வானச்செல்கை மாத்திரத்தான்
மெய்யும்போகப் பற்பலவு நிரம்பவுறுமம் மனைபாவி.

இன்றுடையவன்றன் பிதிர்குழு வேற்றமாகி முத்தியிடை
மன்னுஞானி யருட்பார்வை வயங்கவெவன்மேற் படினுமவன்
றன்னுபாவ மெலாமொழிந்தோன் றாயஞானிதா னுதிர்க்க
மின்னுகுலமும் புனிதமுறு மேவுவாளன் னையுமுத்தி.

மெய்ப்பஞானி தரிசனமே தேவதேவன் றரிசனமாம்
மெய்யவன்றங் கிடுபூமி யமைந்தசிவபுண் ணியபூமி
தெய்வமவனை வணங்கிடுதல் சிவபிரானை வணங்கிடுதல்
பொய்ப்பிலவனுக் கிபற்றுபணி பூதநாதற் கிபற்றுபணி.

மருவுகுருவை மழுவுமணி வள்ளத்தருமை யறியாது
பெருகவிகழு மதுபோலப் பித்தின்முழுகும் பேருலகம்
பொருவின்ஞானி யருமைதனைப் போற்றுதிகழ்ந்துபுகரடையும்
கருவன்மலத்தை யிருங்கபிலைக் கடவுளருளா லறுத்துள்ளீர்.

அன்றுகடலிற் கொதித்தெழுந்த வாலகால மமுதாக்கி
நன்றுபொலியு நம்பெருமா னளினமலர்த்தா ளிடைப்பத்தி
பொன்றுமவர்க்கே மெய்ஞ்ஞானமுறுமற்றேருக்குறுமென்றும்
இன்றுஞான மகிமையெலாஞ் சொல்லப்புகினுள் பலசழியும்.

பிரமகீதை—கேநோபநிஷத்.

பரமாத்துவித ஞானியே பரதேவதைதா னவனேயித்
திரமாமுத்தி யானிக்குச் செப்பும்பெரு நன்செய் வினையாலு
முரமார்ந்ததிசி கௌதமனா லுண்டாஞ்சாப வுரையாலுங்
காமாமனிதர் நெஞ்சதனிற் காதல்செய்யா தொருகாலும்.

ஆனாத்தன் னியமில்லாச் சிவன்றன் பாலு மத்துவித வேத ராத்து மடைதற்குள்ள, காரணமாஞ் சிவலிங்கார்ச் சனத்துஞ் சாலக் காய்வதுவு மேயன்றி யுருத்திராக்க, தாரணத்துந் திரிபுண்டர தாரணத்துஞ் சர்வாங்கோத் தூளனத்துந் தாமேகாய்வர், சிரி னைத்துஞ் சிவனென்னு முரையுந் தங்கள் செவியாலுங் கேளார்செய் வினையாற்றீயோர்.

தொல்லைநல் வினையாற் சுருதிரன் மிருதி சொன்னவா றனிற் றவத் தோரே, யெல்லையிற் பரமாத் துவிதவே தனத்தை யுள்ளவா றுணரவே புணர்வர், நல்லவிப் பரமாத் துவிதஞா னியைநா ராயணனா னுருத் திரனும், எல்லையில்லாத தேவரும் பூசித் தேத்தவும் படுமிவ னென்றும்.

ஓதிய தோட மெல்லா மொழிந்தநா ராதி புற்ற
வேதவே தாந்தந் தன்னின் மிகநிட்டை யுடைய நல்லோ
ரியாதுந்தம் மிதயத் துள்ளா யிரண்டலா ஞான மத்தைப்
போதகஞ் செய்யத் தக்கோ ராவர்கள் புரையற் றோர்க்கே.

சராசுத் தமமே யெல்லாத் துக்கமுந் தொலைப்ப தாகிப்
பரிவொடோர் குரவன் பார்த்த பொழுதிலே பரமா னந்தப்
பொருவிலாச் சிவரூ பத்தை படைவித்துப் பூரண மாக்கும்
பெரியவத் துவித ஞான முக்கட்டுப் பேச லாமோ.

இவ்வாறு சூதசங்கிதைமுதலிய பலமகாபுராணங்களிலும் முடிவாக அத்வைத சித்தாந்தஞ்சொல்லி, த்வைதசித்தாந்தத்தைமறுத்து, அந்த அத்வைத சாதனமாகச் சிவபூசை, சக்திபூசை, அடியார்பூசை, சிவாலயதரிசனம், வருணாசிரமதருமம், தீர்த்தமான்மியம், பிராயச்சித்தம், தானம், எண்வகையோகம், ஞானிபணிவிடை, கருமயாகம், பிரணவம், காயத்திரி, பஞ்சாக்ஷரமுதலிய வாசகயாகம், மானசயாகம், ஞானயாகம், சிவப்பிரசாதம், சிவபக்தி, சிவஸ்தலத்தில் வசித்தல், பஸ்மருத்திராக்ஷதாரணம், சிவநாமகீர்த்தனம், சாதனசதுஷ்டயம், சிரவண, மனன, நிதித்தியாசன, சமாதி, சாக்ஷாத்காரம் வரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்படிப்பட்ட பிரமாணங்களிலெல்லாம் அத்வைத ஞானிகளுக்குச் சிவபூசாதிகள் சாதனமாகவும், சாத்தியமாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அப்படிப்பட்ட அத்வைதஞானியின் தரிசனத்தாற் பாவங்கள் போமென்றும், அவனது தரிசனம் சிவதரிசனமென்றும், அவன் தங்கிய பூமி சிவஸ்தலமென்றும், அவனை வணங்குதல் சிவனை வணங்குதலென்றும், அவனது பணி சிவபணியென்றும், அவனையிகழ்ந்தபாவிகள் நரகமடைவார்களென்றும், அவன் பரதேவதையென்றும், அவனை நாரணன் சிவன்பிரமனும் எல்லையில்லாத் தேவர்களும் பூசித்தேத்துவார்களென்றும், அவனிருக்குமிடத்திலிருப்பது முத்தியென்றும், அவனுக்குச்சிவனும் நாரணனும் பிரமனுஞ் சமானமாகாரென்றும், அவனுக்குடல்பொருளாவியைக் கொடுப்பவர்கள் ஞானத்தைப்பெற்றுப் பிறவியறுப்பார்களென்றும், அப்படிப்பட்ட பரமாத்துவிதத்தைத் ததீசி, கௌதமர், கண்ணுவர், பிருகு முதலியோர் சாபத்தைப் பெற்றவர்கள்மனம் காதல்செய்யாதென்றும் ஏற்படுகின்றமையால், அப்படிப்பட்ட ஏகாத்துமாக்களை மாயாவாதிகளென்றும் சிவபக்திமுதலிய சாதனங்களவர்களுக்கில்லையென்றுஞ் சொல்வது என்னபாதகப்பயனோ? இங்ஙனமாய வதிபாதகத்தொழிலை மேற்கொண்ட அசாத்துக்களது அசாஸ்திர அயோக்கிய வார்த்தைகளை உத்தமர்களுங்கண்டு மயங்கிக் கெட்டுப்போகாவண்ணம் உண்மைத்தன்மையைச் சாஸ்திரப் பிரமாணங்களோடு எடுத்துக்கூறுவது எமது கடமையாயிற்றென்க.

வேதமுதலிய சாஸ்திரங்களில் முடிவாக அத்வைதமே சொல்லுகின்றதென்பதற்கும், துவைதத்தை அம்சஞ்செய்கின்றதென்பதற்கும், அத்வைத ஞானத்திற்குச் சிவபக்திமுதலியன சாதனமாமென்பதற்கும் பிரமாணங்களிலனேகமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றமையாலும், சாத்தியமான அத்வைதஞானமும், அதற்குச் சாதனமான சிவபக்திமுதலியனவும் வேதாந்தசைவர்களுக்கே உரியனவென்பதாயிற்று.

துவிதநாஸ்திக சைவசித்தாந்திகள் சுருதிமுதலிய நூல்களுக்குமாறாகத் தப்பான தப்புநூல்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு மற்றையர்களையெல்லாம் நியாயமின்றித் தூஷிக்கின்றனர்கள். இவர்களுக்குச்சாதகமாகச் சத்பிரமாணங்கள் கிடையா. அதாவது, சிவஞானபோதமூலத்துக்கு விரோதமாக எழுதிக்கொண்ட தமிழ்வுரையும், அதற்கனுகூலமான சிவஞானசித்தியார் முதலிய நூல்களுமேயன்றிச் சுருதிமுதலிய பிரமாணங்களிவர்கட்கில்லையென்றாயிற்று.

ஆனால் அத்வைதத்திற்குச் சாதனமாகச் சொல்லியிருக்குஞ் சாதனங்களை மாத்திரம் தங்களுக்குரியதெனப் போலியாகக்கொள்வதோடு, தேவார, திருவாசக, திருமந்திரங்களையும், இன்னுமவைபோன்ற நூல்களையுந் தங்களுக்குமாத்திர முரியனபோலவும், அத்வைதிகளுக் குரியனவல்லபோலவும்

கொஞ்சம் பேசிக்கொள்ளுகின்றார்கள். இது குடிக்கூலிக்கு வந்தவன் வீட்டைச்சீட்டுப் பிறப்பித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பதுபோலவே யிருக்கின்றது.

விபூதி உருத்திராக்ஷாதிகளின் சூட்சமார்த்தத்தைப் பார்க்குமிடத்து அவைகளும் அத்வைதபக்ஷமாகவே யிருக்கின்றமையால், அவற்றாலுமிவர்து தலைத்தசதிற்கு எதிர் சாதகமில்லையென்க. ஸ்தூலார்த்தமேனும் பயன்படாதோவென்னின், அதுவுமத்வைத சாதனமா யிருப்பதாலும் அவ்வத்வைதமிவர்கட்கு விரோதமாயிருப்பதோடு, அதையிவர்கள் சதா தூஷிப்பதாலும் பாவமேயதிகரித்து அடையவேண்டிய சாத்தியமில்லாமற் போதலாலும், ஸ்தூலப்பயனு மிவர்களடையமாட்டார்க ளென்பதுவே திண்ணம். வேதாந்திகளுக் கத்வைதஞானமும், அதற்குச்சாதனமான விபூதி, உருத்திராக்ஷாதி சாதனங்களுமுள்ளன. இவர்களுக்கோ வத்வைதஞானமுமில்லை; அவ்வத்வைதத்திற்குச் சாதனமான விபூதிருத்திராக்ஷாதி சாதனங்களுமில்லை ஆதலால் பூர்வபக்ஷிகள் சாதனத்தைக் கைக்கொண்டு மேற்கொள்வது போலாமென்பதைக்கூட மாயவர் சுபாவங்கள், சீலங்கள், குறிகளா லாய்ந்தறிய வேண்டும்.

சண்மத சட்சாத்திரங்களின் அபிப்பிராயமுணர்த்தல்.

மந்த வைராக்கியத்தையுடைய சுபசந்ததியென்னுமரசன் வைஷ்ணவம், சைவம், காணாபத்தியம், சாக்தேயம், சௌரம், ஸ்மார்த்தம்முதலிய மதவாதிகளையழைத்து தூங்காமல் விழித்திருக்கும் தேவன் யாவனென்று கேட்க:—

விஷ்ணுவுபாசகனது உத்தரம்.

கேளும் அரசனே! சகல வேதாந்த சிரோமணியான வாசுதேவனைச் சிவனும், பிரமனும் நித்தியம் சேவிக்கிறார்கள். வாசுதேவன் பரோபகாரி; பக்தருக்கு ஹிதஞ்செய்பவர்; சங்குசக்கர கதாபத்மதாரி; மங்கள ஸ்வரூபி; தயாநிதி. இப்படிப்பட்ட மகாவிஷ்ணுவானவர் நிஜபக்தர்களைப் பரிக்ஷித்து, அவர்களுக்கு க்ஷேமத்தை யுண்டுபண்ணுகிறார். சக்தி, கணேசர், சூரியன், சிவன் என்னுமிவர்க ளவராக்ஞைப்படி நடக்கிறார்களென்று பாரதமும், பத்மபுராணமும் நிருசிம்ஹதாபனீ, ராமதாபனீ, கோபாலதாபனீ என்னு முபநிஷத்துகளும் சொல்லுகின்றன. விஷ்ணுவே சகத்காரணன்; அவரே உபாசிக்கத்தக்கவர்; மற்றவரன்று. விஷ்ணுவுக்குச் சிவன் உத்தம பக்தனாயிருந்தாலு முபாசிக்கத்தக்க சொரூபத்தைத் தரிக்கவில்லை. சிவன் சவம்போல் அமங்கள ஸ்வரூபி. சாம்பல், உடுக்கை, யானைத்தோல், மண்டையோடு இவைகளைத் தரிக்கப்பட்டவன்; யாருக்குத்தான் க்ஷேமத்தை யுண்டு பண்ணப்போகிறான்? அவன் பிள்ளையாகிய கணபதியும் மனுஷ்ய மிருக ரூபங்களைத் தரிக்கிறான். சடர்ப்படமாய் நிந்திக்கத்தக்க ஸ்திரீயாயு மகிஷையும், அவதூதவிசித்திர சுபடஸ்வரூபியாயும், பாதிவனமாயுமிருக்கிற தேவி

ளைத் தியானித்து அவ்வாசமான ரூபத்தைத்தரித்தது அடியோ விரும்பிச்செய்க்
கும் நான் கழுதையைப்போன்றவன். நீயோ இராப்பகலோய்விலரா
கின்றான். இதனை யுபாஸிப்பவனு மப்படியேயாவான். ஆகையால
நாவிஷ்ணுவே சேவிக்கத்தக்கவர். நாரதபாஞ்சராத்திரத்தில விஷ்ணு
வாராத்தியானவிதிகள் விபரீதமுள்ளன. இவைகள் நான்கையு நிஷேதித்த
தினால் சைவர்த்த உபாஸனையும் நிஷேதிக்கப்பட்டதாய்விட்டது. ஏனை
ஸ்வ சிவன் முதலிய சகலதேவதைகளும் விஷ்ணுவுக்குச் சமானமென்
சகலத்திற்கும் உபாஸிப்பதாமென்க.

சிவோபாஸகனது உத்தரம்.

சிவ உபாசகரான கபிலமுனி மேற்சொன்னதைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு சத்தியமாகச் சொல்லுகிறார்:—அரசனே! நான்சொல்வதற்கு அநேகநேக பிரமாணங்களுண்டு. கேட்கும் வரங்களையெல்லாங் கொடுத்தருளும் பரமசிவனுக்குச் சமானம் யார்? மகாவிஷ்ணுவால் பூசிக்கப்பட்டுத் தன்னுடைய சகல ஐச்வரியங்களையுங் கொடுத்தான்; பஸ்மத்தைத் தரித்தார். இக்காரணத்தினாலேயே தோஷாதிகளைப்பரிகரித்தார். அவருக்கு நல்லது பொல்லாது கிடையாது; நல்லோர்க்கருள்தார். நக்கினனாயிருந்துகொண்டு வைராக்கியத்துக்குச் சமானமான நசமின்மையென்றுபதேசிக்கிறார். ஞானமாகிய பெருங்கொடை யளிக்கின்றார். நாமும் காசியுங் காசியிலிறந்தால் கர்ப்பவாச சங்கடத்தைவிட்டு சாயுஜ்யமோக்ஷத்தை யடைகிறார்கள். சிவசமானமாகிச் சர்வ திவ்யபோகங்களை மனுபவிக்கிறார்கள். அப்போது லிங்கசரீரத்தைவிட்டுப் பிரகிருதத்தை யடையும்படியான அத்வைதபோதத்தைச் செய்கிறார். டாக்ஷையுஞ் சமமாயிருப்பித்து முக்தியளிக்கின்றார். சிவனுக்குச் சமானமான தாதா ஒருவருமில்லை. விஷ்ணுதனது பக்தர்களைமாத்திர மிரக்ஷிக்கிறார். ஹரிசேவகன், ஹரன் சேவியனென்று வியாஸர் கந்தபுராணத்திற்சொல்லியிருக்கிறார். இராமேச்வரத்தில் இராமச்சந்திரன் பரமசிவனைப் பூஜித்திருக்கிறார். பாரதபத்மபுராணங்களிற் சகலதேவர்களைவிட ஹரிசிரேஷ்டனென்றதின் தாத்பரியத்தை யுற்றுநோக்குமிடத்துச் சிவனுக்கே ஈசுவரத்துவம் பிரதிஷ்டமாகின்றது. இவ்வாறு அப்பயதீக்ஷிதர் சகலபுராண மிதிகாசங்களுக்குந் தாத்பரிய மெழுதியிருக்கின்றார். அங்குப் பாரதத்திலுள்ள பிரசங்கமாவது: அசுவத்தாமாவால் நாராயணாஸ்திரமும், ஆக்நேயாஸ்திரமும் பிரயோகித்ததில் வெகுசேனைகளழிந்தும் பஞ்சபாண்டவர்கள் மரிக்காமையால், அப்போது சத்திரத்தைவிட்டுத் தனுர்வேதத்தையும் ஆசாரியனையும் திரஸ்கரித்து வனத்துக்குச்சென்றபோது அவனை வியாஸர் சந்தித்து, ஓ! பிராஹ்மணா! நீ ஆசாரியனையும் வேதத்தையும் நிந்திக்கலாகாது. அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் நரநாராயணரூபங்கள். இவர்கள் சிவனைமிகப்பூஜித்திருக்கிறார்களாதலினிவர்கள் பக்திக்கதீனமாகித் திரிசூலியான மகாதேவன் இவர்கள்ரதத்துக்கு முன்னின்று இவர்கள்மேலில் பிரயோகிக்கு மஸ்திரசஸ்திரங்களின் சாமர்த்தி

டத்தை நாசஞ்செய்கின்றதென்பதாம். இதனால் மகாபாரதத்தில் மகாதேவனுடைய கிருபையால் நாராயணரூப கிருஷ்ணனுக்கு விபூதியுண்டாயிருக்கிறதென்பது சித்திக்கிறது. ஆதலால் விஷ்ணுசரித்திரத்தைப் பிரதிபாதிக்குஞ் சிரத்தம் சிவனுடைய ஆதிக்கத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றது. எங்ஙனமெனின் விஷ்ணு சேவியன் சிவபக்தன் ஆனதால் சிவனே பரமசேவியனாகிறார். ஹரி பக்தர்களுக்குள் உத்தமமானவர். சிவனுக்கே மகாதேவனென்றும் மகேசனென்றும் பெயர், மற்றத் தேவர்களுக்குத் தேவரென்றும், ஈசரென்றும் பெயர் அமங்களரூபதெய்வங்களைவிட்டு மங்களஸ்வரூப சிவனை யுபாசிக்க வேண்டியது விஷத்தையுண்டு தேவர்களின் பயத்தை நீக்குவித்தார். சிவனுடைய குமாரரான கணேசர் சகலவிக்கினங்களையும் உடனே போக்குகிறார். காரியத்தில் காரணகுணமிருத்தலால் விக்கினங்களைப் போக்குபவர் சிவனென்றறியவேண்டியது. ஜனனமரணதுக்கஞ் சிவத்தியானத்தால் நாசமாகும். சேவிக்கத்தக்கவன் சதாசிவனே விவேகியானவன் சமாதியோடு விழிக்கக்கடவன். பாசுபத தந்திரத்தில் சிவபூஜாவிதிகள் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விதிப்படி பூஜித்து தியானஞ்செய்க. நாரதபாஞ்சராத்திரமதம பொய். அது சூத்திரபாஷியத்திற் கண்டித்திருக்கிறது. அதனை யனுசரித்த இராமானுஜாதி நவீன வைஷ்ணவர்கள மதமும் கல்பதருவினுரையாகிய பரிமளத்திற் கண்டித்திருக்கிறது. ஆதலால் சிவசேவையில் சித்தத்தைச் செலுத்தி விரும்பிய புருஷார்த்தத்தினையடைக.

கணேசபூஜகனது உத்தரம்.

கணேசன் சிவனது புத்திரனென்றும், காரணத்தின் குணங் காரியத்தி லிருப்பதாகவுஞ் சொன்னதைக்கேட்டுக் கணேசபூஜகன் கோபத்துடன் சொல்லுகின்றான். அரசனே! இவ்விருவரும் பொய்யை மெய்யெனச் சாதிக்கின்றார்கள். அஃதாவது, கணேசன் சிவபுத்திரனென்றும், பார்வதிதனயனென்றுஞ் சொல்வது. இவ்விஷயமாய் வியாஸர் புராணத்திற் சொல்லியிருக்கிற ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக:—திரிபுரசங்காரத்தில் ஹரிஹராதி தேவர்களெல்லாங் கணேசனைப் பூஜிக்காமையால் வெற்றிபெறாதவர்களாய்ப்பின் கணேசனைப் பூஜித்துத் திரிபுரர்களை ஜயித்தார்கள். எவனை யாராதித்து வெற்றிபெற்றனரோ, அவனே சேவிக்கத்தக்கவனென்றறிக. தசரதனுக்கு ராமன் புத்திரனானதுபோல் பரமசிவனுக்குக் கணபதி புத்திரராயிருந்து விக்கினங்களைப் போக்கினார். கணேசபுராணம் வியாஸராற் சொல்லியது. அதிற்கணேசனே யெல்லாவற்றிற்குங் காரணமெனக் கூறியுள்ளார். அவருடைய துதிக்கையிலிருந்து ஹரி, ஹரன், விதி, ரவி, சந்திரமுதலிய யாவருஞ் ஜனித்தார்கள். க்ஷணநேரந் தியானிக்கினும் விக்கினங்களைப் போக்குவார். இப்படி பிரஹ்மாதிகளும் விழிப்புள்ள விநாயகக்கடவுளைப் பக்தியுடன் நிஷ்காமமாய்ப் பூஜிக்கவேண்டியது.

தேவீபக்தனுடைய உத்தரம்.

கணேசன் சக்திதத்துவமென்றுகேட்ட பகவதிபக்தன் ஆசா ரனே! இதுவும் பொய்யென்பது மப்பிரமாணம். ஏனெனில் சக்தி யில்லாமலின், சகல தேவர்களும் பிணத்துக்குச் சமானமாவர்கள். சக்தி யில்லாதவர் அசமர்த்தரானதால் செய்யக்காரியத்தை பண்ணமாட்டார். சக்தியை அதிகமாக உபாசித்ததால் ஹரி, ஹரன், சூரியன், கணபதி முதலி யவர்களாய் சகலத்திற்கு அதிகாரியாய் ஈஸ்வர சக்தியையுடையவரானா ர்கள். அந்தப்படிப்பட்ட பகவதியின்ரூபமாம் சாமானியம் விசேஷமென் றிரண்டு.

1. எல்லாப்பதார்த்தங்களிலும் தத்தங்காரியத்தைச் செய்யுஞ்சக்தி பக வதியின் சாமானியரூபம்.

2. அம்டை புஜாதிகளுடன்கூடிய மூர்த்திவிசேஷ ரூபம்.

பகவதியின் சாமானியரூப சக்தியம்சத்தின் மிகுதியால் விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், சூரியன் என்றிவர்களுடைய மகிமை பிரசித்தமாயிருக்கிறது. சாதியின்றேல் அனேகவஸ்துரூபிகளாகின் அதி நிராகார ரூபசக்திக்கு அநேக அம்சங்களிருப்பதுபோல, ஸாகாரரூபசக்திக்கும் அநேக அம்சங்க ளுண்டு. அவற்றுள் காளிரூபம் பிரதானம். மகேசுவரி, வைஷ்ணவி, கௌரி, கணேசி முதலியனவும் பிரதான அம்சங்களே. பகவதியின் உபாசனை யால் தத்தம் மகேசுவரி முதலிய அம்சங்களைப்பெற்று முக்கிய பக்தர்களா யிருக்கிறார்கள். ஏனெனில் தியானஞ்செய்வோனுக்குத் தியேயரூபத்தை யடைவதே தியானத்தின் பரம அவதியாகும். ஆகலால் விஷ்ணுவாதியோர் முக்கிய உபாசகர்கள்.

அமிர்தமுண்டானபோது, சுராசுரர்களுடைய விவாதத்தைத் தீர்க்க விஷ்ணுவுக்குச் சாமர்த்தியமில்லாமல் பகவதி யம்சத்தைத் தியா னஞ்செய்து, அந்த உபாஸ்ய (மோகினி) ரூபத்தைப்பெற்று, அவ்விவாதத் தைத் தீர்த்துவிட்டனர். அப்படியே சிவனுஞ் சமாதியிற் பகவதியைத்தியானஞ் செய்து பாதிசரீரத்தி லுபாஸியவடிவத்தைப்பெற்றனர். ஒவ்வொருகாலத்து விசேஷத்தால் சமாதியில்லாமற் போனமையால், சிவனது முழுசரீரமு முபா ஸிக்கத்தக்கதாகவில்லை. இதனால் எல்லாத்தேவர்களும் பகவதி யுபாசகர் களாகின்றார்கள். அவ்வுபாசனை யிருவகையில் இதுகாறுந் தக்ஷிணமார்க்கஞ் சொல்லிற்று.

இனி உத்தரமார்க்கமாவது:—சகல புருஷார்த்த போகமோக்ஷங்களைப் பெறுதற்கு மகாமாயையைத் தியானிப்பதற் கன்னியமான சாதனம் ஜகத்தி லில்லை. பகவதியின்பக்தன் சகலபோகங்களை யனுபவித்தும், கர்ப்பவாசத்

தை யடைகிறதில்லை. முன்னோர்க ளனுஷ்டித்துவந்த பஞ்சமகாரங்களை யொருபோதும் விடலாகாது. எல்லாத்தேவர்களும், ஞானிகளு முதல்மகாரத்தை யெப்போதுஞ் சலத்தைப்போலச் சாப்பிட்டார்கள். மகாரங்களைச் சேவிக்கும விதிகள பரமசிவனால் பரோபகாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வியாஸர் தேவிபாகவதத்தைச் செய்திருக்கிறார். உபபுராணத்திற் காளியை வர்ணித்திருக்கிறார். பகவதியின் பக்திதான் மேலாகச்சொல்லியது. ஹரி, ஹரன், சூரியன், கணேசன்முதலியோர் பஞ்சமகாரங்களால் ஆழ்கிய மனதுடையவர்களாய் பகவதியைப் பூஜிக்கிறார்கள். ஜகத்ஜனனியாகிய தேவியே விழிப்புள்ளவளாதலி னிவளைச்சேவிப்பவர் பரமானந்தத்தை யடைவார்கள். மத்யம், மாம்சம், மைதுனம், முத்திரை, மந்திரம், பஞ்ச மகாரங்கள்.

சூரியபக்தனுடைய உத்தரம்

சூரியபக்தன் தேவிமகாத்மியத்தைக்கேட்டுக்கோபங்கொண்டு அரசனே! நானுண்மையாகச் சொல்வதைக்கேள். அவர்களுடைய மதங்களெல்லாம் மிகவும் பாபமும், இழிவுமாயுள்ளவைகள். ஜகத்திற் சொல்லப்படும் கெட்ட குணங்களெல்லாம் தேவிமார்க்கத்தி லுத்தமமாகச் சொல்லியிருக்கின்றன. பஞ்சமகாரங்களாகிய விபரீதத்தைச்சொல்லுஞ் சம்பதந்திர மனுஷ்டிக்கத்தக்கதன்று. தக்ஷிணசம்பிரதாயஞ் சிரேஷ்டமாய் எல்லாராலு மனுஷ்டிக்கத்தக்கதாயிருந்தாலும், இவர்களுடைய மனது எதில் கட்டுப்படுகிறதோ அந்தச்சூரியனில்லையாயின், எல்லோரும் அந்தகராவர். என்றுமிருந்தறிந்து கொள்ளும். மற்றப் பிரகாசவஸ்துக்களெல்லாஞ் சூரியனுடைய அம்சங்களே. பிறருடைய ஹிதத்தின் பொருட்டுத்தான் ஆகாயத்தி லோயாமலலைகிறான். சகலகாரியங்களுங் காலாதீனமானதால் அதனையே சென்றகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலமென்று சொல்வார்கள். எல்லாஞ் சூரியனிலிருந்தே யுண்டாகின்றன. அவர் கோபத்தாலெல்லாம் பஸ்மமாகின்றன. இவருக்கு ஸாகாரம், நிராகாரமென இரண்டு ரூபங்களுண்டு. நிராகாரப்பிரகாசம் சகல நாமரூபங்களிலும் வியாபித்திருக்கிறது. எதை வேதாந்தி பாதிசப்தத்தால் வியவகரிக்கிறானோ, அது நிராகாரப்பிரகாசரூபமான சூரியனுடைய சாமான்யரூபமாம். அதுவே சகத்துக்கெல்லா மதிஷ்டானமாம். அதனையறியாததினால் ஜகத்துவடிவவிவர்த்தமுண்டாகிறது. அந்த நிராகாரப் பிரகாசமே அந்தக்கரண விருத்தியிலுள்ள பிரதிபிம்பத்தோடு ஞானமென்று சொல்லப்படும். "அகம்பானு (யான் சூரியன்)" என்ற அந்தக்கரணவிருத்தி பிரகாசத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடுண்டாகும்போது அஞ்ஞானம் நிவிருத்தியாக ஜகத்தும் நிவிருத்தியாகிறது. சூரியனுடைய ஸாகாரரூபமாவது — பிராதக்காலத்தில் அவருடைய தேஜசு பிரகாசிப்பது. சந்திரன், நக்ஷத்திரம், தீபமுதலிய வதனம்சமே. அதற்கு நிராகாரரூபம், நிரூபம், ஸாகாரரூபம், நியேயம் (தியானிக்கப்படுவது) இது வேதாந்தங்களிற் நிர்க்குண

ஈசுவரன் பிரமமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அத்வைதமதத்தில் ஸ்மார்த்தர்கள் பார்த்தோமானால் அவ்வாறு நம்பாமல் தங்கள் தங்களிஷ்ட தெய்வத்தின் நாமத்தை முதலாகக் கொண்டு ஸ்தாபனம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அவரைத் தியானஞ்செய்வது பார்த்தசாரதியென்றிருக்கிறோம்.

மூர்த்தித்திரயமதத்தில் அத்வைதத்தோடு ஸ்மார்த்தமதம். இந்த மதத்தினர் எல்லாம் பரஸ்பரம் விருத்தவசனங்களைச் சொன்னதுபோல் பிரசங்கிக்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் தங்கள் புத்திக்கெட்டியபடி விருத்தமாகவே பேசினார்கள்,

வைஷ்ணவமதத்தில் விஷ்ணுவுக்குச் சமானமான வேறு தெய்வமில்லை எவ்வாறும் விஷ்ணு பக்தர்களே. அவர்கள் ராம, கிருஷ்ண, நாராயணன் முதலிய நாமங்களுக்குச் சமானமாய்ப் பிறதெய்வங்களின் நாமங்களை நினைப்பவன் நாமாபராதி. அவனுக்கு நாமகதி நாமோச்சாரணங்களின் யதார்த்த பலனுண்டாகாதென்றும், சைவமதத்திலும் சிவனுக்குச் சமானமான வேறு தெய்வமில்லை. சிவனுடைய நாம உச்சாரணத்தின் பலன் விஷ்ணுநாம உச்சாரணத்தாலுண்டாகாதென்றும், மற்றெல்லோருடைய மதங்களிலும் தம துபாஸ்ய தெய்வத்துக்குச் சமானமில்லையென்றுங் கூறுவர். ஸ்மார்த்த மதத்திலோ எல்லாத் தேவர்களுஞ் சமமே. ஆதலால் மேற்சொல்லிய இதர மதங்களுக்கும் விருத்தமாயிருக்கின்றது.

நாமாபராதங்கள் பத்தாவன

1. சத்புருஷர்களின்நிந்தை, 2. அசத்புருஷர்களிடத்தில் நாமத்தின் மகிமையைச் சொல்லுதல், 3. விஷ்ணு, சிவன் என்பவர்களிடத்தில் பேதஞானம், 4. சுருதி, 5. சாஸ்திரம், 6. குருவாக்கியத்தில் அசிரத்தை, 7. நாமத்தில் அர்த்தவாதப்பிரமத்தினனுஷ்டானம், 8. அநேக பாபங்களைப்போக்க நாமகீர்த்தனமிருக்கிறதென்னும் புத்தியினால் நிஷித்தகர்மங்களைச் செய்தல், 9. பெரும்புண்ணியத்தை யுண்டுபண்ணுவது நாமமென்னும் புத்தியினால் விகிதகர்மங்களை விடுதல், 10. மற்றத்தருமங்களோடு நாமத்தைச் சமானமாக மதித்தலென்னும் பத்துமாம்,

ஆறு சாஸ்திரங்கள்

1. பூர்வமீமாம்சை, 2. உத்தரமீமாம்சை, 3. நியாயம், 4. வைசேஷிகம், 5 சாங்கியம், 6. யோகம். இவைகளின் விஷயம்.

1. பூர்வமீமாம்சையில்:—ஜகத்து சொரூபத்தால் அநாதி, அநந்தம், பிரவாகரூபம், சம்யோக வியோகமுடையது. ஜகத்காரணம்:—ஜீவாதிருஷ்டம், பரமாணு. ஈசுவரன்:—இல்லை. ஜீவன்:—சடசேதனாத்மகவிபு, ஞாதா, கர்த்தா, போக்தா. பந்தஹேது:—நிஷித்த கருமம். பந்தம்:—நரகாதிதுக்க சம்பந்தம். மோட்சம்:—சொர்க்கப்பிராப்தி. மோட்ச சாதனம்:—வேத விகிதகருமம். அதிகாரி:—கருமபலாசக்தன். கிரந்தகர்த்தா:—ஜைமினி.

பிரதானகாண்டம் :—கருமகாண்டம். வாதம் :—ஆரம்பவாதம். ஆத்மபரிமாண சங்கியை :—விபு, நானா. பிரமாணம் :—ஷட்பிரமாணம். கியாதி :—அக்கியாதி. சத்தை :—ஜீவஜகத் பாரமார்த்தசத்தை. உபயோகம் :—சித்த சுத்தி.

2. உத்தரமீமாம்சையில் :—ஜகத்து :—நாமரூபக்கிரியாத்மகம், மாயாபரிணாமம், சேதனவிவர்த்தம். ஜகத்காரணம் :—அபின்ன நிமித்தோபாதான ஈசுவரன். ஈசுரன் :—மாயா விசிஷ்டசேதனம். ஜீவன் :—அவித்தியா விசிஷ்ட சேதனம். பந்தஹேது :—அவித்தை. பந்தம் :—அவித்தியாதத்காரியம். மோட்சம் :—அவித்தியாதத்காரிய நிவிர்த்தி பூர்வக பரமானந்த பிரமப்பிராப்தி. மோட்சசாதனம் :—பிரமாத்மைக்கிய ஞானம். அதிகாரி :—மலவிக்ஷேப தோஷரகித சதுஷ்டய சாதனசம்பந்நன். பிரகடகர்த்தா :—வேதவியாஸர். பிரதானகாண்டம் :—ஞானகாண்டம். வாதம் :—விவர்த்தவாதம். ஆத்மபரிமாணசங்கியை :—விபு, ஏகம். பிரமாணம் :—ஷட்பிரமாணம். கியாதி :—அநிர்வசநீயக்கியாதி. சத்தை :—பாரமார்த்த ரூபாத்மசத்தை, வியாவகாரிக பிராதிபாசிக ஜகத்சத்தை. உபயோகம் :—தத்வஞான பூர்வகமோட்சம்.

3. நியாயத்தில் :—ஜகத்து :—பரமாணுவினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சம்யோகவியோக ஜந்ய ஆகிருதிவிசேஷம். ஜகத்காரணம் :—பரமாணு ஈசுவராதிருஷ்டம். ஈசுவரன் :—நித்திய இச்சாஞானகிருதிகுணவான், விபுகர்த்தா விசேஷன். ஜீவன் :—ஞானாதி சதுர்த்தச குணமுடைய கர்த்தா, போக்தா, ஜடவிபு, நானா. பந்தஹேது :—அஞ்ஞானம். பந்தம் :—21 துக்கம். மோட்சம் :—21 துக்கத்துவம்சம். மோட்சசாதனம் :—இதரபின்னாத்ம ஞானம். அதிகாரி :—துக்கஜிஞ்ஞாசு குதர்க்கி. பிரகடகர்த்தா :—கௌதமர். பிரதானகாண்டம் :—ஞானகாண்டம். வாதம் :—ஆரம்பவாதம். ஆத்மபரிமாண சங்கியை :—விபுநானா. பிரமாணம் :—பிரத்தியட்ச அநுமானவுபமான சப்தம் நான்கும். கியாதி :—அந்யதாக்கியாதி. சத்தை :—ஜீவசகத் பாரமார்த்த சத்தை. உபயோகம் :—மனனம்.

4. வைசேஷிகத்தில் :—ஜகத்து :—நியாயமதப்படியே. ஜகத்காரண முதல் அதிகாரிவரையில் ஷை. பிரகடகர்த்தா :—கணாதர். பிரதானகாண்டம் :—ஞானகாண்டம். வாதம் :—ஆரம்பவாதம். ஆத்மபரிமாணசங்கியை :—விபுநானா. பிரமாணம் :—பிரத்தியட்சம், அநுமானம் 2. கியாதி :—அந்யதாக்கியாதி. சத்தை ;—ஷை. உபயோகம் :—ஷை.

5. சாங்கியத்தில் :—ஜகத்து :—பிரகிருதி பரிணாமசதுர்விம்சதி தத்வாத்மகம். ஜகத்காரணம் :—திரிகுணாத்மகப் பிரகிருதி. ஈசுரன் :—இல்லை. ஜீவன் :—அசங்கசேதனவிபு, நானா, போக்தா. பந்தஹேது :—

அவிவேகம். பந்தம்:—அத்யாத்மாதி த்ரிவித துக்கம். மோட்சம்:—த்ரிவித துக்கத்வம்சம். மோட்சசாதனம்:—பிரகிருதி புருஷவிவேகம். அதிகாரி: சாந்திகதமிரத்தன். பிரகடகர்த்தா:—கபிலர். பிரதானகாண்டம்:—ஞான காண்டம். வாதம்:—பரிணாமவாதம். ஆத்ம பரிமாணசங்கியை:—விபு, நானா. பிரமாணம்:—பிரத்தியட்சம், அநுமானம், சப்தம் 3. கியாதி:—அக்கியாதி. சத்தை:—த்ரிகுணாத்மக பாமார்த்திக சத்தை. உபயோகம்:—தத்வ பதார்த்தசோதனம்.

௬. யோகசித்தி:—ஜகத்து:—சாங்கியமதப்படி. ஜகத்காரணம்:—ஈசுவரானுசாரப் பிரகிருதி, அதன் பிமாதவிகாரம். ஈசுரன்:—கிலேசகரும விபாகாசய அசம்பந்த புருஷவிசேஷன். ஜீவன்:—அசங்கசேதனவிபு, நானா, கர்த்தா, போக்தா. பந்தஹேது:—அவிவேகம். பந்தம்:—பிரகிருதி புருஷ சம்யோக ஜன்ய அவித்யாதி பஞ்சக்கிலேசம். மோட்சம்:—பிரகிருதி புருஷ சம்யோகாபாவபூர்வக அவித்யாதி பஞ்சக்கிலேச நிவிர்த்தி. மோட்சசாதனம்:—நிருவிகற்ப சமாதிபூர்வக விவேகம். அதிகாரி:—விட்சிப்தசித்தமுடையான். பிரகடகர்த்தா:—பதஞ்சலி. பிரதானகாண்டம்:—உபாசனாகாண்டம். வாதம்:—பரிணாமவாதம். ஆத்மபரிமாண சங்கியை:—விபு, நானா. பிரமாணம்:—ஷை 3. கியாதி:—அக்கியாதி. சத்தை:—ஷை. உபயோகம்:—சித்தஏகாக்கிரியம். பஞ்சகிலேசம்:—அவித்தை, அஸ்மிதை (அகங்காரம்) இராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம் (மரணபயம்).

உத்தரமீமாம்சையின் மதமிந்நூலுரையில் விபத்தமாகச் சொல்லியிருக்கின்றன. ஆகையால் மற்ற சாஸ்திரங்களின் மதங்களிதற்கு விருத்தம். ஜைமினியின் வேத சாஸ்திரங்களில் பேதவாதமும், இதிற் பேதங்கண்டிக்கப்பட்டு அபேதவாதமும் கூறியதால், சகல சாஸ்திரங்களின் சித்தாந்தமும் பரஸ்பரம் விருத்தமாம்.

சுபசந்ததியென்னு மரசன் மேற்கூறிய சாஸ்திரநிபுண பண்டிதர்களின் விருத்தவசனங்களைக் கேட்டு முன்னிலுமதிக சந்தேகத்தோடும் யோசனையில் மூழ்கியிருந்தான். அப்போது தகப்பனிடம்வந்த தர்க்கதிருஷ்டி ஐயா! என்ன யோசனை வியாகூலம் என்னவென்று கேட்க:—உபாஸிக்கத்தக்க தெய்வமேதுவென்பதில் நூதன சமுசயங்களுண்டாயின. யார் சொல்வதுண்மை யெல்லோரும் யுக்திப்பிரமாணங்களுடன் பேசுகிறார்களென்றவுடன் தர்க்கதிருஷ்டி சொல்லுகிறான்:—காரணரூப முபாஸிக்கத்தக்கது. கார்யரூபம் விடத்தக்கது. காரணரூபத்தின் நாமங்கள் பல. இதுவே வேதத்தின் முக்கிய சித்தாந்தம். இதிகாசபுராணங்களில் வியாஸர் சொல்லிய சித்தாந்தமுமிதுவே; வேறன்று. இந்த மர்மத்தைப் பண்டிதர்களறியாமல் பிறர்மதத்தைக் கண்டிக்கிறார்கள். பாரதத்துக்கு வியாக்கியான

[illegible]மழுதிய நவகண்டபண்டிதர் ஆரம்பத்தி [illegible] சேர்த்திரு[illegible] அன்றியமுத்தமமான சருதிசித்தார்த்தத்[illegible] காட்டியிருக்கிறா. வியாசர் வாக்கியத்தில் விரோதமின்மை[illegible]: [illegible], [illegible] கணேசன், தேவி, சூரியன் என்னும் [illegible]. [illegible] காரத்தில் பிறதெய்வம் நிந்தித்திருக்கிறதே, அ[illegible] [illegible]யைவிதவில வியாசருக் க[illegible]. [illegible] ரிக்கை விஷ்ணுவின் ஸ்துதியிலும் [illegible] றும், விஷ்ணுவாதி தேவதைகளினிக்கை [illegible] சனையிற் பிரவிருத்தித்தற்கும் [illegible] [illegible]னிக்கை யதனுபாசனையைத் தன்றுடைத்[illegible] தேவதைகளி னுபாசனைகளையுந் தன்றும்[illegible]. [illegible] தேவதையினிக்கை ஒன்றனது ஸ்துதியுபாசனை[illegible] னுபாசனையை விட்டுவிடுதற்காகவன்று. திருவுள்ளக்கிடக்கை:—[illegible] னி ஹோத்திரத்துக்குள்ள சூரியோதயத்தாக்[illegible] [illegible]ரண்டில் முற்காலப்பிரசங்கத்திற் பிற்காலத்[illegible] முற்காலத்தையும் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் [illegible] விடும் கருத்தினைக்கொண்டு நித்தியகர்மத்தைவிடுதல் பொருந்தாது. ஆக [illegible]யால் முற்காலஸ்துதியின்பொருட்டுப் பிற்காலநிந்தையும், பிற்காலஸ்துதியின் பொருட்டு முற்காலநிந்தையுஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனபோல, ஒரு தெய்[illegible]த்தினுபாசனைப் பிரசங்கத்தில் பிறதேவதைநிந்தைக்குத் தாற்பரியம் அத்தெய்வத்தின் ஸ்துதியுபாசனைவிசாரம்: பிறதெய்வத்தினிந்தையி [illegible] றென்பதாம். வைத்தபதம் குதிரையையும், [illegible] போலவுமாம். 1. தேவயானம், 2. பிதிர்யானம், 3. ஜாயஸ்வம்[illegible] என்னும் பேதங்களால் சஞ்சாரமார்க்கங்கள் மூன்றாய்,

1. சூரியமண்டலத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு பிரம்மலோகத்துக்[illegible] போகு மார்க்கம் தேவயானமார்க்கமாம். இதனையே அர்ச்சிமார்க்கமென்றுங் கூறுவர்.

2. சந்திரமண்டலத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு இந்திரலோகரூபமான பிரஹ்மலோகத்துக்குப்போகு மார்க்கம் பிதிர்யானமார்க்கமாம். இதனையே [illegible]மமார்க்கமென்றுங் கூறுவர்.

3. அடிக்கடி ஜனனமரணங்களுக்குக் காரணமான மிருத்யுலோகத்துக்கு வருமார்க்கம் ஜாயஸ்வ [illegible]மார்க்கமாம். இம்மூன்றும சஞ்சார மார்க்கங்களாம். [illegible] பிரஹ்மஞான [illegible] மோக்ஷமார்க்கமாம்.

(வேதாந்த சூடாமணி) அவதாரிகை.

ஞானத்தரன் முத்திபெற்றிருக்கும் [illegible] [illegible] [illegible] மித்திக்க காரணமியாதென்ற வினாவிற்கு உத்தர முணர்த்துகின்றது.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வி ன:—அத்தெய்வத் திரோபவனுக்கிரக சாமர்த்தியத்தை ஞானிகள் [illegible] எங்ஙனம் காண்பார்களோ?

வி டை:—அவர்களை விடயமோகத்தை யடையாத் [illegible] நின்றதுபோல, [illegible] காண்பிக்கும் [illegible] அறிந்துகொள்க.

[illegible] சாஸ்திரங்களுடைய உபகாரத்தால் [illegible] விதிக்கப்பட்ட [illegible] அவர்களுக்கு இவ்விசேஷமான [illegible] சாமர்த்தியம் [illegible] பண்டாயிருக்கின்றது.

அவதாரிகை.

மூன்றாவது சீவன்முத்தன் பிராரத்த கர்மத்தால் [illegible] உடலை விட்டாலும், அது அவனது சித்தவிகாரமாகக் [illegible] காணார் என்கின்றது.

உடலிறந்த சீவன்முத்த..... .... [illegible]

(பொ-ரை.) மெய்ஞ்ஞானம், வைராக்கியமெனும் சாதனம் [illegible] நின்ற சீவன்முத்த னென்போன் [illegible] பிராரத்த [illegible] சம்ஸ்காரத்தால் அனுபவிக்கின்ற வந்தங்களைப் பலவாகப் பெருக்குதல், [illegible] விளக்கும் அனுபூதித் திறங்களைப் பலபலவாக வித்துச்சொல்லியும், உபதேசித்துச் [illegible] செய்தும், [illegible] விசாரமுற்றும், [illegible] பலவேறு விகற்பங்களைப் [illegible] [illegible] அடைவித்தும், பலவேறு [illegible] [illegible] புனர்சனிமென்ற [illegible] இக்ஙனம் அமைந்த [illegible] [illegible] சீவன்முத்தனைச் சிவசொரூபமென்றே [illegible]. [illegible]

[illegible]—தேற்றம், [illegible] என்றுரைக்கை.

சீவன்முத்தனுற் செய்யப்பட்ட [illegible] [illegible] அவற்றால் அவருக்கோர் பயன் [illegible], [illegible] என்கின்றது.

அவதாரிகை.

[illegible] இடக்கணும், அதனை யடைந்த [illegible] [illegible] மாய [illegible] [illegible] உணர்த்துகின்றது.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] கணுக்கொப்பத் துறவுதற வகுதும்.

[illegible] வேறும் [illegible] எழுவகைத் [illegible] வேதமன்றி யொன்றுமிருந்த [illegible] [illegible], [illegible] அப்புவினிய [illegible] [illegible], அந்த [illegible], அந்த [illegible] பூரணர்.,

[illegible] என்றதனையும், [illegible] போகங்களும் என்பார் [illegible], [illegible] பொருளென்பார் ஒரு [illegible], [illegible], பரிபூரணமா யிருக்க [illegible], [illegible] அறிவின்றி [illegible] [illegible], ஆதி மத்தியாந்த ரகித [illegible] விளங்கு [illegible], [illegible] என்பார் ஆனந்தமே [illegible] விளங்குகின்றதே பிர [illegible], அதுவே [illegible] என்பார் ஆக [illegible] முத்தியென்பார் வித்தகைவல்லியமென [illegible] [illegible], எனவே, [illegible] விளங்குவதுபோலப் [illegible] [illegible] தென்க.

வி து:—அங்ஙனம், உலகமெப்போல ஞானவான்களுக்கும் உயிர் [illegible] [illegible] செய்யவும் [illegible] [illegible], [illegible] பூரணமாயிற்று?

விடை:—[illegible] பொருளைக்கள் பூரணமாக விளங்க இத்தேகமாத்தி [illegible], இங்ஙனம் [illegible] விளங்குமென்க.

வினா:—அங்ஙனேல், இச்சகம் பூரணத்திருட்டியாய்ப் பார்க்கிற் பூரணமாய்த் தோன்றுகின்றதேயன்றிப் பூரணமாய்க் காணாததுபோலத் தேகமும் அங்ஙனம் பார்க்குமிடத்து அதுவாய்த் தோற்றுவதேயன்றி அதுவாய்க் காணவில்லையே?

விடை:—அக்கினியாகிய கடினரூபமாயுள்ள இத்தேகம் புரிசித்தியினூற் பராபரரூபமாய்ப் பந்தனம்பண்ணின வீட்டினுக்கின்று வெளிப்படுதல்போலச் சைதன்னிய சித்தினடாற் தேகஞ் சைதன்னிய ரூபமாதற்குச் சந்தேகமின்னையென்க.

வினா:—அங்ஙனேல் இங்ஙனமாயின் அதற்குப் பிரமாணமுண்டோ?

விடை:—பாரதத்தில் வியாச வசிட்டாதிய மகாரிஷிகளும், இக்கத்தில் ஆசாரியசுவாமிகள் முதலியோரும், இன்னும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் தேக சேடமின்றிச் சோதியாய்க் கலந்தாரென்பதும், இன்னும் அல்லமாப்பிரபுதேவர் சீவன்முத்தித் தசையிற்றானே கோரக்கர் கட்கம் பரிசியாதுஞ் சாயையாயிருந்தாரென்பதும் இன்னும் அநேகமு முண்டென்க.

வினா:—அங்ஙனேல், யாவரும் ஏன் அனுஷ்டிக்கவில்லை?

விடை:—நிர்விகற்பமான சீவன் சர்வக்ஞத்துவமுள்ள சிவத்தைச் சேர்ந்து அதுவேயென்னும் பதப்படச் சுத்த சைதன்யமாதற்கே சிருஷ்டி தொடங்கி யிதுகாறும் வருந்தும் வருத்தத்திற்கு அளவின்மையாயிருத்தலானும், இச்சடத்தைச் சித்தாகக் கலந்தற்குள்ள வருத்தம் இவ்வளவென வெட்டிடக்கூடாமையாலும், யாவரும் அனுஷ்டிக்கும்படி சுருதிகள் சொல்லாமையாலும், ஆசிரியரும் சிரத்தையாய் அனுஷ்டிக்கச் சொல்லவில்லையாதலானும் ஏகதேசத்தில் உண்டென்க.

வினா:—இனிச் சீவன்முத்தியில் விதேகமுத்தித் தன்மையும், விதேக முத்தியிற் சீவன்முத்தித் தன்மையும் உண்டென்பது எங்ஙனம்?

விடை:—சீவன்முத்தித் தன்மையாயிருந்து உபதேசாதிகள் செய்யுமிடத்துத் தேகமின்றிச் சாயைமாத்திரமாயிருந்த அல்லமாப்பிரபுதேவர் போல இருப்பது சீவன்முத்தியின் விதேகமுத்தியெனவும், விதேகமுத்தித் தன்மையாற் பரிபூரணமாயிருந்துஞ் சகசிவபாசங்களை மயக்காமல் இயக்குவிக்கும் பரமேசனைப்போல இருப்பது விதேகமுத்தியிற் சீவன்முத்தியெனவுங் கொள்க.

விதேகமுத்தித்தன்மை யிதுவென விளங்கக்கூறியது.

அவதாரிகை.

நிறுத்தமுறையால் முத்தி விருப்பமாகிய பதினொருவித மாபுணர்த்துகின்றது.

முத்திவிருப் பதனுமே புறக்கருமம் வொடுக்க
மொழிந்தகனுவ் போகமில முயற்சியது தன்னுற்
பொய்த்தலறு துரியவிழை வத்துரிய விழைவாற்
புகலருமா வாக்கியவா ராய்ச்சியத னுனே

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

உதயமாகும் சூக்ஷும சரீரத்தாலான உபத்தானத்தில் பிரதிநவா பொருந்திய ஞான சத்தியை உடைய வாசனைத்திரணம், பிம்பத்து மாயை யுடைய ஈசுவரத்தினிசைட்டு சாக்ஷிநிலையுடன், மேற் றிசைதாய சுத்த சைதந்ய சத்திவிசேஷமு சத்தியமான விதியெனவும், நிரத்தி திற் பஞ்ச மஹா பூதத்திலே சேர்ந்து ஸ்தானவிதியெனவும், ஒன்று சத்தியென நாம் சுவிசேஷரூபமாக ப்ரத்தியப் ப்ரத்தியது அநுஷ்டானவிதியெனவும், ப்ராணாயா மத்திராதாரம் உருவெடுத்தது ஜீவன்முக்தியெனவும், பூதசத்தி முதலிய பஞ்ச பத்திகாரனோ தான் ஸ்வஸ்வரூபமாயிருந்து சொரூபசாக்ஷாத்காரந் தெய்வ ஜதப் பிரியதை புஜயந்தியெனவும், மேற்பிராணாயாமத்திலே ஆக்ஷ நிரூபித பன்றிவியபது பொஜனயதியெனவும் ஆகிய சப்தவிதிகளும் இச் சைபடான சாஸ்திரஞ் செய்கின்றது விசேடித் தியான பாதுயிருப்பது ஆதலின் நித்திய கருமானுஷ்டானமெனவும், இவ்வநுஷ்டானஞ் சத்கரும மாத்தானான புண்ணிய விசேஷமாதலிற் புண்ணியமாமெனவும், அந் நுஷ்டயாந் பலசருமத் செய்தற்கு நிடமின்மையிற் பாலவொழிவென வும், அதன் ஈக்கம் சித்தசுத்தியாமெனவும், அச் சித்தசுத்தியிற் விடயநிர் ... பொருந்துமெனக் கூடு மானந்தமெனவும், அத்தோத நிருவிஷயிலும் ஒன்றிலும் பற்றின்மை யின் வைராக்கியமெனவும், அவ்விரத்தி சகவேதுமாயிருத்தலின் முத்தி விருப்பமாமெனவும், அம்முத்தி விருப்பம் அகமுகத்திற் சார்ந்து பாவி தன்மனோநிக்கிரகத்திற் பரக்கும மனோநிக்கிரமெனவும், அம்மனோநிக்கிரம் மயிரு க்கிரகத்தை நாடலின் போகநிலை முயற்சியாமெனவும், அம்முயற்சி தனித் திருப்பது நாடலிற் பொருந்தவது ஆகிய விசாரமெனவும், அத்துரிய ரென அறிவும் பரமார்த்த விசாரணம் வேண்டுதலிற் மகா மாவாக் கிய ஆராய்ச்சியமெனவும், அவ்விசாரம் அபேதமாதலின் அதன் சாரமான அத்துவித ஞானமமெனவும், அவ்வத்துவிதஞானம் அபரோக்ஷமாதலின அவித்தியா நாசமமெனவும், அவித்தையா நாசத்தில் அகம்பிதமென்றும் பிராந்தி நீக்கமிற் துவிதமயக் கொழிதலாமெனவும், அவ்வொழிதலின் இன்ப துன்பம் நீங்கலிற் சுகதுக்க நிலையொழிவாமெனவும், அவ்வொழிதலின் இராகத்துவேஷ யின்மையின் விருப்பு வெறுப்பறுதலெனவும், அது நீங்க வேயிது செய்யத்தக்கது, செய்யத்தகாதென்னுஞ் சங்கற்ப விகற்ப மின் மையின் விதிவிலக் கேயவாமெனவும், இப்பற்றுவ் சொர்க்க நரகமின்மை யின் வினை யிரண்டும் நீங்குமெனவும், இச்சீக்கரதில் ... பாவனையின் மையிற் றேகபாவ விச்சித்தியாமெனவும், இவ்விச்சித்தியினும் அபாவனை தும் அன்பாய்க் கரைதலிற் பாசவொழிவு மொழிதலெனவும், அப்பாசமகிய மூலாஞ்ஞானம் கெடுதலிற் பரமாகிய ஈசுரத்தன்மையும், அபரமாகிய ஜீவத்தன்மையு நீங்கி யாருமென்னும் பிரமகூடஸ்த அபின்னமான அத்துவித சொரூபமாதலிற் பரப்பிரமமெனவும், இவ்வத்துவித பதத்திற்றுமே வொரு பதமுமின்மையின் முத்தமெனவும், இதற்கோருவ மின்மையிர் பேர

பெறுமெனவும், இங்ஙனந் தோன்றின் அகங்காரமையிற் சாதி பெறுமெனவும், இவ்விதமான புக்திமான் நீர் அடையாளமின்மையின் நீதிபெறுமெனவும், நிலவுமிதற்கும் பரிபூரணமாக நிறைந்திருத்தலின் ஒன்றுமெனவும், இலக்கினுள் நதிக்கு தொடக்கின் அத்துவித முதற்பெறாது அதிற்கலத்தலின் லாக்கினார்களெனவும், இவ்வாறிருந்து சித்திக்குந்தொடைவதின் அசங்கதனாயின் மனம் அதுவைக் கலந்து போதத்தின் மறைந்தனவும், இவ்வாறு பொருட் கலந்திட்டு நிருவிசயானந்தமாய் கலந்து நிற்றலின் பரிபூரணத்மையாமெனவும், இவ்வாக்கங்களையெல்லாம் நீங்கித் தானே தானாய் விளங்குதலின் மறுவற விதேக கைவல்யமெனவுங் கூறினார்.

இங்ஙனம் விதேக கைவல்யத்தையடையும் சித்தம் முதலிய பேதிக்கு கூறியுள்ள பூதம் பாசம் சுரைய மாபு இருவதிற் முன்னைய எட்டிற் பாகிய சாதனமெனவும், இடையின் மூன்றும் ஆந்தரிய சாதனமெனவும், மேலொன்றுஞ் சாத்தியமெனவும், ஈண்டு எட்டும் நீக்கல் சாதனசாத்தியமெனவுங்கொள்க.

வி:—இவற்றில் கன்று நிச்சயம் உபக்கிரமத்திலாவது, உபசங்காரத்திலாவது கூறாது மத்தியிற் கூறியதென்னை?

விடை:—அங்ஙனம் சர்வதோமுகமாயிருந்து யாவுமாய் விளங்குதல் அநுபவமாதலினாலும், ஒருவன் மத்தியகத ஸ்வரூபமென விளம்புதலினாலும், விசாரத்தில் ஒன்றுஞ் சாரில்லாது சிவிலையாய் விளங்குதலினாலும், சாதனத்தில் ஆசிரியர் உபதேசித்த அநுபவ ஞானத்தில் யாவிற்றுஞ் சாட்சியாய்க் காண்கையினாலும், சாத்தியத்தில் யாவும் பரிபூரணமாய் விளங்குதலினாலும், யாவினும் மத்தியகதமே கூறினரென்க.

வி:—இங்ஙனங்கூறிய மாபிற் சிவன்முத்தித் தன்மையைக்கூறாது விதேக கைவல்யத்தை மாத்திரங் கூறியதென்னை?

விடை:—சிவன்முத்தியே விதேகமுத்தி யாதலினென்க.

வி:—அற்றேல், அஃதிரண்டாகக் கூறுவதென்னை?

விடை:—தத்தபடமென்று மிடத்திற் படத்திற்கு காமரூபம் இருப்பதுபோலத் தோற்றுவது மாத்திரமேயன்றி, அஃதின்மைபோல, ஞானத்தின்ற் தேகபாவச்சங்கியும் இருப்பதுபோலத் தோற்றுவதுமாத்திரமேயன்றி, பஃதின்மையையாயல் அத்தோற்றத்தைச் சிவன்முத்தியெனவும், அது நீங்கின் தேகவிதேகமுத்தியெனவும் சாவை காவென்றாற்போலக் கூறினரென்க.

அது தீவிர பக்குவான்மாக்கள் விதேகமுத்தியடையுஞ் சோபான மாபு இங்ஙனமெனவும், இங்ஙனம் அதையடைந்த ஸ்வானுபவ உல்லாசம் இவையென்றனவும் உணர்த்தியதென்பது.

தத்துவமல் லாத சராசரங்க ளெங்கணுமா
தத்துவத்தைச் சோதிக்கத் தானதற்—சித்துறையே
அன்றிப் பிறிதிலையா லைய்ந்தும்பி னிந்நூலை
யன்றிச் சுருக்கமெமக் காம்.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம் முற்றிற்று.

சிவஞானபோத மூலமும், வேதாந்ததீபிகையென்னுமுரையும் முற்றிற்று.